

Noctificadia

KERI LAKE

MÖRTÜİ VİVÖS DÖCÖNT ÖLÖLÖR DİRİLÖRÖ ÖÖRÖTİR

JUNO
kitap

Mortui vivos docent.

Ölüler, diellere öğretir.

Annemin gizemli bir hastalığa yenilişini izledikten sonra kendime iki söz verdim: Onu yok eden şeye bir çare bulacaktım. Ve beni terk ettiği o şehirden uzaklaşacaktım.

Dört yıl sonra, ülkenin en eski ve en saygın okullarından biri olan Dracadia Üniversitesi'nden kabul mektubumu aldım. Maine kıyılarının açıklarındaki ıssız bir adada yer alan bu okulun, yüzyıllar önce oraya sürülen akıl hastalarının ruhları tarafından lanetlendiği söyleniyor. Hatta kimileri, adanın bembeyaz kumlarının o talihsizlerin kemiklerinden oluştuğunu iddia ediyor.

Ama inanın bana, o huzursuz ruhlar bile buradaki en korkunç şey değil.

Kampüste "Ölüm Doktoru" olarak bilinen ve Gece Yansı Laboratuvarı'nı yöneten başarılı patoloji profesörü Devryck Bramwell, inatçı öğrencilerden—yani benden—nefret ediyor gibi görünse de ölümcül derecede yakışıklı bir adam. Ama o karanlık ve esrarengiz bakışlarından, fırsatını bulsa beni yutacağını anlamak zor değil.

Ben onun otoritesine teslim olmayı arzuluyorum. O ise affedilmenin özlemiyle yanıyor.

Birlikte, zehirli bir tutkuyuz. Geçmişimizin çürümüş iskeletlerini kazıp ortaya çıkarmaya hevesli meraklı gözler için baştan çıkarıcı bir ziyafetiz.

Çünkü ölülerin öğreteceği çok şey var. Dracadia'nın en karanlık sırrının yeniden dirilmesi artık an meselesi.

Çevirmen: Belgin Seren Haktanır

JUNO

kitap

ISBN 978 625 96376 8 2

9 786259 637686

@juno_kitap KDV'den muaf

Juno Kitap - 36

NOCTICADIA

Keri Lake

Orijinal Adı: **Nocticadia**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Düzelti: *Aylin Boz

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-96376-8-6

Copyright © 2025 by Keri Lake

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

Noctücadia

KERI LAKE

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Ninova

Hoş geldin Sevgili Nocticadia Okuru,

Kitabıma bir şans verdiğin için çok teşekkür ederim. ♥
Umarım Profesör Bramwell ile Lilia'nın hikâyesinden keyif alırsın. Bu dünyaya adım atmadan önce bu kitaptaki bazı unsurların —organizma, Profesör Bramwell'ın tıbbi durumu ve güv türü dâhil— tamamen hayal ürünü olduğunu belirtmek isterim. Patolojiyle uyumlu olması açısından belirtmek isterim ki bu kitapta anlatılan tıbbi durumlar ve semptomatoloji de tamamen hayal ürünüdür. Ayrıca, ihtiyaç duyduğunda incelemen için bir sözlükçe de ekledim.

Bunların yanı sıra anlatmak istediğim hikâyeye uyum sağlaması için Profesör Bramwell'ın geçmişi, mesleği ve laboratuvarı konusunda da yaratıcı davrandım. Laboratuvarının gerçek hayatta asla bir onay sürecinden geçemeyeceğini elbette kabul ediyorum.

Bu, karanlık ve gotik bir akademi aşk hikâyesidir. Dolayısıyla, arka planda doğaüstü unsurlar, kasvetli ve atmosferik bir ortam, yavaş yavaş filizlenen bir aşk, karamsar ve Byronvari/ahlaki açıdan gri bir erkek başkahraman ile yer yer gizem öğeleriyle karşılaşacaksın. Çoğu gotik aşk romanımda olduğu gibi, bu da bağımsız bir kitaptır. Bu çift için başka bir hikâye yazmayı planlamadığım için seni bu dünyada biraz daha uzun süre tutmaya karar verdim.

BİR UYARI...

Bu kitap, potansiyel olarak bazı okurlar için tetikleyici unsurlar içermektedir. Tetikleyici unsurlar ve spoiler niteliğindeki bilgiler için lütfen internet sitemi ziyaret edin.

<https://www.kerilake.com/nocticadia-full-trigger-list>

SÖZLÜKÇE

***Casteyon:** Dracadia Adası'ndaki siyah kaya mağaralarında bulunan bir element.

***Jestwood Bitkisi:** Yüksek dozlarda zehirli olan bir Dracadia bitkisi.

***Nocticadia:** Özellikle Noctisoma'yı inceleyen Gece Yarısı Laboratuvarı'na verilen isim.

***Noctisoma:** Böceklerde parazit olarak yaşayan ancak diğer türlerle de bulaşabilen uzun, siyah solucanlar. Doğal konakları sominyx güvesidir.

***Sominyx Güvesi:** Sadece Dracadia Adası'nda bulunan ve Noctisoma'nın doğal konağı olan gececi bir güve türü.

***Stirlic Asidi:** Dr. Nathaniel Stirling tarafından keşfedilmiş, hastalar üstünde korkunç deneylerde kullanılan ve Jestwood bitkisinden yapılan bir antiseptik.

Tapetum Lucidum: Omurgasızlarda görülen, ışığa duyarlı biyolojik bir yansıtıcı sistem (insan gözünde bulunmaz; ancak kitapta Noctisoma'nın semptomlarından biri olarak betimlenmiştir).

***Vonyxis:** Noctisoma bulaşan güvelerde ve insanlarda, damarlarda siyah çizgiler şeklinde görülen kararma.

***Zigliomiyozit / Voneric Hastalığı:** Ünlü bir ressamda teşhis edildikten sonra onun adıyla anılmaya başlayan ve nadir görülen konjenital bir nöromüsküler bozukluk.

*** Kitabın bayağ ürünü öğeleri**

Giriş

Dracadia Adası
12 Ekim 1753

Lord Adderly hayatı boyunca pek çok kere ölüme şahit olmuştu. Kraliyet Donanması'nda Tuğamiral olarak görev yaptığı yıllar boyunca, ölümün boğucu kokusu sayısız kez genzine dolmuştu. Soğuk nefesin tenine çarpışını ise çoğu insana ürperti verecek bir arzuyla hissetmişti.

Lord Adderly ölümden korkmuyordu. Hatta bazıları onu ölümü bağına basmakla bile suçlamıştı.

Ama kış mevsiminin engin, azgın dalgalarına ve etrafındaki sisten yükselen uğursuz siyah dumana baktığında, boynundan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Adamlarına geri çekilmelerini söylemek üzereyken, uzakta adanın karanlık silueti sislerin arasında belirdi: ufukta uyuyan bir ejderhayı andıran kavisli bir kaya formasyonu.

Massachusetts kıyısı ve bir Fransız yerleşim bölgesi olan Acadia'nın ortasındaki küçük Dracadia Adası, uzun zamandır bir tartışma konusuydu: İngilizlere ait olduğu tartışılabilir bir kara parçasıydı. Ancak Acadia'lıların büyük bir kısmı, gizemli bir şekilde adayı terk ettiğinde Massachusetts'in bir ilçesi olarak kabul edilmişti. Lord Adderly, Fransızlar adanın kuzey ucundaki

Emberwick köyünü geri almak için geri dönerse diye saldırıya liderlik etmiş, savaşmaya hazırlanmıştı.

Ama bu asla gerçekleşmemişti.

Fransızlardan sonra adaya yerleşen İngilizler, zamanla bir dizi talihsizlik yaşamıştı ve adadan kaçtıklarında Dracadia bir kez daha terk edilmişti.

Elbette, söylentiler yayılmıştı. Bazıları, Cu'unotchke kabilesini güney dağlarında yaşayan putperest tanrılarını uyandırmakla suçlamıştı. Nedeni her ne olursa olsun, kötü ruhlar ile açıklanamayan hastalıklara dair söylentiler, birçok kişinin Dracadia'da toprak sahibi olmasına engel olmuştu. Sonunda ada, yalnızca oraya sürgün edilen olan kâfirlere ev sahipliği yapmıştı. Bunlar, kutsal doktrinlere karşı büyük suçlar işlemiş kimselerdi.

Kıyı pusun arasından görünürken ve su sığlaşırken, Lord Adderly bakışlarını izledikleri rotadan ayırmadı. Harap adanın üzerinde kalabalık kuzgun sürüleri dönüyordu. Katliamların izleri... Kuzgunların varlığı, kötülüğün kadim işaretiydi. Lord Adderly onların, ziyafet çekme umuduyla savaşa giden askerleri izlediklerini fark etmişti. Tepede daireler çizen bu kuşlar, yalnızca kötü bir şeyin habercisi olabilirdi.

Ölümün bir işareti.

"Yüce Tanrım," dedi tuğamiralin yanında oturan Teğmen Christ. "Vahşiler mi, lordum?"

"Hayır." Tuğamiral kendinden emin bir tavırla yanıt verdi ama aslında bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Her türlü vahşi kabileye karşı savaşmıştı. Kabile halkları olağanüstü bir coşkuyla savaşmasına rağmen, doğuştan kötü yaratıklar değillerdi.

"Söylentilere göre, ağızlarında dişlerin yerini alan sivri siyah taşlar ve karanlıkta kurtların gözleri gibi parıldayan gözleri varmış," diye devam etti Christ.

"Deniz canavarları ve sirenlerle ilgili öyküleri fazla ciddiye alıyor olabilirsin."

"Tabii ki almıyorum, lordum. Ama bu tür şeylerden söz edenler sağduyulu insanlar. İyi Hristiyan erkekler."

Tuğamiral bu insanların düzgün kişiler olduklarından emindi ama bu yolculuğun arkasındaki gerçek, paniğe neden olabilirdi.

Hatta belki isyana neden olabilirdi.

Teğmen Christ bilmiyordu ama birkaç rahip suçlanan üç cadıyla geri dönmediği için kilisenin yazdığı bir mektupla adaya çağırılmışlardı. Dr. Nathaniel Stirling himayesinde olan üç kadının Massachusetts merkezinde mahkemeye çıkması emredilmişti. Sevilen doktorun çıldırdığından ve aylar önce kadınların kanını dökerek içlerinden çıkarmakla yükümlü olduğu iblisler tarafından ele geçirildiğinden şüpheleniliyordu. Tuğamiral kan kaybından ölmesi için ayaklarından asılmış, siyah damarları olan hastalarla ilgili dehşet verici öyküler duymuştu. Bu kişilerin ağızları ve gözleri dikilmiş, dilleri kesilmişti. Tuğamiral ve adamları bu iddiaları araştırmak üzere oraya yollanmıştı. Ufuktaki tekinsiz uyarı işaretlerini gören Lord Adderly orada karşılaşacakları şeyden korkuyordu.

Tekne azgın dalgaların arasında adaya biraz daha yaklaştı. Sis biraz dağılıp yanık ağaç kabukları görünmeye başladığında, Lord Adderly içine derin bir nefes çekti ve havadaki leş gibi yanık et kokusuna dayanabilmek için yutkundu. Bu, ölümün tanıdık kokusuydu.

Adamlarından altısı suya atlayıp küçük tekneyi sığ sulara çekti ve karaya vardıklarında, Lord Adderly bir daha geri dönmeye yemin ettiği o uğursuz yere adım attı. Korkunç yıkıma göz gezdirirken, nasıl bir şeyin buna neden olmuş olabileceğini düşündü.

Adanın tamamı yanıp kül olmuştu.

Etraflarını saran sis yoğunlaştı ve tekne ile yanık ormanın arasına çörekledi. Lord Adderly bunu fark edince kaşlarını çattı.

Teğmen Christ yanında yürümeye başladı. "Affedersiniz, lordum ama kıydan ileriye gitmek gibi bir niyetim yok."

"Sessiz ol," dedi Lord Adderly alçak sesle. "İsyan başlamasını istemiyorum."

"Lordum!" diye seslendi adamlardan biri. Tuğamiral o yöne döndüğünde, adamın ağaçları işaret ettiğini gördü.

Lord Adderly pusun arasında adamın işaret ettiği yöne doğru yürüdü. Birisi onlara yaklaşıyordu. Adamlarının silahlarını çekerken çıkardığı sert metalik ses etraflarında yankılandı. Fakat

beyaz pus dağıldığında ve en fazla on iki yaşında görünen bir çocuk ortaya çıktığında, Lord Adderly öne çıktı. “Silahlarınızı indirin.”

Genç bir rahip yardımcısının elbisesini giymiş, derisi kapkara is tutmuş, giysileri ise apaçık kan lekeleriyle kaplanmış çocuk sendeleyerek yaklaşıyordu. Tuğamirale ve adamlarına varamadan kumların üzerine yığıldı.

Lord Adderly çocuğun yanına yaklaşarak tek dizinin üstüne çöktü. Teğmen Christ de çocuğun ayaklarının önüne çömeldi ve ikisi, sanki sivri bir şeyler saplanmış gibi kanayan küçük yaraların olduğunu fark ettiler. “Dikkatli olun, lordum. Çocuğun *neye* maruz kaldığını bilmiyoruz.”

Çocuğun üstündeki kesikler, çürükler ve derisinin soyulduğu parlak alanlar, onun korkunç bir işkenceye maruz kaldığına işaret ediyordu.

Tuğamiral kendi oğlunu hatırladı ve rahip yardımcısının durumu gözlerinin dolmasına neden oldu. “Neler oldu burada?”

“Siyahlık,” diye fısıldadı çocuk güçlkle. “Gökyüzü... simsiyah oldu. Hepsi yandı.”

Lord Adderly çocuğun yüzüne yapışmış olan kanlı saçlarını geriye itti. “Kim yaptı bunu?”

Çocuğun bitkin gözlerinde belli belirsiz bir korku ifadesi parıldadı. “Alevlere emrettiler. Alevler de emri yerine getirdi.”

“Kim alevlere emir verdi? Cadılar mı?”

Çocuk yavaşça gözlerini kırptı ve nefesini dışarı verdi. İçine tekrar nefes çektiğinde, teneke bir kupanın içinde sallanan madeni paraların şingirtisini andıran hırıltılı bir ses yükseldi göğsünden. “Cadılar değil. Solucanlar. Çılgınlığın ağzından dökülen siyah solucanlar.”

Adamlar sus pus oldu. Lord Adderly ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Christ başını tuğamirale biraz yaklaştırıp fısıldadı. “Çocuk pek iyi değil gibi, lordum. Kötülükten söz ediyor.”

Tuğamiral bu sözleri duymazdan geldi, elini çocuğun ince omzunun üstüne koydu. “Bir tek sen mi sağ kaldın?”

“Hepsi yandı.”

Teğmen Christ'a bakan tuğamiral, sinirleri gerildiği hâlde sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Çocuğu alıp gemiye geri döneceğiz. Hemen."

"Gidemezsiniz." Genç rahip yardımcısı çatlak bir sesle öksürünce, ağzından kanlar aktı. "Buna izin vermezler."

Tuğamiral kaşlarını çattı ve doğruldu. Adamlarından ikisine onu gemiye götürmelerini söyledi.

"Lordum!" diye bağırdı dümenci panikle. Tuğamiral arkasına döndüğünde, adamın telaşla kumların arasında onlara doğru koştuğunu gördü. "Tekne! Tekne gitmiş! Gitmiş!"

"Korkmayın, lordum." Diğer adamlar da teknenin garip bir şekilde ortadan yok olduğunu fark ettiğinde çıkan karmaşada, çocuğun bitkin, güçlkle duyulan sesi tuğamiralin kulaklarına ulaştı. "Tekneniz asla orada değildi."

"Ne demek istediğini anlayamadım, evlat."

"Siz ve adamlarınız... günler önce... rahiplerle geldiniz." Nefes alıp vermekte zorlanan çocuk her sustuğunda, sessizliği göğsünden yükselen hırıltıyla bölünüyordu.

"Sayıklıyorsun. Buraya kilisenin yolladığı mektup nedeniyle geldim."

Gözleri kapanan çocuğun kuru, çatlak dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Rüya görüyorsunuz. Yakında çatırdayan ateşin sesiyle uyanacaksınız ve hepinizin kazıklara bağlı olduğunu göreceksiniz. Etleriniz yanacak. Çektiğiniz acı ve dehşet sonsuzluğa dek yankılanacak." Çocuğun gözleri kapandı ve son nefesini verdikten sonra tuğamiralin kollarında hareketsiz kaldı.

Lord Adderly'nin midesine buz gibi bir dehşet hissi çöktü; yanık yağ ve deri kokusu bir kez daha boğazını tıkadı. Gözlerini yumdu, zifiri karanlıkta bir parça huzur buldu ve ilk ıstırap sesleri sessizliği böldüğünde, cesaret edip gözlerini açamadı.

1. Bölüm

L I L I A

Dört yıl önce

Cok feci bir kokuydu.

Fazla kızarmış domuz eti, bir tavada cızırdarken kolumla burunumu kapattım. Yağlı etin çıkardığı sesler, evimizin alt katındaki sinema salonunda oynayan *Sefiller* filmindeki Jean Valjean'ın Javert'e yürek parçalayıcı yalvarışını bastıracak kadar yüksekti. Patatesleri soyarken daha ince olan et dilimlerini yakmıştım ve artık bunları kurtarmak mümkün değildi.

Annemin mutfak becerileri kesinlikle benim genlerime geçmemişti.

Konserve şeyler pişirmekten nefret ederdim ama son zamanlarda annem garip bir şekilde et yemek istiyordu. Az pişmiş yemekten hoşlanmaya başladığı ince yuvarlak bifteklerden kalmamıştı. Bu garip istekleri, vücudunun daha iyiye gittiğinin bir işareti mi diye düşünmeden edemiyordum.

En azından, iyiye işaret olduğunu umut ediyordum.

Ağzının kenarlarından kanlar akarken az pişmiş et yiyişini izlemek, beni *Düşman Gezegen*'in kanlı bir bölümünü izliyorumşum gibi hissettiriyordu. İştahımı yok eden bir manzaraydı. Özellikle de annem eskiden et yemeyi pek sevmediği için. Domuz eti konservesinin biftekle alakası yoktu ama üvey babam

Conner –ona üvey baba denebilirse– birkaç gündür çalışmadığı için market alışverişine yetecek kadar paramız yoktu.

“Bee!” diye seslendim üvey kız kardeşime. Beatrix’e isminin kısaltılmış bir versiyonu olan bu lakapla hitap ederdim. Sonra, yanık domuz etlerini tabaklara döktüm. “Anneme bakmanı söylemiştim, baktın mı?”

“Ay, kahretsın!” Savurduğu küfrün arkasından güm güm ayak sesleri geldi. Sırtarak başımı iki yana salladım. Benden dört yaş küçük olan, on iki yaşındaki kız kardeşim, çoğu yaşıtımdan çok daha fazla sorumluluk taşıyordu.

İkimiz de çok fazla sorumluluk taşıyorduk.

Annemin hastalığı kötüye gidiyordu. Çok daha kötüye gidiyordu. Bir doktora görünmeyi reddetmesi, Bee’nin ve benim annemin garip semptomlarıyla başa çıkmamızı daha da zorlaştırıyordu. Annemin aklı hâlâ başındaydı ama telaşlı anlar yaşadığımız oluyordu. Dehşet verici anlar. Bana kötü kalpli adamların peşimde olduğunu söylediği geceler gibi. Terden sıırıslıklam olduğu, gözlerinin sadece onun görebildiği korkunç şeylerle parıldadığı geceler gibi.

O görünmez işkencecilerden canavarlar diye söz ediyordu ama ona göre hepsi gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar kadar gerçkti. Bunu söylemek çok kötüydü ama eğri, çarpık omurgasıyla, gümüş rengi parıldayan gözleriyle ve belirginleşmiş çıkık kemikleriyle annem de sözünü ettiği canavarlar gibi görünmeye başlamıştı.

Pek dua eden bir tip değildim ama son birkaç haftadır dizlerimin üstüne çöküp çılgınlar gibi dua ediyordum. Tanrı varsa bile beni teselli etmiyordu.

Bee’nin tabağına patates püresinden geriye kalanı koyarken, kapının çalındığını duyup duraksadım. Kaşlarımı çatarak tavayı yavaşça ocağı bıraktım ve ellerimi yakınlardaki el havlusuna sildim. Dikkatli adımlarla koridora çıkıp ön kapıya baktım. Kapı tekrar sert bir şekilde çalınınca irkildim ve kapıyı düşüncesizce çalıp gürültü yapan kişiye sinirlendim. Hızla kapıya gittim, göz deliğinden baktığımda yabancı bir adam gördüm.

Pörtlek gözleri birbirine fazla yakın duruyordu. Sol gözünün yanında derin bir iz, burnunda ise kavgaların hatırası olan o garip eğrilik vardı. Karşımda duran adam, canlı bir sabıka fotoğrafından farksızdı.

Covington gibi bir şehirde yaşamamanın bana öğrettiği en önemli şey, yabancılara kapıyı açmamaktı. Özellikle suçlulara benzeyen kişilere.

Adam kapıyı yine sert bir şekilde yumruklayınca, sinirlenerek çenemi sıktım.

“Evet?” diye seslendim kilitli demir kapıdan. “Ne istiyorsunuz?”

İlk önce yanıt vermedi ve koridora doğru baktığını fark ettim. “Nedense adam, sadece bir anlığına gördüğüm siyah gözleri ve o sırtışıyla tüylerimi diken diken etti.

Pislik herif.

Kapının sürgüsüne bakıp kilitli olduğundan emin oldum. Ne yazık ki evin kapısında dünyanın en büyük ya da en sağlam kilidi yoktu.

“Conner’ın arkadaşayım,” dedi en sonunda. “O evde mi?”

“Hayır.”

“Ne zaman döneceğini biliyor musun?”

Adamın yüzünü inceleyemedim çünkü başını kaldırmamakta ısrar ediyordu. “Bakın, ben—”

Tiz bir çığlık duyunca, sırtım birden dimdik oldu ve dikkatimi arka odalara verdim. Ön kapıdaki garip adamı orada bırakıp hızla banyo kapısının altından sızan silik ışığa doğru koştum.

Işık, bir terslik olduğunun ilk işaretiydi. Annem ışıktan nefret etmeye başlamıştı. Gözlerini acıttığını söylüyordu.

“Anne! Hayır!”

Bee’nin içeride anneme bağırdığını fark edince, sırtım buz kesti ve banyonun parlak ışığının altında içeri daldım.

Annem küvetin yanında durmuş garip bir hırlama sesi çıkarıyor, etrafa sular sıçratıyordu. Pembe çoraplı iki ayak küvetin dış kenarına tekmeler savuruyordu.

Tanrım.

Bee!

İçime buz gibi adrenalinin yayıldığını hissederek ikisine doğru koştum; annemi kenara, duvara savurdum.

Bee serbest kaldığı anda, belinden yukarısı sıırılsıklam bir hâlde doğruldu ve can havliyle öksürmeye başladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdım anneme ama banyonun ışığında gözleri ışıldıyordu.

Annem cıyaklayarak öne atıldı, beni kenara savurup Bee’yi tekrar küvete itti.

Kaslarıma yayılan panik hissiyle vücudum artık benim irade-me göre değil içgüdüsel bir şekilde hareket ediyordu. Annemi saçlarından kavrayıp Bee’nin üstünden geriye çektim. Annem elimden kayıp arka üstü klozete düşerken, elimde bir tutam kızıl saç kaldı. Kaygan zeminde ayağa kalkmaya çalıştı. Bee’yi bir kez daha küvetten çıkarıp ıslak karolarda kayarak kapıya doğru ittim.

Koridora çıktığımız saniye kapıyı arkamızdan kapattım ve kapalı kalması için kilidi çevirdim.

“Hemen odana git! Kapını kilitle ve ben sana söyleyene kadar dışarı çıkma!” diye bağırdım.

“Ben...” Bee öksürüp burnunu çekti. “Ben sadece... su içmesini engellemeye çalışıyordum ama... bana saldırdı!”

Kapıdan güm diye bir ses geldi ve annem diğer taraftan itince kolum titredi. “O da onlardan biri! Onlardan biri!” diye bağırdı annem diğer taraftan. “Sakın kaçmasına izin verme! Onlara burada olduğumu söyleyecek!”

“Git! Çabuk! Kapını kilitle! Ne duyarsan duy, sakın kapıyı açma!” Ayaklarımı karşı duvara yaslayıp banyo kapısının koluna abandım ve kapının açılmasını engelledim. Bee korkuyla odasına kaçtı.

Bir dakika kadar kapıyı açmasını engelledikten sonra, gürültüler kesildi. Annem çığlık atmayı bıraktı.

Nefes nefese kalmış bir hâlde gevşedim. Annem diğer taraftan direnmediği için doğruldum. “Anne?” dedim alçak sesle. Bana düzgün bir yanıt vermesini umdum. Az önce olanlar için bir açıklama yapabileceğini umdum. Annem daha önce de peşinde birisinin olduğundan söz etmişti ama bu paranoyak düşünceleri asla bana ya da Bee’ye yansıtmamıştı.

Ses gelmedi.

Ama annemin hastalığına eşlik eden o feci koku her zamankinden daha belirgindi. O kadar yoğun ve leş gibi bir kokuydu ki âdeta boğazıma yapışuyordu. Kokuyu içime çekmemek için nafile yere elimin tersiyle ağzımı kapattım.

Son birkaç aydır, annemin tüm hayatım boyunca bildiğim tatlı çiçek kokusu, bir şekilde o yabancı leş kokunun yoğunluğunda silinmişti.

Artık içime çektiğim tek şey buydu.

Öğürmemeye gayret ederek kapı kolunu çevirdim ve banyoya girdim.

Annem küvetin kenarından sarkmıştı ve yüzü suyun içindeydi.

“Anne!” Hızla yanına gittim ama etrafa sular sıçratarak sırt üstü dönüp yine çığlık attı.

Kolunu tutmak istedim ama benden önce davrandı ve elinin tersiyle yüzüme sert bir tokat attı. Kemiklerime kadar işleyen feci bir acı hissettim, gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başladı.

Kolunu tekrar savurduğunda toparlanıp eğildim. Bu sefer, bir öfke krizi geçiriyormuş gibi eli titrediği için tokat atmaya başaramadı. Kollarını sıkıca kavradım, tırnaklarımı incecik kollarının kemiklerine batırdım ama dişlerini etime geçirdiğinde keskin bir acı hissettim.

“Ahh! Lanet olsun!” diye bağırarak onu üstümden ittim. Ayağı kaydı, arka üstü küvetin içine düşerken kollarını etrafa savurdu. Onu sudan çıkarmaya çalıştığımda, ellerini uzattı ve gömleğimi yakalayıp beni küvete çekti.

Sular sinüslerime dolunca yanma hissettim ama annem beni suyun altında tutmaya devam etti. Kaslarım panikle gerildi. Annem çılgınlar gibi tekmelerken ve boğazımı sımsıkı tutarken, her yere su saçıldı.

O karmaşada elim ulaşabileceğim tek şeye gitti. Avcumu boynuna dayadım, azıcık gücünü kesmek için biraz sıktım ve onu o şekilde tutmaya devam ederken başımı sudan çıkarıp nefes almaya çalıştım.

Beni yine aşağı çekti ve yüzümü bir kez daha suyun altına itti.

Boğazını biraz daha sıktığımda, elleri yine gevşedi.

Ciğerlerime çektiğim her nefes içimi yakıyor, öksürmekten kendimi alamıyordum.

Annem çıldırmış gibi enseme tırmıkladı ve beni yine suyun altına çekmeye çalıştı.

“Anne! Lütfen!” Ciğerlerimdeki hava boşalmak üzere olduğundan ve kaslarım göğsümün etrafında kasıldığından, bu iki sözcüğü güçlkle söyleyebilmişim. Islak zeminde ayakta durmaya çalışarak, beni öne çekmesin diye kollarını sıkıca kavradım.

Suyun altında kalan annem ağzını açtı. Gözleri şok içinde irileşti.

Pes etmiş gibi kıpırtısız kaldı ve yüzünde ensemin karınca-
lanmasına neden olan derin bir kararlılık ifadesi belirdi.

Kendimi geriye itip küvetin önünde durdum. Artık onu tutmuyordum ama küvetten çıkmaya çalışmıyordu.

O noktada ciğerlerindeki hava boşalmış olmalıydı.

Oksijene ihtiyacı olmalıydı.

Hadi! Kalk!

Onu kaldırmak için koluna atıldım ama dudaklarının arasından ince uzun, ipliksi bir yaratık çıktı ve suya düştü.

Daha sonra ikisi burnundan olmak üzere üç yaratık daha çıktı.

Korkunç bir çığlık attım ve her yanımda dehşet içinde donakalmış bir hâlde solucanların küvetin porselen zemininde kıvranarak ilerleyişini ve gidere doğru akışlarını izledim. En az iki düzine yaratık daha ağzını ve burun deliklerini gererek dışarı fırladı. Yaratıklar içinden çıkmaya devam etti. Hepsisi kıvranarak gidere doğru gitti.

Dehşet verici manzarayı izlerken, kesik kesik nefes almaya başladım.

Sonra, her yer karardı.

2. Bölüm

L I L I A

Günümüz

“Lilia?” dedi birisi boşlukta.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, kendimi sararmış bir lavabonun üzerine eğilmiş hâlde buldum.

“Dünyadan Lilia’ya,” dedi tanıdık ses yine.

Kafam karışmış bir şekilde arkama döndüğümde, iş arkadaşım Jayda’nın yanımda olduğunu gördüm. Temizlemekte olduğum lavabonun önünde doğruldum. O anlık bulanıklık içinde lavaboyu temizlediğimi ve o sırada çürümüş bir şeyi ve toprağı anımsatan garip kokuyu aldığımı fark ettim. Koku o kadar ağırdı ki kendimi yine anılarımın içinde bulmuştum.

Mahcup bir gülümsemeyle hafifçe öksürdüm. “Affedersin, daldım galiba.”

Bazen böyle oluyordu. Bir tetikleyici oluyor, düşüncelerim beni hayatımın en korkunç anısına geri döndürüyordu. Her seferinde bana kendi gerçekliğini unutturacak kadar güçlü bir anıydı.

Annem öleli dört yıl olmuştu ama her ayrıntıyı hatırlıyordum. Kokuları. Sesleri. Soğuğu.

“Diyordum ki yandaki ofise geçiyorum.” Jayda koluyla burnunu kapatıp öksürdü. “Buraya giren son kişinin ne yediğini

bilmiyorum ama hiç sağlıklı bir koku değil. O yüzden, bu klozetleri sana bırakıyorum,” dedi gülümseyerek.

Sersemlemiş bir hâlde yere düşürdüğüm temizlik bezini aldım ve yanımdaki sabunlu su dolu kovaya attım. Midem her zamanki gibi bulanmaya başladı ve ellerimin titrediğini belli etmemek için ellerimi tulumumun üstüne silip kovayı bir sonraki lavabonun önüne ittim. “Çok tatlısın.”

Alaycı bir sesle güldü, kapıya gitti ama duraksadı. “İyi olduğundan emin misin? Biraz solgun gözüküyorsun.”

“İyiyim. Gayet iyiyim. Sadece dalmışım.”

“Bence *bayağı* dalmışsın. Cidden, diğer ofise geçmemin bir sakıncası yok değil mi? İş bölüşürsek buradan daha kısa sürede çıkarız diye düşündüm.”

Hafifçe gülümseyerek omzumu silktim. “Bir sakıncası yok.”

Aslında tuvaletleri, hasta odalarını ve ofisleri temizlemekten nefret ediyordum ama gerçek bir hastanede çalışmaya ancak bu kadar yaklaşabileceğimi düşünüyordum. Tıbbi araştırmalar yapma hayalim her geçen gün benden uzaklaşıyordu, vücudum hayattan beziyordu. Oysa bu yaşta lisans derecemi alıyor olmam ve MCAT mi yoksa GRE sınavına mı gireceğime karar vermem gerekirdi ama işten arta kalan zamanlarda bölge üniversitesinde alabildiğim birkaç dersle eğitim hayatımda o noktaya varmam on yıl sürerdi.

“Teşekkürler, tatlım. Hamileliğin ilk ayları ve kanalizasyon kokusu bir arada iyi gitmiyor.”

Hastanenin bodrum katındaki tuvaletler her zaman leş gibi kokardı ama o sırada havadaki pis koku daha da ağırdı. “Ben hallederim,” dedim gitmesini işaret ederek. “Hadi, git. Bir de senin kusmuğunu temizlemeyeyim.”

Jayda gülerek tuvaletten çıktı. Tek başıma kaldığımda içime uzun, titrek bir nefes çektim. Ellerimi lavabonun iki yanına dayadım, gözlerimi yumdum ve zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Çıglıklar. Siyah solucanlar. Boş gözler.

Başımı iki yana sallayarak, o düşünceleri zihnimin gölgelerinin arasına gömdüm ve beni ele geçirmelerine direndim. *Hayır. Bu gece olmaz.*

Bir yerlerden ağır ağır akan su sesi duyunca gözlerimi açtım ve aynada arkamdaki bölmelerin yansımasını gördüm.

Son bölmede, içeri girdiğimde fark etmediğim bir şey vardı; kapının altından, çoraplı bir çift ayak görünüyordu.

Hızla arkama döndüm, kalbim şokla sıkıştıyordu. Kapının altında gördüğüm şey kesinlikle ayaklardı.

“Orada birisi mi var?” diye sordum ama birisi olduğunu gayet iyi biliyordum. Ayakların yukarısında, hastaların giydiği o tanıdık hastane geceliğinin ucunu gördüm.

Personele ayrılmış olan bodrum tuvaletini kullanmaması gereken hastalar.

Kulağıma yine hafif bir su sesi geldi. Ayakların pozisyonuna bakılacak olursa, hasta o sırada tuvaletini yapmıyordu ama kusuyor olabilirdi.

“Yardıma ihtiyacınız var mı? Hemen gidip birisini getirebilirim...” Bölmedeki kişi beni görebilirmiş gibi parmağımla arkamı işaret ettim.

Yanıt gelmedi.

Sessizce biraz daha yaklaştım. “Mideniz mi kötü?”

Yine yanıt gelmedi.

Nihayet bölmenin kapısına vardım ve aralıktan içeri baktım. Bir hasta geceliğinin üzerine dağılmış uzun ve karışık kızıl saçlar gözüme çarptı. Geceliğin arkası öylesine açıktı ki, solgun lekelerle kaplı sırtını ve beyaz iç çamaşırını ayırt edebiliyordum. Özellikle bacağına ve eline yayılmış koyu morluklar dikkat çekiyordu.

Aklımdan geçen ilk şey ölü lekesi oldu ama bu düşünceyi hemen bir kenara attım.

İçimi yakan bir kuruluşun boğazıma yayıldığını hissederek yutkundum.

Lütfen, iyi ol.

Kapıyı hafifçe tıklattım, kilitli olmayan kapının hafifçe öne gittiğini fark ettim ve içerideki kişinin onu bu şekilde rahatsız etmeme öfkelenmeyeceğini umdum.

Hiçbir şey demedi.

Kapıyı açtım. Başını klozete eğmişti ve dağınık saçları yüzüne düşmüştü.

Titreyen elimi öne uzatıp ince omzunu tuttum ve onu yana çevirdim. Kadın sırtüstü düştü. Başını bölmenin duvarına çarptı ve saçları arkaya kaydığı anda geriye doğru sendeledim.

Annemin gözlerinin süt beyazı parıltısıyla karşılaştım.

Görüş alanımın ucunda bir kıpırtı gördüm, o noktaya baktığımda ve klozetin içine kayan uzun, siyah, kaygan bir şeyi gördüğümde nefesim kesildi.

Korkudan buz kestim. Gözlerimi kırıştırdım. Tekrar kırıştırdım.

Dikkatimi tekrar anneme çevirdim. Mor dudaklarından çıkan bir diğer siyah kaygan şey morumsu yanağından kaydı ve zemine düştü. Kıvranarak üstüme gelmeye başladı.

Geriye sıçrayıp kış üstü düşerken dehşet dolu bir çığlık attım.

Solucan hızla ve kararlılıkla üstüme geldi.

Ama bana ulaşmadan, annemin cansız bedeniyle benim aramda kalan zemindeki gider deliğinden içeri kaydı.

Kapı güm diye açılınca irkildim. Jayda telaşla tuvalete girdiğinde aniden doğruldum.

“Lilia? İyi misin? Çığlık attığını duydum.”

Burnum boşalmak üzere olan gözyaşlarım yüzünden sızlar-ken, dilim tutulmuş gibi başımı iki yana salladım.

Kaşlarını çatarak dikkatle bana yaklaştı, etrafına bakındı. “Sorun ne?”

“Birisini aramamız gerek,” dedim güçlkle; bölmeyi işaret ederek.

“Birisini aramak mı?” Şaşkınlıkla işaret ettiğim yere baktı. “Lilia? İyi misin?”

Tekrar bölmeye baktığımda hiçbir şey göremedim. Orada birisinin olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. “Ben, şey...” Utanç içinde yanaklarımın kızardığını hissederken, gerçekliğin yarattığı şok üstüme çöktü. “Ben...” Bir neden ve lanet olasıca aklımı yitirmiş olabileceğim ihtimalini çürütecek bir mazeret bulmaya çalıştım.

Jayda bacaklarımın üstünden atlayıp bir sonraki bölmenin kapısını araladı ve çılgık atarak geriye kaçtı. “Bu ne be!”

Kalp atışlarım hızlandı.

O da mı onları görmüştü?

Koluyla burnunu kapattı, öğürerek geri geri gitti. “Bir dakika... Ben... hemen birisini arayacağım. Biraz bekle.”

Jayda tuvaletten çıkarken, kaşlarımı çatıp ayağa kalktım ve annemi gördüğüm bölmenin yan tarafına baktım. Klozetin içinde koyu renkli tüyleri ve uzun bir kuyruğu olan bir şey yüzüyordu. Bir fare.

En azından kokunun kaynağı anlaşılmıştı.

Bölmenin karşısındaki duvara sırtımı yaslayıp tekrar yere çökerken düzgün nefes alıp vermeye çalıştım.

Bacaklarım ağırlaşmıştı. Uzuvarıma ve göğsüme, beni uyuşturan buz gibi bir his yayıldı. Hiç şüphesiz, bir panik atak geçirmiştım çünkü ciğerlerime buzlu su doluyormuş gibi soğuk soğuk ter döküyordum. Bir yere oturmazsam bayılacağımdan emindim.

Gözlerimi kapatıp dörde kadar sayarak burnumdan içime bir nefes çektim. Kulaklarımda uğuldayan kan akışımın arasında, Jayda’nın sakin bir ses tonuyla binanın bakım ünitesini aradığını duydum.

Midemden boğazıma doğru hafif bir bulantı hissi yükseldi ama kusmamak için yutkundum. Sinüslerimde keskin bir yanma hissederek gözlerimi daha sıkı yumdum ve burnumdan içime daha uzun nefesler çekmeye çalıştım.

Gözlerimi açmaya cesaret ederek boş bölmeye baktım. İş arkadaşımın yanında bir başka kriz geçirdiğim için kendime kızdım. Titreyen bacaklarla ayağa kalktım. Neyse ki bulantı hissi boğazımdan tekrar mideme inmişti. Burnumdan nefes almak da işe yaramış gibiydi.

Boynumda, annemin küllerini taşıyan küçük şişeyi tuttum; şişe, onun eskiden cebinde taşıdığı eski tespihin ucuna takılıydı. Bir zamanlar bana anlattığı bir batıl inançtan ibaretti bu. O da büyükannemin bir kolyeye geçirdiği yüzüğü hep boynunda taşırdı. Anneme neden bunu hiç çıkarmadığını sorduğumda,

ölülerin kendilerine ait bir şeyi taşıyanlara asla zarar vermediğini söylemişti. Ben Tanrı'ya inanmıyordum ama annem inanırdı; bu yüzden ben de tespihi takmadan rahat edemiyordum.

Kapı tekrar açıldığında irkildim.

Jayda içeri adım attı ama fazla yaklaşmadı. "Bakım ünitesi ni aradım. Buraya geliyorlar. İyi misin?" Sakinleştirici ses tonu bana annemin sesini hatırlatıyordu. Yirmi üç yaşındaydı, yani benden sadece birkaç yaş büyüktü ama hayat ikimizi de yaşlandırmış gibiydi.

"Galiba. Sadece... biraz sarsıldım."

"Hayır, tatlım. Ben *gerçekten* iyi olup olmadığını soruyorum."

Ne demek istediğini biliyordum. O günlerde her şey beni ürkütüyordu. Kim bilir az önceki krizi ne tetiklemişti. Belki de nedeni kokuydu. Belki de fareyi görmüştüm ama tamamıyla farklı bir şey olarak algılamıştım. İlk kez böyle bir şey olmuyordu. Jayda, orada aslında olmayan bir şeyi gördüğüm birkaç olaya tanık olmuştu.

"Geçer." Bu sözcük son dört yıldır sloganım olmuştu.

Geçer.

Genel olarak iyiydim. Sadece eski anıları hatırlatan bir şey olduğu zamanlarda değildim.

Ya da nadiren de olsa annemi gördüğümü sandığım zamanlarda. Ama iyi miydim?

Bunu yaşayıp göreceğimi düşündüm.

3. Bölüm

L I L I A

Işten sonra metroyla eve dönerken, yolculuk berbat geçti. Annemi iş yerimde gördükten sonra metroya binmek sinirlerimi bozmuştu. Jayda her zamankinden bir saat daha erken çıkmam için ısrar ettiği hâlde, bütün işleri ona yıkmamak için biraz oyalanmıştım.

Jayda sadece iş arkadaşım değil, aynı zamanda dostumdu ama ona halüsinasyonlardan söz etmemiştim. Annemin ölümünden söz *ettiğim* zamanlarda da ağzındaki siyah solucanlardan bahsetmemiştim.

Bunun esas nedeni, solucanların da gerçek olmadığından şüphelenmemdi. Bee'nin babası Conner, o gece annemin bileklerini kestiğini düşünüyordu. Sonrasında, Bee odasından çıkmıştı, beni banyoda yerde baygın bir durumda, annemi de küvette bilekleri kesik hâlde bulmuştu. Tekrar odasına koşup Conner'ı aramıştı ve Conner eve gelene kadar yatağının altına gizlenmiş, tir tir titreyerek kendi kendine mırıldanmıştı.

Ama bu hikâyede bir boşluk vardı. Yıllarca o gecenin ayrıntılarını hatırlamaya çalıştığım hâlde, dolduramadığım bir boşluk. Annemin bileklerini kestiğini hatırlayamıyordum. Bu kan dondurucu manzarayı bloke etmiş olmalıydım.

Ama ısrarla ağzından solucanlar fırladığını gördüğümü söylediğimde, Conner öyle bir şey olmadığını söylemiş, bana adli

tabibin raporunu göstermişti. Annemin ölüm nedeni bütün korkunç ayrıntıların arasında göze çarpıyordu: *intihardan kaynaklanan aşırı kan kaybı*. İşte o anda kendime güvenemeyeceğim karanlık bir yere düşmüştüm. Gerçeklerin ve kabusların iç içe geçtiği bir yere.

Birkaç ay sonra aile doktorumuza solucanları sormuştum. Genel olarak bana karşı çıkmış, hayatında hiç böyle bir şey duymadığını söylemişti. Eğer solucanları uydurduysam, söylediği mantıklıydı. İnternette araştırınca da bir şey bulamamıştım. Parazitler hakkında okuduğum hiçbir tıp dergisinde annemin hastalığı boyunca gözlemlediğim komplikasyonlardan ve ilerleyen semptomlardan söz edilmiyordu.

Solucanları sadece hayal ettiğimi kabullenmekten başka çarem kalmamıştı. Ne de olsa travma, insanın zihnini bulandırebiliyordu.

Nihayet işten çıktığımda, zihinsel bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Hâlâ tam olarak kendimde değildim ve bu yüzden metro yolculuğu o akşam bana farklı geliyordu. Daha korkutucuydu.

Gece yarısından hemen sonra, sadece kırmızı hat açtı ve sidik gibi kokması dışında sakindi. Sadece uyuşturucu bağımlıları ve birkaç tanesi sızmış ya da uyumakta olan bar gezginleri vardı. Covington, ülkenin en kötü şehri değildi ama kesinlikle en güvenli yeri de değildi.

Temmuz sıcakıyla boğucu bir hava yaratan keskin sidik kokusu, dikkatimi zihnimde dönüp duran karmaşadan uzaklaştırmaya yetmedi.

İşin aslı, pek uyumuyordum. Kısır bir döngü gibiydi. Beni ortalama bir insandan daha uzun süre uyanık tutan korkunç kâbuslar görüyordum. Yani, bazen bir şeyler görüyordum. Kimi zaman gördüklerim, uykuyla uyanıklık arasındaki sınırı bulanıklaştırıyordu.

Gözlerimi yumdum. Derin derin nefes alırken, tespihi sım-sıkı tuttum. Gözlerimi nihayet açtığımda, karşımdaki sırada oturan yaşça büyük bir adamın gözlerini bana diktiğini fark ettim. Sakalındaki ve saçlarındaki grilere bakılacak olursa, kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Soluk teni bana pek güneşe

çıkmadığını anlatıyordu. Trende köşede uyuklayan altmış yaşlarında bir kadın vardı. Diğer on iki kişi erkekti.

Her daim insanların doğuştan iyi olduğu fikrini reddetmiş olan annem yüzünden sosyal anksiyete yaşıyordum. Anneme göre, aksi kanıtlanmadığı takdirde herkes bir seri katildi. Nasıl olduysa o paranoyanın küçük bir kısmı yıllar içinde bende de ortaya çıkmaya başlamıştı.

Tespihi bıraktım ve elimi cebime sokup her zaman üstümde taşıdığım çakıya dokundum. Bunu bir süre önce, gece vardiyasında çalışmaya karar verdiğimde almıştım.

Karşımdaki adam huzursuz olduğumu anlamış gibi bakışlarını boynumdaki kolyeye çevirdi. Ucunda annemin küllerinin bulunduğu şişe olan siyah boncuklu kolye, annemin en saf hâlini taşıyordu; onu öldüren hastalığın tamamı yanıp kül olmuştu. Kolyeyi tekrar sıkıca tutunca annemi adamın bakışlarından koruma güdüsü devreye girdi ama adamın hâlâ bana baktığını hissettiğim hâlde bakışlarımı başka yöne çevirdim.

İneceğim durağın anonsu yapıldı. Derin bir oh çekerek yerimden kalktım ve tren yavaşlarken adama bakmadan yürümeye başladım. Kapı açıldığı anda, boş platforma fırladım.

“Hey!” diye seslendi birisi çatlak bir sesle. “Hey, sen!”

Salak ayyaşlar. Haftada en az üç kere onlarla uğraşıyordum ve o gece uğraşacak hâlim yoktu.

Onu duymazdan geldim. Titrediğimi, cebimdeki çakıyı sıkıca kavramış olan elimin yandığını hissederek merdivenlere doğru gittim. Çakının düğmesi bir klik sesiyle çakıyı açtı ve pantolonumun kumaşını zorladığını hissedince bana bir parça güven verdi.

“Hey! Sen!” Ses daha yakından geliyordu ama dönüp ona bakamıyordum. “Dur!”

Kalbim güm güm atarken merdivenlere doğru koşmaya başladım. İlk basamağa bastığım anda birisi kolumdan tutup irkilmeme neden oldu. Arkama döndüğümde, trendeki adamı gördüm ve çakıyı cebimden çıkarıp titreyen elimle aramıza kaldırdım.

“Sana beni bırakmanı öneririm. Hemen.”

Adam kolumu bıraktı, kumaş çantamı havaya kaldırdı. “Bunu unuttun.”

Afallamış bir hâlde bir çantaya, bir adama baktım. Kaslarıma yayılan gerginlik dağıldı ve titrek nefesimi dışarı verdim. Çantayı elinden kapıp çakıyı cebime soktum. “Teşekkürler.”

Adam gür kaşlarını kaldırdı. “Kendine dikkat et.” Sonra, tekrar platforma doğru gitti.

Adam gözden kaybolduktan sonra gözlerimi yumdum, içime derin bir nefes çektim. *Kendine gel, Lilia.*

Prather Sokağı’nda Luminet Sineması’nın girişinin hemen yanındaki sade kapıya doğru yürürken, sinemanın yanıp sönen tabelasının parlak ışığı kaldırıma vuruyordu. Hayatımın büyük bölümünü geçirdiğim, altında bir sinema bulunan apartman, şehirde sinemaların popülerleşmeye başladığı yirmili yılların başında inşa edilmişti. Bina, Covington’daki sembol yapılardan biriydi: Massachusetts’taki ilk bilinen seri katilin, o zamanlar tanınmış bir kadın oyuncu olan ilk kurbanını soyunma odasında defalarca bıçakladığı yer olarak bilinirdi. Bu kötü şöhretine ve tarihi bir bina olmasına rağmen apartman bakımsız kalmıştı. Sanırım iyi bir restorasyondan geçirecek kadar para yoktu.

Botlarımın altında gıcırdayan dar merdivenlerin yorgun basamaklarını çıkmaya başladım. Ağır küf ve naftalin kokusu bile burnuma dolan keskin sidik kokusunu örtemedi. Nihayet eve vardığımda, içeriden gelen sesler, özellikle de birinin Conner’ın arkadaşı Angelo’ya ait olduğunu fark ettiğim sesler içimi dehşetle kapladı. Angelo dört yıl önce ortaya çıkmıştı ve çirkin, kanserli hücre taşıyan bir ben gibi kıcıma yapışmıştı.

“Bilemiyorum, dostum. O adamlar kartelle bağlantılı,” diyordu Conner. “Kızımı düşünmem gerek.”

Annem ölmeden önce, Bee’nin geleceğini düşünerek Conner’la iletişim kurmuştu. Bee’nin hayatının ilk iki yılın-

da, Conner bizimle yaşamıştı ama sonra annem onu evden kovmuştu. Conner, New York'a gitmiş, boktan bir mahallede ev arkadaşlarıyla yaşamaya başlamıştı. Annem hastalanmadan birkaç yıl önce, bize yardım etmek ve kızıyla bir bağ kurmak için tekrar geri gelmeyi kabul etmişti. Annem öldüğünde reşit olmadığım için Conner olmasaydı büyük ihtimalle koruyucu aile sistemine girerdik çünkü annemin bildiğim kadarıyla tek bir akrabası bile yoktu. Conner bazen sersemin teki olabiliyordu ama en azından bizi elinden geldiğince bir arada tutmuştu.

"Bin dolardan söz ediyoruz. Etrafına bak," dedi Angelo öfkeyle. "Burada lüks bir hayat yaşadığın söylenemez."

Annem öldükten bir süre sonra, ikisi Conner'ın oradan buradan buldukları hurda metalleri satmaktan ibaret olduğunu iddia ettiği gizli bir iş yapmaya başlamışlardı. Buna bir an bile inanmamıştım çünkü ikisinin evimizin arka sokağındaki bir adamı fena benzettiklerini görmüştüm. Ama bu konuyu her açtığımda tartışma çıkıyor, Conner her defasında bana işine burnumu sokmamamı söylüyordu.

Bu durumdan hoşlanmıyordum, hele Angelo'dan hiç hoşlanmıyordum. Adam tıpkı üstünde çürük, küflü bir kiraz olan ekşimiş dondurma gibiydi.

Kaşlarımı çatarak küçük eve girdim. Angelo'yu mutfak sandalyelerinden birinde geriye yaslanmış bir hâlde, Conner'ı da yanında bira içerken buldum.

Conner eve yarım saat önce geldiğime şaşırmış gibi doğruldu. "Selam, Lil, n'aber?" Kırkına birkaç sene kalmış olan üvey babam, son altı senedir çalıştığı hırdavat dükkânının armağanı olan yağ lekeli elleriyle ve gömlekleriyle berbat gözüküyordu.

Öte yandan, arkadaşı biraz daha derli topluydu ama kokusu bana bir hırdavat dükkânıyla karışık yeni kazılmış toprak kokusunu hatırlatıyordu.

Birasından bir yudum alan Angelo, pörtlek siyah gözleriyle, onlardan uzaklaşmak için sığındığım mutfağın en ucuna kadar beni takip etti.

"İş yerinde bir sorun yaşandı." Bir Conner'a bir Angelo'ya bakarak çantamı omzumdan yukarı ittim. "Tuvaletlerden birinde ölü bir fare buldum."

“Harika.” Conner alaycı bir tavırla güldü ve birasından uzun bir yudum aldı.

“Akşam yemeğinde pişirmek için onu eve getirmediğine şaşırdım,” dedi Angelo bir gülümsemeyle.

“Burada olduğunu bilseydim getirirdim.”

Dudakları kıpırdar gibi oldu. Özellikle de aptal durumuna düşecekse, kendisine yanıt verilmesinden hoşlanmazdı. “Sanırım, baban o küstah ağzıyla ilgili bir şey yapman gerektiğini düşünüyor.” Sözlerinin altında yatan ima, tiksintiyle yutkunmama neden oldu.

“Sakin ol.” Her zamanki gibi rahat olan Conner, Angelo denen serseri birasını ağzına götürürken sandalyesinin ayağına hafifçe vurdu. Bira kupağına döküldü ve fırlattığı ölümcül bakış, üvey babamı huzursuz etti. “Salak gibi davranmana gerek yok.”

“Görgü kuralları sersemeler için yabancı bir dildir,” dedim elimde olmadan. Ne yazık ki arkadaşı yanıt verdiği takdirde Conner’in ona haddini bildirecek cesareti olmadığından, bu tür şeyler söylemem hiç akıllıca değildi.

Angelo bana ters bir bakış fırlattı ama neyse ki başka bir şey demedi.

Conner yanındaki tezgâhta duran kâğıt tabaktaki bir dilim pizzayı aldı. “Açsan sana yemek ayırdım, Lil.” Tabağı Angelo’nun karşısından masaya attı ve pizza diliminin üstündeki peynir yana akınca iştahım kaçtı.

Gerçi istesem de pek bir şey yiyemezdim. O solucanların görüntüsü zihnimde dönüp dururken mümkün değildi.

Tam o sırada çalmaya başlayan telefon Angelo’nun ölümcül bakışlarını böldü. Conner telefona yanıt verdi. Birkaç kere kısaca *tamam* dedikten sonra, telefonu kapattı. “Lanet olsun! Kahrolası kuşlar! Callahan yine betonun üstü kuş boku oldu diye şikâyet ediyor.”

Annemin kuşları. Apartmanın çatısındaki büyük kafeslerde, yaklaşık olarak yirmi farklı kuş vardı; daha çok güvencinler ve serçeler. Hem komşumuz hem de annemin arkadaşı olan Winnie, annem öldükten sonra kuşlara bakmayı teklif etmişti ama kadın temizlik işini her zaman iyi yapamıyordu. “Üzgünüm. Yorucu bir hafta oldu. Ben temizlerim.”

“Yok, sorun değil. Mutfaktaki musluğu da kontrol etmemi istiyor.” Conner sokağın ilerisindeki araba tamirhanesinde çalışmanın yanı sıra apartmanın gayrı resmi tamircisi olarak da çalışıyordu ve bu sayede kirayı yüz dolar eksik dyorduk. “Hemen dönerim,” dedi. Birasını tezgha bırakıp yanımdan geçti.

Dul Callahan son zamanlarda onu fazla sık aramaya başlamıştı. Aralarında bir şey olduğunu grmemem için komada olmam gerekirdi. Gerçi umurumda değildi ama Angelo’yla yalnız kalmaktan nefret ediyordum.

Conner çıktıktan sonra Angelo bir sigara yaktı ve içerisi ucuz sigara kokusuyla doldu.

“Burada sigara iilmiyor.”

Pis pis sırttı. “Gel de söndür. Sana meydan okuyorum.”

Gözlerimi devirerek bir bardak su almak için yanından geçtim çünkü boğazım bir anda kupkuru kesildi. Doğrudan odama giderdim ama peşimden geleceğinden korktum. Mutfak bıçaklarına yakın olmak daha iyiydi. “Neden bu kadar geç saatte buradasın?” Arkama bakıp da kıçıma baktığını görünce, boğazımdan yukarı keskin bir asit dalgası yükseldi. Hemen suyumu başıma diktim, onunla yüzleşme dürtüsüne direnmeye çalıştım.

“Küçük kedicik Lily,” dedi beni duymazdan gelerek. “Artık o kadar da küçük değilsin, değil mi kedicik?”

“Bana yle deme.”

“Seni neden rahatsız ediyor ki? Bir erkek arkadaşın falan mı var?” Yanıt vermediğimde kıs kıs gülmesi sinirime dokundu.

“Hayır. Tabi ki, bir erkek arkadaşın yok. Erkekler gerzektir, öyle değil mi?”

“Eh, çoğu yle.”

“Hiç dokundun mu? Bir penise yani.”

Başımı iki yana sallayarak bardağımı musluk haznesine bıraktım. Artık resmi olarak sabrım taşmıştı. Ama mutfaktan çıkmak için arkama döndüğümde, arkamda dikildiğini ve beni köşeye sıkıştırdığını fark ettim.

“Senin gibi güzel bir kız. Bugüne kadar bir sürü penise dokunmuşsundur.”

Yanından geçebilmek için kendimi öne ittim ama vücudunu vücuduma dayadı ve zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. “Rahat bırak beni, pis ucube,” dedim çenemi sıkarak. Kolumu sert bir şekilde geri çektim.

Sivri tırnaklı parmaklar boynuma dolandı ve beni öpecekmiş gibi başını eğdiğinde çenemi öfkeyle sıkarak hareketsiz kaldım.

Dudaklarıma bakıp gülümsediğinde, bira ve sigara kokan nefesini hissettim. “Bazen kanını penisimin üstünde hayal ediyorum, inanılmaz tahrik oluyorum.” Soğuk, siyah gözleri dudaklarımdan gözlerime çevrildi, yüzündeki gülümseme silinmeye başladı. “Böyle dediğimde rahatsız oluyor musun?”

Çenemin titremesini engellemek için yanağımın iç kısmını ısırdım. Adam ödümü koparıyordu ama bunu görmesine izin vermeyecektim. Bir şey bana, onun korkudan beslendiğini söylüyordu.

Çakı. Çakı cebimdeydi ama elim fena hâlde titrediği için lanet olasıca şeyle onu yaralayamadan yere düşürürdüm. “Beni hemen bırakmazsan, avazım çıktığı kadar bağırırım.”

“Avazım çıktığı kadar bağırırım,” diye beni taklit etti. “Tamam, bağır. Bu mahallede birilerinin bunu umursayacağını mı sanıyorsun?” Sigarasından bir nefes çekip dumanı yüzüme üfledi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kolumu sımsıkı tuttuğu hâlde elimden geldiğince yana döndüm ve dumanı solumamaya çalıştım.

“Ben olmasam, baban şimdi borç batağında sürünüyor olurdu. Kız kardeşini o lanet şarlatan okulunda tutan da benim. Üniversite için para biriktirmek uğruna sokaklarda kendini satmana engel olan kişi de bendim.”

Annem öldükten sonra, Bee’nin ruh sağlığı hızla kötüye gitmişti. Gece boyunca onu kontrol etmemi ve gündüzleri okulu aramamı gerektiren bir depresyona girmişti. Terapistim onun bir yatılı okula gitmesini önermişti –Parlak Ufuklar isimli, ruh sağlığına odaklanan bir okuldu– ve okula kabul edilir mi diye onu değerlendirmeyi teklif etmişti. Bee testleri kolaylıkla geçmiş, hatta okul ücretinin bir kısmını karşılayabileceği kadar maddi yardım hakkı bile kazanmıştı. Conner ve ben geri

kalanını ödüyorduk ama üvey babam ruh hastalıklarının saçma olduğunu düşündüğü için, bu parayı istemeye istemeye ödüyordu. Hatta o sersem bir keresinde bana bunu söyleme cüretinde bulunmuştu da üstüne atlayıp onu yumruklamamak için kendimi zor tutmuştum.

Ama onu öfkelenlendirmeyi göze alamazdım. Bee'nin okul ücretinin bir kısmını ödemeye devam etmesi gerekiyordu; bu yüzden, onu sinirlendirmek gibi bir seçeneğim yoktu. Sinemanın üstündeki o sıkışık evde kalmamın, boktan bir gece vardiyası olan bir işte çalışmamın ve bölge üniversitesinde her dönem asgari sayıda ders almamın nedeni buydu.

Elbette, Angelo'ya tahammül etmemin nedeni de buydu.

"Bizi karte le karıştırmasan iyi olur." Bunlar cesur sözlerdi ve ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Dudaklarını gererek boynumu biraz daha sıktı. Boynumda hızla atan nabzımın daha da hızlanmasına neden olacak kadar baskı uyguladı. "Çok zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi? Hangi *umut vaat eden küçük bilim insanı* tuvaletlerde bok lekelerini temizler? Ha? Ha?"

Parmaklarını tırmaladım, içime dolan korkunun yüzüme yansımalarını engellemeye çalıştım. Avcu hâlâ boynumun üstündeydi ve sigarasını tutan eliyle bileğimi sıkı sıkı kavramıştı. Bakışlarını aşağı kaydırды, kolumun üst tarafındaki dövme yazısını okudu: "*Memento mori*. Demek sürekli olarak ölümle ilgili fanteziler kuran o garip kaltaklardan birisin?"

Kesinlikle değildim. İşin aslı, dövme bana tevazuyu hatırlatıyordu ama o gerzek bundan ne anlardı ki?

"Bırak. Beni."

Angelo pis pis sırtıp çenemi bıraktı.

Nihayet ondan kurtulunca, titreyerek elimden geldiğince uzağa kaçtım.

Sigarasını kurumuş pizza dilimimin üstünde söndürdü. Midem düğüm düğüm olduğu, boğazıma kadar asit yükseldiği için zaten yiyecek hâlim yoktu. Sırtarak mutfaktan çıktı. Bir dakika geçmeden kapı kapandı ve gittiğini anlayınca derin bir oh çektim.

Kendini bırakma.

Pizzayı çöpe attıktan sonra yatak odama gittim. Kapıyı sıkıca kapattım, alnımı üstüne dayadım ve Angelo'yla aramda geçen o korkunç karşılaşmada içime dolan adrenalin dinmeye başlarken ağlamamaya çalıştım.

Ondan nefret ediyordum. Conner'in beni onunla yalnız bırakacak kadar ona güvenmesinden nefret ediyordum. Onun yanında kendimi güçsüz hissetmekten nefret ediyordum. Savunmasız hissetmekten nefret ediyordum.

İçime derin nefesler çekerken, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. *Gitti. Geçti artık.*

Sonra odama –sığınağıma– baktım; kitaplarla, mumlarla, Glinda adlı kadının (bir blok ilerideki homeopati dükkânının sahibi) bana verdiği en sevdiğim kurutulmuş şifalı bitkilerle ve doğal tuzlarla dolu küçük eczacı kavanozlarıyla süslediğim odaya. Annem hastalandığında, sık sık o dükkâna uğramaya başlamıştım.

Çantalarımı yatağımın yanına bırakıp dolabıma gittim ve en üst raftaki küçük takı kutusunu elime aldım. Kutuda bir sürü alakasız şey vardı; son birkaç senedir topladığım ıvır zıvırdan oluşan küçük bir hazineydi. Uzun süre önce ölmüş olan bir serçenin kemikleri, bir kardinal kuşunun parlak kırmızı tüyü –annem bana hep bunun meleklerden bir hediye olduğunu söylerdi– bir sincabın kaburga kemiği ve ufak, tıpalı bir şişede altı bebeklik dişim. Bunların altında annem hastalığa yenik düşmeden önce çekilmiş bir fotoğrafımız, Bee'nin sarı-beyaz eşek arısı biçimli saç tokaları, eski madeni paralar, topladığım taşlar ve Glinda'nın beni korusun diye verdiği bir kristal.

Tespihi kutunun içine koyup kapağım kapattım ve tekrar üst rafa kaldırdım. Sonra ayakkabılarımı çıkarıp yorgun argın yatağıma çöktüm. Biraz uyumam gerekiyordu. Sabah ilk iş olarak profesörümle görüşecektim.

İki hafta önce, mikrobiyoloji dersim için bir ödev hazırlamıştım. Bir vaka incelemesiydi. Kurgu olması ve ödevde *hayal ürünü* bir hastalıktan söz etmem gerekiyordu. Bunu fırsat bilip annemin hastalığını yazmıştım. Aslında, suçluluk hissinden kurtulmak için bu konuyu ele almıştım çünkü olanları yazmanın

annem ölmeden önceki haftalarda ona bakan esas kişi olmamın ne kadar yanlış olduğunu anlamama yardımcı olduğunu fark etmiştim. Annem bir doktora gitmeyi reddetmişti ve durumu ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, onu hastaneye götürmemem için inat etmişti.

Ama ölümüne neden olan intihar olayını yazmak yerine, solucanlardan söz etmiştim. Bunun bir zararı olmayacağını düşünmüştüm çünkü o solucanlar gerçek değildi. Ödevimdeki hastalığa siyah solucan sendromu ismini vermiştim. Görünüşe göre bu keyifli küçük vaka incelemesi bana sabahın ilk işinde, dersten önce profesörümle bir görüşme kazandırmıştı.

Ödevimde annemin ismini yazmamıştım. Ondan annem olarak da söz etmemiştim. Annem inanılmaz derecede mahremiyetine düşkündü. O zamanlar yalnızca on altı yaşındaydım ama sağlığının hızla kötüleşmesinde kendimi biraz da olsa sorumlu hissediyordum. Durumu kötüye gittiğinde ve gerçek olmayan şeyler görmeye başladığında, doktora gitmesi için ısrar etmediğim için suçluluk hissediyordum.

Özellikle de bir doktor onu kurtarabilecekken.

Odanın karşındaki eski tahta sandıklardan ve suntadan yaptığım eğreti çalışma masamın üstünde, annemin hasta olmadan yıllar önce yaptığı bir tablo asılıydı. Denize bakan bir yamaçta, kıvrımlı dallarından küçük bir salıncak sarkan yaşlı bir meşe ağacını resmediyordu. Bana her zaman huzur verirdi; o boktan şehirdeki boktan evden çok uzaklarda bir yerd. Bir keresinde, oraya hiç gidip gitmediğini sormuştum.

“Bir rüyada gittim,” demişti.

Yatağımın yanındaki duvara yapıştırdığım fotoğrafı alırken, kalbim hüznle sızladı. Annem hastalanmadan iki yıl kadar önce onunla ve Bee’le çektiğimiz bir fotoğraftı. Annem her daim ıslıl ıslıl bir insandı ama o gün neredeyse bordoya çalan saçlarına vuran güneşin altında daha da ıslıl ıslıldı. Kontrol edilmesi imkânsız, yıkıcı ve asi bir alev kadar güzeldi.

Bana hayatım boyunca ona çok benzediğim söylenmişti.

Ama ben asla asi ve kontrolsüz olamamıştım. Kendimi hep şu elektrikli şöminelerdeki alevler gibi hissetmiştim; bir şey yapma

potansiyeline sahip olmayan, sahte, camın arkasına hapsolmuş alevler. Annem hastalandığı anda hayat beni zincire vurmuştu ve nedense o zincirlerden bir türlü kurtulamıyordum.

Bee de annemin bazı özelliklerini almış olsa da daha çok Conner'a benziyordu. Annemin ve benim gözlerimiz koyu mavimsi yeşilken, onun gözleri babasınıninkiler gibi elaydı. Bee'nin aksine ben babamı hiç tanımamıştım. Annemin dediğine göre, beleşçinin tekiydi. Bu yüzden onu pek merak etmemiştim.

Ayrıca, Bee'nin sağ gözünün üstünde doğuştan küçük bir kitle vardı; okula gidecek kadar büyüdüğünde gerzek sınıf arkadaşları dalga geçtiğinden beri özgüvenini zedeleyen bir dermoid kistti. Ne yazık ki annem bunun alınması için asla para biriktirememişti. O yüzden, kist Bee'nin göz şeklini hâlâ biraz bozuyordu ama bunu eskisi kadar dert etmiyordu.

Küçük ama parçalanmış aileme bakarken, içime korkunç bir dehşet hissi yayılmaya başladı.

İmdat!

Anne, hayır!

Düşüncelerimde uzaklardan gelen çığlıklar yankılandı. Gözlerimi sıkıca yumup başımı iki yana salladım.

Hayır, hayır. Ona bakma. Bakma.

Karanlık tekrar zihnimin derinlerine çöktü. İçime titrek bir nefes çekip gözlerimi açtım. Nefes alıp verişimi yavaşlatmaya çalışırken, fotoğraf elimde titredi.

Rahatla. Gitti.

Fotoğrafı tekrar duvara ilıştirdim ve yatağımın altına gizlediğim siyah bilek bağlarından birini çıkardım. Bir süre önce bir yetişkin ürünleri mağazasından almak zorunda kaldığım bir BDSM bilek bağıydı. Bir ucunu yatağımın metal iskeletine bağladım ve bir an için kulak kesilip Angelo'nun beni tekrar rahatsız etmek için geri gelmediğinden emin olmak istedim. Evde her zamanki hafif sesler dışında bir şey yoktu: oturma odasının penceresindeki klima ünitesinin uğultusu, Prather Sokağı'nda gidip gelen arabalar ve aşağıdaki sinemanın küçük odayı dolduran boğuk müzik sesi.

Yalnız olduğumdan emin olunca, çakımı yastığımın altına koydum ve bağın diğer ucunu bileğime bağladım. Gerekli olduğu takdirde, kolaylıkla kurtulabilmek için cırt cırt bantlı bir bağ seçmiştim. En güvenli olmasa bile, uykumda kalkıp dolaşmamı engelleyen en etkili şey buydu. Bir kere ilaç almayı denemiştim ama sigortam olmadığı için bir seçenek olmaktan çıkmıştı. Kendimi kaç kere evimin dışında bulduğumu düşününce, bir önlem almam gerektiğine karar vermiştim. Tuhaf olsa da bağ işe yaramıştı. Metal, yatak iskeletine çarptığında çıkan tangır tungur sesler beni genellikle uyandırdığı için sadece tek bileğimi bağlamam gerekiyordu. Uyanmam iyi oluyordu.

O gece gözüme uyku girmeyeceğini hissediyordum.

4. Bölüm

L I L I A

Profesör Wilkins, her zamanki gibi sert ve ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle karşımda oturuyordu. Diğer profesörlerin sade ofislerinin aksine, bordo deri sandalyeleri, kiraz ağacından masası, büfe takımı ve doğal ışıklı lambalarıyla odası oldukça lükstü. Odası kişiliğine de uygundu çünkü Covington Bölge Üniversitesi'nde her gün papyon taktığını bildiğim ve Cary Grant filmlerindeki karakterleri andıran tek profesördü.

Masasındaki belgeleri hizaladı, sonra ellerini kenetleyip gözlerini üzerime dikti. “Bayan Vespertine... ödeviniz konusunda...”

Altdudağımda keskin bir acı hissedince dudağımı ısırمام gerektiğini hatırladım; tırnaklarımı kemirmemek için çabalarken başlayan kötü bir huydu. “Efendim... Başım dertte mi? Önce bunu öğrenmek isterim. Yara bandını birden çekip kurtulmak istiyorum.”

Sandalyesinde geriye yaslandı, birkaç saniye dikkatle beni süzdü. “Hayır. Başınız kesinlikle dertte değil.”

Derin bir oh çekerek sıkıca kavradığım sandalye kollarını bıraktım. “Çok rahatladım.”

“Bayan Vespertine, ödeviniz son derece ilginçti. İnanılmaz ayrıntılar içeriyordu. Ele aldığınız *hayali* organizma konusunda

olağanüstü bir bilgiye sahipsiniz. Bahsettiğiniz solucanlar kulağa çok korkutucu geliyor.”

Gözlerimi kapatınca, önceki gece gördüğüm halisünasyonda annemin ağzından çıkan solucanları hatırladım. Bütün gece, solucanların yerde kıvrandığı, ağızlardan dışarı fırladığı korkunç kâbuslar görmüştüm. “Sanırım, hayal gücüm epey geniş.”

“Ödevinizde söz ettiğiniz kişiye ne olduğunu merak ettim.”

“Anlayamadım, efendim.”

“En sondaki özet kısmında bu kişiye ne olduğunu yazmamıştırsınız. Sadece hastalığın nasıl bir yol izlediğini, nasıl ilerlediğini ve gözlemlerinizi yazmışsınız.” Parmaklarını birbirine dayadı ve endişeli bir ifadeyle geriye yaslandı.

“Şey... Sanırım, ele aldığım hastalık için bir tedavi sunmadığımdan, kadının akıbetini yazmaya gerek görmedim.”

“Peki, neden bir tedavi geliştirmediniz?”

Omzumu silkip hafifçe öksürdüm. “Ödev konusu sadece hayali bir hastalıkla ve insan fizyolojisi üstündeki etkisiyle ilgili bir şey yazmaktı.”

“Ve bunu muhteşem bir şekilde yaptınız. Öyle ki size bu hastalığı nereden öğrendiğinizi sormam gerekiyor.”

Başka birisi de mi aynı şeyi yazmıştı? Neden beni çağırıp bu soruları sorduğunu anlamamıştım. “Affedersiniz, efendim. Ben bu hastalığı uydurdum. Bana başımın dertte olmadığını söylediniz ama beni bir şeyle suçluyormuşsunuz gibi hissediyorum.”

Profesörün yüzündeki endişeli ifade gülümseyince silindi ve başını iki yana salladı. “Kusura bakmayın, sizi suçlamıyorum, Bayan Vespertine.” İç çekerek tekrar dikkatle bana baktı. “Hakkında yazdığınız organizma hayal ürünü değil. Binlerce parazit türü olduğunu biliyorum ancak tarif ettiğiniz semptomlar belirli bir parazit türüne işaret ediyor.”

Göğsüme bir şok hissi yayıldı, zihnim geri vitese aldı ve sözlerini içimden tekrarladım. “S-siz az önce ne dediniz?” dedim fısıldar gibi.

“Ödevinizde anlattığınız organizmanın hayal ürünü olmadığını söyledim. Gerçekten de *var*.”

Vardı. Gerçekti.

Uyurmamıştım. Hayır. Doğru olamazdı.

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Bir şaka yapmak için sizi buraya kadar çağırmam.”

Ama öyle olmalıydı. Yıllarca bana bunun hayal gücümün bir ürünü olduğu söylenmişti. Beni, annemin intihar olayına şahit olduğumda yaşadığım travma yüzünden gördüklerimi çarpıttığıma inandırmışlardı. Zaman alsa da bu açıklamayı kabul etmiştim. Zihnimdeki yalan bana kalbimi korumamı söylemişti çünkü annemin intiharına mantıklı başka bir açıklama getiremiyordum. Bee’yi ve beni o kadar çok seviyordu ki bu kadar korkunç bir şey yapamaz, hayatını bu kadar korkunç bir şekilde sonlandıramazdı.

İçimdeki her şey çözüldü. Beni bir gerçeğe bağlayan narin dallar gibi kırıldı.

Bu haber hem şüphelerimi doğruluyor hem de dehşete düşürüyordu.

“Bu bilgiyi ders kitaplarında ya da internette bulamazsınız.” Profesör Wilkins aklımdaki düşünce fırtınasını böldü. “Çünkü bu konuyla ilgili araştırmalar devam ediyor ve özel olarak yapıyor.”

“Özel olarak mı? Bence bir başka insana bulaşabilen bir şeyi herkes bilmelidir.”

“Bu konuya birazdan geri döneceğim.” Yanındaki belgeleri kaldırdı ve çıktısını aldığı ödevimin başlığını gördüm. “Ödevinizi okuduktan sonra, göz atması için bir meslektaşına yolladım. İsmi Loretta Gilchrist. Kendisi Dracadia Üniversitesi’ne entomoloji profesörü ve Doğal Bilimler Akademisi’nin bölüm başkanı. Okulu biliyor musunuz?”

Lise sondan önceki yaz, bir avukat olma hayaliyle gönülsüzce başvurduğum ama kabul edilmeyeceğimden emin olduğum o aşırı pahalı, beyaz yakalı üniversiteydi. Evet, okulu biliyordum. Tabii ki geri çevrilmişim. İyi de olmuştu çünkü daha sonradan farklı bir alanda ilerlemeye ve annemi harap eden o gizemli hastalığa bir tedavi bulmaya karar vermişim. “Evet, duydum. Hukuk okulu, değil mi?”

* Böcekbilimi. -y.h.

“Evet, bir hukuk okulları da var. Ama esas tıbbi araştırmalarıyla bilinir.”

“Şey, açıkçası beni aşan bir okul. Bunu bilmiyor olmam mantıklı sanırım.”

“Başvuranlar konusunda çok seçici davramırlar. Bildiğiniz gibi son derece prestijli bir okuldur. Pek çok tanınmış kişi Dracadia koridorlarını aşındırmıştır.” Gururla omuzlarını geriye attı. “Ben de oradan mezunum.”

Madem öyle, neden bir bölge üniversitesinde genel bir mikrobiyoloji dersi veriyor diye sormak istesem de ağzımı açmadım.

“Tahmin ettiğim gibi Dr. Gilchrist da ödevinizden çok etkilendi.” Masasından siyah bir zarf alıp bana uzattı. “Kendisi ödevinizi Kayıt Kabul Dekanı Dr. Langmore’la paylaşmış. Dr. Langmore size bu mektubu iletmemi istedi.”

Kaşlarımı çatarak yazısız zarfı aldım. Arkasında bir ‘D’ harfi olan altın rengi bir mühür olduğunu gördüm. “Nedir bu?”

“Sizin için. Zarfı açın.” Ukala bir profesör olarak tanınmasına neden olan o ciddi hâli bir anda silindi ve ondan beklenmeyecek bir şeye dönüştü. Heyecanla gülümsediğinde, gözlerinde beni hem meraklandıran hem de endişelendiren bir parıltı gördüm resmen.

Balmumu mührü kırdığımda, içinde siyah bir zarf daha olduğunu, altın rengi çok zarif harflerle ismimin yazılı olduğunu gördüm. O zarfın içinden, kusursuz bir şekilde üç kere katlanmış kalın bir belge çıktı. Sayfanın en üstüne basılmış mühürdeki ‘D’ harfi, balmumu mührün üzerindekiyle aynıydı.

Sevgili Bayan Vespertine,

Dracadia Üniversitesi adına, size Doğal Bilimler Akademisi’ne kabul edildiğinizi bildirmekten şeref duyarım. Üniversitemiz akademik mükemmeliyeti ve çığır açan tıbbi araştırmalarıyla gurur duyar. Donanımınız ve Dr. Wilkins’in şahsen sizi önermiş olması, sizi lisans programımız için kusursuz bir aday kılıyor.

Güz dönemi için size verilecek olan akademik bursun yanı sıra seyahat, ders kitapları ve konaklama masraflarınızın hepsi karşılanacaktır.

Bu daveti kabul ettiğiniz takdirde, Covington Parki'ndan kalkan gece yarısı treniyle Thresher Körfezi liman şehrine ulaşabilirsiniz. Daha sonra feribotla Dracadia Adası'na geçebilirsiniz.

Okula kabul edilmeniz, kaydınızı başarıyla tamamlamanıza bağlıdır. Bu yüzden, sizin adınıza açtığım öğrenci hesabınıza giriş yapıp güz döneminin derslerini seçmenizi öneririm. Derslerin 1 Eylül'de başlayacağını da hatırlatmak isterim.

Okulumuza gösterilen ilgi oldukça yoğun olduğundan, kararınızı en kısa zamanda bize bildirmenizi rica ederiz. Herhangi bir sorunuz ya da aklınıza takılan bir konu olduğu takdirde, bana aşağıdaki e-posta adresinden vel veya telefon numarasından ulaşabilirsiniz.

Sizden haber almayı dört gözle bekliyorum.

*İçten dileklerle,
Gilbert Langmore
Kayıt Kabul Dekanı
LangmoreG@dracadia.edu
Ofis: 555-721-3699*

Mektuba bakakaldım ve bazı kısımlarını ikinci kez okurken yüzüme yerleşen şaşkınlık ifadesine engel olamadım. "Anlayamıyorum. Beni geri çevirmişlerdi. Üstelik haklılar, gerçekten de beni aşan bir okul. Bu mektup hiç mantıklı değil."

"Daha önce tıp bilimi bölümüne mi başvurmuştunuz?"

"Hayır. İlk olarak hukuk okumak istiyordum. Sonradan fikrimi değiştirdim."

"Sanırım, onlar da fikirlerini değiştirmişler. Dr. Gilchrist'la yaptığım görüşmenin, okula kabul edilmenizle sonuçlanmasını ben de beklemiyordum ancak akademik açıdan bu donanımına sahipsiniz, Bayan Vespertine. Sakın kendinizi hafife almayın."

Profesör nedense bana bulaşmayan garip bir heyecana kapılmış gibiydi.

“Çok teşekkür ederim ama... bu mektup tek bir dönemden söz ediyor. Ben bu okulun ücretini karşılayamam. Covington’ın ücretini bile zor karşılıyorum.”

“*Devam etme ihtimaliyle* bir dönem diyorlar. Okul, öğrencilerinin devamlılığıyla ve akademik başarılarıyla gurur duyar. Bence dönem sonunda bir değerlendirme yapıp yeni bir teklifte bulunacaklardır.”

Bir elimle mektubu tutarken, diğer elimle tutulan ense kaslarımı ovuşturdum. “Affedersiniz, kabalık etmek istemem ama bu şekilde bir kabul mektubunun gelmesi bana biraz... gayrı resmi geldi.”

Profesörün yüzündeki heyecan ifadesi yerini içten bir ifadeye bıraktı. “Kendiniz başvuru yapmadığınız için Dr. Langmore davetiye evinize yolladığı takdirde ciddiye almayacağınızı düşünmüş olabilir.”

Haklıydı. Daha önceden beni kabul etmemiş olan bir okuldan eve bu tür şık bir davetiye yollanmış olsaydı, büyük bir ihtimalle sahte olduğunu düşünür, çöpe atardım.

“Bayan Vespertine, şunu bilin ki araştırmacılar ve özellikle tıp kariyeri yapmak isteyenler arasında, Dracadia her yıl otuz küsur bin başvuru alır. Kabul oranı yüzde iki buçuktur. Yale, Harvard, Stanford ve Princeton’ın kabul oranlarından çok daha düşüktür. Binden *az* öğrenci kabul edilir.”

Hesabımı yapmıştım. Tıp eğitimi için okula *kendim* başvursaydım, Wilkins’in tavsiyesi olmadan okula kabul edilme şansım çok düşük olurdu. Büyük bir ihtimalle imkânsızdı. “Bu okul... Dracadia Adası’nda mı?” Coğrafya bilgilerimi doğru hatırlıyorsa, Maine açıklarında küçük bir adaydı.

“Evet, doğru.”

Ensemi daha sert ovuşturdum. “Üç saatten uzun bir yol.”

“Bursunuza yurt ve seyahat masrafları da dahil sanıyorum.”

Mektuba tekrar göz atınca, konaklama ve seyahat masraflarını da karşılayacaklarını gördüm. Dracadia tıpkı Martha’s Vineyard gibi varlıklı kişilerin yaz tatiline gittiğini düşündüğüm

bir yerdi. Üniversitenin bir döneminin ücreti bile inanılmaz bir miktar olmalıydı; bunu düşününce davetiyeye inanmakta yine zorluk çektim. “Peki, yakın tarihli not dökümlerime ve sınav skorlarıma nasıl ulaştılar?”

“Özel bir kurum olarak, her adayı geleneksel standartlara göre incelemek gibi bir mecburiyetleri yok. Size sırf isminizden hoşlandıkları için bir burs verebilirler. İnanın ki bu tür şeyler oluyor.”

“Öğrenci devamlılığıyla ve akademik başarıyla gururlanan bir okul için kulağa pek de akıllıca gelmiyor.”

Profesör hafifçe iç çekti ve başını salladı. “Çekincenizi anlıyorum. Belki bu davetiyeye neden inanmadığınızı da. Şimdi, organizmaya ve araştırmaya ilişkin sorunuza geri döneyim. Araştırmamanın sahibi Dracadia, Bayan Vespertine. Söz konusu organizmanın ismi *Noctisoma*. Esas olarak adada bulunan bir parazit ve nadiren insanlara bulaşır. Bizler çok güvenilir konaklar değiliz, ayrıca bütün doktorlar organizmanın bir *insan* patojeni olduğunu bilmez. Organizmanın Dracadia dışında neredeyse hiç teşhis edilmemiş olduğunu düşünürsek bu kadar bilgi sahibi olmanız bana ilginç geldi.”

Tipik bir insan patojeni değildi demek. “Belki bir tesadüftür.”

“Sanmıyorum. Dr. Gilchrist’ın anlattıklarından anladığım kadarıyla, parazitin hastanın ağzından çıktığını tarif etmeniz ciddi bir gösterge. Bana dönemin başında annenizin ölümüne neden olan hastalığa bir tedavi bulmak istediğinizi söylemişsiniz. Tanışma gününde tam olarak böyle dememiş miydiniz?”

Haklıydı. Sözlerimi hatırlayacağını düşünmemiştim.

“Annenizin hastalığının ne olduğunu sorarak mahremiyetinizi ihlal etmek istemem. Ancak vaka incelemenizdeki hasta gerçekten de annenizse, bu paraziti araştırma yetkisi olan tek üniversiteye gitme şansınızı geri tepeceğinizi sanmıyorum. Tek bir dönem için bile olsa. Sorularınızın yanıtları buna değmez mi?”

Evet. Değerdi. Hayatım boyunca yanıtlar bulmaya çalışmıştım. Kendi çabalarımın ulaştığım doktorların ve uzmanların veremediği yanıtlar. “Bu organizmanın insanlara bulaşmasını sağlayan şey nedir?”

“Evrim elbette. Ancak bir aktarım aracı gerekir. Açıkçası, bunun nasıl mümkün olduğunu bilecek kadar bu parazit hakkında bilgim yok ama Dracadia’da bir *Noctisoma* uzmanı var. Profesör Bramwell. Nöroparazitoloji ve makroskobik anatomi dersleri veriyor ve anatomik ve forensik patoloji alanlarında kurul sertifikasyonu var. Ayrıca, *Noctisoma*’dan şüphelenilen vakalarda otopsileri kendisi yapar.”

Bramwell. Bu ismi unutmamaya çalıştım. “Kabul edilmemi sağlayan şey ödevim miydi?”

“Öyle olduğundan eminim. Dediğim gibi, oldukça etkileyici ve bilgi kapasitenizi sergileyen bir ödevdi. Aslında birçok konuda ne kadar donanımlı olduğunuzu gösteriyordu; parazitolojinin yanı sıra fizyoloji ve araştırma.” Kalkıp arkasındaki raftan bir fotoğraf aldı. Birkaç saniye buna baktıktan sonra masasına koydu. Fotoğrafta çok daha genç bir hâli bana Notre Dame Katedrali’ni anımsatan sivri kuleli, eski taş bir binanın önünde duruyordu. “Size kişisel deneyimlerime dayanarak Dracadia’ya başladığınızda oradan gitmek istemeyeceğinizi söyleyebilirim.”

Solucanlar gerçektir. Hayali değildi. Gerçektir.

Özel olarak bunları araştıran bir üniversite vardı.

Kulağa imkânsız geliyordu. Bir rüyaydı bu; beni en huzursuz eden anıları ve düşünceleri uyandıran, otobüs parasını bile denkleştiremeyecek bir kıza davetiye gönderen bir Ivy League okulunu gerçeğe dönüştüren akıl almaz bir rüya. “Biraz düşünebilir miyim?”

“Elbette. Ama ilk dönem İşçi Bayramı’ndan sonra başlıyor. Ben olsam fazla beklemezdim. Dediğim gibi, okula çok az sayıda ve seçkin öğrenci kabul ediliyor.”

Tekrar fotoğrafa baktığımda, içime garip nostaljik bir sıcaklık yayıldı. “Anlıyorum. Teşekkür ederim, Profesör. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.”

5. Bölüm

L I L I A

Evrimiçi fizik testime çalışıyor olmam gerekirdi. Google'da Dracadia Üniversitesi'ni arayarak oylanmam değil. Özellikle de o okula gitmem imkânsız olduğundan. O kadar uzak ve tam zamanlı bir okula başlarsam, Bee'nin okul ücretinin yarısını karşılayamazdım. Dahası, Conner'a kiradan payıma düşeni artık ödeyemeyeceğimi söylersem çıldırırdı. Bee'nin okul ücretini gündeme getirir, onu Parlak Ufuklar'dan hemen alırdı.

Ama üniversitenin fotoğraflarına bakmak canımı sıktı. Bir adada olan okul, din adamları için inşa edilmiş olan eski bir manastırdı; eskiden din eğitimi veren bir yerdi. Kampüse birkaç yeni bina eklenmiş gibi gözüküyordu ama genel olarak Harvard ve Yale gibi eski üniversitelerde gördüğüm o gotik mimari burada da hakimdi. Profesör Wilkins'in fotoğrafında gördüğüm o devasa bina, sanki kayalığın içine kök salmış gibi dik bir yamaçtaydı. Yosun kaplı taş cephesi ve artık nadiren görülen ince taş oyma süslemeleriyle asırlar önce inşa edilmiş gibi duruyordu.

Kampüsü, etrafındaki ormandan taş bir duvar ayırıyordu. Yamacın aşağısında küçük bir kasaba vardı. Kampüs bana *Ölü Ozanlar Derneği*'nden bir yer gibi göründü. Oldukça geleneksel ve fırsatlarla dolu bir yer.

Bir hayal.

Benim için neredeyse ulaşılamaz bir hayaldi.

Ama sırf eğlencesine, arama çubuğuna kabul bölümünün adresini yazdım ve bana mektupta verilmiş olan geçici bilgilerle sisteme girdim. Ekranda Dekan Langmore'un dediği gibi benim için açılmış olan bir hesap vardı. Resmi olmayan bir profil oluşturulmuştu ama bir sıra numarası atanmıştı ve genel bilgilerimin hepsi girilmişti. İsmimin altındaki bir buton ona tıklamam için gözlerimin içine bakıyor gibiydi. URL'yi Google'da bulduğum URL'yle karşılaştırdım. Her şey gerçek gözüküyordu.

Ne yazık ki üstümde çok fazla sorumluluk vardı.

İç çekip arama sayfasını kapattım, sandalyemde geriye yaslandım. Ağaç, salıncak ve arka plandaki engin okyanus resmine baktım. Nedense orada olmak istedim.

"Keşke yanımda olsaydın, anne," diye fısıldadım. "Şu anda tavsiyene çok ihtiyacım var." Zaman zaman onu bir hayal olarak görmediğimde, zihnimde sesini duyuyordum. Bana ve Bee'ye bağırırmaya çalıştığında çatlayan yumuşak sesini. Bize kızdığında, o yumuşak ses tonuyla gözümüzü korkutamadığı zamanları hatırlayınca gülümsedim.

Tekrar öne eğildim ve arama çubuğuna Noctisoma yazdım. Nihayet bir isme sahip olduğumdan değil; belki internette daha fazlasına ulaşırım diye düşündüm.

Medscape aracılığıyla birkaç tıp makalesine ulaştım ama bunlara tıkladığımda sadece kısa özetlerle karşılaştım. Ayrıntılı ya da erişim izni olan makaleler yoktu. CDC internet sitesine girip parazitin ismini yazdım. Diğer parazitlerle ilgili sayfalarca bilginin arasında, sadece bir Cenevre konferansı ile ilgili bir veri raporu vardı.

Resmen *tek* bir bilgi bile yoktu.

Ama bir şey atlamamak için siyah solucanlar ve Dracadia Üniversitesi yazdım. Ekranda beliren ilk makale, birkaç hafta öncesine ait *Dracadia Gazetesi*'ndendi ve başlığında şöyle yazıyordu: *Evsiz Kadın, Rektörü Öldürmeye Kalkıştı*. Makalede isminin Andrea Kepling olduğu düşünülen ve adadaki terk edilmiş evlerden birinde yaşayan bir kadının, Dracadia Üniversitesi Rektörü

Dr. Lippincott'ın evine girdiği söyleniyordu. Lippincott'ın saldırıya uğradığına şahit olan karısına göre, elinde bir kazma olan kadın, rektörü karnına solucanlar koymakla suçlamıştı.

Orada duraksadım. Annem de hastalığının doruk noktasında beni içine bir şey koymakla suçlamıştı. Onu kasıtlı olarak hasta ettiğimi iddia etmişti. Bakışları donuklaştığı, gözbebekleri irileştiği zamanlar bu iddialarda bulunmuştu. Beni öldürebilecek kadar hiddetlenmişti. Birisinin o hâlde evime daldığını hayal edemiyordum. Üstelik elinde bir kazmayla.

Kadın, Lippincott'ı bacağından yaralamıştı ama polis gelmeden kaçmayı başarmıştı.

Ama polis teşkilatının sunduğu çizimde, Andrea bir suçluya benzemiyordu. Bazı açılardan uzun saçlarıyla ve yorgun gözleriyle bana annemi hatırlatıyordu.

Kapı çalınınca oflayıp dizüstü bilgisayarımı kapattım. “Ders çalışıyorum.”

“Sadece bir şey söylemek istiyorum,” dedi Conner boğuk bir sesle kapının diğer tarafından.

“Tamam. Uzun konuşamam.”

Conner kapıyı araladı ve içeri girmeden önce etrafa bakındı. “Selam, şey...” Ellerini ovuşturup hafifçe öksürdü. “Son zamanlarda çok zorlandığınızı biliyorum. Ve... uzun zaman önce çekip gidebilirdin. Ama burada kaldın, Bee için bana yardım ettin... Bunu yapmak zorunda olmadığınızı da biliyorum.”

Konuşmanın gidişatı hoşuma gitmemişti. Conner nadiren yaptıklarımı takdir ederdi. Hatta çoğu zaman biraz ders çalışabilmek için hastanede tereddütlerle geri çevirdiğim ekstra varlıklar yüzünden beni eleştirirdi.

“İşini biraz kolaylaştırmak isterim.”

Konuşmanın gidişatı kesinlikle iyiye işaret değildi. Conner böyle konuşmazdı. Conner ben on altı yaşındayken bana hayatta hiçbir şeyin bedava olmadığına dair nutuk çekmiş olan bir mavi yakalıydı. Bir terslik vardı. “Peki.”

“Bunu daha önce de konuşmuştuk...” Elini kaldırıp ensesini ovuşturduğunda ve bakışlarını kaçırdığında, ne diyeceğini anladım ve iç çektim.

“Anladım. Annemin eski odasını kiralamak istiyorsun.” Sanırım, bana ve Bee’ye olan saygısından dolayı bunu henüz yapmamıştı ve yıllardır bu yüzden onu takdir etmiştim. Ama annemin anısına saygı göstermek için maddi sorunlar yaşamamız da mantıklı değildi. Aradan yeteri kadar zaman geçmişti. “Sorun değil.”

“Emin misin, evlat? Yani... biraz daha bekleyebilirim.”

“Hayır,” dedim elimi sallayarak. “Paraya ihtiyacımız var.” Odaya çöken sessizlikte başımı kaldırdım ve endişeyle parmaklarını çekiştirdiğini gördüm. Belki de odayı kiralama konusu onu germişti. Ben de gergin hissediyordum. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii, sor.”

“Hatırlıyor musun, annem öldükten sonra sana şeylerden söz etmiştim...”

“Solucanlar. Evet. Hatırlıyorum.” Kaşlarını çatıp bakışlarını yere dikti. “Ben... Bu yüzden seni suçlamıyorum, evlat. Ortalık kan gölüne dönmüştü, korkunç bir manzaraydı.”

“Küvette bir şey görmediğinden emin misin?” Olmayan bir şeyin o kadar gerçekçi bir şekilde zihnime kazınmış olması bana hep garip gelmişti.

“Bana neden bunu soruyorsun?” Sesi şüpheliydi. “Adli tabibin raporunu okudun, Lil. Otopsiyi. Kaç kere okudun. Her şey orada yazıyor.”

İç çekerek sandalyemde omuzlarımı sarkıttım. Okumuştum ama Profesör Wilkins bütün doktorların organizmanın bir insan patojeni olduğunu bilmediklerini de söylemişti. Belki de otopside bunu gözden kaçırmışlardı. “Biliyorum... Ben sadece... belki başka bir şey görmüş olabilirsin diye düşünmüştüm.”

“Gördüğüm her şey o raporda ayrıntılı bir şekilde yazıyor. Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim. Sadece onu özledim.” Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Benim gördüklerimi görmediğini söylüyordu. Belki de küvetteki su, kan yüzünden fazla koyu bir renk almıştı. Belki solucanlar bir şekilde giderden kaçmayı başarmıştı.

“Evet.” Uzun uzun ofladı ve hafifçe öksürdü. “Şey... Angelo’nun burada kalmasını istesem ne derdin?”

Ruh hâlim bir anda değişirken mideme sarsıcı bir dehşet hissi yayıldı. Başımı iki yana salladım. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Zaten hep burada. Hem Sumler’daki o boktan evde yaşıyor.”

“Hayır. Hayır! Yapma, Conner! Lütfen!”

“Angelo en yakın arkadaşım, Lilia.” Ellerini saçlarının arasından geçirirken, o anda yüzüne yerleşmiş olan stresli ifadeyi fark ettim.

Etrafımdaki yastıkları sıkı sıkı kavradım, ona bir şey fırlatmamak için kendimi tutmaya çalıştım. “O adam serserinin teki, Conner. Geçen geldiğinde beni köşeye sıkıştırdı ve resmen öldürmekle tehdit etti.”

Bana inanmamış gibi başını iki yana salladı. “Olamaz. Bunu yapmaz. O salağın tekidir.”

“Bunun salaklıkla bir ilgisi yok. Adam lanet olasıca bir sapık!”

Ellerini iki yana açıp omzunu silkti. “Ne yapmamı istiyorsun, Lilia? Ha?”

“Ona *hayır* de! Bunu istiyorum. O adam bir sapık.”

“Ama lanet olasıca faturalara yardım edebilir! Çok bunaldım!”

“Bir ev arkadaşına karşı değilim ama Angelo olmaz. Lütfen. Hâlâ burada yaşamam ve çalışmam gerekiyor.”

“Ben de çalışıyorum!” Parmağını göğsüne bastırınca, o nefret ettiğim mağara adamı havasına büründü. “Çalışıyorum ve bu salak evin kira sözleşmesinde benim ismim yazıyor. O yüzden, burada kimin yaşayacağına ben karar veririm!”

Annem ölmeden önce biraz daha düşünmüş olmasını istediğim tek şey buydu. Gerçi çok da seçeneği yoktu; on altı yaşındaydım ve kira sözleşmesine benim ismimin yazılması mümkün değildi. Ama Conner’in ismini yazmak, çok can sıkıcı ve bıktırıcı anların yaşanmasına neden olmuştu.

“Burada her şey büyük ölçüde kolaylaştırdı,” dedi.

“Bee tatillerde eve geldiğinde ne olacak? Kızının gerçekten de o adamın yakınında olmasını mı istiyorsun? Onun ruh sağlığı açısından iyi olacağını mı düşünüyorsun?”

“Bee iyi! Onun sikik bir deli okuluna ve terapistlere ihtiyacı yok. Arkadaşlara ihtiyacı var. Bir hayata ihtiyacı var!”

Bir anda patladım ve ayağa fırlayıp yumruklarımı sıktım. “Onun bir hayatı var zaten. Arkadaşları da var! *Nihayet* ihtiyaç duyduğu yardımı aldığı için iyiye gidiyor! Nihayet birisi ona kulak veriyor. Sapık Angelo’yu pijama partisine davet ederek bunu mahvetmek mi istiyorsun? O adam eziğin teki, Conner. Bizi tehlikeli bir işe bulaştırmadan ondan kurtulman gerek!”

“O hayatımı kurtardı!”

Buna ben şahit olmamıştım ama belli ki bir süre önce konuşmaya gittikleri bir adam ikisine silah çekmişti. Ama Angelo ondan hızlı davranmıştı.

“Lanet olsun, tıpkı annen gibi beni sıkıştırıp duruyorsun!”

“Siktir git, Conner. Siktir. Git! Annemi asla hak etmedin.”

“Öyle mi? Esas siz nankör bokların hiçbirisi beni hak etmiyorsunuz. Sen de siktir git, Lilia.” Odadan çıkarken kapıyı çarpınca, annemin duvardaki resmi eğrildi.

Bu, beni daha çok öfkелendirdi.

Gözlerimin kenarları, içimde tuttuğum gözyaşları yüzünden yanıyordu. *Sakin kendini bırakma*. Öfkeden yanaklarım kızardı ve çenemi sıkarak keşke kendimi başka bir yere ısınlatabilseydim diye düşündüm. Uzaklarda bir yere. Resimdeki ağacın, salıncağın ve engin denizin olduğu yere.

Yatağıma çöküp yüzümü ellerimin arasına aldım. *Sakin kendini bırakma*.

Angelo’yla aynı yerde yaşayamazdım. Bunu yapamazdım. Evde kendime inşa ettiğim küçük sığınak, onun varlığıyla pislenirdi. Conner’ın bu konuda aklının başına geleceğini umut ettim. Aksi takdirde, Bee’nin tatillerde yurttan kalması için ayarlamak yapmam gerekecekti. Hâlâ birkaç ay vardı ama Noel’de onu ziyaret etmek için plan yapacaktım. Zaten annem öldüğünden beri bu evde mutlu Noel tatilleri geçirememiştik. Bee ve ben yatak odamızda oturmuş, annemin eski Beatles plaklarını çalmış, bol bol sıcak çikolata içmiştik. Teknik olarak, bunu herhangi bir yerde yapabilirdik.

Ben ne yapacaktım? Bee’nin en azından iki aylık okul ücretini önceden ödemenin bir yolunu bulursam, belki, bir ihtimal oradan ayrılmak imkânsız olmazdı.

“Hiç OnlyFans gibi bir yönleme başvurmayı düşündün mü?” dedi Jayda, üstünde kocaman sarı bir leke olan beyaz bir çarşafı çıkarırken.

Hâlâ bir şekilde yatağın tırabzanlarının üstünden yere damlamış olan kurumuş sidik lekesini silerken başımı iki yana salladım. “Kesinlikle hayır.” O sitede paylaşım yapanlara karşı değildim. Cesaretim olsaydı, ben de bunu yapabilirdim. Ama yapmamıştım.

“İtiraf edeyim, ben bunu birkaç kere düşündüm. Lanet olsun. Yatak çarşaflarını toparlamaktan ve pis bir şırınganın bir yerine batmaması için dua etmekten çok daha iyi.” Çarşafı tortop edip lekeli keten bir çantaya tıktı. “Bir arkadaşımın kuzeni yaptı. Ayda birkaç bin dolar kazanmaya başladı ve kendisine yaşlı bir sevgili buldu. Şimdi, bütün gün havuzun kenarında tembel tembel oturuyor, aşk romanları okuyor.”

Buna yanıt olarak neden güldüğümü bilmiyordum. Büyük bir olasılıkla, Conner’la aramda geçen konuşmadan sonra sadece gülecek bir şey arıyordum.

“Beklediğin fırsat karşına çıktı, Lilia. Tanrı seni beklemediğin bir yola soktu ve o yoldan yürümen gerek.”

İç çekerek sidik lekesini ovmayı bıraktım ve kendimi bir Ivy League üniversitesinin koridorlarında yürürken hayal etmeye çalıştım. “Biliyorum. Ama...”

“Aması maması yok. Annenle ilgilendin. Şimdi de kız kardeşinle ve onun babasıyla ilgileniyorsun. Yeter. Tanrı sana artık *kendinle* ilgilenmeni söylüyor.”

Dindar sayılmazdım ama Jayda’nın Tanrı’dan söz etmesi beni rahatsız etmiyordu. Tüm bu karmaşanın bir anlamı olduğuna inanmak hoşuma giderdi. “Madem Tanrı’nın planlarına bu kadar meraklısın, neden bir vaiz olmadın?”

“Çünkü seks yapmayı çok seviyorum,” dedi elini şişkin karnının üstünde gezdirerek. “Ayrıca, Tanrı kocamın bunda çok başarılı olduğunu biliyor. O yüzden, beni o yola sokmadı.”

Lekeyi ovmaya geri dönerek ofladım. “Seninle ve Quentin’le yaşayamaz mıyım?”

“Bizimle kalabileceğini biliyorsun. Kapımız sana her zaman açık. Ama aslında bunu istemiyorsun. Sen o züppe, varlıklı beyazlarla aynı okula giden bir *Harry Potter* kaltağı olmak istiyorsun. Sakın bana bunu istemediğini söyleme.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Aslında, onlarla aynı yerde olmak beni biraz korkutuyor. O hayatı bilmiyorum. Benim yuvam Covington”

“Onların bir önemi yok. Önemli olan hayalin. Üstünde bok lekeli bir hastane tulumu değil bir laboratuvar önlüğü olmasını hak ediyorsun.”

“Eh, videolarımı OnlyFans’de paylaşırsam adım çıkar.”

“Neden olmasın?” Ellerini beline dayadı. “Cidden, neden olmasın? Bazı kızlar tıp okulunu bitirebilmek için striptiz yapıyor. Ne yapman gerekiyorsa yapacaksın, Lilia.” Kaşlarını kaldırdı ve çocuğunu azarlayan bir anne gibi parmağım bana doğrulttu. “Sakın seni kimsenin utandırmasına izin verme.”

“Neden hep bu kadar...”

“Haklı olmak zorunda mıyım?”

“Aslında, olumlu diyecektim.”

“Çünkü seni harika bir tam burs bekliyorken, gelecek yıl kesinlikle burada seninle yerleri ovuyor olmayacağım. Git. Gerisini sonra düşün.”

Gidersem ne olurdu? Annem hep aklına eseni yapardı. Riske girerdi. Her şeyin eninde sonunda yoluna gireceğine kalpten inanırdı. Belki çektiği sıkıntıların hepsini bilmiyordum ama her zaman idare etmiştik. Asla aç kalmamıştık. Asla evimizden atılmamış ya da kışın ısıtma sistemini kapatmak zorunda kalmamıştık. Hayatta kalmıştık.

Sonuç olarak annemi öldüren hastalığı incelemekten daha çok istediğim bir şey yoktu ve Jayda’nın dediği gibi Dracadia beklediğim fırsattı. Buna ihtiyacım vardı. Aklımı yitirmediğimi, bana directtikleri gibi ağzından çıkan o lanet olasıca solucanların hayal gücümün bir ürünü olmadığını bilmeliydim.

Bir çözüm bulmalıydım –Dracadia’ya gitsem de gitmesem de– çünkü son zamanlarda Conner’ın Angelo’yla çevirdiği işler canımı sıkıyordu. Kendi geleceğim, Bee’nin geleceği ve güvenliğimiz açısından, bir yol bulmalıydım.

6. Bölüm

DEVRYCK

“**L**ütfen, bunu yapmayın!” Sanık, kocaman ve yaldızlı bir kafesin içinde konseyin önünde duruyordu. “Size yalvarıyorum.”

Salon, Tünek’in, yani Dracadia Üniversitesi’nin hemen dışındaki, Yedi Ekin Kargası Cemiyeti’nin sahibi olduğu muazzam katedralin yeraltı mezarlarındaki üç ayin odasından biriydi. Cemiyet kısaca Ekin Kargaları olarak da bilinirdi. Gri beton duvarlar ve zemin, insanı diri diri gömülmüş gibi boğan bir atmosfer yaratıyordu. Aslında ayinlerin ne kadar sıkıcı olduğu düşünülürse gayet uygun bir yerdi. Yanan sayısız mum bile tam ortasında cemiyetin altın rengi karolarla yazılmış olan ambleminin bulunduğu soğuk ve karanlık mezar odasını aydınlatamıyordu: veba döneminde kullanılanlara benzer iki çapraz değnek ve bir yedi rakamı. Aynı sembol göğsüme de kızgın demirle dağlanmıştı.

Katedralin duvarlarının dışında, biz bir söylentiden ibarettik. Öğrenciler arasında fısıldanan bir sırdık. Komplo teorilerinin kaynağıydık.

Bizi kimse görmemişti. Kimse duymamıştı.

Sanık’ın önünde çapraz bağlanmış olan kolları, kırılmaya hazır incecik dallar gibi titriyordu. İçeride, ben dahil cemiyetin bütün üyelerinin yüzünü gizleyen veba doktoru maskesini takmamış olan tek kişi oydu.

Sanık'ın gözlerinin etrafındaki koyu renkli halkalar uykusuz olduğunu ele veriyordu ve kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek yere diktiği bakışları, suçlarının ciddiyetini ve ne kadar pis işler çevirdiğini bildiğini anlatıyordu.

Ne de olsa, Tünek'in üyelerinin hepsi hırsızlık yapmaması gerektiğini bilirdi. Deneyimsiz birinci sınıf öğrencisiyken ve Cemiyet'in kurallarını ne kadar ciddiye aldığına dair en ufak bir fikrimiz yokken bize dağıtılan el kitabında bile bu kural yazıyordu. Bunlar dışarıdaki dünyanın kurallarından ayrıydı. Asırlardır uygulanan ve o salondaki bütün üyeler öldükten sonra da devam edecek olan kurallardı.

Konseyin karşısında duran adam, neredeyse on yıldır üyeydi. Yani neredeyse on yıl boyunca ayrıcalıklardan ve akıl almaz bir güçten faydalanmıştı ama en sonunda o anda çaresizlik içinde tutunduğu umut kırıntısından başka bir şeyi kalmamıştı. Artık tek umudu Ekin Kargaları'nın onu affetmesiydi.

"Kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?" Başkan Winthrop'un sözleri, maskesinin arkasında biraz boğuk çıkıyor olsa da net bir şekilde duyuluyordu. Halefinin zamansız ölümünden sonra, hemen hemen dört yıl önce terfi almıştı ve o zamandan beri cemiyette *büyük bir temizlik* yapacağı yeminini yerine getirmişti.

Sanık öne çıktı, kafesinin altın parmaklıklarını tuttu ve bakışlarını önüne indirdi. "Sadece kardeşlerime karşı çok büyük bir suç işlediğimi biliyorum. Affedilmesi mümkün olmayan bu suçu, bir çaresizlik ve boşluk ânında işledim. Sizlerden merhamet diliyorum. Beni affederseniz, güveninizi ve saygınızı kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veririm."

Alaycı bir sesle güldüm. Sesim odada yankılanınca birkaç maskeli yüz bana döndü, Sanık ölümcül bir bakış fırlattı. Hırsızlık yaptığı kişilerden biri ben olduğum için anlaşılır bir durumdu. Yılların emeği olan araştırmayı, bir ilaç kralına satmıştı. Babamın korkunç gidişinden sonra bir parça saygı kazanmak için kendimi gönülden adadığım çalışmaları kesin olarak suistimal edecek olan birisine.

Neyse ki Sanık yakalanmıştı.

Her zaman yakalanırlardı.

Gerçek ismi Paul Darrows'du ama artık bunun bir önemi yoktu. Anladığım kadarıyla, bir karısı ve çocukları vardı. Kaderinin izlediği yöne bakılacak olursa trajik bir durumdu ama adam eylemlerinin sonuçlarını bilecek kadar çok infaza şahit olmuştu. Her biri, bir noktada o odada oturmuş olan eski CIA ve FBI ajanlarından, başkanlardan, mucitlerden oluşan Ekin Kargaları, dünyanın en güçlü, üç gizli cemiyetlerinden biriydi. Neden onları atlattığını düşündüğünü bilemiyordum.

Güven ve saygı kazanmayla ilgili sözlerine gülmemin tek nedeni, bu gerzeğin pantolonsuz bir hâlde metresi tarafından arkasından becerilirken yakalanmış olmasıydı. Metresi büyük bir olasılıkla geceyi boktan zaman geçirmesine neden olan adamı becererek değil tavandaki çatlakları sayarak geçirmeyi tercih ederdi.

Darrows hiç şüphe yaratmadan yakalanmıştı. Akıbetini o salondaki kişilerden başka kimse bilemeyecekti. Ayrıca, zavallı herifle aynı duruma düşmek istemiyorlarsa, onun başına ne geldiğini kimseye anlatamayacaklardı.

“Oylama yapalım.” Winthrop başlıklı siyah cüppesinin göğsündeki şeyi çıkardı; yarım avuçluk bir madeni para büyüklüğünde nesnenin üstünde Yedi Ekin Kargası Cemiyeti'nin amblemi vardı. Paranın altın olan tarafı kardeşliği, güveni ve sadakati temsil ediyordu. Diğer tarafıysa siyahtı. Bir ölüm cezası anlamına geliyordu.

Altı diğer üye de rozetlerini çıkardı. Kesin bir karar için yedi oy gerekiyordu ve çoğunluk oyu, yani artı bir oy Darrows'un yaşayıp yaşamayacağını belirleyecekti.

Üyeler rozetlerini teker teker önlerindeki masaya koydu. Balkondaki yerimden, oybirliğinin sağlandığını gördüm; bütün rozetlerin siyah tarafı üste bakıyordu.

Ekin Kargaları aramızda hırsızlar olmasına hoşgörü göstermezdi.

Özellikle de araştırmam sadece salondaki üyeler için değil üniversite ve Dracadia'nın geleceği için de önemli olduğu için.

“Birader Darrows, ihanet, hırsızlık ve gizli materyalleri kasten dağıtmak suçlarından suçlu bulundunuz.” Winthrop

sandalyesinde geriye yaslandı ve iki diğer Ekin Kargası üyesinin beklediği sağ tarafa bir işaret verdi.

“Hayır!” Çığlığı duvarlara çarpıp yankılandı. Kafesteki adam konseye arkasını döndü ve kendisini sert bir şekilde demir parmaklıklara fırlattı. Çığlıklar atarak, hayatını bağışlamaları için yalvararak parmaklıkları salladı.

Ama kaçması mümkün değildi.

Kardeşlikle olan bağı kopmuştu. Kutsal yeminlere, gövdesine –hepimizin göğsüne– dağlanmış olan yemine, bizi birbirimize bağlayan yara izine karşı gelmişti.

Artık merhametimize layık değildi.

Darrows infazcılarının kaderiyle ilgili bir söz hakkı varmış, onlardan daha kıdemli kardeşler varken ona merhamet gösterebileceklermiş gibi boğuk bir sesle yalvardı.

İnfazcı olarak bilinen üye öne çıktı. Darrows dışında diğer üyelerin taktığı siyah maskelerin aksine, onun maskesi parlak altın rengiydi ve yüzeyi salona yerleştirilmiş olan sayısız mumun ışığını yansıtıyordu.

İnfazcı’nın elinde parlak bir şey gördüm; bir uzaktan kumandaydı. Bir düğmeye bastı ve kafesin üst kısmından parmaklıkların etrafını saran cam bir duvar inip Darrows’u içine hapsetti. İçeride kalan zeminden sahne ışıklarını andıran iki nesne çıktı ve tak diye yerine oturdu. Bir dakika sonra salonu, akan suyu andıran bir uğultu kapladı. İçeri verilen gaz görünmez, kokusuz ve renksizdi. Gerçek veba döneminde takılan maskelerin aksine, üyelerin maskeleri seçici bir şekilde kafesten sızabilecek gazı bloke ediyordu; camda bir çatlak ya da aralık olabilir diye alınan bir güvenlik önlemiydi.

Darrows elleriyle yüzünü kapattı, dizlerinin üstüne çöktü. Cam bölmeyi dolduran ölümcül gaza karşı nafile bir çabaydı. Artık bir önemi yoktu; gaz üstüne yapıştı, parmaklarındaki çatlaklardan ciğerlerine ve beynine doldu. Kaslarına yayıldı ve Darrows sarsılarak yanlamasına yere yığıldı. Birkaç saniye sonra, hareketsiz kaldı.

Karo döşeli zemin alçalırken sürtünen betonun sesi salonu doldurdu ve hem kafesi hem Darrows’un cansız bedenini yakılıp

unutulacağı alt seviyeye indirdi. Sonra, üstünde cemiyetin amblemi olan, Darrows'un konseyin karşısında olduğuna dair hiçbir iz taşımayan ikinci boş bir karo döşeli zemin yükseldi.

İsmi bir daha asla anılmayacaktı.

7. Bölüm

L I L I A

Dracadia'dan davetiye geleli iki hafta olmuştu. Ne yazık ki oraya gitme ihtimalim, gökten süzülerek inen pembe tek boynuzlular kadar gerçek dışıydı. Bunu nasıl başarabileceğime dair mantıklı bir yol bulamıyordum. Muhtemelen bunun ve diğer her şeyin yarattığı stres beni etkilemeye başlamıştı çünkü annemle ilgili halisünasyonları artık daha sık görüyordum. Wilkins bana o solucanların gerçek olduğunu söylediğinden beri, beynim beni ikna etmek için elinden geleni yapıyordu. Sonuç olarak, aşırı yorgundum. Zaman zaman sınıfta uyuyakalıyor, irkilerek uyanıyor ve anneme seslendiğimi fark edip utanıyordum.

Yaz döneminin son mikrobiyoloji dersine, sadece sınıfta uyuyakalma korkusundan değil Profesör Wilkins, Dracadia konusunda ne yaptığımı soracak diye korktuğum için de girmemişim. Güz dönemi bir haftaya başlayacaktı ve daha kaydımı netleştirmek için hiçbir şey yapmamıştım. Maddi konular yeteri kadar can sıkıcı değilmiş gibi Conner yeni bir ev arkadaşı için annemin odasını boşaltmaya da başlamıştı. Neyse ki odayı Angelo'ya teklif etmekten vazgeçmişti ve tüm o karmaşanın ortasında bu olumlu bir gelişme olmuştu. Onun gibi bir adamın sürekli yanı başında olmasının ne kadar aptalca olduğunu anlamış olmalıydı. En azından öyle olduğunu umuyordum.

Conner evde annemin almak istediğim özel eşyalarını kutulara doldururken, tek kelime etmeden işe gitmek için çıkmıştım. Annemin eşyalarını elden geçirmeyi o kadar uzun zamandır erteliyordum ki Conner istediklerimi ayırmadığım takdirde, hepsini atacağını söyleyerek beni tehdit etmişti. Böylece, kendim ve Bee için albümleri, takıları, tabloları ve annemin eski kıyafetlerinden bazılarını ayırmıştım.

Annemin boş odası kalbimin sızlamasına neden olmuştu. Paraya ihtiyacımız olduğunu biliyordum ama bir yabancıнын o odada kalacak olmasına tahammül edemiyordum.

Stresten tükenmiş bir hâlde personel odasına girdim, dolaplarımıza doğru giderken Jayda'nın gülümsememe neşeyle gülümseyerek karşılık verdiğini gördüm. "Selam," dedim dolabımın kilidini çevirirken.

"Selam!" Sesi bana biraz fazla neşeli geldiği için arkama baktım ve bana yaklaştığını fark ettim.

Hâlâ gülümsüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Nezaketen gülümsemekten sıkılınca kilide döndüm ve dolabımın kapağını açıp çantamı içine attım.

"Evet. Sana bir şey vereceğim ama... Şunu bil ki bana geri vermen söz konusu değil. Tamam mı?"

Merak edip dolabımın kapağını kapattım. Arkama döndüğümde, ellerini arkasına gizlediğini fark ettim. "Bu nedir?"

"Sadece küçük bir tebrik hediyesi." Arkasından kartpostal büyüklüğünde mor bir zarf çıkarıp bana uzattı.

"Ne için?"

Yüzünü buruşturdu. "*Ne için* de ne demek? Neden bir Ivy League okulundan burs kazanmak önemsiz bir şeymiş gibi davranıyorsun?"

Birden, keşke ona Dracadia'dan söz etmeseydim diye düşündüm; suçluluk hissi zaten doruk seviyeye ulaşmıştı. "Bir anda çekip gidecek gücüm yok."

"Bu yüzden bu fırsatı geri mi tepeceksin yani?"

"Hayır, geri tepmek istemiyorum. Ama şu anda başka seçeneğim yok."

"Kartı aç, Lilia."

Yavaşça zarfı açtığımda, içinden bir tebrik kartı çıktı. Bunun içinde de bir deste para vardı. Yüzlükler. Ellilikler. Yirmilikler. Onluklar. Saymam gerekmiyordu, orada en azından bin dolar vardı.

Kalbim duracak gibi oldu.

Gözyaşlarım burnumun sızlamasına neden olurken, başımı iki yana salladım.

“Danica’ya okula kabul edildiğini söyledim.” Danica çalıştığımız bölümün müdürüydü ve her zaman iyi anlaştığımız için Jayda’nın ona bunu söylemesi sorun değildi. “Her neyse, bütün doktorlardan ve hemşirelerden para topladı. Bin küsur dolar var.”

Bee’nin iki aylık okul ücretini ödememe yeterdi. En azından, bana düşen kısmını. Hatta artardı bile. Avantajlı bir başlangıç yapabilir, bir iş bulabilir ve belki birkaç ay para bile biriktirebilirdim.

“Bunu kabul edemem. Bu... çok fazla, Jay.”

“Lafı bile olmaz, bebeğim. O para senin.” Elini itiraz kabul etmiyormuş gibi havaya kaldırdı ve başını iki yana salladı. “Ayrıca, geri ödemene de gerek yok, o yüzden o konuyu açma bile.”

“Ama dersler pazartesi günü başlıyor. *Bir* hafta sonra. Bu saatte hâlâ kayıt yapmamı kabul ederler mi bilemiyorum. Tanıtım toplantısını ve ders kayıt gününü kaçırdım.”

“Okullarda ne yapıldığıyla ilgili en ufak bir fikrim yok. Ama bence hâlâ kayıt yapabiliyor musun diye bir an önce kontrol etmelisin.”

Elimdeki kalın para destesini tutarken, eskiden mümkün olmadığını düşündüğüm şeyler bana... *mümkün olabilirmiş* gibi geldi. Endişeleneceğim tek şeyin okul olduğu bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.”

“Diyeceğin şey çok basit. Şimdi, tekrarla: Ben, Lilia Vespertine.” Kaşını kaldırıp sustu, tekrarlamamı bekledi.

“Ben, Lilia Vespertine.”

“Lanet olasıca Dracadia Üniversitesi’ne gideceğim.”

Gözlerim dolarken güldüm. “Lanet olasıca Dracadia Üniversitesi’ne gideceğim.”

Jayda kollarını göğsünde kavuşturup gülümserken, benimle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordum. “İşte, bu kadar. Bize gereken tek teşekkür bu.”

Boğazıma kadar yükselen hıçkırığı engellemeye çalışarak boynuna atıldım çünkü bunu yapmaya hiçbir mecburiyeti yoktu. Dahası, ona bu parayı geri ödemem imkânsızdı. Ancak on yıl sonra mezun olduğumda ödeyebilirdim. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Bir iyilik daha istesem, bencillik etmiş olur muyum?”

“İyiliğe bağlı,” dedi Jayda, beni gülümseten monoton bir sesle.

Onu bırakıp geri çekildim. “Bu hafta sizinle kalabilir miyim? Conner annemin odasını boşaltıyor. Bunu... görmek istediğimden emin değilim.”

“Tabii ki kalabilirsin. Çantalarını hazırla ve bu akşam yapman gereken şeyi yap.” Dolaplarımızın yanındaki raftan bir bone aldı ve uzun örgülerini kıvrıp içine soktu. Bir keresinde saçlarını yanlışlıkla kirli suyla dolu bir kovaya soktuktan sonra edindiği bir alışkanlıktı bu. “Quentin’le gelip seni alırız.”

“Emin misin?” Saçlarımı gevşek bir atkuyruğu biçiminde bağladım. “Sizi yormak istemem. Bir Uber’la gelebilirim.”

“İsrar ediyorum. Şu anda bu kadar yükü sırtlanmana gerek yok. Plan yapman gereken bir sür şey var.”

Bir kez daha, kendimi yakında o gizemli kampüste yürüyor olabileceğim olasılığına inanmaya çalışırken buldum.

Molada, personel bilgisayarlarından birinden Dekan Langmore’a kısa bir e-posta yolladım ve dersler için kayıt yaptırmakta çok mu geç kaldım diye sordum. Bir yanıt beklemiyordum ama saat onu biraz geçe, tam bilgisayarı kapatmak üzereyken gelen kutumda ismini gördüğümde ağzım resmen açık kaldı.

Kesinlikle kayıt yapabilirsiniz, Bayan Vespertine. Kayıt linkini ve geçen hafta kaçırdığınız tanışma toplantısının hoş geldin paketi de ekte yolluyorum.

Ekte şöyle diyordu: Dracadia Üniversitesi’ne Hoş Geldiniz. Yanağımın iç kısmını ısırمام bile yüzüme zorla yerleşen

gölümsemeyi engelleyemedi. Çünkü ben, Lilia Vespertine, lanet olasıca Dracadia Üniversitesi'ne gidiyorum.

Vardiyam hızla geçti. Eve gitmeden önce Danica'ya hem teşekkür ettim hem de kızdım. Çantamı sıkı sıkı tutmuş metro treninde otururken, pencereye döndüm ve kendi kendine gülümseyen gari birisi gibi gözükmeyeyim diye büyük bir gayretle gülümsemeye çalışırken, kendimi bir Ivy League öğrencisi olarak hayal etmeye çalıştım. Benim kampüsüm. Benim okulum.

Hayat gerçek üstü bir hâl almıştı. Bir rüya gibiydi.

O akşam çaresizlik ve hayal kırıklığının ağırlığı altında vardiyama gitmişim.

Birden, aklıma bir plan geldi.

Eve girdiğim anda, parmak uçlarımda yürüdüm ve loş ışıkta Conner'ı aradım. Hiç şüphesiz gideceğim için mutlu olmayacaktı. Zor bir karar vermişken bununla uğraşamazdım zaten. Doğruca yatak odama gittim, kapı kolunu çevirirken midemdeki düğümün daha da sıkılaştığını hissettim. Hızla valizimi çıkarmak için gardırobuma doğru gittim ve gördüğüm birkaç sweatshirt'ü kaptım. Valizi yatağa koydum ve şifonyerimden birkaç pantolon, iş mülakatları için aldığım birkaç eteği çıkardım. Annemin eski gardırobundan kendime ayırdığım elbiseleri, kazaklarımı, iç çamaşırlarımı, çoraplarımı ve ıvır zıvır kutumu aldım. En sevdiğim battaniyemi, Bee, annem ve benim en sevdiğim fotoğrafımızı ve annemin yaptığı tabloyu aldım. Şarj aletimi ve tuvalet malzemelerimi valize koydum. Çalışma masamdan Dracadia davetiyesini alıp çantama tıktım. Her şey valize kusursuz bir şekilde sığmıştı ve tam valizin fermuarını çekmek üzereyken, kapımda tekinsiz bir şey hissettim.

"Bir şey unuttun sanırım." Angelo'nun sinir bozucu sesini ensemden hissettim. Arkama döndüğümde, saten külotumu yüzüne yaklaştırmış, kapıda dikildiğini gördüm.

Bakışlarımı yere indirip elimi uzattım. “Ver onu bana.”

“Hatıra olarak saklayacağım.”

Ona sinir olduğumu belli etmemeye çalışarak valizin fermuarını kapattım. “Ne istiyorsun, Angelo? Seninle ve bu kasabayla işim bitti. Her şeyle işim bitti.”

“Nereye gideceğini söylersen, bunu geri veririm.”

“Oyun oynamak için biraz *yaşlanmadın* mı?” Valizi yataktan indirdim. Bu yürüyen pislikle aynı evde kalmaya hiç niyetim yoktu. Quentin gelene kadar bir saat sokakta beklemem gerekse bile. En azından bir şey yapmaya kalkışırsa etrafta şahitler olurdu. “Hem senin burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?”

“Bana nereye gideceğini söyle,” dedi tekrar, sorularımı duymazdan gelerek.

“Hayır.” Kaslarımı zorlayarak valizi yolumu tıkadığı kapıya kadar götürdüm. “Çekil.”

Bir milim bile kıpırdamadı.

İçime bir şey doldu; korku mu yoksa adrenalin mi olduğundan emin değildim ama kemiklerime kadar işlediğini hissettim. “Çekil önümden, Angelo. Oyun oynamıyorum.”

Kıpırdamadı.

Elimi sıkıca kavradı, kaldırmakta zorlandığım valizi tutamayacağı hâle gelene dek yere itti. “Hiçbir yere gitmiyorsun, küçük kız.”

Tanrım, adam leş gibi kokuyordu. Bir insan resmen bir mezar gibi kokabilir miydi? Adamı ikiye ayıracak olsam, içinden bir ceset çıkacağından emindim.

“Lil! Angelo! Sosisli sandviç getirdim! Gelin, yemeğinizi alın!”

Conner’ın sesi hem derin bir oh çekmeme hem de telaşlanmama neden oldu. O, eve gelmeden gitmiş olmayı umuyordum.

Ona yazdığım not hüznü ve yetersizdi ama bana suçluluk hissettirmesine izin vermeyecektim. Ya da bir tartışmaya girip Bee’nin okul ücretinin onun payına düşeni ödemekten vazgeçmesine neden olma riskini göze alamazdım.

“Kulağa çok lezzetli geliyor!” diye seslendi Angelo yampiri bir gülümsemeyle. “Sanırım, Conner’a da gideceğini söylemeyi planla-

mıyordun.” Kendisini duvardan öne itti ve koridora çıkıp mutfığa doğru gitti. Yatak odamın penceresinden kaçıp gitmek istedim ama Conner’a en azından neler olduğunu açıklamam gerekirdi.

Derin bir iç çekip valizimi yatak odamda bıraktım ve mutfığa gittim.

Ben kapıda dururken, Conner elinde sosisli sandviçiyle kaşlarını çattı. “Hey, Angelo bir yere gideceğini söyledi. Nereye gidiyorsun?”

“Bir arkadaşım da kalacağım. Neden o senden önce eve geldi?”

“Bir toplantı yapacağız. Yemek almak için dışarı çıktım. O da burada kaldı.” Kaşını kaldırıp dikkatle bana baktı. “Hangi arkadaşında kalıyorsun?”

“Okuldan,” diye yalan söyledim. “Onu tanımıyorsun.”

Conner omzunu silkip sandviçini ısırdı, sandviçin sosu çenesine aktı.

Angelo parmağını masaya vururken, dokunmadığı sosisli sandviçi kâğıt tabakta duruyordu. “Bu kadar mı?” dedi o pörtlek gözlerini benden ayırmadan. “Kim olduğunu sormayacak mısın?”

Conner kaşlarını çatarak koluyla çenesini sildi, koluna da sos bulaştırdı. “Bana ne? Kız yirmi yaşında.”

Midemdeki düğüm biraz gevşer gibi oldu. Öyle ki ona Dracadia’dan söz edip o ânı bozmak istemedim. Onu sonra arayabilirdim. Notu yemek kutusuna bırakabilirdim. Bir haber güvercini yollayabilirdim. Ya da bir baykuş. Angelo’yu bu işe bulaştırmadan haber verebilirdim.

“Aaa ama bir şey daha var, değil mi Lil?” Angelo’nun yüzünde o kadar salak bir gülümseme belirdi ki sinekliği yüzüne indirip o gülümsemeyi silmek istedim.

Başımı iki yana salladım, kupkuru kesilen boğazımı yutkunarak rahatlatmaya çalıştım.

“Hadi ama... Neydi? Dracadia’ydı sanırım.” Yapmacık sesi beni sinir etti. Tavanın üstüne yıkıldığını görmek için ayak serçe parmağımı seve seve feda edebilirdim.

Aşağılık herif masamda duran zarfı açmıştı. Kim bilir ne zamandan beri evdeydi ve eşyalarımı karıştırıyordu.

“O da ne?” dedi Conner, sandviçinden bir ısırık daha alarak. “Vampir filmlerindeki isimler gibi.”

“Bir üniversite. Oraya kabul edildim,” dedim tereddütle.

Conner kaşlarını kaldırdı, gözlerinde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Sahi mi? Harika bir haber bu, Lil. Tebrikler. Bu... bir başka bölge üniversitesi mi?”

Dikkatimi Angelo’nun bilmiş gülümsemesinden ona çevirdim. “Hayır. Buranın üç saat kadar kuzeyinde bir Ivy League üniversitesi.”

“Üç saat mi?” Conner kaşlarını çatmaya devam ederek birasından uzun bir yudum aldı ve şişesini masaya koyduğunda, gözlerinin arasındaki çizginin daha da belirginleştiğini fark ettim. “Az önce Ivy League mi dedin? Şaka mı yapıyorsun? Covington’da iki dersi zor alıyorsun.”

Her yanımın gerildiğini hissetmeme rağmen Bee için bu konuyu dikkatlice halletmeliydim. Angelo’nun karşısında iş arkadaşlarımın benim için para topladığını söylemek aptallık olurdu. “Tam burs aldım.”

Dilini şaklatması bana mutlu olmadığını anlatıyordu. “Ama bize uymaz. Bee’nin okul ücretinin ve bu evin kirasının yarısı var.”

“Bu, tek şansım, Conner. Gerçekten de tek şansım. Bana suçluluk hissettiremezsin. Mecbur olmadığım hâlde burada kaldım. Gidebileceğim hâlde yardım ettim. Senden asla bir şey istemedim. Asla. Ama şu anda, annemin yıllar önce sevdiği dürüst adam olmanı ve bana yardım etmeni istiyorum. Lütfen.”

Conner’ın yüzünde durumu anladığını ele veren bir ifade belirdi ve ofladı. “Angelo, bize biraz müsaade eder misin?”

Angelo çenesini sıktı, bakışları daha da yoğunlaştı. “Gidip bir sigara içeyim.” Sandalyesinden kalktı ve gözlerini benden ayırmadan mutfaktan çıktı.

Kapının kapandığını duyunca nefesimi dışarı verdim. “Teşekkür ederim.”

Conner kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını yere dikti. “Şu okul... Vay canına. Sence böyle bir okulla başa çıkabilecek misin?”

Nihayet, Conner baskın bir tavır sergilemeden gerçek bir konuşma yapabilecektik. “Deneyeceğim.”

Çenesini ovuşturdu, pes etmiş gibi ofladı. “Tamam. Kira konusunda bir şeyler düşünürüm. Oda için başvurular oldu. Callahan ilgilendiğini söyledi.”

Tanrım, dul Callahan’ı her daim Angelo’ya tercih ederdim.

“Bee için yardım ettiğin müddetçe?” dedi. Bee’yi hâlâ bir öncelik gibi gördüğüne sevinerek gülümsedim.

“Onun için... biraz para biriktirmiştım. Okulda bir iş bulacağım. Çalış-oku sistemi var, belki yine bir gece işi bulabilirim.”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Her zaman zeki bir çocuktun, Lil. Küçüklüğünden beri. Minnacık, zeki bir şeydin. Annen...” Başparmağının üstüyle burnunu kaşıdı. “... bunu görse çok gurur duyardı.”

“Teşekkürler.”

“Odan aynı şekilde duracak. Bee’ninki de. Senin odanı kiraya vermeyeceğim.”

Elimden geldiğince uzun bir süre geri önmeyi planlamıyordum. Dracadia’ya devam edemesem bile en azından bu baha-neyle evden uzaklaşmayı düşünüyordum. Yine de Conner’in bu sözlerini takdir ettim. “Çok düşüncelisin.”

“Ne zaman gidiyorsun?”

“Şimdi. Birkaç gün arkadaşım da kalacağım, sonra beni tren istasyonuna götüreceksin.”

“Peki.” Yine çenesini kaşıdı ve bana sarılacakmış gibi öne adım attı ama sonra vazgeçip geriye gitti.

Hafifçe gülümseyerek tokalaşmak için elimi uzattığımda, aynı şekilde karşılık verdi. “Kendine iyi bak, Conner.”

“Tamam. Sen de.”

8. Bölüm

DEVRYCK

Sarhoşları avlamak çok sıkıcıydı.

Dracadia Üniversitesi'nin hemen dışındaki orta ölçekli, kasvetli bir köy olan Emberwick'in merkezindeki karanlık bir ara sokakta yürürken, ıslak kaldırım taşlarının üstünde beyaz, yoğun bir pus dans ediyordu. Adadaki çoğu köy gibi, Emberwick de Fransız gotik mimarisi ve sarmaşıklarla kaplı dükkânlarıyla asırlık cazibesini korumuştur. Kafelerden, kitapçılardan, müzelerden ve öğrendiğim kadarıyla doğu yakasındaki en leziz çikolataları yapan dükkânlarla baş döndürücü bir labirenti andırıyordu. Ahlaksızlıkla alakası olmayan bir yerdi ama ben orada tam olarak bunu arıyordum.

Gömleğimde hâlâ gül kokulu parfümün ve aceleye gelmiş, tatsız bir seksin mide bulandırıcı kokusu kalmıştı. Zihninin, bedeninin bağımlılık yaratan ihtiyaçlarına zamanla kayıtsız kalması iğrenç bir şeydi. Haftada iki kere tatmin edilmesi imkânsız bir cinsel iştahın sıkıntısını gidermek için entomoloji profesörü Loretta Gilchrist'la buluşuyordum. O gece kadın, beni tiksindirene kadar vasat ama etkili bir terapi yöntemi olmuştu. Benden on yaş büyük olduğu ya da orgazm olduğunda bir öksürük krizine tutulması yüzünden değil. Rutinimiz biraz nahoş bir hâl almış olmasına rağmen başka fiziksel aktivitelerde deneyimleyemediğim yoğun deşarj hissi bana her zaman iyi gelmişti. Dünyanın

en heyecan verici kadını olmasa da ilişkimizin gizli kalması hoşuma gidiyordu.

Ne yazık ki o gece *dokunmama* kuralımı çiğnemişti.

Normalde, bu hatayı yapmasın diye kollarını bağlıyordum ama o gece acele etmiş, bedensel ihtiyaçlarıma sinir olmuşum. Sürekli zihnime dolan düşünceler, beni bu işi bir an önce bitirmeye itmişti. Seks yapıp rahatladıktan sonra çalışmalarına geri dönmek istiyordum.

Ama bu hatamı bir olgunluk göstergesi olarak algıladığında, büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Daha da kötüsü bir *sevgi* göstergesi olarak. Bunu düşünmek bile sırtımın dehşet hissiyle buz kesmesine neden oluyordu.

Aradan bir saatten uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen kolunun görünmez izini derimde hissedebiliyordum. Soğuk parmaklarının omzumdan tamamıyla hissiz parmaklarıma kadar yayılan silik izini hissetmemek için çenemi sıktım. Sert bir şekilde keselendiğim hâlde, o istenmeyen dokunuşundan kurtulamamıştım.

Ara sokakta yürümeye devam ederken omzumu kaşıdım. En sonunda, köyün en karanlık köşesinde aradığım adamı, kaçak yaşayan adamı buldum. Ada bunun için biçilmiş kaftandı.

Açıkçası, onu seçmiş olmam tamamıyla tesadüfi değildi. Köye yaptığım daha önceki bir ziyarette, adamın köşedeki bir marketten telaşla yakınlardaki bir ağacın altındaki sessiz alana doğru yürüdüğünü görmüştüm. Orada titreyen ellerle kâğıt torbadan küçük bir viski şişesi çıkarmış, su içer gibi doğrudan şişeden içmişti. Alkolik olduğu belliydi. O sırada bilmediğim şey, karısına ve oğullarına tacizde bulunduğuydı; en küçük oğlunu komaya sokacak kadar kötü dövmüştü. Polis tarafından aranan adam, asla bedelini ödemediği suçlardan kaçarak yaşıyordu.

Belki de onu yetkililere teslim etmek, sefil hayatımda bir kere olsun kahraman rolü oynamam için yeterli bir neden olmalıydı.

Ama kahramanca davranışlar sıkıcıydı.

Ara sokaktaki adam, para ve sığınacak bir yer bulma umuduyla Dracadia Adası'na gelmişti ama düşündüğü gibi olmamıştı:

Kandırılmıştı ve başka bir kaynağı olmadığı için adada kalmıştı. Çok acı bir kaderdi.

Ona biraz daha yaklaşıırken, kafatasımda hissettiğim keskin bir acı bir anda durmama neden oldu. Beynime bir elektrik akımı verilmiş gibi başımın iki yanındaki sinir uçlarından kulaklarımın hemen üstüne yayıldı. Kemiklerime bıçaklar sürtünüyor-muş gibi bir acı hissettim; kaslarım kasıldı ve kulaklarımda feci bir çınlama başlayınca dizlerimin üstüne yığıldım. İstemedem çenemi sıkınca, şakaklarıma ve göz çukurlarıma yayılan keskin kasılmalar çenemi kilitledi. Boğazımdan hafif bir inleme yükseldi, kaslarım korkunç acıyla titremeye başladı. Göğsüme buz gibi bir bulantı hissi yayılınca, burnumdan nefes almaya çalıştım.

Bir, iki, üç, dört....

Acının şiddeti biraz azalana kadar.

Her yanıma delip geçen ağrı biraz dinene kadar.

Ve hafifleyene kadar.

Gözlerimi yumdum, rahatlamaya odaklanarak içime derin nefesler çektim. Kasılan kaslarımı ve kilitlenmiş olan çenemi gevşetmeye çalıştım. Saniyeler sonra kendimi daha iyi hissettim ve avuçlarımdan üstüne düşerek soluklanmaya çalıştım. Soğuk, ıslak kaldırım taşları pantolonumu ıslattı ve ılık hava tenimi kaplayan teri soğuttu. Son aylarda baş ağrıları kötüye gitmiş, genellikle bir anda başlar olmuştu. Endişe verici bir evrimdi.

Acı nihayet dindiğinde, ayağa kalkıp ara sokakta yürümeye devam ettim.

Aradığım adam, bir sıra çöp tenekesinin yanındaki eski tuğla duvara yaslanmış yatıyordu. Koyu renkli dağınık sakalına yer yer kustumuk olduğunu tahmin ettiğim bir şey bulaşmıştı. Bacağını hafifçe dürttüm ama kıpırdamadı bile. Nabzını yoklamak için eğildim ve hafif de olsa attığını fark edince rahatladım.

Adamın kaba ceketinden sarkan bir şey dikkatimi çekti. El-divenli elimle cebindeki fotoğrafı çıkardım. Tıraşlı ve bakımlı bir versiyonu, en fazla otuz yaşında genç bir kadın ile sekiz ve on yaşlarında gözüken iki erkek çocuğun yanında duruyordu. Fotoğrafı tekrar cebine koydum ve kendime bunu daha sonra yakmam gerektiğini hatırlattım.

Sonra, homurdanan ve mırıldanan adamı ayağa kaldırdım ve düşmesin diye kolumu omzuma attım. Onu arabamı park ettiğim ara sokağın ağzına doğru sürüklerken, burnuma leş gibi bir koku doldu.

Karanlıkta eski bir tahta sandalyeye oturmuş, Ara Sokak Adamı'nın kendisine gelmesini bekliyordum.

Emeric Kulesi'nin asırlar önce mahkûmlara ev sahipliği yapmış olan yeraltı mezarlarının nemli ve karanlık koridorlarında inlemeler yankılanıyordu. Labirenti andıran tüneller, bina satın alınıp din adamları için bir üniversiteye dönüştürülmeden önce on yedinci yüzyılın sonlarında kapatılıp mühürlenmişti. Ancak Dracadia'daki üçüncü yılımda, iki kat yukarıdaki fizik dersinde sıkıldığım gün, sınıf arkadaşım ve ben sigara içmek için gizlice derslikten çıkmış, tesadüfen bir kapı çerçevesinin kaplamasına benzer bir şey görmüştük. Kayalaşmış ve taş bir barikat oluşturmuş olan çamurları haftalarca kazdıktan sonra girişi açabilmiştik ve bir zamanlar Dr. Stirling'e ait olan eski laboratuvarı keşfetmiştik. Asırlardır ışık görmemiş karanlık tüneller, bizi terk edilmiş izbe hücrelere götürmüştü. Uzun zamandır unutulmuş olan bölmelerde, hâlâ orada olan talihsiz insanların çürümüş kemikleri duruyordu. Daha sonradan tünellere lambalar takmıştım ama eski tünel yazın ortasında bile insanın tüylerini ürpertecek kadar serindi.

Ara sokakta bulduğum adam titreyen elini başına götürdü, gözlerini yavaş yavaş, kırıştıtarak açtı. Bir an için hücresinin zemininde, yattığı yerde nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ansızın içine bir nefes çekti, dimdik oturup kendisini arka duvara çekti. Ben onu merakla izlerken, panik içinde bana baktı.

"N-neredeyim ben?" Hırıltılı sesi susamış olduğunu, büyük bir olasılıkla bedeninin susuz kaldığını belli ediyordu. İçine çektiği her titrek nefeste hırıltı devam etti.

“Dracadia Üniversitesi. Tam olarak, Emeric Kulesi.”

“S-sen kimsin?”

Siyah pantolonumdaki küçük bir iplik parçasını çektim. Adama hafif ama samimiyetsiz bir gülümseme fırlattım. “Profesör Bramwell ama konuyla hiç alakası yok.”

Adam telaşla kafesinin parmaklıklarına gitti, parmaklarını kalın demir direklere doladı. “Burada ne işim var? Çıkmak istiyorum! Hemen!”

“Sakin olun, Bay Barletta.” Öne uzandığımda eski sandalye gıcırdadı, pis zemindeki küçük Macallan şişesini elime aldım. “Söylesenize, en son ne zaman kaliteli viski içtiniz?”

Barletta’nın gözlerindeki hasret dolu ifade, bana alkol ihtiyacının korkusunu gölgede bıraktığını anlattı ve adam dudaklarını yaladı. “Hiç içtiğimi sanmıyorum.”

Onunla alay edermiş gibi şişeyi kaldırdım. “Enfestir. Boğazında kayar. Hafif bir şeri aromasıyla kaplı ılık fındıklar gibi. Biraz ister misiniz?”

Donuk, bitkin gözlerinde bir çaresizlik ifadesi parıldadı. “İsterim.”

Elimi öne uzattım, şişeyi kafesin parmaklıklarından azıcık içeri soktum.

Adam tereddütle şişeyi elimden aldı, kapağını açtı ve pahalı içkinin dörtte birini kafasına dikti. Derin bir oh çekerek arka duvara yaslandı, şişeyi küçük bir çocuk gibi göğsüne bastırdı. “Haklıymışsın, Bramwell, bu çok iyiymiş. Cidden çok iyiymiş.” Öncekinden daha da uzun bir yudum aldı. İki bin dolarlık içki midesini boyladı. “Şimdi, neden burada olduğumu söyle.”

Pes etmiş gibi ofladım, biraz öne eğilip dirseklerimi bacaklarıma dayadım. “Peki. Üniversitede çalışan bir patoloji uzmanıyım. Son derece varlıklı ve güçlü kişiler tarafından finanse edilen bir parazitoloji projesinin baş araştırmacısıyım.”

“Harika. Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Sorduğunuza sevindim. İşin aslı şu ki birçok insan deneğe ihtiyacım var.”

Gülerek duvara yasladığı başını bana çevirdi. “Cevabım *hayır*. Lanet olasıca kobay faren olmayacağım. Şimdi, çıkar beni buradan.”

Bakışlarımı yere çevirdim, gülümsedim ve yine geriye yaslandım. “Ah. Ben sizden izin istemiyordum, Bay Barletta. Az önce içtiğiniz viskide, her biri etanolden onları koruyan spor benzeri harika bir dış kabukla çevrili binlerce yumurta var. İki güne kadar, o yumurtalar besin açısından zengin olan karaciğerinize yerleşip içinize gömülecek. Larvalar içinizde büyümeye devam edecek ve altı gün sonra yumurtalarından çıkacak. İşte, asıl eğlence o zaman başlayacak.” Yüzünün kireç gibi kesilişini ve ağzının şok belki biraz da hayretle açık kalışını keyifle izledim. “Daha sonra, larvalar kan beyin bariyerinizi aşacak olan güçlü toksinler salgılayacaklar. Toksinler susuzluk, açlık ve seks gibi en temel ihtiyaçlarınızı güçlendirecek. Parazitler nihayet daha fazla yumurta bırakabilecekleri ılık ve rahat bir rahim olmadığını ve döngüyü tamamlayamayacaklarını fark edince, yetişkin solucanlar agresif bir şekilde hayatta kalabilmek için irileşmeye çalışarak karaciğerinizi yemeye başlayacak. Bir süre sonra, organ yetmezliğinden öleceksiniz. Onlardan ancak o zaman kurtulacaksınız.” İç çekerek omzumu silktim. “Ama ben olsam üzülmezdim. Zaten karaciğer yetmezliğine doğru adım adım gitmeye başlamışsınız bile.”

Barletta elleri ile dizlerinin üstüne çöktü ve tombul parmaklarından birini ağzına soktu. Ağzından ve burnundan kusmuk fışkırdı.

Adam öğürürken ve kusarken, pantolonumdan küçük bir cep saati çıkarıp camını gömleğime sildim ve saatin gece yarısı olmak üzere olduğunu gördükten sonra tekrar cebime soktum. “Boşa uğraşmayın. Farz edelim ki birkaç yüz yumurtadan kurtuldunuz. Geride daha çok var. Şu anda karaciğerinize doğru ilerliyorlar. Karaciğerinizin korkunç bir siroz hâlinde olduğunu tahmin ediyorum.”

Adam parmağını yine boğazına soktu ve boğuk bir sesle öksürdü. “Seni hasta manyak. Seni hasta, lanet olasıca manyak! Çıkar beni buradan!”

“Hasta manyak mı? Size barınacak bir yer verdim. Pahalı bir içki verdim. Kafatasınızda bir içki şişesi patlatmadım ve komaya sokmadım. Bunu yapmaya içim elvermezdi.”

Gözleri irileşti ve arkaya kaykılıp bitkin bir sesle hıçkırdı.

“Canavarları iyi adamlardan ayıran özellik sadece bir perspektif meselesidir. Sizin gözünüzde, bunu yaptığım için hasta bir manyağım. Öte yandan, ben sizi bir *parazit* olarak görüyorum.”

Şişeyi sıkıca kavrayıp bana fırlattı. Kafesin demir parmaklıklarına çarpan şişe patladı ve cam parçaları yere saçıldı.

“Çok yazık. Tahminimce bir saate kadar oldukça yoğun yoksunluk etkileri yaşamaya başlayacaksınız.” Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım ve sandalyeden kalktım. Ellerimden birini arkama götürüp yerden üstünde birkaç damla viski duran küçük bir cam parçası aldım. Yumurtalar gözle görülür olmamasına rağmen, sıvı kozasının içinde mahsur olan parazitlerin kıpırdanışıyla titriyordu. Sırtarak cam parçasını attım. “Size Dracadia Adası’nda para ve sığınacak bir yer teklif eden kişi bendim. Sizi buraya ben çektim.”

Bir kez daha, gözlerinde derin bir hayret ifadesi belirdi. “Sen mi? Neden?”

“Nedeni sonra açıklığa kavuşacak. Aramızda hassas bir bağ var, Bay Barletta.” Ansızın başımın iki yanında keskin bir ağrı hissettim, gözlerimi yumdum ve inleyerek avcumun dibiyle ağrının başımda âdeta titreştiği alanı ovdum. Barletta’nın sözleri beni sinir eden bir mırıltıya dönüştü ama sonra net bir şekilde duymaya başladım ve gözlerimi açtım.

Neyse ki kısa bir epizot olmuştu.

“Çıkar beni buradan!” Cam parçalarından birini kaptı, acınası bir hamleyle kolunu parmaklıklardan dışarı çıkarıp beni yaralamaya çalıştı.

Hafifçe güldüm ve hiç şüphesiz onu daha da öfkeli edilecek bir acıma ifadesiyle başımı iki yana salladım. “Bunu kefaret olarak düşünün. Bir kez olsun, bir hayat kurtarmak için bir şansınız var.” Ellerimi ceplerime sokup arkama döndüm. “Kızgın olduğunuzu görebiliyorum. Yarın size kahvaltı getiririm.”

Hızla koridorda yürümeye başladığımda, Barletta’nın çığlıkları arkamda yankılandı.

9. Bölüm

L I L I A

“**B**urası olduğundan emin misin?” dedi Jayda yanımda. Arabasında oturmuş, ön camdan tren istasyonuna bakıyorduk.

Buranın gerçekten bir tren istasyonu olduğundan bile emin değildim.

Çatlamış beton zeminden yabancı otlar fışkırıyordu. Yamuk bir bilet gişesi tabelası olan harap bina, açık gibi görünmüyordu. Otoparka saçılmış çöplerle ve sabit tren vagonlarından birinin üstüne grafiti yapılmış rengarenk sözlerle terk edilmiş bir yeri andırıyordu.

Tekrar kucağımdaki davetiyeye bakıp başımı salladım. “Davetiyedeki adres burası.”

“Biraz beklememe ne dersin?”

“Dört saat sonra kalkıp işe gitmen gerekiyor. Ben idare ederim.”

“Kızım, sadece iş. Yarın da sonraki gün de oraya gideceğim. Seni burada bırakıp eve gidersem, içim hayatta rahat etmez.”

“Çakım ve biber gazım yanımda. En azından, bir şey olursa kendimi koruyabilirim, değil mi? Hem gece yarısına çeyrek var. Teorik olarak trenin on beş dakika içinde burada olması gerek.”

“*Teorik* olarak gelecekse tabii.” Jayda öne eğildiğinde, ikimizin de binaya yaslanmış, üstünde incecik kıyafetler olan adamı aynı anda gördüğümüzü anladım. Jayda doğrulup başını salladı. “Bekleyeceğim. Böylece, tren gelmezse seni geri götürmek için burada olurum.”

Gülümseyerek arkama yaslanırken gitmeyeceği için rahatladım. Her zaman kendi başımın çaresine bakmıştım ama bazen birisinin sizi kollaması iyi oluyordu. “Aşırı duygusal sözlerden hoşlanmadığımı biliyorum ama...”

Elini havaya kaldırdı. “Yapma.”

“Sen hayatımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.”

“Kes şunu. Tamam mı? Kes.” Kaldırdığı elini elimin üstüne koyup hafifçe sıktı. “Düşündüğünden daha güçlüsün, Lilia. Sadece buna inanmaya başlaman gerek.”

“Sen iltifatları ve minnet ifadelerini kabul etmeye başladığında inanırım.”

Alaycı bir sesle güldü, ben gülümserken elini geri çekip önüne döndü.

Aradan on dakika geçti. Midem heyecandan düğüm düğüm olurken, endişeyle altdudağımı ısırdım. Daha önce hiç Massachusetts’tan çıkmamıştım. Bir kere bile bir tren ya da uçak yolculuğu yapmamıştım. Annem hayattayken kâmp gezilerine gitmiştik ama asla birkaç ilçeden ötesine geçmemiştik. Gergin olduğumu söylemek hafif bir ifade kalırdı.

“Belki de gitsek iyi olacak,” dedim Jayda’ya. Gece yarısını iki dakika geçiyordu.

Ama bunu söylediğim anda, dikkatimi arabadaki bardak tutucusunda sallanmaya başlayan su şişeme çevirdim. Suyun yüzeyi dalgalanıyordu.

Jayda şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Bir saniye sonra bir ışık, pusu vardı. Uzaktan yüksek bir uğultu, metale sürtünen metal sesinin altında beyaz gürültü yükseldi. Göğsümde yankılanan bir tren düdüğü sesi duydum ve öne eğildiğimde evsiz adamın irkilerek uyandığını gördüm.

İkimiz arabadan indik. Arka koltuktaki valizimi ve sırt çantamı aldıktan ve dikkatle arabanın önüne geçtikten sonra ağaçların yapraklarını yaran devasa bir karaltı gördüm. Kocaman bir tren yavaşladı ve tiz bir sesle son bir kez sarsılarak durdu.

Bu muhteşem araca bakarken, ağzım açık kaldı. Parlak siyah, üzerinde ona lüks bir hava katan yaldızlı detaylar bulunan bir trendi. Yan tarafında altın rengi harflerle *Dracadian Ekspres*

yazıyordu ve harflerin üstünde kıvrımlı, altın rengi bir ejderha kafası vardı.

Ben hayran hayran bu manzaraya bakarken tren durdu ve karartılmış pencerelerden içeride birilerinin hareket ettiğini gördüm; diğer yolcular olmalı diye düşündüm.

Sağ taraftan siyah takım elbiseli ve şapkalı, ceketinin yakasında altın rengi işlemler olan bir adam bana yaklaştı. Sadece izlediğim birkaç filmde gördüklerimi hatırlayarak, onun trenin kondüktörü olabileceğini tahmin ettim.

“Biniş kartı?” dedi. Elimdeki zarftan bileti çıkardım. Parlak siyah bilet, üzerindeki altın rengi ejderha ve metalik harflerle trenle uyumluydu. Bunu adama uzattım.

“Üniversitenin özel bir treni mi var?”

“Trenin sahibi üniversitedir ama tüm Dracadia’ya ve Maine’e hizmet verir.” Adam yavaş yavaş indirilen rampalı bir girişi işaret etti. “İki numaralı vagondasınız. Yemek ve dinlenme salonu daha ön tarafta. Birkaç durak sonra, sabah beş gibi liman şehrine varmış olacağız.”

Başımı sallayıp gülümserken, içime bir heyecan dalgası yayıldı. “Tamam.”

“Hoş geldiniz, Bayan Vespertine.” Kondüktör valizimi aldığı anda, kaslarım valizi geri almak için kaşındı. Sahip olduğum her şey o valizin içindeydi. Tüm hayatım oradaydı.

Kendime Covington’da bir toplu taşıma aracına binmeyeceğimi hatırlatmak zorunda kaldım. Büyük bir ihtimalle, sahip olduğum şeyler gitmek üzere olduğum dünyada ıvır zıvır sayılıyordu.

“Evet, veda vakti geldi,” dedi Jayda yanımda.

Ona döndüğümde, trene bakarken gururla gülümsediğini fark ettim. “Seni ziyaret edeceğim.”

“Etsen iyi olur.” Boynuma nefesimi kesecek kadar sıkı sıkı sarıldı. “Kendine iyi bak, Dr. Lilia.”

“Her şey için teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Jayda beni bırakıp geri çekildiğinde, gözleri parılıyordu.

“Hadi, git. Geleceğin seni bekliyor.”

Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedince, gözlerimi hızlı hızlı kırptıştırıp trene döndüm. Ağlamamaya çalışarak içime derin bir nefes çektim. Kondüktörün peşinden rampaya çıktım, bagaj rafını geçtim ve ikinci vagona açılan otomatik kapıdan içeri girdim.

İçerideki koltuklar, üstünde altın renkli harfler olan kaliteli siyah kadife kumaşla kaplıydı ve koltuğuma doğru yürüdüğüm uzun koridorun iki yanına çiftler çiftler dizilmişti. Yanından geçtiğim birkaç yolcu başlarını cep telefonlarına indirdiler. Marka kıyafetleriyle, hırkalarıyla ve bluzlarıyla, büyük bir olasılıkla bir aylık maaşımla satın alabileceğim çantalarıyla, Ivy League öğrencisi tanımına gayet iyi uyuyorlardı.

Jayda'nın verdiği paranın birazıyla düzgün birkaç parça kıyafet bulabilmek için ikinci el kıyafet satan yerleri dolaşmıştım. Bana her daim elbiselerin ve eteklerin bir kadının, dünyanın acımasız doğasına karşı isyanı olduğunu söyleyen annem sayesinde vintage elbiselere bayılırdım. Bunların hem yumuşak ve savunmasız hem de cesur olduğunu düşünürdüm. Geceleri metro trenine binerken giyecek kadar cesur davranmamış, sadece gündüzleri derslere giderken giymiştim. Tren yolculuğu için açık krem rengi fırırlı bir yazlık elbise, annemin rengi solmuş deri ceketini ve asker postallarımı seçmiştim. Evsiz birisi gibi değildim ama mücevherleri bileklerinden ve boyunlarından göz alıcı boncuklar gibi sarkan diğer yolcular kadar düzgün gözüküyordum. Elllerinde cep telefonlarıyla koltuklarına yayılmış olan yolcular, gayet rahat hatta belki biraz sıkılmış ve kayıtsız gözüküyorlardı.

Bu arada, rahat davranma gayretiyle gerginliğimi o kadar içime atmıştım ki bir arı gibi vızıldadığımı, oturduğum yerde titrettiğimi duyamıyor olmalarına şaşırdım.

Tren hareket ettiğinde, dizlerim birbirine çarpmaya başladı. Pencereye döndüm ve el salladığım Jayda geride kalırken, eski hayatımın yerini yeni hayatıma bıraktığı âni izliyormuşum gibi hissettim. Bir Ivy League okuluna başlayacağımı bile tam olarak idrak edememişim henüz. Saygın bir üniversiteye. Kolumu çimdiklediğimde bile bu garip rüyadan uyanmadım.

Conner ve Bee konusunda da sorunları tamamıyla halledilmiş değildim. Okul ücretinin payıma düşen iki aylık kısmını Bee'nin okul hesabına yollamıştım ama para biriktirmeye başlayıp ödemelerde öne geçmek için derhâl bir iş bulmam ve çalış-o-ku sistemine başlamam gerekiyordu.

Yine büyük sorumluluklar yüklenecektim ama zaten her zaman öyle olmamış mıydı?

Bu âna odaklan, Lilia. Annemin bu sözleri, çocukluğumda kendimi her kaygılı hissettiğimde beni rahatlatırdı.

Gözlerimi yumdum, başımı minderli koltuğa yasladım; metro treninde alıştığım sert plastik koltuklardan çok farklıydı. Biraz uyumam gerekiyordu. Kampüse vardığımda bir zombi gibi görünmemek için birkaç saat olsa bile uyumalıydım.

Kısa bir şekerleme yapmak için o fırsatı değerlendirirken, düşüncelerim giderek bulanıklaştı.

10. Bölüm

DEVRYCK

Neşteri omuz ucundan göğsünün ortasına ve sonra karnına doğru çekerek, kadavranın vücuduna bir Y kesigi attım. Dış muayeneyi çoktan bitirmiş, onun Calypso İlçesi Adli Tabip ofisinden ölüm nedeninin incelenmesi için yollanmış olan Andrea Kepling olduğunu teyit etmiştim.

Dış muayenede gözlemlediğim belirsiz siyah damar çizgileri ya da vonyxsis, benim için ilk ipucuydu. Ama birkaç farklı parazitik toksin aynı renk değişimine yol açabildiği için kesin tanı koyamıyordum.

İkinci ipucu, kesikten akan leş kokulu, koyu renkli sıvıydı. Kadın uzun süredir bekletildiği için bir parça sıvı geleceğini tahmin etmiştim ama muayene masasının altındaki leğene o kadar fazla sıvı akmasını beklememiştim.

Ve o lanet olasıca leş koku. Bağırsaklarda kalan boklar bile o kadar korkunç kokmazdı.

Ayak bileğime bir şeyin sürtündüğünü hissedince aşağı baktım ve siyah bir yün yumağının orada olmaya hakkı varmış gibi bacaklarımın arasında dolandığını gördüm. Bir şekilde laboratuvarıma girdikten sonra sahiplendiğim bir Bombay kedisiydi ve lanet olasıca şeyden bir türlü kurtulamamıştım. Ama fareleri ve sıçanları uzak tuttuğu için meraklı, ufak hergeleye bakmaya karar vermiştim. “Demek gelmeye karar verdin,” dedim

yüzümdeki maskenin ve koruyucunun arkasından. “Neredeyse sensiz başlayacaktım.” Bane ismini verdiğim kedi, salına salına içeri girdi ve karşımdaki köşeye oturup patilerini yalamaya başladı.

Elimdeki pensle ölünün derisini dikkatle, bir kelebek gibi soydum ve altındaki göğüs kafesini açtım. Derisinde hatta et kalıntılarının hâlâ yapıştığı kemiklerinde bile göze çarpan hiçbir şey yoktu. Kararmış damarlar dışında, vücudu sözüm ona hastalık tarafından harap edilmiş birine göre gayet normal görünüyordu. Asıl umduğum ise içinde nasıl ölmüş olabileceğine dair tekinsiz bir hikâye bulmaktı.

Kaburga makasını aldım ve birbirine bağlı olan kemikleri kestim. Bir otopsi bıçağıyla kaburgaları yerinde tutan kasları kestim ve altındaki organları görebilmek için kasları kaldırdım. Bıçağın geniş ucunu kullanarak, kemikten küçük bir kas parçası kestim ve parazitin bir diğer özelliğini gördüm: kemik çizgileri. Bütün kasları ve etleri sıyıracak olsaydım, hiç şüphesiz kemiklerinin küçük çatlakları andıran silik siyah çizgilerle kaplı olduğunu görebilirdim. Parazitin neden ya da nasıl böyle bir şey yaptığını bilemiyordum.

Daha sonra incelemek üzere, hazırda duran bir agar plakasına küçük bir et parçası koyup bir kenara kaldırdım. Görsel olarak kadının kalbini, ciğerlerini ve boşluklarda birikmiş olan sıvıları inceleyip not aldım. Ama bu sıvı, su değildi. Aşırı inflamasyon dışında, ciğerlerin su topladığına dair bir iz yoktu. Sadece hastanın nakledilişi sırasında sindirim yolundan sızdığını tahmin ettiğim daha yoğun, serumu andıran sıvı vardı. Karın ve göğüs boşluğuna dolmuş olan sıvıdan bir litre kadar alıp steril bir kavanoza koydum. Bunu ışığa tutarken, içinde kaç tane yumurta olduğunu düşünmeden edemedim.

Bağırsakları bir iple bağladım, keserek vücudundan ayırdım ve masanın altında duran kovaya attım.

Özenli bir şekilde her organı çıkarıp ölçtükten sonra, nihayet en başından beri ilgimi çeken organa ulaştım: karaciğer. Bu vakada karaciğer, normal boyutunun yaklaşık dörtte birine inmişti; siyahlaşmış, yüzeyi pütürlüydü ve daha önce örneğini

aldığım sıvıyla doluydu. Parazit olmasa bile *Noctisoma* teşhisini doğruluyordu. Karaciğeri bu kadar harap eden başka bir parazit görmemiştim. Solucanlar tarafından salgılanan enzimler, daha hızlı tüketilebilmesi için organı sıvılaştırıyordu ve ortaya berbat bir manzara çıkıyordu.

Derken, bir kıpırtı görür gibi oldum.

Işığı yansıtan sinir bozucu yüz koruma bariyerinden baktığımda, interstisyumdaki sıvı birikintisinde kıvranan bir şey fark ettim. Pensi sıvıya daldırdım ve hemen hemen otuz santim uzunluğunda siyah, ince bir solucan çıkardım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. Solucanın kafası eldiveni-me yapıştı ve bir şey hissetmediğim hâlde parmağımı emdiğini görmek beni sarstı. Solucanı hızla ölünün karın boşluğuna geri fırlattım. “Lanet olsun!”

Solucan, deri parçasının üzerinden muayene masasının kenarına kaydı ve yere düştü. Birkaç adım ötedeki gider deliğine atıldım ama ayakkabımla kapatmaya fırsat bulamadan, parazit delikten içeri kaydı ve bir saniyede gözden kayboldu. Kedim Bane ona vaktinde ulaşamadı ve bu fırsatı kaçırdığı için sinir olmuş gibi oturup gideri tırmalamaya başladı. Neyse ki içgüdüsel bir şekilde solucanları yememesi gerektiğini biliyordu. Onu yakalamış olsaydı, sadece yavaşlatırdı.

“Siktir. Siktir!” Eldiveni çıkardığımda, derimin üstünde minik bir kan damlası gördüm.

Onların ne zaman dişleri çıkmıştı?

Vücudu açık ölüye bakarken, aklıma otopsiyi yapmayı kabul etmeden önce Lippincott’ın bana verdiği kısa bilgiler geldi.

“Özel bir vaka.”

Kadın neden özeldi?

Yarayı sabunla yıkadıktan sonra üstüne bir yara bandı yapıştırdım ve yeni bir çift eldiven taktım. Cesedin bana bu sorunun cevabını söyleyip söylemeyeceğini görmek için işime devam ettim.

Beynine vardığımda, aklımda nasıl öldüğüne dair net bir senaryo oluşmuştu bile. Bu hastalığın nasıl ilerlediğini birkaç kere gördüğümünden, içindeki solucanların esas amacını biliyordum: kaçmak. Kafatasından geriye kalmış olan kısmı kestim,

bir kafatası anahtarıyla başının tepe kısmını çıkardım ve altındaki beynini açığa çıkardım. Siyah çizgiler, yüksek miktarda toksine işaret ediyordu ve kanın varlığı nasıl öldüğüne dair bir fikir veriyor, yollanmış olan radyoloji raporlarında dendiği gibi bir felç geçirdiğini teyit ediyordu. Sinirlerin bağlarını kestikten sonra, jölemsi organı çıkardım ve kenara koydum. Dilimlere ayırdığımda, prefrontal kortekste aradığım şeyi buldum; bir hafta önce karaciğerden elde edilmiş olabilecek toksin dışında, en saf toksin şeffaf zarımsı bir kese içinde hiç bozulmamış bir şekilde duruyordu. İğnenin ucuyla delip içindeki sıvıyı akıttım ve önceden hazırladığım bir test tüpünün içine koydum. İçinde siyah damarlı iplikler olan parlak mor sıvıyı ışığa tuttum. Kadının ölümünden bu yana çok zaman geçmişti; belki de işe yarar bir iz bulmak için artık çok geçti. En iyi sonuçları ölümden sonraki birkaç dakika içinde aldığım hâlde, bu örneği almaya değerdı. Belki kadının hastalığı yüzünden hayattayken çektiği sıkıntı, öldükten sonra günün birinde bir umut kırıntısı olabilirdi.

İdari koridordaki ofisime geri döndükten sonra bandajlı parmağıma baktım ve otopside gördüklerimi anlamaya çalıştım. Belli ki solucan evrim geçirmişti. Bunun tekrar tekrar insanların içine yerleşmiş olmasından dolayı olabileceğini düşünüyordum; sağlıklı bir insan karaciğeri, kesinlikle dişlerinin çıkması için yeterli bir neden olabilirdi.

Kapı çalınınca düşüncelerimden sıyrıldım.

Hafifçe öksürdüm. “Girin.”

Kapı açıldı ve babamın çok eski arkadaşı, Dracadia’nın rektörü Dr. Lippincott’ın geldiğini gördüm. Elleri ceplerinde içeri girdiğini görünce, zaten kaçmış olan keyfim daha da kaçtı. “Buralarda bir yerlerde gizli bir içki zulan yoktur, değil mi?” dedi, kaşlarını beni sinir eden bir umut ifadesiyle kaldırarak.

Tabii ki vardı. Ne de olsa, sosyetik sersemlerle uğraştığınız bir işi, sizi biraz uyuşturacak bir şey olmadan yapamazdınız. Masamın en alt çekmecesini açıp bir şişe burbon ve iki kadeh çıkardım.

“Hazır ol, Devryck.” Lippincott bana doktor ya da profesör diye hitap etmeye gerek görmeyen tek kişiydi. Bunun dostane bir tavırdan mı yoksa beni aşağılamaya çalıştığından mı kaynaklandığını bilemiyordum.

Ona içkisini koyduktan sonra kadehini uzattım ve bir dikişte bitirip bir tane daha koymamı işaret edişini izledim.

“Bir saat Langmore’la toplantı yaptım. Belli ki Albert Wilkins’ten bir telefon almış. Albert’ı hatırlıyor musun?”

“Evet. Dracadia’nın gizli alkoliği,” dedim. Lippincott ikinci kadehi de başına dikti.

“Eh, tedavi görmüş, artık içmiyormuş ve Massachusetts’ta bir bölge üniversitesinde çalışıyormuş. Her neyse, Langmore’a bir öğrencisinin bir parazit ile ilgili *akıllara durgunluk* veren bir vaka araştırması yazdığını söylemiş.”

“Çok şirin.” Bir an önce sadede gelmesi için sabırsızlanarak ayaklarımı masaya kaldırdım. “Peki, toplantının bir saat sürmesine neden olan şey ne?”

“Langmore öğrencisinin ilk döneminin ücretinin tamamıyla ödenmesini rica etti. Anladığım kadarıyla çok zeki bir kız. Kabul komitesi oybirliğiyle onu kabul etti.” Parmaklarını şaklatıp bir içki daha istedi.

“Ve?” Kadehine biraz daha içki koydum.

“Langmore onu senin nöroparazitoloji sınıfına koymuş.”

“Umarım gerçekten de çok iyi bir araştırma ödevi yazmıştır.”

“Aslında ben makaleyi okumadım.” Alaycı bir tavırla güldü ve bu konuyu geçiştirmek istermiş gibi ellerini salladı. “Her gün masamdan kaç öğrenci makalesi geçiyor biliyor musun? Maddi destek ricasında bulunan yoksul ve çaresiz gençlerin yazdığı bir öbek edebi saçmalık. Kimin bunun için vakti var? Beni asıl endişelendiren, Langmore’un gizli gizli bu öğrencilerin hızlı ilerlemesi için zemin hazırlıyor olabileceği. Şayet bunu yapıyorsa, o sinsî herifi suçüstü yakalarım. Dolayısıyla, kızın senin sınıfında

kalmasını istiyorum. Langmore denen o sersemle ilgili garip bir şey görürsen, hemen bana haber vereceksin. Yakında görev sürem uzatılacak, o yüzden bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum.”

“Benden bir lisans öğrencisine bakıcılık yapmamı istiyor-sun.” Ses tonum canımın ne kadar sıkıldığını ele veriyordu. “Kim bu kız?”

“Lilia Vespertine. Belki onu asistan olarak yanma alabilirsin.”

“Kesinlikle olmaz.” Viskimden bir yudum daha aldım, ona bir yumruk atmamak için kendimi zor tutarken boğazımdaki tatlı yanma hissinin keyfini çıkardım.

Lippincott içkisini yudumlarken güldü. “En azından, kız bu dönem burada olduğu sürece onu izlemeni istiyorum. Langmore onu izin istemeden bir başka ileri seviye sınıfa koymaya çalışırsa, başı fena hâlde derde girer.” Üstdudağını dişlerinin üstünde gererek başını iki yana salladı. “Bir süredir ondan kurtulmak için *fırsat* kolluyordum. Bir de şu geveze kaltak Gilchrist’tan,” dedi çenesini sıkarak.

“Peki, o durumda kız ne olacak?”

“İkinci dönem için maddi destek sağlamayacağız. Kıza maddi durumu iyi olmadığı için bir Meritus Bursu verildi. Burs olmadan okula devam edebilmesi imkânsız.” Dalgın bir ifadeyle parmağını kadehinin etrafında gezdirdi. “Bu arada, Andrea Kepling’in otopsi raporunu tamamladın sanırım. Bulgulardan söz eder misin?”

“Kemiklerde çizgiler var. Karaciğeri neredeyse tamamıyla çürümüş. Vonyxis. Bilateral tapetum lucidum. Beyinden ve karaciğerden ayrı, kayda değer miktarda toksin. Şaşırtıcı bir şey yok.” Lanet olasıca diş çıkarmış solucandan söz etmedim.

“O hâlde, buna Noctisomiasis teşhisi koyacağız.”

“Toksinin varlığının teşhis için yeterli olduğunu düşünüyorum.”

Derin derin ofladı ve kötü bir hemoroit sorunu yaşıyormuş gibi oturduğu yerde kıpırdandı. “İtiraf edeyim, bu otopsinin burada yapılmasını istemedim.”

“Neden?” Lippincott’la dikkatli konuşmam gerekiyordu. Soru sordukça yanıtlarının arasına dikkat dağıtıcı daha çok şey eklediği için bir politikacıdan farksızdı. “Kadın neden bu kadar özel?”

Yine bıkkınlıkla ofladı ve parmağını hafifçe kadehinin kenarına vurdu. “Babanın araştırmasında iz bırakmadan ortadan kaybolan hastalardan biriymiş.”

Tabii ya. Kariyerimin üstüne bir lanet gibi çöken skandalın üstünden neredeyse yirmi yıl geçmişti. Altı kadın ölmüştü. İkisi kaybolmuştu. Bir şekilde babamın ismini temizlemek gibi boktan bir işi miras almıştım. “Eh, kadın bu konuda konuşamaz. Sorun ne?”

“Sorun, kadının evime girip beni öldürmeye çalışmış olması. Yirmi yıl önce, nadir bir parazitile ilgili ve benim ciddi ödeneklere destek olduğum bir araştırmada kaybolan bir hastaya dair bir otopsi raporu sunman tam anlamıyla bir felaket olur. Kadın beni karnına o lanet olasıca *solucanları* koymakla suçladı!”

“Bildiğim kadarıyla, o kadınların araştırmaya katıldığına dair bütün kanıtlar yok edilmişti.” Bir insanın tüm hayatının bir yalana dönüşmüş olması mide bulandırıcıydı. Bir insanın varlığı, sorgulanmadan ya da açıklama yapılmadan silinebiliyordu. Araştırmaya katılmış ve sonradan ayrılmış olan iki kadınla ilgili her ayrıntı, en ufak bir sonucu olmadan özenle yok edilmişti. Bana babamın bütün formülleri verildiği hâlde, araştırmaya katılan kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Belki de böylesi daha iyiydi.

“Raporlar bundan önce kurula sunuldu bile. Medyanın bu işin kokusunu alması ve bu kadının ölümünde bir parmağım olduğuna dair hikâyeler uydurmasını istemiyorum. Kadının psikolojik açıdan dengesiz olduğuna ve bu yüzden ifadesine güven olmayacağına karar verildi ama senin de bildiğin gibi *cesetler* asla yalan söylemez.”

Düşüncelerim şimdiki zamana, Andrea’nın otopsisinin sırasında otuz santimlik bir solucanı karnından çıkardığım âna gitti. “Yakın tarihte hastalanmış olması bana şaşırtıcı geliyor. Aradan yirmi yıl geçti. Bu, çok uzun bir süre bedende kalmak isteyen bir organizma değil.”

“Polis, kadının adada yaşayan evsizlerden biri olduğunu söyledi. Belki de bunu bir yerden kaptı. Bilemiyorum. Ne babanın

sadist araştırmalarına katıldım ne de bana yaptığından sonra bu kadına ulaşmak için çaba sarf ettim.”

“Ama buraya bir şey istemek için geldin. Nedir?”

“Raporu değıştirmeni istiyorum.”

Alaycı bir sesle güldüm ve bu sersem ciddi mi diye düşünerek kendime biraz daha içki koydum. “Benden bulgularımı tahrif etmemi mi istiyorsun?”

“Sakın bana teknik ve hukuki zırvalıklar sıralama. Harrick denen o kızla ilgili olayda *kıçını* kimin kurtardığını unutma.” Hiçbir dayanağı olmayan bir başka skandal. “Soy ismin bana aşırı bir hasar kontrolüne mâl oldu. Senden sadece toksin ayrınıtısını çıkarmanı istiyorum.”

“Ya kemiklerin üstündeki çizgiler? Genetik anomali ya da displazi yokluğunu nasıl açıklayacağım?”

“O kısmı da çıkar.”

İnleyerek yüzümü ovuştururken basit bir raporu, dikkatli yeni bir patoloğun bile fark edeceği karmaşık bir yalan ağına dönüştürüşünü dinledim. “Kadının tüm tıbbi profili bu organizmanın yarattığı hasara dayalı. Birileri bulgularımı sorgularsa ve kadının cesedi mezardan çıkarılırsa ne olacak?”

“Kadının cesedi daha sonra yakılacak. Hiçbir hastane, adli tabip ya da bu üniversite gömülme masraflarını karşılamıyor. Anladığım kadarıyla, yakılmasına onay verebilecek bir amcası varmış. Dolayısıyla, raporun esas alınacak. O bulguları sessiz sedasız çıkarırsan, kimsenin ruhu bile duymaz.”

Bir rapor tahrifatı yeni bir şey değildi; daha önce de mantıklı ve makul açıklamalarla bunu yapmıştım. Ama bu kadının maruz kaldığı her fizyolojik saldırı için bir neden uydurmak, uğraşmak istemediğim bir bilmeceydi.

“Böyle bir şey istediğim için sersemin teki olduğumu düşünüyorsun.”

İçkimin son birkaç yudumunu kadehimde çevirdim ve bununla suratını dağıtmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye çalıştım. “Lisansıma mâl olabilecek bir iyiliğı bu kadar rahat istiyor olman beni daha çok etkiledi açıkçası.”

“Karşılığında ne istiyorsun, Devryck?”

İşte, şimdi konuşmaya başlamıştı. Bir pazarlık yaparak bir çıkar sağlayabilirdim. “Laboratuvarımdaki kameraların çıkarılmasını istiyorum.”

“O kameralar sağlanan fonun bir şartı. Sadece o olay yüzünden oraya...”

“Onların niye orada olduğunu biliyorum.” Boynumdan dirseğime kadar uzanan yara izini kaşıyacak kadar başımı eğdim. Yara izi, bir kızın ortadan kayboluşunu üstüme yıkmaya çalışan—elbette, doğru dürüst kanıt olmadan— her daim uyanık öğrencilerin yaptığı bir asit saldırısından kalmıştı. İki ay ara vermiş, iyileşmişim ama çalışmalarım da daha da geri kalmıştım. “Kurula defalarca açıkladığım gibi öğrenci asistanlarla çalışmam.”

“O zaman neden kameraların kaldırılmasını istiyorsun?”

“Çünkü çalışırken izleniyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Dikkatim dağılıyor. Sessizce kameraları kaldırırsan, kimsenin ruhu bile duymaz.” Onun birkaç dakika önce söylediği lafı ben ona tekrarlıyordum.

“Peki. Olmuş bil.” Bacak bacak üstüne atıp ofisimde etrafına bakındı ve içkisini yudumladı.

İçkisine birkaç larva atmak ne kadar da tatmin edici olurdu diye hayal kurmadan edemedim. Elbette, bunu sadece tembellikten düşünüyordum. Raporumu değiştirme fikri hiç hoşuma gitmemişti.

“Seni ofis saatlerinde yakalayabildiğime şaşırdım doğrusu. Uyuman bile şaşırtıcı.” Lippincott boş kadehini masaya koydu. “Araştırma nasıl gidiyor?”

Son derece canlı ve keyifli o fanteziyi bir türlü aklımdan çıkaramadım. Kıvranıp duran yaratıkların soluk borusundan karnına gittiğini düşündüm. *Kendine gel, Devryck*. Hafifçe öksürdüm ve omuzlarımı geriye attım. “Her zamanki gibi rutin ve sıkıcı.”

“Son varyantta ilgili bir gelişme var mı?”

“Evet. Artık elimde portakal dilimlerinin üstünde güzel, az pişmiş bir biftek tercih eden, uzun hortumu olan bir güve var.”

“İnanılmaz bir şey.”

“Başarısızlık anlamına gelmiyor olsaydı, ben de inanılmaz bulurdum.”

“Sana daha fazla baskı yapmak istemem ama üç ayda bir yapılan değerlendirmeler yaklaştığı için dikkatler istemediğimiz kadar programın üstünde olacak.” Sandalyesinin kollarını kavradı ve yüzündeki kaslar gerildi.

Canının niye sıkkın olduğunu biliyordum. Ekin Kargaları'nın üyeleriyle –resmen doğuştan muazzam bir güce sahiplerdi– sıkıcı bir raporla yüzleşmek kolay bir iş olmayacaktı. Neyse ki cemiyetin üyelerinden biri büyük büyük büyükbabam olduğundan, biraz olsun korunaklı bir statüdeydim. Babam onları büyük bir utanca boğduktan sonra Ekin Kargaları'nın onu o güzel kafeslerinden birine tıkmamış olmalarının tek nedeni buydu. Ben de bu utancı telafi etmekle sorumlu olan kişiydim.

Güç merdiveninde yükselecek kadar hırslı ve cesur olsa da Lippincott sadece ilk nesil bir üyeydi. Varlıklı bir kadınla evlenmiş olan *yeni bir zengindi* ve ailesinin varlıklı olmaması onu resmen harcanabilir bir konuma oturtuyordu. Bir şeyleri berbat ederse, ondan tereddüt etmeden kurtulurlardı.

“Birden fazla varyantı aynı anda test edebilme umuduyla Gece Yarısı Laboratuvarı'ndan güvelerin çoğaltılması ve yerleştirilmesi için yardım istemelerini istedim,” dedi kuru bir teselli niyetine. İşimi tamamlamamın ne kadar süreceği önemli değildi. Ansızın toplum için bir tehdide dönüşmezsem, en fazla elime bir şaplak atılırdı.

Öte yandan, Lippincott başarısızlığın ağırlığını omuzlarında taşıyordu.

Ama şanslıydı çünkü motivasyonumu devam ettirmek için başka nedenlerim vardı. En önemlisi de vücudumdaki bütün kasların bir anda kilitlenebilecek ve bana bir kalp krizi yaşatabilecek olmasıydı. Yani, evet, baskı hissediyordum.

“Ama hâlâ *insan* klinik deneylerinden çok uzağız.” Lippincott sandalyesinde Noel'de istediği hediye alamayan bir çocuk gibi omuzlarını sarkıttı.

“Bu aşamada bir insana bu paraziti bulaştırmanın sonuçları felaket olur. Ölümcül olur. *Sorumsuzluk* olur.” Tam o sırada, aklıma bir hücreye hapsettiğim ara sokakta bulduğum ayyaş adam geldi.

“Sonuç alamamamız da felaket olur. Özellikle de bir Bramwell dümendeyken bu araştırma için onay almanın ne kadar zor olduğunu unutma.” Belirgin bir endişeyle ellerini ovuşturdu. “Bu kurumun başkanı olma şansım, bu işin başarılı olmasına bağlı, Devryck. Sonuç alacağına güveniyorum. Araştırmam tıp ve eczacılık dünyasını tamamıyla değiştirebilir.” Sanki bana bunu hatırlatması gerekiyordu. Adam yirmi yıldır bir laboratuvara adım atmamıştı. Bir zamanlar muhteşem bir adamdı ama sonra tıp yerine politikayı ve idari olayları seçmişti; benim istenmeyen bir frengi enfeksiyonu gibi köşe bucak kaçındığım bir yoldu.

“Bir sonraki IBS raporunu dört gözle bekliyorum.”

“Biraz daha zamana ihtiyacım var. Bu parazitin ürettiği toksinler sürekli olarak değişiyor ve evrim geçiriyor.” Dişleriyle ve akrep kuyruklarıyla resmen canavarlara dönüşüyorlardı.

“Daha fazla zamana ihtiyacın varsa bunu olmuş bil. Ama önümüzdeki aylarda üniversiteye aşırı baskı yapılacağını da unutma. Kurul, sponsorlar, herkes başarı görmek istiyor. Sonuç istiyorlar. Bu araştırmanın umut vaat edici olması, sponsorları ikna eden tek şeydi.”

“Elimde sonuçlar olacak.”

“Tabii ki olacak. Sen ve baban bu açıdan farklısınız zaten.” Ufak, parazitik aşk öpücüğümün üstüne bir yara bandı yapıştırdığım elime baktı. “Eline ne oldu?”

“Kâğıt kesigi. Önemli bir şey değil.”

Alaycı bir tavırla güldü. “Enfeksiyon kapana, dirençli bir bakteri türü oluşturan ve kan zehirlenmesine neden olana kadar.”

“Elimi yıkadım, Edward. Çok iyi temizledim.”

Gülerek parmaklarını masama tıklattı ve ayağa kalktı. “O zaman gideyim de sen işine bak.”

11. Bölüm

L I L I A

Bir düdük sesi duyunca irkildim ve bir pencerenin soğuk camına yaslanmış hâlde uyandım. Yanağım salyadan ıslanmıştı. Kimseye çaktırmamaya çalışarak kolumla yüzümü silerken, diğer yolcuların da uyanmaya başladığını gördüm. Pencereden uzaktaki okyanusa baktığımda, ay ışığının altında suyun yüzeyinin yoğun bir pusla kaplı olduğunu fark ettim.

Okyanus.

Okyanusu hayatımda sadece bir kez, daha küçükken görmüştüm. Kız kardeşim ve ben, her zaman kumsala gitmenin hayalini kurduğumuz hâlde, annem bunu hiç istemez, ormanlarda kamp gezilerini tercih ederdi. Sudan korkuyormuş gibi davranırdı.

Ama ben okyanusu büyüleyici bulurdum.

“Sevgili yolcularımızın dikkatine. Thresher Körfezi, Maine’e varmış bulunuyoruz ve saat beşi altı geçiyor. Yoğun sisle birlikte hava ılık ve 17 derece olacak. Feribot sizi Dracadia Adası’na götürmek üzere tam beş buçukta kalkacak. Lütfen, valizlerinizi alın ve çıkış rampasından inerken dikkatli olun. Dracadia’da ilk yılınızsa, tebrikler ve hoş geldiniz!” Tren, devasa cam bir kubbenin altına girdi ve yavaşlayarak durdu. Diğer iki trenin arasında, dar birer platformla ayrılmıştı; platformların üstünde, bir sonraki kalkış saatlerini gösteren ışıklı panonun üzerinde dik bir saat yükseliyordu.

Karşımda benimle yaşıt bir genç oturuyordu. Kulaklıklarını çıkardı, esmer teniyle bir tezat oluşturan parlak mavi gözlerini ileriye, büyük ihtimalle diğer tarafımdaki pencereye dikti.

Marka kıyafetler giymemiş birini daha görmek beni biraz rahatlatı.

Kemerimi çözüp ayağa kalktım ve valizlerini almak için bir kuyruk oluşturan yolcuları bekledim. Valizimin erişemeyeceğim kadar uzakta kaldığını görünce aniden gerildiğimi hissettim.

Merak etme, kimse lanet olasıca valizini istemez.

Sıra bana gelince, karşımdaki genç önce benim valizimi almamı işaret etti ve teşekkür niyetine başımı sallayıp ben de koridora adım attım.

“İlk yılın mı?” dedi arkamda sıraya girerken.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. “O kadar belli mi oluyor?” Gerçi birinci sınıf öğrencilerinden iki yaş büyük olduğum için belli olduğunu umuyordum.

“Biraz gergin gibisin.”

“Aslında üçüncü sınıfım ama üniversitedeki ilk yılım. Ya sen?” Kuyruk ilerledi, valizimi raftan çektim ve dar koridora indirirken sendeledim.

“Üçüncü sınıfım.” Raftan çok daha şık bir valiz indirdi ve kuyruk ilerlerken hemen elini uzattı. “İsmim Briceson Williams.”

“Lilia. Memnun oldum.”

“Ben de. Nerelisin?”

Arkamda Instagram’a bakan sarışın bir kıza göz attım ve tekrar önüme dönüp sesimi alçalttım. “Covington.”

“Ah, Luminet’in memleketi.” Gülümseyip omzunu silkti. “Ben de birkaç kasaba ilerideki Lansmot’ta yaşıyorum. Bir sinema ineği sayılırım.”

Bildiğim kadarıyla Lansmot, Massachusetts’taki ikinci en varlıklı şehirdi. Ama kendimi onun yanında yoksul hissetmek bir yana, ortak bir yanımız varmış gibi hissettim.

“Aslında sinemanın üstündeki evde oturuyorum,” dedim.

“Ciddi misin? İnanılmaz! Çok kıskandım!” Güldü ve başıyla sıranın ilerlediğini işaret etti.

“Evet,” dedim başımı arkaya çevirip çıkışa doğru ilerlerken. “*Sefiller*’in repliklerini baştan sona biliyorum.”

“Ben de. Ama farklı nedenlerden dolayı sanırım.” Herkes platformda istasyonun ana alanına doğru yürümeye başladı. “Ne okuyorsun?” Platform daha geniş olduğundan öne *çık*tı ve yan yana yürümeye başladık.

“Tıbbi mikrobiyoloji. Sen?”

“Kimya.”

“Vay canına. Redoks denkleştirme. Bundan ölesiye nefret ederdim.”

“Basit bir hesaplama meselesi.”

“Ahh, hafif bir hakaretti bu sanırım.” Güldüm ama yürürken valizim betondaki çatlaklara çarpıyor, kolumu zorluyordu.

İstasyon bir yola açılıyordu. Herkes feribota yetişmek için yolun karşısına geçti. Bulutların arasından cılız gün ışınları görünmeye başlamıştı ama şafağa daha yarım saat vardı. Feribotun kalktığı yerin önündeki bir heykele baktım ve koloni tarzı bir üniforması olan taş adamın profilini inceledim. Ayaklarının dibindeki levhada, *Tuğamiral Lord Adderly* ve onun altında, *Dracadia’ya giderken kaybettiklerimizin anısına*, yazıyordu.

Kalabalığın peşinden küçük biniş köprüsüne giderken, aşağıdaki bulanık suyu gördüm. Daha önce hiç feribota binmemiştim ve midemin bulanmayacağını umuyordum. Özellikle de daha yeni tanıştığım insanların önünde.

Trende olduğu gibi valizlerimizi küçük bir rafa koyduk. Briceson başını hafifçe salladı. “Seni de benim gibi deniz tutuyorsa, kabin daha iyi olabilir,” dedi aklımı okumuş gibi.

Gergin bir ifadeyle gülümseyip başımı salladım. “Anladım. Tamam.”

Briceson beni masaların ve sıraların olduğu devasa bir yolcu kabinine yönlendirdi ve küçük bir pencerenin önündeki masayı işaret etti. Etrafımın duvarlarla çevrili olması bana biraz güven veriyordu. Onun karşısındaki sıraya oturdum. “Dracadia’ya ulaşmak ne kadar sürüyor?”

“Doksan dakika kadar. Çok değil.”

“Peki, üniversite... nasıl bir yer?”

“Harika bir okul. Kampüs çok güzel. Hayaletleri ve ürkünç tarihini göz ardı edebilirsen tabii.”

“Hayaletlere inanan bir kimya lisans öğrencisi mi?”

Güldü. “Bu okula başlamadan önce pek çok şeye inanmıyordum. Ama burası öyle bir yer. Biraz alışman gerek.”

Kaptanın kısa anonsundan sonra, feribot ağır ağır iskeleden uzaklaştı ve pencereden dışarı baktığımda, hızlandıkça feribota çarpan dalgaları gördüm. Dracadia haritasını incelemiş, bazı yerlerde derinliğin üç yüz metreyi aştığını okuduğum Maine Körfezi’nin kilometrelerce uzağındaki yerini görmüştüm. Bunu düşününce ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Lütfen, devasa dalgalar yollayıp feribotu alabora etme.* Nedense okyanusun ortasında mahsur kaldığım bir kâbus görürdüm. Terapistim bunun zihnimin bazı durumlarda köşeye sıkıştığını hissetmesinden kaynaklanıyor olabileceğini söylemişti. Google’da yaptığım araştırmadaysa yakında hayatımda tehlikeli bir döneme gireceğim yazıyordu.

Bunun bir anlamı olmayan aptal bir kâbus olduğunu umut ettim.

“Gerçek bir hayalet gördün mü?” diye sordum Briceson’a. Dikkatimi mide bulantımdan başka bir şeye vermeye çalışıyordum. Okyanusu izlemek istiyordum ama feribotun dalgaların arasında bata çıka ilerleyişi göğsüme buz gibi bir his yaydığından, aramızdaki masaya kusmamak için *her şeyi* denemeye karar vermiştim.

“Sana sadece garip şeyler gördüğümü söyleyebilirim. Ama bildiğim kadarıyla, kimse bir hayalet tarafından *öldürülmemiş.*”

“Çok rahatladım.”

Kolunu sıranın sırtına atıp geriye yaslandı. “Eee, bir tıbbi mikrobiyolog ne yapar?”

“Hastalıkları incelemek, tedaviler bulmak istiyorum. Anlarsın ya, dünyayı kurtaracağım. Ya sen?”

“Bilmediğimi söylesem, bana inanır mıydın? Büyük bir ihtimalle, bir profesör olacağım ve ne istediğini benden daha iyi bilen kişileri eğiteceğim.”

“Eh, en azından bir planın var.”

Nasıl olduysa, o bir buçuk saat hoş bir sohbetle ve bur-
numdan derin nefesler alarak kontrol altında tutmayı başar-
dığım hafif bir mide bulantısıyla geçiverdi. Güneşin ufukta
yükselişini, somon rengi ışınların suyun yüzeyine yayılışını
izlemek de zihnimi meşgul etti. Ama bu manzara kısa sürede
yok oldu çünkü altın rengi ışınlar bir anda bulutların arka-
sında kaldı.

Pusun arasında nihayet adanın karanlık silueti belirlediğinde,
gerçekten de uyuyan bir ejderhayı andıran kemerli kıvrık ucuna
hayret ettim. Yağmurla şişmiş gri bulutlar, yukarı doğru sürüklen-
nen kapkara duman öbekleri gibi göğe yükseliyordu.

“Merhaba, Dracadia,” dedi Briceson pencereden dışarı ba-
karak.

“İnanılmaz. Muhteşem bir manzara.”

“Yakından daha da güzeldir.”

Feribot, kemerin altından kayalıkların arasına girdi ve ada-
nın diğer tarafına doğru ilerledi. Üniversite arazisini örten çam
ağaçlarının koyu renkli, iğneli tepelerinin üstünde, kasvetli gök-
yüzünde taş kuleler belirdi. Feribot yavaşladı ve azgın dalgaların
arasında sallana sallana orta kısmı oyulup bir kemer oluşturul-
muş gibi gözüken yamacın dibindeki bir kaleyi andıran taş ya-
pıya yaklaştı. Tavam kubbeli bir alana açılan, bir sürü küçük
teknenin bağlı olduğu dar bir tünel boyunca asılmış olan me-
şalelerin alevleri titriyordu. Taş kayıkhanedeki görevliler hemen
feribotun etrafına üşüştiler ve biz rampaya doğru ilerlerken is-
keleye bağladılar.

İskeleye istiflenmiş olan valizlerin yanında dururken, orta
yaşlı bir adam bana gülümsedi ve valizimi almak istediğimde,
kolumu hafifçe tutarak beni engelledi. “Ben alırım, hanımefen-
di. Valiziniz yurt odanıza götürülecek.”

Daha önce hissettiğim o huzursuzluk yeniden içimi kemi-
riyordu. Feribottaki diğer öğrencilerin, kaybolan eşyalarını ya
da bir gardırobu yenileyecek parayı rahatlıkla bulabileceğinden
şüphem yoktu ama benim için durum öyle değildi. Adam vali-
zimi kaybederse ya da daha da kötüsü, valizim çalınırsa hiçbir
şeyim kalmazdı.

“İnanın ki,” dedi ve hâlâ valizimin sapını sıkı sıkı tuttuğumu fark ettim, “bunu sürükleyerek tepeye taşımak istemezsiniz.”

Bunu duyunca başımı yana eğdim ve patikanın dağın kenarında gözden kaybolduğu tuğla tünele baktım.

“Merak etme, okul her şeyi dikkatle odana getirmeye özen gösterir,” dedi Briceson arkamdan. “Ben de ilk geldiğimde huzursuz olmuştum.”

Görevli ceketinin cebinden bir tükenmez kalem çıkarıp diğer elindeki klipsli defterin ilk birkaç sayfasını karıştırdı. “İsminiz?”

“Lilia Vespertine.”

“Lilia... Lilia... Hah, tamam. Crixson Binası. 310 numaralı oda.” Sayfadaki etiketi çıkarıp valizime yapıştırdı.

“Tamam. Teşekkürler.” Valizime son kez bakıp feribottan indim.

Tünele uzanan taş bir platform vardı. Yurda oradan gidildiğini düşünerek o yöne yürümeye başladım ama birisi kolumdan tutup beni durdurdu.

Briceson kolumu bırakıp sırt çantasını omzuna astı. “Hey, telefon numaranı alabilir miyim?”

“Ah. Şey. Ben...”

“O tür bir amacım yok. Benim, şey... bir erkek arkadaşım var.” Muzip bir gülümsemeyle başının arkasını kaşıdı.

Salak, diye içimden kendimi azarladım. Telefon numaramı isteyen her erkeğin beni yatağa atmak istediği düşüncesinden uzaklaşmam gerekiyordu.

“Anladım. Affedersin, tabii.” Tünele doğru yürürken, telefonumu ona uzattım ve bana gülümseyen bir yüz emojiyle, *Merhaba*, yazdığı bir mesaj yolladı.

“Artık numaram sende var. Bir ara sinema sohbeti yaparız diye düşünmüştüm.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Çok hoşuma gider.”

“Lilia? Lilia Vespertine burada mı?” İsmimi duyunca, diğer görevli gibi elinde klipsli bir defter olan koyu mavi gözlü, sarışın bir kadınla karşılaştım.

Briceson hafifçe omzuma vurdu. “Sonra görüşürüz. Bol şans!”

“Teşekkürler. Sana da.” Vedalaştıktan sonra bana seslenen sarışın kadına döndüm. “Lilia benim,” dedim yanma giderek.

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyle gözlerinin kenarlarında ince kırışıklıklar yayıldı. “Ben Kendall. Dekanın ofisinden. Dr. Langmore sana kısa bir tanıtım turu vermemi istedi.”

“Elbette.” Kadının peşinden tünelde yürümeye başladım ve helezoni taş merdivenlerden çıktıktan sonra bir gondol teleferiğini andıran bir yere vardık.

Briceson dahil bazı öğrenciler, şatoyu andıran ilerideki binaya uzanan bir patikadan çıkıyorlardı ve metrelerce aşağı bakarken dik yokuşa tırmandıklarını görebiliyordum.

Yerlerimize oturduktan sonra, gondol hareket etti, kulesinden uzaklaştı ve o yükseklikte okulun okyanusa karşı nefes kesici manzarasını nihayet görebildim. Güneş bulutların arasından yüzünü göstermeye çalışırken kalabalık kampüsü yumuşak bir parıltıyla kaplıyordu ve yeni döneme başlayacak olan öğrenciler gelmeye devam ediyordu.

Üniversite binaları bir meydana toplanmıştı. Çok eski taş bir duvar, binaları arazinin etrafını saran ormanlardan ayırıyordu. Bazıları sarmaşıklarla kaplı sivri kemerleri, kaburgalı tonozları, aralarına serpiştirilmiş yemyeşil bahçeleri ve avlularıyla, yıpranmış binalardan oluşan küçük bir köyü andırıyordu.

Üniversitenin damarlarında zenginliğin aktığı belliydi. Ama kemiklerinin derinliklerinde, geçmişinin unutulmuş trajedilerini gizliyordu; tıpkı yavaş yavaş yayılan bir enfeksiyon gibi cephesini aşındıran ve geri döndürülmesi imkânsız bir çürümüşlüğün arasından sızan trajedilerdi bunlar.

“Dracadia bir zamanlar bir manastırdı,” dedi Kendall gondolun penceresinden bakarken.

“Ve bir akıl hastanesiydi, değil mi?”

“Evet. Biraz karanlık bir geçmiş var. Ama eminim ki bunlar senin gibi birisini etkilemez.”

Tam olarak ne demek istediğini anlayamayınca kaşlarımı çattım. Dilimin ucuna sert bir yanıt gelmesine rağmen ilk gün böyle bir şey yapmak istemedim. O yüzden, yüzümü pencereye

çevirdim ve Kendall kampüste öğrenci hayatından söz ederken sesimi çıkarmadım.

Gondol nihayet yavaşlayıp manastırın bahçesinde durduğunda, dar bir platforma adım attım ve geniş bir avlunun bakımlı bahçesine uzanan merdivenlerden indim. Kendall'ın peşinden kampüsün ortasına çıktım ve ana idari bina olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürüdüm. Avlunun diğer ucundaki devasa bir saat kulesinin tam karşısındaki bina, kampüsteki en yüksek bina olmalıydı.

İçeri girmeden önce hayranlıkla etrafa baktım, sonra ofislerin bulunduğu ikinci kata çıktık. Yanında *Dr. Gilbert Langmore* yazılı, kabartmalı altın bir levhanın asılı olduğu kapının önünde yavaşladığımızda, ensem karıncalandığını hissettim.

“Bir saniye burada bekle.” Kendall kapıyı tıklatıp odanın içine girdi.

Kapısı azıcık aralık olan bir odadaki kişinin sesi dışarı taşıyordu. Kapıya döndüğümde, yüzünde sıkkın bir ifadeyle omuzlarını sarkıtmış, sandalyesinde oturan bir adam gördüm. Bir de bulunduğum noktadan yüzünü göremediğim, nefes almadan konuşan başka bir adamın sesini duydum. Sıkkın adam bana döndüğünde, ensemdeki karıncalanma tekrar başladı.

Bakır rengi gözleri, uzun siyah kirpiklerinin ve kendiliğinden çatık duran kaşlarının altından bana çevrildi. Başını yana döndürdüğünde, bakışlarım keskin hatlı, köşeli ve hafif kırık sakalla çevrelenmiş kusursuz profiline kilitlendi. Hülyalı gözlerini yavaşça kırıp yeniden sese dönerken, derimin altında beliren tatlı bir ürperti göğsüme yayıldı.

“Lilia?” Kendall'ın sesi beni kendime getirdi. “Dr. Langmore seni bekliyor.”

Başımı sallayıp hafifçe öksürdüm. Artık bana bakmayan adama son bir kaçamak bakış fırlattım.

“Ah, Bayan Vespertine. Gelin.” Masada gri saçlı ve gözlüklü yaşlı bir adam oturuyordu. Ayağa kalkıp karşısına oturmamı işaret edince oturdum. “Yorucu bir sabah geçirdiğinizi tahmin ediyorum, o yüzden dinlenebilmeniz için bu görüşmeyi fazla uzatmayacağım. Ben Dr. Langmore ve Dracadia Üniversitesi'ne

hoş geldiniz.” Tekrar sandalyesine oturdu. “Profesör Wilkins için yazdığınız makale beni çok etkiledi.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Bakışlarımı eğitiminin her aşamasını vurgulayan çerçeveli diplomalarının yanındaki ilham verici alıntılara çevirdim. Masasında, üzerinde koyu bordo renkli bir smokinle açık pembe renkli bir smokin giymiş olan biraz daha uzun boylu ve ince yapılı bir adama sarıldığı çerçeveli bir fotoğraf duruyordu.

“Analiziniz son derece ayrıntılıydı. Makalenize *konu* olan bu organizmayı nasıl tasarladığınızı sorabilir miyim?”

Hâlâ neden annemin mahremiyetini korumak istediğimi bilemiyordum. O artık ölmüştü ve ölümünden sorumlu olan organizmanın daha sonradan insanlara nadiren bulaşan bir tür olduğundan neredeyse emindim. Dr. Langmore’a hastalığın bir insanı nasıl etkilediğini ilk elden bildiğimi çünkü bunu haftalarca her gün gördüğümü söylemek istedim. Ama gülümseyip omzumu silktilim. “Sadece parazitlerle ilgili temel bilgilerle ve geniş bir hayal gücüyle.”

“İlginç.” Düşünceli bir ifadeyle gözlüğünü yukarı itip başını salladı. “Buradaki ilk döneminizde bilgilerinizi geliştirmenizi dört gözle bekliyorum. Size yazdığım mektupta da dediğim gibi, buradaki tüm masraflarınız karşılanacak. Bu ortamda kendinizi rahat hissetmenizi isterim. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber vermenizi istiyorum.”

Vay canına. Bir üniversite dekanının kendisini aramamı söylemesi bir yana, daha önce hiç özel olarak karşılanmamıştım. “Misafirperverliğinize çok teşekkür ederim.” Misafirperverlik mi? Doğru sözcük müydü bu?

“Hangi yurttaki kalacağınızı öğrendiniz, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Güzel, güzel. Derslerinizle ilgili sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Evet, bir sorum var. Programımda bir parazitoloji dersi ve bunun laboratuvar dersi gözüktüyor. Şartlara göz attığımda, bunun için gerekli olan ön dersi almadığımı fark ettim.”

“Evet, sizi o sınıfa ben ekledim. Profesör Bramwell’in Gece Yarısı Laboratuvarı. Merak etmeyin. Gayet başarılı olacağınızdan eminim.”

Bramwell. Profesör Wilkins'in bana davetiyeyi verdiği gün sözünü ettiği uzman. "Özür dilerim. Bu dersi onun verdiğini bilmiyordum. Ders rehberinde..."

"Profesör yardımcısının ve asistanının ismi yazıyor. Dr. Bramwell dersi denetler ve bu dersi alan öğrencilere konferanslar verir ama Gece Yarısı Laboratuvarı'yla ve sınıfta yapılan derslerle asistanı ilgileniyor. Dr. Bramwell esas sorumludur."

"Anlıyorum. Benim yazılmadığım bir ders daha var. Entomoloji. Beni bu derse de siz mi eklediniz?"

"Hayır. Büyük ihtimalle, Dr. Gilchrist eklemiştir. Kendisi Doğal Bilimler Okulu'nun bölüm başkanıdır. Okula kabul edilmenizi talep eden kişi."

"Evet, Dr. Wilkins ondan söz etmişti."

"Sanırım, dersini almanızı istiyor ama dersi bırakabilirsiniz."

"Hayır, sorun değil. Kalabilir."

"Çok iyi. Oldukça yorgun olduğunuzu tahmin ediyorum, Bayan Vespertine. Odanıza yerleşin, biraz dinlenin ve size bir kez daha hoş geldiniz dememe izin verin. Kendall'a sizi yurda götürmesini söyleyeceğim."

12. Bölüm

L I L I A

Lanet olsun.

Salak gibi kampüsü geze geze yurdu kendim bulmaya karar vermiştim. Dekanın sekreterinden aldığım haritaya baktım ve nerede olduğumu anlayabilmek için umutsuzca sağa sola döndürdüm. *Tabii, kusursuz bir meydanda kaybolmak da tam bana göre bir şey.*

Önünde durduğum binaya baktım; yosun tutmuş, yemyeşil sarmaşıklarla sarılmış ürkütücü bir kule, binaya kampüsteki diğer binalardan daha eski bir görünüm veriyordu. Ön tarafındaki tabelada Emeric Kulesi yazıyordu.

Kampüste altı farklı bina vardı ve her birinin arması farklıydı. Ön taraflarında gururla bayrakları dalgalanan binaların hiçbiri Crixson Binası'ymış gibi gözükmüyordu. En azından, elimdeki haritaya göre doğru yerde değildim.

Sinirle homurdanarak arkama döndüğümde, kapı gibi bir adama çarptım. Utançtan yüzüm kıpkırmızı olurken geriye adım attım. "Özür dilerim!"

Bakışlarım, siyah ve şık gömleğinden yukarı doğru süzülerek bakır rengi gözleri sıkıntıyla parlayan kusursuz yüzüne ulaştı. Bu, dekanın ofisinde gördüğüm yakışıklı adamdı. Tek kelime etmeden yanımdan dolandı.

"Affedersiniz," diye arkasından seslendim ama dönüp bana bakmadı.

Yüzümdeki yanma hissi öfkeyle karıştı, giderek yoğunlaştı ve haritayı çevirip nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Etrafıma bakındım, her biri kendinden emin ve bir akademi dergisinden fırlamış gibi giyinmiş, koşuşturan öğrencileri izledim.

Benim yaşlarımda, oflaya puflaya bana doğru yürüyen bir kadın dikkatimi çekti. Uzun siyah saçları omuzlarına yayılmıştı ve böğürtlen kırmızısı ruju teninin beyazlığını daha da ortaya çıkarmıştı. Üzerinde bir kurukafa resmi olan kısa bir tişört, siyah-beyaz çizgili bir pantolon ve kırmızı çizmeler vardı. Etrafta gördüğüm öğrencilere kıyasla daha eklektik bir tarza sahipti. Belki de sanat bölümünde okuyordu.

“Affedersiniz.” Kalabalığın uğultusu sesimi bastırıyordu ama kadın bir anda durdu ve bana dönüp piercing’li kaşlarından birini kaldırdı. “Crixson Binası’nı arıyorum. Haritada yerini bulamadım.”

“Çünkü binanın ismi Crixson değil.”

“Bir dakika. İskeledeki adam bana öyle dedi.”

“*Bizler* oraya Crixson deriz ama esas ismi Corbeau Binası.”

Kadın bu ismi söylediği anda dikkatimi tekrar haritaya verdim ve durduğumuz noktanın tam karşısında olduğunu gördüm. “Buldum.”

Kadın başıyla ileriye işaret etti. “Gel. Ben de o yöne gidiyorum.”

Onu izlerken haritayı çantama tıktım. “Bu arada, ismim Lilia.”

“Ben de Melisandre,” dedi başını çevirip. “Kısaca Mel. Dracadia’ya yeni mi başladın?”

“Evet. İlk günüm. Sudan çıkmış balığa döndüm.” Nihayet ona yetiştim ve etrafımızda kararlı adımlarla yürüyen, nereye gittiklerini çok iyi biliyormuş gibi gözüken diğer öğrencilere baktım. “Oraya neden Crixson diyorsunuz?”

“Crixson Araştırması’nı biliyor musun?” Başımı iki yana sallayınca devam etti. “Tahmin etmiştim. Bununla ilgili bilgileri gizlemeye çalıştıklarıyla ilgili bir komplo teorisi var.”

“Kim gizlemeye çalışıyor?”

“Ekin Kargaları. Dracadia’nın şu *çok* gizli cemiyeti,” dedi abartılı bir şekilde fısıldayarak. Kitaplar ve filmler dışında gerçekten de gizli cemiyetler olduğu bilgisini idrak etmeye çalıştım.

“Her neyse, söylentilere göre yirmi yıl önce yapılan klinik bir deneye karışmışlar. Bir grup kadın, sözüm ona diyabeti iyileştiren yeni bir ilaçla ilgili bir araştırmaya katılmaları için davet edilmiş. Hepsi haritada gördüğün, kampüsün biraz dışında kalan Corbeau Binası’nda kalmış.” Bina etrafındaki ağaçlar yüzünden haritada gerçekten de gizli bir yermiş gibi gözüküyordu. “Bir gece, sekiz kadından altısı Squelette Gölü’ne girip intihar etmiş. Bu kadar! Altı iskelet hasıraltı edilmiş.”

“Altı kadın mı? Yani... aynı anda mı intihar etmişler?”

“Evet.” Bir başka siyah saçlı kızın yanından geçtiğimizde, kız Mel’e selam verdi, Mel de gülümseyip ona bir öpücük yolladı. “Garip bir toplu intihar vakası.”

“Diğer iki kadına ne olmuş?”

“Kimse bilmiyor. Ortadan kaybolmuşlar. Bazıları yurdun altındaki tünellerde yaşadıklarını söylüyor. Diğerleri cinayete kurban gittiklerini ve ruhlarının Crixson Binası’nda mahsur kaldığını söylüyor. Yurdun ‘Corbeau’ adı daha çok personel arasında kullanılır.”

Kafam karışmış bir hâlde başımı iki yana salladım. “Bu araştırmayı *Ekin Kargaları* mı yapmış?”

“Bağlantıları varmış. Doktor Ölüm’ün babası projenin baş araştırmacısıymış.”

“Doktor Ölüm mü?” Bankları ve yıllanmış heykelleriyle kampüs avlusunun yeşil alanlarına baktım. Bakımlı bahçelerin ve çalılıkların arasında ilerleyen taş patikalara göz attım.

“Profesör Bramwell. Kendisi...”

“Patoloji profesörü. Ona neden *Doktor Ölüm* diyorsunuz?”

“Bütün gün cesetlerle uğraşmasının yanı sıra iki sene önceki tamamıyla farklı bir kaybolma olayına karıştığı konuşuluyor. Jenny Harrick isimli bir öğrenci. Büyük bir skandaldı. Söylentilere göre doktor onu erkek arkadaşından kıskanmış ve kızı öldürmüş. *Benim olmazsa kimsenin olamaz* türü bir olay.”

“Sahi mi?” Alanında dahi sayılan bir adamın yapabileceği bir şey değilmiş gibiydi. Çok zeki erkekleri bilirdim. Yanlarında çalışmıştım. İçinde yaşadıkları balonun dışında kalan şeyleri nadiyen fark ederlerdi.

“Evet. Boynunda ve omzunda yara izleri var. Kızın erkek arkadaşını öldürmüştü. Kimya laboratuvarından sülfürik asit çalıp ona saldırmış.” Zihnime dehşet verici bir görüntü sokmamış gibi güldü. “Erkek arkadaş kalıcı olarak okuldan uzaklaştırılmış ve Doktor Ölüm sadece azar işitmekle bu işten sıyrılmış.”

“Ama kızın kaybolduğunu söyledin. Dolayısıyla, kesin olarak bir cinayet vakası değil.”

Gözlerini devirdi. “Tamam, tamam. Sorumluluk reddi: Tüm cinayet suçlamaları spekülasyona ve söylentilere dayalıdır. Ama kız hâlâ bulunamadı ve doktor onu sağ gören son kişi. Şimdi oldu mu?”

Tanrım. Ne kadar alıngandı. Ben sadece doktorun kızı öldürdüğüne dair kesin bir kanıt olmadığını söylemek istemiştım.

Patika, ötesinde yanından geçtiğimiz diğer yurt binalarına göre çok daha eski gözüken taş bir bina olduğunu görebildiğim küçük bir ormanda devam ediyor, ilerideki ağaçların gölge oluşturan eğik dalları açıklık alanı âdeta yutuyordu. “Sen söylentilere inanıyorsun sanırım?”

Mel omzunu silkti. “Mazlumlara inanırım ve seni temin ederim ki Profesör Bramwell bu üniversitede mazlum falan değildir. Varlıklı bir aileden. Bu okulda zenginlik, güç demektir.”

“Crixson araştırmasına geri dönersek, bu konuda pek bir şey bilinmediğini söyledin. *Sen* bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Araştırarak. Kampüsteki herkesin neden o yurt binasından kaçındığını öğrenmek istedim. Bir şeyin üstünü kazırsan, eninde sonunda bir şey bulursun.” Avluyu geride bıraktık ve koyu renkli, yıpranmış taş cephesi yosunla ve sarmaşık dallarıyla kaplı olan ürkütücü binanın girişine vardık. “Her neyse, burası Crixson Binası.” Binanın girişindeki alınlıkta asılı olan bayrakta bir kuzgun ya da bir karganın altında mor ve siyah bir kalkan vardı. Hangi kuş olduğunu çıkaramamıştım. “Burasının manastır olduğu zamanlardan kalan orijinal binalardan biri. Binalardan bazıları yanmadan önce.”

“Kısa süre önce miydi?”

“Yok. Asırlar önce. Thresher Körfezi’ndeki Adderly heykeli bu olayla ilgilidir. Adadaki yerlileri kovan ve suçlanan cadıların yakılmasında görev alan İngiliz bir askeri anmamız, bu ülkede ne gibi bir terslik olduğunu anlatıyor.”

Heykeli, feribota binmeden önce gördüğümü hatırladım. “Neden onu anıyorlar?”

“Çünkü kimse gerçek tarihle ilgilenmiyor. Gerçeğe ulaşabilmek için bütün yalanların üstünü kazıman gerek. Onlara göre Adderly, bir grup *aqlını yitirmiş hastayı ve vahşi yerliyi* öldürdüğü için bir tür kurtarıcı,” dedi Mel elleriyle tırnak işaretleri yaparak. “Bugün *zihinsel hastalık* dediğimiz şeylere, o zamanlar *iblisler tarafından ele geçirilmek* diyorlardı.” İç çekeerek başını iki yana salladı. “Neyse, kafanı şişirmeyeyim. Kaçınıcı kattasın?”

“Üçüncü.”

“Ben üçüncü katın yatakhane danışmanıyım. Sigara içiyorsan bir pencereyi arala ya da tütsü yak. Crixson’daki bütün odaların kendi banyoları vardır. İçki içiyorsan... denetim sırasında kanıtı duşakabine gizle. Duşları asla kontrol etmeyiz. Birini çağıracaksan ve seks sırasında inleme eğilimin varsa, bodrum katını öneririm.”

“Aslında gayet sessizimdir. Buraya okumak için geldim.”

Alaycı bir sesle güldü ve gözlerini devirdi. “Bütün öğrenciler ilk günlerinde aynı şeyi söyler. Her neyse, odanın anahtar kartını resepsiyondan al. Sakın kaybetme. Henüz kimlik kartını almadıysan bunu da hemen al. Yemekhane için ihtiyacın olacak. Dracadia Kitapçısı meydanda, saat kulesinin tam karşı tarafında.” Nefes almadan verdiği bilgileri bir kenara atmak istiyormuş gibi ellerini salladı. “Burası bir sürü küçük ve havalı dükkânla dolu küçük bir köy gibidir.”

“Teşekkürler. Yardımların çok faydalı oldu.”

“Rica ederim. Ha, bir şey daha var. Emeric Kulesi’nde dersin yoksa özellikle geceleri oradan uzak durmanı tavsiye ederim.”

Daha önce programıma göz attığımda, orada derslerim olduğunu görmüştüm. En azından, üç derse orada girecektim. Bir tanesi geceydi. “Neden?”

“Sadece ürkütücü bir yer. Doktor Ölüm’ün *fiilen* çalıştığı bina. Kadavralar ve yaptığı otopsiler için bir morg var. Bir de ceset yakma odası var.”

“Otopsileri kampüste mi yapıyor?”

“Sadece özel vakaları. Üniversite hastanesi kampüsün üç kilometre kadar dışında. Emberwick’in merkezinin biraz ilerisinde.” Oraya gitmeden önce bir Google haritasında gördüğüm küçük köyden söz ediyordu. “Neyse ki tıp programında değilsen cesetleri görmüyorsun. Onları girişin dışındaki tünellerden getiriyorlar.”

“İlginç.” Profesör Bramwell’la ilgili bilgi sahibi oldukça, bu karamsar ve ürkütücü lakabı hak etmiş olan adamı daha az gözümde canlandırabiliyordum. “Otopsileri kendisi mi yapıyor?”

“Evet. Pek dost canlısı bir adam değildir. Dediğim gibi, kampüsün o bölgesinde olman gerekmiyorsa, oradan uzak kalmak isteyebilirsin.”

İlk yılım olduğunu bildiği için beni korkutmaya mı çalıştığını yoksa ciddi bir uyarı mı yaptığını anlayamadım. “Anlaşıldı.”

Ama söylediği hiçbir şey beni korkutmadı. Zaten yeteri kadar hayalet ve tehlikeli erkek görmüştüm. En azından, Dracadia’dakiler bir mezar kazıcısı gibi kokmuyorlardır diye düşündüm.

Resepsiyondan anahtar kartımı aldıktan sonra, beni koridorun sonundaki bir ofise yönlendirdiler. Orada, siyah ve altın rengi bir ipe takılı Dracadia kimlik kartımı hazırlayabilmeleri için berbat bir fotoğrafımı çektiler. Sonra nihayet odama çıktım.

Kart okuyucusuna soktuğum anahtar kartı yeşile döndü ve kapı kolunu çevirdiğimde küçük ama şirin, parlak parke zeminli ve sadece bir yatağın olduğu bir odayla karşılaştım. Bol bol antika eşya gördüğüm yurtlarda çok az modern ayrıntı vardı. Solumda odanın geri kalanıyla aynı tonda olan kalın tahtadan yapılmış küçük bir gömme dolap, duvarın önündeyse ağır gözükken bir komodin vardı. Büyük bir olasılıkla dolduramayacağım kadar depolama alanı vardı.

Güney cephesindeki pencereden uzaktaki okyanusu görebiliyordum. Karşı duvarda işe Dracadia’nın avlusuna bakan bir masa ve sandalye vardı. Enfes, neredeyse panoramik denebilecek

bir manzaraya sahip olan böyle bir odanın nasıl boş kaldığını anlayamıyordum.

Valizimi yatağımın yanına bırakmışlardı ve yatağın üstünde üst üste dizilmiş, güzelce katlanmış beyaz çarşaflar, bir tane katlanmış siyah renkli bir sweatshirt ve üstünde altın rengi Dracadia logosu olan siyah bir tişört vardı. Bunların yanında, açtığımda içinde hepsinin üstünde aynı okul renkleri ve logosu olduğunu fark ettiğim bir rozet, bir günlük, bir not defteri, bir tükenmez kalem ve bir su matarası olduğunu gördüm. İçindeki küçük bir kartta şöyle yazıyordu: *Corbeau Binası'na Hoş Geldin, Sevgili Dracadia Öğrencisi!*

Gülümseyerek karta bakarken aşına olmadığım bir hisse kapıldım.

Annem öldüğünden beri ilk kez bir yere ait olduğumu hissediyordum.

13. Bölüm

DEVRYCK

“**H**endimi harika hissediyorum,” dedi Barletta. “Günün büyük bir kısmında uyumak dışında. Son zamanlarda bir baykuş gibi oldum. Ama bunun dışında, hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Neden sordun?” Ağzına büyük bir parça yumurta attı; iştahı hiç şüphesiz bağırsaklarına yerleşmeye başlamış olan minik davetsiz misafirler kadar kabarıktı. Teninin sarımsı tonu çoktan sağlıklı bir tona dönüşmeye başlamıştı ve o pespaye hâliyle bile onu ilk yakaladığım güne kıyasla daha iyi durumdaydı.

“İçinizdeki organizma sağlıklı bir ortamda gelişemez. Köklerini nereye salacağı konusunda çok titizdir.”

“Böyle demesen olmaz mı? İğrenç. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor.” Birkaç saat süren korkunç bir detokstan sonra daha uysal, hatta hoş birisi olmuştu. İyi hissetmenin insanı ne kadar kolay kandırdığına hayret ettim. Barletta büyük bir olasılıkla hayatının büyük bir kısmını kötü alışkanlıkları yüzünden kronik ağrılar çekerek geçirmişti ve şimdi ağrıları dinmişti. Hatta başı bile ağrımayor olabilirdi. “Nasıl? Nasıl *temizliyor* peki?”

“Rekabet eden organizmaları devre dışı bırakan ve hücreleri tamir eden mekanizmaları harekete geçiren çok güçlü bir toksin salgılıyor. Şanslısınız çünkü karaciğer yenilenebilen tek organdır; dolayısıyla toksin hücre bölünmesini arttıran büyüme faktörlerinin etkisini artırıyor; böylece hızlı bir iyileşme gerçekleşiyor.”

Gözleri irileşen adam başını iki yana salladı ve bir kahkaha patlattı. “Neden söz ettiğini hiç anlamadım ama her ne yapıyorsan işe yarıyor. Canım bir kere bile içki istemedi. Keskin bir ağrı hissetmiyorum. Titremiyorum, kusma dürtüsü hissetmiyorum. Hiçbir şeyim yok.” Kahvaltısından bir lokma daha aldı. “Yediklerimin tadını yeniden hissetmeye başladım,” dedi lokmasını yutmadan. “Koku alabiliyorum. Ergenlik dönemimden beri kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Canım içki içmek istemiyor.”

“Tabii ki istemiyor.” Dirseğini sandalyemin üst kısmına dayadım, sakın sakın kahvaltısını iştahla yiyişini, yakında ufak kozalarından çıkıp vücudunu altüst edecek olan parazitleri besleyişini izledim. “Toksin esas olarak beyninizin alkol arzulayan kısmını kontrol eden kimyasallar oluşturuyor. Alkol, içinizde gerçekleşen faaliyetler açısından size zarar verirdi. Toksin size artık buna ihtiyacınız olmadığını söylüyor, vücudunuz da yanıt veriyor.”

“Nasıl yani... Zihin kontrolü gibi bir şey mi?”

Gülümsedim. “Aynen öyle.”

Lokmasını ağzına götürürken duraksadı ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. Solucanlar bu kadar zararlılarsa nasıl işe yarayabiliyorlar?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Çünkü onlar parazit. Beslenmek için karaciğerinizi iyileştiriyorlar. Beslenmek için kanınızı temizliyorlar. Beslenmek için vücudunuzu kullanıyorlar ve işleri bittiğinde, sizi kullanılmış bir ceset olarak bir kenara atacaklar.”

Düşünceli ifadesinin yerini daha ciddi bir ifade aldı. “Bunun için bir ilaç falan yok mu?”

“Henüz yok.”

“Ama bunu bu yüzden yapıyorsun, değil mi? Bir tedavi bulmak için.”

“Öyle sayılır.”

“Ölecek miyim?” dedi neler olduğunu yeni anlamış gibi.

“Bir süre sonra.” Omzumu silktim. “Zaten ölmeye başlamıştınız. Adım adım. Her gün. Büyük bir ihtimalle, o hızda size en fazla bir yıl verirdim. En fazla.”

Kaşlarını çattı, sözlerimin arkasındaki acı gerçeğin tadını almış gibi ağır ağır lokmasını çiğnedi. “Bana... bir katil gibi gelmedin. Bunu neden yapıyorsun?”

Öne eğilip dirseklerimi bacaklarıma dayadım. “Çünkü içinizdeki parazit gibi, ben de yalnızca bencilce çıkarlarımla ilgilieniyorum.”

Kaşlarım kıpırdattı, adam gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyordu. “Çocuklarım var, dostum. Bir ailem var.”

“Ailenizi zerre kadar umursamıyorsunuz,” dedim buz gibi bir sesle. “Umursuyor olsaydınız, onları incitmezdiniz.”

“Oğlumu incitmek istememiştim.” Bunu kendisini savunmak istermiş gibi hışımla söylemişti. Gözleri tepedeki çıplak ampulün ışığında parıldadı. “Bir kazaydı.”

“Ben de sizi öldürmek istemiyorum. Bu sadece bir sonuç.”

“O zaman beni neden bırakmıyorsun?”

Kafatasımı sarsan, kulaklarımda cınlayan korkunç, keskin bir acı hissettim ve kendimi geriye attım. Çenemi sıkarak ağrının geçmesini bekledim. Karanlık, ışığı yutan gölgeler gibi görüş alanımı kapattı. Sesler azaldı, yalnızca uzaklarda birilerinin güldüğünü duyar gibi oldum.

“Bırak beni!”

“Çarpıklar geliyor! Hadi!” Erkek kardeşim Caedmon beni kolumdan tutup mahzenin uzun koridorunda çekistirdi. Belki de bir zamanlar büyükbabama ve ondan önce onun babasına ait olan eski malikânedeki en korkunç yer orasıydı. Bakıcılardan ve hizmetçilerden duyduğum hikâyelere göre, büyük büyükannemin kemikleri o malikâne de bir yerdeydi ve o mahzende gömülü olduklarından emindim.

Kılıç olarak kullanmak için dışarıda topladığımız değnekler, arkamızda beton zemine sürtündü. Hastalardan oluşan kocaman bir ordu peşimize düşmüş gibi rol yapıyorduk. İrkilerek yürüyen ve insan etinden hoşlanan bu insanlara çarpık insanlar diyorduk.

Caedmon’a yetişmeye ve parlayan gözleri olan görünmez canavarlar tarafından yenmemeye çalışarak peşinden giderken gü-lüyordum.

Bir başka koridora saptığımızda ve aralık duran bir kapının önünde aniden durduğumuzda, kahkahalarımız kesildi. Genellikle kilitli olan bir kapıydı.

Babamın ofisinin ve laboratuvarının kapısı.

İçeri girmemiz yasaktı ama belki şöyle bir bakabilirdik.

“İçeri girersek babam kızar,” dedi Caedmon yanımda. Benden sadece üç dakika büyüktü ama hep patronluk taslardı.

“Babam her şeye kızıyor zaten.” Kapıya yaklaştım, değneğimle itip açtım. “Hiç onu gülümserken gördün mü? Ben hiç görmedim.”

Omzumu tutup beni durdurdu.

“Devryck, yapma. Gidelim.”

Kolumu elinden kurtardım. “Ödleğ gibi davranma,” dedim tekrar kapıya dönerek ama içerideki karanlık duraksamama neden oldu. Bunu itiraf etmek beni biraz utandırıyordu ama ödüm kopuyordu.

“İçeriden ne istiyorsun? Ben sana getiririm.”

“Onu görmek istiyorum.” Annemin tek fotoğrafı, babamın çalışma masasının çekmecesindeydi. O fotoğrafı hayatım boyunca birkaç kere görmüştüm çünkü babam Caedmon’a ve bana onun ne kadar güzel olduğunu hatırlatıp işkence etmekten hoşlanırdı. Annem ikimizi dünyaya getirirken ölmüştü; dolayısıyla babam bizi—özellikle de daha sonra doğduğum için beni—onun katilleri olarak düşünürdü.

“Ne anlamı var, Devryck? Onu hiç tanımadık ve asla tanıyamayacağız.”

Kardeşimin bikkınlıkla söylediği bu sözler âdeta enseme tırmaladı ve bir anda karanlık odaya daldım.

Isı on derece düşmüş gibiydi ve hava tenimi bir hayaletin nefesi gibi okşuyordu. Aralık olan kapıdan içeri sızan cılız ışıktaki raflardaki cam kavanozların parıltısını görebiliyordum. Kavanozlardaki sıvıların içinde asılı duran garip görünümlü yaratıklar vardı. Kavanozların arasına kurukafalar ve kitaplar yerleştirilmişti. Tezgâhlarda ve yerde, düzgün kitap öbekleri duruyordu. Gümüş masalar pırıl pırıldı. Babam son derece titiz bir adamdı.

Oda, korkunç bir geçmişi olan asırlık bir yerdi. Büyük büyük büyük babam, 1900’lerin başlarında Bramwell Malikânesi

Canavarı olarak bilinen tanınmış bir doktordu. Kürtaç olmak isteyen sokak kadınları üstünde dehşet verici deneyler yaptığı için tutuklanmıştı. Büyüme çağında bu hikâyeler beni çok korkuturdu ve sık sık onunla ilgili kâbuslar gördüğüm için portresinin diğer Bramwell erkeklerinin yanında asılı olduğu batı kanadına asla girmezdim. İşlediği suçlar, büyükbabam bir virüse karşı bir aşı geliştirip binlerce insanın hayatını kurtarana dek iki nesil boyunca ailemizin ismini lekelemişti. Babam ancak o zaman Bramwell lanetinden kurtulduğumuzu ve yine saygın bir aile olmaya başladığımızı söyler.

Günün birinde büyükbabam gibi olmak istiyorum. Muhteşem bir şey yapmak, insanların hayatını kurtarmak istiyorum.

Babamın ofisi laboratuvarın ilerisindeydi ve biraz daha yürüyünce, yan tarafımda buzdolabının kapalı kapağını gördüm. Cesetlerin koyulduğu ölü dolabı.

Bazen adamlar laboratuvara kocaman torbalar getiriyordu. Bazen onları gizlice izliyor, el arabalarıyla buzdolabına torbalar taşıdıklarını görüyordum.

“Böö!”

Birisi kollarımı tutup beni sarsınca çığlık attım.

Caedmon bir kakhaha patlattı.

Omzuna bir yumruk indirdim ama o yalnızca homurdandı.

“Gerzek!”

Omzunu ovuştururken yine gülmeye başladı. “Yüzünün hâlini görmeliydin!”

Dikkatimi buzdolabına çevirerek başımı salladım. “Sence şu anda içinde cesetler var mıdır?”

“Muhtemelen.”

Diğer tarafında büyük bir olasılıkla bir ceset olan parıldayan gümüş yüzeye baktım. “Hiç neye benzediklerini merak ettin mi?”

“Hayır.”

“Birazcık bile mi?”

Caedmon bıkkınlıkla ofladı ve kolumu itince yana doğru sendeledim. “Bir fotoğrafı görmek için geldin. Fotoğrafa bak da çıkıp gidelim buradan.”

“Neden korkuyorsun?”

Odada etrafına bakınarak dudaklarını gerdi. "Bu laboratuvar-dan nefret ediyorum. Bu ofisten. Her şeyinden nefret ediyorum."

"Babam çalışmalarının insanların hayatını kurtaracağını söylüyor. Buna inanmak istiyorum. Gerçekten. Ama babamın gerçek doğasını biliyorum."

"Sadece iyi insanlar hayat kurtarırlar, Devryck. Babam iyi bir adam değil."

Kardeşim beni tekrar itekleyince, aklıma koyduğum şeyi yapmak için kusursuz bir şekilde toplanmış olan çalışma masasının diğer tarafına geçtim. Masadaki lambayı yaktığımda, tertemiz yüzeyi aydınlandı. Ellerimi masanın üstünde gezdirdikten sonra yandaki çekmeceyi açtım. İçinde çerçeveli bir fotoğraf vardı. Bunu çıkardığımda, hayatımda gördüğüm en güzel kadının fotoğrafıyla karşılaştım. Kehribar rengi gözleri, mürekkebi andıran saçları vardı. Caedmon'ın ve benim en belirgin özelliklerimizi kimden aldığımızıza şüphe yoktu.

Fotoğrafta annem yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle, ışıқта parıldayan gözleriyle başını arkaya çevirmişti. Babamın onu neden o kadar çok sevdiğini anlıyordum. Annemi neden takıntıya dönüştürdüğünü de.

Annem onun karanlığında gizemli bir ışıktı.

"Burada ne işiniz var?"

Öfkeli sesi duyunca, kaslarım korkuyla gerildi ve çerçeveyi yere düşürdüm.

Çerçeve küt diye ahşap masaya çarptı ve parlak yüzeyine ufacık cam parçaları saçıldı. Annemin fotoğrafı bir anda çerçeveden çıktı.

Bakışlarımı kapıda duran adama çevirdiğimde, panik hissi boğazımı tıkadı. Belki babamın yakışıklı olduğu, anneme layık olduğu bir dönem olmuştu ama o anda bir canavardan farkı yoktu.

Öfkeyle kaslarını çattı, gözlerinde çılginca bir parıltıyla masaya baktı. Bir canavar gibi, "Ne yaptın?" diye kükredi çenesini sıkarak.

"İstemedim oldu, baba!" Caedmon benim adıma yalvardı ama bunun faydası olmayacağını biliyordum. "Onu korkuttun!"

Babam göz açıp kapayıncaya kadar sert adımlarla yanıma geldi.

Özellikle de Caedmon'ın kolumu çekiştirdiğini hissettiğimde kaçmam gerekirdi ama kaslarım donakalmıştı ve bakışlarım annemin fotoğrafına kilitlenmişti.

Caedmon bir çığlık atarken, görüş alanımın kenarında canavarın onu ittiğini, kardeşimin sırtını duvara vurduğunu gördüm.

Gözümün ucuyla bir şeyin parıldadığını gördüm ama bunun ne olduğunu anlayamadan başımın yan tarafında feci bir acı hissettim. Gözkapaklarımın arkasında benekler uçtu. Oda yan döndü. Müthiş bir darbe başımın diğer tarafına indi.

Caedmon çığlık attı.

Her yer karardı. Sessizleşti.

Etraf o kadar sessizdi ki kan akışımın uğultusunu duyabiliyordum.

Gözlerimi kırptırarak açtım.

Babam, Caedmon'ı kolundan tutmuş, tepeme dikilmişti ve kardeşim ondan kurtulmaya çalışıyordu. "Ölümler bu kadar ilginç çekiyorsa, bu gece onlarla uyuyacaksınız."

Karanlık, gölgeli köşelerine çekildiğinde etrafımı biraz seçebildim. Kavanozlara baktım. Sıvıların içinde kulaklar ve parmaklar, bir de ne olduğunu anlamadığım et parçaları yüzüyordu.

"Hayır! Hayır, lütfen!" Başımda yine müthiş bir acı hissettim ve kulağımda tiz bir çınlama başladı. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, çenemi sıktım, başımı ellerimin arasına aldım.

Kapının güm diye kapanmasıyla karanlıkta kaldım. Kapıya atıldığında diğer taraftan kilidin çevrildiğini duydum.

"Hayır! Lütfen! Beni burada bırakma!" Bacağımda bir ılıklik hissettim ve burnuma sidik kokusu geldi. Üşüdüğümü, derimin altında buz kristalleri sürünüyormuş gibi boynumdan parmak uçlarıma doğru ilerlediklerini, ellerimin bir anda uyuşup zonklamaya başladığını fark ettim ve gözyaşlarımı silmek için kolumu kaldırdığımda hiçbir şey hissedemedim. Ne tenimi ne de dolabın altındaki sert zemini. Sadece baskıyla birlikte canımı çok yakan bir karınca- lanma hissi vardı. "Baba! Lütfen! Yardım et bana!"

Caedmon'ın çığlıkları kapının diğer tarafında yankılandı ve uzaklaşmaya başladı. Uzaklaştı.

En sonunda, etrafa derin bir sessizlik çöktü.

“Hey. Hey! Neler oluyor? İyi misin?” Tanıdık ama anılarımda-
kinden farklı bir ses düşüncelerime sızdı, beni şimdiki zamana
geri getirdi.

Gözlerimi kırıştıtarak boşluktan çıktım ve kendimi üstüne
yığıldığımı fark etmediğim pis beton zeminde buldum. “Umu-
runda mı?” dedim ayağa kalkarken. Başım döndüğü için bir an-
lığına her şey sallandı, yana doğru sendeledim. Lanet olsun. Bu
rüyalardan sonra uyanmaktan nefret ediyordum.

“Evet, umurumda. Sen benim yemek biletimsin. Bu lanet
yerde olduğumu bilen tek kişi sen olmalısın.” Sırtını hücresinin
duvarına yasladı, toparlanmaya çalışmamı izledi. “Demek ba-
ban... seni cesetlerle uyumaya zorluyordu.”

“Ne?” Anımı yüksek sesle mi anlatmıştım? Bunu sadece yal-
nızken yapmıştım, o yüzden farkında olmadan anlatmış olma-
lıydım.

“Dalgın dalgın konuşuyordun. Kardeşinle girmemeniz gere-
ken bir yerde oyun oynadığınızı anlattın. Baban sana vurmuş.”

Vurmuş sözcüğü hafif bir ifade kalırdı. Bana öyle bir vurmuş-
tu ki beynimin çok belirli bir alanına isabet etmiş, gizli konjen-
tal bir prion hastalığının uyanıp aktive olmasına neden olmuştu.
Teknik olarak zigliomiyozit ya da daha genel ismiyle Voneric
Hastalığı diye biliniyordu ve nüfusunun çok küçük bir kısmında
nadiren görülen bir rahatsızlıktı. Tedavisi yoktu ve verdiği zararı
engellemek imkânsızdı.

Şakaklarımı ovuşturup burnumdan nefes aldım ve hâlâ zih-
nimi bulandıran kafa karışıklığı pusunu dağıtmaya çalıştım. “O
da sizin gibiydi, Bay Barletta. Onu zorlayan her şeyden çok kor-
kardı. Zayıftı. Sabırsızdı. İğrenç bir adamdı.”

“İçinde babanı umursayan ufacık bir parçan bile yok mu?
Seni dövmesine rağmen onu umursuyorsundur, değil mi?”

Dilimin ucuna kadar gelen ve yüksek sesle söylemem için
âdeta yalvaran zehir zemberek bir yanıtla birden gözlerimi aç-
tım. Ama tansiyonum fırlamasın diye kendimi bunu içime at-
maya zorladım. “Sorunuzun yanıtına gelince, evet, beni ölümlerle
uyumaya zorladı. Geceyi sesler duyarak geçirdim. Duvarların
diğer tarafında fısıltılar duyardım. Babam on iki yaşındaki bir

çocuğun ödünü mü koparmaya çalışıyordu yoksa başka bir şey mi yapmaya çalışıyordu bilemiyorum, sanırım asla bilemeyeceğim.”

Barletta hücresinin ortasına doğru geldi. “Benim babam da asabi bir adamdı. Bana hep yumruk atardı.” Parmağını hafifçe başının yan tarafına vurdu. “Beni defalarca dövdüğü hâlde her seferinde ayağa kalktığım için başımın içinde beyin yerine taş olduğunu söylerdi.”

“İkimizin hiçbir ortak noktası yok.”

Bakışlarını yüzünden yere çevirirken, gözlerine acınası bir utanç ifadesi çöktü. “Evet. Yok sanırım.” Bir an için derin düşüncelere dalmış gibi öylece dikildi. “Ölümüm... birisine faydalı olacak mı?”

Omzumu silktim. “Belki. En azından, toksini daha iyi anlamamı sağlayacak, böylece birilerinin hayatını kurtarabileceğim.”

Kaşlarını çattı ve bana bakmadan “Acı verecek mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim kayıtsız bir ses tonuyla. “Ama başkalarına çektiğiniz acıdan daha fazla değil.”

Ürperdi ve elleriyle yüzünü örttü. Alkolün verdiği cesaret olmadan, suçluluk hissi içini midesinde yumurtlayan solucanlardan da hızlı kemiriyor olmalıydı. “Biliyor musun, berbat bir şey bu... Yani, böyle hissetmek. Her şeyi gerçekten de yoluna koyabilirdim. Hayatımı düzeltebilirdim.”

“Evet, sanırım alternatif bir evrende bunu yapabilirdiniz. Ne yazık ki ben sizi daha önce buldum.”

14. Bölüm

L I L I A

Uatakta uzanmış karanlık göğü izlerken, dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Ertesi sabah erkenden dersler başlıyordu ve tabii ki gözüme uyku girmiyordu.

Gözlerim feci bir yorgunluk hissiyle yanıyordu ama gözlerimi her kapattığımda aklım düşüncelerle doluyordu. Midemin durmadan guruldaması da uykuya dalmama engel oluyordu. Henüz yemekhaneye tek başıma gitmeye hazır hissetmediğim için kaldığım kattaki yiyecek otomatından aldığım atıştırmalık granoladan başka bir şey yememiştim. O da karnımı doyurma yetmemişti.

Erken saatlerde Dracadia Kitapçısı'na uğramıştım; öğrencilerle dolup taşan, malzemelerin, kitapların ve hatta okulun kendi ürünlerinin satıldığı devasa bir binaydı. Derslerimin çoğunda çevrimiçi metinler kullanılacağından, sadece birkaç kitaba ihtiyacım vardı ve bunları çalışma masamın üstündeki rafa güzelce dizmiştim.

Saatin gece yarısını biraz geçtiğini görünce, yataktan kalkıp ay ışığının okyanusun karanlık yüzeyini aydınlattığını gördüğüm güney cephe penceresinin önüne geçtim. Kapkaranlık suları izlerken, denizde yalnız olduğumu hayal ettim. Sürüklendiğimi düşündüm. Suyun derinliklerinde cirit atan şeyden ölesiye korktuğumu.

Annem öldükten sonra, haftalarca denizle ilgili rüyalar görmüştüm ama benim için uzay kadar yabancı bir şeydi. Ellerin beni çekiştirdiğini hissetmiştim. Suyun ağzıma ulaştığını. Buz gibi dalgaların kaburgalarımı ezdiğini. Tanımadığım seslerin bana pes etmemi söylediğini duymuştum.

Yüzeyin altında, uyuyormuş gibi kıpırdamadan, sessizce duran annemi görmüştüm.

Mavi dudaklarından dışarı süzülen siyah solucanları gördüğüm anda nefes nefese, titreyerek uyanıyordum.

Aradan zaman geçtikçe, daha az uyumaya başlamıştım. Uyku sürem on saatten yedi saate, sonra da altı saate inmişti. Artık bir gecede dört saat uyuduğumda, kendimi şanslı sayıyordum. Sigortam sona erdiği için uyku hapları bir seçenek değildi. O yüzden sürekli uykusuzdum; derslerde ve gün boyunca başım önüme düşüyordu. Beni kurtaran tek şey, testleri sular seller gibi geçiyor olmamdı. Aksi takdirde, muhtemelen bütün derslerden kalırdım.

Uzun uzun, yorgun argın iç çekerek manzarayı izledim. Çarpık düşüncelerimin ve kâbuslarımın arasında, bir kere bile denizin ne kadar büyüleyici olabileceğini düşünmemiştim. Penceremden pek bir şey göremediğim hâlde sihirli bir manzaraydı. Çok huzur vericiydi. Uçsuz bucaksızdı. Beni küçük ve önemsiz hissettirmesi hoşuma gitti. Karanlık ve hükmedici olmasına rağmen bir yandan da çok güzeldi.

Gözümün ucuyla bir kıpırtı görünce, aşağı baktım ve pencere pervazında sıçrayan bir böcek gördüm. Karanlıkta seçebildiğim kadarıyla siyah bir güveydi. Daha önce hiç siyah bir güve görmemişim. Garip bir açıda eğik duran kanadı incinmiş gibiydi ve beyaz pervazda ince siyah bir toz bırakıyordu. Nendense annem güvelerden hep çok korkmuştu. Bir tanesi evimize girmeyi başardığında, annem bir süpürgeyle onu kovalar, sonra paramparça ederdi.

Elimi dışarı çıkardım, minik yaratığın sendeleyerek avcuma çıkmasını bekledim ve eğik kanadını inceleyince, üstünde tuhaf bir şekilde ısırik izlerine benzeyen minik delikler olduğunu fark ettim. Sağlam kanadını kıpırdatıp avcumu gıdıkladı.

Gece nöbetime devam etmek için gülümseyerek onu pervaza bıraktım.

Kaslarım gevşerken ve transa girmişim gibi dikkatim dağılmaya başlarken, odada bir çınlama sesi duydum. Kaşlarımı çatarak kapıya döndüm ve kapı kolunun kıpırdadığını fark ettim.

Neler oluyor?

Evde gecenin bir yarısı kapı sarsıldığında, gidip açmazdım çünkü ya Conner arkadaşlarıyla içtikten sonra sarhoş gelmiş ya da evsiz bir uyuşturucu bağımlısı kalacak bir yer arıyor demekti. Ama artık evde değildim.

Parmak uçlarında kapıya doğru giderken, kapının altından içeri sızan titrek ışığı izledim. Nefes almaya çekinerek kulağımı kapıya dayadım.

Diğer taraftan çıt çıkmıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, soğuk parmaklar boynuma dolanıyormuş gibi hissettim.

Kulağıma anlamsız fısıltılar çalındı ama hızla arkama döndüğümde yalnız olduğumu gördüm. Kapıyı açarken sırtım buz kesti. Koridor boştu. Önce sola, sonra sağa baktım ama kimseyi göremedim.

Ama bir şey dikkatimi çekti. Eşikte düz yüzeyine demir bir haç kazınmış, kaba görünümlü metal bir düğme duruyordu. Geriye çekilip kapıyı düğmenin üstünden kapatmaya çalıştım ama küçük metal düğmeye takıldı. Kaşlarımı daha da çatarak kapıyı tekrar açtım ve düğmeyi almak için eğildim.

Yanımda biri öne eğilmiş de kulağıma seslenmiş gibi aniden daha yüksek bir ses duydum. Hızla geri sıçrayıp kapıyı küt diye kapattım. O anlamsız ses, yabancı bir dilin yumuşak iniş çıkışlarına benzemiyordu; garip, ani ve rahatsız edici bir tınısı vardı. Düğmeyi sıkıca kavradım, geri geri giderek kapıdan uzaklaştım ve yatağıma uzanıp örtüyü başıma çektim. Battaniyelerin altından kapıya bakarken, koridor ışığının gölgelerle bölünüşünü izledim. Kolumu yatak başlığına bağlayacak cesaretim kalmamıştı.

15. Bölüm

L I L I A

“**L**anet olsun, hadi!” Kartımı okuyucudan geçirdim ama altıncı kere kırmızı ışık yandı. “Hadi!” Soluma döndüğümde arkamdaki yedi kişilik sıranın on beş kişiye çıktığını gördüm. Hepsinin yüzü asabiydi. Utanç içinde kartı yedinci kez okuyucudan geçirdim.

Yine kırmızı ışık yandı.

“Bir dakika.” Birisi arkamdan ve diğer tarafımdan kolunu uzattı. Arkama baktığımda, sarışın, masmavi gözlü, uzun boylu bir gencin hafifçe gülümsediğini, kendi kartını okuyucudan geçirip kart okuyucusunun altındaki tuş takımına iki rakam tuşladığını gördüm.

Yeşil ışık yandı.

“Teşekkürler,” dedim. Kartımı çantama atarken, boğazıma oturan yumru ufalmaya başladı.

“Birinci sınıf mısın?”

“İkinci sınıfım.”

“Darrigan Yemekhanesi’ne sadece üçüncü ve son sınıf öğrencileri girebilir.” Birlikte ağır ağır yemekhanenin ön tarafına doğru yürüdük. “Birinci ve ikinci sınıflar Cavick’e girebilir. Tabii, birisini davet edebiliriz.”

Utançtan yine yanaklarımın kızardığını hissettim. “Fark etmemiştim. Özür dilerim. Bir sonraki dersime az kaldı. Bu sırada öğle yemeği yiyip hemen derse giderim diye düşünmüştüm.”

“Ben Spencer.” Bakımlı eliyle omzumu dürtüp elini bana uzattı ve süklüm püklüm elini sıktım. Çocuksu tavrı ve doğal gülümsemesiyle, gözleri Paul Walker’ı andırıyordu.

“Lilia.”

“Benimle öğle yemeği yer misin?”

Bunu sorduğunda göğsüm öyle bir sıkıştı ki sanki öğle yemeği davetleri beni strese sokuyordu. “Ha... şey. Ben sadece... Aslında ben...”

“Spencer!” Langmore’un ofisindeki tur rehberim Kendall salına salına yanına geldi. İkisi yan yana durunca bana Ken ve Barbie’yi hatırlattılar. Kendall beni gördüğünde gülümsemesi silindi. Bir önceki günkü kıyafetimi giydiğimi mi düşündü diye merak ettim. Mavi çiçekli başka bir yazlık elbise seçmiştim ama aynı ceket ve çizmeleri giymiştim. “Bir misafirin var sanırım.”

Hafifçe öksürerek, başparmağımla arkamı işaret ettim ama arkamda tuvaletler vardı. “Yemeğimi avluda yiyeceğim.”

Alınmış kaşlarını kaldırırken, bana sahte bir gülümseme fırlattı. “Ne kadar bohem.”

“Sana katılmamda bir sakınca var mı?” Spencer başını bana eğdiğinde, mideme bir düğüm oturdu. Garip bir yanı yoktu, iyi birisine benziyordu. Ama dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Hedefim yalnızca derslere odaklanmaktı.

Hem ne konuşacaktık ki?

“Şey...”

“İstemiyorsan sorun değil. Baskı yapmıyorum.” Bana göz kırptı ve başımı sallayıp sessiz bir yanıt verdiğimde, Kendall’la leziz yemeklerin bulunduğu uzun masaya doğru gitti.

Salonun diğer ucundaki soğuk sandviç paketlerine doğru gittim. Bir kasiyer göremediğim çıkışa doğru giderken, Spencer’in kartını okuyucudan geçirirken öğle yemeğimin ücretini de ödediğini anladım.

Off, neden gerzek gibi davrandın?

Masalardan birinin yanından geçerken, önceki gün çarpıştığım bakır gözlü adamın tek başına oturduğunu ve önünde bir kitap olduğunu fark ettim. Göz göze geldiğimizde ve ona

baktığımı anladığında, bakışlarımı hemen başka yöne çevirdim ve bacağımı masalardan birinin köşesine çarptım. İçimden inleyerek, yirmi dört saat içinde bir çürüğe dönüşecek olan darbeyi düşünmemeye çalıştım.

Binadan çıktığım anda içime derin bir nefes çektim. Kocaman kırmızı bir meşe ağacının altında boş bir bank görünce, avluda hızla o yöne doğru yürümeye başladım. Yerime oturup organik elma suyumunu açtım; tavuk söğüş, ikiye kesilmiş üzüm ve kerevizle hazırlanmış kruvasanımı, yanında da Cape Cod patates cipslerimi yedim. Dracadia'da sandviç yemek bile evde yediğim her şeyden daha etkileyiciydi. Üstelik yemekhanede on farklı soğuk yemek seçeneği vardı.

Avludaki yosun kaplı, çatlamış heykeller tam karşımda duruyordu; meleklerin ve anne figürlerinin kucağında olan çocuk heykelleriydi. Arkamda kalan mühendislik binasının dışındaki korkunç yaratık heykellerine baktım. Masum heykellerin oyun oynayıp izliyorlarmış gibi tuhaf bir açıda duruyorlardı. Avlunun karşı tarafında siyah kuşlar yeri gagalıyordu. Bunların şu meşhur kuzgunlar olduğunu tahmin ettim. Okulun tarihçesinde, adaya çok fazla kuzgun akın ettiğinden, uzun zaman lanetli olduğuna inanıldığını okumuştum.

Ama öğle yemeği için iyi eşlikçilerdi.

Yemekten sonra, günün ilk dersi için Emeric Kulesi'ne gittim. Kampüsteki tüm diğer binalar gibi kulenin muhteşem iç alanı çok iyi muhafaza edilmişti. İlerideki tahta kapılara doğru yürürken, kalın parkeler parıldıyordu. Kapılardan birini açtığımda, loş bir konferans salonunda birkaç öğrencinin çoktan yerlerine oturduğunu, telefonlarıyla meşgul olduklarını gördüm. Hepsi kampüsün kafesi Ejderhanın İni'nden üstünde mor ve altın rengi ejderha logosu olan siyah karton bardaklarda kahve almıştı. Anladığım kadarıyla, kampüsün popüler mekânlarından biriydi. Akademik binaların birkaçında da büfeler vardı. Ne yazık ki bir fincan latte için sekiz dolar gibi bir ücret bütçemi aşıyordu.

Salonun diğer tarafına doğru gittim, ikinci sıranın en ucuna oturdum. Normalde daha arkalarda bir yer seçerdim ama ileri

seviye bir ders olduğu için hiçbir şeyi kaçırmak istemedim. Diğer öğrencilerin arasına karışmayı umarak telefonumu çıkardım ve Jayda'dan bir mesaj geldiğini gördüm:

Jayda: Anglikan hayatı nasıl gidiyor?

Gülerek yanıt yazdım:

Ben: Şu âna kadar şaşırtıcı bir şekilde iyi. Bir Paul Walker klonuyla tanıştım.

Jayda: Tanıştın mı? Konuştun yani?

Ben: Kartım yemekhanenin kapısını açmayınca bana yardım etti. Sanırım, öğle yemeğimin ücretini de ödemiş oldu.

Jayda: Tek başına yemek yemediğini söyle, Lilia.

Ben: Tek başıma yedim.

Jayda: Yüce Tanrım, derdin ne senin?

Ben: Buraya erkekler için gelmedim. Bilgi için geldim. Bu fırsatı mahvedemeyeceğimi biliyorsun.

“Bu sıra boş mu?”

Şaşkınlıkla irkildim ve başımı kaldırıncı Spencer'ın kaşlarını kaldırmış yanımda dikildiğini gördüm. Herkes gibi onun elinde de siyah karton bardaklardan vardı.

Etrafıma bakınca, seçebileceği daha bir sürü boş yer olduğunu fark ettim.

“Tabii. Yani, hayır. Burada birisi oturmuyor.”

“Süper.” Yerine oturduğunda, beni huzursuz edecek kadar yakınımda olduğunu fark ettim. Dizlerim diğer tarafa dönük olmasaydı, biri kesinlikle onun dizine değebilirdi. “İkinci sınıf olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim. Bana bu dersi de vermişler.” Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Marka olmayan, teknoloji bölümünden ödünç aldığım bir bilgisayardı ve diğer öğrencilerin masasında duran MacBook'lara kıyasla pek de gösterişli değildi. Sandalyemin yanındaki dar bilgisayar bölmesini çektim ama açılmayınca kaşlarımı çattım.

“Ah. Zeki bir kızsın demek.” Spencer görmediğim bir düğmeye bastı ve bölme rahatlıkla yerinden çıktı. Gülümseyerek kendi çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı; elbette, bir Mac’ti.

Esprili tavrını sevmiştim ama nedense verdiğim her yanıt dilime dolanıyormuş gibi hissediyordum. Kesinlikle yakışıklı olmasına rağmen tipim değildi. Dolayısıyla onunla konuşurken bu kadar bocalamam garipti. “Fena değilim sanırım.”

“Öğle yemeğinde çok heyecanlı bir sohbeti kaçırdın. Golf kulüpleri, güz modası ve zerre kadar ilgimi çekmeyen başka konular konuşuldu.” O güldüğünde, gülümsedim ve acaba bunları benim için mi söylüyor diye merak ettim. Belki de yanında daha rahat etmemi istiyordu ama ne yazık ki yorumları beni daha da dışlanmış hissettirmişti.

Tam oradan kaçıp gitmeyi düşünürken, salona birisi girdi.

Kalbim duracak gibi oldu.

Siyah gömleğiyle, siyah pantolonuyla ve geriye taranmış siyah saçlarıyla hiç şüphesiz epey kalp kırmış, ölümcül bir zarafetle hareket eden tekinsiz bir gölgeyi andırıyordu. Siyah kıyafeti, elindeki meşhur kafenin siyah karton bardağıyla uyum içindeydi. Ensemin karıncalandığını hissedip kaşıdım. Salondaki sıralardan biri yerine, ön taraftaki masaya ve kürsüye doğru yürüdüğünü görünce, acaba Dekan Langmore’un sözünü ettiği asistanlardan biri mi diye düşündüm.

Parlak bakır rengi gözleri salonu süzdü ve bana baktığında kalbim tekrar atmaya başladı.

Önümde oturan kız, gizlemeye gerek görmeden onun bir fotoğrafını çekti. Fotoğrafı bir üzgün surat emojiyle ve bir soruyla paylaştığım gördüm:

Neden Doktor Ölüm bu kadar yatağa atılası biri olmak zorunda?

Doktor Ölüm.

Az kalsın kendi tükürüğümde boğulacaktım.

Bramwell. Dracadia’nın muhteşem patoloji uzmanı.

Bu kadar tanınmış ve Covington'da Profesör Wilkins'in ondan saygıyla söz etmiş olmasından dolayı, onun altmış yaşında olduğunu düşünmüştüm. Ama bu adam otuz yaşından büyük göstermiyordu.

Kesinlikle siyah kıyafetiyle lakabının hakkını veriyordu. Profesör Bramwell kürsüsüne geçip bir kitap açarken, salona birkaç öğrenci daha girdi.

Bakma, diyordu zihnim bana ama profesör zahmetsizce dikkat çeken o erkeklerden biriydi. Önümdeki salak kızın yazdığı gibi işine gücüne bakarken resmen *yatağa atılası* gözüken adamlardan biriydi. Programımdaki daha zor olan derslerden birinde dikkatimin bu kadar dağılması beni sinir etti.

Bütün öğrencilerin geldiğine kanaat getiren Profesör Bramwell, çat diye kitabını kapattı ve odada birkaç hayret dolu ses yükseldi.

"Başlayalım. Ben Profesör Bramwell, bu da asistanım Ross." Ön sırada oturan, bana bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu anlatan dağınık saçları ve gözlüğü olan biraz daha genç bir adamı işaret etti. "Geçen dönem almış olmanız gereken parazitoloji dersinin devamı niteliğinde olan nöroparazitoloji dersindesiniz."

Ben ağzından çıkan neredeyse her sözcüğü yutarken, sesinin kalın tınısı göğsümde titreşiyordu. Otoriter ses tonu sizden ona itaat etmenizi talep ediyordu. Salona şöyle bir baktığımda tek bir öğrencinin bile telefonuna bakmadığını gördüm.

Telefonumu katlanan küçük masaya koydum, ses kayıt uygulamamı açıp *kaydet* ikonuna tıkladım.

"İlk Bramwell dersin mi?" diye fısıldadı Spencer yanımdan.

Hızla başımı salladım.

"Sesinin kaydedilmesinden hoşlanmaz. Biliyorum, biraz garip ama dersi kaydettiğini görürse telefonunu alır. Bütün notları DracNoti'den bulabilirsin. Okurken düzeltme yapabilirsin."

"Ah. Kahretsin." Telefonumu kapatayım derken, küçük masadan yere düşürdüm.

Eğilip telefonu aldıktan sonra, herkesin göz korkutucu bir ifadeyle ve sinir olmuş gibi bana baktığını gördüm ve başımı önüme çevirip hafifçe öksürdüm. Telefonu kucağıma koydum.

Profesörün gözü seğirdi. “Materyalleri takip etmeniz ve dikkatinizi vermeniz çok önemli. İşlememiz gereken çok konu var ve hızlı bir tempoda gidiyor olacağım.”

Bakışlarımı kucağıma çevirirken, yer yarılrsa da bir kara deliğe düşsem diye dua ettim.

“Önceki dönemde parazitoloji dersini almamış olanınız var mı?”

Tanrım. Öldür beni.

Hafifçe titreyen elini kaldıran tek kişi bendim.

Bir kez daha herkes bana baktı. Dik dik.

“İsminiz?”

“Lilia. Vespertine. Efendim.”

“Dersten sonra yanıma gelin, Bayan Vespertine.”

Lise birden beri ilk kez *Dersten sonra yanıma gelin* lafını duyuyordum.

“Bu derste, bu üniversitede devam etmekte olan, özel olarak yapılan araştırmalarla ilgili konu başlıkları işlenecek, dolayısıyla bu kurum dışında derste tartışılanları hiçbir yerde paylaşamazsınız. Buna itirazı olan varsa...” Solunu işaret etti. “Kapının kızıncınıza çarpmamasına dikkat edin.”

Tanrım, daha önce de aksi profesörlerim olmuştu ama bu adam hepsinden beterdi.

“Gizlilik sözleşmesini herkesin tanıtım gününde imzalamış olması gerekiyordu. İmzalamamış olan var mı?” diye sordu ve tansiyonum yine yükseldi.

Lanet olsun, kader yine bana bir oyun oynuyor olmalıydı çünkü yine titreyen elimi kaldırdım ve Bramwell’in bakışları beni kor gibi kömürlerin üstünde kızarıyormuşum gibi hissettirdi. Bıkkınlıkla ofladı, masasındaki çantasına dönüp içinden bir kâğıt çıkardı ve bunu Ross’a uzattı. Ross da önümde oturan kahverengi saçlı kıza verdi. Kız sırtarak kâğıdı bana uzattı.

Sayfanın en üstünde, Dracadia logosunun altında büyük harflerle GİZLİLİK SÖZLEŞMESİ yazıyordu. Bütün sayfa küçük harflerle devam ediyordu ama sınıf sessizliğe gömülmüşken ve Bramwell kollarını arkasında kavuşturmuş beklerken, imzalamadan önce hepsini okuyacak değildim.

Kâğıdı kahverengi saçlı kıza uzattım, o Ross'a, Ross da Bramwell'a uzattı. Ruhumu bu adama teslim etmiş olabilirdim ama sınıftakiler bana yaş günü pastalarına konan bir sinekmişim gibi bakmadığı sürece umurumda değildi.

Bramwell hoşnutsuz bir ifadeyle kâğıda şöyle bir baktıktan sonra bunu masasına koydu ve nihayet derse devam etti. "Parazitin en önemli işlevi, bir sonraki konağa geçişini garanti altına almaktır." Basit bir Word doc dosyasına sığdırabildiğim kadar not alırken, volta atışı ve ciddi ses tonu dikkatimin ona kilitlenmesine neden oldu. "Zihin kaçırma terimini bilen var mı?"

"Bunun bir MK-Ultra komplo teorileri değil parazitoloji dersi olduğunu sanıyordum," diye espri yaptı birisi arka taraftan. Birkaç kişi hafifçe güldü.

Ama Bramwell gülümsemedi. Yalnızca bir dakika boyunca herkesi huzursuz eden bir ifadeyle sınıfa baktı ve yine volta atmaya başladı. "Kılımsısolucanı olarak bilinen *Paragordius varius*, konak olarak zavallı çekirgeleri seçen, suda yaşayan bir parazittir. Belki biliyorsunuzdur, çekirgeler genel bir kural olarak sudan uzak dururlar. Ancak bu zeki solucan, çekirgenin kafasını karıştıran bir kimyasal salgılar, boğularak intihar etmesine neden olur. Çekirge suya battıktan sonra, solucan kaçır. Çekirge yeteri kadar şanslıysa solucan çıkana dek boğulmaz ama genellikle öyle olmaz."

"Tanrım," diye mırıldandı Spencer yanımda. "Doktor Ölüm, derse ne kadar kasvetli başladı."

"Bir başka örnek. Dişi zehirli eşek arısı, yavrularına bir hamamböceğinden pratik bir çocuk yuvası hazırlar, ilk olarak hamamböceğinin ön bacaklarına bir toksinle saldırır. Daha sonra, başına saldırarak baygın hâlde olan böceği kaybolmuş yavru bir köpek gibi yuvasına götürür. Orada yumurtlar ve yumurtalarını ve böceği oraya gömer. Larvalar böceği içten yemeye başlar ve yetişkinliğe ulaştıklarında çıkarlar." Volta atmayı kesti, arkasında kavuşturduğu ellerini çözmediği için gömleğinin üst düğmesinin olduğu kısım gerildi ve göğsündeki derin çizikler görüldü. "Parazitik zihin kontrolü henüz iyi anlaşılmamış yeni bir bilim dalıdır. Karmaşık ve muhteşem bir araştırma alanıdır.

Önümüzdeki on altı hafta boyunca, ne yaptığını bilmeyen çekirgemiz gibi hakkında çok az şey bilinen çeşitli parazit türleriyle ilgili kapsamlı bilgiler edineceksiniz. Ders programını sıkı takip etmenizi ve okunması gereken materyalleri aksatmadan okumanızı öneririm.”

Konuşma tarzı, ağzından çıkan her sözcüğe resmen sızmış olduğunu hissettiğim tutkusu, içime bir heyecan dalgasının yayılmasına neden oldu. Bu adamın bilimle yatıp kalktığı belliydi.

Ders sona erdikten sonra, kendimi hayretle saate bakarken buldum. Tam bir saat bana dakikalar gibi gelen bir sürede bitmişti ve bu arada bu adamdan ve hava durumu gibi hafif bir konudan söz ediyormuş gibi akıcı bir şekilde verdiği bilgilerden resmen büyülenmiştim. Öğrenciler eşyalarını toparlayıp çıkarırken, onunla baş başa konuşacak fikri midemi düğüm düğüm yaptı. Bir ara görüşlerini sormak istiyordum ama nedense bir şey bana sınıfında olmamdan mutlu olmadığını söylüyordu.

“Profesör Bramwell, beni görmek istemiştiniz?”

Asistanı Ross arkasından kapıya doğru giderken bana kaçamak bir bakış fırlattı ama Bramwell gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Bir anda, Doktor Ölüm dedikleri adamla yalnız kaldım.

“Bayan Vespertine, anladığım kadarıyla Dracadia’ya yeni başladsınız.”

“Evet. Teknik olarak ikinci sınıfım ama...”

“Ön dersi almadığınız için müsaade ederseniz size derslerimi nasıl işlediğimi anlatayım.” Yakasının kenarından görünen derisi hafifçe çekilmiş, rengi de tuhaf bir şekilde solmuştu. Mel’in bana anlattığı asit saldırısından sonra korkunç bir yara izi kalmış olmalıydı. Tabii, bu hikâyeyi uydurmadıysa. “Bölünmekten hoşlanmam. Bu, dalga geçilecek bir ders değil. Şunu bilin ki bıraktığım öğrencilerin sayısı geçirdiğim öğrencilerden daha fazladır.”

“Saygısızlık etmek istemem ama bunun öğretmenin başarısızlığı olduğunu düşünüyorum.”

Sözlerimi yüzüme tükürmek için dişleriyle eziyormuş gibi çenesi seğirdi. “Ayrıca, hazır cevap yeni öğrencilerden de hoşlanmam.”

“Özür dilerim, efendim.”

“Burada olmanız bir hata. Bunu daha da tatsız bir hâle getirmeyelim. Okunacak materyalleri vaktinde okuyun. Derslere katılın.”

“Bunları yapacağım.”

Benden şüphe ediyormuş gibi boğuk bir sesle *hıh* dedi ve göz temasını keserek kitaplarını, notlarını ve imzaladığım gizlilik sözleşmesini çantasına kaldırdı. Kaçınılmaz bir şekilde, gözlerim gömleğinin kolunu sıyırdığı yerdeki kabarık damarlara takıldı.

Bir de alyansı olmadığını fark ettim.

Kes şunu, yeter.

Ona parazitlerle ilgili soru sormak istiyordum. Belki onun uzman olduğu bir alanla ilgili azıcık bilgimle ona kendimi sevdirmek istiyordum ama boğazım tıkanmış, dilim ağırlaşmıştı.

Konferans salonundan çıkınca, dışarıda beklemekte olan Spencer’la karşılaştım. Garip bir şekilde, o gergin konuşmadan sonra onu görünce rahatladım. Dudaklarımı o kadar çok ısır-mıştım ki sızladığını hissediyordum.

“Her şey yolunda mı?”

Çantamı omzuma astım. “Aksini mi bekliyordun?”

“Doktor Ölüm’le yalnız konuşmak mı? Bilemiyorum.”

Bir sonraki dersimin olduğu sınıfa doğru yürümeye başladığımda, Spencer da aynı yöne gidiyor olmalıydı ki bana katıldı. “Bir öğrencinin ortadan kaybolmasıyla bağlantılı olduğu düşünüldüğü için mi ona bu ismi verdiniz?”

“Evet. O kız, bir arkadaşımın sevgilisiydi. Arkadaşım okuldan atıldı.”

“Ah. Profesöre asit fırlatan çocuk.”

Spencer dudaklarını birbirine bastırdı. “Demek hikâyeyi duydun.”

“Evet. O kısım bana söylentiden daha tatsız geldi.”

“Arkadaşım çok zeki birisiydi. Ama Jenny’nin ortadan kayboluşu onu perişan etti.”

Makale yazma sınıfımın olduğu binanın önünde durdum. “Bramwell’in bu işe karıştığına dair ne gibi bir kanıt vardı?”

Spencer ellerini ceplerine sokup omzunu silkti. “Güvenlik kamerası görüntülerinde, Jenny’nin kaybolduğu gece onun laboratuvarının arka kapısından çıktığı görülmüş.”

“Bu durumda, erkek arkadaşı bir şüpheli olamaz mıydı?”

“Tabii ki o çok öfkeli. Nedense ikisi arasında bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama o gece onu ben sakinleştirdim.”

Muzip bir ifadeyle gözlerimi devirdim. “Demek sen kampüsün beyaz adı prensisin.”

Ensesini ovuştururken, biraz flörtöz bir ifadeyle gülümsedi. “Onun gibi bir şey.”

Lise hayatım boyunca, berbat söylentilerin hedefi olmuştum. Dedikodudan, bir şeyin geçerli bir neden ya da kanıt olmadan engellenemeyen bir yangın gibi yayılmasından nefret ederdim. Hiç şüphesiz, Profesör Bramwell gerçekten de sersemin tekiydi ama hiçbir şey bilmeden bir katil olduğunu kanaat getiremezdim. “Evet. Bilgilendirme için teşekkür ederim. Ama insanlara bir şey yakıştırmadan önce tarafsız davranmayı tercih ederim.”

“Kusura bakma. Sadece haberin olsun istedim, o kadar.”

“Teşekkür ederim. Müsaadenle, bir sonraki dersime girmem gerek.”

Başını sallayıp yana adım attı ve aksi yöne doğru yürümeye başladı.

16. Bölüm

L I L I A

Sütunlarıyla bana Washington D.C.'deki binaları hatırlatan son derece etkileyici yapı, çalış-oku görevlerim için gönderildiğim kampüs kütüphanesiydi. Güvenlikten ve metal dedektörden geçtikten sonra adım attığım açıklık alanda, savaşıran meleklerin betimlendiği muhteşem fresklerle süslü geniş mi geniş kubbeli tavan dikkatimi çekti. İki yandaki balkonlar birleşiyor ve giriş katının ortasına uzanan helezonî bir merdiven başlıyordu. Kütüphanenin birkaç katlı olduğunu, çatı katında Barok tabloların ve sanat eserlerinin sergilendiği etkileyici bir galeri olduğunu duymuştum. Ayrıca, çatı katında başka şeyler olduğunu da duymuştum: Anlaşılan kampüsteki sevgililer orada buluşuyordu. O yüzden, oraya çıkarken dikkatli olmam gerekiyordu. Göz alıcı avizeler, üzerinde masa lambaları, prizler ve kalemlikler bulunan uzun ahşap çalışma masalarının üzerine sarkıyordu.

O güne kadar ders çalışabilmek için yalnız kalacağım anları kollamıştım. Ama orada yere iğne düşse sesini duyabilirdiniz.

Tabelaları izleyerek ikinci kata çıktım ve raflarla kaplı duvarların arasındaki küçük, özel çalışma bölmelerinin yanından geçtim. Diğer odaların koyu renkli parkeleriyle büyük bir tezat oluşturan beyaz mermer zeminli ve tırabzanlı çok güzel yuvarlak bir odaya çıktım. Odadaki küçük bölmelerin içinde ve sütunların üzerinde etkileyici mermer büstler vardı; bu da

odaya Romanesk bir hava vermişti. Adderly Anma Odası'ndaki pencerelerden, yakında karlarla kaplanacağını ve çok güzel bir görüntü oluşturacağını tahmin ettiğim görkemli meşe ağaçlarının olduğu muhteşem bahçe manzarasına baktım. Eski fotoğraflardan ve antika eşyaların sergilendiği cam büfelerden anladığım kadarıyla, o odada Dracadia tarihi yatıyordu. Fırsat bulduğumda, okulun tarihçesini araştırmayı dört gözle bekliyordum.

Bu büyülü okulun içinde kaç tane gizli yer olduğunu hayal bile edemiyordum. Yıllarca burada okusam bile, tüm o harikaları keşfedemem diye düşünüyordum. Ne kadar çok şey görsem, o kadar fazlasını görmek ve öğrenmek istiyordum.

Bilim metinlerine ayrılmış Stirling Odası'na adım attığımda, esmer, gri saçlı yaşlı bir adamın, başının üzerindeki rafa bir kitap yerleştirmeye çalıştığını fark ettim.

"Affedersiniz," dedim yaklaşırken. "Kelvin Reed'i arıyordum."

Gözlüğü burnunun ortasında duran adam arkasına döndü ve çenesini kaldırıp beni süzdü. "Kelvin Reed benim." Gri bir gömlek üstüne giydiği yün yeleğe uyan güzel ses tonu, onun hayatı boyunca bir akademisyen olduğuna işaret ediyordu.

Gülümseyerek saygıyla başımı salladım. "Ben Lilia. Burada çalışacağım söylendi."

"Ah, evet. Bayan Vespertine. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Adderly Anma Odası'nın ve Stirling Bilim Kanadı'nın Baş Kütüphanecisi'yim." Sesi o kadar hoştu ki onu saatlerce dinleyebilirdim. "Adderly Anma Odası'nı gördünüz sanırım?"

"Evet. Thresher Körfezi'nde heykeli olan kişi, değil mi?"

"Evet. Tuğamiral Lord Adderly, Dracadia tarihinin son derece saygın destekçilerinden birisiydi." Bu sözleri bana, Mel'in heykelle ilgili öfkeli yorumunu hatırlattı. Belki neden öyle düşündüğünü öğrenebilirdim.

"Okulun tarihçesiyle ilgili daha fazla bilgi edinmeyi dört gözle bekliyorum."

"O hâlde, şanslısınız. Bu bölümde çalışmanın kurallarından biri de budur. Adderly'nin gemisinden kurtarmayı başardığımız değerli metinleri korumak görevimizdir. Dolayısıyla

önümüzdeki hafta boyunca işiniz, başkalarına bir kaynak olabilmek için tarihçemizi öğrenmek olacak.”

“O metinlere de erişimim olacak mı?”

Kaşlarını çatıp iç çekti. “Çoğuna olacak. Bazıları erişime kapalıdır ve belirli yerlerden *izinler* alınması gerekir.”

Nedense merakımı en çok o metinler kabartmıştı.

Başımı sallayıp Kelvin’in peşinden, denizcilikle ilgili ayrıntılarla dekore edilmiş Anma Odası’na gittim: kalın düğümlü halatlar, bir gemi penceresi, kürekler... Belki de bunlar Adderly’nin gemisinden kurtarılan şeylerdi.

“Buradan başlayalım,” dedi Kelvin odadaki sayısız kitabı işaret ederek. “Okuduğunuz kitapları masaya bırakın. Ben yerlerine koyarım. Doğru yerlere koyulması önemli.”

“Anladım. Sadece... birkaç saat kitap mı okuyacağım?”

“Evet, aynen öyle.”

Daha mükemmel bir iş olamazdı. Ancak belki uyumayı gerektiren bir iş daha iyi olabilirdi.

Kelvin gittikten sonra, etrafıma bakıp başlayacak ilginç bir nokta seçmeye çalıştım. Kızıl kestane rengi saçları olan bir kadının tablosunun önünde durdum. Üstünde sadece beyaz bir elbise ve ellerinde beyaz zambaklar vardı. Altında isminin Rahibe Mary Elizabeth olduğu yazıyordu ama üstünde bir rahibe elbisesi yoktu. Tablonun altındaki bir rahlede duran kalın bir kitap gördüm. Bir İncil’i andırıyordu. *Romalılar 12:17* bölümünün altı çizilmişti: *Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin.*

Kadına bir kez daha bakınca, gözlerim resmine kilitlendi. Bana inanılmaz derecede annemi hatırlatmıştı. Tablosunun yanındaki rafta duran kitaplardan birini alıp pencereye yakın olan masaya oturdum.

Metne göre, genç bir rahibe olarak ruhsal bozuklukları olan ve manastıra sürülmüş kişilerle ilgilenmek ve onlara bakmak için Dracadia’ya geldiği yazıyordu. Kitap onu iyi yürekli ve yardımsever, özellikle de Dr. Nathaniel Stirling tarafından çok sevilen bir kadın olarak tarif ediyordu.

Kitapta, körü ruhlar tarafından ele geçirildiklerine inandığı hastalarıyla ilgilenirken, o kötü nam salmış veba doktoru kıyafeti

içinde çekilmiş bir fotoğrafı da yer alıyordu. Gagalı maskesine ve uzun siyah pelerinine bakarken, ürperdiğimi ve sırtımın buz kestiğini hissettim. Hastaları onu gördüklerinde kâbuslar görmüş olmalıydı. Jestwood bitkisinden yapılan bir antiseptik olan stirlic asidini kazara keşfettiği için bilim kanadına onun ismi verilmişti. Belli ki yaptığı ameliyatların sonucunu değiştirmişti ve Dr. Nathaniel Stirling, sterilizasyonun babası olarak ünlenmişti.

Ama hastalarının içine girdiğine inandığı kötü ruhları kovarken, bu keşfini çok daha acımasız bir şekilde kullanmıştı.

Manastırın tarihçesine daldığımda, kendimi hastaların vücutlarındaki sözüm ona kötü ruhlardan kurtulabilmeleri için sayısız deneye maruz kaldıkları ilk akıl hastanelerinden birisindeymiş gibi hayal ettim.

Dikkatim nihayet dağıldığında, dışarıda hava çoktan kararmıştı. Saatime baktığımda, çalış-oku mesaimi bir saat aştığımı fark ettim.

“Lanet olsun,” diye homurdanarak kitapları Kelvin’in rica ettiği gibi düzgünce masaya dizdim. Kitap çantamı kapatıp arkama döndüğümde birisine çarptım. Dağılan kâğıtlar havaya uçtu, mermer zemine saçıldı.

“Tanrım!” Dr. Langmore geriye adım atıp gözlüğünü düzeltti. “Sizi korkutmak istememiştim, Bayan Vespertine.”

Utançtan yanaklarımın alev alev yandığını hissederek hemen yere çömeldim ve profesörün düşen kâğıtlarını toplamaya koyularak dağınık bir öbek oluşturdum. “Benim hatamdı, efendim. Nereye gittiğime bakmıyordum.” Doğruldu ve ona kâğıtları uzattığımda gülümsediğini gördüm.

“Lütfen, suçun yarısını üstlenmek isterim.”

“Gitmek üzereydim. Çalış-oku mesaim bir saat önce sona erdi.”

“Ah! Hırslısınız. Hoşuma gitti.” Bakışlarını pencereye ve tekrar yüzüme çevirdi. “Dışarısı epey karanlık oldu. Yalnız mı yürüyeceksiniz?”

“Şey. Evet. Yurt binası çok uzakta değil.”

Huzursuz olmuş gibi gözlerini kıstı. “Yine de dikkatli olun.”

“Elbette.” Arkasında bir kıpırtı görür gibi oldum. Langmore’un omzunun üstünden arkaya baktığımda, anma odasına

girerken dikkatle etrafını kolaçan eden ve yüzü gölgelerin arasında kalan bir adamın bize yaklaştığını fark ettim.

Hafifçe öksüren Langmore, bakışlarımı takip ederek Profesör Bramwell'a döndü. Adamın huzursuzluk veren etkisi o kadar güçlüydü ki dekan bile onunla aynı odada bulunmaktan rahatsız olmuş gibiydi. "Pekâlâ. Kendinize iyi bakın. Bir personel toplantısına gitmem gerek."

"Elbette," dedim, hâlâ Bramwell'a baktığımı fark ederek. Bramwell benimle göz göze geldiğinde, nihayet bakışlarımı ondan ayırdım ve çantamı omzuma astım.

Nazıkçe başımı sallamama rağmen Bramwell yanımdan geçerken tek kelime etmedi. Arkama dönerken yüzümdeki gülümseme silindi.

Sersemim tekiydi. Kendi burnunun ucundan başka bir şey görmesi bile şaşılacak şeydi.

Sonra, çıkışa doğru yürüdüm.

Avluyu hızla geçerken, ay tepede parılıyordu. Kampüs epey sessizdi ama etrafta hâlâ birkaç öğrenci vardı. İlk günü atlatmıştım ve kötü anlara rağmen keyif almıştım. Tüm kusurlarına rağmen okulun karanlık, sihirli bir havası vardı. Tarihi, mimarisi, gizemli kampüsü ve insanlarıyla bana hitap ediyor, her şeyi özümsemem için beni âdeta davet ediyordu.

Bu tür bir aidiyet hissi bana yabancıydı. Oradaki öğrencilerin çoğu gibi varlıklı bir ailem yoktu ama Dracadia, aile servetinden çok daha fazlasıydı. Pan'le ilgili hikâyeler ve çok uzaklardaki dünyalar gibi kendi çapında esrarengiz bir yanı vardı.

Okulun dokusunun bir parçası olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Dikkatle etrafıma bakındıktan sonra yurt binamı meydandaki diğer binalardan ayıran dar ağaçlık alana doğru gittim.

"*Lilia*," diye fısıldadı birisi arkamdan. İrkildim. Arkama baktığımda, esintide hafifçe sallanan ağaç dallarından başka bir şey

göremedim. Avlunun karşı tarafında iki öğrenci gördüm. Bir yurda doğru hızlı hızlı yürüyorlardı.

Tekrar önüme döndüğümde, bir meşe ağacının diğer tarafında bir şey dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak baktığımda, ağaçla aramda duran bir sokak lambasının silik ışığında karanlık bir figür gördüm. Uzun, siyah bir pelerin. Uzun, gaga bir burun. Gözler yerine iki siyah delik.

Veba doktoru maskesiydi.

Şaşkınlıkla arkama döndüm ve dev gibi birisine çarptım.

“Hey!” Spencer güldü, ben ona çarparken kollarımı tutmayı başardı. “Acelen var sanırım.”

“Birisini...” Ağaca döndüm ama orada kimse yoktu. Etrafa biraz daha dikkatlice bakınca, daha önce gördüğüm iki öğrenciyi de göremedim. “Ağacın orada birisi vardı... Yemin ederim...”

“Gerçekten de tek başına yürümemelisin. Suçları kanıtlanana kadar insanlara güvenmeyi tercih ettiğini söyledin ama bazı insanlar sadece sersemdir.”

Derin bir oh çekerek rahatladım ve tekrar ona döndüm. “Ya sen?”

“Sersem miyim? Bence öyle olduğuma karar vermiştik.” Alaycı bir tavırla gülerek kolumu dürttü. “Gel. Sana eşlik edeyim. Nereye gidiyorsun?”

“Crixson’a.”

“Ahh, Crixson. O zaman, gerçek olmayan şeyleri görmeye hazır ol.”

İtiraf etmek hiç hoşuma gitmiyordu ama yanımda birisinin olması beni rahatlatmıştı. Dracadia kesinlikle Covington’a benzemiyordu ama orada hiç suç işlenmediği anlamına da gelmiyordu. “Peki, *sen* tek başına burada yürürken güvende olduğundan nasıl bu kadar eminsin?” Başımı çevirip arkamızda birisi var mı diye baktım.

“Şimdi, bu noktada cinsiyetçi bir şey söylememi bekliyorsun, değil mi? Bir erkek olduğum için diye yanıt vermemi bekliyorsun.”

“Bilemiyorum. Öyle mi düşünüyorsun?”

“İşin aslı, antrenmandan geç çıktım. Yoksa oda arkadaşım *Big Bang Theory*’nin eski bölümlerini izliyor olurdum.”

Bunu hayal edince güldüm. “Kulağa heyecan verici geliyor.”

“Hem de çok. Sen nereden geliyorsun?”

Okul bayraklarını hafifçe dalgalandıran esintide saçlarım yüzüme savruldu. En ufak ses dikkatimi çekiyor, o huzursuzluk hissi hâlâ kemiklerimde titreşirken sürekli arkama bakıyordum.

“Çalış-oku,” dedim, yanağımı gıcıklayan saçlarımı geriye atmaya çalışarak.

“Süper. Seni hangi bölüme verdiler?”

“Kütüphane.” Saçım ağzıma girince, iyice sinir oldum. Saçlarım her zaman gür ve kontrol etmesi zor olmuştur ama rüzgâr biraz esti mi, sanki kendi iradesi varmış gibi davranırdı.

“Beni geçen dönem oraya vermişlerdi. Bu dönem mutfaktayım.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Sen... Sen de mi çalış-oku sisteminde?” Nedense sadece okul ücretini karşılayamayan öğrencilerin bu sisteme dahil edildiğini sanıyordum.

Yurt binamın hemen önündeki dar ağaçlık alan, o gece daha karanlıktı; ağaçlar bile daha ürkütücü gözüküyordu. İtiraf etmiydim ki Spencer’in bana eşlik etmesinden memnundum.

“Evet... Bir dakika... Şimdi, zengin çocukların şımarık olduğuyla ilgili bir şey mi söyleyeceksin?” Güldü ve sesindeki suçlayıcı ifade silindi.

“Sanırım, ben de önyargılı davrandım.”

“Öyle sanırım,” dedi nihayet yurdun kapısına vardığımızda.

“Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Parmağıyla elimi okşayınca irkilerek geri çekildim. Ağzımdan kaçan şaşkınlık dolu sesi gizlemek için hafifçe öksürdüm.

Ellerini ceplerine soktu, dudaklarını birbirine bastırdı ve tepkime ya alındığı ya da utandığı için geriye adım attı. “Yarın görüşürüz.”

“Tamam. Ben... özür dilerim. İyi geceler.”

Arkadaşlıklar konusunda çok deneyimli değildim. Özellikle de erkek arkadaşlar. Yaşadığım yerde yaşıtım olan erkeklerin ilgisine karşılık vermeyecek kadar meşguldüm ve onlarla yaşadığım birkaç deneyim hiç de dostane olmamıştı. Spencer’la aramda geçen her konuşma benim için tuhaf ve tutuktu. Zavallı çocuğa nazik bile davranamıyordum.

Peki, neden hep benimle konuşmaya çalışıyordu?

Yurt binasına girdikten sonra oturma odasından geçerken televizyonda gördüğüm bir haber bir anda durmama neden oldu. Daha doğrusu, ekranda gördüğüm yüz.

Angelo.

Kaşlarımı çatarak odaya girdim. Haber spikerinin, milyarder bir CEO'nun birkaç gün önce hunharca işlenmiş bir cinayete kurban gittiğini söylediğini duydum. Bir an için alternatif bir gerçekliğe kaydım ve adamı öldüren kişinin Angelo olabileceğini düşündüm ama haberde onun sorgulanmak üzere arandığı söyleniyordu.

"Yetkililere göre Angelo DeLuca, bir tarikatla bağlantılı ve silahlı, tehlikeli bir kişi olabilir."

"Tanrım," diye mırıldandım. Titreyen ellerimle sessiz bir köşeye çekildim ve Conner'ı aradım. Tırnağımı kemirerek telefona yanıt vermesini bekledim.

"Selam, n'aber?"

"Haberleri izledin mi? Angelo'nun o zengin adamın cinayetine karışmış olabileceğini söylüyorlar!" diye fısıldadım telaşla. Panik hissi resmen boğazımı tıkamıştı.

"Yok, o değildi. O hep benim yanımdaydı. Zavallı herifin ödü bokuna karıştı. Polis arkadaşlarından biri, Angelo'nun isminin duvara kanla yazıldığını söyledi. Birisinin onu oyuna getirdiğini düşünüyor ama kim olduğunu söylemedi."

"Bu tarikat da neyin nesi?"

Conner'ın telefonda uzun uzun iç çektiğini duydum. "Sadist bir grup. Kendilerine Schadenfreude diyorlar. Sakın bu ismi ağzına alma. Angelo tehlikeli olduklarını söyledi. O sersem bana ilk başlarda onlardan söz etmek bile istemedi."

"Sadist mi?" dedim sesimi biraz daha alçaltarak. "Yani... insanlara *işkence* mi ediyorlar?"

Conner "Öyle sanırım," dediği anda midem düğümlendi.

"O zaman, ondan uzak dursan iyi olmaz mı?"

"Yalnızca polis, katili bulana kadar pek ortalıkta görünmemesi gerek."

“Conner, ya katil senin peşine düşerse? Tanrım, şu anda sarhoş musun?”

Adam içinde bulunduğu tehlikenin farkında bile değildi. Angelo’nun bağlantısı olabilecek sadist bir grup mu? Aklıma bundan daha kötü bir şey gelmiyordu.

“Biraz ama peşimde kimse yok, Lil. Biz iyiyiz. İkimizin bağlantılı olduğunu kimse bilmiyor. Angelo, DeLuca ismini senelerdir kullanmadı.”

“Ama yüzünü televizyonda gördüm. Birisi onu tanıyabilir.”

“Adam o kadar paranoyak ki evinden çıkmıyor. Lanet olasıca işlerini bana yaptırıyor.”

“Polise haber vermen gerektiğini düşünüyorum. Belki seni koruma altına alabilirler.” En azından Angelo’nun iş yaptığını düşündüğümüz şüpheli kişilerden koruyabilirlerdi. O sırada orada olmadığımı sevinsem de suçluların aradıkları adamlarla yetinmediklerini gayet iyi biliyordum. Bazen esaslı bir intikam almak için arkadaşların ve ailelerin de peşinde düşerlerdi.

“Polis bir boku korumaz. Sakin ol. Bee okulda. Sen okuldasin. Bu olaya karışabilecek tek kişi benim. İnan bana, ben iyiyim.”

Yüzümü ovuştururken, Conner’ın önemli şeyleri anlayamaması beni çileden çıkardı. İşler aniden çok kötüye gidebilirdi. “Sen sadece... aptalca bir şey yapma, tamam mı?”

“Tamam, tamam. Okul nasıl?” Konuştuğumuz konuya kıyasla çok masum bir soruydu.

“Harika. Harika gidiyor, Conner.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Ciddiyim, evlat. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler. Beni habersiz bırakma, tamam mı?”

“Tamam, bırakmam.”

Conner telefonu kapattı ve titrek nefesimi dışarı verdim.

“Selam.”

Yeni bir ses duyunca başımı kaldırdım ve Mel’in yanımda durduğunu fark ettim. “İyi misin?”

“Evet. Sadece özel bir görüşme yapmam gerekiyordu.” Telefonumu kaldırırken, konuşmayı duymadığımı umdum. “Şimdi odama gidiyorum.”

“Seni Spencer’la yürürken gördüm,” dedi keyifsiz bir ses tonuyla.

“Ah. Evet, beni yurda bıraktı. Sadece arkadaşız.”

“Onun hakkında bir şey sormadın ama sana yine de bir tavsiye verebilir miyim?”

Başım hâlâ haber yüzünden fırıl fırıl dönerken, böyle bir konuşma yapacak durumda değildim ama “Elbette,” dedim.

“Onun yanında dikkatli ol.”

Bu da neydi şimdi? Mel şüpheli erkeklerle ilgili haberler veren yurt habercisi miydi? Önce Bramwell, şimdi de Spencer.

“Neden?”

“Çünkü yalancının tekidir. Manipülatördür.”

Omzumu silktim. İşime burnunu sokmasına biraz sinir olmuşum. Covington’da da böyle meraklı bir komşumuz vardı. Annemin sağlık durumunu sorup duran, hastalığının apartmanın havalandırma boşluklarından bulaşıp bulaşamayacağını merak eden yaşlı bir kadındı. Annemin hastalığı ilerleyince, binada dedikodu çıkmasın diye onu odasında tutmaya başlamıştık. “O bana gayet iyi davranıyor.”

“Tabii ki iyi davranıyor. Manipülatörler öyle yapar.”

Belki beni uyarmakta haklıydı ama Conner’ın muhtemelen aranan bir suçluyla takılıyor olması zaten aklımı yeterince karıştırmıştı. Mel’e kulak verebilecek durumda değildim. “Uyarı için teşekkürler.”

“Ciddiyim, Lilia. Ona bulaşmak istemezsin.”

“Anladım,” dedim odama doğru yürüyerek.

Düzenleme

Ny.ozlem

17. Bölüm

L I L I A

Cavick Yemekhanesi, sanırım gördüğüm en göz korkutucu yemekhane olmalıydı. Yüksek kubbeli tavanı, duvarları taşıyan kalın ahşap kirişlerin üzerinde yükseliyordu. Zarif avizeler ve büstlerin üstündeki mozaikli pencereler, geniş alana gotik bir hava vermişti. Darrigan Yemekhanesi'ndeki gibi lezzetli yemekler, uzun masalara dizilmişti ama Cavick'e kıyasla iki misli yemek vardı; seçenekler resmen baş döndürücüydü.

Bu muhteşem seçeneklere rağmen avokadolu tost ve kahve gibi sade bir kahvaltı seçtim. Conner'la yaptığım konuşmadan sonra iştahım kaçmıştı. Zaten uykusuz geçen gecenin ardından hâlâ kendime gelememiştim. İsmimi vermeden polisi arayıp Angelo'yu ihbar etmeyi düşünmüştüm ama Conner onun karanlık işlerine karışmaya başladıysa bunun onun için ne anlama gelebileceğinden emin değildim. Onu da suçlu duruma düşürme riskini göze alamazdım.

Bu konuyu bir kenara atmaya karar verdim. Ne de olsa, bunu düşünüp durmak olayın yok olmasını sağlamayacaktı.

Tostumu didiklerken, kısa bir kahvaltı yapmak için yemekhaneye uğramış olan diğer öğrencilere baktım. Tek başıma oturduğum için bana ezik dedikleri lisenin aksine, Dracadia tek başına olmaktan sıkıntı duymayan kişilere kucak açıyormuş gibiydi. Bazı öğrenciler kahvaltılarını ederken ders çalışıyordu. Diğerleri

telefonlarıyla meşguldü. Bazıları gruplar hâlinde oturuyordu ama tek başına oturanlara kıyasla sayıca daha azlardı. Tek başıma olmaktan dolayı kendimi daha az yalnız hissetmem garipti.

Kahvaltıdan sonra, kampüste yürümeye başladım ve kendimi yine seçmediğim bir derse girmek üzere Emeric Kulesi'nde buldum: Dr. Loretta Gilchrist'ın entomoloji dersi. Okula kabul edilmemde bir katkısı olduğunu bildiğim için bundan şikâyetçi değildim. İkinci dönemde okul ücreti konusunda bir yardımı olabilir diye iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

“Bayan Vespertine?”

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarmak üzereyken bir kadının sesi duyunca duraksadım. Çekici sayılabilecek, siyah saçlarının dipleri biraz grileşmiş, kırklı yaşlarının sonlarında gözüken bir kadın, elinde okulun siyah-altın rengi karton kahve bardağıyla karşımda durmuş gülümsüyordu. Gözlerinin kenarlarında ince kırışıklıklar belirmişti.

“Evet?”

“Dr. Gilchrist.” İnce elini uzatınca, hemen elini sıktım. “Daveti kabul ettiniz demek. Harika.”

“Evet, elbette. Kabul edilmem için ne tür bir sihir yaptıysanız teşekkür ederim. Hem minnettarım hem de buradan çok etkilendim. Kampüs inanılmaz.”

“Öyledir. *Noctisoma*'yla ilgili makaleniz de öyleydi.” İki eliyle karton bardağını kaldırdı ve gayet hanımefendi gözüken bir kadına hiç yakışmayan bir şekilde dudaklarını şapırdatarak kahvesini yudumladı. “Klinik ayrıntıları son derece ilginç buldum. Merak ediyorum, rektörümüz Dr. Lippincott'la tanıştınız mı?”

“Rektörle mi? Hayır.” Açıkçası, tanışacağımı düşünmemiştim. Covington Üniversitesi'ndeki rektörün kim olduğunu bile bilmiyordum. Belki de orada bir rektör yoktu ama kadının bunu sormasını garipsedim.

“Bir randevu almanızı öneririm. Sizinle tanışmaktan mutluluk duyacağından eminim.”

“Pekâlâ. Rektörün öğrencileri kabul ettiğini bilmiyordum.”

“Çok meşgul bir adam olduğundan bunu sık sık yapmaz ama bir istisnada bulunacağını düşünüyorum.” Hafifçe

gölümsediğinde, yine gözlerinin kenarları kırıştı ve dudaklarını şapırdatarak kahvesini içti.

“Kimler buradaymış.”

Spencer yanıma gelirken, Gilchrist bardağını indirip ona döndü. “İkiniz tanıştınız mı?”

“Evet. Ortak bir dersimiz var.” Spencer çantasını yanımdaki sandalyeye bıraktı. Bu derste de yanıma oturmayı planladığı belliydi. “Bramwell’in parazitoloji dersi.”

Gilchrist kaşlarını çattı ve bakışlarını benden Spencer’a çevirdi. “Dr. Bramwell’in nöroparazitoloji dersi mi? Ama üçüncü sınıfların ileri seviye derslerden biri bu. Profesör birinci sınıfların o dersi almasına izin vermez.”

Huysuz profesörün dersini ben *seçmişim* gibi tartışmacı bir ses tonuyla konuşması bana garip geldi.

“Ama Bayan Zeki dersi alabilmiş.”

“Dr. Bramwell öğrencilerini özenle seçer. Onu nasıl etkilemeyi başardığınızı bilemiyorum doğrusu.” Yine Kendall’ınki kadar sahte olduğunu düşünmeye başladığım o ifadeyle gülümsedi.

“Aslında dersi ben seçmedim. Programımda vardı.”

Kadın ona tokat atmışım gibi irkildi. “Programınızda mı vardı? Kim eklemiş?”

“Açıkçası, emin değilim. Kayıt sistemine girdiğimde, ikinizin dersi de programımdaydı.”

“Evet, tabii, benim dersim *sizin* için uygun bir seviyede. Ama diğeri değil.”

Omzumu silktim. Konuşma beni giderek huzursuz etmeye başlamıştı. “Profesör Bramwell sorun etmedi.”

“Tabii ki etmemiştir. Ama Doğal Bilimler Okulu’nun bölüm başkanı o değil, benim. Müsaadenizle...”

Bu durum düşündüğümünden de önemli olmalıydı. Gilchrist’in beni dersten almayacağını umdum çünkü profesör huysuz adamın teki olsa da ondan almam gereken yanıtlar vardı.

“Ders programımızda aynı dalga boyunu tutturduk galiba, değil mi?” Spencer başını bana yaklaştırırken, sorusu beni düşüncelerimden sıyırdı. “Bu dersin öğretmen asistanı benim. Biraz garip bir kadın olduğunu bil. Gün boyu böcekleri inceler.”

Bunu duyunca gülümsedim ve duvara dönüp telefonunda birini arayan, sesini neredeyse duyamayacağım kadar alçaltan Gilchrist'i izledim.

Çok garipti.

Tekrar bize döndüğünde, telefonunu kaldırdı ve yine bana baktı. O samimi ifadesi silinmiş, yerine oturduğum yerde kıpırdanmama neden olan buz gibi bir ifade gelmişti.

"Bunu kesinlikle unutmayacağım," diye fısıldadım Spencer'a. "Kuralları çiğnediğimin farkında değildim."

"Bramwell dersini almana sesini çıkarmıyorsa, Gilchrist'ın yapabileceği pek bir şey yok. Profesör rektörle ve dekanlarla çok sıkı fikirdir."

"Ben sorun yaratmaya çalışmıyorum. Dersi bana gerçekten de ilginç geliyor."

"İlginç mi?" Spencer güldü ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Aradan biraz zaman geçsin. Birkaç kampüs partisinden sonra aklın başına gelir."

Kaşlarımı çatıp ona bakarken, dilimin ucuna birkaç sert yanıt geldi ama Gilchrist derse başlamak üzere kürsüye geçince bir şey demedim.

Gilchrist'ın dersi kesinlikle Dr. Bramwell'in dersi kadar ilginç değildi. Yanına bile yaklaşmadı. O kadar monoton bir sesle konuşuyordu ki aklım sürekli başka şeylere gittiği için odaklanamıyordum. Dün gece neredeyse hiç uyumadığım için gözlerim kapanıyordu; keşke derse kahve getirseydim diye içimden geçirirdim. Uyanık kalma ve odaklanma çabası, kadının dediği şeyleri idrak etme becerimin önüne geçti ve ders sona erdiğinde, kendimi huzursuz bir şekerleme yapmış gibi hissediyordum.

"Etkilendim," dedi Spencer. Bir sonraki dersime giderken koşarak yanıma geldi. "Onun dersine ilk girdiğim gün uyuyakaldığımdan eminim."

"Hiç şüphesiz zeki bir kadın ama robotların konuşması bile onunkinden daha duygu yüklüdür herhâlde."

Spencer hafifçe güldü, yanımdan geçen küçük bir gruba el salladı. "Onun Rektör Lippincott'la ilgili bir şey söylediğini duydum."

“Evet. Ondan bir randevu almam gerektiğini düşünüyor. Cesaretimi toplayıp randevu almayı deneyeceğim ama onun çok meşgul olduğunu tahmin ediyorum.”

“Ben randevu almanı sağlayabilirim.”

Bu çocuk... Gerçekten de iyi birisi olduğunu düşünmüyor olsaydım, esas amacının ne olduğunu merak ederdim. “Bu kadar nüfuzlu musun?”

“Kendisi babamdır.”

Lanet. Olsun. Zihnim birden aramızda geçen konuşmaları geri sardı ve ilk gün öğle yemeğimin ücretini ödediği ânı hatırlayınca yüzümü fazla buruşturmamaya çalıştım. “Vay canına. İnanılmaz.”

“Abartmaya gerek yok. Babam kuralların izlenmesi gerektiğine gönülden inanır. İnan, hiçbir ayrıcalığım yok.”

“O yüzden mi mutfakta çalışıyorsun?”

“Adam eğitimime katkıda bulunan *sorumluluklar üstlenmemi* istiyor.” Uzun uzun oflayıp başını iki yana salladı. “Her neyse, randevu için sekreteriyle konuşabilirim.”

“Sekreterinin numarasını alabilirsem, onunla kendim konuşurum.” Telefonumu çıkarmak için elimi çantama attığımda, orada olmadığını fark ettim. “Kahretsin. Telefonumu sınıfta unuttum. Sonra konuşuruz.”

“Bu gece, değil mi? Gece Yarısı Laboratuvarı’nda?”

“Evet!” diye seslenip hemen önceki sınıfa daldım ve boş sıraların arasına eğilip telefonumu aradım. Telefonu gördüm ama almak için eğildiğimde, giderek yaklaşan sesler duydum ve garip bir içgüdüyle önümdeki sıraların arkasına çömeldim. Aptalca bir şey yaptığımı düşünerek başımı iki yana salladım ama ayağa kalkmaya fırsat bulamadan, odada bir klik sesi yankılandı ve içeri giren kişiyle yalnız kaldım.

“Çok vaktim yok. Biraz acele etmeni rica ediyorum.”

Kemiklerime işleyen bariton sesi duyunca, sıraların arasından Profesör Bramwell’in dersliğin ön tarafında Profesör Gilchrist’la durduğunu gördüm. Kadın, kapalı olduğunu gördüğüm kapıdan salına salma ona yaklaştı.

Kahretsin.

“Ona neden ön ders şartı bulunan bir ders verdiğini anlayamadım. Bu okulun bölüm başkanı olarak istisnalardan haberim olması gerek çünkü bunlar öğrencilerle ilgili. Çok garip doğrusu. Telefonlarıma çıkmamandan sonra daha da garip.”

“Bu iki durumu karıştırmamanı rica ederim. Seninle ve benimle bir ilgisi yok.”

“Tabii ki yok. Bir öğrenciyle ilgili olarak seni suçlamamdan nefret ettiğini de biliyorum. Lütfen, özrümü kabul et, Devryck.” Gilchrist profesöre biraz daha yaklaşıırken ve aralarındaki mesafeyi kapatırken omuzlarını sarkıttı. “Saygısızlık etmek istemedim ve bir öğrenciyle *asla* öyle bir şey yapmayacağını biliyorum.”

Demek profesörle ilgili şüphelerim doğruydur. Adam öğrencilerinden birine asılmak yerine, ders kitaplarından biriyle sevişecek türden birisine benziyordu.

“Ben sadece... Seni uzaklaştıran şey sana dokunmam mıydı?” Gilchrist ellerini önünde kavuşturdu, ona bir adım daha yaklaştı ve çaresiz ses tonu şaşırmama neden oldu. “Yemin ederim ki bir daha olmayacak. Lütfen bana bir şans daha ver.”

Bir şans daha mı? Bu adamı istiyor olması inanılmazdı ve bir hemcinsi olarak bu manzarayı izlemek zordu. Sıranın arkasından ayağa fırlayıp kadının aklını başına toplamasına yardım etmek istedim.

Profesör huzursuz olmuş gibi geri çekildi. “Dersimle ilgili kararlarımı sorgulama. Bayan Vespertine ben izin verdiğim ve başarılı olacağını düşündüğüm için o dersi alıyor.”

“Sahi mi?” Bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince, telaşla elimle ağzımı kapattım. Panik hissi kaslarıma bir elektrik şoku gibi yayıldı. Ama sıraların arasından baktığımda, ikisinin de beni duymadığını anladım. Neyse ki gizlendiğim yere bile bakmadılar.

“Başarılı olmak mı? Biraz abartıyorsun. Zeki bir kız olduğunu kabul ediyorum. Ama *o* kadar zeki değil, Devryck.”

Elimi ağzımdan çekip kaşlarımı çattım. Kadın hiç de hoş bir şey söylememişti.

“Konuşma bitti mi?” dedi profesör sıkılmış gibi.

“Sen söyle.”

“Fikrimi değiştirirsem, seni ararım.”

Ayyy. Profesörün mesafeli sözleri yüzünden kadın için biraz üzüldüm. Bramwell özellikle de bir profesör olarak çok yakışıklı olsa da çok aksi bir yanı vardı.

Gilchrist ofladı ve başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayatımda tanıdığım en kafa karıştırıcı erkeksin.”

“Sorun da bu zaten, Loretta. Nedense kolaylıkla kafan karışıyor.”

Bir mesaj bildirimi gelince telefonumun ekranı aydınlandı. Telefonu kapatmaya çalışırken, az kalsın yere düşürecektim. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, dudaklarımı birbirine bastırdım ve birinin yaklaşmasını bekledim. Loş odada telefonun ışığını görmüş olmalıydılar.

Beni kulağımdan tuttukları gibi yaka paça dışarı atacak, konuşmalarını gizli gizli dinlediğimi iddia edeceklerdi.

Kapı bir klik sesiyle kapandı. Sıraların arasından baktığımda, ikisi de gitmişti. Titrek nefesimi dışarı verdim ve telefonuma bakınca Jayda’dan Angelo’yu sorduğu bir mesaj geldiğini gördüm. Haberleri izlemiş olmalıydı.

Nihayet ayağa kalktım ama Profesör Bramwell’in hâlâ orada olduğunu gördüm. Ellerini ceplerine sokmuş, her zamanki gibi alev saçan gözlerini bana dikerek sınıfın önünde duruyordu.

Lanet olsun.

“Bir daha bir konuşmayı gizli gizli dinlemek istediğinde, belki daha sessiz olursun.”

“Ben, şey... Kulak misafiri olmak istemedim. Telefonumu burada unutmuşum.” Gergin bir sesle güldüm, bir şeyi kanıtlayabilirmiş gibi telefonumu gösterdim.

Yanıt vermeye tenezzül etmedi. Bana öyle bir baktı ki, sanki cehennemin kapılarını açıp beni ateşe atacakmış gibiydi. Ama bunları yapmak yerine, sınıftan çıkmak üzere arkasını döndü.

“Profesör!” diye bağırarak öne atılırken, neredeyse telefonu düşürecektim. “Size birkaç soru sorabilir miyim? *Noctisoma*’yla ilgili.”

“Vaktim yok. Ofis saatlerim kısıtlıdır, Bayan Vespertine. Bir randevu alabilirsiniz.”

“Tamam. Elbette. Öyle yaparım.”

Bana bir kere bile bakmadan sınıftan çıktı ve derin bir oh çektim. Tanrım, ne kadar aksi bir adamdı.

Gilchrist’la arasında geçen konuşmayı, daha doğrusu bana yaptığı üstü kapalı iltifatı düşündüm. “Başarı,” diye bu sözcüğü vurgulayarak fısıldadım. “*Ba-şa-rı.*” Bunu söylerken orada olduğumu biliyor muydu? Onu duyduğumun farkında mıydı? Çok zeki ama huysuz olduğu bilinen bir adamın, erimeden önce tadına bakmak istediğim enfes bir çikolata parçasıymış gibi ortaya bir iltifat atması ne anlama geliyordu?

Sersem’in teki, dedi zihnimdeki ses bana karşı çıkarak. *Fazla anlam çıkarma.*

Evet, sersem’in tekiydi. Ama çok yakışıklı ve zeki bir sersem-di. İç çekerek bir sonraki dersime gittim.

18. Bölüm

L I L I A

Profesör Bramwell'in ders programına göre, beni alacak kampüs otobüsünü yurdun önünde beklemek durumundaydım. Gece yarısına on kala biraz huzursuz olmaya başladım çünkü o adamın dersine geç kalmak istemiyordum. Tam otobüse binmekten vazgeçip yürüyerek gitmeyi düşündüğüm anda, far ışıklarının yaklaştığını gördüm. İçi mor ışıklarla aydınlatılmış küçük bir otobüs önümde durdu. Otobüsün yan tarafında siyah harflerle *Nocticadia*, altında da *Gece Yarısı Laboratuvarı* yazıyordu.

Nocticadia mı?

Tüm bunlar Profesör Bramwell için fazla abartılı olduğundan, bunun öğrenciler ya da üniversite tarafından ayarlanmış olduğunu tahmin ettim. Otobüse bindiğimde iki düzine öğrenciyle ve arkadan bana el sallayan Spencer'la karşılaştım.

İçimden oflayarak karşısındaki koltuğa doğru yürüdüm. “Endişelenmeye başlamıştım,” dedim minderli koltuğa çökerken.

“Griggs asla geç kalmaz.” Başıyla şoförü işaret etti. “Kar yağdığında bile. Bizi her zaman oraya vaktinde yetiştirir.”

“Bu dersi daha önce almış mıydın?”

“Aldım sayılır. Geçen dönem Bramwell'in ön dersini aldım. Laboratuvar da aynıydı.”

“*Nocticadia* nedir?” diye sordum. Pencereye döndüğümde, otobüs Hemlock Binası’nın dışında beklemekte olan iki öğrenciyi aldı.

“Gece Yarısı Laboratuvarı’na öyle deriz. *Noctisoma* isminden türettiğimiz bir sözcük.”

“Ah. Anladım. Peki, neden gece yarısı?”

“Parazitlerin en aktif olduğu zamandır.”

Nedense bu bana mantıklı geldi. Annemin hastalığı sırasında, en çok geceleri aktif olduğunu hatırlıyordum. Ya evde yemek arıyordu ya da geç saatlerde televizyon izliyordu. Bir keresinde, onu çiğ bir hamburger yerken yakalamış, neredeyse aklımı yitirmiştim. Hepimiz yattıktan sonra, canı böyle garip şeyler yemek isterdi.

İki durak sonra, otobüs Emeric Kulesi’ne vardı ve herkes indi. Nereye gittiğini bilen adımlarla yürüyen kalabalığın arkasına takılıp merdivenlerden indim. Tam üç kat aşağı indikten sonra, nihayet çift kapılara vardık ve yüksek kubbeli bir tavanı olan, etrafa yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılmış tahta sıralı bir salona girdik. Daha önce hiç mumlarla aydınlatılmış bir laboratuvar görmemiştim. Bunsen gaz lambaları görmüştüm ama hiç mum görmemiştim.

Odanın etrafına dizilmiş büyük tankların yansıttığı açık mor ışık, duvarları kaplamıştı; onların önünde kitaplar, numune kavanozları, deney tüpleri ve şişeler sıralanıyordu. Tahta sıralara içlerinde parlak mor renkli kelebeklerin uçtuğu, kubbe tavanlı ızgaralı kafesler yerleştirilmişti. Modern olanaklara sahip olmasına rağmen daha önce gördüğüm laboratuvarlara hiç benzemiyordu. Bana bir bilim kurgu filmindeki bir yer gibi gelmişti.

“*Nocticadia*’ya hoş geldin,” dedi Spencer yanımdan. Hâlâ garip laboratuvarı etrafıma bakınıyordum. “*Sominyx* güvesini araştırdığımız ve *Noctisoma* ürettiğimiz yer burası.”

“*Sominyx* güvesi mi?” Bakışlarımı tekrar ızgaralı kafeslere çevirdim. “Bunlar *güve* mi?”

“Evet. Garip, değil mi? Eskiden siyahlardı. Ama *Noctisoma* bulaştıktan sonra mor oldular. Geceleri olduklarından, gündüzleri uyurlar.”

“Demek bu yüzden gecenin bu saatinde laboratuvar dersi var.”

“Hem o yüzden hem de daha önce dediğim gibi, parazit güneş battıktan sonra eğlenmeye başlar.”

“Yeraltındalarsa güneşin battığını nasıl biliyorlar?” diye sordum.

Spencer omuz silkti. “Evrimdir herhâlde. Ya da uyum mu desem?” Kaşlarını çattı, çenesine vurdu. “Her neyse, bir şekilde çözüyorlar işte.”

Hayretler içinde bir sıradaki kubbeli kafeslerden birine yaklaşıp içindeki güvelere baktım. Evet, daha yakından bakınca güveleri kelebeklerden ayıran daha kalın ve tüylü kısımlarını görebiliyordum. Mor kanatları ince, siyah renkli, damarı andıran çizgilere karşı parlıyordu. Loş odada ayrıntılarını göremediğim için telefonumun fenerini açtım.

Birisi hızla ışığı kapattı. Başımı çevirdiğimde Spencer’ın yanımda olduğunu fark ettim. “Işığa karşı hassaslar.”

Spencer bunu dediği anda kafese döndüm ve bir güvenin mum ışığını yansıtan parlak gözleriyle karşılaştım. Kafesin ızgarasına, hortum olduğunu tahmin ettiğim ince uzun bir uzvunu vuruyordu. Bana annemin hastalığının sonlarına doğru gözlerinin nasıl değiştiğini ve odasında ışıkları açtığımda hırlar gibi bir ses çıkardığını hatırlattı.

“Özür dilerim. Fark etmemiştim.”

“Bu yüzden burada mumlar var. Doğal mum ışığı ve biyoluminesan ışık sorun değil ama floresan ya da ultraviyole, telefon ışıkları olmaz. Sonra saldırganlaşıyorlar ve onlarla başa çıkmak zorlaşıyor.”

Kafesin köşesinde, üstünde küçük bir biftek parçasına benzer bir şey duruyordu.

“Bu... et mi?”

“Evet. Tatlı şeyleri sevmiyorlar. Bu çocuklar çiğ ve kanlı biftek seviyor.”

Annemin yemekten hoşlandığı gibi. Garip diye düşündüm.

Güvenin hortumuna baktım; eldivenleri ve deriyi delebilir mi diye merak ettim. “Bir güvenin hiç böyle davrandığını duymamıştım.”

“Enfeksiyon yüzünden. Yoksa gayet uysal yaratıklar.”

“Bunlarda *Noctisoma* solucanları mı var?”

“Evet. Bramwell bunu derste anlatacak ama güveler, onun zavallı küçük çekirgeleri gibi esas konaklar. Ama merak etme. Onlara sadece eldivenle dokunuyoruz. Zaten esas ilgilendiğimiz şey larva dönemleri.”

“Onları gördün mü? Solucanları yani.”

“Evet. Gel.” Başıyla duvarın önündeki parlak, mor bir parıltı saçı tankı işaret etti. “Suda biyoluminesan bakteri var. Solucanlara kesinlikle zarar vermiyor.”

Tankın dibinde bir düzine uzun, siyah renkli, ince solucan kıvranıyordu. Onlara biraz daha dikkatlice bakınca ağzım açık kaldı.

O solucanlardı. Annemin vücudundan çıktığını gördüğüm solucanlar.

Onlar gerçekte.

Tankta rahat rahat dolandıklarını görmek garipti. Zihnimde yarattığım canavarlar gibi korkunç değillerdi.

İmdat!

Anne!

Anılarımdan biri gözlerimin önüne gelince irkildim ve başımı çevirince Spencer’in bir şeyi işaret ettiğini gördüm.

Parmağını izlediğimde, tankın dibinde oturan bir güve olduğunu fark ettim. Zaman zaman kıpırdayan kanatları bana canlı olduğunu anlatıyordu. “Boğulmuyor mu?”

“Sadece erkekler boğulur. Dişiler genellikle yumurtlamak için suya dalar. Yumurtaları çabucak çıkarırlarsa, yaşamaya devam ediyorlar.”

Kaşlarımı çatarak tanka biraz daha yaklaştım ve minik yumurtalarını tankın cam zeminine yerleştiren güveyi izledim.

“Yumurtladıktan sonra yüzeydeki nox meyvelerine yüzüyorlar.”

Suyun yüzeyinde minik nilüferleri andıran, yapraklarından küçük meyveler sarkan bitkiler gördüm. “Larvalar böyle dağılıyor, değil mi? Güveler, meyveleri yiyor.”

“Evet. Tabii, Bramwell tankı karıştırıp bütün enfekte olmuş meyveleri toplamadığı sürece.”

“Bunu neden yapıyor?”

“Evet, millet, oturacak bir yer bulun da başlayalım!” Profesör Bramwell’in dersinden hatırladığım çocuk, odanın ön tarafında sırt çantasından çıkardığı not defterlerini boş sıralara koydu, sonra sınıfa dağıttı.

Odanın arka tarafında, parıldayan tankı ve yüzerek suyun yüzeyine giden güveyi rahatlıkla görebileceğim bir sıraya oturdum.

Ross defterlerden birini masaya fırlatınca sayfaları karıştırdım. Tarihler, tanımlar ve notlar için boş kutucuklar olduğunu gördüm.

“Her şeyi ayrıntılarıyla yazacaksınız.” Profesör Bramwell’in sesi, dikkatimi odanın ön tarafında mideme bir heyecan dalgası yayılmasına neden olan otoriter tavırla durduğu yere çekti.

Midemi yatıştırmak için elimi karnımın üstüne koydum, bu tepkiyi verdiğim için kendime sinir oldum.

“Defterlerinizi güncellememeniz, otomatik olarak dersten atılmanıza neden olur. Ross laboratuvar derslerini idare edeceği için sorularınızı ona soracaksınız. Bana değil.” Beni gördü, birkaç saniye bakışları yüzüme kilitlendi ve masasının etrafından dolandı. “Genel sorular için ayrı ofis saatlerim var. Önceden randevu almanızı öneririm, aksi takdirde geri çevrilirsiniz.”

Sonra tek kelime etmeden odadan çıktı, çıkarken de gözlerimin içine baktı. Geride leziz bir kahve ve baharatlı bir tıraş losyonu kokusu bıraktı.

Ross derse başlarken, Profesör Bramwell’in odanın arka tarafındaki bir kapıdan çıktığını gördüm.

“O kapı nereye açılıyor?” diye fısıldadım bir ön sırada oturan Spencer’a.

“Bodrum katına. Araştırma laboratuvarı orada. Morg da orada. Girmemiz yasak.”

“Yani kimse oraya gizlice girmedi mi?” Orayı, bir tek ben böyle bir şey yapmayı düşünecek kadar merak etmiş olamazdım.

“Bunu yapamazsın. Sürekli kilitli tuttuğu çelik bir kapı var.”

“Neden bu kadar gizli?”

Spencer başını çevirip gülümsedi. “Kime sorduğuna bağlı. Bununla ilgili bir sürü teori ortaya atıldı. Bazıları aşağıda bir

Frankenstein atölyesi olduğunu düşünüyor. Ceset arkadaşlarını canlandırdığını söylüyorlar.”

Bu saçma yanıtı güldüm, Ross bana baktığında bakışlarımı önüme çevirdim.

“Bazıları da gizli bir devlet projesi üstünde çalıştığını söylüyor. Ne yaptığını kimse bilmiyor.”

“Ama larvaları oraya götürdüğünü söylemiştin, değil mi?”

“Evet. Zaman zaman birkaç meyve alıyor ve onlarla ortadan kayboluyor.”

“İlginç.” Demek bodrum katında yalnızca cesetleri kesip biçmüyordu; paraziti de inceliyordu. Acaba bir tedavi mi bulmaya çalışıyor diye düşünmeden edemedim.

Bunu yapmaya çalışıyorsa, bunun bir parçası olmalıydım. Annem öldüğünden beri, bilim ve tıp eğitimi almamın tek nedeni o ölmeden önce, haftalarca onu neyin hasta ettiğini öğrenmekti.

Ders devam ederken, Bramwell geri gelir mi diye merak ederek kapıya kaçamak bakışlar attım. Geri gelmeyince, merakım daha da kabardı ve dikkatim dağıldı. Aslında güveleri izlemek laboratuvar saatimizin çok küçük bir kısmını almıştı. Vaktimizin çoğunu boyalar hazırlamak, *Noctisoma* parçalarını mikroskopta incelemek ve agar plakaları doldurmakla geçirdik. Hayatımın en eğlenceli saatleri değildi.

Ama bana o dönem bir hedef edinmem için ilham verdi: Bramwell’in o laboratuvarda ne yaptığını öğrenmek.

19. Bölüm

DEVRYCK

Ueni öğrencimin ne kadar baş belası olacağını anlamaya çalışırken kendime bile şaşırmıştım. Kısa bir araştırma yaptığımda, onun hem zeki hem de atletik olduğunu öğrenmiştim çünkü Covington Lisesi'nin okul duyuru sayfasında hem okul birincisi hem de Eyalet Atletizm Şampiyonu olduğunu görmüştüm. Ama daha fazlasını merak ediyordum.

Henüz dersimi almasını sağlayan hayal ürünü parazit ile ilgili makalesini okumamıştım ama hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için Lippincott'ın sekreterinden bana dosyasını yollamasını istemiştim. Araştırma makalesine şöyle bir göz attım ve semptomların ilerleyişini okurken, kaşlarımı çatarak sandalyemde sırtımı dikleştirdim.

Işığa karşı hassasiyet. Aşırı susuzluk. Paranoya epizotları.

Hastanın, karnının hemen altındaki bir kelebek dövmesinden küçük bir elin dışarı çıktığını iddia ettiğini yazmıştı. Parazitin yerleştiği hastalar, yaygın olarak hayal ürünü halisünasyonlar görürdü.

Olayların akışı bile *noctisomiasis*'aya uygundu.

Organizmayla ilgili bilgileri eksikti ama bu konuda herhangi bir şey yayımlanmadığı için normaldi. Ayrıca, fizyolojiye dair gözlemleri bana ilginç geldi. Makalesini okurken, çok önemli bir semptomdan söz etmediğini fark ettim: vonyxsis. Daha sonraki

aşamalarda görülen alyuvar koyulaşması, solucanların ürettiği bir proteinin yol açtığı aşırı oksijen eksikliğinden meydana geliyordu. Ayrıntılı bir şekilde semptomlarını anlattığı hastada yüksek ateş ve kas yorgunluğu olduğunu fark ettiğini ve ferrum fosfat olarak bilinen doğal bir tuz uyguladığını söylüyordu: proteinin yan ürününü yok etmesi gereken, oksijen taşıyan bir hücre tuzu. Bunu yaparak vonyxsis hâlini tamamıyla engellemişti ve büyük bir olasılıkla hastasının hayatını birkaç hafta uzatmıştı.

Etkileyiciydi.

Zaman zaman parazit bulaşmış hastalar ortaya çıkıyordu ama bunlar diğerlerinden ayrı vakalardı ve sadece adada görülüyordu. Parazitin bir insan patojeni olduğunun farkında olmayan anakaradaki doktorlar, aradaki bağlantıyı asla kuramamışlardı. Bir kızın bu tür bir vakaya rastlamış olması ilginçti. Eski profesörü Wilkins, kız, hastasının kimliğini ifşa etmediği için vaka araştırmasındaki hastanın annesi olabileceğini söylemişti.

Bilgisayarımı açıp arama çubuğuna ismini yazdım.

Francesca Vespertine isimli bir kadın için bir ölüm ilanıyla karşılaştım. Lilia ve üvey kardeşi Beatrix, hayatta olan tek akrabaları olarak belirtilmişti. Kadının fotoğrafı yoktu. Başka bir bilgi yoktu.

Düzgün bir şekilde kaydedildikleri takdirde adli tabip ve otopsi raporuna sınırsız erişim sağlayan PathNet hesabımı açıp annesinin ismini girdim. Kısa bir araştırmadan sonra Francesca'nın dosyasını buldum. Adli tabibin raporuna kısaca göz attığımda, onun küvette intihar ettiğini öğrendim. Belli ki bileklerini kesmişti ve bu bulgu *noctisomiasis* hastalarıyla uyumlu *değildi*. Tecrübelerime göre, hastalar parazit çıkmaya hazır olana dek canla başla kendilerini korumaya çalışıyordu ve parazitin çıkışı genellikle boğulmayla sonuçlanıyordu. Ancak otopsi raporunda diğer önemli patolojiler de yoktu.

Adli tabibin raporuyla Lilia'nın vaka araştırmasının iki farklı kişiden söz ettiğini düşünebilirdim. Ama sonra, Lilia'nın annesinin üzerinde —tıpkı tırmalayarak açılmış gibi görünen küçük kesiklerin arasında— bir kelebek dövmesi olduğunu fark ettim. Adli tabibin ismi tanıdık değildi ama hasta, Lilia'nın ayrıntılı

bir şekilde yazdığı semptomları yaşıdıysa, adli tabip otopside olması gereken en belirgin işaretleri atlamış demektir. En başta kemiklerin üzerindeki çizgiler ve karaciğerdeki bozulma.

Bu bulgu, beni acaba adli tabip, raporu değiştirdi mi diye düşünmeye itti.

Değiştirdiyse bunu bir şeyi gizlemek için yapmış olmalıydı.

Bu düşünce, Francesca Vespertine'in kim olduğunu ve hastalığa nasıl yakalandığını düşünmeme yol açtı.

Lippincott'ın vaka araştırmasını okumaya ya da Lilia'nın anesini araştırmaya üşeneceğini umdum. Bulgularımı kesinlikle onunla paylaşmayı istemiyordum. Kız ilgimi çeken şeyler listesine girmeye hak kazandığı için sırrını ifşa etmeyecektim. En azından bir süreliğine.

Yanımda duran telefonum titreşime geçtiğinde, ekranda Langmore'un numarasını gördüm. Merakla telefona yanıt verdim.

“Dr. Bramwell, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama az önce Dr. Gilchrist aradı. Bayan Vespertine'in derhâl sınıfınızdan ve ilgili laboratuvar dersinden alınmasını istedi.”

“Neye dayanarak?”

“Müfredatınızla başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığını ve ön dersi almadığını öne sürüyor. Şahsen öğrencinizin konuya aşina olduğunu düşünmüştüm ama çizgiyi aştıysam özür dilerim. Bu konuda bir şey yapmadan önce düşüncelerinizi sormak istedim.”

Düşüncelerimi sormak istemiş. İçimden gülmek geldi. Adam büyük bir ihtimalle altına etmemek için kendisini zor tutuyordu. “Evet, tabii,” dedim nazikçe. Kaslarımı geren öfke hissini zapt etmeye çalıştım. “Size bu konuda ne düşündüğümü söyleyeyim. Dr. Gilchrist'ın lanet olasıca burnunu işlerime sokmaması gerekiyor. Bayan Vespertine'in dersimi almasına onay verdim. Bu kadar. Gilchrist'ın bir sorunu varsa, benimle görüşebilir. Doğrudan.”

O kadın buna cesaret edemezdi. Ancak ciddi ciddi bu konuyu umursamayacağımı düşündüğü takdirde Langmore'la konuşacak cesareti bulmuş olabilirdi. Başka bir öğrenci olsaydı öyle olabilirdi. Ama bu öğrenci, bölüm başkanına karşı çıkabileceğim kadar ilgimi çekiyordu.

“Pekâlâ. Öğrenci sınıfınızda kalacak ve Dr. Gilchrist’a kararınızı iletceğim. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Tamam, teşekkürler.” Telefonu kapatırken, o kadının arkamdan bu şekilde iş çevirmiş olması beni öfkelendirdi. Belli ki hâlâ aramızda geçenlerden dolayı bana düşmanlık besliyordu. Lilia’yı sessizce sınıfımdan almaya çalışmak sinsi bir hamleydi. Buna cesaret edebilmiş olması beni sinir etti ama beni aradığı için Langmore’u takdir ettim. Elbette, önce beni aramamasının yaratacağı sonuçları önceden hesaplamıştı. Kimse bedelini ödemedi bana ait olan bir şeye dokunamazdı.

Benim dersim.

Benim şartlarım.

Benim öğrencim.

Hiç şüphesiz, Lilia Vespertine büyük bir baş belası olacaktı. Ama *benim* baş belam olacaktı.

20. Bölüm

L I L I A

Nasıl oluyordu da bu adamı daha çok izledikçe hakkında daha az şey biliyordum?

Aradan dört gün geçmişti ve binlerce öğrenci ve personelin bulunduğu kampüste nedense Doktor Ölüm'ü her zaman fark ediyordum. Nöroparazitoloji dersi dışında, dördüncü sınıfların ve lisans üstü seviyedeki öğrencilerin anatomik patoloji dersine de giriyordu. Zaman zaman personel toplantılarına katıldığım tahmin ettiğim idari binaya yaptığı ziyaretler dışında, öğleden sonralarında bu dersle meşguldü. Her sabah, saat tam yedide koşuya çıkıyor, kampüste her zaman izlediği rotada saat kulesinin yanından geçiyor, dört tur atarak yaklaşık on beş kilometrelik bir mesafeyi kat ediyordu. Elbette, işim başımdan aşkın olduğundan günün her ânı ne yaptığını bilemezdim ama çoğu zaman oradan geçtiğini görüyordum.

O gün öyle olmadı.

Bazı öğrenciler hafta sonu için ayrıldı, ben ise burada kaldım. İstediğim son şey Angelo'nun yarattığı o karmaşık ortama geri dönmekti ama olay, önceki hafta biraz durulmuş gibiydi.

Bütün sabahımı yemekhanelerde, kütüphanede ve kampüsün diğer ucundaki kafelerden birinde geçirmiştım ama Profesör Bramwell'in Emeric Kulesi'ne girip çıkmadığını fark edince, acaba o da hafta sonunu başka bir yerde mi geçiriyor diye merak etmişim.

Hava yirmi dereceydi, ben de kampüs bisikletlerinden birini ödünç almaya karar verdim. Kimlik kartımı okuyucudan geçirip altı saatliğine bir bisiklet kiralayabiliyordum. Ada yirmi sekiz kilometre uzunluğunda olduğu için etrafı biraz keşfedebilmek için bu süreye ihtiyacım olacağını tahmin ediyordum.

Okulun ana kapısındaki bekçi beni beş dakika boyunca sorguya çekip ısrarla nereye gideceğimi, ne zaman döneceğimi, birisiyle mi buluşacağımı sorduktan sonra kampüsten çıkabildim. Bisiklet biraz korkutucu dar bir yoldan aşağı doğru hızla inmeye başladı. Yol o kadar dikti ki öne savrulmamak için endişeyle elimi frenin üstünde tuttum. Ormanın ortasından geçen yol, kıvrılarak yamaçtan aşağı ilerliyordu. Sık ağaçların yanından geçerken bacak kaslarımı mahvetmeden nasıl geri döneceğim diye düşünmeden edemedim.

Uçsuz bucaksız bir ormanın arasında, tek tük kulübe tarzı evler görmeye başladım: Çok şirin, asimetrik, yuvarlak çatıları ve dik kalkan duvarları olan binalar, beni küçük bir Avrupa ülkesindeymişim gibi hissettirdi. Covington'daki binalar genellikle tek katlı kır evleri ve Cape Cod tarzı evlerdi ama bu adadakiler cephelerini saran gür sarmaşıklarla, rengarenk tomurcuklarla dolu hoş ahşap kemerleriyle masallardan fırlamış gibiydi.

Tüm ada daha önce hiç görmediğim sihirli bir havaya sahipti. Okul gibi adaya da bir anda ısındım ve Profesör Wilkins'in tahmin ettiği gibi cazibesine kapıldım.

Okulun ilk haftası çabucak geçmişti. Derslerimi sevmiştim—o çok korkulan kalkülüs ve nicel fizyoloji dersleri dahil—ve nihayet bir rutin oluşturmaya başladığımı hissediyordum. Garip ama hoş bir hayat değişikliği yaşıyordum. Dersleri ve ders çalışma saatlerini tam zamanlı bir işle birlikte yürütme çabalarımın yerini, dersler ve keşif saatleri dışında uzun çalışma seansları almıştı. Geceleri yabancılarla birlikte metroya korkuyla bindiğim o saatlerin yerini, aynı amaçla orada bulunan tanıdık yüzlerle ring servisine bindiğim günler almıştı. Bee'nin okul ücretini ödeyebilmek için hâlâ ekstradan para kazanmam gerektiğini biliyordum ama artık bununla ilgili büyük bir baskı hissetmiyordum.

Yolda birkaç kilometre ilerledikten sonra *Emberwick* yazan bir tabela gördüm ve küçük bir sahil kasabasına girdim. Bir sahil yürüyüş yoluna ve ötesindeki engin mavi sulara paralel devam eden hoş bir kasabaydı. Sağımda martılar açıklara demir atmış birkaç balıkçı teknesine doğru metrelerce devam eden bir iskele- nin üstünde uçuyordu. Bisikletimin lastikleri yıllanmış kaldırım taşlarının üstünde zıplarken, yolun iki yanına dizilmiş sarmaşık kaplı tuğla cepheli dükkânlara hayranlıkla baktım. Yanımdan çoğu iki kişilik akıllı arabalar olan birkaç araç geçti ama dükkân- ların önündeki bisiklet park yerleri doluydu; belli ki adada asıl ulaşım aracı bisikletlerdi.

Eczaneyi görünce yavaşladım ve ön taraftaki park yerinde boş bir yer gördüm. Bisikletimi park yerine bıraktıktan sonra eczanenin yanında Glaucus isimli, balıkçılara ve deniz yol- cularına uğurlu eşyalar satan dükkânın vitrinine baktım. Ön vitrine küçük biblolar, üstü kabartmalı çeşitli madalyonlar, taşlar, kancalar ve küçük kemiklerden yapılmış kolyeler dizil- mişti. Kapının yanındaki tahta bir broşür standında Draca- dia Halk Öyküleri kitapçıkları vardı. Tahta standın kenarına ilıştırilmiş olan *ücretsizdir* yazısını görünce bunlardan bir ta- nesini aldım.

Şöyle bir göz attığımda, farklı öyküleri kısaca anlattığını – *Kemik Körfezi'nin Sirenleri*, *Cazanute*, *Şeytan Tüneği Mangurda- me'i*, *Squelette Gölü'nün Su Perileri*– ve hepsinin adanın farklı yerleriyle ilgili öyküler olduğunu gördüm. Öylesine derin bir tarih ve bilgi içeren bir yerdi ki saatlerce araştırma yapabilirdim.

Broşürü daha sonra okumak için çantama attım ve Tuzlu De- niz Eczanesi'nin eski tahta kapısını ittiğimde beni çınlayan bir kapı zili ve enfes bir zencefil kokusu karşıladı. Dükkânın her ye- rinde mumlar yakılmıştı ve sağımdaki duvardaki raflara her biri renkli sıvılarla dolu kavanozlar dizilmişti. Matcha ginseng iksiri. Aslan yelesi. Maca. Moringa. Kavanozlardan birini alıp neredey- se kristalimsi bir görüntüye sahip olan berrak sıvıyı inceledim.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi birisi arkamdan. Arkama döndüğümde derin ve badem biçimli gözleri, gri saçları ve ya- şını belli etmeyen pürüzsüz parlak bir cildi olan çok güzel bir

kadınla karşılaştım. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. “Tanrım, bana tanıdığım birisini hatırlatıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet. Vanessa Corbin isimli birisini tanıyor musun?”

“Hayır, tanımıyorum.”

Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve başını iki yana salladı. “Tıpkı ona benziyorsun.”

Gülümseyerek omzumu silktim. “Herkesin bir ikizi var derler.”

“Yirmi yıl önce tanıdığım birisiydi. Dolayısıyla ikizin olabileceğini sanmıyorum.” Arkasındaki masada duran küçük bir kavanoz koleksiyonuna döndü ve bunları yakınlardaki raflardan birine dizmeye koyuldu. “Dracadia’da mı yaşıyorsun?”

“Öyle sayılır. Üniversiteye gidiyorum.” Sabun kalıplarından birine bakıp tekrar masaya koydum ve tam o sırada yine o enfes kokuyu aldım. “Zencefil kokusu mu bu?”

“Ah, daha önce demlediğim siyah kaya çayı.”

“Siyah kaya çayı mı?” Covington’da holistik ürün satan birkaç dükkâna giderdim ama bunu daha önce hiç duymamıştım.

“Evet, burada yapılan yerel bir çaydır. Hazırlamak biraz zaman alır ama her derde şifadır.”

“Bu çaydan satıyor musunuz?” Harcayacak tonla param yoktu ama mevsimsel gripleri uzak tutacak bir şey için her zaman para harcayabilirdim. Kış mevsiminin eli kulağında olduğundan, bağışıklığımı güçlendirmeye başlamanın tam zamanıydı.

“Ah, hayır. Satmak için çok zahmetli. Ama sana birkaç demlik poşeti verebilirim.”

“Sahi mi? Ücretini ödeyebilirim.”

“Yok, yok. Sorun değil.” Elini salladı ve kasaya doğru gitti. “Buraya gençler pek gelmez,” dedi. Tezgâhın altına eğilip bir şey aramaya başladığında, başının sadece tepesi görünüyordu.

“Annem şifalı bitkilere bayılırdı. Hayatında bir kere bile bir aspirin içmemiştir.”

Kadın kaşlarını çatarak elinde siyah kristale benzer şeylerle dolu küçük, beyaz bir keseyle doğruldu. “Vanessa Corbin isimli birisini tanımadığından emin misin?”

“Eminim.”

“Çok garip. O ve annesi eski müşterilerimdi. Vanessa şifalı bitki çaylarına ve bal sakızlarına bayılırdı. Sana da denemen için birkaç tane vereyim.” Tezgâhtaki bir kâsenin içinden mumlu kâğda sarılı iki altın rengi şekerleme alıp küçük bir torbaya attı. “Her neyse, çay da burada.” Elindeki keseyi gösterdikten sonra şekerlerin yanına koydu. “Biraz sıcak su, bir parça zencefil ve bal ekle, kendini cennette bulacaksın. İçine bal sakızlarından da koyabilirsin. Sadece içinde azıcık mürver olan çiğ katılaştırılmış bal.” Ürperiyormuş gibi yapıp gülümsedi. “Soğuk kış geceleri için birebir.”

“Teşekkür ederim,” dedim torbayı alırken. “Buna neden siyah kaya diyorlar?”

“Kemik Körfezi’ndeki kayalıklardan toplanır. Bu yüzden satmıyoruz. Toplamak tehlikeli bir iş.”

“Tehlikeli mi? Ejderhalar tarafından falan mı korunuyor yoksa?”

“Daha çok köpekbalıkları tarafından. Şeytan Tüneği’nin orada dalış yapmak gerekir. Torunum o dipteki mağaraları avcunun içi gibi bilirdi. Ama orası daha iri köpekbalıklarının yuvasıdır. *Efsanevi* köpekbalıkları.”

Orada beni bekleyen köpekbalıkları olduğunu bilmek bir kenara, *Şeytan Tüneği* isimli bir yerde dalış yaptığımı düşünemiyordum bile. “Köpekbalıklarına fısıldayan adam gibi bir şey mi yoksa?”

Kadının gülümsemesi silindi, bakışlarını önüne çevirdi. “Birkaç sene önce öldü.”

“Ah, çok üzüldüm.”

Bir an dalıp giden kadın iç çekti ama yine gülümsedi. “Evet, bu yüzden artık erkek kardeşi arada sırada siyah kaya getiriyor.”

Torbadaki küçük ama çıkarması bu kadar tehlikeli olan çay paketlerine bakınca, bunları ücretsiz almak bana doğru gelmedi. “Bundan emin misiniz? Stoklarınızı eritmek istemem.”

“İsrar ediyorum.”

“O hâlde, biraz matcha ginseng’i satın alacağım.”

“Harika.” Kadın bana göz kırpıp arkasındaki raftan ufak bir kutu matcha çıkardı ve her şeyi kasadan geçirdi. İş bittikten

sonra bana satın aldığım her şeyi koyduğu biraz daha büyük bir torba uzattı. “Tekrar gel, olur mu?”

“Kesinlikle geri geleceğim.”

Dükkândan çıkarken, birkaç Dracadia haritası gördüm ve bir tanesini almak üzereyken, standın yanında bir poster olduğunu gördüm. Polis tarafından oğlunu feci şekilde dövdüğü için aranan ve adada gizlendiği düşünülen bir adamın posteriydi. Covington’daki hemen hemen her ilan panosunda *Aranıyor* ve *Kayıp* posterleri olduğundan, bunu görmek beni şaşırtmadı. Yalnızca bunun adaya uygun olmadığını hissettim.

Kır saçlı adam, kırklı yaşlarının ortalarında gözüküyordu. Çökük kahverengi gözleri tüylerimi diken diken etmişti. *Gerçekten* de bir çocuk tacizcisine benziyordu. İsmine baktım. Barletta. Bildiğim bir isim değildi ama asıl dikkatimi çeken şey nedense bana Angelo’yu hatırlatmış olmasıydı. Tipik bir suçlu gibi hırpani bir hâli vardı.

Aklıma bir anda ev geldi. Son telefon konuşmamızdan beri Conner’dan haber almamıştım ve haberlerde o olayla ilgili başka bir şey duymamıştım. Ortalığın sakinleştiğini umuyordum.

Barletta’nın posterinin yanında bir süredir orada duruyormuş gibi gözüken, kenarları kıvrık bir *Kayıp Kişi* posteriydi. Parlak mavi gözlü, sarışın bir kızdı: Jennifer Harrick. Kaybolan kız. İlk günümde Mel’in bahsettiği kız.

İçim kararmış bir hâlde dükkândan ayrıldım ve tekrar bisikletime atladım. Torbamı önündeki küçük hasır sepete koyduktan sonra haritayı açtım. Ana cadde adanın etrafını dolaşıyor, üniversitenin arka tarafında yokuşun o kadar dik olmadığını umduğum bir noktada sona eriyordu. Yolun on beş kilometre ilerisinde, yani adanın tam karşı tarafında Kemik Körfezi vardı. Bir sonraki durağıma gitmek üzere ağır ağır pedal çevirmeye başladım.

Rüzgâr saçlarımı okşuyordu. Nefes aldığım anda ağzımda denizin keskin, tuzlu havasını hissediyordum. Adada bir haftadır ilk kez güneşli bir gündü ve güneş ışınları tenime tatlı bir sıcaklık yayıyordu. Bir kez daha kendimi hayatımın birkaç gün içinde ne kadar değiştiğini düşünürken buldum. Cebimde bir çakı

taşıdığım ve geceleri hızla eve döndüğüm bir hayattan, sessiz sakin bir adada bisiklete bindiğim bir hayata geçmiştim.

Bu özgürlük hissi, saf ve tedbirsiz davranıyormuşum gibi beni biraz korkutuyordu. Ne de olsa, orası henüz tam güvenimi kazanmamıştı. O yüzden, orada kendimi o kadar rahat hissetmem hiç mantıklı değildi. Gezintiye çıkarken çakımı yanıma bile almamış, yurt odamdaki masamın çekmecesinde bırakmıştım. Conner duysa bu tedbirsizliğim yüzünden aptallık ettiğimi söylerdi.

Annem öldükten sonra biraz da mecburiyetlerden dolayı büyüme çağımda sahip olamadığım bazı özgürlüklere kavuşmuşum. Conner yanıma taşınmıştı ve kiraya katkıda bulunmak zorunda kalmıştım. Bu yüzden, bir iş bulmam ve okula gittiğim için gece geç saatlere kadar çalışmam gerekmişti. Pek çok kere alkollü araba kullanırken yakalanan Conner, araba kullanamadığı için toplu taşımayla idare etmiştim. Korkutucu bir özgürlüktü. Buna ben sahip olmak istememiştim ama yine gerekli hâle gelmişti.

Kısa sürede, hem de çok genç yaşta ne yapmam gerektiğini öğrenmemiş olsaydım, beni diri diri yutacak bir dünyanın ortasında kalırdım. Sanırım, beni yetişkinliğe balıklama atılmaya zorladığı için Conner'a teşekkür edebilirdim. Ama belki de annemin karakteriyle yaşam tarzım yüzünden, çocukluğumdan beri bu hayata zaten hazırlanmıştım.

“Adanın etrafında dönen yol, geniş bir yamacın çevresinde kıvrılarak kısa sürede beni *Kemik Körfezi*'nin önüne çıkardı; yıpranmış, eğri bir tabela ve tahtadan oyulmuş kaba bir siyah kuş heykeli karşımdaydı. Yüz metre kadar uzakta, ince dallı ağaçlardan oluşan bir kemer uzun, dik merdivenlerin üstünde bir tünel oluşturuyordu. Cebimden telefonu çıkardım, ışıklarla süslense ne kadar hoş gözükürdü diye düşünerek hemen bir fotoğrafını çektim.

Tünelin, yemyeşil çam ağaçlarının arasından geçip kayalık kıyıya uzanan kum tepeliklerine açıldığı yere doğru inerken, tahta basamaklar ayaklarımın altında gıcırdadı.

Ağaçlara ve kıyı şeridine kuzgun mu karga mı olduğunu anlamadığım kuşlar tünemişti. Etraf kuş doluydu. Merdivenlerin

dibinde, kuşlara yem verilmesinin yasak olduğunu ve kış mevsiminin sonlarında koyun güney ucuna gidilmemesi gerektiğini çünkü kuşların o dönemde daha saldırgan olduğunu söyleyen bir tabela vardı.

Kayalıklı kumsala adım attığımda, iki kuş hemen havalandı. Karşımda uçsuz bucaksız okyanus vardı. Çok güzel ve çok ürkütücüydü. Hafif dalgalar ayaklarıma doğru geldi ama suyun bana değmesine izin vermeden geri çekildim. Belki günün birinde ayaklarımı suya sokacak cesareti sergileyebilirdim ama bunu kesinlikle o gün yapmayacaktım. Yapmayacaktım çünkü dalgalar beni rahatlıkla sürükleyebilir ve kimsenin ruhu duymayabilirdi ya da akıllarına beni aramak gelmeyebilirdi.

Etrafımı saran yamaç ve arkamdaki ağaçlarla birlikte, kumsala huzurlu bir hava hâkimdi. Koyun kıvrımını izleyerek bir kayalığa doğru yürümeye başladım ve orada yukarıdan küt diye bir ses yankılandı. Bir an için aklıma kasabada gördüğüm *Aranıyor* posterini geldi.

Ya o çocuk tacizcisi buradaysa? Ya bunca zamandır o ormanda gizlendiyse?

İçimdeki şehirli kız oradan uzaklaşmam için bana yalvarırken, bir yandan da çakımı yanıma almadığım için beni azarlıyordu.

Bir kıpırtı görünce, kayalığın düz tepesine baktım ve kaslı, siyah tişörtlü, elinde su şişesi olan bir adamın denize baktığını fark ettim. Merakla tırtıklı kayalıklara tırmanırken, nereye bastığıma dikkat etmeye çalıştım. Kayalığın tepesine vardığımda manzara netleşti ve yirmi metre kadar ileride Profesör Bramwell'ı gördüm.

Hayretle elimle ağzımı kapattım ve nefesimi tutarak kayalığın yanına eğildim. *Halka açık* bir kumsalda birisini gördüm diye şaşırmamıştım. *Onu* gördüğüme şaşırmıştım. Geriye doğru yürüdüğünü duyunca, kayanın üstünden başımı uzattım ve elinde tuttuğu bir şeyle transa geçmiş gibi orada durduğunu gördüm. Güneş ışınları elindeki şeyin çelik yüzeyine vuruyordu.

Bir bıçaktı.

Profesör elini geriye attı ve bıçağı ağaçlardan birine fırlattı. Yerden bir bıçak daha alıp onu da fırlattı. Bıçakları fırlattığı yere

bakınca, ilkinin ağacın gövdesinin tam ortasına saplandığını gördüm. Diğer de hemen yanına saplanmıştı. Üçüncü bıçağı fırlatışını ve diğer ikisinin yanına saplanışını izledim.

Ama beni büyüleyen şey bıçaklar değildi. Derste giydiği sade gömleklerin altında, tişörtünü geren kaslı bir vücut gizliydi. Genelde kusursuz görünen saçlarının dağınık hâli ile belinden sarkan sade kot pantolon birleşince, ortaya beni büyüleyen bir manzara çıkıyordu.

Profesörüme bakakalmıştım.

Kes şunu, Lilia.

Onu izlerken kendimi bir sapık gibi hissettim.

Bıçağı fırlatış tarzından, sık sık pratik yaptığını anladım. Bir hobi miydi? İşi insanları kesip biçmek olan biri için oldukça uygun bir hobiydi.

Bu düşünce zihnime kök salınca, sırtımın buz kestiğini hissettim. Normal bir insanda bir an önce oradan uzaklaşma isteği uyandıracak bir düşünceydi çünkü kim ormanın kenarında, kayalıklı bir yamaçta geceleri cesetleri kesip biçen bir adama yakalanmak isterdi? Üstelik silahlarını ustalıkla kullanan bir adama.

Belli ki ben istiyordum çünkü oraya mihlanmış gibi onun birkaç kere daha bıçak fırlatışını, öne atılıp geri çekilişini, bıçakların hepsinin ağaca saplanışını izlemeye devam ettim. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu becerisi beni çok etkiledi.

Kafam karışmıştı ama büyülenmişim.

Göğsü inip kalkıyordu; ensesi ve kolları ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bıçağını fırlattı ve tam karşımda, yamacın denize doğru uzandığı kayalık noktaya döndü. Ellerini soyunacakmış gibi tişörtünün kenarına götürdüğü anda yere eğildim.

Aman Tanrım.

Beynim bana gitmem, adamı yalnız bırakmam gerektiğini söylüyordu ama gittiğimi görmeyeceğinden emin olmak için başımı kaldırdığımda artık orada olmadığını fark ettim. Geride sadece kıyafetleri duruyordu.

Öne atılıp tırtıklı kayalıktan aşağı koştum ve en sonunda ayakları suya girmek üzereyken onu gördüm. Yamacın tepesine baktım, yaklaşık on beş metre yükseklikten atladığını tahmin ettim.

“Lanet olsun!” Apar topar kayalıktan aşağı indim, onu bulabilmek için kayalıklı kumsala geri döndüm. Aradan saniyeler geçti ve birden dehşet içinde adamın kendisini öldürdüğüne şahit olmuş olabilirim diye düşündüm.

Hayır. Sakın ölme. Sakın ölme.

Biraz ileride başı yüzeye çıktı. Ne kadar derinde olduğunu ve altında ne gibi yaratıkların cirit atıyor olabileceğini düşününce, kıyıya olan uzaklığı donakalmama neden oldu.

İçime titrek bir nefes çekerek gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve profesör kayalığa doğru yüzmeye başladığında, o gün için yeteri kadar heyecan yaşadığıma karar verdim.

Onu izledikçe kendimi bir kez daha kafam karışmış bir hâlde buldum.

Kimdi bu adam?

Merdivenlerden bisikletimi bıraktığım yere çıkarken, bu soruları onu uzaktan izleyerek çözemeyeceğime karar verdim. Ona daha fazla yaklaşmam gerekiyordu.

Yani o korktuğum ofis randevusunu almaktan başka çarem yoktu.

21. Bölüm

LILIA

Dr. Bramwell'dan randevu koparmam tam bir hafta sürdü. Adama e-postasından ya da ders programında yazdığı numara-
dan asla ulaşamıyordum. Jayda'ya bu durumu şikâyet ederken,
bana güç sahibi erkeklerle ilişkilerimde *cüretkâr* olmamı söyle-
mişti. Derse başlayalı henüz beş dakika olmuştu ki ondan bir
randevu alabilir miyim diye sordum; karşılığında bana ölümcül
bir bakış fırlattı.

Ama dersten sonra beni görmeyi kabul etti.

Amfiden çıktığımızda, avuçlarım ter içinde kalmış bir hâl-
de peşinden ofisine gittim. Midemde sımsıkı düğümler oluştu
ve tıraş kolonyası çok hoş olmasına rağmen mide bulantıma iyi
gelmiyordu.

Siyah pantolonunun arkasına, kıcına bakmamak için etraf-
taki odalara odaklandım. Duruşundan ve kot pantolonunun al-
tından görebildiğim kadarıyla, kalça kasları sımsıkıydı.

Kes şunu, Lilia.

İçimden yüzümü buruşturarak, göz kürelerime bir daha
oraya bakmamalarını emrettim ama beynim bu emre uymadı.
Bunu bir kere düşündüğüm için artık aklımdan çıkmıyordu ve
bunu düşünmemeye çalışmak tehlikeli bir oyun hâline gelmek
üzereydi.

Neyse ki ofisine vardık. Maymuncuğu andıran bir anahtarı siyah demir bir kilide soktu ve kapı gıcırdayarak açıldı. Ofisi ufaktı ama masasında ve yerde düzgünce istiflenmiş tıp kitapları ve dergileri vardı.

Bu adam düzenli olmaktan hoşlanıyordu.

Ben masasının karşısındaki sandalyelerden birine otururken, profesör masasma geçti.

“Bayan Vespertine, bu görüşme için on beş dakika ayırabileceğim. Bu süreyi iyi kullanın.”

Hiç vakit kaybetmedim. “Anladığım kadarıyla Noctisomiasis, insanlarda nadiren görülüyor. Bu hastalık ilk olarak nasıl ortaya çıkmış?”

Sandalyesinde geriye yaslandı, parmaklarını birbirine dayadı, dikkatle bana baktı ve o anda tüm dikkatini bana vermesinin ne kadar huzursuz edici olabileceğini hesaplamadığımı fark ettim. Aynı anda ne kadar yoğun ve tehditkâr olabileceğini düşünmemiştim. “Önümüzdeki derslerden birinde *Noctisoma* tarihinden söz edeceğim.”

“Anlıyorum ve bunu dört gözle bekliyor olacağım ama ders programınıza göre aralık ayına kadar bu konuya sıra gelmeyecek.”

Kaşlarından birini kaldırdı. “Yani?”

“Özel bir nedenden dolayı soruyorum.” Aslında, ders arka arkaya iki dönem devam ediyordu ama bursum ikinci dönemin ücretini karşılamazsa ihtiyaç duyduğum bilgileri asla öğrenemeyebilirdim.

Yüzünde bıkkın bir ifade belirdi ve iç çekti. “Hastalığın sömürge döneminde, tehdit olarak gördükleri kişilere ağız tüfekleriyle larva fırlatan yerliler tarafından yayıldığına inanılıyor. Kabilenin yok oluşundan sonra kaç vakanın ortaya çıktığını söylemek zor çünkü ada yıllarca terk edilmiş hâlde kaldı. Ama otuz yıl önce ormanda kamp yapan bir gezgin nox meyvelerine rastlayıp bunları yediğinde, hastalık tekrar ortaya çıktı.”

“Bunun için bir tedavi arıyorsunuz, değil mi? Laboratuvarınızda yaptığınız şey bu. Bu yüzden larvaları alıyorsunuz.”

Bir süre sessizce yüzüme baktı. Adam gerçekten de göz korkutucu olduğu için bakışlarımı başka yöne çevirmek istesem de

bunu yapmadım. “Sorularınız hassas bir noktaya doğru ilerliyor çünkü bunlar *çalışmalarım*la ilgili.”

“Özür dilerim. Sadece merak etmiştim.”

“Merak çoğu zaman bizleri tehlikeli bir yola sokar.”

“O tehlikeli yolda yürümüşsünüz gibi konuşuyorsunuz.”

Hafifçe gülümser gibi oldu ve öne eğilip dirseklerini parlak masasına yasladı. “Sorunuza yanıt olarak, organizmayı insan bedenine nasıl etki ettiğini daha iyi anlamak için inceliyorum.”

Aklıma gelen ilk soruyu hemen yumurtlamak yerine –*parazit anneme nasıl bulaştı?*– sözcükleri dikkatle seçtim. “Anakarada çok vakayla karşılaşılıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Peki parazit birisine bulaşırsa insandan insana geçebiliyor mu?”

“Nadiren.”

Bunu duyunca şaşırdım; annem paraziti başka nereden kapmış olabilirdi? Dracadia’ya gelmeden önce hayatımda bir kere bile bir nox meyvesi görmemişim. “Ama öyle olmalı.”

“Bayan Vespertine, soru mu soruyorsunuz yoksa beni ikna etmeye mi çalışıyorsunuz?”

“Annem *noctisomiasis* yüzünden öldü.” Bana meydan okuması için bekledim.

“Doğru dürüst teşhis koyulmuş olsaydı, bu tür bir teşhisi sadece bizim laboratuvarımız teyit edebilirdi. Annenizin ismi nedir?”

“Bunun bir önemi yok. Bir doktora görünmeyi reddetti.”

“Ya otopsi?” dedi sıkılmış gibi. “Otopside Noctisoma patolojisine dair bulgular olurdu.”

Otopside bunlar varsa bile benim konuşmadığım adli tabip dilinde yazılmıştı. “Ne tür patoloji?”

“En belirgin olarak kemiklerdeki çizgiler ve karaciğer dokusunun ayrışması.”

Raporda bunları gördüğümü hatırlamıyordum. Kan kaybından başka en belirgin sorun, ciğerlerinde birikmiş olan sıvıydı. “Belki de gözden kaçırmışlardır.”

Çenesini sıkarak gözlerini kıstı. “Anneniz Dracadia Adası’ndan mı?”

“Hayır.”

“Dracadia’da okumuş muydu? Burayı ziyaret etmiş miydi? Bir süre burada yaşamış mıydı?”

Her şeyi gözlerimin önünde elemeye çalışmasından hoşlanmamıştım ama dürüstçe yanıt verdim. “Hayır.”

Öyle küstah bir tavırla omuz silkti ki yüzüne tokat atmak istedim. “O hâlde, çok büyük bir ihtimalle *noctisomiasis* değildi.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum, Profesör. Siyah solucanlar. Tıpkı Gece Yarıları Laboratuvarı’ndakiler gibi. Annemin vücudundan çıktıklarını gördüm.” Ağzımı işaret ettim. “Kaçmaya çalışıyormuş gibiydiler.”

“Ölüm zorlu bir süreç olabilir, Bayan Vespertine.”

Bu adamın her şeyi hayal etmişim gibi söylediklerimi çürütmeye çalışmasına sinir oldum. Çok uzun süre o yalana inanmıştım. Bu kadar yeterdi. Bu adam da cehenneme gidebilirdi. Hiçbir şeyi hayal etmemiştim, artık bundan emindim. “Şok ya da halüsinasyon değildi. Gerçektir.”

Ağlamak üzere olduğumu anlamış olmalıydı ki sandalyesinde geriye yaslandı ve uzun uzun, bıkkınlıkla ofladı. “Peki. Gerçektir. Ne yazık ki annenizi ben incelemediğim için kesin olarak enfekte olup olmadığını söyleyemem. Ben sadece onlarca senelik araştırmamın bana öğrettiklerini paylaşıyorum.”

İç çekerek başımı salladım. Yine heyecana kapılmıştım ve profesör haklıydı. Belki de kendimi onu ikna etmeye fazla kaptırmıştım. “Böyle tepki verdiğim için özür dilerim.”

“Bütün sorularınızı yanıtladıysam, belki artık işime geri dönebilirim.”

“Bir soru daha sorabilir miyim?”

“Elbette.”

Beni geri çevirme olasılığı çok yüksek olduğundan, ağzım birden kupkuru kesildi. “Acaba boş bir laboratuvar asistanı pozisyonu var mı diye merak etmiştim.”

“Ross size boş pozisyonlarla ilgili bilgi verir ama çabucak dolar.”

“Genel laboratuvar pozisyonlarını demiyorum. Ben...” *Cesaretli ol.* “Sizinle çalışmaktan söz ediyorum.”

Soruyu bir saniye bile düşünmeden yanıtladı. “Hayır. Ne yazık ki olmaz.”

“Bütün dönem olmasına gerek yok.” Çaresizlik beni sızlanan bir dilenci gibi konuşmaya itti ve sandalyemin ucuna kaydım. “Seve seve bulaşık yıkarım ya da örnekleri hazırlarım. Belki sadece...”

“Hayır, Bayan Vespertine. Hiçbir şekilde laboratuvarıma öğrenci asistan almam. Şimdi, müsaade ederseniz işime geri...” Birden acıyla bağırdı ve ellerini başının iki yanına götürdü. Gözlerini sımsıkı yumdu, çenesini sıktı ve sandalyesinden yere yuvarlanmadan önce hafifçe inledi.

“Profesör!” Çantamı yere bırakıp hemen masasımın diğer tarafına geçtim. Dizlerini karnına çekmiş, elleriyle kulaklarımı kapatmıştı.

“Lanet olsun!” Avcunun ayasını şakağına bastırdı.

Vücudum adrenalinle tir tir titriyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu manzara beni, annemin korkunç baş ağrıları çektiği gecelere geri götürmüştü. Ne yapacağımı bilemediğim için profesörün yanına çöktüm. Yüzünden çok acı çektiği belli oluyordu ve vücudu kontrolsüzce sarsılıyordu.

Nöbet. Bir nöbet geçiriyordu.

Aklımdan tıp kitaplarımdan birinde okuduğum nöbetlerle ilgili bilgileri geçirdim. Tehlikeli şeyleri hastadan uzaklaştırmak gerektiğini hatırladım.

Sandalyesini geriye ittim ve odada etrafıma bakınırken, iki numaralı öneriyi hatırladım. Deri bir koltuğun koluna astığı ceketini alıp rulo yaptım ve yavaşça başının altına koydum. Sonra, kravatını gevşettim, gömleğinin ilk iki düğmesini açtım. Bir yanım garip hissederken, diğer yanım ne bir şey hissediyordu ne de düşünüyordu. Hareket etmemi sağlayan şey yalnızca adrenalindi.

Profesör titrerken ve sarsılırken, onu hafifçe omzundan itip yana çevirdim.

Tırnağımı ısırdım, saate baktığımda aradan dört dakika geçtiğini gördüm. Anneme yaptığım gibi sadece orada olduğumu bilsin diye elini tuttum.

Fısıldayarak bir şey söyledi. Öne eğilip ne dediğini duymaya çalıştım. “Vurdumduymaz,” diye fısıldadı yine.

Vurdumduymaz mı? Doğru mu duymuştum?

Titremeler hafifledi. Nefes alıp verışı yavaşladı. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikti ve yüzü kireç gibi oldu ama bunun dışında nöbet geçmişti.

“Profesör?” Elini hafifçe sıktığımda gözlerini aniden açtı.

Geriye doğru irkilince, az kalsın başını masaya vuracaktı. “Dokunma bana! Sakın dokunma bana!” Bu emri hırlar gibi vermişti. Şaşkınlıkla geriye doğru gittim, ayaklarımla kendimi iterek ondan uzaklaştım.

“Özür dilerim. Ben... Ben sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim.”

Şaşkın bir ifadeyle doğrulup oturdu ve etrafına bakındı. Tortop ettiğim ceketini görünce, yüzünde sert bir ifade belirdi, çenesini sıktı. “O tortop ettiğin yerdeki şey beş yüz dolarlık bir ceket,” dedi ceketini sandalyesine atarak. “Bir daha bir şeyi kırıştırmaya karar verdiğinde, kendi giysilerini kullan.”

Daha önce ona acıdıysam bile o anda içimde zerre kadar acıma hissi kalmadı. “Ciddi misiniz? Az önce gözlerimin önünde bir nöbet geçirdiniz ve ceketiniz biraz tozlandı diye mi endişe ediyorsunuz?”

“Salı günlerime hoş geldin. Yeni bir şey değil bu.” Ayağa kalkıp tepeme dikildi.

Ben yerdeyken tepeme dikilmesi hoşuma gitmediği için hemen ayağa kalktım. “Eh, sanırım başınızda beklememeliydim.”

“Çok doğru, beklememeliydin.”

Sersemgerzeksalak! “İyi bir insan olduğum için özür dilerim.”

“İyi bir insan, *gidebileceği* söylendiğinde karşısındaki insanın utanmaması için onu yalnız bırakırdı.” *Gidebileceği* sözcüğünü çenesini sıkarak söylemişti.

İşte, o anda aslında bana kızgın olmadığını ama belki biraz utandığını anladım. Ona karşı gelme, ters bir şey söyleme isteğimi bastırdım ve sesimi yumuşatarak yanıt verdim. “Çok özür dilerim. Düşünmeden harekete geçtim.”

“Kesinlikle...” Yine çenesini sıktı, kendisini tutmaya çalışıyormuş gibi yüzündeki kaslar seğirdi. İçine ani bir nefes çekip gömleğinin düğmelerini ilikledi ve kravatını düzeltti. “Biraz aşırı tepki verdiniz.”

Omzumu silktim ve karşısında tir tir titrediğimi anlamasını diye ellerimi kavuşturdum. “Sadece sizi rahat ettirmeye çalışıyordum, o kadar. Efendim.”

Ağzımdan çıkan son sözcüğü duyunca yüz ifadesi gevşedi. “Artık gidebilirsiniz, Bayan Vespertine.”

Sessizce başımı sallayarak çantamı aldım. Laboratuvar asistanlığı planımı düşünmeden geri çevirmiş olması dışında, ofisinden çıkarken neden o kadar büyük bir hayal kırıklığı hissettiğimi bilmiyordum. O hâldeyken onu yalnız bırakmadığım için bana sarılmasını beklemiyordum.

Ama bir teşekkür fena olmazdı doğrusu.

22. Bölüm

DEVRYCK

“Ah! Kahretsin!” Barletta elini kaldırdı, parmaklıkların arasından ona çevirdiğim el fenerinin ışığından gözlerini korumaya çalıştı. Gözlerindeki *Noctisoma* hastalarında görülen ortak bir semptom olan gümüşümsü parıltı ürkütücü görünmesine neden oluyordu.

“Tapetum lucidum.”

“Ne?”

“Bazı hayvanların gözlerinin parıldıyormuş gibi görünmesine neden olan şey.” El fenerini indirip hücresinin hemen önünde duran sandalyeye oturdum. “Elbette, insanlarda görülmez. Ama organizma gececedir ve böyle olması gerekir.”

Avcunun ayasını gözlerine bastırıp inledi. “Işığa tahammül edemiyorum. Canımı yakıyor.”

“Artık buna ihtiyacınız yok.”

Ellerini indirdi, bakışları dalgınlaştı ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Son zamanlarda gördüğüm şeyleri görmek istemiyorum.”

“Ne tür şeyler bunlar?” Ne söyleyeceğini bilerek, kolumu sandalyenin sırtına attım.

“Oğlum.” Gözlerini hızlı hızlı kırptırıp gözyaşlarının akmasını engelledi ve hafifçe öksürdü. “Başından akan kanlar,” dedi kendi başını işaret ederek. “Dün gece bana geldi. Bir rüya gibiydi. Lanet olasıca bir kâbus gibiydi.”

“Halüsinasyonlar yaygın olarak görülür. Organizma bazen bu imgeleri kişiyi manipüle etmek için kullanır.”

Birkaç saniye önce gözlerinde gördüğüm acı ifade yerini dehşet ifadesine bıraktı. “Oğlumu yine o hâlde göreceğimi mi söylüyorsun?”

“Evet. Suçluluk hissi harika bir manipülatördür.”

Gözleri yine daldı, sonra bu bilgi onu endişelendirmiş gibi ağır ağır kaşlarını çattı. “Bir süre önce bunu neden yaptığını açıklayacağını söyleşmiştin. Neden ben?”

“Doğru ya, öyle demiştim, değil mi?” Sandalyemde sırtımı dikleştirdim, dirseklerimi bacaklarıma dayadım. “Belki de en iyisi çocukluk hikâyeme geri dönmektir. Ne de olsa, hiçbir etkisi olmayacaksa bir açıklamanın, bir ifşanın ne anlamı olabilir?”

Kollarını göğsünde kavuşturup başım iki yana salladı. “Sana karşı bir hata mı yaptım?”

Keyifsizce güldüm. “Evet, Bay Barletta. Bana karşı kesinlikle bir hata yaptınız ama bunu birazdan konuşacağız.”

“Cesetlerle geçirdiğin gece. Ondan sonra mı kafayı sıyırdın? Beni sırf bu boktan olayı yaşatmak için mi sokaklardan kurtardın? Hıncını başka birisinden çıkarmak istediğin bir travma falan mı geçirdin?”

Kafayı sıyırmak. Tacizciler son derece çarpık bir gerçekliğe sahipti. Suçlamasını zerre kadar önemsemediğim için son sorusuna yanıt vermedim. İşin aslı, vücudumdaki bütün kaslar parmaklıkların arasından boğazına yapışıp onu oracıkta boğmamak için zor dayanıyordu. Yalnızca, başına gelecekleri bildiğim için sakindim. “O gece, birçok travmadan biriydi. Babam ödümü koparmanın etkili bir yolunu bulmuştu ve her fırsatta bu gücü kullandı. Ta ki ben de o cesetler kadar ölü hissedene dek.”

“Seni kollayan bir annen yok muydu?”

“Annem doğum yaparken ölmüş.” Kardeşimle benim hayatımızda var olan tek kişi, hizmetçimiz Hannah’dı. Yaşlı bir kadın olduğu için babam onu becermekle ilgilenmemişti ve geriye bir tek Hannah kalmıştı.

Nöbetlerimden biri sırasında Hannah’nm nasıl nazikçe sırtımı ovduğunu hatırlayınca, nedense ofisime gelen Lilia’yı

hatırladım. Nazik hareketlerini ve ilgili bakışlarını. Elim tutan narin elini. Garip bir özelliği vardı; çok içten ve gerçekti.

Beni yerde o hâlde görmesi hiç hoşuma gitmemişti. Vücudumdaki bütün kaslar alev almış gibi acı içinde, çaresiz bir hâlde kendime gelirken, yüzü gözlerimin önünde netleşmişti; mavi-yeşil gözlerinin endişeyle ve panikle beni süzdüğünü gördüğümde içimde bir şey değişmiş, anlamsız bir kalp sızısı hissetmiştim. Ama o anda aklıma gelen tek şey, küçüklüğümde her nöbet geçirdiğimde babamın söylediği sözlerdi:

“Sen hep daha güçsüzdün.”

“Acınası bir çocuksun.”

“Sana karşı ne hata yaptım?” Barletta’nın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Yanıt, zihnimin kenarında bir yerde dolaşıyordu ama düşüncelerimi o karanlık, bulanık sulara daldırmak istemiyordum. Henüz değil. Şakaklarımda korkunç bir zonklama başlamıştı. Zifiri bir karanlık bilincime sızdı ve bir kez daha anılarıma yenik düştüm.

“Sana kimin güldüğünü söyle.” Ben pencereden dışarı bakarken, Caedmon yatağın kenarına oturmuş beni süzüyordu.

O gün baş ağrısı başladığı için beni eve daha erken yollamışlardı. Vücudum kaskatı kesilmişti ve sınıf arkadaşlarımdan önünde altıma yapmıştı. “Hepsi.”

“O zaman, hepsini cezalandırırım.”

Yanıt vermedim, pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

“Sesler sana ne dedi?” dedi ısrarla.

Bazen dolapta kilitli olduğumda sesler duyuyordum. Sırlar fısıldayan garip seslerdi. Ölüm vaatleri fısıldıyorlardı. “Şu anda hatırlayamıyorum.”

Caedmon görüş alanımın kenarında elimi tuttu. “Buz gibisin.”

Sadece bana dokunduğunu fark edince bakışlarımı pencereden ayırdım. Bunu hissetmemiştim. Babamın başıma vurduğu geceden beri ellerimde ve kollarımda hiçbir şey hissetmiyordum.

Hissizlikten tiksiniş bir hâlde kolumu geri çektim. Birisinin size dokunduğunu izlemek ama hiçbir şey hissetmemek sinir

bozucu bir şeydi. “Buradan gitmem gerek, Caedmon. Çok uzaklara gitmem gerek.”

“Nereye?”

“Bilmiyorum. Onun bizi incitemeyeceği kadar uzak bir yere.”

“Ya da belki onu öfkelenlendirmeyi kesmelisin. Her gün sabrını deniyorsun, Devryck.” Aldığım cezaların, yaptığım hatalara asla uymadığını bildiği için bakışlarını hızla başka yöne çevirdi. Babam bana her zaman sert davranmıştı. Ne yaparsam yapayım ne kadar gözüne girmeye çalışırsam çalışayım bir şey fark etmiyordu. Benden nefret ediyordu. Her zaman nefret etmişti ve Caed bunu biliyordu.

“Bugün iki kere baş ağrısı çektim. Doktor Meinsh daha kötüye gideceğini söylüyor.”

Caed gözlerinde o acınası ve artık fazla tanıdık olan endişe ifadesiyle bana döndü. “Ya spazmlar?”

“Kıpırdayamadım. Nefes alamadım. Öleceğimi sandım.”

Öfkeyle dudaklarını gerdi. “Peki, bu konuda o ne yapıyor?”

Bu sefer, ben başımı çevirdim. Pencerenin altındaki bahçeye baktım, bir şahinin daha küçük bir kuşun üstüne uçuşunu izledim. “Onun yapabileceği bir şey yok. Günün birinde o kadar kötü olacak ki kalbim duracak. Burada ölmek istemiyorum. Bu evde ölmek istemiyorum.” Paniğe kapıldığımı hissettim ve korkuyla titremeye başlarken dizlerimi karnıma çektim. “Beni yine o cesetlerin olduğu odaya koyacak. Orada uyumaya zorlayacak! Buradan kaçmam gerek. Gitmem gerek!” Zonklayan başımı ovuşturdum. “Ölüm beni almak için geliyor, Caed! Beni yakalayacak!”

“Hey.” Caed bana sarıldı ama avcumu göğsüne dayayıp onu geri ittim. “Şişşt. Sorun yok, Dev,” diye fısıldadı beni sakinleştirmek için. “Seni bir daha oraya tıktığında, bir sözcük söylemeni istiyorum. Güçlü bir sözcük. Tamam mı?”

Kollarının arasında hareketsiz kaldım ve burnumdan içime derin bir nefes çektim. “Ne sözcüğü?”

“Yenilmez.”

“Yenilmez mi?”

“Evet. Kötü olan hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceği anlamına geliyor. Asla. Ölüm’ün seni almaya geldiğini hissettiğinde, bu sözcüğü söyle. O zaman Ölüm sana dokunamaz.”

“Sen hastasın.” Bir kez daha, Barletta’nın sesi beni düşüncele-rimden sıyırdı. “Bunu bu yüzden yapıyorsun. Bir şey seni hasta etmiş.”

“Bir şey değil. *Birisi*.” Duraksadım, tamamıyla yabancı bir insana ne kadarını anlatsam diye düşündüm. Aslında bunun bir önemi yoktu. Adam yakında enfeksiyona teslim olacaktı ve bütün konuşmalarımız onunla silinip gidecekti. “Nadiren görülen genetik bir bozukluğum var. Buna Voneric Hastalığı diyorlar. Hayatın son evrelerine kadar ortaya çıkmaz. Tabii, travmayla tetiklenmezse.”

“Başına aldığın darbe. Baban bunu tetiklemiş.”

“Evet. Her gün kalbimin durma ve kalp krizi geçirme riskiyle yaşıyorum.”

“Genetik bir durumsa kardeşinde de var mı?”

“*Vardı*,” diye düzeltme yaptım.

Kaşlarını kaldırdı ve küçük yatakta oturduğu yerde kıpırdandı. “Demek öldü.”

“Doğru.” Yıllar önce ölmüş olsa da öfke hissi hâlâ içimi kemiriyor, serbest kalmak için bana âdeta yalvarıyordu. “Ve hayır, her çocukta bu hastalık yoktur. Ama dediğim gibi, bunu birazdan konuşacağız. Şu anda açlıktan ölüyor olmalısın.”

“Evet.” İçeri ilk girdiğimde sandalyemin yanına koyduğum yemeğe baktı. “Canım garip şeyler çekiyor. Şey gibi... çiğ et gibi.”

“*Noctisoma* fizyolojik değişimleri yaratan proteinleri üretmek için demirden faydalanır. Mesela, parıldayan gözleriniz. Kanınızdaki demir miktarını azalttığı için canınız et çeker.” Tabağın gümüş kapağını kaldırdım ve Darrigan Yemekhanesi’nin şefine hazırlattığım çiğ biftekten, patatesten ve yeşil fasulyeden oluşan yemeği gösterdim. Hücrenin parmaklıklarının altındaki dar kapidan tabağı içeri ittim.

Barletta büyük bir heyecanla tabağı kendisine çekti, kalın et dilimini iki eliyle aldı ve bir hayvan gibi yedi. Kollarından kanlar süzülürken, yiyecekten kaynaklanan potansiyel bir hastalığa neden olabilecek kadar çiğ olan eti mideye indirdi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Başka nedenlerden dolayı oluşabilecek bütün

bakteriyel enfeksiyonlar zaten rekabetten hoşlanmayan *Noctisoma* tarafından hızla yok edilirdi.

Barletta yemeğine devam ederken, hücrelerine ittiğim küçük bir bardak suyu da hemen aldı ve sinir bozucu bir şapırtıyla hızla içti.

“Neden bu kadar az su veriyorsun? Çok susadım,” dedi. Ona daha fazla su verebilirmişim gibi bardağı bana uzattı.

“Beyniniz size susadığınızı söylüyor.”

“Dudaklarım kuru bir kemik gibi kaldı.” Çatalına sapladığı bir parça patatesi ağzına attı. Patatesin ağzının kenarlarından akıp tabağına düştüğünü, Barletta’nın bunları tekrar çatalıyla alıp ağzına attığını görünce yüzümü buruşturdum.

“Evet, öyle sanırım. Parazit sonunda sizi öldürebilmek için bir su kaynağına doğru hareket etmenizi istiyor. Aslında büyü-yebilmek için sizin sağlıklı organlarınıza ihtiyaç duymasa, sizin içinizde suyun altında yaşamaktan gayet memnun olurdu.”

İğrenç bir şekilde yediği yemeğe biraz ara verdi ve gözleri daldı. “Lanet olsun, bana bu şeyden her söz ettiğinde daha çok korkmaya başlıyorum. *Alien* filmindeki yaratık gibi göğsümü falan mı yaracak?”

“Güzel ya da hoş bir manzara olmayacak ama hayır, o kadar abartılı bir şey olmayacak.”

Bakışlarını önüne indirdi, yeşil fasulyelerini ağzına atarken başını iki yana salladı. “Lanet bir şey bu,” dedi ağzındaki lokmayı yutmadan. “Kendimi hiç hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Bir maraton bile koşabilirmişim gibi.”

Omzumu silktim. “Büyük bir ihtimalle koşabilirdiniz.”

“Ama bunu yapamayacağım, değil mi?” Bana bakmadan çatalını yine yeşil fasulyelere sapladı. “Bundan sonra beni serbest bırakmayı düşünmüyorsun.”

“Doğru, düşünmüyorum.” Neden adama yalan söyleyecek ya da kaçınılmaz olayı hafifletmeye çalışacaktım ki? “Organizmanın içinizde büyümesini istiyorum. Siz öldüğünüzde içinizden almayı planlıyorum.”

“Ne için?”

Parmaklarımı birbirine sürttüm ama rahatsız edici bir karıncalanma hissi derime minnacık elektrik akımları gibi yayıldı.

Bir kez daha, kendimi Lilia'nın elimi tuttuğu âni düşünürken buldum. Karıncalanma hissinin, sanki elimi okşuyormuş gibi olduğunu düşündüm. "Yeniden hissedebilmek için."

"Nasıl yani, hiçbir şey hissedemiyor musun? Hiç mi?"

"Hayır. Bir cesedin içine hapsolmuş gibiyim."

Bir kahkaha patlattı ve çatalını tekrar patatesine daldırıp başını iki yana salladı. "Seni çıldırtıyor olmalı."

Onu izlerken çenemi sıktım, içime tekinsiz bir şeyin yayıldığını hissettim. "Devam etmemi sağlıyor."

Sesimin kızgın çıktığını fark etmiş olmalıydı ki başını kaldırdı ve omuzlarını geriye attı. "Bu solucanlar tedavi mi?"

"Hayır." Sandalyeden kalkıp ellerimi ceplerime soktum. "Esas tedavi toksinleri. Ne yazık ki bunları bir laboratuvarıda üretmek kolay değil. Bunun için taze bir insan bedeni gerekiyor."

"Ben... enfekte ettiğin ilk kişi miyim?"

Bakışlarımı yere dikip volta atmaya başladım. "Hayır. Sizden önce birisi vardı."

Dilini dişlerinin üstünde gezdirdi, çatalını tabağına vurdu. Bana şişe fırlattığı o küçük olaydan sonra, ona yemeğini plastik bir tabakta getirmiştım. "Sence bunu daha ne kadar sürdürebilirsin?"

"Sanırım, aptalca bir şey yapıp yakalanana kadar."

"Aptal olmadığını görebiliyorum," dedi hayal kırıklığıyla. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Volta atmayı kestim. "Hayır."

"Zor bir şey değil. Sadece kalem ve kâğıt. Ben... oğullarıma bir mektup yazmak istiyorum."

Lanet olasıca mektubunu yollamadan önce okusam bile buna izin veremezdim. Affedilmeyi hak etmiyordu. Bunu sormayı bile hak etmiyordu. Ama sonrası için bir pazarlık kozu olabilirdi. "Tek bir isteğinizi yerine getirebilirim."

"Çok sevinirim. Oğlum nöbetler geçirir. Küçüklüğünden beri öyle."

"Evet. Bunu biliyorum."

Titrek nefesini dışarı verdi ve bakışlarını yine tabağa çevirdi. "Buna benim neden olduğumu mu düşünüyorsun?"

“Oğlunuzun doktoru değilim. Nedenini bilemiyorum. Ama oğlunuzun hayatını kolaylaştırmadığınızı biliyorum.”

Gözlerindeki gümüş rengi parıltı, büyük bir olasılıkla göz-yaşlarıyla dalgalandı. “Onlara da zarar vermeyeceksin, değil mi? Karıma ve oğullarıma?”

“Onlara zarar vermek için bir nedenim yok. Ben sizin gibi çocuklara zarar vermem.”

İrkildi ve eliyle burnunu sildi. “Bu ayık olma hâli var ya? Gerçekten de berbat bir şey.”

Birkaç dakika daha bekledim, yemeğinin son kırıntılarını da yiyişini izledim.

“Hikâyeni bitirecek misin?” diye sordu, tabağını parmaklıkların arasından bana iterek. “Hâlâ bunun benimle ne ilgisi olduğunu merak ediyorum.”

“Bir sonraki ziyaretimde,” dedim ve tabağını alıp ofisime geri döndüm.

23. Bölüm

L I L I A

Entomoloji dersim için Emeric Kulesi'ne doğru giderken, sırt çantamda bir titreşim hissettim. Telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda ve Bee'nin okulundaki akademik danışmanın aradığını gördüğümde, beynim panik moduna geçti.

"Alo?"

"Bayan Vespertine?"

"Evet."

"Ben Janet Kempbell. Öncelikle, Bee gayet iyi." Derin bir oh çektim ama kadın hemen devam edince rahatlama hissi hızla dindi. "Bee'nin okul ücreti için arıyordum. Biraz vaktiniz var mı?"

Dersin başlamasına sadece dört dakika kalmıştı ama yalnız kalabilmek için köşeyi döndüm. Emeric Kulesi ve Descartes Binası'nın arasındaki dar bir ara sokağa girdim. "Evet."

"Ödemeyi ne zaman yapabileceğinizi sormak istemiştim. Ödeme altmış gün gecikti ve... bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum ama kız kardeşinizin kaydını iptal etmemiz gerekebilir."

"Bir dakika. Ne dediniz? Altmış gün de ne demek? Daha birkaç hafta önce bin dolar yollamıştım. Conner'ın ödemesiyle iki ay önden gidiyor olmamız gerekirdi."

"Bayan Vespertine, Bay Doyle'dan haziran ayından beri ödeme gelmedi. Ona defalarca ulaşmaya çalıştık ama telefonlarımıza

yanıt vermiyor. Sizin yolladığınız miktar temmuz ayını karşıladı ama şimdi ağustos ve eylül aylarının ödemesinin yapılması gerek.”

Midem bulanmaya başladı. Eğilip şok içinde düğüm düğüm olan karnımı tuttum.

“Bu telefonu açmak gerçekten de hiç hoşuma gitmiyor, Bayan Vespertine. Kız kardeşinizin bu okulu ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve...”

“Lütfen. Size yalvarıyorum, Bayan KempHELL. Parayı bulacağım.” Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve kusmamak için burnumdan nefes aldım. “Bana biraz zaman verebilir misiniz?”

“Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Ödemenin kendi payınıza düşen kısmını hep vaktinde ödediniz. Otuz günlük bir uzatma süresi sunan düşük bir gelir hibesi var. Rektörünüzle görüşüp sizin için bunu araştırabilirim. Ama bunun dışında, hâlâ geri kaldığınız otuz günlük sürenin ödemesini yapmanız gerekiyor.”

“Anlıyorum. Söz veriyorum, parayı bulacağım.”

“Bir kez daha sizi aramak zorunda kaldığım için özür dilerim. Kız kardeşiniz en iyi öğrencilerimizden biri ve burada çok ilerleme kaydetti.”

“Ona bu kadar güvendiğiniz için teşekkür ederim. Okula devam edebilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Teşekkür ederim. En kısa zamanda tekrar haberleşmek dileğiyle.”

“Teşekkürler.” Bu veda sözlerinden sonra telefonu kapattım ve Conner’ın numarasını buldum. Telefon uzun süre çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Çenemi sıkarak telefonu kapattım ve onu tekrar aradım. Sonra, tekrar denedim. Dördüncü denemeden sonra ona kısa bir mesaj yazdım.

Ben: Beni hemen ara.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak telefonu cebime soktum. Ara sokağın diğer ucundan sesler geldiğini duyunca, bir mazi çalılığının yanında sırtımı duvara yasladım. Çalılığın yanından baktığımda, Gilchrist ile Spencer’ın ara sokağa doğru

yürüdüklerini gördüm. Binaların arasındaki karanlık geçide girdiklerinde, kadın Spencer'ı duvara itti ve avcunu apış arasında gezdirip dudaklarını dudaklarına dayadı.

Kadının onu öpmek için eğildiği ânı yakaladıktan sonra yasak bir şeyi gördüğümü hissederek kaşlarımı çattım ve sırtımı dümdüz duvara dayadım. Telaşla Emeric Kulesi'nin ön tarafına doğru giderken, içime derin bir huzursuzluk hissi yayıldı. Çarpık bir halüsinasyon mu gördüm diye düşündüm. Belki daha bir hafta önce Gilchrist'ın kendisini Profesör Bramwell'a affettirmeye çalıştığını görmemiş olsaydım, bu manzara beni bu kadar şaşırtmazdı.

Başımı kaldırdığımda, şeytanın ta kendisi karşımdaydı; omzuna siyah deri bir çanta asmış, bakışlarını okumakta olduğu kitaba çevirmişti. İkimiz aynı anda binanın kapısına vardığımızda, nihayet bakışlarını kitabından kaldırıp bana çevirdi ve kitabını kapatıp yanımdan geçti.

"Bayan Vespertine," dedi. Bunu duyunca neredeyse kış üstü yere düşecektim.

"Profesör Bramwell," dedim saygıyla başımı sallayarak.

Profesör içeri girdi, ben de peşinden binaya girdim ve Gilchrist'ın sınıfında her zaman oturduğum yere doğru hızla yürümeye başladım.

Yerime oturduğum anda, telefonum titredi ve Conner'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Conner: N'aber?

Yanıt verirken, telefonu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Ben: Bee'nin okul ücretine ne oldu?! Kempbell aylardır ödeme yapmadığını söyledi!

Conner: Başka bir şey çıktı. Bu ay telafi ederim diye düşünüyordum ama Angelo'nun başı derde girdi ve şu anda faturalara boğulmuş durumdaydım.

Yani, ekstra para kazanmak için Angelo'yla yaptığı işler, işe yaramamıştı.

Ben: Bana söz vermiştin! Onu okuldan atacaklar.

Conner: Sana söylemiştim, onun o okula ihtiyacı yok. Sadece daha çok arkadaş edinmesi gerek.

Ben: Bunu yapma. Burada zor idare ediyorum. En azından bir ödeme yapamaz mısın?

Conner: Birkaç haftaya ihtiyacım var.

Ben: Bu ödemeyi yapacağına yemin etmen gerek. Lütfen.

“Selam, n’aber?”

Mesajlaşmam bölündüğü için sinir olmuş bir hâlde telefonumu kaldırdım ve Spencer’in tepemde dikildiğini gördüm. Gözlerimin önünden Gilchrist’in onun apış arasını okşadığı sahne geçti ve başımı iki yana sallayarak bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

“İyi. Teşekkürler.”

“Her şey yolunda mı? *Stresli* gözüküyorsun.”

“Aile meseleleri.”

Gülerek yanıma oturdu. “Sen de mi?”

Öfkeli kaltak yanım ona zengin insanların sorunlarının aynı olmadığını söylemek istedi ama zihnimde devam eden büyük karmaşaya rağmen kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım.

“Öğle yemeğinde buluşmak ister misin?”

Kafam fena hâlde karışmış gibi görünmemek için çabalar-ken, kürsüde bilgisayarını çıkaran ve gözlerini Spencer’a dikmiş olan Gilchrist’e baktım.

Onları suçüstü yakalamış birisi gibi görünmeden nasıl yanıt verecektim?

“Bir kız arkadaşın yok mu?”

“Yok.” Sandalyesinde geriye kaydı ve dirseğini sandalyenin sırtına yasladı. “Bunun ne önemi var? Sadece öğle yemeği. Bir şeyler yememiz gerek, öyle değil mi?”

“Haklısın.”

Gilchrist’a baktığımda, hâlâ onu izlediğini fark ettim. Ama sonra Mel’in ne dediğini hatırladım. *Bir manipülatördür.*

Mel'in birinin kim ya da ne olduğuna dair söylediklerini tam olarak ciddiye almıyordum ama Spencer'm benimle vakit geçirmekteki ısrarı tuhaftı. İyi biri olduğunu kanıtlaması için ona bir şans vermiş olsam da durum hâlâ biraz garipti.

"Bu seferlik pas. Çok işim var." Ters davranmak istemiyordum ama dünyanın tepetaklak olduğu bir zamanda havadan sudan söz ettiğim bir öğle yemeği için uygun bir ruh hâlinde değildim.

Gülümsemesi silindi, suratı asıldı ve başını salladı. "Babamdan bir randevu alabildin mi?"

"Hayır, açıkçası gerek görmedim." Okula kabul edilmeme izin verdiği için ona teşekkür etmek dışında, vaktini almam için başka bir neden yoktu. Profesör Gilchrist'in neden ısrarla onunla görüşmemi istediğinden emin değildim.

Spencer'in öğle yemeği teklifini geri çevirdiğim için kendimi hâlâ biraz kötü hissederek iç çektim. Bana hep iyi davranmıştı ve niyetinden şüphe etmeme neden olan şeyin genel olarak erkek arkadaşlarla ilgili güvensizliklerim ve düşüncelerim olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Ne de olsa, okulda arkadaş edinmekten *kaçınmayı* planlamamıştım. "Yarın öğle yemeğine ne dersin?"

Gözleri parıldadı. "Olur, tamam. Süper."

En azından bu sayede zihnimdeki karmaşa biraz rahatlardı. Çünkü o anda o eksik ödemeleri nasıl telafi edeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Daha buraya yeni alışıyorum ve Conner şimdiden her şeyi berbat etti. Ne kadar uzaklaştım da fark etmiyor, adam her şeyi mahvediyor." Yurttaki odamda yatağıma uzanmış tavanı izlerken, Jayda'nın arka planda gürültü yapmaya başlamış olan diğer iki çocuğuna bağırdığını duydum.

Oflayarak devam etti. "Şu anda kendini ne kadar çaresiz hissediyorsun?"

“Para kazanmak için seks yapacak kadar değil. Henüz.” Karın üstü dönüp parmağımı yatak örtümün sarı dikiş kısımlarında gezdirdim.

“Tam olarak para karşılığı seks sayılmaz.” Sesini alçaltmıştı ve arka plandaki seslerin kesilmesi, bana konuşacak daha sessiz bir köşe bulduğunu anlatıyordu.

Kaşlarımı çattım. “Neden söz ediyorsun?”

“Bir internet sitesi varmış.”

Tekrar sırtüstü uzandım, elimle alnıma vurdum. “Jayda, ben...”

“Hayır, bir dakika. Beni dinle. Kimliğini ifşa etmene gerek yok. Yüzünü falan göstermiyorsun.”

Burnumun ucunu sıktım, böyle bir şeyi yapamayacağımı bildiğim için başımı iki yana salladım ama meraklanmıştım. “Neymiş?”

“Biraz açık fikirli ol, tamam mı? Çünkü bu işten para kazanan birini tanıyorum.”

“Kuzenin mi?”

“Hayır, kuzenim değildi.”

Ses tonundan tereddütlü olduğunu fark ettim ve birden yataкта doğruldum. “Sendin! *Sen* miydin?”

“Bak, sana bunu önermezdim ama zor durumdasın ve ben bunu denedim. Para miktarı buna değer.” Sesindeki heyecan birden daha da meraklanmama neden oldu.

“Ne yaptın?”

“Şey... açık fikirli ol, tamam mı?”

“Bunu dedin zaten.”

“Doğru.” Telefonda titrek nefesini dışarı verdiğini duydum. “Halka açık bir yerde şeftaliyi soydum.”

“Ne?”

“Daly’s Market’in otoparkında biraz ‘özel bir şey’ yaptım.”

“Ne gibi özel bir şey?” Neden söz ettiğini anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Ne diyorsun?”

“Lanet olsun, mastürbasyon yaptım, tamam mı?”

“Halka açık bir yerde mastürbasyon mu yaptın?”

“Evet. Yalan söyleyemem, bugüne kadar yaptığım en seksi şeydi.” Jayda gergin bir sesle gülerken, onun onca yer arasında

Daly's Market'in otoparkında hamileyken böyle bir şey yaptığını hayal etmeye çalıştım. "Aldığın oy oranına göre ödeme alıyorsun ve site bu ödemedenden çok küçük bir pay kesiyor. Yani geri kalanı tamamıyla sana kalıyor. O videodan *iki yüz dolar* artı bahşişler aldım. Yüzümü göstermeme bile gerek kalmadı."

Lanet olsun. İki yüz dolar mı? Jayda bu konuda yalan söylemezdi. "Ödemeyi hemen mi alıyorsun?"

"Evet. Video ne kadar riskli olursa o kadar fazla para geliyor. Sanırım, bazı erkekler hamile kadınlardan hoşlanıyor. Sen de kısa bir etekle ve diz boyu çoraplarla liseli kız rolü oynayabilirsin."

"Jayda, sınıfa bin dokuz yüz doksan sekiz yılının Britney Spears'ı gibi giyinip gidemem. Tanrı aşkına, burası üniversite. Kimse diz boyu çorap falan giymiyor."

"Sen bilirsin. Ama senin gibi bacakları biçimli, kısa etekler giymiş genç bir kadın çok para kazanabilir."

Önerdiği şeyi ciddi ciddi düşünmemeye çalışarak hızlı hızlı başımı iki yana salladım. "Yaşını falan doğrulaman gerekmiyor mu? Kimliğimle kendimi ifşa etmiş olacağım zaten."

"Bu sitede öyle bir şey yok. Bunu nasıl beceriyorlar bilmiyorum ama bu tür bir doğrulama istemiyorlar. Bak, bundan bir kariyer yapacak değilsin, Lilia. Birkaç video çekeceksin ve eksik okul ücretlerini telafi edeceksin. Bu arada, liseli kız rolünü severlerse, *tek* bir videoyla okul ücretinin eksik olan kısmını bir kerede ödeyebilirsin."

Tanrım, bunun kulağa bu kadar kolay ve etkileyici gelecek şekilde anlatması hiç hoşuma gitmemişti. Bütün sorunlarımın arkadaşımınla yaptığım tek bir konuşmayla çözülebileceği ihtimali de öyle. "Ses çıkarmam gerekiyor mu?"

"Sadece ıslak sesleri duymak hoşlarına gidiyor."

"Eh, giderek kötüleşiyor," diye inledim ama Jayda beni susturdu.

"İnlemen ya da o tür sesler çıkarman gerekmiyor. Ama herkese açık bir yerde olduğunu anlasınlar diye birilerinin konuştuğu bir yerde olman iyi olabilir."

Gözlerimi elimle kapatıp ofladım. "Bu... bana yanlış geliyor."

“Bak, Conner sersemin teki. Asla sana ve Bee’ye destek olmayacak, tamam mı? Şimdi bir de Angelo’yla ortak oldu! Artık ondan iyi bir davranış bekleyemezsin. Kendi başının çaresine bakman gerek, Lilia. Sana *cüretkâr* davranmanı söylemiştim, hatırlıyor musun? Bir adamın bu hayali elinden almasına izin verme. Dizginleri elinde tutabilmek için ne gerekiyorsa yap.”

Lanet olsun, haklıydı. Conner’a güvenmek, cehennemde kar yağması için dua etmek gibi bir şeydi. İyi bir adam olabilirdi ama baba olmaya uygun değildi. Bee’yi okuldan alıp Angelo’yla ve suç işlenen bir yere koymak bir felakete neden olabilirdi. Gerçekten de dizginleri ele almalıyım. Kendi başımın çaresine bakmalıyım. Bee mezun olunca o da sorumluluk alırdı ama o zamana kadar benim elimden geleni yapmam gerekiyordu. “Senden hem nefret edip hem de seni bu kadar sevmem nasıl mümkün olabiliyor?”

Jayda güldü. “Sevgin nefrete ağır basıyor.”

“Haklısın.” Pes etmiş gibi ofladım. Keşke videoyu orada çekebilseydim diye düşünerek odamda etrafıma bakındım. Ama Jayda’nın dediği gibi daha büyük bir risk aldıkça para miktarı artıyordu. “Tamam, Gece Yarısı Laboratuvarı yaklaşıyor, gitmem gerek.”

“Kendine iyi bak. Bunu yapmaya karar verirsen bana haber ver.”

“Tamam.” Telefonu kapattığım anda alnıma vurdum ve hemen Jayda’ya kısa bir mesaj yazdım.

Ben: Sitenin ismini sormayı unuttum.

Jayda: RöntgenciMekânı.

Ben: İsmnin bile ürkütücü olması gerekiyor değil mi?

Jayda: İsmi boş ver.

Yataktan kalktım, iç çekerek pencereden aşağıdaki avluya baktım. Hızlı adımlarla yürüyen öğrenciler, oradan oraya sıçrayan gamsız kuşlar gibiydiler. Acaba içlerinde hayatta karşılaş-tıkları kocaman bir engeli nasıl aşacağını düşünenler var mıdır yoksa tek stres kaynakları dersler midir diye merak ettim.

Neden hayatımın hep böyle karmakarışık olması gerekiyor?

Dışarıyı izlerken, uzaktaki bir şey dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak öne eğildim, pencereden Shanlot Binası ile saat kulesinin arasındaki meşe ağacına baktım.

Uzun bir pelerin giymişti ve yüzünde veba doktoru maskesine benzeyen bir şey vardı.

Şaşkınlıkla nefesim kesilirken geriye doğru sendeledim, çalışma masamın sandalyesini yere devirdim ve küt diye kış üstü düştüm. Omurgama keskin bir acı yayıldı. Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. Tekrar pencereden dışarı baktığımda, hiçbir şey göremedim. Avluda sadece yürüyen öğrenciler vardı.

Harika. Hayatım yalnızca boktan değil. Bir yandan da gerçek olmayan şeyler görüyorum.

Oflayarak kendimi yatağıma attım ve başımı avuçlarıma dayadım.

Derken, ekran aydınlandı ve Bee'den bir mesaj geldiğini gördüm.

Bee: Selam, her şey yolunda mı? Daha önce yemek kartımla atıştırmalık bir şeyler almaya çalıştım ama limitin düşürüldüğünü söylediler.

İçimden ağlamak geldi.

Ben: Her şey yolunda. Sadece hesabınla ilgili ufak bir karışıklık olmuş. Limit geçici olarak düşürülmüş.

Bee: Sorun değil, Lil. Zaten yemekler arasında atıştırmalık yememe gerek yok. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemiştin.

Ona her şeyin yolunda olmadığını söylemek istedim. Ne yapacağımı düşünmekten ağlamak üzere olduğumu söylemek istedim. Ama bunları söylemek yerine şöyle yazdım:

Ben: Merak etme, her şey yolunda!

Bee: Sen ve Conner sıkışıksanız, bir iş bulabilirim. Yakında on yedi yaşına basacağım, unuttun mu?

Bu teklifi harika olurdu ama ona birkaç ay önce çalıştığı son iş yerinde olanları hatırlatmaya içim elvermedi; bir nöbet geçirip müşterilerden birine bağırınca ânında işten atılmıştı. Kadının suratına bir milkshake fırlatmış, dondurmacıdaki kısa macerası sona ermişti.

Gerçi ben de nöbetler geçiriyordum ama o güne kadar kimseye saldırmamıştım.

Ben: Gerek yok. Geçici bir durum.

Bee: Tamam! Dracadia nasıl?

Ben: Harika. Ölü Ozanlar Derneği'nin bilim versiyonu. Hem de kızlarla.

Bee: Ah süper. Noel'de seni görmek için can atıyorum.

Ben: Ben de seni. Seni seviyorum.

Bee: Ben de seni seviyorum.

Kahretsin. Bunu yapacaktım, değil mi? Gerçekten de derste videoyu çekecektim.

Ama ne zaman?

Laboratuvar vakti kusursuz bir seçenektir. Asistan ilk yirmi dakikayı genellikle ders anlatarak geçirirdi. Hepimizin, iki yanında dolaplar bulunan sıralarımız vardı. Benimki arka sıra olduğuna göre, beni kimse göremezdi. Tabii, Spencer birden arkasına dönüp konuşmaya başlamazsa.

Bunu düşününce midem bulandı.

İki yüz dolar, Lilia. Okula borçlu olduğun iki bin dolarlık miktarı biraz azaltabilirsin.

Bu fikir yavaş yavaş aklıma yatmaya başladı. Bunu geçekten de yapacaktım.

24. Bölüm

DEVRYCK

Eldivenli ellerimle Barletta'nın dilini kaldırdım. "Alt ve üst-dudaklarının yanı sıra dilaltı papilasında da vonyxsis görülüyor," dedim telefonuma. "Bunlar dışında, diş yapısı normal. Her iki göz akında sararma. Her iki gözde yansıtıcı tabaka. Mukozal yüzeylerde kuruluk." Stetoskobumu sırtına koyup bir süre dinledim, sonra biraz yukarı ve omurgasının diğer tarafına kaydırdım. "Üst solunum yolları, ciğer bölgesinde dağınık bir şekilde duyuluyor. Hafif bir hırıltı var ama kuru öksürük değil. Dikte sonu."

"Dikte sona erdi," dedi robotik bir kadın sesi.

Tipik olarak enfekte kişilerde görülen korkunç ama bir yandan da belirgin bir koku –ölümü hatırlatan bir kokuydu– hissettim. İnsanların parazitin doğal konağı olmadığını gördüğüm-den, bunu pek açıklayamıyordum. Belki de diğer kurbanlarda bir anlamı vardı.

"Vonyxis nedir?" diye sordu Barletta, sakın sakın yatağında otururken.

Bileğini diğer tarafa çevirdiğimde, derisinde kapkara, ince damarlardan oluşan bir ağ gördüm.

"Bu iyi bir şey olamaz. Lanet olsun, neler oluyor?" Başını hızla yana çevirip öksürdü, beton zemine kıpkırmızı bir tükürük düştü. "Çok susadım. Su içmem gerek."

“Size gün boyunca verdiğim su miktarı yeterli. Size neler olduğunu anlattım, Bay Barletta. Bunlar enfeksiyonun normal aşamaları.”

“Verdiğin su yeterli değil. Geceleri kramplar yaşıyorum. Halüsinasyonlar görüyorum. Tüm bunlar detokstan da beter.”

Oysa daha yeni başlıyordu.

Aletlerimi toparlarken ve hücre kapısına doğru giderken, ona sırtımı dönmedim.

O sırada kaçmayı deneyecekmiş gibi görünmüyordu ama yakında kaçınılmaz olarak değişecekti. Çok yakında fiziksel muayeneler, güreş maçlarına dönüşecekti. Neyse ki suçluluk hissi genel olarak onu kontrol altında tutuyordu ve vicdanı onun için önemli olduğu sürece kullanmayı planladığım bir zayıflıktı.

Ama yakında geçici bir duygu olacaktı.

“Gitmiyorsun, değil mi?” Elini saçlarının arasında gezdirdi ve kolunu indirip avcuna takılan tutamları görünce kaşlarını çatı. Güçlkle yutkundu, saçlarını bir kenara attı. “Burası çok... sessiz. Sessizliğe tahammül edemiyorum.”

“Not vermem gereken kâğıtlar var.”

“Bir dakika.” Öne atıldı. “Bana hikâyeni anlatmaya devam edecektin. Çocukluğunu. Unuttun mu?”

Aslında bir an önce laboratuvara gitmem gerekiyordu ama “Peki,” diye yanıt verdim.

“Nöbetler kalbine ulaşırsa bir kalp krizi geçireceğini söylemiştin. Hiç böyle bir şey yaşadın mı?”

“Hayır, kalp krizi geçirmedi. Ama bir keresinde beni çok korkutan bir olay deneyimledim.” O korkunç günü, hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştirmiş olan günü hatırlayınca gözlerimi yumdum.

“Memeleri resmen kusursuz,” dedi Caedmon hayretle. Küçük bir nevresim dolabının içinde çömelmiş pozisyondaydı. “Memelerini, giydiği o çirkin kazakların altında gizlediğine inanamıyorum.”

Kadının dolabının bulunduğu personel odasının hemen yanındaki dolapta küçük bir delik vardı; personel duş bölmelerinden birini görece kadar kusursuz bir açıda açılmış bir gözetleme deliği.

Söylentilere göre, sapık bir tamirci iki sene önce o deliği açmıştı ve orada mastürbasyon yaparken yakalanmıştı. Ama belli ki adam kimseye o delikten söz etmemişti. Gerçi ben asla o delikten içeri bakmamıştım. Hâlâ bir dolabın içinde olmaya tahammül edemiyordum. O geceden beri öyleydim.

Von Naerick Akademisi, babamızın mezun olduğu Dracadia Üniversitesi'ne bağlı küçük bir kolejdi. Aile ismimiz bize çok az öğrenciye verilen bir rahatlık sağlıyordu ve ikimiz bunu sonuna kadar kullanıyorduk. On yedi yaşındaydık ve daha önce beş farklı koleje gitmiştik; hepsi de sicilimizi lekelemeden sessizce ayrılmamıza göz yummuştu. Bir okul daha değiştirecek duruma gelirse, babam büyük bir ihtimalle bizi Meksika'nın orta yerindeki bir uyuşturucu karteli çiftliğine yollardı.

Ama herkesin kısaca delik dediği şey, göz ardı edemeyeceğimiz bir başkaldırı eylemiydi. Caedmon ve ben, ahlaksız çocuklar için birer tur rehberi gibiydik ve birinci sınıf öğrencilerini küçük gruplar hâlinde gizli dikiz şovumuza götürüyorduk. Kardeşim hemen hemen bütün kadın öğretmenlerin memelerini ve kıçlarını görmüştü ve bu konuda bir uzman olduğunu sanıyordu.

Çocuklardan biri kadını görebilmek için Caedmon'ı itince, sırtarak başımı iki yana salladım.

Bir saniyeye kalmadan, kardeşim çocuğun yüzüne yumruk attı. Zavallı çocuk inleyerek gerisin geriye beton zemine savruldu. Büyük bir olasılıkla yarılmış olan dudağından kanlar fışkırdı.

"Bir daha beni iten olursa yumruk yer. Sersem." Gruba dönüp başını salladı. "Sırada kim var?"

Üç çocuk ona sokuldu ama Caedmon birini seçti. Ben tünelin koridorunda nöbet tuttuğum için bir sigara yaktım ve grubun her üyesinin delikten bakmasını bekledim. On beş dakika sonra çocuklar tek sıra hâlinde dışarı çıktı. Bazıları hayal kırıklığıyla ayaklarını sürüyerek geri geldi. Pek bir şey görememiş olmalıydılar çünkü öğretmenler duşta uzun süre kalmazdı.

Oğlanlar gittikten ve yatakhaneye doğru yürümeye başladıktan sonra Caedmon dolaptan çıkıp paraları saydı.

"Elli dolar." Yirmi beşini bana verdi ve sigaramdan bir nefes daha çekip paraları cebime attım. İkimizin de paraya ihtiyacı

yoktu ama yapacak bir şey bulmuştuk. “Hiç mi merak etmiyorsun, Devryck?” Sigarayı parmaklarımın arasından kapıp içine uzun bir nefes çekti.

“Tabii ki merak ediyorum. Ama güzel bir çift meme bile buna değmez.” Hem memeleri bir gözetleme deliğinden izlemek zorunda değildim. Kürek antrenmanından sonra kayıkhanede Bayan Chandler’ın memeleriyle samimi olmuştum. Aynı gün bana erkek kardeşimle üçlü seks yapmak istediğini itiraf etmişti.

“Seni gerçekten de mahvetmiş.”

“Her neyse, artık geri dönsek iyi olacak. Caesar bana ilk derse yine geç kaldığım takdirde elimi keseceğini ve kemiklerini babama yollayacağını söyledi.”

Caesar, ikimize göz kulak olması için babamın tuttuğu koruyucu babaydı. Elbette, bir koruma değildi. O sersem sadece kendi kışını düşünen eski bir mafya askeriydi. Tek görevi Caedmon’ın ve benim başımızı derde sokmadığımızdan emin olmaktı. Ya da babama sorun çıkarmadığımızdan emin olmaktı.

“Babamızın kalbinin peşinde olan bir adam.” Caedmon dolabı kapatmak için kapağının kolunu tuttuğu anda, koridorda beton zeminin üstüne çarpan ayakkabı seslerini andıran sesler yankılandı.

İkimiz hemen koridorda sesin geldiği yöne doğru bir dönemece atıldık ve sırtımızı dümdüz duvara yaslayarak köşeden bir başka koridora baktık.

Paslı kafeslerdeki çıplak ampuller, iki kişinin bize yaklaştığı uzun geçidi aydınlattı. İkisi de siyah takım elbiseli, ellerinde birer tabanca olan, daha önce hiç görmediğimiz yabancı adamlardı.

“Gel!” diye fısıldadım Caedmon’a telaşla. Onu hızla geriye çektim.

Koridorun sonundaki kapı her zamanki gibi kilitliydi, oradan kaçış yoktu. Aksi yöne, tekrar dolaba doğru koşmaya başladık.

Ayak sesleri giderek arttı. Adamlar her an köşeyi dönüp bizi görebilirdi. Kim olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyordum ama bizi orada yakalamaları hiçbir açıdan iyi olmazdı. Kolumu sert bir şekilde çekiştirdiğini hissedince, kardeşimin beni dolaba doğru çektiğini fark ettim.

Başımı iki yana salladım. Oraya giremezdim. Girmeyecektim. “Hayır! Hayır!”

"Gidecek yerimiz yok, Devryck. Gel!" Ayak sesleri köşeye yaklaştı. Caedmon eliyle ağzımı kapattı ve dolaba girip beni de içeri çekti. Mideme yayılan panik hissi bir kasırğa gibi göğsüme yükseldi. Nefes almaya çalışarak kardeşimin eline karşı hırıltılı bir ses çıkardım; sadece burnumdan içime azıcık nefes çekebiliyordum ama yeterli değildi. Beni bırakmadan dolabın kapağını kapatırken ışık azaldı.

En sonunda zifiri karanlıkta kaldık.

"Hemen yanındayım, Devryck," diye fısıldadı kulağıma. "Sesime odaklan."

Titrek nefesler arasında gözlerimi yumarken, tepeden tırnağa yaprak gibi titriyordum ve kaskatı kesilmiştim. Kolumun üzerindeki elinin baskısı, kollarımı buz kesmiş gibi kaskatı yapan o uyuşukluğu delip geçti.

"Bir şey olmayacak. Hiçbir şey olmayacak. Sesime odaklan, Dev."

Başıma feci bir ağrı saplandı ve ellerimi yukarı savurup kolunu ittim. Dizlerimin üstüne çöktüm. Bacaklarımın üst tarafından süzülen ılık bir şey yerde birikti ve kapağın altındaki aralıktan dışarı aktı. Kaslarımın kasıldığını, derimin altında bin tane küçük düğüm oluştuğunu hissettim.

Dolap bir anda ışıkla doldu ve bulanık gözlerle iki adama baktım. Görüş açımın kenarına yayılan siyahlık, beni içine çekmek üzereydi. Bir şey beni sarstı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı Caedmon.

Kapkaralık bir kâbus beni tepeden tırnağa yuttu.

"Altına yapmış!" diye gürlledi yabancı bir ses. "Diğerini al!"

Kaslarıma keskin bir acı saplandı ve yerdeki birikintinin içine yığıldım. Bir hayal alemindeymiş gibi adamlardan birinin Caedmon'ı sürükleyerek uzaklaştırdığını gördüm.

Adam kolunu boğazına dolamış onu sürüklerken, kardeşim kordudan irileşmiş gözlerle bana baktı. "Onu bırakamazsınız! Ölecek! Ölüyor!"

Yenilmez.

Ağzımı açıp bu sözcüğü haykırmak istedim. Sesim çıkmadı. "Yenilmez!" diye bağırdım en sonunda. "Yenilmez."

Karşımda ayakkabılar belirdi ve o anda ikinci adamın orada olduğunu anladım. Bir an için beni kardeşim gibi sürükleyerek kaçıracağını düşündüm. Ama yumruğunu geriye savurdu ve yanığımin üstüne indirdi. Gözlerimin arkasında muazzam bir şimşek çaktı, darbe dişlerimin birbirine vurmasına neden oldu.

Kardeşim, zifiri karanlık bir kalkanın arkasında gözden kayboldu.

“Ne demek bu? Yenilmez mi?” Barletta’nın sorusu beni anımdan çekip çıkardı, *şimdiki zamana* geri getirdi.

“Korkmamak için kendime yaptığım bir telkin.”

“Kimdi onlar? Kardeşini kim aldı?”

“O zamanlar bunu bilmiyordum.” Daha sonradan birimizi almalarının emredildiğini öğrenmiştim. Ben altıma yaptığım için kardeşimi almaya karar vermişlerdi.

“Kardeşine ne oldu?”

“O konuyu sonraya bırakalım.”

25. Bölüm

L I L I A

Fmeric Kulesi'ne giden otobüse doğru yürürken nabzımı kulaklarımda hissedebiliyordum. Yanımda oturan Spencer, kampüste düzenlenecek olan bir aktiviteyle ilgili bir şeyler anlatıp dururken, onu duymazdan geldim ve zihnim halka açık bir yerde kendime dokunduğum imgeye takılı kaldı.

Ne halt edecektim?

Daha önce de kendime dokunmuştum ama bunu sadece birkaç kere denemiştım. Ama bir sürü battaniyenin ve yastığın arasında olmadığım bir yerde yapmamıştım. Conner aniden içeri girebilir diye fazla endişelenmişim, bu yüzden hep çok kısa sürmüştü ve nadiren tatmin olmuşum.

Daha önce bir blogda, fazla dikkat çekmeden o videolar-
dan birini nasıl hazırlayabileceğime dair ipuçları okumuştum. Halka açık bir yerde mastürbasyon yapmak; hayatım buna dönüşmüştü.

Blogda videoyu çekerken aşağı ya da yana çekmek gibi bir şeyle uğraşmamak için bir eteğin altına iç çamaşırını giymemeniz tavsiye ediliyordu. Dolayısıyla dizlerimde biten bir etek giymiş, mahrem yerlerimin doğal olmayan bir şekilde savunmasız kaldığı hissini üstümden atmaya çalışarak bir saat odamda dolanmıştım. Çıplak olma hissinden nefret ederdim. Duş aldıktan sonra bile hemen giyinmek istediğimden, derse giderken eteğimin

altında hissettiğim serin hava sırtımın ürpermesine neden oluyordu.

Kötü bir ürpertiydi.

Laboratuvara indiğimizde hemen sırama gittim ve her zamanki gibi laboratuvar önlüğümü giydim. İçimden lojistik olarak bu işi nasıl yapacağımı planlamaya çalıştım ve kaşlarımı çatarak kamerayı tek elimle bacaklarımın arasında nasıl tutacağımı düşündüm.

İki yüz dolar. İki yüz dolar. Hayatında kazanacağın en kolay iki yüz dolar.

Tabureme oturup masanın altındaki küçük bölmede dizlerimi iki yana açarken titremekten kendimi alamıyordum. Neyse ki iki yanımda çekmeceler vardı. Diğer öğrenciler yerlerine geçerken, elimden geldiğince az hareket etmeye çalışarak telefonumu çıkardım ve kamera uygulamasını açtım. Bunu video ayarına getirdikten sonra Spencer'in başını hızla önüne çevirdiğini gördüm.

Lütfen sürekli bana bakmasın.

Böyle bir şeyi sınıfın ortasında yapmayı düşünmek zaten yeteri kadar kötüydü. Ama Spencer'in bakışlarını sürekli üstümde hissedersen, işkenceden farksız olacaktı.

Nihayet Ross geldiğinde ve herkes yerine yerleştiğinde, nabzım hızlanmaya başladı. Derste iç çamaşırı giymiyor olmak işin en kötü yanıydı. İnternet sitesine göre sadece iki dakikalık bir video çekmem gerekiyordu.

İki dakika, yüz yirmi saniye ve iki yüz dolar, dedim içimden.

Titrek nefesimi dışarı vererek kaydet ikonuna tıkladım, telefonu bacaklarımın arasına yerleştirdim. Ross derse başlarken, güçlkle yutkundum ve burnumdan derin nefesler almaya çalıştım.

Hadi, Lilia. İki dakika.

Dizlerimin arasına sıkıştırdığım kameranın doğru pozisyonunda olduğunu kontrol ettikten sonra, biraz daha yukarı ittim. Yanımdaki çantamın cebinde duran el antiseptiğinden biraz sıktım, ellerimi mümkün olduğunca temizledim. Sonra, kollarımdan birini masanın üstüne dayadım, diğer elimi eteğimin altına soktum ve parmaklarım çıplak tenime değdiğinde yüzümü buruşturdum.

Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

İçime derin bir nefes çektim, parmağımı bacaklarımın arasında aşağı yukarı oynatmaya başladım. Bacak kaslarım bir anda gerildi. Tekrar yutkundum, bakışlarımı geçen haftaki laboratuvar dersinin özetini yapmakta olan Ross'tan ayırmadan kendimi okşamaya devam ettim. Aşağı ve yukarı. Kendimi yaptığım şeye vermeye çalıştım.

Otuz saniyesi geride kalmıştı bile.

Zihnim ne halt ettiğimi anlamaya çalıştı ve nihayet bunu idrak ettiğinde içimde bir şey değişti. Parmak uçlarıma kaygan bir ıslaklık yayıldı. Masanın siyah mat yüzeyinde birisinin yüzü belirdi. Bakır rengi gözler. Kalın bir ses. Çatık kaşlar.

“Böldüğüm için özür dilerim.”

Gözlerim bir anda odanın ön tarafına çevrildi. Profesör Bramwell bembeyaz bir laboratuvar önlüğünün altına giydiği siyah gömleğiyle ve siyah pantolonuyla bir kara şövalye gibi içeri girdi.

Odanın ön tarafındaki sandalyesine otururken, midemde uçuşmaya başlayan kelebekler oturduğum yerde kıpırdanmama neden oldu. Elimi hassas noktadan çektim, ıslak parmağımı bacağımın iç kısmına dayadım ve ıslaklığımı silmeye çalıştım.

“Larvaların sayısının biraz azaldığını fark ettim. Sanırım, yetişkin solucanları tanka aktarırken pensi fazla sıkıyorsunuz.”

Paraziti nasıl hassasiyetle tutmamız gerektiğini anlatırken, elinin hareketlerini izledim, parmaklarına odaklandım ve dediklerini duymazdan geldim. Parmakları kusursuz uzunluktaydı. Ne fazla inceydi ne de fazla kalındı. İçime girdiklerini hayal edebileceğim kadar kusursuzlardı.

Tanrım, kes şunu.

Ne yaptığımı fazla düşünmeden, dalgın dalgın bacaklarımın arasını okşamaya geri döndüm. Ross'un ders anlattığı zamandan farklı olarak, bakışlarımı Profesör Bramwell'dan alamıyordum. Kalın sesi kulaklarımı okşuyor, ensemeye bir ürperti yayıyordu. Profesör konuşurken gözlerimi ellerine kilitledim ve sert avuçlarının tenimi okşadığını hayal ettim.

Kendime hakim olamadan fantezi zihnimde dallanıp budaklandı ve parmağımı içime sokup çıkarmaya başladım. Midemde yoğun bir istek hissetmeye başladım. Kaslarım gerildi.

Profesör sınıfa açıklama yapmaya devam ederken bacaklarım titredi. Kendimi, onun beni parmaklarıyla becerdiği çılgın bir fanteziye kaptırdım. Şöyle bir etrafıma bakındığımda, meraklı Spencer'in bile benimle ilgilenmediğini gördüm.

Ne yaptığımla ilgili gerçekliği aşır kabullendiğimde ne mi oldu? İlk başlardaki düşüncelerime rağmen insanlarla dolu bir odada kimseye çaktırmadan sessizce kendimi tatmin etme oyununun heyecan verici olduğunu düşündüm.

Kesik kesik nefes alıp verirken, Bramwell'a o kadar odaklandım ki gömleğinin yakasının üstünde kalan çıplak teninde silik bir yara izi gördüm. Parmaklarım o kadar aç bir şekilde hareket etmeye başlamıştı ki ıslaklığım bacaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Kaslarım gerildi. Daha da gerildi.

Tam o sırada, Bramwell bana baktı.

Altdudağımı ısırdım, vücudum tir tir titrerken burnumdan nefes alarak nötr bir yüz ifadesiyle oturmaya çalıştım. Garip bir açıda eğik duran elime kramp girmek üzereydi. Parmaklarım hareket etmeye devam ederken, kolumun üst kısmını oynatmaya çalıştım.

Midemin dibine muazzam bir boşalma isteği yayıldı.

Buna ihtiyacım vardı.

İçimdeki gerilim öylesine dayanılmaz hâle geldi ki telefonum elimden kaydı.

Yere düşerken çekmecelerden birinin koluna küt diye çarptı, ses odada yankılandı ve telefon erişemeyeceğim bir yere fırladı.

Dehşet içinde kaldım ve telefonu almak için hemen ayağa fırladım.

O panikle Bramwell'in açıklamasını bitirdiğini ve Ross'un derse devam ettiğini fark etmemiştim; ta ki görüş alanımın kenarında parlak, siyah ayakkabılar belirene dek. Bakışlarımı yukarı kaydırduğımda, Profesör Bramwell'in hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaştım. Kayda hâlâ devam etmekte olan telefona baktım ve Bramwell'in aşağıya bakmayacağını umdum.

Spencer'in ilk gün Bramwell'in dersinin kaydedilmesinden hoşlanmadığını ve kayıt yapıldığına dair kanıt bulduğunda öğrencilerin telefonlarına el koyduğunu söylediğini hatırladım.

Dikkat dağıtmak için kendimi öfkeli gözlerine daha uzun süre bakmaya zorladım.

Lütfen bakma.

Aşağı baktığında, kalbim duracak gibi oldu.

Ekranı kaydırmak için eğildim ama benden önce davranıp telefonu kapı.

Yüzüm kireç gibi kesildi. *Hayır, hayır, hayır. Lütfen!*

Ross arka köşede gerçekleşen karmaşadan habersiz ders anlatmaya devam ederken, Profesör Bramwell bana doğru eğildi.

Bana bu kadar yakın olması, boğazımdan aşağı süzülen tıraş kolonyasının o enfes kokusu ve yanağıma vuran tarçın kokulu nefesi, nabzımın çılgınlar gibi atmasına neden oldu. "Bana derslerimi kaydetmediğinizi söyleyin, Bayan Vespertine." Sesi alçaktı ama kalın tınısı duyularımı gıdıklıyordu.

Kupkuru kesilen boğazımı rahatlatmak için yutkundum, başımı iki yana salladım. "Kaydetmiyorum," diye fısıldadım.

"Kayıt yaptığınızdan şüphelenirsem, imzalamış olduğunuz gizlilik anlaşması bana telefonunuza el koyma hakkı verir."

Olabilecekler korkunç bir kâbus gibi gözlerimin önünden geçerken, zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. "Lütfen telefonumu almayın."

"O hâlde, karşımda kaydettiğiniz şeyi sileceksiniz. Hemen."

Spencer'a kaçamak bir bakış fırlattığımda, başını arkaya çevirmiş, kafası karışmış gibi yüzünü buruşturarak bizi izlediğini gördüm.

"Peki, telefonumu alırsanız ne yapacaksınız? Kaydı kendiniz mi sileceksiniz?"

"Yasal olarak telefonunuzda ne olduğuna bakamam, Bayan Vespertine." Bana biraz daha yaklaştı ve yemin ederim ki dudakları dudaklarıma o kadar yakinken arkamı dönüp kaçmamam için bir rahibenin irade gücünü kullanmak zorunda kaldım. "Bu, mahremiyet ihlaline girer. Sonuçları olur."

Gözlerimi masanın siyah yüzeyine diktim ve boğazımı tıkayan kesik nefesleri yavaşılatmak için burnumdan nefes aldım. "Ama yine de kaydı silmemi mi istersiniz?"

“Telefonunuzu kendiliğinizden bana verirseniz, kaydı sonradan sileceğinize güvenebilirim. Ya suçlusunuzdur ya da değilsinizdir.”

Fazla seçeneğim yoktu. Kaydı karşısında silecek olursam, mastürbasyon kaydı yaptığımı görecekti. Hiç şüphesiz dersten ve büyük bir olasılıkla okuldan atılacaktım. Telefonu almasına izin verirsem, videoyu yine de görebilirdi ama o durumda telefonumu karıştırdığını itiraf etmek zorunda kalırdı. Sonuç olarak, ya ne yaptığımı itiraf edecektim ya da yalan söylemeye devam edecektim.

“Alın. Kasıtlı olarak bir şey kaydetmiyordum. Telefonumu düşürdüğümde, kayıt düğmesi yanlışlıkla devreye girdi. Ama bana inanmıyorsanız, telefonumu alabilirsiniz.” Ter içinde kalmama ramak kalmış bir hâlde, blöfümü anlamasını ve masumsam neden kaydı ona göstermediğimi sormasını bekledim.

Doğruldu, dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çenesini oynattı ve otoriter bir ifadeyle tepeme dikildi. “Peki. Laboratuvar dersinin sonunda geri alabilirsiniz.”

Uzaklaştığı anda titrek nefesimi dışarı verdim ve yerime geri döndüm.

Aptal. Aptal. Aptal!

Hayat daha boktan bir hâl alamazmış gibi şimdi telefonumun ekranının hemen kilitlenmemesi ve o utanç verici videoyu izlemesi ve elbette bu konuda tek kelime edememesi ihtimaliyle karşı karşıyaydım. Yanaklarım utançtan alev alev yanarken, her şeyin üstüne bir de bu konuda strese girmenin verdiği tükenmişlikle kendimi yere atmak istedim. Beni dersten bırakmak için bir neden arar mıydı? Ya da mahremiyet ihlaline aldırış etmeden videoyu izler ve uygunsuz bir şey yaptığım için yine de okula söyler miydi?

Her halükârda, araştırmasıyla ilgili daha fazla bilgi edinme şansımı az önce yok etmiştim.

Resmen yok etmiştim.

Tekrar Spencer’a baktığımda, ne oldu dercesine kaşını kaldırdığını gördüm. Başımı hafifçe iki yana sallayıp diğer yöne çevirdiğimde, gözlerimin yaşlarla yandığını, müthiş bir öfke

hissinin boğazıma yükseldiğini hissettim. Beni anlayamazdı. Hiçbiri o çaresizliği anlayamazdı. Özellikle de Bramwell. Sadece ertesi gün kıyafetleriyle hangi marka çantayı kullanacaklarını düşündükleri o kusursuz, küçük, ayrıcalıklı hayatlarından nefret ediyordum.

Kes şunu, Lilia, diye içimden kendimi azarladım. *Yeter artık.*

Dikkatimi bir an önce başka bir yere verebilmek için tereddütle Ross'u dinlemeye başladım ama ders anlatımının monotonluğu gözlerimin önünde Bramwell'ın yaptığım şeyi gördüğü âni canlandırdı. Sadece ilk iki dakikada ekranın kilitlenmesini önlemek için ekrana hafifçe parmağını değdirmesi yeterliydi. Ama bunu yapar mıydı? Beynimi zorlayan soruların ardı arkası kesilmiyordu.

Beni sadece adamın kötü şöhreti kurtarabilirdi. Boynundaki yara izleri hakkında söylenenler doğruysa, bir öğrenciyle yeniden bir skandala karışmayı asla göze almazdı.

26. Bölüm

DEVRYCK

Telefonu alt kattaki laboratuvara götürdüm ve parlak ekrana baktım. Ekran kararacak gibi olduğunda, kapanmasını engellemek için hemen parmağımı ikonların arasındaki boşluğa dedirdim.

Mahremiyetin ihlal edilmesiymiş... İki kere araştırmamı çalma girişiminde bulunan insanlara güvenmiştim ve yeni paraya kavuşmuş bir ergenin de aynı şeyi yapmasına hayatta izin vermezdim. Organizmayla ilgili böylesine geniş bir bilgi yelpazesine sahip olması zaten dikkatimi çekmişti; ancak klinik görünümü makalesinde bu kadar ayrıntılı biçimde sunması, zihnimde niyetiyle ilgili alarm zillerinin çalmasına neden olmuştu.

Lippincott'ın ricamı kırmayarak bütün kameraları kaldırttığı alt laboratuvardaki ofisime girdim. İçeride fotoğraf ikonuna tıkladım ve küçük bir ön izleme penceresindeki görüntüyü görünce kaşlarımı çattım. Arka planı genel olarak karanlık olan köşedeki küçük karede, elini eteğinin altına soktuğunu hayal meyal seçebiliyordum.

Lanet olsun.

Telefonu masanın üstüne atıp geri çekildim ve ekrana baktım.

Hata yapıyordum. Çok büyük bir hata yapıyordum.

Yapma bunu.

Dersimi kaydedip kaydetmediğini öğrenmem gerektiği gibi saçma bir mazeret uydurmak için bunu yaptığımı söylemek istiyordum ama bu bir yalandı. Beni sinir eden gerçek, gözlerimin önünde bu kadar cesur ve inanılmaz bir şeyi yapacak kadar gözü pek olup olmadığını görmektir.

Ensemi ovuşturarak masamın yanında volta atmaya başladım.

Neden? O videoda ne olduğunu çok iyi biliyorken, neden bakmam gerekiyordu?

Ekran karardı ve hızla öne atılıp telefonun kapanmasını engelledim. Ekran tıkladığım anda, video oynamaya başladı.

Arka planda sadece Ross'un boğuk sesini duyabiliyordum. Bacaklarının çok az bir kısmı ve eteğinin kenarı izleme ekranının üst tarafında kaldığına göre kamerayı dizlerinin arasına koymuş olmalıydı.

Midemde yoğun bir sızı hissettim ve bunun bulantı hissi olduğunu söylemek istesem de öyle olmadığını biliyordum. Uzun süredir uykuda olan, meşum bir açgözlülük apış aramda canlanmıştı.

Kamera eteğinin altındaki karanlık derinliklere biraz daha yaklaştı ve eteğinin ucunu biraz yukarı kaldırıp görüntünün biraz daha aydınlık olmasını sağladığında, dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Tamamıyla tıraş edilmiş vajinasını gayet net bir şekilde görebiliyordum. İki parmağını katmanlarının arasına götürüp vajinasının dudaklarını açtığında, o güzel pembeliğe bakarken parmak eklemlerimi ısırdım.

Siktir.

Siktir.

İlk önce, elini sadece bacaklarının arasında gezdirdi ve kaba-rık, küçük alanı okşadığında parmak uçlarım karıncalandı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dediğimi duydum arka plan-da. Bacağı irkildi ve görüntü sarsıldı.

Bir an için durdu, eli bacağında hareketsiz kaldı ve ıslaklığını çıplak tenine sildi.

Dur. Derhâl kes şunu, seni çatlak.

Ne de olsa, hayatım boyunca yeteri kadar skandala karışmış-tım. Bir öğrenciyle ilgili olan sonuncu skandal yüzünden ismimin

karalanmasını bile hak etmemiştim. Ona asla dokunmamıştım, asla bunu yapmaya dair en ufak bir dürtü bile hissetmemiştim ama beni bir sapık gibi göstermeyi başarmışlardı. Neyse ki tek bir kanıt ve sağlam bir görgü şahidi olmaması sayesinde ismimi aklamıştım ama bir daha o tür bir karmaşaya dahil olmayacağıma yemin etmiştim. Araştırmam müthiş bir noktaya ulaşmak üzereyken bunu yapamazdım. Yaşadığım sayısız korkunç başarısızlık bambaşka bir başarıya dönüşmek üzereyken buna izin veremezdim.

Tam videoyu kapatacağım sırada, eli tekrar hareket etti. Parmığıyla ağzımı sulandıran o noktayı okşadığını görünce donakaldım.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, başımı iki yana salladım. *Yapma bunu.* Kız benden en az on iki, on üç yaş küçük olmalıydı. Bir kadındı ama gençti.

Tanrı aşkına, bir öğrenciydi.

ASMR pornosunu andıran müstehcen, ıslak bir ses duyunca gözlerimi açtım ve arka planda hâlâ kendi sesimi duyarken iki parmağının içinde gözden kaybolduğunu gördüm. Ben her şeyden habersiz ders anlatırken, iki parmağını içine sokup çıkarmaya başladı.

Bir kez daha, fermuarımın arkasında canımı yakacak kadar kabarmaya başlayan ereksiyonu önlemek için parmak eklemlerimi ısırdım, neredeyse kemirecek hâle geldim. Daha fazla dayanamadım.

Videoyu duraksattım ve uygulamayı tamamıyla kapattım. Öğretmenlik yaptığım bunca senede –yüksek lisans yaparken bir öğretmen asistanı olarak, tıp okulunda ihtisas yaparken ve bir profesör olarak– asla böylesine güçlü bir cinsel uyarılma hissetmemiştim. Asla. Öğrenciler büyük bir cesaretle bana asılmışlardı ve flörtlerine tahammül etmiştim ama her zaman tüm bunları ustalıkla göz ardı etmiştim. Öğrencilerime, hatta sınıfa makyajlı, dar ve seksi kıyafetlerle gelen, göz süzen ve hediyeler bırakanlara karşı asla ilgi duymamıştım. İçlerinden biri, belirli bir saatte onunla kütüphanede buluşmam için bir not bile bırakmıştı.

Bunlar zengin ve parlak gelecekleri olan kızlardı ama bir kere bile yemi yutmamıştım.

Aptal bir öğrenci hayranlığı yüzünden ismimi lekeleyecek kadar salak değildim. Bu hayranlık, Jenny Harrick olayında olduğu gibi garip bir takıntıya dönüştüğü zaman bile.

Ama beni esas etkileyen şey, bu kızın cüretkârlığıydı. Bana sonbahar yapraklarını hatırlatan gür saçlarıyla sınıfımda oturması, hazır cevaplılığı ve o gözleri. Bana her daim meydan okuyan cesur, mavimsi yeşil gözleri. Sınıfımda mastürbasyon yaparken, doğruca gözlerime diktiğini hayal ettiğim gözleri.

Ona çok öfkelenmem gerekirdi ama hayatımda gördüğüm en heyecan verici şeydi. Belki de son iğnenin bir etkisiydi.

Cinsel dürtülerimin zaman içinde azaldığını düşünmüştüm çünkü Loretta'ya olan ilgim kısa sürede dinmişti. Ama belli ki öyle olmamıştı.

Hatta eskisinden daha da güçlüydü.

Ekran yine kararacak gibi olunca, hemen yana kaydırıp kilitlenmesini engelledim. Saf bir adrenalin akımıyla videoyu kendi numarama yolladım, sonra mesaj kutusuna girip mesajımı kalıcı olarak sildim. Tam o sırada, bir mesaj dizisi gözüme çarptı. Conner isimli birisine yazmıştı.

Mesajları açıp en yakın tarihli olanı okudum. Anladığım kadarıyla, Conner denen kişi Bee isimli birisinin okul ücretini eksik ödemişti. Adamın kızın erkek arkadaşı mı, kocası mı olduğunu bilemiyordum. Daha öncesine ait mesajlar yoktu, sanki bunları silmişti.

İkinci mesaj dizisi, RöntgenciMekânı isimli bir internet sitesiyle ilgili olarak Jayda isimli bir kadına yazılmıştı. Kaşlarını çatarak adresi gizli modda telefonuma yazdım ve karşıma bir kütüphanede mastürbasyon yapan bir kadının videosu çıktı. Sayfanın başlığı şöyleydi: Kolay Para! Videolarınızı Paylaşın ve Para Kazanın!

İşte, o anda videoyu para için çektiğini anladım. Conner'a yazdığı mesajları tekrar açtığımda, birden öykünün parçaları birleşti. Conner her kim ise, ona hayli önemli bir miktar para borçluydu.

Çektiği kampüs fotoğraflarına göz atınca, kızın halka açık bir yerde kendisini tatmin etmekle ilgilenmediğini, bunu çaresizlikten yaptığını anladım.

Parmaklarını içine sokup çıkardığı o görüntüler, bir anda zihnime doldu; sanki zehirli bir duman gibi her şeyi dağıtıp beni hasta ve sersem bir hâlde bıraktı. Bu küçük işten keyif almış olması da içime bir heyecan dalgasının yayılmasına neden oldu.

Daha zeki bir adam, onu derhâl sınıfından kovar ve kaçınılmaz bir şekilde arkasından yaşanacak olan sıkıntıları önlerdi.

Ama hiçbir zaman dünyanın en zeki adamı olduğumu iddia etmemiştim.

Ders sona ermeden, Bayan Vespertine'in gayet kontrollü bir şekilde, parlak güzel gözleri ve kalp biçimli dudaklarıyla masum masum oturduğu laboratuvara geri döndüm. Ona yaklaşıırken, gözüm bacaklarına takıldı ve telefonun kamerasını nasıl bacaklarının arasına sıkıştırdığını düşününce yüzümü buruşturdum. Lanet olsun, o videoda kamerayı bacaklarının arasına nasıl sıkıştırdığını düşününce kızın yüzüne nasıl bakacaktım?

Videoda boşalmanın eşiğindeyken yüzünün çıkmamış olmasına minnettardım çünkü tüm kontrolümü yitirebilirdim.

Telefonunu geri verdim; ben laboratuvara dönene kadar ekranı çoktan kilitlenmişti.

Bakışlarını önüne indirdi, telefonu alırken bana bakmadı. Bu tavrını anlayışla karşılamam gerekirdi ama içimdeki adi herif, utanç içinde olmasını inanılmaz heyecan verici bulmuştu.

"Derste kaydettiğiniz şeyi sileceğinize güveniyorum." Bir an için telefonuna baktı, sonra gözlerini yüzüme çevirdi. Videoyu izlediğimi biliyormuş gibi dikkatle beni süzdüğünde, yüzüme daha da sert bir ifade yerleştirdim. Küçük yaşlardan itibaren, zeki genç bir kızdan çok daha güçlü kişilerin karşısında istifimi bozmamayı öğrenmiştim. Bana meydan okuyacak cesareti sergileyecek mi diye biraz bekledim.

Ama bakışlarını benden hiç ayırmadan telefonunu kaldırdı.
“Elbette, Profesör.”

Lanet olsun.

O masum yüzüne ve ısırıldığı, *tadı* büyük bir ihtimalle kiraz gibi olan kırmızı dudaklarına lanet okudum.

Başka bir şey söylemeden, kitaplarını topladı ve laboratuvar-dan çıktı.

27. Bölüm

L I L I A

Parmağım paylaş butonunun üstünde havada kalmıştı. *Bunun geri dönüşü yok.*

Kahretsin.

Kahretsin!

Bunun benim için en kolay çözüm olması canımı çok sık-mıştı. Kendimi köşeye sıkıştırmış olmama ve Conner'ın kız kardeşimi umursayacağını düşünecek kadar saf davrandığıma çok kızıyordum. Ya da beni umursayacağını düşünerek. Ama Jayda haklıydı. Artık erkeklerin gölgesinde yaşayamazdım. Seks işine girsem bile birisinin kölesi olmaktan daha iyiydi.

Cüretkâr ol, Lilia.

Off. Ama cüretkâr falan değildim. Utangaç ve sessizdim ve söz konusu seks olduğunda çok huzursuz oluyordum.

Öte yandan, çaresiz durumdaydım.

Aniden Bee'den bir mesaj gelince irkildim ve telefon parmakla-rımın arasından kaydı ama yere düşmeden yakalamayı başardım.

Ama o sırada istemeden *paylaş* butonuna bastım.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

O saniyede fikrimi değiştirdim ve çok geç olmadan uygula-mayı kapatmaya çalıştım.

Ama çok geç kalmıştım.

Hayır. *Hayır!*

Yatağın kenarına çöktüm ve feci bir mide bulantısıyla iki büklüm oldum.

Kahretsin. *Kahretsin!* Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bir erkek arkadaşına çıplak bir fotoğraf yollamamıştım. Zaten çok erkek arkadaşım da olmamıştı.

“Hayır, hayır, hayır.”

Bir çın sesi, yurttaki karanlık odamı aydınlatan telefonuma bakmama neden oldu. Videonuz başarıyla yüklenmiştir! Ödeme almaya hazırlanın!

“Hayır. Tanrım, lütfen. Hayır!” Telefonu kaptığım gibi internet sitesini açtım ve bir sil butonu aradım. Bir sil butonu yoktu.

Yaptığım şeyi geri almam mümkün değildi.

Bir bildirim daha geldi. Bir izleme. On izleme. Otuz izleme. Elli izleme.

Hayır!

Neden bir sil butonu yoktu?

Sayfanın en altına baktığımda, videoların kaldırılması için talepte bulunabileceğim bir e-posta adresi buldum. Titreyen ellerle videomun derhâl kaldırılması için bir mesaj yazıp yolladım. İzlenme sayısının aradan geçen her dakikayla daha da yükselmesini izlerken, gözlerim dolmaya başladı. Fotoğraf albümümdeki videoya tıkladım ve öfkeyle çenemi sıkarak sildim.

Midemin yine bulanmaya başladığını hissederek albümü kapattım, Bee'nin yolladığı mesajı açtım:

Bee: Yalnızca sana ve yaptığın her şey için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istemiştım. O kadar. Seni seviyorum.

Kız kardeşimin tatlı sözleri bile o anda kalbime bir delik açmış olan acıyı dindiremezdi. Telefonu masama koydum ve yatağıma uzandım. Gözyaşları arasında gözlerimi kapattım.

Daha sonra e-postalarım göz attığımda, bir yanıt gelmediğini gördüm. On dakika sonra tekrar kontrol ettim. Hâlâ bir yanıt yoktu.

Sabaha kadar, izleme sayısı mide bulandırıcı bir seviyeye ulaşacaktı. Videoyu izleyenlerden birinin profesörüm olma ihtimali yüksekti ama telefonu bana geri verirken gayet sakın gözüküyordu. Yüzü her zamanki gibi heykel gibiydi ve ne düşündüğünü ele vermiyordu. Ya şimdi? Kim bilir kaç kişi videoyu izliyordu.

Kapkaranlık bir boşlukta, zihnimin içinde bir şey bipleyip duruyordu. Pencereden içeri süzülen solgun sabah ışııyla gözlerimi açtım; aklıma gelen ilk şey o videoydu.” Midemin yine düğüm düğüm olduğunu hissederek telaşla telefonu elime aldım. Gece izleme sayısı beş bine ulaşmıştı. Hesabımda beğeniler karşılığında sekiz yüz altmış yedi dolar gözüküyordu.

Gerçi para umurumda değildi.

E-postalarımı kontrol ettiğimde, RöntgenciMekânı’ndan yeni bir mesaj geldiğini gördüm:

Sevgili ÜniversiteliÇıtır20,

Ne yazık ki bu videoyla beğeniler kazanmaya başladığın için videonu silemeyiz.

Bize ulaştığın için teşekkür ederiz,

Tony B.

E-postaya bakarken, göğsüme buz gibi bir dehşet hissi yayıldı. Ekran Jayda’dan gelen bir mesajla aydınlandı.

Jayda: Eee, yaptın mı?

Mesajını okunmamış bırakıp önceki gecenin akşam yemeğini klozete çıkarmak için kendimi tam zamanında tuvalete attım.

Yüzüme bulaşan son kusmuk kalıntılarını da silerken boğazım yanıyordu. Gözlerim yeniden dolup yanmaya başladığında, hemen duşa girip çıkmak için soyundum. Bunu kendime yapan ben olduğum için ağlamam mantıklı değildi. Ben sadece çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Onca parayı kazanma olasılığı bile, yabancı insanların beni kendime dokunurken izlediğini bilmeye değmezdi. Jayda gibi bunu yapan kişileri kınamıyordum. Ailesi için fazladan para kazanmanın bir yolunu bulduğuna sevinmişim ve bu yüzden gözümünden düşmemişti. Ama bu iş bana göre değildi. Asla dışa dönük bir insan olmamıştım. Dolayısıyla daha sonradan pişman olacağımı düşünmeden nasıl bu kadar özel ve mahrem bir şeyi paylaştığımı ben de anlayamıyordum.

Ilık suyun altında, Bee'yi ve o paranın onun okuluna devam etmesini nasıl sağlayacağını düşünmeye çalıştım. Limiti düşürülmüş öğle yemeği pasosu yerine her zamanki pasosunu kullanmaya geri dönebilirdi. Ama gözlerimin önüne sadece videoyu izleyen, yüzlerini görmediğim bir sürü röntgenci geldi. Kim bilir izlerken neler yapıyorlardı.

Duştan çıktıktan sonra hızla giyindim. Bir sonraki dersime gitmek için çıkarken, izleme sayısının kaçta ulaştığına bile bakmadım.

28. Bölüm

DEVRYCK

Meraktan içim içimi yiyordu.

O sırada öğrenci defterlerini gözden geçirmem, larva aşamalarıyla ilgili gözlemlerini okumam gerekiyordu.

Ama kendimi röntgenci sitesinde paylaşılan yeni videolara göz atarken buldum. Sayfalarca halka açık yerlerde mastürbasyon yapan erkeklerin ve kadınların videoları vardı. Tam üçüncü sayfanın sonuna gelmiştim ki ÜniversiteliÇıtır20 tarafından paylaşılmış olan o tanıdık küçük görüntüyü fark ettim.

Ücretsiz izleme kısmına tıkladım.

Önceki gece birkaç kez telefondan videoyu izlediğimde olduğu gibi, biçimli bacaklarını görünce vücudum istemsizce gerildi. Biraz aşağı inince, altı bin kişinin aynı videoyu izlediğini gördüm. Çenemi sıkarak videoyu indirme butonunu aradım ama sadece hiçbir işe yaramayan lanet olasıca bir e-posta adresi buldum.

Uygulamadan çıkıp avukatımı aradım. Sadece ülkenin en iyisi değildi, aynı zamanda Ekin Kargaları'ndan biriydi. Dolayısıyla ondan istediğim her şeyi ânında yapardı.

Ve videoyu derhâl kaldırmasını istiyordum.

Böyle acınası bir mazerete inanmak istesem de mesele, dersimin bir kısmını internette yayınlamış olmasından ibaret değildi. Yine de bu durum beni fazlasıyla kızdırmıştı.

Hayır, zihnimi o anda çözmeye bile girişmeyeceğim çarpık bir psikoloji ele geçirmişti.

Griffin telefonun üçüncü çalışında yanıt verdi. “Devryck! Senden haber almak ne güzel! Nasılsın?”

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.” Bane masamın üstüne atladı ve okşamam için önüme geldi. Kaslarım gerilse de tüylerini yolmaya çalışarak dikkatle elimi sırtında gezdirdim.

“Söylemen yeter.”

Kendimi kaybedip öfkemi kediden çıkarmamak için Bane’i kucaklayıp yere koydum ve karnına hafifçe vurdum. “Röntgenci-Mekânı isimli bir internet sitesi var. ÜniversiteliÇıtır20 adlı biri, bir video paylaşmış. Onun kaldırılmasını istiyorum. Hemen.”

“Öğrencilerinden biri mi?”

“Bir önemi var mı?”

“Hayır. Tabii ki yok. Sitenin sahibini bulup hemen bir talepte bulunurum.”

Midemdeki düğümlerin sadece birazı gevşedi. İçimde her ne olup bitiyorsa bunu video kaldırıldıktan sonra çözümleyecektim. O anda sadece videonun o lanet olasıca siteden kaldırılmasını istiyordum. “Teşekkür ederim. İyiliğinin karşılığını verebilirsem, lütfen haberim olsun.”

“Tamamdır. Benden telefon bekle.”

“Elbette.” Telefonu kapattım, izleyici sayısının artışını izlerken parmağımı masaya vurmaya başladım. Her *çın* sesinde, ağzı açık bir hâlde videonun karşısında oturup kendini tatmin eden bir sersemi düşündükçe, kaslarım öfkeyle gerilmeye başladı. Kadehimi odanın karşı tarafına fırlattım, kitaplığıma isabet edince paramparça oldu. O küçük yalancı, videoyu yine de sitede yayınlamıştı. Bir grup sapığın onu o hâlde izlemesine hayatta izin vermeyecektim.

Onu sadece güzel bacaklardan ve vajinadan ibaret sanan nankör, adi herifler. O kızın muhteşem ve akıllı olduğunu bilmiyorlardı. Yaşına göre ne kadar zeki olduğunu da.

Bu kadar basit ve eğlenceli olamayacak kadar güzel olduğunu da.

Aradan on beş dakika bile geçmeden, Griffin geri aradı.

“Tony isimli bir adamla konuştum. On dakika içinde videoyu sileceğini söyledi. On dakika içinde bunu yapmazsa, lanet olasıca işletmesinin günün sonuna kadar çökeceğini söyledim.” Blöf yapmıyordu. Griffin bunu yapabilecek kadar güçlüydü, bu tür şeyleri mümkün kılacak kadar doğru bağlantıya sahipti. Bir keresinde, birkaç dakika içinde bir müşterisi için bir karanlık ağ sitesini çökermiştii; FBI’ın aylardır beceremediği bir işi becermişti. Açıkçası, her şeyi bu kadar büyük bir hızla yapabildiği için Anonymous’la bağlantısı olduğunu öğrensem şaşırırmazdım.

“Bu kadar özenli çalıştığın için teşekkür ederim. Bir kez daha tekrarlayayım, bu iyiliğinin karşılığını ödeyebilirsem haber vermen yeterli.”

“Her zaman harika bir dost oldun.” Ona cesetlerin mezardan çıkarılmasının gerektiği birkaç davada yardımcı olmuş, davaları kazanmasını sağlamıştım. “Yardımcı olmak benim için büyük bir zevk.”

Tam on dakika sonra tekrar siteye girdim.

Video artık orada değildi.

Gülümseyerek arkama yaslandım. Kız, para bulmak için bu kadar çaresizse bile bunun başka bir yolunu bulmak zorundaydı. Bir sürü gerzeğin onu dikizlemesine izin veremezdim. Buna izin verene kadar, orada video paylaşan herkesi ezer geçer, siteyi yakardım.

Aklımdan çıkmıyordu.

Onun videosunu izleyerek mastürbasyon yapan erkekleri düşündükçe, bu görüntü korkunç bir ağ gibi beynime çöküyordu ve ellerimi iki yanımda yumruk yapıyordum. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki önce Barletta’nın sorusunu duymadım.

“Profesör? Normal mi bu?”

Pantolonu ayak bileklerine toplanmış bir hâlde eğildiği noktaya döndüm. Daha bir saniye önce onu yatağında otururken

görmüştüm ama o anda duvara dönmüştü ve kolu hızlı hızlı hareket ediyordu. Elinin gövdesine çarpış sesleri ve boğuk inlemeleri bildiğim şeyi teyit etti.

Hafifçe öksürüp arkamı döndüm. “Evet. Enfeksiyon sırasında, cinsel dürtüler artar.” Korkunç koku daha da keskinleşmişti. Burnuma dolan kokuyu giderme gayretiyle öksürdüm.

Saniyeler sonra inlemeleri hüccresinde yankılandı ve bağırıldı. “Lanet olsun! Lanet olsun!” Pantolonunu tekrar yukarı çekip yatağına çöktüğünde, boşalırken duvara sıçrayan damlaların bıraktığı ıslak lekeleri gördüm. “Utanç verici bir şey bu,” dedi pozisyon değiştirip. O anda, gözüme sırtının garip eğimi takıldı. Omurga eğriliği o aşamadaki normal belirtilerden biriydi çünkü parazit artık vücudun farklı kısımlarına saldırmaya ve yemeye başlamıştı. “Sanki... bir anda boşalma dürtüsüne kapılıyorum ve bir şey yapmadığımda... çok şiddetli testis ağrısı çekiyorum. Bunu önünde yaptığım için özür dilerim.”

“Özür dilemenize gerek yok.”

“Bana anlattığın şu hikâyeyi düşünüyordum. Erkek kardeşinin bir anda nasıl kaçırıldığını.” Öksürdüğünde, ağzından kan püskürttü ve yutkundugunda yüzünü buruşturdu. “Bunun neden aklımdan çıkmadığını bilemiyorum. Caesar’a ne oldu? Sana yardım etmeye çalışmadı mı?”

Düşüncelerimi Lili’adan ve videodan ayırmaya çalışarak, o gece Caesar’ın ne yaptığını düşündüm. “Bize karşı bir bağlılığı yoktu.”

“Kardeşinin kaçırılmasında bir parmağı olabilir mi?”

Adama dikkatle baktım, bu soruyu sorduğunda herhangi bir tepki verdi mi diye anlamaya çalıştım. Hafif bir irkilme. Bir kas tiki. Bakışlarını kaçırması. Ama hiçbir şey göremedim.

Şakağıma ani bir sancı girince gözlerimi yumdum, çenemi sıkarak o noktayı ovuşturdum. *On, dokuz, sekiz, yedi, altı.*

“İyi misin?” dedi Barletta, gözkapaklarımın arkasında tırtıklı ışıklar parlarken.

“İyiyim.” Kendime gelmem birkaç dakika sürdü ve acı hissi tamamıyla silinirken, nefesimi uzun uzun dışarı verip omuzlarımı silktim. “Babam onu cezalandırdı. Warren Bramwell’in

oğlunu kaçırmaya kimin cesaret edebildiğini öğrenmek için onu sorguya çekti. Ama bir faydası olmadı.”

Babamın laboratuvarının yanındaki odalardan birinin aralık duran kapısından içeri baktım. Caesar bir sandalyeye bağlıydı, yüzü çürüklerle ve sıyrıklarla kaplıydı ve yumruk yediği yerler parlak kırmızıya çalan koyu bir erik rengine dönmüştü. Gözü şişmiş ve yamulmuştu, dudağı patlamıştı ve kanıyordu. Babam, iki yanında takım elbiseli, siyah eldivenli ve bana ürkütücü bir kuşu anımsatan maskeler takmış iki adamıyla onun karşısına geçti. O maskeleri veba üzerine yazılmış kitaplarda görmüştüm. Mikropları uzak tutmak için tasarlanmış doktor maskeleriydi. O adamların neden bu maskeleri taktığını anlayamamıştım.

“Oğlum nerede dedim?” diye sordu babam onuncu kez.

Caesar yanıt vermedi. Başının bir kürdana saplanmış bir karpuz gibi sallandığını görünce midem bulandı.

Karpuzu var gücümle fırlatmak, betona çarpıp patladığını görmek istiyordum. Bir adamın ölesiye dövüldüğünü görmek kolay değildi ama kardeşimi geri istiyordum ve babamın bu yüzden şiddete başvurmasında bir hata göremiyordum. Hatta daha fazla şiddet görmek istiyordum. Daha fazla kan dökülmesini istiyordum.

Babamın yanındaki maskeli adamlardan biri adamın yüzüne bir yumruk daha atınca, darbesi etrafa kanlar sıçramasına, adamın dişlerinden birinin yere düşmesine neden oldu.

Ama korumamız yine de konuşmayı reddetti.

Yumruklarımı ve çenemi sıkarak, keşke birkaç yumruk atabilseydim diye düşündüm.

Babam inledi, arkasına dönüp yüzünü ovuşturdu. “Götürün şunu, gözüm görmesin.”

Hayır. Hayır!

Caesar daha hiçbir şey söylememişti ve Caedmon kaçırıldığından beri aradan altı gün geçmişti.

Babamın çabalarını takdir etmeden duramadım. Oysa hep ikimizden de nefret ettiğini, bizi seve seve hayatından çıkarabileceğini düşünmüştüm. Polisle bir ödül için pazarlık bile yapmıştı; bizi umursamıyormuş gibi davranan bir adam için oldukça yüklü bir miktardı.

İki adam Caesar'ı gizlendiğim kapıya doğru sürüklemeye başlayınca, apar topar ayağa fırladım. Karanlıkta kalan küçük bir bölmede sırtımı duvara yasladım ve baygın adamı taşımalarını izledim. Babamın hâlâ içeride olduğu odada bir telefon çaldı. Korumaların gittiğinden emin olduktan sonra parmak uçlarımda yine gizlendiğim yere gidip içeri baktım.

Babam yanıt verdi. "Evet."

Diğer kişinin ne dediğini duyamıyordum ama babamın yüz ifadesi bıkkınlıktan öfkeye dönüştü.

"Ne istiyorlar?" Kısa bir sessizlikten sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirerek volta atmaya başladı. "Param var. Ne kadar istiyorlarsa verebilirim."

Yine sessizlik oldu.

"Hayır! Mümkün değil! Hayır! Onlara hayır dediğimi söyle!" Bir bip sesiyle görüşme sonlandı ve babam öfkeyle kükreyerek telefonu yere fırlattı. "Siktir! Siktir! Siktir!"

İki elini saçlarının arasına sokarak yine volta atmaya başladı.

Cesaretimi toplayıp ağır adımlarla içeri girdim.

Duvara doğru yürüdüğü için orada olduğumu fark etmedi. Arkasına döndüğünde, öfkeli bakışlarını yüzüme dikti. "Ne işin var burada?"

"Az önce kim aradı?"

"Seni hiç ilgilendirmez!"

"Kardeşimle ilgili! Söyle bana!"

Gözlerinden âdeta alevler saçarak hırladı. "Dedim ya? Seni hiç ilgilendirmez. Altına etmekle meşgul olmasaydın, kardeşin belki şimdi burada olurdu!" Sözlere göğsüme sert bir yumruk gibi indi, bu darbenin etkisiyle boğulacak gibi oldum.

"Siktir git! Silahları vardı! İki kişiydiler!"

"Ne yazık ki senin yaşamana izin verdiler."

Gözlerim doldu ama ona sözlerinin kalbime bıçak gibi saplandığını görme mutluluğunu yaşatmayacaktım. Kendimi tuttum, öfkenin beni yutmasına izin verdim. "Onu kimin kaçırdığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ama senden bir şey istiyorlar. Ne o? Söyle bana!" Öfke hissi içimde kırıldı ve ellerimin onu boğmak için kaşındığını hissederek öne atıldım.

Ancak iki adım atmıştım ki belinden bir tabanca çekip bana doğrulttu.

Kayarak durdum, gördüğüm şeyi idrak etmeye çalıştım.

“Kaybol gözümün önünden. Yoksa yemin ederim ki kafana bir mermi sıkarım.”

“Bana onun nerede olduğunu söyle. Peşinden giderim. Hepsinin peşine düşerim.”

Bir kahkaha patlattı. “Altına yapar, nöbet geçirirsin,” dedi. Kollarından birini göğsünün üstünde kıvrıp sarsılmaya, beni taklit etmeye başladı.

Dışlerimi o kadar sert bir şekilde birbirine sürtüyordum ki ağızda toz tadı hissetmediğime şaşırdım. “Senden nefret ediyorum. O da senden nefret ediyor.”

“Hayatımı mahvettin. İlk nefesini aldığın gün annen öldü. Şimdi de Caedmon. Sen benim oğlum değilsin.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Bulanık bir kalkanın arkasından ona bakarken, kafama bir mermi sıkmasını engellemek için neden ona dil dökmeyeyim diye tek bir neden düşünmeye çalıştım. Yanıt bir öfke hissiyle geldi. İntikam. “İlk nefesimi aldığımı görmekten mutsuz olmuş olabilirsin, baba. Ama şunu bil ki ben de senin son nefesi aldığını izlemekten mutluluk duyacağım.”

“Tanrım. Baban gerçekten de sersemin tekiymiş. O telefon konuşmasının ne hakkında olduğunu öğrenebildin mi?” Barletta sırtını yasladığı duvarında önünde, dirseklerini bükük dizlerine dayadı.

“Evet, öğrendim.”

“Ama öğrenmek için beklemek zorundayım, değil mi?”

“Evet. Eminim ki çok şaşıracaksınız.”

Çenesini oynattı, parmaklarını birbirine sürttü. Kıpırdandı.

“Beni neden kaçırdığını da o zaman mı öğreneceğim?”

“Evet.”

“Ne kadar vaktim kaldı?”

“Bir hafta daha dayanabileceğinizi sanmıyorum.” Monoton ses tonum zerre kadar empati taşııyordu.

Altdudağı titremeye başladı ve başını yana çevirirken yan-ğında parıldayan bir damla gözyaşı gördüm. Ne yazık ki Barlet-ta'nın beni etkilemesi mümkün değildi; içimde yalnızca fayda etmeyen, gözyaşlarını akıtabileceğim dipsiz bir kuyu kalmıştı.

Kalbim bir mezarlıktan farksızdı. Uyuyan kemiklerin arasın-da buz gibi, açlıktan kırılan bir kayıtsızlık yatıyordu.

Parmaklıkların arasından bana iki zarf uzattı. “Bunların oğullarıma ulaşmasını sağlayabilir misin?”

“Elbette,” diye yalan söyledim.

29. Bölüm

L I L I A

Bir saatlik derse zor dayandım ve hiçbir şey anlamadım. Telefonum yanımda duruyor, siteye girmem ve o sürede kaç mide bulandırıcı izleme olduğuna bakmam için beni âdeta kışkırtıyordu.

Sınıftan çıkarken, nihayet cesaretimi toplayıp bakmaya karar verdim. Bir ağacın altında sessiz bir yer buldum ve internet sitesine girip paylaştığım videonun bulunduğu üçüncü sayfaya gittim.

Hiçbir şey yoktu.

Profilime tıkladım, Yüklenenler sekmesini açtım ama video orada yoktu.

Bir dakika. Ne? *Gerçekten* de kaldırılmış mıydı?

Topladığım beğenilerin karşılığı dokuz yüz otuz beş dolara denk geliyordu ama transfer butonuna basmakta kararsızdım. Ya videonun yeniden ortaya çıkmasına neden olursam?

Hayır. Bırak kalsın.

Videonun tekrar ortaya çıkmasından endişe etmeye değmezdi. Tony ya da ismi her ne ise o adamın fikrini değiştirmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama şansımı zorlamayacak kadar minnettardım. Öğle yemeği yemek için Darırgan Yemekhanesi'ne giderken büyük bir rahatlama hissettim.

Spencer beni girişte karşıladı ve anahtar kartıyla beni içeri aldıktan sonra açık büfeye gittik. Okula başladığımdan beri sadece sıcak kahvaltı öğünleriyle besleniyordum. Öğle yemeğini genellikle avluda yiyordum ve akşam yemeği ise odama gizlice soktuğum bir kâse çorbadan ibaretti.

Tabağımı alıp masaya dizilmiş olan seçeneklere baktım: Okulun daimî şefleri tarafından hazırlanmış limonlu ve kaparili taze balık, kırmızı biberli tavuk, Kore usulü barbekü dana eti, İtalyan mantısı, vegan seçenekler, sayısız ara sıcak ve tatlı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Spencer arkamdan, tabağını patatesle doldururken.

“Bu yemekler inanılmaz.”

“Evet, her gün çıkardıkları seçenekler gerçekten de inanılmaz.”

Tabağıma fırında pişmiş sebze, biraz pilav ve salata aldım. İkimiz ön tarafa yakın bir masa bulduk. Uzun sıraya otururken etrafa göz gezdirdim ve bir başka profesör olduğunu tahmin ettiğim bir adamla oturduğu masadan beni süzen Profesör Bramwell’le göz göze geldim.

Tam o anda, diğer profesör de beni fark etti ve gözlerini kısarak dikkatle bana baktı. Çatalını önündeki tabağa koydu ve bakışlarını benden hiç ayırmamış olan Profesör Bramwell’a doğru eğildi.

Kaşlarımı çatarak önüme dönerken, acaba fısıldayarak benden mi söz ediyorlar diye düşündüm. Spencer’in da onların masasına doğru baktığını gördüm.

“Babam birkaç seçkin kişi için vakit ayırabiliyormuş demek.”

“Baban mı?”

Başını salladı ve bakışlarını takip ettiğimde bana dikkatle bakan profesöre baktığını gördüm. Adam çantasını ve yarısı dolu olan tabağını alıp kalktı.

“Rektör Lippincott o mu?”

“Evet.”

Rektör Lippincott durup tekrar bana baktı, kaşlarını çattı ve gözümün ucuyla Spencer’in ona el salladığını fark ettim. Yaşlı adam ona aynı şekilde karşılık vermedi. Bramwell’la tokalaştı ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

Rektör yanımdan geçerken, Spencer dikkatini çekmek istercesine hafifçe yana eğildi. “Baba, seni arkadaşım ile tanıştırmak...”

Baba Lippincott başını bile sallamadan topallayarak yanımdan geçti ve yemek salonundan çıktı.

“Seni görmezden mi geliyor?”

“İyi günlerde. Kötü günlerde ne mi yapıyor? İyi günleri tercih ediyorum diyelim. Ama bugün neden bu kadar telaşlı olduğumu bilmiyorum.”

Rektörün hafifçe topalladığını fark edince, aklıma bir süre önce Lippincott’a evinde saldıran Andrea Kipling isimli evsiz kadın geldi. “Bu arada, Andrea Kipling isimli bir kadın duymuş muydun?”

“Kim?”

Etrafıma şöyle bir bakınca, fısıldayarak vereceğim yanıtı duyacak kadar yakında oturan kimse olmadığını gördüm ve öne eğildim. “Babana saldıran kadın.”

“İçine babamın solucanlar koyduğunu iddia eden çatlak mı? Onunla hiç karşılaşmadım ama evet, onu biliyorum. Onun yüzünden, babamın bacağına korkunç bir yara izi var.”

İşin o kısmını unutmuştum: Kadın, rektörün ona parazit bulaştırdığını iddia etmişti. “Şey... *Noctisoma* solucanları gibi mi yani?”

“Kim bilir? Kadın çatlağın tekiydi.”

“Çatlağın tekiydi mi?”

“Evet.” Etrafına bakınıp öne eğildi. “Babamın birkaç hafta önce telefonda birisine onun öldüğünü söylediğini duydum. Biri kadını kaldığı evde küvetten sarkar hâlde bulmuş.” Dilini dudaklarının üstünde gezdirdi, arkamdaki bir noktaya ve tekrar yüzüme baktı. “Sanırım, otopsiyi Bramwell yapmış.” Profesör yemekhanenin gürültüsünden onu duyabilirmiş gibi alçak sesle konuşuyordu.

Kadının karnında solucanlar olduğu iddiası. Bramwell’in otopsiyi yapması. Keyifsizce yemeğimi yerken, Spencer’in zihnimde canlandığı o kadının nasıl ölmüş olabileceğini düşündüm.

“Baban onu eskiden tanıyor olabilir miydi?”

“Hayır. Onunla bir kere bile karşılaşmadığını söyledi.”

“Lippincottttt!”

Arkamdan gelen sesle irkildim, başımı çevirdiğimde polo gömlekli, hâkî şortlu, birinin elinde ragbi topu olan dört genç gördüm; hepsi bir Abercrombie kataloğundan fırlamış gibiydi.

Nabzımı kulaklarımda hissederken, masamıza oturmamaları için dua ettim.

Lütfen buraya oturmayın.

Ama hepsi etrafımıza üşüştiler. İkişer ikişer iki yanıma geçtiler. Gözümün ucuyla gençlerden birinin gözlerinden lazer ışınları fışkırıyormuş gibi dikkatle bana baktığını hissettim. Kaslarım gerildi ve kendimi inanılmaz derecede huzursuz hissettim.

“Yeni arkadaşın kim?” dedi gençlerden biri, bana dikkatle bakarak.

“Seni ilgilendirmez.” Spencer’ın ses tonu nazik olmasına rağmen bir yandan da bu konuşmayı komik bulduğunu yansıtıyordu.

“Eh, *seni ilgilendirmez* senin yanında bayağı sıkılmış gibi. Okula yeni başladın demek, ha?” Nihayet, bana doğrudan bir soru sormuştu. Hızla başımı salladım. “Nerelisin?”

“Buralardan değilim.”

Çocuk güldü ve ata biner gibi sıraya oturup doğrudan bana döndü. “Kimse buralardan değildir.”

Nefesimi omzumda hissedeceğim kadar yakın oturmuş olması hiç hoşuma gitmedi.

“Çok şükür,” dedi arkadaşlarından biri. “Hayaletler ve adayla ilgili o hikâyeler insanı çıldırtabilir. *Doktor Ölüm* gibi,” diye fısıldayıp bir kahkaha patlattı.

“Söylesene, Kızıl. Nerelisin?”

Giderek sinir olduğumu fark etmeden yemeğini yemekte olan Spencer’a bakınca, beni arkadaşlarından kurtarmaya niyeti olmadığını anladım. “Neden umurunda?” dedim sabrımın tüendiğini belli eden bir ses tonuyla.

“Sadece merak ettim. Neden söylemek istemiyorsun?” Müzip gülümsemesi, acaba nereli olduğumu biliyor mu diye düşündürdü beni.

“Yapma, Jared, onu rahat bırak,” diye araya girdi Spencer niyet.

“Neden bu kadar büyük bir sır olduğunu anlayamıyorum. Şimdi *daha* çok merak etmeye başladım.”

“Evet, bu konuşma biraz garipleşti. Yemek için teşekkürler, Spencer. Sonra görüşürüz.” Yerimden kalktım ve birisinin kolumu sımsıkı kavradığını hissedince, çenemi sıkarak kolumu tutan gerzeğe baktım. “Bırak beni. Hemen.”

“Bayan Vespertine. Biraz konuşabilir miyiz?”

Daha olgun bir ses duyunca, başımı çevirdim ve Profesör Bramwell’in arkamda olduğunu, pis pis ragbici gence baktığını gördüm. Profesörün orada oluşu, masada buz gibi bir hava esmesine neden oldu.

Nabzım hızlandı ama ragbici kolumu bıraktı. Yutkunarak başımı salladım. “Tabii.”

Profesör başını hafifçe sallayıp onu izlememi işaret etti, çıkışa doğru yürürken ona yetişebilmem için adımlarını yavaşlattı. “Öğle yemeğinizi bitirmeyi planladıysanız kusura bakmayın. Oradan kurtulmak istiyormuş gibiydiniz.”

“Çok iyi bir gözlemcisiniz. Başım dertte değil mi yani?”

“Bilmiyorum. Siz söyleyin.” Yemekhanenin hemen dışında durdu, bana döndü ve başını çevirip yanımızdan geçen bir grup öğrenciye baktı. “Videoyu sildiniz mi?”

“Evet. Elbette.”

“Kanıt görmek istersem, direnmeden telefonunuzu bana verecek misiniz?”

Gözlerimi gözlerine dikerek çantamdan telefonumu çıkardım ve onu aramızda tuttum.

Önce telefona, sonra bana baktı ama telefonu elimden almadı. “Güzel.” Garip bir sessizlik oldu. Profesör yemekhaneye, sonra tekrar bana döndü. “Bay Lippincott’la arkadaş olduğunuzu gördüm.”

Telefonu çantama koyarken, bu hareketimi izlediğini fark ettim. Adam bir panter gibiydi, hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. “İyi biri. Samimi.”

“*İyi* ve *samimi* sözcüklerinin nadiren birlikte iyi gittiğini görmüşümdür.”

“Spencer öyle değil.”

“Eminim ki değildir.” Parmaklarını sıktı ve o kısa sessizlikte kendimi göğsüne çaprazlama astığı deri çantasının kayışlarının geniş omuzlarını ön plana çıkardığını düşünürken buldum. “Geçen haftaki kısa testleri okudum. Altmış sekiz kişilik sınıfta on kişi kaldı ve tam puanı bir tek siz aldınız.” Hafifçe gülümsemediğini görünce, buna memnun olduğunu anladım.

Bilemediğim nedenlerden dolayı bu tavrı hoşuma gitti.

“Nöroparazitoloji alanında bu kadar bilgili olduğunuza göre, belki de ders sizi sıkıyordur.”

“Kesinlikle hayır. Derslerinizi çok ilginç buluyorum.”

Bu sefer, biraz daha fazla gülümsedi. Sonra, elinde olduğunu fark etmediğim elmayı bana fırlattı. “Sonra belki acıkırsınız. İyi günler dilerim, Bayan Vespertine.” Arkasını döndü ve avluya çıktı.

“Hey.” Spencer apar topar yanıma geldi. “Çok özür dilerim. Arkadaşlarımın hepsi salak. Doktor Ölüm’le her şey yolunda mı?”

“Evet.” Profesörün gökyüzünde ilerleyen şimşek dolu bir fırtına gibi avluda yürüyüşünü izledim. Onun için kusursuz bir tanımdı bu: Tekinsiz ve kötü bir şeylerin habercisi gibiydi ama bir yandan da büyüleyiciydi. “Sadece not defterlerimdeki bir şey hakkında bir soru sordu.” Bakışlarımı ondan alamamam ve o sözde masum gülümsemesini aklımdan çıkaramamam garipti. Midemde hâlâ kelekler uçuşuyordu.

“Ah. Şey, aslında önümüzdeki cumartesi bir işin var mı diye sormak için seni yemeğe davet etmişim.”

Nihayet, bakışlarımı Bramwell’dan ayırabildim. “Büyük bir ihtimalle, ders çalışacağım.”

“Acaba seni bir gece mola vermeye ve benimle bir bağış gecesine gelmeye ikna edebilir miyim?” Yüzümde gayet ilgisiz bir ifade görmüş olmalıydı ki açıklama yapmaya koyuldu. “Bir mum ışığı konserinin düzenleneceği bir gala. İnan, bir randevu gibi olmayacak. Sadece... Beni delirtmeyen birisiyle gitmeyi yeğlerim.”

“Sanmıyorum. Üzgünüm. Hem o tür bir davette giyebileceğim bir elbisem yok.”

“O konuda endişelenme. Elbise hediyem olsun. Kendall’la gitmekten beni kurtaracağın için bir teşekkür olarak kabul et.”

Kendall’la gitmek mi? Elbette, Kendall güzeldi ve ondan çok hoşlandığı belliydi. Spencer’in onu davet etmesi hiç de zor değildi. “Kocaman bir kampüs burası, Spencer. Dahası, mum ışığı kulağa... biraz fazla *samimi* geliyor.”

“İnan öyle olmayacak. Lütfen. Yalvarmam gerekiyorsa bunu yaparım.”

İç çektim ve bunu istemediğimi düşündüm. Genel olarak, sosyal davetlerden nefret ederdim ama zenginlerin katılacağı bir davet beni daha da huzursuz ederdi. “Sorabileceğin başka birisi olmalı.”

“İnan bana, yok.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ofladım ve bu davetini düşünecek kadar empatik olduğum için kendime kızdım. “Saat kaçta?”

“Sekizde başlıyor. Gece yarısı sona eriyor.”

“Gece yarısına kadar kalmam.”

“Sorun değil. Ne zaman istersen seni geri getirebilirim. İzci yemini.”

Kesinlikle çok inatçıydı. “Götürmek istediğin başka birisi olmadığından emin misin?”

“Eminim.”

Yapma bunu, Lilia. Pes etme.

“Tamam, geleceğim.”

30. Bölüm

L I L I A

Ealış-oku mesaisinde sıkılınca, kendimi yine Adderly Anma Odası'ndaki kitapları okurken buldum. Daha önce olduğu gibi, Mary Elizabeth'in hikâyesiyle okulun tarihçesine daldım. Adderly'nin günlüklerinin büyük bir kısmı erişime kapalı olmasına rağmen hastalarının üstünde yaptığı bazı deneyleri ayrıntılarıyla anlatan makaleye ulaştım. Benden bir yaş büyük, evli bir adamla ilişki yaşayan genç bir kadından söz ediyordu. Adamın saygın geçmişi yüzünden, kasabanın din adamları bu kadar erdemli birisini baştan çıkarabildiği için kadının bir cadı olduğuna karar veriyorlardı.

Bunu okuyunca kaşlarımı çattım.

Sonuç olarak, kadın duruşmayı beklemek üzere adaya yollanmıştı. Hastalarının içindeki kötü ruhları kovmak için veba üniformasını giyen ürkünç Dr. Stirling –geçen sefer hakkında okuduğum doktor– din adamlarını, kadının ruhunu kurtarmaya yönelik yöntemleri olduğuna ikna etmişti. Böylece, halka açık bir duruşmanın düzenlenmesini ve kadının yakılmasını önlemişti.

Ama kadının kaderinin Dr. Stirling'in elinde daha güvende olmadığını da öğrenmiştim. Onun gözetimi altındayken, göz kürelerinden biri ve dili çıkarılmış, dudakları birbirine dikilmişti. Notlarda kadının vücudunu arıtmak için ona stirlic asidi

verildiği ancak siyah kanını akıtmaya zorlandıktan sonra aşırı kan kaybından öldüğü yazıyordu.

Şaşkınlıkla duraksadım.

Siyah kan mı?

Kadının akıl sağlığı manastırda hızla kötüye gitmişti ve dehşet içinde halüsinasyonlar gördüğünü ve midesinde yılanlar hissettiğini söylemişti.

Bir kez daha notlara bakakaldım. *Yoksa...*

Notlar, diğer semptomlar da var mı diye hızla okumaya devam etmeme neden oldu. Bir semptom daha buldum: şeytani bir özellik olduğu söylenen parıldayan gözler. Birkaç sayfa sonra, siyah sivri dişli bir insan kafatasının kaba bir çizimini görünce durdum. Yanındaki notta, bunun ilk koloniciler geldiği sırada adada yaşamakta olan Cu'unotchke kabilesinden birisine ait olduğu yazıyordu. Adaya ilk yerleşen kişiler, sözüm ona et parçalamak için kullandıkları siyah taşlaşmış dişleri ve bir hayvanınki gibi parlayan gözleri yüzünden onları vahşi ve canavar olarak tanımlamışlardı. Kafatası resminin bir fotoğrafını çektim ve özellikle de kemiklerdeki tuhaf izleri yakınlaştıracak şekilde çektim: Bunlar o kadar ince ve siyahtı ki âdeta kafatasına oyulmuş küçük çatlaklar gibi gözüküyordu.

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçmeye başladı. Profesör Bramwell organizmanın uzun bir geçmişe sahip olduğunu söylemişti. 1700'lere kadar uzanıyor olması mümkün müydü? Ayrıca, onunla görüşmeye gittiğimde bir otopsi bulgusu olarak kemik çizgilerinden söz etmişti ve bunun otuz yıl önce ortaya çıktığını söylemişti. Babası *Noctisoma* üstünde mi çalışmıştı? Crixson araştırması neyle ilgiliydi?

Düşüncelerim hızla o gün yemekhanede Spencer'la konuştuklarıma kaydı; *babasından* ve okuduğum metindeki kadın gibi midesinde solucanlar olduğunu söyleyen Andrea Kepling'den bahsetmiştik. Profesör Bramwell'in dedikleri doğruysa, ada dışında nadiren vakalar görülüyorsa ve parazit insandan insana geçmiyorsa, Andrea Kepling, Dracadia'lı olabilir miydi?

Araştırmadan kaçan hastalardan biri olabilir miydi?

İnternet bağlantısı zayıf olan bilgisayarın karşısına geçip daha önce yaptığım gibi arama çubuğuna *Andrea Kepling* yazdım.

Okuduğum makale üç sonuçtan biriydi. İkisi Lippincott'a saldırıda bulunmasından söz eden gazete haberleriydi. Ama üçüncü makale Anon Amos isimli bir blog yazarı tarafından yazılmıştı. Bu makaleye tıkladım. Hemen hemen diğer iki makaledeki ayrıntılardan söz ediyordu ama arada bir fark vardı: Benim gibi, Andrea'nın Crixson Araştırması'na katılıp katılmadığını sorguluyordu.

Hemen Crixson Araştırması'nı arattım ve karşıma yalnızca altı gizemli ölümle ilgili bir makale çıktı.

Nedense hepsinin intihar vakası olduğu sonucuna varılmıştı.

Diğer iki hastadan hiç söz edilmiyordu ve hepsinin boğularak öldüğü belirtiliyordu.

Merakım artınca biraz daha araştırma yaptım. Bu sefer, Dracadia'da uzun süre profesörlük yapmış olan Dr. Warren Bramwell'in yönettiği deneyle ilgili çok kısa bir özet sunan başka bir makale buldum.

Profesör Bramwell'in babasıydı.

Araştırma, insüline bağımlı diyabetin etkilerini tersine çeviren bir aşırı test etmeyi amaçlıyordu. Belli ki kadına verilen şey, vücudun bağışıklığını hedef alıyor ve insülin salgılayan pankreatik beta hücrelerine saldıran lenfositleri bloke ediyordu. Diyabet için potansiyel taşıyan bir tedavi olabilirdi.

Ama araştırmanın sona ermesine neden olan trajik olaylar gerçekleşmişti. Ne yazık ki sözüm ona intihar vakalarıyla ilgili fazla bilgi yoktu.

Günlüğü kapatıp hızla Kelvin'in kitapları bilgisayara girdiği kitap ödünç alma masasına gittim. "Elimizde Crixson Araştırması'yla ilgili bilgi var mı?"

"Var ama ne yazık ki bu referanslar, araştırmayla ilişkilendirilen trajik olaylar nedeniyle kilitli ve erişilmesi mümkün değil."

"Okuyabileceğim hiçbir şey yok mu? Araştırmanın kısa bir özeti bile yok mu?"

"Ne yazık ki yok, Bayan Vespertine. Adderly'nin günlüğünü bitirdiniz mi? Bu akşam için burayı kapatmadan önce kasaya geri koymam gerek."

"Evet. Teşekkür ederim."

Bununla ilgili bilgiler olmalıydı. Yoksa Mel bunları nereden bilecekti?

Belki de elinde faydalanabileceğim başka kaynaklar vardı.

İç çekip arkamı döndüm ve karşıdaki bilim kanadında, masalardan birinde Profesör Bramwell'in birkaç kitaba göz gezdirdiğini gördüm. Masanın üzerine eğilmişti; bir kitabı dikkatle okurken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve o an ciğerlerimdeki hava sanki çekilip gitti.

"Sizden bir şey rica edebilir miyim?" dedi Kelvin arkamdan. Bir anda düşüncelerimden sıyrıldım.

Başımı iki yana sallayarak arkama döndüm. "Elbette. Ne yapmamı istiyordunuz?"

Bana bir yığın fizik kitabı uzattı. "Lütfen, bunları raflarına koyun."

"Elbette." Kitapların numaralarına bakınca, Profesör Bramwell'in oturduğu koridora gitmem gerektiğini fark ettim. Gözlerimi ondan ayırmadan kitapları oraya taşıdım. Özellikle de zihnim beni onu Andrea Kepling'le ilgili bir soru yağmuruna tutmam için zorlarken, ona fazla odaklanmamaya çalıştım.

Rahatsızlık verme.

Neden o adamla aynı odada olduğumda nabzım hızlanıyordu?

Bakışlarını bir an olsun masadaki kitaptan ayırmadı ve ensesini ovuşturduğunda, parmaklarım garip bir şekilde karıncalandı.

Biraz daha yaklaş.

Biraz daha.

Koridora vardığımda, zihnim Andrea Kepling konusunu nasıl açabilirim diye düşünmekten dönmeye başlamıştı. *Her zaman bu kadar soru sormak zorunda mısın?* diye kendimi azarladım. *Havadan sudan söz etsene. Ya da spordan.*

Spordan nefret ederdim.

Ona bir bardak su ister mi diye sor ama Tanrı aşkına Andrea Kepling'le ilgili bir şey sorma.

Aradan saniyeler geçtikçe cesaret kazandığımı hissederek masaya yaklaştım. *Cüretkâr ol.* Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve nafile yere dışarı vermeye çalışarak rafa doğru yürüdüm.

Yanından birisinin geçtiğini hissetmiş gibi başını azıcık yana çevirdi.

Bir an için yanında duraksadım, dudaklarım zihnimde süzülen milyonlarca sorudan birini sormak için aralandı.

“Devryck!” diye seslendi tanıdık birisi. Arkama baktığımda, Profesör Gilchrist’ın, Bramwell’a diktiği gözlerinde bir parıltıyla salma salına masasına yaklaştığını gördüm.

Tekrar önüme döndüğümde, Profesör Bramwell’la göz göze geldik. Midemde garip bir hafiflik hissettim ve elimdeki kitapları daha sıkı tutarak yanından geçip raflara doğru gittim. Görüş alanımın kenarında, Gilchrist’ın profesörün çalıştığı masanın yanındaki çalışma alanındaki sandalyelerden birine oturduğunu gördüm.

“İyi haberlerim var! Enfekte olmamış düzinelerce örnek kurtarmayı başardım. Koruma Cemiyeti buna pek memnun olmadı ama bu araştırmanın ne kadar önemli olduğunu anlıyorlar.”

Gizli gizli konuşmaları dinlemek, kötü bir alışkanlığa dönüşmeye başlamıştı ama elimde değildi.

“Harika. Teşekkür ederim.”

Aralarında kısa bir sessizlik olunca, koridorun diğer ucundan dolandım ve bir sonraki sıraya geçerek oraya bir kitap koyuyormuşum gibi yaptım.

“Neden telefonlarıma yanıt vermiyorsun?” dedi Gilchrist, daha alçak bir sesle ama onu yine de duyabiliyordum. “Ben... ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sürekli son buluşmamızı düşünüyorum, seni neden bu kadar üzdüğümü anlamaya çalışıyorum.”

“Tekrar bu konuşmayı yapmayacağım.”

“Devryck... Sanırım, ben... sana âşık oldum. Aklımdan hiç çıkmıyorsun.”

Kitapların arasından Bramwell’ın parmaklarını sabırsızlıkla masaya vurduğunu, omuzlarının gerildiğini gördüm. Kadın konuştuğu, bomba patlamaya yaklaşıyordu.

“Bir kere daha,” dedi Gilchrist cilveli bir ses tonuyla. “Ofisimde. Yemin ederim ki bir daha seni aramayacağım.”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Kadın kaşlarını kaldırdı, bir tokat yemiş gibi ona baktı. “Başka birisi mi var?”

Profesörün yanıt vermesini beklerken duraksadım, nefes bile almadım. Nedense yanıtını ben de duymak istiyordum. Kitapların arasından baktığımda, profesörün yumruğunu sıkıttığını gördüm.

“Bana neden yanıt vermiyorsun?” dedi Gilchrist ısrarla. Profesörün ne kadar sıkıldığını fark etmemişti.

Bu işe karışma. Seni ilgilendirmez.

Daha önce yemekhanede olanlar da onu ilgilendirmezdi ama tereddüt etmeden araya girmişti. Ben de buna minnettar olmuştum.

İçime derin bir nefes çekip tekrar sıraların ucundan dolandım ve hafifçe öksürüp profesörün arkasında durdum. “Profesör Bramwell?” Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken, araya girecek cesareti topladığıma inanamıyordum.

Bir şey demeden başını yana çevirdi. Ellerim titremesin diye ter içindeki avuçlarımı birbirine bastırdım.

“İstemiş olduğunuz ökaryotik patogenezi kitabını buldum.” Bu tamamen yalandı ve ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına inanamıyordum.

Kaşlarını çatıp sandalyesinde yana döndü ve bir an için yüzüme baktı.

Lütfen, aptal durumuna düşmeyeyim. “Benimle gelerseniz, nerede olduğunu gösterebilirim.”

İşkence gibi geçen birkaç saniye sonra geniş omuzlarını geriye attı. “Evet. Elbette.” Dönüp Gilchrist’a baktı ama ben bunu yapmaya cesaret edemedim. Kadın büyük bir ihtimalle bana ölümcül bakışlar fırlatmakla meşguldü. Profesör ayağa kalkarken, nihayet ona kaçamak bir bakış fırlattım. Gilchrist’ın yüzündeki ifade sırtımın buz kesmesine neden oldu.

“Profesör Gilchrist,” dedim başımı sallayarak.

Dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Profesöre başımı sallayarak dört sıra aşağıya gelmesini işaret ettim ve yeteri kadar uzaklaştıktan sonra arkama baktığımda, gerçekten de peşimden geldiğini gördüm.

Ellerini ceplerine sokup bana biraz yaklaştı. “Ya inanılmaz derecede zekisin ya da çok meraklısın.”

Yine hafifçe öksürerek yere baktım. “Özür dilerim. Oradan kurtulmak istiyormuş gibiydiniz,” dedim ona, bana yemekhane-
de söylediği sözleri tekrar ederek.

Gözlerini kıstı ve beni huzursuz eden bir ifadeyle yüzümü süzdü. “Bilim kanadında mı çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Ne sıklıkta?”

“Haftada dört gece, efendim.”

Yoğun bakışlarıyla beni ezerek bir süre daha yüzüme baktı. “Teşekkür ederim, Bayan Vespertine.”

Yanımdan geçerken, hızla ona döndüm. “Profesör Bramwell, bir dakika.”

Profesör durduğunda, dürtüsel davrandığıma ânında pişman oldum.

“Size bir soru sorabilir miyim?”

“Soruya bağlı.”

Ya şimdi ya hiç. Belki bir daha dikkatini bana bu kadar vermesini sağlayamayabilirdim. “Bana ayrıntılı bir şey söylemeyeceğinizi biliyorum ama Andrea Kepling’le ilgili bir soruyu yanıtlayabilir misiniz diye merak ediyordum.”

Tekrar bana döndü ama bir şey demedi. Fakat sormak istediği soru çatık kaşlarından belliydi. *Onu nereden biliyorsun?*

“Otopsi için buraya getirildiğini biliyorum.”

“Peki, bu bilgiye nereden eriştiniz?”

“Bunu söyleyemem.” Ama beni Spencer’in yanında gördüğü için bu bilgiyi kimin verdiğini anlayacak kadar zeki olduğunu biliyordum. Spencer’ı gammazlamak istemiyordum ama yanıtları bulmaya dair çaresiz arayışım bu endişeleri, önceliklerimin arka planına itiyordu.

Profesör huzursuzca iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dikkatim bir anda kol kaslarına gitti. “Sorunuz nedir? Unutmayın, kadının tıbbi kayıtlarındaki bilgileri paylaşmam yasak.”

Yani, sorularımı özenle seçmem gerekiyordu. “*Noctisoma*’yı nereden kapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

Gülümsememeye çalışarak bana biraz yaklaştı. Biraz daha yaklaştı. Enfes tıraş losyonunun kokusunu hissedebileceğim noktaya gelene kadar öne adım attı. “Bu tür bir teşhisi doğrulamadım.”

Ama bunu açıkça reddetmemesi, bana yalan söylüyor olabileceğini düşündürdü.

Dikkatle yüzüne baktım. “Kadın karnına Lippincott’ın solucanlar koyduğunu iddia etmiş. Otopsi için size yollanmış. Bence bu çok büyük bir tesadüf.”

“Sizi uyarmama izin verin, Bayan Vespertine. Güçlü bir alevin etrafında dans eden kafası karışık bir güvesiniz. Merakınızın yaratacağı akıl almaz tehlikenin farkında değilsiniz.”

“Gerçeği bilmek istiyorum.”

“Gerçek, güçlü olanların soyut bir lüksüdür.”

Bundan emindim, özellikle de Dracadia gibi bir yerde öyle olduğundan emindim ama bunu kabullenmek istemiyordum. “Buraya yanıtlar bulmaya geldim, Profesör. Soru sormaktan korkmuyorum.”

“Ne uğruna? Bursunuz mu? Geleceğiniz mi? *Hayatınız* mı?”

“Bu bir tehdit mi?”

“Evet.” Öne doğru bir adım atınca, geri geri gittim ve sırtım arkamdaki rafa dayandı. Elini öne savurunca, bir kafesin içinde kalmışım gibi hissettim. “Kime bulaştığınıza dair en ufak bir fikriniz yok.”

Daha önce de erkekler tarafından köşeye sıkıştırılmışım ve çok korkmuştum ama Profesör Bramwell öyle değildi. Bu, neredeyse bir davet gibiydi. Bir meydan okuma gibi. Kalbim güm güm atarken, çenemi kararlılıkla havaya kaldırdım. “Kime bulaşıyorum?”

Bakışları bir an için fazla samimi bir ifadeyle dudaklarıma kaydı. O sırada aklında dönüp duran düşünceleri yorumlayamayacak kadar afallamıştım. “Aynı zamanda hem bu kadar uysal hem de cesur olmanız inanılmaz.” Dudaklarını yaladı ve içimden beni öpmek gibi cüretkâr bir şey yapmaması için dua ettim. “Hiç şüphesiz çok zekisiniz, o yüzden aptal gibi davranmayı kesin. Bu konunun peşini bırakın.”

Yanımdan geçip gitti. Ancak köşeyi döndüğünde titrek nefesimi dışarı verebildim. Tanrı aşkına, adam her daim bir kasırga gibiydi.

Ama o noktada Doktor Ölüm bile gözümü korkutamazdı. Bir kere merakım kabarmıştı. O okulun duvarlarının arasında karanlık sırlar, bir balyozla ortaya çıkarmaya kararlı olduğum eski iskeletler vardı.

31. Bölüm

DEVRYCK

“**B**ir sorunumuz var.” Ofisimde sandalyemde geriye yaslanmış, Lippincott’ın volta atışını ve endişeyle bir şeyler mırıldanışını izliyordum. Birisinin ona yalan söylediğini geveleyip duruyordu ve başını ovuşturmaktan tepesindeki saçlar dağılmıştı. “Kız. Sorun, kız.”

“Hangi kız?” dedim, sakın sakın içkimi yudumlayarak. Ama kimden söz ettiğini çok iyi biliyordum.

Volta atarken adımlarını yavaşlatmadan başını iki yana salladı. “Benimle oyun oynama. Hangi kız olduğunu biliyorsun. O kız. Sana izlemeni söylediğim kız.”

“Dediğini yaptım. Sorun ne?” Normalde bu endişesi bana komik gelebilirdi. Ama yeni hazırlanmış bir toksin enjeksiyonu gibi çok daha heyecan verici bir şey beni laboratuvarımda beklediği için sıkılmıştım.

“Sorun ne mi? Onu gördün mü?”

Neredeyse her gece gözlerimi yumduğumda onu görüyordum ama bunu ona söylemedim.

“Annesinin bir kopyası!”

“Birçok çocuk öyledir.”

“Benimle dalga geçmeyi kes, Devryck!” Yumruğunu masama indirdi ama beni öfkesiyle korkutamazdı. Omuzlarını geriye attı, sabrımın çoktan tükenmeye başladığını fark ettiği için cesur

ifadesini bozmadan bana bakmaya devam etti. “Annesi diğer *ka-yıp* kadın. Babanın korkunç araştırmasındaki kaçak.”

Lanet olsun. Kaşlarımı çattım. Bu bağlantıyı kuramayacak kadar aptal olduğunu umuyordum; o tahrif edilmiş adli tabip raporunu okuduğumdan beri bundan şüpheleniyordum. “Bundan eminsin,” dedim aptala yatarak.

“O yüzü unutabileceğimi mi sanıyorsun?”

Lilia’nın sorduğu sorulardan, annesinin araştırmaya katıldığını bilmediği izlenimine kapılmıştım. Aksi takdirde, çok daha ayrıntılı sorular sorardı.

“Sana onu yakından izleyeceğimi söylemiştim ve bunu yapacağım.” Kadehini doldurmak için burbon sürahisine uzandım çünkü pancar gibi olan suratıyla kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi gözüküyordu. “Şu âna kadar sorun çıkarmadı,” dedim kendi kadehimi doldururken. Lippincott, Lilia’nın annesinin Crixson’a katılımıyla ilgili şüphelerimi doğruladığı için kaderin bu cilvesine akıl sır erdiremiyordum. Kader bana babamın hayat-tayken ne kadar pislik bir adam olduğunu sürekli hatırlattığı için yine kafayı bulmuş olmalıydı.

“Burada olmasının bir amacı var, Devryck. Kesinlikle bilgi toplamaya çalışıyor. Bunu başardığında, kendimi bir kez daha idam mangasının karşısında bulacağım. Lanet olasıca baban bu işle hayatımı *mahvetti*.” Kendisini masadan geriye itip yine volta atmaya başladı. “Mahvetti!” Babam o sırada karşısında duruyormuş gibi öfkeyle havaya bir yumruk savurdu. Haksız değildi. Benim de atacak birkaç yumruğum vardı.

“Sakin ol. Sadece organizmayı merak ediyor.”

Beni duymazdan gelip içkisini masadan kaptı ve masanın parlak yüzeyine birkaç damla burbon sıçrattı; bunu görünce inanılmaz sinir oldum. “Gilchrist salak gibi onu *Crixson Binası*’na vermiş. Bunun bir tesadüf mü olduğunu sanıyorsun?” İçkisini başına dikti, kendi sorusunu yanıtlamak için yeteri kadar beklemeyince neredeyse boğulacaktı. “Hayır. Kadın beni mahvetmek istiyor. Onu terfi ettirmedim diye lanet olasıca hayatımı sabote etmek istiyor!” Başını iki yana salladı, sonra volta atmaya geri dönüp içkisini yudumladı. Homurdanarak kravatını gevşetince iyice

aklını yitirmiş gibi gözüktü. “Pis yalancı. O pis yalancı suratıma baka baka yalan söyledi!” Langmore’dan mı, kızın annesinden mi, yoksa başka birisinden mi söz ettiğini anlayamadım. “Yanıldım. Ona bir dönem için burs vermek çok kötü bir fikirdi. Çok kötü!”

“Daha yeni mi bu sonuca vardın?”

“Onun kim olduğunu bilmiyordum. Soy ismi aynı değil. Transkripti lanet olasıca bir aile albümüyle gelmedi!” Başını o kadar sert ovuşturuyordu ki bütün saçlarının dökülmemesi şaşılacak şeydi. “Gitmesi gerek.”

“Sorunu elimizde tutmamız daha akıllıca olmaz mı? Kız bir gizlilik sözleşmesi imzaladı; yani, *Noctisoma*’yla ilgili tek kelime edemez. Ederse hukuki sonuçları olur.”

Dalgın bir ifadeyle çenesini kaşırken, söylediklerimi düşündüğü belliydi. “Başka akrabası var mı?”

Ona Lilia’yla ilgili özel bilgiler vermek hoşuma gitmiyordu ama bir şey söylemezsem merak ederdi. Benim onu izleyeceğime güvenmez, onu daha yakından izlemeye başladı. “Bir üvey kız kardeşi ve annesinin eski erkek arkadaşı var.”

İçkisinden bir yudum daha aldı, parmaklarını şaklatıp bir içki daha istedi. “Annesi ölmüş mü? Öldüğünü biliyor muyuz?”

Benden her içki istediğinde koymayı reddederek sürahiye önüne ittim ama bir daha masama içki damlatırsa kendimi kaybedebilirdim. “Öğrendiğim kadarıyla dört yıl önce ölmüş.”

İçkisini koydu ve bardağın iç kısmına sıçradığını gördüm ama neyse ki bu sefer masaya dökülmedi. “Hiç soru sormak için yanına gelmedi mi?”

Gülünç olmaya başlamıştı. “Geldi. Beni bir soru yağmuruna tuttu. Hiçbiri endişe verici sorular değildi.” Arkama yaslanıp ayaklarımı masama dayarken, sandalyem gıcırdadı. “O sadece annesinin hayatını alan hastalık için bir tedavi bulmayı hayal eden bir kız.”

“Yani, kesinlikle Crixson’la ilgili bir şey sormadı mı?”

“Hayır. Ne önemi var ki? O dosyalar erişime kapalı. Annesiyle ve Kepling’le ilgili bilgiler artık yok. Paranoyakça davranıyorsunuz.” Büyük bir hayranlık dışında kızla hiçbir bağlantım ya da bağım yoktu. Onu koruyor olmam çok mantıksızdı.

Nefesini uzun uzun dışarı vererek karşımdaki sandalyeye oturdu. “Belki de haklısındır. Ne yapabilir ki? Hiçbir şey.” Kocaman bir bardak içkiyi başına dikti ve bardağı küt diye masaya indirdi. “Tamam. Kız kalacak. Şimdilik.”

O anda, Lilia’nın kaydının silinmemesi için pazarlık yaptığımı fark ettim.

Bunu neden yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Lilia’nın videosunu duraklattığım telefonuma baktım.

Gece rüyamda onu görmüştüm. O ince, uzun parmakları kollarımdan yukarı süzülerek enseme okşuyordu. Kütüphanede dikkatimi dağıtmıştı; bütün öğleden sonra ve akşam resmen işkence çekmiştim. Gilchrist canımı sıkıyordu ama Lilia dikkatimi dağıtıyordu. Sinir bozucu ama hoş bir dikkat dağıtıcı etkendi.

Onu raflara sıkıştırdığım an gözlerinde beliren ifadeyi düşündüm. Dudaklarımı, sarkıttığı dudaklarına dayayıp beni zehirli büyüüne mahkûm eden şey her ne ise ona bir son vermeyi istememe neden olan o meydan okuyan parıltıyı düşündüm. Beyin kimyamı yerle bir eden sinir bozucu kokusunu. Hiç şüphesiz erkekleri ölüme sürükleyen o harikulade büyüü.

Tek bir dokunuş. Tek bir dokunuş, ıstırap veren bu merakı sona erdirebilirdi ama aynı zamanda beni baş aşağı çılgınlığın kuyusuna sürükleyebilirdi.

Bu kadar meraklı olduğu için sövdüm. Özellikle de Lippincott, annesinin kim olduğundan şüphelenmeye başladığından beri sorduğu sorularla tehlikeli sularda yüzüyordu; bu soruları yanlış biri duyarsa, başına neler gelebileceğini kimse bilemezdi.

Ona karşı hissetmeye başladığım bu garip takıntıdan nefret ettim.

Yanlıştı.

Reşit olmasına, artık bir kadın sayılmasına rağmen yine de yasaktı. İçimde uyanan en ufak istek bile sadece son aşımın etkili olduğunu kanıtlıyordu.

İçinde açık mor renkli sıvı olan, damarlarımı bir damla için karıncalandıran şırıngayı kutusundan aldım. Bunu almaya başladığımdan beri, toksin çok daha ağır bir tempoda metabolize olmaya başlamıştı ama klinik deneyler için kesinlikle güvenli bir aşamaya gelmemişti. Parazitin yokluğunda, kendisini yenilemeye dair esaslı bir mekanizma yoktu; dolayısıyla, etkileri kısa süreliydi. Parazitin sonraki nesillerinin insan genetiğinde daha etkili olduğu kanıtlanmıştı ama bir kusuru vardı. Sürdürülebilirlik.

Bir de paraziti geliştirmek ve ona patofizyolojimizi öğretmek için insanların kurban edilmesi meselesi.

Diğer sorun, kendi gelişme ihtiyacımı tetikleyen bir yan etkiydi.

Parazitin yokluğunda bile kendime yaptığım aşı, saflaştırılmış toksinden ibaret değilmiş gibi beynimi bir şeyi becermeye zorluyordu. Kampüsteki sayısız genç ve doğurgan kadınların yanında bile bu dürtüyü kontrol etmeyi başarmıştım. Kendime bilerek enjekte ettiğim o toksin tarafından yürütülen kimyasal bir mekanizma sayesinde.

Çünkü bağışıklık sistemimi zorlayan ve tıbbi durumumun aldığı hasarı etkili bir şekilde tamir eden koruyucu proteinlerin üretilmesine yardımcı olan şey de bu toksindi. Geçici olarak bile olsa bunu tersine çeviriyordu. Kaslarımın kilitlendiği ve başımın acı içinde zonkladığı her yeni deneyde, toksinin güçlü protein ordusu tarafından yeniden inşa edilmesi gereken bir yıkım gerçekleşiyordu.

Ama hâlâ kalbime ulaşması gibi bir risk vardı.

Toksini, hastalığa neden olan kusurlu genetiği tamamıyla tersine çevirerek daha iyi bir şekilde kontrol edebileceğim günü dört gözle bekliyordum. Sonuç olarak, babamın ölümüne neden olan hastalığı.

Beni heyecanlandıran şey, araştırmamın istediğim şeyi elde etmemi sağlayacak potansiyele sahip olması değildi. Ben sadece yeniden bir şey hissedebilmek istiyordum.

Kolumu alkolle temizledikten sonra, iğneyi damarımın üstüne getirdim ve etime sapladım. Yanma hissi olmadı. Sıvı yakmıyordu. Sadece deliğin etrafına toplanan az miktarda kanın üstüne pamuk koydum ve şırıngayı çıkardım.

Diğer laboratuvarda kendimi bir denek olarak kullandığım için başım derde girmişti. Lisansımı kaybetmiş, akademik hayattan atılmışım.

Neyse ki Dracadia hiçbir üniversiteye benzemiyordu.

Ne yaptığımı anlayacak olsalardı, ilerleme kaydettiğim sürece bunu görmezden gelirlerdi diye tahmin ediyordum. Ve ölmediğim sürece. Yukarıdaki laboratuvarda elimden geldiğince saygın bir izlenim yaratmaya çalışıyordum ama özel laboratuvarımda her şeyi yapabilirdim; cinayet bile işleyebilirdim.

Babamın araştırmasına devam etmem için bana dil dökme-leri gerekmemişti. Babam ölüm yatağındayken, hayatını adadığı araştırmaların da onunla öleceğine yemin etmişim. Bunu düşünmemi sağlayan kişi Lippincott olmuştu. Kendi hastalığım için potansiyel bir tedavi araştırması yapmamı istemişti. Araştırmaya maddi destek sağlamayı kabul etmişti. Babam tüm akademik çevreyi kendisine düşman ettikten sonra, araştırmaya olan ilgiyi canlandırmak için elinden geleni yapmıştı.

Başarılı olmak zorundaydım.

Babamın utanç verici mirasından kendimi kurtarmak için can atıyordum.

Toksin damarlarıma yayılırken, oda yan yattı ve kıpırdamaya başladı. Yoğun bir dopamin akımıyla öforik bir haz hissettim. Toksin, kan akışıma yayılmaya devam ederken, homurdanmalar ve inlemeler arasında vücudum gerildi ve gevşedi. Dokunma duyumu geri getirmiyordu ama her doz bana acı çektiren, nöbet geçirdiğim epizotları azaltıyordu. Elbette, bir yandan da libidomu artırıyordu.

Telefonuma, Lilia'nın duraklattığım videosuna uzandım.

Yapma, dedi zihnim. *O, olmaz.*

Bu kızın bana kendi kurallarımı çiğneten özelliği neydi?

Belki de Lippincott'ın onu izlediğini biliyor olmamdı. Belki yüzeyin hemen altında köpekbalıklarının cirit attığı durgun bir suya girdiğini biliyor olmamdı ve bu savunmasızlığı beni etkiliyordu.

Belki bana meydan okuma şekli, onunla ilgili tüm önyargılarımı çürütmesi ve son derece çekici bulduğum aşılma- direnciydi. Damarlarımda kanımı kaynatan bir ateş akımıydı.

Nedeni neyle açıklarsam açıklayayım, ne mantıklı bir gerekçesini bulabiliyordum ne de gerçekten anlayabiliyordum ama ona karşı bir çekim hissediyordum. Beni inanılmaz sinir eden bir farkındalıktı bu. Beynimde kaşıyamadığım bir noktaydı. Ders sırasında gözümün ucuyla gördüğüm, dikkatimi dağıtan o sinir bozucu parıltıydı. Tek bir bakışla insanın aklını başından alan kızlardandı. Dudağını hafifçe ısırarak.

Dahası, dikkatimi çelik kancalarla elinde tutuyordu.

Onu daha fazla tanımak, kim olduğunu, nereden geldiğini, o muhteşem zihninin nasıl çalıştığını bilmek istiyordum.

Ama tüm bunlar yanlıştı.

Telefonu erişemeyeceğim bir yere ittim çünkü o videoyu izlemiş olan o sapıklar gibi ben de rahatlıkla havaya girebilirdim. Sandalyemde geriye yaslanıp penisimi pantolonumdan çıkardım. Geçmişte bu sızıyı dindirmesi ve seks sırasında çoğu zaman hissedemediğim rahatlamayı sağlaması için Gilchrist'ı aramıştım. Gözlerimi yumdum, onunla dizlerinin üstüne çöküp penisimi ağzına almasını istediğimiz son seks seansımızı düşündüm. Elimi her aşağı yukarı oynattığımda daha derin bir hayal kırıklığı hissettim. Gilchrist'ın ritmi hiçbir zaman doğru değildi ve nedense dişlerini penisimin üzerinde hissetmekten hoşlanıyormuşum gibi yanlış bir izlenime kapılmıştı.

Elimi ileri geri oynatırken ve penisimin yumuşadığını hissederken, kaşlarımı çattım çünkü bu fantezi beni havaya sokamamıştı.

Gözlerimin önüne yeni bir görüntü geldi.

Alev gibi kızıl saçlar.

Buz yeşili gözler.

Tenimde dolaşan dolgun, yumuşacık dudaklar.

Vücudumdaki kan son damlasına kadar doğruca penisime hücum ederken kaslarım gerildi. Kendime hâkim olamadan, Lilia'yı, yukarı sıyırdığı kısa eteğini ve külotsuz hâlini hayal ederek mastürbasyon yapmaya başladım. Midem beni rahatsız edercesine altüst olurken ve kasılırken, penisim mest olmuştu. Elimle beni sersemleten bir yoksunluğu gidermeye çalışırken, parmaklarımın saçlarına dolandığını, ağzını enfes müstehcen şekillerde kullandığını hayal ettim.

Aniden kafatasımın arkasında patlayan bir ışıkla başımı geriye attım. Avucumda sıcak menimi, elimin son hareketleriyle penisimin gevşemeye başladığını hissettim. Titreyerek, kükrer gibi inledim. Boşalırken asla ses çıkaran bir tip değildim ama acı-tatlı bir sızı hissediyordum. Başımı koluma yasladım, son damlalarının da gelmesini bekledim ve yine titredim.

Burnumdan kesik nefesler alarak soluklanmaya çalıştım ve bilincim o anda yine inlediğimi fark etti ama bu sefer bıkkınlıkla inlemiştim. “Lanet olsun.”

Böylece, Lilia Vespertine bir öğrenciden fazlası oluvermişti. Ciddi bir sorundu.

“Onları hissedebiliyorum. Bağırsaklarımdalar. Onları oraya sen koydun! Seni orospu çocuğu!” Barletta hücrelerinde volta atıyor, topallayarak bir uçtan diğer uca yürüyordu. “O-onlar sürekli içeri girip çıkıyorlar.”

“Sakin olun, Bay Barletta.” Duvarlara göz attığımda, yine ıslak lekeler gördüm; büyük bir ihtimalle, cinsel dürtülerini tatmin ettiği noktalardı. Öğürmemeye çalışırken, keşke yanıma burnuma sürmek için Vicks ya da NeutrOlene spreyi getirseydim diye düşündüm. Ceset kokusuna alışmıştım ama bu tamamıyla farklı bir şeydi.

“Hayır! Sakin olmayacağım!” Kafesinin parmaklıklarına atıldı. “Beni içten dışa yiyorlar! Bunu hissetmediğimi sanıyorsun!”

Aklım hâlâ kızıl saçlı, hazır cevap, sinir bozucu kızdayken iç çektim. “Sadece ölecekleri zaman beslenmeye başlarlar. Hissettiğiniz şey büyüme hızı. Belki halüsinasyon.”

“Gitmelerini istiyorum. İçimden çıkmalarını istiyorum!” Öfkeyle parmaklıkları yumrukladı ama parmak eklemlerini incitmekten öteye geçemedi. “Lütfen!”

“Zamanı gelince. Söz veriyorum. Oturun.” Öfke krizi sırasında yere devirdiği sandalyesini işaret ettim. “Hikâyemi bitirip size biraz su vereceğim.”

Temkinli, şüpheli bir ifadeyle bana baktı. “O ufak, plastik bardaklardan olmasın. Büyük bir bardaktan su içmek istiyorum! Buzlu.”

“Tamam.”

Titreyen ellerle sandalyesini parmaklıklara yanaştırdı ve biraz daha sakin bir tavırla yerine oturdu. Hastalık ilerledikçe, kaçma çaresizliğiyle öfke patlamaları giderek daha şiddet dolu olacaktı.

“İçinizde hareket ettiklerini hissetmeniz dışında kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordum.

“Kaslarım sızlıyor. Bazen üstümde bir şey geziniyormuş gibi hissediyorum.” Onları o anda hissedebiliyormuş gibi yüzünü buruşturarak kolunu kaşdı. “Ayrıca, lanet olasıca oğlumu görüyorum. Sürekli. Ama oğlum gibi değil. O... elinde bir çekiç olan, bana kafatasımı yaracağını söyleyen çarpık bir versiyonu.”

Ah, suçluluk hissinin adaleti. Bazen bana fazla keyif veriyordu. “Emin olun ki gerçek değil.”

Dolan gözlerini başka yöne çevirdi. “Bana gerçekmiş gibi geliyor.”

“Suçluluk hissiniz size oyun oynuyor.”

Bakışlarını kıpır kıpır olan ellerine çevirdi. “Sen hiç erkek kardeşinle ilgili halüsinasyonlar görüyor musun?”

“Evet,” dedim dürüstçe. “Sık sık.”

“Peki... Babana gelen o telefon. Geçen sefer hikâyede anlattığın. Neyle ilgiliydi?”

Sorusunun içimdeki neşeyi, bütün keyfi silivermesi mide bulandırıcıydı. Toksinin öforik etkileri, birden midemi altüst eden karanlık ve çarpık bir şeye dönüştü. “Aslında bunu çok sonrasına kadar öğrenemedim. Kardeşime ne olduğunu öğrenene kadar.”

Bir elimde içki şişesiyle, aşağıda okyanus dalgalarının çarptığı o ölümcül, tırtıklı kayalıklara baktım. Kardeşimin sözleri, zihnimde zehirli düşüncelerden örülmüş bir girdapta yankılandı.

“Yapma bunu.” Caedmon’ın sesini duyunca döndüm ve arkamda durduğunu gördüm. O gerçek değildi; hemen hemen her gece beni ziyaret eden hayali bir versiyonuydu.

Onu gördüğüm anda utanç içimi kavurdu; sanki yerin dibine girmiştin. Gözlerimi yeniden aşağıdaki kayalıklara çevirdim. "Başarısız oldum. Ezigin tekiyim."

"Değilsin. Bunlar babamın suçu."

"Ben olmalıydım."

"Kes şunu," diye azarladı beni, her zamanki sabırsız ses tonuyla. "Bir adi gibi sızlanıp durma da uzaklaş oradan. Hayatını suçluluk hissiyle heba edemeyecek kadar zekisin."

"Hiçbir şeyim yok, Caed. Hiçbir şey." Kardeşim olmadan, onun ortadan kayboluşuyla vurdumduymaz yanımin yarım kalmış olan tarafıyla, bir ağaç kabuğundan farksızdım. "Bomboş, içim oyulmuş gibi hissediyorum. O kadar boş ki buz gibi."

"Dinle beni." Ses tonu bana yalvarıyormuş gibiydi ve sarhoş hâlimle bile çaresizliğini hissedebiliyordum. "Babamda onların istediği bir şey var. Ne olduğunu öğren ve beni kurtar."

"Bir anlamı yok. Bana asla söylemez." İçki şişesinden bir yudum daha aldım ve yine sallandım.

"Tabii ki söylemez. Onu kendin bulmalısın, Devryck. Lanet olsun, düşün biraz!"

Caedmon'ın sesinde, sarhoşluğun yarattığı puslu delip geçen bir öfke hissettim. "Bütün sırlarını laboratuvarında gizliyor."

"Evet. Çok iyi."

"Hayatını adadığı araştırması. Onu istiyorlar."

"Evet. Aynen öyle." Umut dolu ses tonu odaklanmama yardımcı oldu.

"Nasıl?"

"Bunu biliyorsun. Orada kilitli olduğunu gördüm. O dolapta kilitli."

"Kasada mı?" Kasayı babamın ofisinde hayal edebiliyordum. O dolabın arka köşesinde duruyordu. Ben annemin çerçeveli fotoğrafını kırdıktan sonra onu koyduğu küçük kasa.

"Evet. Kasada ne var?"

"Onun fotoğrafı dışında mı? En ufak bir fikrim yok. Kasayı hiçbir zaman açamadım." Kim babamın başarısız olan deneylerini görmek isterdi? Kim ailemizin gözden düşmesine neden olan araştırmayı görmek isterdi?

"Bir yolunu bul. Tanrı aşkına, kenardan uzaklaş. Beni geriyorsun."

Aniden çıkan bir rüzgâr dengemi bozdu ve geriye doğru sendeledim. Ayağımı yere sağlam basamadım. Kayalığın üstünde kaydım.

Zemin ayaklarımın altından kaydı ve kaygan taşlarda sürüklenirken tırtıklı yüzeyin karnımı sıyırdığını hissettim ama parmaklarım son anda çıkıntıyı kavramayı başardı. "Siktir!" Cesaretimi toplayıp aşağıya, okyanusun pes etmem için beni çağırdığı yere baktım. Kayalığı bırakmam ve boşluğa düşmem için beni kışkırtıyordu.

"Yukarı çık, Devryck. Tırman!"

Kaslarımı gerdim, kollarım sarfettiğim çabayla titrerken kendimi yukarı çekmeye çalıştım.

"Kendini yukarı çek!" Sözleri kafatasımı oyan tiz bir çığlık gibiydi.

"Ahhhh!" Keskin acı kemiklerime işlerken, kaslarım ölümcül bir kasılmayla kilitlendi. "Yapamıyorum, yapamıyorum! Öleceğim burada!"

"Ölmeyeceksin. Kendini hemen çıkıntıdan yukarı çek, sersem!"

"Hayır." Kaslarımı gevşettim ve ellerimi her an bırakmaya hazır bir hâlde çıkıntıdan aşağı sallandım. "Hayır, Caedmon. Yukarı çıkmak istemiyorum."

"Sana ihtiyacım var, kardeşim. Yalvarırım. Dene."

Kardeşim her nerede ise dayandığını hayal ettim. Umudunu kaybetmediğini.

Keskin acıya dayanmaya çalışarak içime nefes çektim ve parmaklarımı kayaya geçirdim. Kayayı sıkıca, düşmeyeceğimden emin bir şekilde kavradıktan sonra kendimi yukarı çektim ve kaymadan kollarımı hemen çıkıntının üstüne dayadım. Bedenimi zorlayarak kendimi çıkıntının üstüne ve tehlikeli kenarından öteye çekmeyi başardım. Sırtüstü uzandım, burnumdan nefesler alarak demir bir el tarafından ezilmiş gibi hissettiğim ciğerlerimi doldurmaya çalıştım.

Caedmon tepeme dikildi. "Beni azat et."

Sendeleyerek eve dönerken, kardeşimle ilgili düşünceler yolda beni kendime getirdi. Ön kapıdan girdim, arkamdan seslenen kahyamız Dmitry'nin yanından geçtim ama sözleri aklımda dönüp duran düşüncelerin arasında kayboldu. Mahzenin kapısına vardığımda beni durdurmaya çalıştı ama onu öfkeyle ittim. Uzun,

helezoni merdivenlerden babamın laboratuvarına inerken hava serinlemeye başladı. İleriden gelen sesler giderek arttı ama sarhoş hâlimle sözcükler birbirine karıştı.

Uzun bir koridorda ilerledikten sonra kapının aralık olduğu laboratuvara ulaştım.

İçeriden kardeşimin çığlıklarının geldiğini duyabiliyordum.

Caedmon!

Kapıyı ittiğimde, babamın muayene masalarından birinin üstündeki bir kutunun başında olduğunu gördüm. Elinde küçük bir el kamerası vardı ve yüzüne bir öfke ve gözyaşı maskesi yerleşmişti.

“Baba?” diye şaşkınlıkla yanına gittim. “Caedmon?”

El kamerasını yere düşürdü, bayılacakmış gibi geriye doğru sendeledi.

Kamerayı almasına fırsat vermeden öne atılıp kaptım ve küçük ekranda, erkek kardeşimin sandalyeye bağlı hâlde oturduğu görüntüye baktım. Kameramanın açısından, bir pürmüzden yükselen alevlerin kardeşimin çıplak, su toplamış bacaklarını okşayışını izledim.

Boğazım panik hissiyle tılandı. Öne düştüm, avuçlarım sert bir şekilde beton zemine çarptı. Dudaklarımdan bir anda fışkıran kusmuk dört bir yana saçıldı. Yerde biriken sıvıların arasına midemi tekrar boşalttığımda, yüzüme kusmuk sıçradı.

Titreyen bacaklarla ayağa kalktım, kutunun içine baktım. Babam hızla yanıma gelmeye çalıştı ama onu kış üstü düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde ittim. Kutunun içindeki siyah renkli küçük kutuyu ve üstüne ilıştırilen notu aldım:

İstediğiniz gibi oğlunuzu geri yolladık.

Titreyen ellerimle kutunun kapağını açınca, içindeki külleri gördüm.

Fazla hızlı nefes alıp vermeye başladım. Oda fırıldak gibi dönmeye başladı.

Her yer karardı.

“Onu öldürdüler.” Barletta’nın karamsar sesi beni şimdiki zamana geri getirdi.

Bu soruyu duyunca, kaslarım gerildi. “Bu hikâyeyi ilk kez duyuyormuşsun gibi dinlemen bana çok ilginç geliyor.”

Kaşlarını kaldırdı, karanlık hücreinde parlak gözlerini oynattı. “Ne... Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Erkek kardeşimi, katiline siz *götürdünüz*.” Nihayet söylemiştim. Sokaklarda yaşayan bir adamı kaçırmamın ve vücudunu yerle bir etmeye başlamış olan ölümcül solucanlarla enfekte etmiş olmamın nedeni buydu. İntikam. Açgözlülük yüzünden korkunç bir şekilde katledilen erkek kardeşim için intikam. Hayatımı adadığım o araştırma için intikam.

Barletta gözlerini kaçırdı, sonra tekrar bana baktı. “Ben mi?” dedi asabi bir sesle gülerek. “Hayır, yanlış adamı kaçırmışsın. Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Beni aptal yerine koymayın. 23 Ekim gecesi, iki adamı ve erkek kardeşimi arabanızla şehir dışındaki terk edilmiş bir binaya götürdünüz. Onu sağ gören son kişi sizsiniz.”

İçeriye sessizlik çökerken, omuzlarını geriye attı. Belki de onu kesinlikle sağ bırakmayacağımı fark edip kıpırdandı. “O işi sadece bir yıl kadar yaptım.”

“İş. İnsanları katledilmeleri için birilerine teslim etmeye iş mi diyorsunuz?”

Başını iki yana sallarken yüzünde beliren tiksindirici inkâr ifadesini görünce, onu keskin bir bıçakla oracıkta doğramak istedim. “Onunla, seninle ya da babanla ilgili bir şey bilmiyordum. Bana sadece bir genci doğu yakasında bir yere götüreceğim söylendi. Kimin için ya da neden götürüleceğini bilmiyordum.”

“Ama yine de yaptınız.” Sesim titrememişti. Empatiden yoksundu. Bir ceset kadar cansızdı. “Gencin hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için asla soru sormadınız, sonra neler olduğunu araştırmadınız.” Omzumu silkip tekrar sandalyeme oturdum. “Kendi çocuğunuzu ölesiye döverken bunu neden yapacaktınız ki?”

Yüzünü korkuyla buruşturarak, sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı. “Demek bu yüzden buradayım, ha? Bu yüzden beni buraya getirdin. Hastalıklı, lanet olasıca bir intikam planı yüzünden mi?”

“Çok zekisiniz.”

“Hiçbir çocuğa zarar vermek istemedim. Ona işkence edeceklerini biliyor olsaydım...”

“Ne yapardınız?” Başımı yana eğdim, adamın gerçeği söylüyormuş gibi rahatlıkla yalan söyleyişini izledim. “Onu kurtarır mıydınız? Polisi mi arardınız? İyi bir insanın yapacağı şeyi mi yapardınız?” Keyifsizce güldüm. “Hayır. Sanmıyorum, Bay Barletta. Siz boktan bir insansınız. Solucanlara yem olacaksınız.”

“Ne istiyorsun? Bir şey istiyor olmalısın.”

“Aslında istiyorum. Beyniniz çürümeye başlamadan önce bunu istemenin tam vakti.”

“Nedir?” Sandalyesinden yere atlayıp dizlerinin üstüne çöktü, hücresinin parmaklıklarını kavradı. “Ne istersen yaparım! Her şeyi yaparım!”

Yalvarışlarına aldıriş etmeden, adamın beş para etmeyen göz yaşlarının yanaklarından süzülüşünü tiksintiyle izledim. “Sizi buraya getirme nedenim çok basit. Bir isme ihtiyacım var. Sadece sizin verebileceğiniz bir isim.”

“Kim? Kim!”

“Ne yazık ki kardeşimi o binaya götüren adamlardan biri olan Victor Rossi’ye zamanında ulaşamadım. Maalesef kalp krizi geçirip öldü. Diğer adam, büyük bir hızla solucanlara yenik düştü. Ama ölmeden önce isminizi söyledi. Dolayısıyla kardeşimi götürdüğünüz adamın ismini bana bir tek siz söyleyebilirsiniz, Bay Barletta.”

“Ne zamandan söz ediyorsun? Neredeyse yirmi yıl öncesinden mi?” Parmaklıkları bıraktı, pes etmiş gibi omuzlarını sarkıttı. “Bunu nasıl hatırlayabilirim?”

“Bilmiyorum.” Ceketimin iç cebinden kapağı takılı bir şırınga çıkardım ve görmesi için havaya kaldırdım. “Ölmemenizi sağlayacak olan antidot bu. Hatırlamanızı öneririm. Bana yalan söylerseniz... bunu unutabilirsiniz.”

“Ahhh, Tanrım. İsa, Meryem ve Yusuf aşkına, neler oluyor?” Bıkkınlıkla elini yüzünden aşağı indirdi. “Victor Rossi... Evet... Bu ismi biliyorum. Evet... bu adam... o...” Kaşlarını çatı, büyük bir dikkatle ismi düşündü ve hatırlamaya çalıştı. “New

York'luydu... Adamın ismi... Angelo'ydu. Angelo! Angelo'ydu! Angelo DeLuca!"

"Emin misin?"

"Evet. Sersemin tekiydi. Yüzü gözlerimin önünde." Gözleri, benim bir an önce söndürmek istediğim bir umut ifadesiyle parladı. "Çok yumruk yemiş gibi burnu yamuktu. Bir de gözünün yanında kötü bir yara izi vardı." İnsanın doğru şartlar altında bu kadar çok şey hatırlayabilmesi inanılmazdı.

İsmi aklıma yazdım; bir sonraki test deneğim olacaktı. "Şimdi, ben bu Bay DeLuca'yı araştırırken, siz burada oturup bekleyeceksiniz."

"Solucanlar ne olacak, dostum? İçimde dolaşmalarına dayanamıyorum. Ödümü koparıyorlar!"

Gülümseyerek omzumu silktim. "Umarım o adamı kolaylıkla bulurum. Ama bu beyhude hayalin peşinden koşmaya başlamadan önce bu adam olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Evet. Yemin ederim... Kendi mezarım üstüne yemin ederim. O adam. Lütfen. Çıkar şu lanet şeyleri içimden!"

Sandalyeden kalktım, adamın yalvarışlarına kulak asmadan pantolonumu düzelttim. Ona yardım etmek gibi bir niyetim yoktu. Gösterdiğim şiringada sadece steril salin solüsyonu vardı. "Araştırmamın nasıl gittiğini haber veririm."

"Acele et, dostum. Artık bu boktan şeylere dayanamıyorum." Başını ovuşturarak yerde ileri geri sallanmaya başladı. "Yapamıyorum. Beynimi etkilemeye başlıyor."

"Evet. Beyninizi etkiliyor. Bu parazit böyle işte. Yakında konuşmak üzere, Bay Barletta. İyi akşamlar."

"İyi... akşamlar mı? Bir hücrede mi? Suyum nerede? Suyumu istiyorum!"

"Ah. Evet, neredeyse unutuyordum." Alt kadara kadar uzattığım hortumun yanına, plastik bir bardağın durduğu koridora yürüdüm. Musluğu açıp bardağı yarısına kadar doldurdum; daha önce verdiğim miktarın iki misliydi.

Bardakla geri döndüğümde Barletta'nın gözleri parıldadı ve ellerini parmaklıklardan dışarı uzattı. "Lütfen," dedi titrek

bir sesle. Dikkatle bardağı tuttu ve uzun bir yudum aldı. Sonra kaşlarını çattı, öğürecekmiş gibi ağzını açtı. Dudaklarının arasından uzun, siyah bir solucan süzülüp bardağının içine düştü. Adam titreyen elleriyle, panikten irileşmiş gözleriyle bardağı ağır ağır indirdi. "Siktir," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Siktir."

Elimi içeri uzatıp bardağı vermesini işaret ettim.

Gözlerini bardaktan ayırmadan, bir transa girmiş gibi bardağı geri verdi. "Bu..." Güçlkle yutkundu, yine öğürmemeye çalıştı. "İçimdeki şey bu mu?"

Bardağın içindeki az miktardaki suyu çıplak ampule doğru kaldırdım, dibine kıvrılmış olan solucanı inceledim. Suyun yüzeyine geçirmeye çalıştığı dişlerini fark ettim. "Evet. Sanırım, evrim geçirmişler."

Barletta eliyle ağzını kapattı, burnundan nefes alıp vermeye çalıştı. "Kusmak istemiyorum. O hergelelerden birinin daha çıkacağından korkuyorum!"

"Evet, onları içinizde tutmanız daha iyi yoksa kaçmaya çalışırlar." Bardağı bıraktım ve titreyerek hücrenin köşesine çömelmiş Barletta'ya döndüm.

"Aklın başında olamaz! Kesinlikle aklını yitirmişsin."

Kahkahalarım koridorda yankılandı. "Oğlunu bir şişeyle döven adam mı söylüyor bunu?"

"Sarhoştum. Asla kasten birisini incitmem. Ama bu? İğrenç bir şey!"

İç çekerek bardağın içindeki yetişkin solucana baktım. Son birkaç haftasını adamın karaciğeriyle beslenerek geçirmiş olan solucana. "Haklısınız sanırım. Başınıza aldığınız o darbeler yüzünden olmalı." Parmağımla hafifçe şakağıma vurdum. "Çocuklarınızı dövdüğünüzde neler olduğunu görüyor musunuz?"

"Beni bırakmayacaksın."

Adamın bunu hâlâ anlamamış olmasına hayret ederek başımı yana eğdim ve bir kahkaha patlattım. "Bırakacağımı mı düşünmüştünüz? Buradaki vaktimizin, sizi serbest bırakmamla mı sona ereceğini düşünmüştünüz? Ne yazık ki öyle olmayacak."

Barletta sızlanarak ileri geri sallandı ve ellerini başında dolaştırdı. “Kardeşini kaçıran o gerzeklerle çalıştığımda iyi değildim. Artık o noktada değilim.”

“Harika. Gerçekten. Bir sonraki sohbetimizde biraz meşgul olacağınızı düşünüyorum.”

Hareketsiz kaldı. Bana baktığında gözlerindeki çaresizlik ifadesi neredeyse gülünçtü. “Ne yaparak?”

“Bağırsaklarınızı kusmamaya çalışarak.” Tekrar koridora çıktım ve Barletta’nın çığlığını duyduğumda, sırtarak arkama baktım. Gözüme bir şey çarptı.

Barletta’nın hücresinin ilerisindeki karşı koridorda bir silüet vardı.

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm, silüeti inceledim ve yeniden Barletta’nın önünde durana kadar o yöne ilerledim.

Silüet kıpırdamadı. Gölgelemin arasından çıkmadan bakmaya devam etti.

“Kim var orada?” diye seslendim.

“Birisi mi var? Birisini mi gördün?” Barletta kendisini kafesinin parmaklıklarına atıp ceketimi kavradı. “Çıkar beni buradan, doktor! Çıkmak istiyorum!”

Yüzümü buruşturarak parmaklarını ceketimin ucuna dolaştığını fark ettim ve parmaklarını çözdüm. Başımı tekrar kaldırdığımda, gölgelerin arasındaki silüet kaybolmuştu. Emin olmak için, içinde solucan olan bardakla o noktaya yaklaştım.

Karşımda Barletta’nın çığlıklarıyla yankılanan boş koridordan başka bir şey yoktu.

32. Bölüm

L I L I A

Gilchrist'ın yaklaşan makale sınavı için iki saat boyunca çeşitli makalelerden ve araştırmalardan *evrimsel bir perspektif olarak sembiyoz* konusuyla ilgili ufak bilgiler topladıktan sonra midem bulanmaya başladı.

Çok sıkılmıştım.

Böcekler arasındaki faydalı ilişkilerin bu kadar sıkıcı olduğunu kim bilebilirdi?

En azından Bramwell'in dersi, zihin kontrol eden parazitleriyle biraz dehşet ve aksiyon içeriyordu.

Sandalyemde geriye yaslanırken, Mel'in hızla açık kapımın önünden geçtiğini fark ettim. Üniversite garip bir şeydi. Evdeyken kapımı hep kapalı tutar, mahremiyetim olmamasından nefret ederdim. Ama Dracadia'da aynı katta kalan öğrenci arkadaşlarımla koridordan geçerken arada sırada merhabalaşmak hoşuma gidiyordu. Genellikle içeri dalmayacak kadar saygılıydılar ve fazla meraklı değillerdi ya da odamda neler olduğunu umursayan bir tavır sergilemiyorlardı. Belki de bu yüzden kapımı rahat rahat açık bırakıyordum.

"Mel!" diye seslenirken, sandalyemin yanında yere bıraktığım kahve fincanını devirdim. Oysa masamdan devirmeyeyim diye oraya koymuştum. "Kahretsin." Dizüstü bilgisayarımın yanındaki kâğıt peçete kutusundan birkaç peçete alıp çömeldim

ve yeri silmeye koyuldum. Mel'in kapıya geldiğini birkaç saniye sonra fark ettim.

"N'aber?" dedi kapı çerçevesine yaslanarak.

Islak peçeteleri bir kenara bırakıp ellerimi elbisemin eteğine sildim ve ayağa kalktım. "Selam, sana birkaç soru sorabilir miyim?" Elimi hızla sallayarak onu içeri çağırdım ve kapıyı arkasından kapattım.

"Tabii."

"Crixson Araştırmasıyla ilgili. Kütüphanede çalışıyorum ve... bu konuda hiçbir şey bulamadım. Birlikte çalıştığım kütüphaneci bazı metinler olduğunu ama bunlara erişim olmadığını söyledi."

"O metinler faydasız ve anlamsız."

Faydasız ve anlamsız. Ne anlama geliyordu bu? Elinde daha iyi bilgiler mi vardı? "O hâlde... nasıl... bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Andrea Kepling ile Profesör Bramwell'in babasının yürüttüğü deneyin içeriğiyle ilgili şüphelerimi açığa vurursam, tüm kozlarımı ortaya sermiş olurum. Önce onun ne sunacağını görmek istedim. "Kendimi Profesör Bramwell'in şu anki araştırmasını sorgularken buldum." Sesimi alçalttım. "Ona güvenmiyorum."

"Herkes gibi sen de ona güvenmiyorsun."

Tamam, demek daha büyük bir pazarlık kozuna ihtiyacım vardı. "Kaçan katılımcılardan birine ne olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Yanıt vermek yerine, başımı iki yana salladım. Bana bilgi veren kişinin Spencer olduğunu bilseydi, dediklerimi pek ciddiye almazdı.

Çenesini sıkarak bir süre yüzüme baktı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. "Bu akşam odama gel, sana göstereyim."

İşte bu kadar. Bana bilgi vermesi için bir keçiyi kurban etmek gibi çılgınca bir şey yapmam gerekeceğini sanmıştım ama bunu komünyonda ikram edilen bedava içkiler gibi bana sunuvermişti. "Peki. Saat kaçta?"

"10'dan sonra."

Kapı tıklatılınca konuşmamız yarım kaldı. Merakla kapıyı açtığımda, karşımda deneyimsiz gözlerime marka gibi görünen kıyafetler giymiş, garip, sarışın bir kadın buldum. Yüzündeki daha derin çizgiler bana kırk yaşlarında olduğunu söylüyordu ama saçları ve elbisesi onu daha genç gösteriyordu. Onunki kadar etkileyici olmayan kıyafetimi inceliyormuş gibi beni şöyle bir süzdü ve gülümser gibi oldu.

“Bayan Vespertine?” dedi, ismim ağzında acı bir tat bırakmış gibi.

“Evet?”

“Ben Missy Finch. Emberwick’teki butiğin sahibiyim. Bay Spencer Lippincott ölçülerinizi almam için yolladı beni.”

Onunla o bağış gecesine gitmeye söz verdiğimi hatırlayınca keyfim kaçtı. “Tanrım.”

“Spencer mı?” Mel’in sesindeki tiksinti ifadesi irkilmeme neden oldu. Gerçi ondan hoşlanmamasım umursamıyordum ama zamanlama kötüydü. Gizli araştırmalarımda bir yere varmanın eşiğine kadar gelmişken, Mel’in içine kapanmasını istemiyordum.

“Ciddi ciddi o herifle takılmayı mı düşünüyorsun? Sapığın teki o!”

Sarışın kadın şaşkınlıkla ona baktı ve yüzündeki tiksinti ifadesinden, Lippincott’ın ölçülerimi alması için gönderdiği garip bir tipten fazlası olduğunu hissettim. “Ne dediniz?”

“Bakın, bir yanlış anlaşılma oldu sanırım,” dedim, odamda bir kavga çıkmadan önce. “Bayan Finch, geldiğiniz için teşekkür ederim ama ölçülerimi almanıza gerek yok.”

Parlak mavi gözleri küstah bir ifadeyle parıldadı. “Ta buraya kadar geldim, butiğimi kapattım, kapıdaki zorbayla uğraştım ve şimdi bir aile dostuna hakaret ettiğinizi duyuyorum.” Mel bıkkınlıkla oflayarak odamdan çıktı ve tekrar sarışın kadına döndüm.

“Özür dilerim. Bana bir saniye müsaade eder misiniz?”

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve kibirli bir tavırla çenesini kaldırdı. “Sadece bir saniye.”

Ancak üç oda kadar ilerlemiş olan Mel’e yetiştim. “Bekle. Bana neden Spencer’dan bu kadar nefret ettiğini söyler misin, lütfen?”

“Anlıyorum. Ucubenin ne dediği umrunda bile değil. Git, rektörün ayrıcalıklı oğluyla o masalsı aşk öykünü yaşa.”

İsa aşkına, bu tür şeyler için sabrım kalmamıştı. “Ben herkese iyi niyetle yaklaşırım. Sen dahil. Nasıl başkalarının dediklerine kulak tıkayıp seni kendim tanımak istiyorsam, Spencer konusunda da kendim karar vermek isterim.”

“Kendin gör o zaman. Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

“Ya buluşmamız? Hâlâ geçerli mi?”

Etrafa kaçamak bir bakış fırlatıp bana biraz yaklaştı. “Hassas bilgiler peşindesin. Sen başkalarına *açık açık* güveniyorken, ben neden sana güveneyim?”

“Çünkü hâlâ ne bildiğimi bilmek istiyorsun. Hem Spencer’a gözüm kapalı güvendiğimi söylemedim. Benim geldiğim yerde sırları ifşa etmek öldürülmene neden olur.”

“Burada da öyle.” Dilini dişlerinin üstünde gezdirdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak diğer ruh hallerinden benimle konuşmak için önce izin istemesi gerekiyormuş gibi yine dikkatle beni süzdü. “Neden seninle uğraştığımı bilmiyorum, Vespertine. Belki de o yapmacık, küçük vakıf fonu kaltakları gibi olmadığın içindir. Ama beni yine de çok sinir ediyorsun.”

“Evet mi diyorsun o zaman?”

Gözlerini devirip ofladı. “Evet. Sanırım.”

Şükürler olsun. Derin bir oh çekerek odama döndüğümde, Missy’nin gardırobumdaki elbiselere göz attığını gördüm.

“Hey!”

“Aslında çok zevksiz sayılmazsın. Sadece giysilerin dengeli değil.”

“Hayır, dengeli.”

Bana dakikalar gibi gelen bir süre boyunca yüzüme baktı, zaman zaman aklından tatsız düşünceler geçiyormuş gibi gözlerini kıstı. “Bana birisini hatırlatıyorsun. Corbin’lerle bir ilgin var mı?”

“Hayır. Ama bana bunu soran ikinci kişisin.”

“Garip. Saçların.” Saçlarımda bir gariplik varmış gibi kaşlarını çatarak kendi saçlarını işaret etti. “Yüzün. Gözlerin. Sanki yine onun yüzüne bakıyorum.”

“Kimin?”

“Eski bir sınıf arkadaşım. Vanessa Corbin. Yıllarca burada, adada yaşamıştı.”

“Bana mı benziyor?”

“Hık demiş burnundan düşmüş gibi.” Konuyu geçiştirmek istiyormuş gibi elini salladı, başını iki yana salladı. “Şu işi halledim, olur mu? Ölçülerini dükkânıma götürüp hangi elbisenin üstüne tam oturacağına bir bakayım.”

“Bir dakika.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Elbiseyi ben seçmeyecek miyim?”

Kıyafetlerime bakıp tekrar bana döndü. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ama ne giydiğim konusunda seçiciyimdir. Dahası, bir ton para harcayacak durumum...”

Elini kaldırıp beni susturdu. “Ücreti önemli değil. Dediğim gibi, Lippincott’lar *arkadaşlarımdır*.”

“Tamam. Anladım. Ama bağış gecesinden önce elbiseyi denemek isterim. Beni huzursuz eden bir şey giymek istemiyorum.”

“Mümkün değil, canım. Elbiseye göre tadilat o geceye kadar sürebilir.”

“Peki.” Elbise hoşuma gitmezse, ya kendi elbiselerimden birini giyecektim ya da hasta olduğumu söyleyecektim. Her halükârda, ne giyeceğime bu kadın karar vermeyecekti.

Kadın omuzlarımı tutup beni dik durmaya zorlarken, bakışları boynumdaki noktaya takıldı. Kaşlarını çatarak kolyemin ucundaki küçük şişeyi tuttu. “Bu nedir?”

“Anneme aitti,” dedim sadece.

“Gala gecesi çıkarman gerek. Getireceğim hiçbir elbiseye uymaz.”

Oflayıp başımı iki yana salladım. “Tamam. Artık ölçüleri alabilir miyiz?”

Sonraki yirmi dakika boyunca, dükkânında üç boyutlu bir versiyonumu klonlayacakmış gibi yüz farklı ölçü aldı. Sabırsızlanarak işini yapmasını bekledim ama ağır hareket etmesi beni biraz sinir etti.

Nihayet işini bitirip gittiğinde, resmen böceklerin sembiyozu konusuna geri dönmek için can atıyordum.

Profesör Bramwell'in avludaki ağacın altında kitap okuduğunu görmeseydim, doğruca ders çalışmaya geri dönebilirdim. Son birkaç haftadır gördüğüm kadarıyla genellikle ofisinden ya da laboratuvarından çıkmadığı için orada olması bana garip geldi.

Elinde bir kitapla harikulade gözüktüğü için gözlerimi oynamak istedim. Bir elma alıp pencere pervazına oturdum. Adam, odaklanma kararlılığını bir kez daha yerle bir ettiği için öfkeyle onu izlemeye başladım.

Evet, bir adamdı. Toy bir oğlan değildi. Bir sınıf arkadaşı değildi.

Kendimi sık sık düşünürken bulduğum kişi, profesörümdü.

Ne okuduğunu merak ederken, o kitap gibi dikkatini verdiği tek şey olmak nasıl olurdu diye hayal kurmaya başladım. Dikkatli bir okur olduğunu tahmin ettim. Büyük bir tutkuyla her sayfayı okuyor, olabildiğince çok sözcüğü hafızasına kazımaya çalışıyor olmalıydı.

Dikkatle ona bakarak başparmağımı altdudağımda gezdirdim ve dişlerinin arasına aldığı hayal ettim.

Ansızın bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldik.

Utançla cıyaklayarak irkildim ve pencere pervazından içeriye düştüm. Kıcımdan omurgama keskin bir ağrı yayıldı; yüzümü buruşturup düşüşün darbesini emen yanağımı ovuşturdum.

“Şık. Çok şık bir hareket.”

33. Bölüm

L I L I A

Tik. Tak. Tik. Tak.

Saat tam onu sekiz geçe saate baktım ve Mel'in odasına gitmek üzere odamdan çıktım. Koridorlar hep gürültülüydü; birileri her zaman toplanıp gece geç saatlerde çalışıyordu. Koridorun sonundaki oturma odasında tıpkı önceki hafta gibi bir başka sınava hazırlanan aynı fizik öğrencileri vardı. Her birinin fizik öğrencisi olduğu belliydi çünkü karatahtaya denklemlerini yazarlar, doğru bir şekilde çözdüklerinde *Big Bang Teorisi* dizisindeki gibi "*Bazinga!*" diye bağırırlardı. Koridor bir tek onlar orada olduklarında ot gibi kokardı.

Mel'in odasına vardığımda, kapının ardına kadar açılması için bir kere tıklatmam yeterli oldu. Mel başını uzatıp koridorda iki yana baktı. Sonra, beni sert bir şekilde kolumdan tutup içeri çekti.

"Hey, sadece *içeri gel* demen yeterliydi." Yüzümü buruşturarak tırnaklarının derime saplandığı noktayı ovuşturdum. Küçük bir oturma odası ve bir yatak odasına açıldığını tahmin ettiğim bir koridorla benimkinden bir hayli büyük olan odasmda etrafıma bakındım.

Şikâyetimi duymazdan gelerek başıyla onu izlememi işaret etti ve tahmin ettiğim gibi beni bir yatak odasına açılan kısa koridordan geçirdi.

Tahmin edemediğim şey ise beni başka bir kapıdan geçirip, arka taraftaki bir dolaba açılan küçük bir kapıya götürmesiydi.

“Narnia aşkına, bu da ne böyle?” dedim, normal bir kapının yarısı kadar olan kapı çerçevesine bakarak.

“Onlarca yıl önce, bu yatakhane ilk inşa edildiğinde, burası çocuklar için bir yetimhane olarak kullanılıyormuş. İlk yerleşimciler gecenin bir yarısı gelip çocukları kaçıracaklar diye *vahşi canavarlardan* çok korkarlarmış,” dedi parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak. “O yüzden, bir baskın olursa diye çocukları izleyebilmek için mahzenlere uzanan bu küçük girişleri yapmışlar.”

“Baskınların hiç gerçekleşmediğini tahmin ediyorum.”

“Doğru.” Ürkütücü taş merdivenlere açılan kapıyı ittiğinde menteşeler gıcırdadı ve dolabın rafından bir LED lamba aldı. “Gel. Çete seninle tanışmak için bekliyor.”

“Çete mi?” Cesetlerden söz etmediğini umdum. Peşinden basamaklardan inerken, hava boğucu hâle geldi ve ısı düşmeye başladı. Omuzlarımı boşuna ovuşturarak ısınmaya çalıştım ama merdivenlerin sonuna geldiğimizde soğuk çoktan iliklerime işlemişti. “Tanrım, bir sweatshirt giymemi söyleyebilirdin.”

“Sızlanma.” Beni merdivenlerin yanından sola kıvrılan dar bir koridordan geçirirken, bohem eteğinin üstündeki minik ziller çingirdadı.

O koridorda tek başına yürürken bir şeyle karşılaşmanın ne kadar korkunç olacağımı düşünmeden edemedim. “Buraya göz atmanıza neden olan şey neydi? Ceset gizlemek için kusursuz bir yere benziyor.”

Başını çevirdiğinde yüzünde beliren muzip gülümseme, bana Mel’in kesinlikle karanlık bir yanı olduğunu anlatıyordu. Peşinden gitmekle aptallık mı ediyorum diye düşündüm. “Ölülerin hikâyeleri vardır,” dedi. “Şu âna kadar onlarla karşılaştın mı?”

“Kiminle? Hayaletlerle mi?” Tabii ki karşılaşmıştım; kuş maskeli bir adamla karşılaşmıştım ama onun çok uyumamın bir etkisi mi yoksa gerçek mi olduğunu bilemiyordum. Gerçi bunu Mel’e söylemeye niyetim yoktu.

“Evet. Bütün kampüste hayalet vakaları yaşanır ama bu bina... en kötüsüdür.”

“Neden? Crixson Araştırması yüzünden mi?”

“Kısmen, evet.” Mel karanlık koridorda yürümeye devam ederken, bakışlarını ilerledikçe üzerimize geliyormuş gibi gözüken eski taş duvarlara kaydı. Bir kez daha oraya tek başıma indiğimi hayal edemedim. “Deneylerin yanı sıra bir de burasının manastır olduğu zamanlarda çocuklar üzerinde yapılan şeytan çıkarma ayinleri var. Belli ki üniversitenin inşasında çalışan işçilerden bazıları bu konuda batıl inançlara sahipmiş; bu yüzden, adamların üçte biri gitmiş, diğerleri de bu dar koridorlara girmeye cesaret edemediği için bu tüneller asla doğru dürüst incelenip kapatılmamış.”

“Şeytan çıkarma ayinleri... Bunlar Dr. Stirling zamanında mı yapılmış?”

“Onun hakkında bir şeyler okudun mu?”

“Evet.” Okuduğum metinleri ve yaptığı işkenceleri hatırlayınca, tünellerde yürürken iyice huzursuz oldum.

“1700’lerin ortalarından sonlarına kadar, burası kafirlerin ve cadılıkla suçlanan kişilerin sürgüne yollandığı yer olmuş. Ayrıca, akıl hastalığı olan kişileri de buraya yolluyorlarmış çünkü şeytan tarafından ele geçirildiklerini düşünüyorlarmış. 1800’lerin başlarında, burada bir akıl hastanesi açılmış. İşte, o zaman işler iyice korkunç bir hâl almış.”

“Neden?”

“Hastalara işkence etmeye ve artık Kemik Körfezi olarak bilinen yerde toplu mezarlara atmaya başlamışlar. Bu gizlenme tünelleri çok sayıda hasta için tecrit hücresi olmuş. Açlıktan ölmeye terk edilmişler.”

“Tanrım. Dehşet verici. Sen bunları nereden öğrendin?”

Mel omzunu silkti, ardından elini, üzerinde ayı tırmıklarını andıran izler olan duvar boyunca gezdirdi. “Uzun saatler kitap okuyorum. 1800’lerde bir hasta kılığına girmiş ve buraya gelmiş olan bir araştırmacı var. Adam gizemli bir şekilde ortadan kaybolmadan önce arkadaşlarından birine, şahit olduğu işkencelerle ilgili şifreli günlükler yollamış. Bunlar da kütüphanedeki erişim olmayan günlükler arasında.”

“Sen nasıl okumayı başardın? Ben orada çalıştığım hâlde o günlüklere yaklaşımadım.”

“Babam kütüphaneye yüklü bir bağış yaptı ve Yönetim Kurulu başkanı. İdarenin ve heyet üyelerinin hemen hemen her şeye erişimi var. Kelvin’in de öyle ama onunla pazarlık etmek imkânsız. Her konuda fazla kurallara bağlıdır.”

Koridor nihayet pencereleri ya da kapıları olmayan orta ölçekte yuvarlak bir odaya açıldı. Mel’in sözünü ettiği hastalar gibi orada mahsur kaldığımı hayal ettiğimde tüylerim ürperdi. Üç kişinin büyük, rengarenk minderlerde oturduğu alan mumlarla aydınlatılmıştı. Pembe saçlı Asyalı bir genç; siyah ve kısacık saçlı, buğday tenli ve kulaklarında, burnunda, dudığında ve kaşlarından birinde bir sürü piercing olan genç bir kadın vardı. Ve küçük bir Jack Daniels şişesinden bir yudum alan Briceson.

“Lilia!” dedi, onu son gördüğüm zamankinden daha içten bir tavırla.

Hafifçe gülümseyerek el salladım. “Selam.”

Pembe saçlı genç, kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni tepeden tırnağa süzdü. “Demek taze kan getirdin, Mel?”

“Bu, Lilia. Lilia? Bu, Ken.”

Ken elini üzerinde gezdirdi, sonra başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttuğu -bir sigara olduğunu tahmin ettiğim- şeyi dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti.

“Briceson’ı tanıyorsun sanırım. Bu da Catalina ama ona kısaca Cat deriz.”

Cat’ın coşkulu el sallayışına başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim. Siyah saçlı kız elindeki kitabı okumaya geri döndü. Gözlerimi kısınca, Nietzsche’nin *Deccal* adlı kitabını okuduğunu gördüm.

Mel halkanın ortasında duran Patrón şişesini alıp bir şat bardağını doldurdu.

Şatı başına dikti, bardağı tekrar doldurup bana uzattı.

Başımı iki yana sallayarak onu geri çevirdim. Mel omzunu silkip onu da içti.

Odanın etrafında büyük karton dosyalarla dolu eski kutular ve iki tane dizüstü bilgisayar vardı. Ne olduklarını bilmediğim,

Briceson'm viskisini yudumlarken kurcaladığı birkaç elektronik cihaz da vardı.

“Burası ne böyle?” dedim küçük, gizli buluşma yerlerine göz atarak.

“Anon Amos'a hoş geldin.” Mel boş minderlerden birine çöktü, parmaklarını Ken'e şaklatıp ondan cigarayı istedi.

“Bir dakika. Ne? Anon Amos siz misiniz?”

“Evet, üniversitede *Snopes*'un yeraltı versiyonuyuz.” Mel boğuk bir sesle bunları söyledikten sonra nefesini dışarı verdi ve cigarayı bana uzattı. Yine reddettiğimi görünce, omzunu silk-ti ve cigarayı Cat'e uzattı. “Gerçek bilgilerle karşılaştığımızda, bunları araştırırız. Yanlış bilgilerin yanlış olduğunu göstermek için de kanıt buluruz.”

“Peki, sana Crixson Araştırması'nı sorduğumda ne düşündünüz?”

Mel gözlerini benden bir an olsun ayırmadan bu sefer Briceson'a elini uzattı ve parmaklarını şaklattı. Briceson karton kutulardan birinden birkaç dosya alıp bana verdi. “Bu dosyalar, 2005'te iki bilgisayar bilimi lisans öğrencisi tarafından çalındı. Dosyaları buraya gizlediler ve kimseye söylemediler. İkisi de sonraki yıl okuldan atıldı ama o zamandan beri burası erişime yasak olan bilgiler için bir çöp alanı gibi.”

“Okul bunun farkında değil mi?”

“Henüz değil.” Mel minderden kalkıp kutuların yanına gitti ve dosyaları karıştırdı. “O yüzden, aradığın bilgileri araştırmak için şu an iyi bir zaman. İşin bittiğinde, o katılımcılardan biriyle ilgili ne bildiğini bana söylersin.” Dosyaları göğsüme itti ve tekrar hâlâ kitabına gömülü olan Cat'in yanına oturdu.

Önce benim bilgi vermemi istememiş olması ilginçti.

Odanın karşı duvarının önündeki mumlardan birinin yanına oturdum ve dosyaları karşıma koydum. Neden ceset dolu bir kasa açıyormuşum gibi gergin olduğumu bilmiyordum. Garip bir şekilde, ilk dosyayı açtığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Beni huzursuz eden ürpertiği gidermek için enseme ovuşturdum ama özellikle de ilk sayfayı çevirip biraz tanıdık bir yüzle karşılaştığım için bir işe yaramadı.

“Warren Bramwell,” dedi Briceson yanımdan. Yerinden kalktığını o anda fark ettim. “Doktor Ölüm’ün...”

“Babası. Evet, benziyorlar.” Gözlerinin rengi farklı, saçları biraz daha açık bir ton ve aralarına karışmış gri teller vardı ama gerçekten de çok benziyorlardı. Gözleri insanın ruhunu okuduğu izlenimi yaratan aynı güçlü etkiye sahipti. Yakışıklı demek biraz hafif kalırdı ama belki de o ürkütücü cazibesinin bir parçası da buydu.

“Üniversitemizin Dr. Stirling’i.”

Briceson konuşurken, doktorun eğitimini ve işini öven ifadelerden dolayı bir üniversite yetkilisi tarafından yazıldığını tahmin ettiğim olay raporuna göz attım. “Uzmanlık dalı endokrinoloji mi?”

“Evet. Anladığım kadarıyla, karısı çocukluğundan beri diyabetle mücadele etmiş. Doktor bunun için bir tedavi bulmaya çalışmış.”

Bir sonraki sayfayı açtığımda, tıbbi bir çizelgeye iliştilirilmiş genç, esmer tenli bir kadının bir fotoğrafıyla karşılaştım.

Yolanda Murdock, yirmi dokuz yaşında ve insüline bağımlı diyabet geçmişti.

Üçüncü sayfada bir başka tıbbi rapora iliştilirilmiş farklı bir kadının fotoğrafı vardı. Sarışın, otuz yaşında, yine diyabet hastası olan bir kadındı. Sonraki üç rapor da aynı şeyleri söylüyordu. Altı kadının tıbbi kayıtlarına hızlıca göz attıktan sonra dosyada deneyin bir özetini buldum.

AMAÇ: Rutin klinik uygulamada Tip 1 Diyabet yönetiminde NuBram1 Toksini’nin etkinliğinin ve güvenilirliğinin değerlendirilmesi.

İKİNCİL AMAÇ: Demografik ve biyometrik veri, tedaviye uyum, ters ilaç reaksiyonları.

METODOLOJİ: Altı ay boyunca seri NuBram1 artırılmış toksin enjeksiyonları. Etkinliğin beta hücre hacmi ve insülin seviyeleriyle ölçülmesi.

İlk bakışta, özet kurallara gayet uygun gözüküyordu. Grafikler, katılımcılara uygulanan giderek artan dozları ve onların rapor ettiği semptomları ayrıntılı biçimde gösteriyordu. Hazımla ilgili değişimler. Halüsinasyonlar. Işığa hassasiyet.

Raporu okurken kaşlarımı çattım. NuBram1 toksini ne gibi bir şeyden arıtılmıştı? Yanıtı sonraki sayfada buldum:

Noctisoma larvalarından elde edilmiş arıtılmış toksin.

Biliyordum. Büyük Bramwell'in *Noctisoma*'yla ilgili bir araştırma yaptığını biliyordum.

Ters etkilerle ilgili bir olay tablosunda daha ayrıntılı semptomlar gösterilmişti. İntihar düşüncesiyle ilgili korkunç semptomlar. Karabasanlar. Kadınlardan biri içinde bir şeyin kıpırdadığını hissettiğini iddia etmiş, kendisini karnından bıçaklamıştı. Bir diğeri, ölü kızının ona *içindeki bebekleri beslemesi* gerektiğini söylediği halüsinasyonlardan sonra yemek yemeyi kesmişti.

Hemen deneyin sonuç sayfasını aradım ve bunu, cesetleri gölden çıkarılan kadınlar üzerinde yapılan otopsilerden sonra hazırlanmış bir polis raporunda buldum. Hepsi toplu intihar vakasında ölmüştü. Adli tabip, araştırmada belgelenen ve uzun süre devam etmiş olan akıl rahatsızlıklarına dayalı olarak bu sonuca varmıştı. Cinayet izi de bulamamıştı. Kadınların kış soğukunda hipotermi geçirmiş olabileceği düşünülmüştü.

Dosyayı kapatıp bir başka dosyaya geçerken içinden bir şey düştü.

Bir fotoğraf.

Fotoğrafta laboratuvar önlüklü üç adam vardı: birinin Dr. Warren Bramwell olduğunu gördüm. Diğeri Dr. Lippincott'tu ama üçüncü adamı daha önce hiç görmemiştim. Yüzlerini teker teker incelediğim sekiz kadının yanında duruyorlardı.

Bakışlarım kadınlardan birine takıldı. Tanıdık bir yüzdü.

Fazla tanıdıktı.

Fotoğraf parmaklarımın arasından düştü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki âdeta kaburgalarımın çarpıyordu. Ciğerlerimin

etrafına panik şeritleri dolandı ve sıkışmaya başladı. Boynumdaki küçük şeyi tutup başparmağımı üzerinde gezdirdim.

“Ne oldu?” diye sordu Briceson yanımdan. Bir anda girdiğim şok hâlimden sıyrıldım. Fotoğrafı yerden aldı ve tekrar bana gösterdi.

Titreyen elimle sağdan üçüncü kadını gösterdim. “Bu kadın annem.”

“Bir dakika. Onu tanıyor musun?” Mel hızla yanıma gelip yere oturdu.

“Odamda bir fotoğrafı var. Evet, bu kadın annem.”

“Siktir.” Mel, Briceson’dan fotoğrafı kaptı ve benim bir daha bakmaya cesaret edemediğim fotoğrafa dikkatle baktı. “Birkaç hafta önce Lippincott’ın evinde yaşadığı ufak öfke krizi yüzünden Andrea’yı biliyordum. Daha sonra onu bulduklarından emin değildim. Ama son katılımcı hakkında araştırmaya kabul belgesinden başka bir şey bulamamıştım. Onun ve Andrea’nın araştırmadan ayrılan iki kadın oldukları düşünülüyor ama onlarla ilgili hiçbir bilgi yok.”

“Hangi ismi arattın?” Duygusuz ses tonum, hâlâ içime yayılmakta olan şok dalgasını yansıtıyordu. Farklı bir gerçeklik hâline sıkışıp kalmış gibiydim. Sanki suyun altına dalmış ve içime bir nefes çekmişim.

“Vanessa Corbin. Andrea, aslında June Galloway. Ada halkı bana ikisinin de adada yaşadığını söyledi.”

Annem adada mı yaşamıştı?

“Onu Francesca Vespertine olarak biliyorum. Annemi yani.”

Mel bu habere iyi tepki vermediğimi yeni fark etmiş gibi başını yana eğdi. “İyi misin? Solgun gözüküyorsun?”

Buna ne yanıt vereceğimi bilemedim. İyi miydim? Tam olarak değil. Beynim, parçaları birleştirmeye nereden başlayacağını bilemiyordu. Zihnimde, sakinleşmeden önce birbirine bağlanması gereken çok fazla dağınık iplik vardı. Ama bunu yapamıyordum. Parçalar mantıklı olmadığı için bunları birleştiremiyordum. “İyiyim,” diye yalan söyledim.

“Şu anda annen nerede?”

Şu anda annen nerede? Zihnimde bu soru yankılanıyordu ve düşüncelerim buna bir can simidiymiş gibi tutunuyordu. Dehşet hissi, midemi sarıyordu ve kollarımı kaşıyıp duruyordum. Öfkeyle kaşıyordum.

“Dört yıl önce öldü. Aslında iki kadın da öldü.” Mideme buz gibi bir his yayıldı, ihlal edildiğimi hissettiren o stresle iç içe geçti. Âdeta yağmalanmışım ve gerçek olarak bildiğim şey elimden alınmıştı. Uyuşmuştum. Bir rüyadaymış gibiydim. Bir rüya olmalıydı. Annem bunu bana asla yapmazdı. Bize yapmazdı. Aklıma gelen bütün anılarımın sonunda bir soru işareti belirlemeye başladı. Bana anlattığı her hikâye, bir masal mıydı diye düşünmeye başladım.

“June’un da öldüğünden emin misin?”

Mel’in sorusu beni rahatlattı ve içine çekildiğim karanlıktan uzaklaştırdı. O anda kim olduğumu gerçek anlamda bilememenin o korkunç boşluğundan çıktım.

June. Andrea. İsimler zihnimde dönüp durmaya başladı. “Duyduğum kadarıyla ölmüş.”

“Bunu nereden öğrendin?”

Yanıt vermedim çünkü onu ilgilendirmezdi.

“Peki, annenin nasıl öldüğünü sorabilir miyim?” Mel, yüzünde empatiyle merak arasında ince bir denge kuran bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. “Ayrıntıları anlatmak istemezsen, sorun değil. Anlayışla karşılarım.”

“İntihar etti. Küvette,” dedim sakın bir sesle. Gözlerimin önüne gelen imgeleri yok etmek için gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Anne! Lütfen, dur!

Hafifçe öksürdüm ve zihnimde yankılanan sesleri kesmek için başımı iki yana salladım.

“Sence de bu biraz garip bir durum değil mi?”

Onun bakış açısından, öyle görünüyor olmalıydı. Ya benim bakış açımdan? *Organizmayla* ve zihni nasıl ele geçirdiğiyle ilgili bildiklerimi düşünecek olursam, gayet mantıklıydı. Çiftleşmek ve daha fazla yumurtlamak için bir su kaynağı arıyordu.

Ama bana tamamıyla saçma gelen şey, bu kadınlara sözüm ona sadece arıtılmış bir toksin enjekte edildiyse annemin neden

hastalandığıydı. Hem neden yirmi yıl sonra semptomlar ortaya çıkmıştı? Bramwell'in dersinde öğrendiğime göre, semptomlar enfeksiyondan oldukça kısa bir süre sonra başlıyordu. Toksin organizmanın yokluğunda zihni bu şekilde kontrol etme kapasitesine mi sahipti? Enfeksiyonunu bir şekilde geciktirmiş olabilir miydi?

Ne yazık ki o sıkışık ve boğucu odadaki kimse bu soruyu yanıtlayamazdı. Ama bunu kesin olarak bilen bir adam vardı.

Üzerime derin bir yorgunluk çöktü ve omuzlarıma yerleşti. Hiçbir şekilde mantıklı olmayan bir gizemi çözmek zorunda olmanın ağırlığını hissettim. "Senin vardığın sonuç ne?" diye sordum.

"Büyük Bramwell'in o kadınları öldürdüğü ve bunları onun *lehine* olacak şekilde intihar olarak değerlendiren patologla bir bağlantısı olduğu. Düşünsene, Dracadia'nın yani dünyanın en iyi tıbbi araştırma kurumunun, altı kadının öldüğü ve ikisinin ortadan kaybolduğu bir skandala bulaşması nasıl olurdu?" Söyledikleri mantıklıydı. Mantıklı ve bir o kadar kuşkulu.

Fotoğrafı geri almak için elimi uzattım ve arka tarafındaki tarihe baktım: 9 Ocak 2003. Ben aynı sene 13 Kasım'da doğmuştum.

Annem bu yüzden mi araştırmadan ayrılmıştı? Birisi ayrılmasını mı engellemeye çalışmıştı?

"Büyük Bramwell'in hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayatta değil. Dracadia Gazetesi'nde kocaman bir ölüm ilanı çıkmıştı. Sekiz yıl önce falan öldü. Ben okula gelmeden önce. Belki kütüphane kayıtlarında ölüm ilanını bulabilirsin."

"O hâlde, oğluya bu konuda konuşmam gerek."

Birisi kolumu sert bir şekilde çekince, yine daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Hayır! Dalga mı geçiyorsun? Bunların *çalışmaları* dosyalar olduğunu söylediğim kısmı duymadın mı?"

"Annem araştırmaya katıldıysa ve bu deneyler yüzünden öldüyse, yanıt aramaya hakkım var demektir."

Cat oflayıp kitabını kapattı. "Bir yabancıyı aramıza almanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Tanrı aşkına, büyük bir ihtimalle vampir romanları okuyordur."

“Kes sesini, Cat,” diye bağırdı Mel. Tekrar bana döndü. “Bak, seni anlıyorum, tamam mı? Benim annem olsaydı, ben de neler olduğunu anlamaya çalışırdım. Ama tüm bunları yapan psiko-patın oğluna gidemezsin. Zeki bir adamsa, sana zerre kadar bilgi vermez ve hepimiz Doktor Ölüm’ün aptal olmadığını biliyoruz. Öyle olmasaydı, Jenny’nin ortadan kayboluşundan kolaylıkla sıyrılamazdı.”

“Gerçekten de bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben onun oda arkadaşıydım, tamam mı? Jenny’nin bir anda kaçıp gitmesi imkânsızdı! Bramwell ona ne olduğunu biliyor. Hiç şüphesiz, o kadınlara ne olduğunu da biliyor. Ama sana hiçbir şey söylemeyecek. Bu adamlar çok güçlü. Zaten bu cina-yetlerle ilgili hiçbir bilgi olmamasının nedeni bu güç. Her şeyi siliyorlar.”

Bu konuda haklı olabilirdi. Yani zihnimdeki o uçuşan iplikler sonsuza dek öyle kalacaktı ve büyük bir olasılıkla bulamayacağım yanıtlar yüzünden benimle dalga geçecekti. “Aptal değilim. Ona doğrudan bir şey sormam.”

“Ona ne soracaksın ki? Elinde kanıtın var. Annen araştırmaya katılmış.”

“Ama o kadınlar öldüğü zaman ölmedi. Dört yıl önce öldü. O sürede neler oldu?”

Mel nihayet yaşadığım ikilemi görmüş gibi ofladı ve duvara yaslandı. “İyi de ondan ne bekliyorsun? Araştırmayla ilgili ayrıntıları biliyorsa bile, sence bunları sana anlatır mı? Bu soruyu ona nasıl sormayı planlıyorsun?”

“Henüz bilmiyorum. Ona laboratuvarında bir asistan olarak çalışmak istediğimi söyledim.”

Mel gözlerini devirdi. “Eh, iyi şanslar. Adam asistan istemiyor, bir birinci sınıf öğrencisiyle hiçbir şey yapmak istemez. İnan bunu biliyorum. Kayıp dosyalara erişmeyi o kadar istiyordum ki Ross’u kahve içmeye davet ettim.” Öğürüyormuş gibi yaptı. Ona bunun biraz abartılı olduğunu, Ross’un çirkin olmadığını söyleyebilirdim ama başım hâlâ dönüyordu ve onun aksine benim midem gerçekten de bulanıyordu. “O, Bramwell’in sevgili asistanı. Böyle bir şeye kalkışacak olursan, bil ki randevulara çıkmıyor.”

“Hangi dosyalar?” dedim son kısmı duymazdan gelerek.

“Bu kadınlar *intihar etmeden* önce toksinin sonuçlarını anlatan dosyalar,” dedi parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak. “Notların büyük bir kısmı eksik. Günlük aşı dozları kaydedilmemiş. Hem bu adama ne oldu?” Fotoğraftaki tanımadığım araştırmacıyı işaret etti. “Onunla ilgili de bilgi yok. Adam hiç var olmamış gibi. Raporlarda bile yok. Lippincott da yok. Gerçi buna hiç şaşırmıyorum.”

Lippincott günün birinde rektör olmayı umduysa, ismi kötüye çıkan araştırmadan uzak durmuş olması mantıklıydı. Mantıklı olmayan ve tüm bu konuşmalar arasında aklımı hâlâ kurcalayan şey, annemin ağzından neden solucanlar çıktığıydı. Bir şekilde enfekte olmuştu. Nasıl? Annem ve Andrea neden kısa süre önce hastalığa yenik düşmüştü?

“Sanırım, bunun bir önemi yok,” dedim. “Haklısın. Adam asistan istemiyor. Zaten bunu sordum bile.”

“Büyük bir olasılıkla, kendisini korumaya çalışıyor. Jenny onunla *Noctisoma* projesinde çalışmak için can atıyordu. Hep bundan söz ediyordu. Bir de *profesörden*.” Mel oda arkadaşının profesörü beğenmesi onu huzursuz etmiş gibi yine gözlerini devirdi.

“Onu da mı reddetti?”

“Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Jenny, Gece Yarısı Laboratuvarı’ndan sonra onunla buluştu. Sonra onu bir daha gören olmadı.”

“Sen de Bramwell’in bu işte bir parmağı olduğundan eminsin.”

“Güvenlik kameraları, Jenny’nin profesörün gizli laboratuvarından çıktığını gösteriyor. Bu, son görüldüğü zaman.”

Profesörle ilgili şüpheleri varsa bile bunlar beni onun kızı öldürdüğüne ikna edecek kadar güçlü değildi. Adam ne benimle ne de sınıfındaki diğer kızlarla ilgileniyordu ve onunla bariz bir şekilde flört eden kişilere tepki verdiğini bile görmemiştim. Üniversite cinayet işlemekle suçlanan bir katili kadrolu bir profesör olarak bünyesinde tutmazdı. “Hiç tutuklandı mı?”

“Tabii ki hayır. Dalga mı geçiyorsun?”

Profesörle yakınlaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Belki ek ders talebinde bulunabilirdim ama beni Ross’a yönlendirebilirdi.

Başka bir yol bulmalıyım. Jenny Harrick bir şekilde onun laboratuvarına girmenin bir yolunu bulduysa, bunu yapmak imkânsız değildi. Sadece bir yem atmam gerekiyordu. Onu kendime çekecek bir şey bulmalıyım ama adam öğrencileriyle zerre ilgilenmediğinden, uzayda bir uzaylının ilgisini çekme olasılığım daha yüksekti.

Mel parmağıyla kolumu dürtünce, bir kez daha düşünce-
rimden sıyrıldım. “Bak, köpeğimin mezarı üstüne yemin ederim
ki buradan ya da bu dosyalardan birisine söz edersen, buna piş-
man olursun. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Güzel. Bramwell’dan da uzak dur. Ona boşuna Doktor
Ölüm demiyorlar.”

Jenny Harrick’in gizemli kayboluşu, Profesör Bramwell’la bir
ilişkisi olabileceği ihtimalinden bile daha ilginçti. Ama benim
asıl merak ettiğim Büyük Bramwell’dı. O deneyler ve anneme ne
olduğu hakkında daha fazlasını öğrenmeliydim. O adamın an-
nemin ölümünde bir payı olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Okuduğum dosya her şeyi sorgulamama neden oluyordu.
Dosyadaki kadının tıpatıp anneme benzemesi bir tesadüf ola-
mazdı.

Beynimi kurcalayan daha dehşet verici düşünce, annemle il-
gili bildiğim her şeyin bir yalan olduğuydu. Nereden geldiği.
Kim olduğu.

Ebeveynleri hakkında da yalan mı söylemişti? Adada akraba-
larım olabilir miydi?

Bu soru listesi uzayıp gidiyordu ama araştırmalarım için beni
motive ediyordu. Çünkü annemin gerçekte kim olduğunu ve
başına neler geldiğini öğrenmeye kararlıyım.

Buna Doktor Ölüm bile engel olamazdı.

34. Bölüm

L I L I A

Ealış-oku mesaimde Kelvin'in rica ettiği görevleri bitirdikten hemen sonra biraz kafa dinlemek için Adderly Anma Odası'na gittim. Orada dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım ve Google'da *Corbin Dracadia Adası* sözcüklerini arattım. Dört yıl önce vefat etmiş olan Arabella Corbin isimli bir kadının ölüm ilanı çıktı. Ardından kocası Richard Corbin ölmüştü. Tek kızları Vanessa Corbin 2003'te ortadan kaybolmuştu. Ölüm ilanındaki fotoğrafta bulunan kadın, annem yetmiş dört yaşına kadar yaşamış olsaydı, onun o yaştaki hâline ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Büyükannem.

Bunu kabullenmeye çalıştım ama başaramadım. Annemin, taptığım, saygı duyduğum ve güvendiğim kadının bana yıllarca yalan söylediğine inanmak istemedim. Yüzüme baka baka annesinin erken bir yaşta felç geçirip öldüğünü, babasını da pek tanımadığını söylemişti.

Yıllarca buna inanmıştım.

Annem araştırmadan *benim* yüzümden ayrılmış olsa bile neden ailesi hakkında yalan söylemişti? Corbin ailesiyle ilgili edindiğim az miktarda bilgiden, korkunç insanlar olmadığı izlenimine kapılmıştım.

Google'da Arabella'nın başka fotoğraflarını da incelerken, gözlerim doldu. Adadaki çeşitli el işi sergilerine sık sık katılmış

bir seramik sanatçısı olan aktif bir kadındı. Toplumu tarafından sevilen ve saygı duyulan birisi olmalıydı çünkü ölüm ilanının altındaki yorumlarda ondan sevgiyle söz edilmişti. Daha genç fotoğraflarında tıpkı benimki gibi kızıl-kestane rengi uzun saçları ve parlak mavi gözleri vardı; annem gibi çok güzel ve hayat dolu bir kadın olduğu belliydi.

Onunla ilgili bir başka makalede, ölümünden iki yıl önce satılmış olan bir evden söz ediliyordu. Adresi hemen bir not defterine yazdım. Google'da adresi arattığımda, bir noktada haciz edildiğini öğrendim.

Mesaim sona erdikten sonra, adresi elime alıp doğruca bisiklet kiralama kulübesine gittim. Okulun kapısındaki bekçi tarafından her zamanki gibi sorguya çekildikten sonra, köye doğru pedal çevirmeye başladım. Kıyıdaki dükkânları geçip köşeyi döndüm ve beyaz tahta çitlerle sona eren toprak bir yolda ilerledim. Çitlerin diğer tarafında, beyaz kapılı, cumbasının yarısı parlak pembe çiçekli bir çalılığın ardında kalan, sarı cepheli küçük bir kulübe gördüm. Ön tarafındaki avlu, yaşlı bir meşe ağacının ve altındaki ufak, beyaz bir bankın etrafını kaplıyordu. Gür çiçek öbeklerinin arasından geçen taş patikalar vardı ve kuşlar bunların ortasındaki küçük, taş bir çeşmeye toplanmıştı. Biraz bakımsız ve terk edilmiş gibi görünse de arkasındaki engin mavi okyanus manzarasıyla çok şirin bir yerdi.

Pencereye yapışmış olan tuzları sildikten sonra, yıllardır içinde yaşanmamış gibi gözüken boş ve sessiz bir alan gördüm. Merakıma yenik düşerek çitlerin kapısını açtım ve evin arka tarafındaki küçük avluya girdim. Köşeyi döndüğüm anda donakaldım. Nefes bile alamadım.

Yan tarafta, dalları yüksek ve eğik bir Amerika karaağacı vardı; dallarından birine bir salıncak asılmıştı ve onların ardında, muhteşem okyanus manzarasına bakan bir yamaç uzanıyordu.

Annemin yaptığı resimdeki gibi.

Bu manzara kalbimi sızlattı. Annemin hayal ettiğini sandığım, bana her zaman huzur ve sakinlik veren yerin onun büyüdüğü yer olduğunu anladım.

Artık bomboş ve terk edilmiş bir hâlde olması çok üzücüydü. İstenmiyormuş gibi. Keşke orayı satın alıp yeniden canlandırarak kadar param olsaydı; geçmişime ait bir yere sahip olabilmek, benim ve Bee'nin yaşayabileceği, annemizin geride bıraktığı karmaşayı anlamaya çalışabileceği bir yer.

Ama annemin bunları yapmış olması için geçerli nedenleri olmalıydı diye düşündüm. Belki de bu nedenler, Profesör Bramwell'in babasıyla ve o araştırmayla ilgiliydi.

Okyanusu ve huzur verici manzarayı izlerken, okuduğum makalelerdeki bir bilgiyi hatırladım. Büyükannem dört yıl önce ölmüştü. Kaşlarımı çatarak cebimden telefonumu çıkardım, araştırmalarım sırasında bulduğum birkaç tarihi not ettiğim uygulamayı açtım.

15 Temmuz.

Annem o sıralarda Bee'nin gözündeki küçük, iyi huylu tümör için bir uzman ve maddi destek aramak üzere şehir dışına çıkmıştı. Annem yalnız gidebilsin diye iki gün boyunca Bee'ye ben bakmıştım ve bunun garip olduğunu düşünmüştüm çünkü annem asla bizi yanına almadan bir yere gitmezdi. Kız kardeşimin hayatını tehdit etmese de o kist yüzünden her zaman özgüveni düşük olmuştu ve belki başkalarının yanında hissettiği anksiyeteye de katkıda bulunmuştu. Annem sigortamız ya da ameliyat masraflarını ödeyecek paramız yok diye hep çok üzül-müştü. Geri döndükten sonra, bir haftaya kalmadan hastalığının ilk belirtileri başladığında, seyahat ederken bir şey kapmış olabileceğini düşünmüştük. O noktadan sonra, hastalık birkaç hafta içinde ilerlemiş, ölümüne kadar bu şekilde devam etmişti.

Annem cenazeye katılmak için geri dönmüş olabilir miydi? Belki de Bramwell'in ve Crixson'un bununla hiçbir ilgisi yoktu. Annem geri döndüğü zaman bir şekilde *Noctisoma*'ya maruz mu kalmıştı?

Öyle olduysa, nasıl maruz kalmıştı?

35. Bölüm

L I L I A

Mel'le buluştuğum gecenin üstünden üç gün geçmişti. Google'dan annemle ve ebeveynleriyle ilgili bulabildiğim her bilgi parçasını takıntılı bir şekilde okuduğum üç gün. Hayatın her ânını sorguladığım üç gün. Zihnimde Profesör Bramwell'in babasının kim olduğunu oturtmaya çalıştığım üç gün.

O dosya yüzünden bütün dünyam tepetaklak olmuştu. O noktaya kadar, hayatımla ilgili zihnimdeki imgeler çoktan yazılmış bir öykünün alternatif bir sonu gibiydi.

Annem kimdi? Bana ve Bee'ye neden yalan söylemişti?

Dracadia Üniversitesi'ne nasıl gelmişti ve Warren Bramwell'in araştırmasına katılmıştı?

Medyanın Warren Bramwell'a karşı bir suçlama yapmamaya özen gösterdiği –hukuki nedenlerden dolayı öyle olmalıydı– intiharlarla ilgili birkaç makale dışında, adamla ilgili faydalı tek bir bilgi bile bulamamıştım. Yayımlanmış birkaç günlüğü ve elbette ölüm ilanı vardı ama kayda değer bir şey yoktu. Google görsellerde tek bir fotoğraf bile olmaması garipti çünkü uzun yıllar bir profesör olarak çalışmıştı. Âdeta silinip gitmişti.

Sınıfın önünde duran Profesör Bramwell, *Cordyceps*'le ilgili dersi anlatıyordu; bunlar karıncalara bulaşan parazitik bir mantar türüydü. Karıncayı bir ağaca tırmanmaya iten bir kimyasal

salgılıyor, sonra vücudundan çıkıyordu ve yere düşerek daha fazla karıncaya bulaşan sporlar salgılıyordu.

Profesör ders anlatırken, ona bakmadan ve hareketlerini incelemekten duramadım. Ders konusu ilginç olabilirdi ama aklımdan geçen tek düşünce şuydu: Bu adamın babası annemi öldürdü mü?

Elbette, Jenny Harrick'i de düşünüyordum. Baba-oğul ikisi birden mi katildi?

Duyduğum suçlamalar, spekülasyondan ve söylentilerden ibaretti. Kanıtlar kasten göz ardı edilmediği takdirde adamı bir cinayetle suçlamak için yeterli değildi.

Crixson Araştırması ve annemin araştırmaya katılmış olması bile Warren Bramwell ile *annemin* ölümü arasında bir bağ kurmam için bana pek bir kanıt sunmuyordu. Tahminimce annem hamile kalmıştı ve diğer kadınlar intihar etmeden çok önce araştırmadan ayrılmıştı.

Peki ya Mel haklıysa? Ya henüz görmediğim bilgiler varsa? Ya cinayetten paçayı kurtaracak kadar güçlülerse? Tüm kanıtları yok etmeyi başarmışlarsa? Anneme bunu mu yapmışlardı?

Küçük Bramwell'ı da Google'da aratmıştım ve sonuçlar hemen hemen aynıydı. Bir sürü yayımlanmış araştırma makalesi ve birkaç yıl önce aldığı doktora tezi ödülü vardı ama hiçbirisi ayrıntılı ya da özel bilgi veren şeyler değildi.

Ama bu işin peşini bırakamazdım. Kader beni Dracadia'ya getirmişti ve bir nedenden dolayı Profesör Bramwell'ın karşısına çıkarmıştı. Annemin hatırı için o adamın yanındayken hissettiğim huzursuzluğu aşmalıyım. Aksi takdirde, gerçekten neler olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Ders sırasında bir ara göz göze geldik ve mideme yabancı bir his yayıldı. Bakışları o kadar yoğunlu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Tam o sırada, Spencer'ın bir Bramwell'a bir bana baktığını fark ettim. Sanki göz göze geldiğimize şahit olmuştu.

Başka kaç öğrencinin daha buna şahit olduğunu düşününce, yanaklarım ve midem yandı.

"Bayan Vespertine," diye seslendi kalın sesli birisi. Başımı kaldırıncaya, Profesör Bramwell'ın odanın önünde kollarını

göğsünde kavuşturmuş, dikkatle bana baktığını gördüm. “Mantarın karıncayı yerde bırakmak yerine ağaca çıkmaya zorlamasının nedeni nedir?”

Sınıfa göz atınca herkesin bana döndüğünü gördüm ve kalbim deli gibi atmaya başladı. Daha önce bir üniversite dersinde bana soru sorulmamıştı. Sadece kendim bir şey söylemek istediğimde konuşmuştum. Çoğu profesör beni bir yüz olarak değil bir rakam olarak bilirdi ve Covington’daki üniversitede Dr. Wilkins dışında ismimi bilmezlerdi. Ama o bile dersinde bana soru sormamıştı. “Yayılmayı genişletmek ve diğer karıncalara bulaşma şansını arttırmak için.”

“Çok doğru. Peki, bu neden önemli, Bay Lippincott?”

“Şeyyy... Nüfus fazla yüksek olduğu için?”

“Aynı fikirde misiniz, Bayan Vespertine?”

“Parazitlerin, böcek nüfuslarının kontrolüne yardımcı oldukları doğru ama bence bunun nedeni daha bencilce bir şey. Özellikle de *Cordyceps* için önemli olan, yaşam döngüsünü tamamlama ihtiyacıdır. Elbette, dersin başında dediğiniz gibi her parazitin en önemli işlevi bir sonraki konağa geçişini garanti altına almaktır.”

Profesörün dudaklarında beliren hafif gülümseme, midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. İçimde, derinlere yerleşmiş olan suçluluk hissini tetikledi. “Çok iyi, Bayan Vespertine.”

Crixson’ın annemle bir ilgisi olduğundan şüphelendiğim ama parçalar birbirine uymadığı ve araştırma yirmi yıl önce yapıldığı için profesörüme karşı bir çekince hissetmem mantıklı değildi. O zamanlar, on üç, on dört yaşlarında olmalıydı.

Profesör derse devam ederken, bana kaçamak bir bakış daha fırlattığını gördüm ve başını başka yöne çevirirken o hafif gülümsemesi silindi.

Belki de benimle ilgileniyordu. Her hareketini fazla derinlemesine yorumlamıyorsam, ufak bir ilgi kıvılcımı görmüş olabilirdim. Peki, ona yaklaşmak için profesörümle flört etme cesaretine sahip miydim?

Onu *baştan çıkarmak* için...

Kesinlikle hayır. Bunu düşününce bile midem düğümleniyordu. Ama bu adam başka türlü asla açamayacağım, kor gibi

erimiş çelikle mühürlenmiş kapalı bir kasa gibiydi. Gilchrist'la arasında geçtiğine şahit olduğum birkaç etkileşim, bana seksle bile onunla yakınlaşmanın mümkün olmadığını söylüyordu. Ne yapıp edip beynini etkilemeliydim ve bunu onu sinir etmeyen bir şekilde yapmalıyım. Dersinde başarılı olmak yeterli değildi. Beni sıradışı bir öğrenci olarak görmeliydi. Organizma konusunda onun kadar tutkulu olan bir öğrenci olarak.

Zararsız flörtleşme. İkimizin de okuldan atılmasına neden olmayacak bir şey. Sadece güvenini kazanmak zorundaydım.

Dersin sonunda, defterimi alıp kapıya doğru gittim.

“Bayan Vespertine, biraz konuşabilir miyiz?” dedi Profesör Bramwell, tam kapıya vardığımda.

“Elbette.”

Herkes çıktı. Spencer bir kez daha bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Profesör Bramwell notlarını toplarken, kendimi kolunu her büküğünde şişen kol kaslarının ya da gömleğinin kolunu sıyırdığında açıkta kalan damarlarını görmezden gelmeye zorladım. Ah o eller... Hem narin hem de sizi nazıkçe boğabilirmiş gibi vahşi olan elleri. Tırnakları temizdi; bir neşteri titretmeden tutabileceğini hayal ettiğim, güçlü ama zarif elleri vardı. Hiç şüphesiz, neşteri bir ressamın fırçayı kullandığı gibi kullanıyordu.

Onunla entelektüel bir şekilde bile flört edebilmek için onun bu özelliklerini takdir etmem gerekiyordu. Kendime aslında yasak olan bir adama karşı çekim hissetme izni vermeliydim. Ben *elitist ayrıcalığı* sözcüklerini söyleyemeden beni okuldan attırma gücüne sahip olan bir adama. Sonra ne olurdu? Okuldan atılırsam, annemle ilgili gerçekleri asla öğrenemezdin.

“Geçen akşam kütüphanede olanlar için özür dilemek istemiştin,” dedi. “O kadar kaba konuşmak istememiştin.”

“Sorun değil. Benim geldiğim yerde kaba, nazik sayılır.”

“Nereli olduğunuzu söylemiştiniz?” Sol elini gerdiğinde, bir an için dikkatim dağıldı.

“Covington.”

“İlginç.”

“Neden?”

“Bana pek de düşmanca bir tavır sergileyen birisi gibi gelmediniz.” Gözleri bana bir alev in içine atılmış bakır paraları hatırlattı ve yakıcı metalik bakışları içimi ısıttı.

“Gözü pek bir yanımdır.”

“Bundan eminim.” Böylece flört etmek için bir davet almış gibi oldum. Kasti olup olmadığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Zırhını delmeye başlamak için bir fırsattı.

Flört et, Lilia. Bir şey söyle. Aptalca ya da garip değil, zekice bir şey söyle. “Ama önyargılı davranıyorsunuz. Sırf kötü bir bölgeden geldiğim için otomatik olarak düşmanca bir tavrım olacağı varsayımında bulunuyorsunuz.”

“Kaçma tepkisi, savunma mekanizmamızın uyum sağlamamıza, kendimizi korumamıza yardımcı olan çok eski bir parçasıdır. Hayatta kalmamıza. Çok işinize yaradığından eminim.”

“Yine bilimsel bir yanıt verdiniz.”

Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı ama gülümsemedi. “Her zaman.” Hafifçe eğildiğinde, tıraş losyonunun enfes baharatlı kokusunun arasından, nefesinde tatlı tarçın kokusunu da hissettim. “Kötü bir şey olduğunu söylemedim.” Doğrulurken kaşını kaldırdı ve çantasına bir defter daha koydu. “Söylemek istediklerim bu kadardı.”

Başımı hızla bir kere sallarken, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Bana flört ederek mi karşılık vermişti? Erkekler söz konusu olduğunda en zeki ya da onları en iyi anlayan kişi değildim ama adam yüzüme profesör ve öğrenci arasındaki o görünmez bariyeri ihlal edecek kadar yaklaşmıştı. “Bir dakika... şey... Sizi kızdırmadan bir soru sorabilir miyim?”

“Büyük bir ihtimalle, hayır. Ama sorunuzu sorun.”

“Bir süre önce, anneme *Noctisoma* bulaştığını düşündüğümü söylediğimde, bana buralı olup olmadığını sormuştunuz. Ada halkında daha mı yaygın?”

“Yaygın mı? Genel bir kural olarak değil, hayır. Ada halkının orman meyvesiyle ilgili kendi öyküleri var. Bunun kötü ruhların zehri olduğuna inanıyorlar ve bundan uzak duruyorlar. Sadece zaman zaman buraya gelen cahil turistler bu orman meyvelerini yiyor.”

“Andrea Kepling’in bir turist olmadığından eminim.” Anne-
min de olmadığını söyleyebilirdim ama yeni öğrendiğim bilgile-
ri tek seferde söylemenin bir anlamı yoktu.

“Ben de bu konuşmayı daha önce yaptığımızdan eminim.
Yine ateşe yaklaşıyorsunuz, Bayan Vespertine.”

“Alışkanlık. Sadece zihnimi kurcalayan sorulardan kurtulma-
ya çalışıyorum.” Bilim konusunu bahane ederek bu kadar rahat
flört etmem resmen suçtu. Daha da kötüsü, kendimi rol yapı-
yormuş gibi hissetmiyordum.

Çenesi seğirdi, gözlerini hoşnut bir ifadeyle kıstı. Kollarını
göğsünde kavuşturup gözlerini yüzüme diktiğinde, zavallı göm-
leğinin kumaşı yırtılmama gayretiyle kaslarını sardı. “Meraklan-
mama rağmen bu konuda konuşamam. Daha fazla soru sormaz-
sanız sevinirim.”

Meraklanmış mıydı?

Neyi merak etmişti? Andrea’nın bir turist olmamasını mı?
Yoksa o çelik zırhının ufacık bir parçasını gerçekten de delmiş
miydin?

“O hâlde, sadece organizmayla ilgili genel bir soru. Yemin
ederim ki son sorum olacak.”

“Sorunuz nedir?”

“Semptomların geciktiği bir vaka var mı? Mesela semptomla-
rın yıllar sonra ortaya çıkması gibi.”

“*Yıllar mı?* Hayır. Parazit hızla yerleşir.”

Dersinde de öyle demişti ama teyit etmek istemiştim. “Yani
gizli bir evre geçirmiyorlar, öyle mi?”

Başını iki yana sallarken, çantasına bir öbek belge yerleştirdi.
“Gördüğüm kadarıyla hayır. Yumurtaların, örnek vermek gere-
kirse sporlarındaki gibi aşırı soğuk hava gibi düşmanca ortamlara
dirençli olmalarını sağlayan sert bir dış yüzeyleri yok.” Göm-
leğinin üstteki iki düğmesinin açık olduğu noktada gözüken
çıplak teninin bile biraz dikkatimi dağıtıyor olması, bu adamın
cazibesinin bir kanıtıydı. Ses tonu ve engin bilgileri yüzünden,
konuşmasına dalıp gitmek kolaydı. “Ama eninde sonunda şart-
lar uygun olduğunda konağa yerleşiyorlar. Dahası, bu şartlar bir
insanda gayet uygun.”

Annemin durumunu düşündüğümde, bunlar mantıklı değildi. Annem dört yıl önce hastalanana kadar, ben çocukken kötü bir baş ağrısı bile çektiğini hatırlamıyordum. Enfeksiyonu ne tetiklemişti? Bunun Crixson Araştırması'yla bir ilgisi var mıydı?

Beni o noktaya yönlendirecek kadar kanıt yoktu.

“Bitmek bilmez sorularınızı yanıtlayabildim mi?”

Yanıtladığını söyleyemezdim ama zihnimde dönüp duran soru yağmuruyla onu sinirlendirmek istemiyordum. Ne de olsa, amacım onu kızdırmak değil flört etmektir. “Evet. Teşekkür ederim.”

Deri çantasını başından geçirip yanlamasına göğsüne taktığında, boynunda gördüğüm yara izi bana bu adamın okulda öğrencilere, özellikle benim gibi bir birinci sınıf öğrencisine güvenmek için pek bir nedeni olmadığını hatırlattı. Hem fiziksel olarak hem de söylentiler yüzünden damgalanmış, kalkanı daha da kalınlaşmıştı. Delinmesi zorlaşmıştı. Sorularıma yanıt vermiş olması bile şaşırtıcıydı. “Başınızı beladan uzak tutun, Meraklı Güve,” dedi kapıdan çıkarken.

Meraklı Güve.

Bir lakap.

Gayet de uygun bir lakaptı çünkü alevden uzak durmaya niyetim yoktu.

“Selam, çok bilmiş. Sınıfta beni rezil ettin,” dedi Spencer, ders-ten sonra bana yetişmeye çalışırken.

“Seni rezil etmem mümkün değil. Bu güç yalnızca sana ait.” Gülerek çantamın kayışını yukarı ittim.

“Bramwell’la aranda neler oluyor?”

“Ne?”

“Yani... sınıfta sana bakışları. Garip.”

“Daldığımı fark etmiş olmalı.”

“Yok. Başka bir şey. Erkek beden dili. Bu tür şeyleri fark ederim.”

Buna alaycı bir sesle güldüm. Profesörün o ateşli ve yoğun bakışlarının Spencer'a nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. "Ataerkil konuşma tarzıyla aynı şey mi bu?"

"Sadece yerinde olsam dikkatli..."

"Dikkatli olurdun. Evet. Ben de çok dikkatli davranıyorum. Bu uyarıların nedeni ne?"

"Birisi seni bana karşı uyardı mı?"

"Evet, aslında uyardı."

"Kim? Mel mi?"

Aniden durdum. İhtiyacım olan son şey, bir başka dramatik olayla uğraşmaktı. Özellikle de benimle hiçbir ilgisi olmayan, benden önceki bir dönemde gerçekleşmiş bir olayla uğraşmaktı ama belki de aklımdaki sorulardan bazılarına yanıt alabilirdim. "Mel'e ne olmuş?" diye sordum aptala yatarak.

Yanaklarını şişirdi, nefesini dışarı verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Sarhoştum. Onu öptüm. Onunla bir şey yapmak istemediğimde sinirlendi ve ona *saldırdığıma* dair bir hikâye uydurdu. Anlıyorum, öpüşme kısmı fazla ileri gitti ama başka bir şey olmadı."

"Neden böyle bir şey uydursun ki? Neden bir kadın böyle bir şey uydursun?"

"Mel'i birkaç yıldır tanıyorum. Sana sadece birkaç tahtasının eksik olduğunu söyleyebilirim."

Oflayıp bir sonraki sınıfıma doğru yürümeye başladım. "Tabii. Psikopatın teki olmalı."

Spencer aniden kolumu tutup beni durdurdu ama kolumu hemen bıraktı. "Öyle demek istemedim. Hikâye anlatmayı sever. Komplo teorileri üretmekten ve başkalarına çamur atmaktan hoşlanır. Emin ol ki onu kızdırırsan, sana da hiç tereddütsüz çamur atabilir."

"Ama ikiniz de Dr. Bramwell'in Jenny Harrick'le bir ilgisi olduğunda hemfikirsiniz. Böyle düşünüyorsan, neden onun dersini alıyorsun?"

"Çünkü mezun olabilmek için krediye ihtiyacım var. Başka bir nedeni yok. İnan bana, bu tür bir şey yaptığından şüphelendiğin bir insanın sınıfında oturmak kolay değil. Masum

olduğunu düşünmeye çalışıyorum çünkü arkadaşımın intikam almak için yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Ama seninle etkileşim kurma tarzı...” Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Her şeyi baştan sorgulamama neden oluyor.”

“Etkileşimleri kesinlikle uygunsuz değil.” En azından, bariz bir şekilde uygunsuz değildi. Sadece kütüphanede küfretmişti. “Ama beni kollamana gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Saygısızlık etmek istemiyorum. Tam aksine. Seni bir arkadaş olarak görüyorum, Lilia. O kadar.”

“O kadar mı?” Spencer ağzını açtığı anda devam ettim. “Çünkü arkadaşlık dışında bir şeyle ilgilenmiyorum.”

Ağzını hemen kapatıp hafifçe öksürdü. “Anlıyorum. Ama yarın akşam yine de geliyorsun, değil mi?”

Güçlkle yutkundum ve gafil avlandığımı belli etmemeye çalıştım. “Yarın akşam mı?”

“Bağış Galası?”

“Ah. Doğru.” Spencer elbisenin ücretini ödedikten sonra geri adım atamazdım. “Tabii. Arkadaş olarak, değil mi?”

“Kesinlikle.”

Lanet olsun.

36. Bölüm

L I L I A

Yurt odamda, arka planda Billie Holiday şarkıları çalarken bilgilendirici kompozisyon yazımı dersimin notlarını temize çekiyordum. Dönem sonundaki büyük final sınavından önce yazmam gereken tonla kompozisyon konusundan birini tartışmak için öğretmenimle görüşmem gerekiyordu. Eğitimimle ilişkili olacağını düşünerek *Biyotıbbın Evrimi* konusunu seçmiştim ama dersin çok sıkıcı olacağını ve ses tonu değişiminin ne anlama geldiğini bilmeyen bir adam tarafından verileceğini tahmin etmemiştim.

The Very Thought of You şarkısı başladığında duraksadım çünkü bana küçüklüğümde annem yemek yaparken baştan sona dinlediğimiz Billie Holiday plağını hatırlatmıştı. Elinde bir şarap kadehiyle mutfakta dans eder, kız kardeşim ve ben sonradan dağınıklığını toplamak zorunda kalırdık.

Ama onu o kadar mutlu görmek beni mutlu ederdi. Dolaplardan spagetti sosu kazımak zorunda kalsam bile yemek pişirmesine bayılırdım.

Yanımda, köydeki eczaneden aldığım, üstünden hâlâ buhar tüten siyah kaya çayım vardı. İçine acı tadını hafifleten bal sakızlarından koymuş, ders çalışırken bana kusursuz bir şekilde eşlik eden enfes bir çay hazırlamıştım.

Kapı çalınca düşüncelerimden sıyrıldım ve kalkıp merakla kapıyı açtım.

Missy Finch elinde uzun bir elbise kılıfıyla koridorda duruyordu.

Kahretsin. Beni unutacağını ummuştum. Ya da elbisenin yanlışlıkla çöp öğütücüsüne düşeceğini.

“Vakit geldi!” diye cıyıkladı sevinçle. Yanımdan geçip odama girdi. “Hadi, elbiseyi deneyelim!”

“Ama şu anda hiç müsait değilim. Bir şey yazmaya çalışıyorum.”

“Elbisenin üstüne tam uyması çok önemli. Bir daha o kapıdaki zorbayla uğraşamam. Bunu şimdi yapacağız.”

Pes ederek omuzlarımı sarkıttım. Kadının elbise kılıfını açışını izledim ve içindeki elbiseyi çıkardığında nefesim kesildi. Elbise, narin siyah dantellerle süslenmiş, uzun ve koyu bordo saten etekli bir parçaydı. Askısız büstiyeri, siyah ve bordo yıldız biçimli çiçeklerle işlenmişti; aralarına dikilmiş parıldayan elmas parçalarıysa ağzımın açık kalmasına neden oldu.

“Bordonun saçlarını ön plana çıkaracağını düşündüm. Gel, gel. Hemen soyun.” Bunu duyunca, bir anda kendime geldim.

“Nasıl yani, burada mı? Banyoya gidip giyineyim.”

Yüzünü astı. “Elbisenin kuyruğu banyoda yerlere mi sürünecek? Hayatta olmaz.” Elbiseyi çalışma sandalyeme astı, arkasını döndü ve oflayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çok saçma. Doğru dürüst bir butikte olsaydık...” Başını iki yana sallayıp yine ofladı. “Neyse, boş ver.”

Gözlerimi ondan ayırmadan, üstümdeki eski eşofmanı hızla çıkardım. Lanet olasıca elbise yüzünden o kadar heyecanlı olmasaydı, kesin eşofmanıma burun kıvırırdı. Titreyen ellerimle elbiseyi tuttum, bacaklarımı dikkatlice içine soktum ve o enfes yıldız çiçeği detaylarıyla süslü şeffaf kollardan kollarımı geçirdim. Giyindikten sonra ona döndüm, ardından aynadaki yansıma baktım.

Kendime bakarken ağzım açık kaldı.

Bendim ama... çok zarif gözüküyordum. Annesinin eskilerini giyen zavallı Covington’lı kızdan eser kalmamıştı.

“Çok hoş, değil mi?” dedi Missy. Fazla yakından gelen sesi beni kendime getirdi. “Üstüne tam oldu,” dedi elbisenin sırt kısmındaki düğmeleri iliklerken. Elbise kılıfının alt

kısından siyah deri bir kutu çıkarıp kapağını açtı. Kutunun içinde, elmas yıldız çiçeklerinden oluşan, her birinin arasında elmas yapraklar bulunan muhteşem bir kolye ve ona uygun küpeler vardı. Boynumdaki, ucunda küçük bir şişe asılı kolyemi çıkarıp dikkatle avcuma koydu, ardından elmas kolyeyi taktı. Ten rengime karşı gerçekten de çok güzel ve zarif duruyordu.

“Mükemmel,” dedi Missy.

Kendime bakmadan edemiyordum. Elmas takılarla birlikte elbisenin öylesine karanlık bir cazibesi vardı ki neredeyse baştan çıkarıcı bir unsurdur. Spencer’la arkadaşça bir randevu için çok fazlaydı. Gerçekten de aşırıydı. “Bunu giyemem.”

“Affedersin?”

“Muhteşem bir elbise. Gerçekten de göz kamaştırıcı. Ama Spencer yanlış bir izlenime kapılabilir.”

Missy kahkaha ve oflama karışımı bir ses çıkardı. “Kadınların trajedisi bu işte, değil mi? Erkekleri *yanlış yönlendireceğiz* diye kendimizi güzellikten mahrum bırakıyoruz.”

Ahh. Böyle söylenince, kulağa çok saçma geliyordu. Yine de dikkat çekmek istemiyordum. “Anlıyorum ama kendimi incisi olmayan bir istiridye gibi hissediyorum.”

Missy hafifçe gülümsedi, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ya incileri alınan diğer istiridyeler?”

Onunla tartışmak istemiyordum çünkü kadının son iki yanıtına bakılacak olursa, her dediğime hazır bir yanıtı varmış gibiydi.

“Hâlâ ona ne kadar benzediğine inanamıyorum. Vanessa, sana sözünü ettiğim ka—”

“Kim olduğunu biliyorum. Arkadaş mıydınız?”

“Arkadaş sayılmazdık. Her konuda rakibimdi. Spor, akademik hayat, *erkekler*. Artık önemi olmayan şeyler.” Yana dönüp içinde asla kullanmadığım bir rimel, dudak kremi, birkaç saç lastiği ve annemin onsuz evden çıkmadığı tonda bir ruj bulunan küçük makyaj çantamı açtı.

Missy rujun kapağını açıp çevirdi ve buna biraz şaşırmış gibi koyu böğürtlen rengi ruju dudaklarıma sürdü.

“O, annemdi,” dedim nihayet itiraf ederek. Dudaklarımı birbirine sürttüm. “Adada akrabası olup olmadığını biliyor musun?”

Nadiren ruj sürerdim ama aynadaki yansıma bakarken, ten rengime ne kadar yakıştığını ve yüzüme o çok ihtiyaç duyduğum canlılığı verdiğini fark etmeden edemedim.

Missy dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Annesi dört yıl önce öldü. Babası da ondan bir yıl önce. İyi ve dürüst insanlardı. Elbette, moda anlayışları biraz zayıftı. Ama iyi insanlardı.”

“Annemin tek akrabaları onlar mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla öyle. Corbin’ler çok yakın bir aileydi. Vanessa’nın bir anda çekip gittiğine inanamamıştım. Pek... onun yapacağı bir şey değildi.”

“June Galloway isimli birisini tanıyor musun?”

Missy güldü ve gözlerini devirdi. “June’u *herkes* tanırdı. Biraz garipti. Genellikle uyuşturucu bağımlılarıyla takılırdı.”

“Annemle arkadaş mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla değildi. Annen, June’dan çok daha *edepli* bir kızdı.”

“Onların Dracadia’da okuyup okumadıklarını biliyor musun?”

İnanılmaz bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu ve kibirli bir ifadeyle güldü. “Hayır. Sanmıyorum. Okul, ailelerinin bütçesini biraz zorluyordu. Özellikle de June’un ailesinin bütçesini. Bu okula sadece seçkin ve varlıklı kişiler gider. Bir de... sen.”

“Teşekkürler,” dedim keyifsizce.

“Bu, bir hakaret değildi.” Etrafımda dolanarak elbiseyi düzeltti. “Paraya bayılırım ama zengin olmak çok yorucu. Bu elbiseyle kendini aynada ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi nadiren görürüm. Bunu... tatmin edici buldum.”

“Elbiseye bayıldım.”

“Güzel.” Kaşını kaldırıp salına salına karşıma geçti. “Elbiseyi giy. Kendini güzel hisset. Tanrı aşkına, Lilia, biraz eğlen.”

37. Bölüm

DEVRYCK

“Benden uzak dur! Benden uzak dur dedim!” Karanlıkta gümüşümsü bir parıltıyla parlayan iri gözleriyle bana bakan Barletta, hücresinin köşesine çömelmişti. “Bana dokunma!” Boğazından bir hıçkırık yükseldi ve onu son doyurduğumdan beri daha da kamburlaşmış bir hâlde duvarı tırmıkladı. Duvarı tırmıklarken kırılan tırnakları kurumuş kan lekeleriyle kaplanmıştı. Vücudunda kendisini tırmıklarken açtığını tahmin ettiğim uzun, kırmızı sıyrıklar vardı.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım ama yatağından, son ziyaretimde rica ettiği İncil’den ve üstünde saç telleri olan küçük plastik taraktan başka bir şey göremedim. “O sıyrıklar nasıl oldu?”

Başını iki yana sallarken hücresinde inleme sesi yankılandı ve duvarları daha sert bir şekilde tırmıkladı. “Lütfen,” diye fısıldadı titrek bir sesle. “Lütfen, canımı yakma.”

Enfeksiyonun o aşamasında, daha düşmanca davranmasını beklerdim. Kaçmak için daha büyük bir çaba sarf edeceğini düşünmüştüm. Korkuyla köşeye sinmesi yeni bir durumdu. “Biraz su ister misiniz?”

Duvara daha sıkı tutunurken ve etrafına bakınırken, nedense çok korkmuş gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Sabırımın tükendiğini hissederek hortuma yaklaştım ve geçen seferki gibi yarım bardak su doldurdum. Hücreye geri

geldiğimde, parmaklıkların arasından uzattığım bardağı almak için bana yaklaşmadı. Karton bardağı yere koyup geri çekildim.

Tereddütle öne atıldı ama birden durdu ve mesafeyi hesaplıyormuş gibi bir bana bir kafese baktı. Davranışları bana kemirgen bir küçük hayvanın davranışlarını hatırlattı.

“Size dokunmayacağım. Durup dururken neden bu kadar ürkek davrandığınızı anlayamıyorum.”

Elleri ile dizlerinin üstüne çökerek öne geldi, bardağı kaptı ve suyu içti. Avcunun ayasından dirseğine kadar bileğini daha da derin kesmeye çalışmış gibi uzun bir yarık vardı.

Bir kez daha, kendisini kesmek için hücresinde ne kullanmış olabilir diye etrafa bakındım ama en keskin nesne taraktı.

Daha önce yaptığı gibi bardağı öğürerek indirdi, avuçlarını dümdüz beton zemine dayadı ve kustu. Ağzından yere kanlı bir sıvı sıçradı. Yerde biriken sıvıdaki hareketlilik, dikkatimi orada kıvranan yaklaşık dört solucana çekti.

Barletta inleyerek yine duvara sindi. “Siktir! Siktir!”

“Bana derinizi nasıl kestiğinizi söyleyin.”

“Akımlı mı yitirdin?” Çıkardığı hıçkırık ve gülme karışımı ses duvarlara çarpıp yankılandı. “Beni sen kestir! Seni manyak herif!” Parmaklarını kolunun ön tarafına geçirdi ve ilk kırmızı damlalar belirene dek sert bir şekilde kaşıyıp derisini kazıdı. “Tıpkı içime solucanları koyduğun gibi! Sen yaptın!”

Enfekte olan kişilerde kendine zarar verme eylemleri sıradışı değildi fakat ancak belirli bir dereceye kadar görülürdü. Barletta’nın vücudunun yan tarafını incelerken, vücudunu iyice esnetip bunu kendisine yapmış olmasının mümkün olduğunu düşündüm. Gördüğü halüsinasyonlarla, bir şeyin ona o şekilde saldırdığı bir sahne yaratmış olması beni hiç şaşırtmazdı.

Çektiği acıyı dindirmeyi ve toksini çoğaltmaya devam etmeyi çok istesem de doğanın kendi hızında ilerlemesini beklemek önemliydi.

Zaten doğa, adamın kaderine çoktan karar vermiş gibiydi.

Masamın üzerindeki dağınık kâğıtlara bakarken, Barletta'nın davranışlarını anlamaya çalıştım. Hastalığı artık saldırganlık aşamasına girmeye başlamıştı. Organizmanın etkileri, kurbanlarını saldırgan olmaya ve şiddet sergilemeye meyilli kılıyordu ama daha önceki davranışını çözememiştim.

Telefonum çaldı, ekranda bir süre önce görüştüğüm James isimli Ekin Kargası'nın numarasını gördüm ve yanıt verdim. "Evet?"

"İtiraf edeyim, Devryck, Angelo DeLuca denen adamın izini sürmek yaptığım en zorlu iş olabilir."

"Neden?"

"Adam hakkında hiç ayrıntılı bilgi yok. Bir süre hapis yatmış. Ailesi onu serserinin teki olduğu için reddetmiş. Ufak tefek işlerde çalışmış. Ama en son dört yıl kadar önce New York'ta görülmüş."

Dört yıl önce. Harika. O serseri herhangi bir yerde olabilirdi. Sandalyemde geriye yaslandım, burnumun ucunu sıkarak ofladım.

"Birkaç hafta önceki haberleri gördün mü, bilmiyorum," dedi James ama son zamanlarda hem politik saçmalıklar hem de kendi meşguliyetlerim yüzünden televizyondan uzak kalmıştım. "Anlaşılan Massachusetts'li önemli bir yatırımcının cinayet vakasına karışmış. Adamın ismi kanla duvarlara yazılmış."

"Sende bir fotoğrafı var mı?"

"Eski bir sabıka fotoğrafı var. Bir süre önce, uyuşturucu suçundan dolayı hapse girmiş. Ayrıca, insan kaçakçılığıyla da suçlanmış ama savcılar davayı bırakmışlar çünkü kurban iş birliği yapmayı reddetmiş."

Bıkkınlıkla ofladım. "Yani şu sıralar ne yaptığıyla ilgili bir bilgi yok."

"Birkaç hafta önceki o cinayet haberi dışında yok. Sanırım yanlış adama bulaşmış ve büyük bir ihtimalle öldürülmüş."

Bundan o kadar da emin değildim. Adamın peşine düşmek ve onu oraya sürüklemek zorunda olmadığım için rahatlamıştım ama bir yandan da onu kendim öldüremeyeceğim için hayal kırıklığına uğramıştım. "Bana o sabıka fotoğrafını yollarsan çok sevinirim."

“Tamam, yollarım. Bundan daha fazla bilgi edinemediğim için özür dilerim ama FBI bile o sersemi yakalayamamış. Öldüğünü düşünüyorum.”

“Bu çok yazık olurdu.”

“Evet. Dünyadan bir serseri eksilirdi.” O adamın ne kadar belalı bir serseri olduğunu bilmiyordu. Erkek kardeşimi gencecik bir yaşta öldüren, ona bir pürmüzle işkence eden kişi olduğundan şüphelendiğimi de bilmiyordu.

Elime geçse ona çok büyük acılar çektirirdim.

“Zahmetlerin için çok teşekkür ederim. Başka bir şey öğrenirsen, çekinmeden beni arayabilirsin.”

“Rica ederim. Kendine iyi bak.”

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattım. *Lanet olsun.* Muhtemelen onu bulamamış olmam daha iyiydi. FBI’ın işlerine karışmak, sırtıma bir hedef tahtası yerleştirirdi ve o sırada buna kesinlikle ihtiyacım yoktu. Elimde ölmek üzere olan bir adam varken bunu göze alamazdım. Barletta’nın çökmesi an meselesi idi. Ayrıca, erkek kardeşim için yeteri kadar intikam almamış mıydım?

Yıllar önce, babamın keşfinin ne kadar önemli olduğunu ve bunu korumak için ne kadar ileri gittiğini öğrendiğimde Cadmon’ın neden kaçırıldığını anlamıştım. Tedavi edilemeyi tedavi edebilmek, milyonlarca dolar anlamına geliyordu. Tıptan anlamayan suçluların elinde bile bu araştırma satılabilirdi. Çoğaltılabilirdi. Ekin Kargaları ile üniversitenin koruması olmasaydı, erkek kardeşim kadar risk altında olurdum. Keşfini ele geçirmek uğruna başkalarının başvurduğu acımasızlıkları ve korkunç yöntemleri babamın hiç kabul etmemesi bence büyük bir hataydı. Belki ona sunulan korumayı kabul etmiş olsaydı, erkek kardeşim hayatta olurdu.

Kendime dikkat çekmemek için Angelo DeLuca’nın peşini bırakmaya karar verdim. Zaten yakında kurtulmam gereken bir ceset olacaktı. Barletta yeterdi. Şimdilik.

Telefonum tekrar çaldı ama bu sefer Lippincott’tan bir mesaj geldiğini gördüm.

Lippincott: Bu akşamki galada seni göreceğimi umuyorum.

Oflayarak bir başparmak emojişi yolladım. Akademik bağış geceleri gibi basit, ucuz gösterilerden nefret ederdim. Zenginlerin, havyar ve vasat sohbetler olmadan sessizce bağış yapmayı neden beceremediklerini anlayamıyordum.

Çantamı toplayıp kampüsteki odama dönüp şu lanet olası akşam davetine hazırlanmeden önce, Barletta'yı bir kez daha kontrol etmeye karar verdim.

Karanlık koridorda ilerlerken, bir terslik olduğunun ilk işareti sessizlikti. Beton zeminde yankılanan ayak seslerim, onun inlemelerini ve yalvarışlarını tetiklemiş olmalıydı. Hücresinin altından koridora doğru süzülen kanları fark edince yavaşladım. En sonunda hücreye vardım; adam, sırtı kafesin parmaklıklarına yaslanmış hâlde, yan dönmüş şekilde yerde yatıyordu. Kaşlarımı çatarak anahtarı çıkardım, kilidi açtım ve cesedin yanından geçerken korkunç bir manzarayla karşılaştım. Parçalanmış gözlelerinden biri göz çukurundan fırlamış, yanağına sarkmıştı. Diğerini tamamen oyulup çıkarılmış, o boşluktan yüzüne kanlar akmıştı. Elinde kaba bir alet tutuyordu; duvarların mat tonunda, ucu sivriltilmiş bir taş parçası. Telefonumun fenerini açıp hücreye tuttum ama ne bir oyuk ne de kırık bir alan görebildim. Bunu nereden bulduğunu bilmiyordum. Onu bu hâlde bulmak elbette normal değildi ama vücudundaki yarıkların nasıl oluştuğunu açıklıyordu. Bu tür bir intihar son derece sıradışıydı. Solucanlar, çiftleşmek ve üremek için suya ihtiyaç duyardı. Yaşamak için de.

Lilia'nın annesiyle ilgili adli tabip raporunu ve nasıl bileklerini kestiğini düşündüm. Bu, evrim miydi? Yoksa daha tekinsiz bir şey mi devreye girmişti?

Barletta'nın yanına çömelince, yine elindeki taş dikkatimi çekti. Daha önce ona su getirdiğimde, bileğinin iç kısmındaki uzun sıyrığı fark etmiştim. Oturduğu açıda, bardağı sağ eliyle ağzına götürmesi gerekirdi. Ayrıca, yazı yazarken de sağ elini kullandığını görmüştüm. Sıyrığın orada olduğundan emin olmak için tekrar bileğini çevirdim. Ama gözlerini oyduğu taş sol elinde duruyordu. Sadece aklımdan geçen bir teoriydi ama

adam sağ elini kullandığına göre bunu kendisi yapmış olsaydı, gözlerini sağ eliyle yaralardı.

“Siktir.” İncelememi yarıda bırakıp acele etmem gerekiyordu çünkü parazitler, bir su kaynağı bulmak için her an cesetten çıkabilirdi.

Koridorun diğer ucunda duran bir sedyeyi kaptığım gibi geri döndüm ve apar topar Barletta’yı sedyeye yatırdım. Saatiye baktığımda, daha yediyi birkaç dakika geçtiğini gördüm. Barletta’dan kurtulmak ve o saçma galaya gitmek için yeteri kadar vaktim vardı.

Sedyeyi koridorun sonundaki ayrı bir odaya götürdüm. Orada satın aldığım kocaman, gümüş rengi bir hidroterapi tankı vardı. İçine bir hortum sarkıtmıştım. Musluğu açıp küveti doldurdum. Tepedeki ampulü yaktım, Barletta’nın cesedini sedyeden tanka kaydurdum ve dibe batışını izledim. Su hızla yükselirken, bacaklarını, kollarını ve en son yüzünü kapladı. Telefonumun fenerini suya tuttuğumda, görmeyi beklediğim gibi ağızdan ve burnundan küçük, siyah şeyler çıktığını gördüm. Cesetten çıkan bir düzineden fazla parazit, bir eş bulabilmek için suda deli gibi ilerlemeye başladı. Karnındaki kıpırtılara bakınca, içinde hâlâ daha fazla solucan olduğunu anladım.

Bu dehşet verici sahneyi izlerken, malzeme dolabına sinmiş ve ölülerin seslerini duyan çocuktan nasıl bu hâle geldiğimi düşünmeden edemedim. Bir cesetle aynı odada olmaya tahammül edemeyen bir ergenken, şimdi bunu yapıyordum. Beni o korkulardan uzaklaştırıp ölüme karşı beslemeye başladığım bu korkunç hayranlığa neden olan şey kardeşimin ölümüydü. Merakım beni, babamın incelemesi için yollanan cesetleri muhafaza ettiği dondurucuya yönlendirmişti. Ölülerden birinin gözlerinin içine bakarken, erkek kardeşimin de o donduruculardan birine koyulduğunu hayal etmişim. Gözlerimin önüne gelen bu manzara, zihnimin içindeki canavarlara insani bir özellik katmıştı ve artık onlardan korkmamaya başlamıştım. İnsan vücudu hakkında daha çok bilgi sahibi oldukça, o korkunç sesler azalmıştı ve bir süre sonra tamamıyla kesilmişti.

Geride yalnızca huzur dolu bir sessizlik kalmıştı.

Birkaç saat sonra solucanların çoğu cesetten çıkmış olurdu. Ben de onları toplayıp çoğalttığım diğer solucanlarla çiftleştirecektim. Cesedi otopsi odasına götürüp açacak; toksinin toplanması ve arıtılması için en güçlü örnekler olan beyin ve karaciğer parçalarını alacaktım.

Solucanlar her yeni konakçıyı enfekte ettikçe toksinleri insan genetiğine daha iyi uyum sağlıyor; eliksirler daha etkili hâle geliyor ve etkiler daha uzun sürüyordu.

Ne yazık ki test deneklerim tükenmek üzereydi. Kardeşimi kaçıran adamların peşine düşmemi haklı çıkarabilmişim ama Angelo'nun kayıp olduğu öğrenince artık sadece son eliksirin işe yaramasını umuyordum. Aksi takdirde yeni bir kurban aramak zorunda kalacaktım.

38. Bölüm

L I L I A

Nefes al. Sadece. Nefes. Al.

Dikkat çekmemeyi umarak kampüs otobüsünün en arkasına oturmuştum. Spencer beni almayı teklif etmişti ama fazla *randevu* gibi görüneceği için istememiştim. Üzerimdeki bakışları hissedince, bu kararıma pişman olmuştum.

Otobüs sarsılarak ilerlerken, kabarık tül eteğin altında bacağımı sallıyordum ve memelerimden birinin elbiseden fırlaması için dua ediyordum çünkü berbat geceyi taçlandıran bir olay olurdu.

Otobüs Carmady Binası'nda yavaşlayarak durdu. Bir durak sonra nihayet gece derslerinden sonra yurtlarına dönmekte olan öğrencilerin bakışlarından kurtulacaktım. Tanrı aşkına, bunu çaktırmadan bile yapmıyorlardı. Sırf ağzımdan kötü bir laf çıkmasın diye pencereye dönük oturmak zorunda kalmıştım.

Otobüs tekrar hareket etti; memelerim büstiyerin her ilmeğinin dayanıklılığım test eder gibi sallandı. Missy dikişlerin sökülmemesi için nasıl bir iplik kullandıysa, takdiri hak ediyordu doğrusu.

Bir sonraki durak Jaxstone Binası'ydı ama kampüs otobüsü galanın düzenlendiği Wattscrick Binası'na kadar gitmediği için Canterbury Bahçesi'nden geçmem gerekiyordu. Eski anıt mezarın yanından geçerek on dakika kadar yürüyecektim.

Biraz ürkütücü bir yoldu.

Elbette, dışarı korunmasız çıkmamıştım. Dracadia'ya gelmeden önce Jayda'nın bana verdiği biber gazı belimdeki kuşağın içindeydi.

Otobüs nihayet tekrar durduğunda, az kalsın ayağa fırlayacaktım. Neyse ki Missy'ye topuklularla yürümeyi pek beceremediğimi söylediğimde siyah renkli, üstü nakışlı babet ayakkabılar giymeme izin vermişti. Pek memnun kalmamıştı ama homurdanmakla yetinmişti.

“Numaranızı alabilir miyim?” diye sordu yanından hızla geçtiğim birisi. Birinci sınıf öğrencisi olmalıydı.

Panik hissi dengemi bozup yüz üstü yere yapışmama neden olmadan apar topar otobüsten inerken, dönüp ona bakmaya tenezzül etmedim. İner inmez gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım; kapıların kapanışını duyunca hızla arkamı döndüm ve camı tıkladım.

Otobüs şoförü bana sinir olmuş gibi yüzünü buruşturdu ama kapıyı açtı.

“En geç saat kaçta geri dönüyorsunuz?” diye sordum, eteğimin tül kısmını çekiştirerek.

“Bu son otobüstü.”

“Bir dakika. Geri gelmiyor musunuz?”

“Hayır. Geri dönmek için araç gerekirse, bir DracUber araman gerek.”

“DracUber mı?” Daha orijinal bir isim bulamamışlardı sanırım. “Bildiğimiz... Uber’ler gibi mi?”

“Onun gibi bir şey.” Kapı saçlarımı dalgalandıran bir hava akımı yaratarak kapandı ve otobüs yoluna devam etti.

Taksi için yanıma para almamıştım. Kahretsin.

Hava biraz serinlemişti ama bahçeye uzanan patikaya adım atarken otobüs yolculuğunun utancı her yanımda alev alev yanasına neden olmuştu. Elbisem beton zeminin üstünde sürtünüyordu. Missy o anda beni göremediği için minnettardım çünkü muhtemelen elbisem kirlenecek diye beni azarlardı. Neyse ki ay, tepede ıslıl ıslıl parlıyordu. Aksi takdirde bir zamanlar mezarlık olarak kullanılan arazinin etrafındaki zifiri karanlık patikadan yürümek zorunda kalacaktım.

Karanlıkta tek başıma yürümek benim için yeni bir deneyim değildi. Covington'da defalarca kez eve tek başıma yürüdüğüm için bana anormal ya da sıradışı bile gelmiyordu. Gerçi sayısız garip insana da rastlamıştım ama asla tehlikeli bir durumda kalıp zarar görmemiştim.

Fakat memelerimin yarısının dışarı taşıdığı muhteşem bir balo elbisesiyle yalnız yürümemiştim.

Fransız örgüsü yapıp topladığım topuzdan fırlayan birkaç saç teli havada dindik duruyordu. Kaslarım da gerektiğinde biber gazını çıkarıp kullanmaya hazır bir gerginlikteydi.

Ama bahçe çok sakindi.

Huzurluydu.

Kusursuz bir şekilde budanmış çalılıklar, canlı renkli kasımpatılar ve rengarenk yaz sonu tomurcuklarıyla, sanki bir rüyadaymış ve bakımlı, eski bir İngiliz bahçesinde yürüyormuş gibi hissettim. Sonbaharın ortasında kampüsü görmek için can atıyordum. Parlak turuncu ve kırmızı yapraklarla çok güzel bir manzara olacaktı.

Ezilen yaprakların çıtırtısı bir anda durmama neden oldu. Hızla arkama dönüp çalılıklara ve ağaçlara baktım. Bir kıpırtı görecektiyim diye bekledim ama hiçbir şey göremedim. Orada oyalanmak istemediğim için etrafa kulak kesilerek bahçede yoluma devam ettim.

İleride bir ışık gözüme çarptı; camla çevrili, bir tür güneş odasına benzeyen bir yer gördüm. Nefesim kesilir gibi olunca durdum. O noktadan, şık tuvaletler ve smokinler içindeki insanları, mumların yumuşak ışığında parlayan bembeyaz masa örtülerini seçebiliyordum. Her yerden zenginlik fişkırıyordu.

Tanrım. Ben ne yapıyorum?

Fazla şık bir yerdi. Benim için fazla şık bir yerdi.

Oradan ayrılmaya karar verip arkama döndüm ama binanın önünde duran birisi dikkatimi çekti. Elinde bir sigara vardı, başım kaldırmış yıldızlara bakıyordu ama kusursuz smokiniyle ve pantolonuyla onu görünce kalbim duracak gibi oldu.

Bramwell.

Rimelli gözlerimi sımsıkı yumdum ve içime üç derin nefes çektim. Birden başım dönünce durduğum yerde sallandım. Toparlanmaya çalışarak gözlerimi Profesör Bramwell'in sırtına diktim ve bahçeden cam binanın verandasına, durduğu yerin birkaç adım ötesine adım attım. Orada olduğumu hissetmiş gibi vücudunu döndürmeden sadece başını çevirdi ve kusursuz profili ve modelleri aratmayan köşeli çenesi mideme bir panik hissinin yayılmasına neden oldu.

Saklan, diyordu beynim. Seni böyle görmesine izin verme.

Ama arkasına döndüğü anda, artık *çok geçti*. Gözlerimiz birbirine kenedendi. Yüzündeki ifade sırtımı ürpertti. Bu, bir öğrenciyle profesör arasında değil, iki yabancı arasında yaşanan bir bakışmaydı. Bilinçli ve yoğun. Gözlerinin beni *âdeta yiyip yuttuğunu* fark edince, bir anda yok olmak ve *görünmez olmak istedim*.

Geniş omuzlarının altında vücudu daralıyor, düz karnı ön plana çıkıyordu. Bir elinde içki kadehi, diğer elinde bir sigara vardı. Onu hiç o kadar rahat ama bir yandan da göz korkutucu görmemiştim. Adam, smokini keskin, ölümcül bir zarafetle ve otoriter bir havayla dolduruyordu.

Gerçekten de içimi gıcıklayan bir manzaraydı.

Etrafımdaki dünya sessizleşti, yerçekimsel bir güçle dönen karanlık bir galaksi beni biraz daha kendisine çekti. Vücudumdaki bütün sınırlar bakışlarının altında canlanmıştı ve benim karnıncalanıyordu.

"Lilia?" Arkamdan gelen ses, başımdan aşağı bir kova soğuk su boca edilmiş gibi bir etki yarattı. Arkama döndüğümde, diğer davediler gibi bir smokin giymiş olan Spencer'la karşılaştım. Beni hayranlıkla tepeden tırnağa süzdü. "Tanrım. Sen... enfes gözüküyorsun."

Başımı çevirdiğimde, Profesör Bramwell karşılaşmamızı umursamıyormuş gibi yüzünü yeniden yıldızlara çevirmişti.

"Yürüyerek mi geldin?" diye sordu Spencer *dönüp bahçeye bakarak*.

Rüya âleminde silkinip başımı iki yana salladım. "Hayır. Kampüs otobüsüyle."

“Kampüs otobüsüne mi bindin?” Şaşkınlıkla bana baktı ve başını iki yana salladı. “Tamam, itiraz istemiyorum. Seni yurdu-na ben bırakacağım.”

“Bir araban mı var? Öğrencilerin adada araba kullanmasının yasak olduğunu sanıyordum.”

Bilmiş bir gülümsemeyle omzunu silkti. “Çoğu için yasak. Ama ailem adada yaşıyor. Burada bir evin varsa ya da personel-sen, araba kullanma iznin oluyor.”

“Güzel bir şey olmalı.” Gerçi bir arabam yoktu... ya da satın alamazdım.

“Gel. Donmuş olmalısın.” Kolunu uzattığında, tereddütle koluna girmek zorunda kaldım.

“Bir yanlış anlaşılma olmasın: Sadece arkadaşız.”

Spencer hafifçe gülerek yine başını iki yana salladı. “Seni kim incitti?”

“Bu da ne demek?”

“Bir randevudan kaçınmaya bu kadar kararlı birisiyle asla karşılaşmamıştım.”

“Buna bir randevu demiyorsun, değil mi?” Kaşlarımı çatarak kolumu çekecek oldum ama kolumu koluna sıkıştırdı.

“Sakin ol. Sadece bir bağış galasına katılan iki arkadaşız.”

“Güzel.” Bunu açıklığa kavuşturduktan sonra gerilen kas-larımın biraz gevşediğini hissettim. “Bu gece hangi amaç için düzenleniyor?”

“Aslında genel olarak zenginlerin sidik yarışı diyebiliriz. Sidik dediğim için affedersin.”

“Yok, sidik demeni tercih ederim. Beni daha az... sosyetik hissettiriyor.”

“Gala, ‘koruma amaçlı üreme’ adı altında Profesör Bramwell’in araştırmasını finanse etmek için düzenleniyor.”

Spencer beni cam kapılardan birine götürürken arkama tek-rar baktığımda, Profesör Bramwell’in gittiğini gördüm.

“Davetiyeden hatırladığım kadarıyla, adaya özgü güvelerin genetik çeşitliğini korumak için. Sanırım, araştırmada sominyx güvelerinin kullanılabilmesi için şart koşulmuştu.”

Cam binaya girdiğimizde, ısı birden epey yükseldi.

“Ah, demek laboratuvarda öldürülen güvelerin doğal ortamda telafi edilmesi için.”

“Aynen öyle,” dedi Spencer beni zarif bir şekilde dekore edilmiş olan salonda yönlendirirken.

Tavandan sarkan siyah kollu avizeler, ortamı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Ortama uygun giyinmiş olmama rağmen karşımdaki şık tuvalet ve smokin denizi midemi düğüm düğüm etti. Missy bu konuda beni yarı yolda bırakmamıştı. Birkaç genç yüzün dışında –önceki gün yemekhanede karşılaştığım ragbici gençlerden birinin yanında bana ölümcül bir bakış fırlatan Kendall onlardan biriydi– kalabalık bir bağış gecesine yakışır biçimde, çoğunlukla yaşlı kişilerden oluşuyordu.

Resmî ve zarif ortam, etrafımdaki sayısız sohbet arasında oluşan kısa duraksamaları dolduran tatlı bir piyano melodisiyle biraz yumuşuyordu.

Salonun ortasında, kubbeli yüksek cam tavana uzanan cam bir oda vardı. Gece Yarısı Laboratuvarımızdaki cam kubbeli tankların devasa bir versiyonu gibiydi ve içinde yüzlerce siyah sominyx güvesi uçuşuyordu.

“İkimize içki getireyim,” dedi Spencer ama kolundan çıkarırken onu hayal meyal duydum çünkü büyülenmiş gibi güvelerin yanına gittim. Gece Yarısı Laboratuvarı’da öğrendiğim gibi siyah kanatları enfeksiyon izi taşımıyordu. Güvelerden biri cama yapışmıştı. Parmağımı cama dayadığımda, kanatlarını çırpıttı. Parmağım ilgilerini çekmiş gibi daha çok güve o noktaya geldi. Üzerime bakınca, ışığın elbisemin üstündeki minik yıldız çiçeklerine vurduğunu fark ettim.

“Işığa çekiliyorlar.” Kalın sesi duyunca, başımı çevirdim ve Profesör Bramwell’in birkaç adım ötede cam odaya baktığımı gördüm. Nabzım yine bir anda hızlandı.

“Ne kadar çok güve var. Bunlar nereden geldi?”

“Dracadia’daki bir yetiştiriciden satın alındı. Üniversite yalnızca *Noctisoma* araştırması için kullanılmalarına izin veriyor. Bu güvelerin tek yuvası Dracadia. Dolayısıyla dikkatli olmazsak yok olmanın eşiğine gelebilirler.”

“Organizmanın doğal konağı bu güveler, değil mi?”

“Evet. Ama her güve enfekte olmuyor. Sadece meraklı olanlar bu kadar yaşıyor.” Elindeki şampanya kadehiyle bana biraz yaklaştı ama aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ediyormuş gibi görünmez bir sınırdaki durdu. “Tavandaki kapağı gördünüz mü?”

Yukarı bakınca, cam binanın tavanında bir tür cam kapak olduğunu fark ettim. Diğerleri kadar sıkı bir şekilde yerleştirilmemiş olan panellerin arasına inşa edilmişti. “Evet.”

“Akşam yemeğinin sonunda o kapak açılacak ve güveler doğal ortama salınacak.”

“Yarasaların bunu dört gözle beklediğinden eminim.”

Hafifçe gülümsedi ve kalın bir sesle güldüğünde, midemde âdeta o güveler uçuşmuş gibi hissettim. “Neyse ki enfekte olmayanlar hayatta kalma konusunda biraz daha becerikli. Ama bu çok daha merhametli bir son olurdu, öyle değil mi?”

“Öyle sanırım. Bir böcek olduğumu hayal edemiyorum. Peşimde sayısız tehlikeli şey olduğunu düşünemiyorum.” Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, dudaklarıma baktığını fark ettim. Odadan çıkmadan önce rujumu tazelemiştim.

“Biraz daha dikkatli olmalısınız, Bayan Vespertine.” Salona göz atıyormuş gibi yana dönünce, ben de aynı şeyi yaptım.

“Spencer’la iyi anlaştığınızı görüyorum.” Profesör Bramwell içkisini bitirdi ve üniformalı garson kadınlardan biri ince şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle yanımdan geçerken bir içki daha istediğini işaret etti. Profesör, kadına bakmadan kadehini alırken, garson kadının yüzünde flörtöz bir gülümseme belirmediğini gözden kaçırmadım.

Kadın bana döndü, çarpıcı gri gözlerinin üstündeki kaşlarını kaldırdı. “*Voulez-vous boire un verre, mademoiselle?*”

Kulağa hoş gelen bu sözcüklerin, ada halkının konuştuğu dillerden biri olan Fransızca olduğunu anlamıştım ama ne dediğini bilmiyordum. “Affedersiniz, tam olarak anlayamadım. Bir içki ister miyim diye mi sordunuz?”

Kadın hafifçe gülümseyip başını salladığında “Hayır, teşekkür ederim,” dedim nazikçe.

* (Fr.) Bir içki daha ister miydiniz, hanımefendi?

Kadın bir süre daha bana gülümsedi, sonra bana dönük duran Profesör Bramwell'a baktı. *"Si vous comprenez, retrouvez-moi dans le placard dans dix minutes."*

Profesörün çenesinde bir kas seğirdi ve bakışlarını benden garson kadına çevirdi. *"Je comprends. Et je décline votre offre."* Sesinin tatlı ritmi, beni hem meraklandıran hem de daha fazlasını istememe neden olan çekici bir akıcılığa sahipti. Kadına ne dediğini duymamıştım ama kadın omuzlarını geriye atıp başını hızla salladı, ardından salma salına uzaklaştı. O anda, yüzündeki o soğukkanlı ifade silinmişti.

Aralarında geçen bu etkileşime hayret ederek kadının arkasından bakakaldım.

"Soruma yanıt vermediniz," dedi Profesör Bramwell beni düşüncelerimden sıyrarak. Yeni şampanya kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

Zihnim Spencer'la iyi anlaştığımızla ilgili son sözlerine gitti. "Sadece arkadaşız."

"Arkadaş," dedi. Bakışları elbisemden aşağı ilerledi ve tekrar yukarı çıktı.

Memelerim büyümeye başladığından beri erkeklerin beni süzmesine alıştım ama Bramwell'ın bakışlarında farklı bir şey vardı. Salondaki diğer insanlar olmadan incelemek ve çözmek istediğim bir şey. Yüksek sesle söylenmemiş bir emir ve kemiklerimi titreten garip bir gerginlik.

İçinde kaybolmak istediğim karmaşık bir labirent.

Vücuduma yayılan sıcaklık, muhtemelen yüzümün kızarmasına neden olmuştu.

Onu o şekilde, yani elinde bir kitap olmadan ya da hızlı hızlı bir yere gittiğini izlemeden görmek garipti. O ortamda ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

Tıpkı benim gibi.

"Açıktığı, kendimi burada biraz yabancı hissediyorum." Etrafıma göz attığımda, birkaç davetlinin bana baktığını fark ettim; aralarında hem erkekler hem de kadınlar vardı. "Sanki herkes beş parasız olduğumu biliyor."

* (Fr.) Anlıyorsan, on dakikaya benimle dolapta buluş.

** (Fr.) Anlıyorum. Ve teklifini reddediyorum.

“Size bu yüzden mi baktıklarını sanıyorsunuz?” Alaycı bir ifadeyle gülümsediğini gizlemek için kadehini kaldırdı ve içki-sini başına dikti. Yutkunurken dişlerini birbirine sürttüğünde çenesi gerildi. “Varlıklı kişilerin, nadir ve eşsiz olana dair tükenmez bir iştahı vardır. Size bakıyorlar çünkü bakmaya *değer* tek şey sizsiniz.”

Hava birden boğucu oldu; içime çektiğim her sarhoş edici nefes, göğsümü gıdıkladı. Yanaklarımın kızardığını hissedip başımı çevirdim; Spencer’ın, birkaç adam ve babasıyla durduğu yerden beni yanma çağırdığını gördüm.

Ama Spencer’ın yanına gitmek istemiyordum. Profesörümün yanında kalmak ve soluklanmak istiyordum. Yanımdaki güveler durmaksızın uçuşuyor ve kanat çırpışları Bramwell her konuştuğunda midemde yükselen o kıpırtıyı yansıtıyordu.

“Gidin, Bayan Vespertine,” diye fısıldadı Profesör Bramwell. Bana o kadar yakın olması yine sinirlerimi gerdi. “Hatasız bir hayat yaşamak için henüz çok gençsiniz.” Bu sözlerden sonra dizlerimin bağını çözen küstah bir tavırla arkasını dönüp uzaklaştı.

Zihnim onu takip etmemi söylüyordu. Peşinden gitmek istiyordum.

Fakat bunun yerine, bana koyu mor renkli bir içki veren Spencer’ın yanına gittim.

Kaşlarımı çatarak koyu renkli içkiyi dikkatle inceledim ama kadehin dibi gözük müyordu. “Nedir bu?” İçkiyi kokladım ama tatlı bir böğürtlen kokusundan başka bir şey hissetmedim.

“Sadece panç,” dedi ve bir yudum aldı. “Sevgili rektörümüzün buna biraz alkol eklememe izin vereceğini sanıyorsan, yanı-lıyorsun.”

Profesör Bramwell’la karşılaştıktan sonra kupkuru kesilen boğazımı rahatlatmak için içkimden bir yudum aldım. Şekerli içki, dilimi beklenmedik bir hazla doldurdu. “Çok güzelmiş.” Bir yudum daha aldım, içinde ne olduğunu anlamaya çalıştım. “İçinde ne var?”

“En ufak bir fikrim yok. Ama eminim ki bir parça rom ek-lense daha da iyi olurdu.”

“Hiç rom içmedim.”

“Aa, bunu hemen telafi etmemiz gerek. Tabii, bu akşam değil.” Beni kolumdan hafifçe çekerek az önce sohbet ettiği adamlara doğru götürdü. “Seni babamla tanıştırmak istiyorum.”

Annemin ölümüne neden olmuş olabilecek bir araştırmada yer alan bir adamla yüz yüze gelme fikri, o gece için bana biraz ağır geldi. Ona birkaç soru sormayı çok istiyordum ama elbisem yüzünden kendimi huzursuz hissediyordum. “Bilemiyorum.”

“Merak etme. Birkaç kadeh içti. Şu an onunla tanışman için en iyi zaman olabilir.”

Belki de yeteri kadar sarhoş olursa, beni orada gördüğünü unuturdu. Tereddütle Spencer’ın peşinden giderken, içkimden hızla bir yudum daha aldım.

“Baba, seni birisiyle tanıştırmak istiyorum. Bu, arkadaşım Lilia.”

Rektörün yüzünde bir an için sıkıntılı bir ifade belirdi ama sonra gülümseyip elini uzattı. “Lilia. Tanıştığımıza memnun oldum. Spencer bana senin de tıp fakültesine hazırlandığını söyledi.”

“Henüz tıp fakültesi konusunda kesin kararımı vermedim. Biraz kararsızım.”

“Ben, şey... O gün yemekhanedeki garip davranışım için özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim. Sadece beni şaşırttın.”

“Öyle mi? Neden?”

“Bana tanıdığım birisini hatırlatıyorsun.”

“Öyle mi? Kimi?” diye aptala yattım ama kimden söz ettiğini çok iyi biliyordum. O altı kadının ölümüyle ilgili ne bildiğini öğrenmek için sormak istediğim soru dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tuttum.

Önemli değilmiş gibi elini sallayıp güldü. “Bu üniversiteye gelip giden sayısız yüz gördüm. Dolayısıyla nerede gördüğümü ya da tam olarak kim olduğunu söylemem zor. Beyinlerimizin bu şekilde işlemesi ne garip, değil mi?”

“Çok garip. Siz de bana tanıdık geliyorsunuz,” diye yalan söyledim. Genç, parlak mavi gözlü bir başka garson kadın bize yaklaştı ve bana biraz samimi gelen bir tavırla elini rektörün

omzuna koydu. Eğilip kulağına bir şey fısıldadı ve rektörün kadının elini hafifçe sıkıldığını fark ettim.

Rektör başını sallayıp kadının elini bıraktı. “Birazdan akşam yemeği servisi başlayacak, Lilia. Masamızda bize katılır mıydın?”

“Elbette.” Güvelerle oturmayı tercih ederdim.

Rektör küçük grubumuzu sekiz kişilik yuvarlak bir masaya götürdü, herkes yerine geçti. Spencer yanıma oturdu. Tanımadığım yaşlı bir adam solumdaki sandalyeye yerleşirken bana göz kırptı. Bu beni ânında huzursuz etti. Onun kadar yaşlı, her yanından mücevher sarkan bir kadın da onun diğer tarafına oturdu.

Rektör, arada sırada bana kaçamak bakışlar atarak karşıma geçti. Bu tavrı sinirimi bozmuştu ama arkasından gelen bir adam omzuna hafifçe vurunca bakışlarını benden hızla kaçırdı.

“Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim, küçük hanım?” Yanımdaki adam başını, savunma kalkanlarımı kaldıracığım kadar bana yaklaştırdı.

Hafifçe öksürüp içkimden bir yudum aldım ve kadehimi masaya koydum. “Yirmi.”

“Harika bir yaş. Yirmi yaşında olduğum zamanları hatırlıyorum. Bu üniversiteye gidiyordum. Ragbi takımının kaptanıydım.”

“İnanılmaz. Muhteşem.”

“Charles Dandridge,” dedi tombul ellerinden birini uzatıp.

“Lilia,” dedim tokalaşarak.

“Çok memnun oldum, Lilia.” Bakışları aşağı kaydığında, nereye baktığı konusunda aklımda zerre kadar şüphe yoktu. “Gençliğimde çok çapkındım.”

“Eminim.” Yine öksürüp başımı diğer tarafa çevirdim. Tam o sırada, Profesör Gilchrist’in masamıza doğru geldiğini gördüm.

Buraya oturma. Lütfen, buraya oturma. Lütfen, buraya oturma.

Ne yazık ki rektörün yanına oturdu ve beni gördüğü anda gülümsemesi silindi.

Çekingen, hafif bir gülümsemeyle elimi azıcık kaldırıp selam verdim.

Tabii ki aynı şekilde karşılık vermedi.

Sandalyesine yerleşirken zoraki bir ifadeyle gülümsedi. Elimden geldiğince çaktırmadan Spencer'a döndüm. "Gilchrist'ın burada olacağını bilmiyordum," diye fısıldadım. Gözlerimin önüne ikisini ara sokakta gördüğüm gün geldi.

"Şey, galayı o düzenledi sayılır. Bu güveler için pazarlık yapan kişi o. Aslında güvelerin kullanılacağı ve kısa sürede kafeslerden ölümlerini toplayacağımız için bu aptalca bir pazarlık."

"Korkunç bir şey bu. Hazır konu korkunç şeylerden açılmışken, yanımdaki adam biraz ürkütücü," diye fısıldadım sesimi daha da alçaltarak.

"Ah, o zararsızdır. Çok varlıklıdır ama zararsızdır. Babamın eski bir arkadaşı."

Spencer'ın arkasından birisi masaya yaklaştı. Profesör Bramwell, Spencer'dan iki koltuk öteye oturduğunda o gece nefesim ikinci kez kesildi. Göz göze geldiğimizde, damarlarıma sıcak bir his akın etti.

Profesör ile Spencer'ın arasındaki sandalye boş kaldı. Ancak o anda masadaki herkesin bir partneri olduğunu fark ettim. Profesör dışında.

Bakışlarımı rektöre çevirdiğimde, gözlerini hemen benden kaçırdı. Başımı yine Spencer'a yaklaştırdım. "Baban... yani... annen..."

"Annem evde. Hasta. Yani yine çok fazla uyku hapi almış."

"Ah, anladım."

"Sık sık böyle olur."

"Gilchrist'ın şey olup olmadığından emin..." Tereddütte başımı iki yana salladım. "Boş ver."

Eliyle ağzını hafifçe kapattı ve bana yaklaştı. "Aslında birbirlerine tahammül edemezler. O yüzden, şu anda çok gerginler."

Gilchrist'ın Spencer'ın apış arasını kavradığı sahneyi hatırlayınca başımı salladım. "Tahmin edebiliyorum."

Masaya sessizlik hâkim olurken, masanın şık düzenine baktım: Solda üç çatal, sağda iki bıçak ve bir kaşık; tabağımın üstündeyse daha küçük bir çatal, bir kaşık ve daha önce hiç görmediğim sivri uçlu başka bir şey vardı.

Garsonumuz, gözlerimin yerinden fırlamasına neden olan türlü aperatiflerle masaya döndü: ton balıklı tartar, pisi balığı ceviche, tütsülenmiş ahtapot ve somonlu patatesli krep. Hiçbiri ni daha önce yememiştim ama lokmalık oldukları için somonlu patatesli krepleri denemeye karar verdim.

Bir sonraki yemek midye çorbasıydı. Kaşığıma uzanırken, Profesör Bramwell'in dikkatle bana baktığını fark ettim.

Yanındaki boş kalan sandalyeye bakmamaya çalıştım.

"Doctor Bramwell," dedi solumdaki adam lokmasını çiğnerken. "Geçen ay Vegas'tayken, sadece kasesi yedi yüz dolara tırtıl mantarı çorbası sipariş edebildiğiniz bir restorana gittim. İnanılmaz şifa verici özellikleri varmış. Doğal bir kanser tedavisiymiş. Bir de bir afrodizyakmış." Masanın altından beni dirseğiyle dürtünce kaşlarımı çattım. "Siz ne düşünüyorsunuz?" Çorbasını şapırdatarak içmesi, akıl almaz bir servete sahip bir adam için kesinlikle sofra adabından yoksun olduğunun göstergesiydi.

Profesör Bramwell'a baktığımda, adamı gizlemeye bile gerek duymadığı bir bıkkınlıkla izlediğini gördüm. Aralarındaki o düşmanca elektriği hissedince, acaba birbirlerini önceden tanıyorlar mı diye düşündüm.

"*Ophiocordyceps sinensis*. Karıncaları zombilere dönüştüren *Cordyceps* türünün bir kuzeni. İnsanlara bir zararı yoktur ama bir sonraki mucize ilaç olduğunu düşündüğünüz şeye yedi yüz dolar ödeyecek kadar aptalsanız, beyninizi sulandırdı mı diye düşünürüm doğrusu."

Dudağımı ısırdım ama boğazımdan yükselen hafif gülme sesini engelleyemedim.

Hiç şüphesiz çok sinirlenen adam yanımda kıpırdandı, *hormurdandı* ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Sizin araştırmanızın konusu nedir, Profesör?"

"Araştırmam tek bir toksine ve otoimmün tepki üstündeki etkilerine odaklanıyor. Hayır, seks hayatınızı iyileştirme gücüne sahip ya da her hastalığı tedavi eden bir şey olduğuna inanmıyorum. Viagra bile bu kadar iddialı değildir."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir hâlde önümdeki tabağa baktım. Birbirlerini tanıyor olmalıydılar. Profesör Bramwell'in

sosyal becerilerinin yontulması gerekiyordu ama daha önce herkesin önünde birisine hakaret ettiğine şahit olmamıştım.

Bayan Dandridge peçetesiyle ağzını kapatıp öksürdü. Peçetenin arkasında kıs kıs mı gülüyordu yoksa gerçekten mi öksürüyordu, anlayamadım.

Rektör Lippincott gergin bir ifadeyle güldü. “Devryck’in... değişik bir mizah anlayışı vardır.” Huzursuz olmuş gibiydi ama masaya çöken gerginlik dağılmamıştı.

Profesör Bramwell’a yine kaçamak bir bakış fırlattığımda, bir kadeh şampanyayı daha başına diktiğini, kadehini masaya koyduğu anda bakır rengi gözlerini bana çevirdiğini gördüm.

Göğsüme garip bir çekim hissi yayıldı. Buna bir anlam veremedim. Sivri dilli olmasına rağmen çok çekiciydi. Manyetikti.

Ana yemek olan ıstakozlar servis edildiğinde, yemeklerle ve Dracadia’da henüz gitmediğim ilginç yerler hakkında keyifli bir sohbete daldım. Ama hâlâ her seferinde gözlerini dikmiş olan Profesör Bramwell’a kaçamak bakışlar atmadan edemiyordum. Elbisemin dar gelen yerleri derimi kaşındırıyor, beni âdeta içine hapsederken her yanıma ateş bastığını ve midemde kelebekler uçuştüğünü hissediyordum.

Daha önceki sarışın garson kadın tekrar geldi ve Lippincott’ın omzuna hafifçe dokunup kulağına bir şey fısıldadı. Kadın bana baktığında, onu biraz fazla dikkatle incelediğimi fark ettim ve hafifçe öksürerek bakışlarımı kucagımda duran ellerime çevirdim. O arada, Bay Dandridge’in elinin apış arasında olduğunu, bir galada olduğuna aldırış etmeden pantolonunu düzelttiğini fark ettim.

“Müsaadenizle,” dedi Rektör Lippincott. Sandalyesini geriye itip peçetesini masaya bıraktı.

Rektör, garson kadının peşinden yemek salonundan çıktıkdan sonra midemdeki düğümler biraz gevşedi. Bu adamın yanında ne kadar huzursuz hissettiğimi fark ettim.

Ama bu rahatlama hissi uzun sürmedi çünkü rektör aradan birkaç dakika geçmeden geri geldi ve kaygı seviyem biraz daha arttı.

Tatlılar geldi. Masadaki herkese farklı bir tatlı servis edildi; benimki üstünde bir tür orman meyvesi olan küçük bir kare cheesecake’ti.

“Parayı nereden kısıacaklarını çok iyi biliyorlar, değil mi?” Spencer güldü ve içi cheesecake’le doldurulmuş çileğe benzeyen tatlısını ağzına attı.

Tatlı çatalımla tabağımdaki tatlıyı didiklerken, Bramwell’a tekrar bakmamaya gayret ettim. Ona bakmam saçmaydı, hatta belki uygunsuzdu.

Ama bir yanımlı bunu hiç umursamıyordu.

Profesör Bramwell beni fark etmişti. İlk başlarda, galaya katılmayı hiç istemediğim hâlde geldiğime memnundum.

Lezzetli, orman meyveli cheesecake’ten bir ısırık aldığımda, tadı bana daha önce içtiğim içkiyi hatırlattı. Dudaklarıma bulaşan sosu yalarken, Profesör Bramwell’in bakışlarını kaçırdığını fark ettim. Dikkatimi masanın karşısından bana dik dik bakan, dudaklarını hoşnutsuz bir ifadeyle germiş olan Gilchrist’a çevirdim.

“Nerelisiniz?” diye sordu Bay Dandridge. Bu soruya içimden yüzümü buruşturdum.

Belki de ona doğruyu söylersem, beni rahat bırakır diye düşündüm. “Covington’lıyım,” dedim elimden geldiğince renk vermemeye çalışarak. Adam kaşlarını çatığında, kendimi sakın kalmaya zorladım.

“Covington mı? Massachusetts’taki şu korkunç şehir mi?”

“Evet.”

“Yüce Tanrım. Peki, siz, şey... Buraya, Dracadia’ya nasıl gelirsiniz?”

“Yüksek test sonuçları ve notlarla.”

“Dracadia’daki herkes yüksek test sonuçları ve notlar alır.” Başını, sıcak nefesini yanağımda hissedeceğim kadar yaklaştırdı. “Yoksa sınıf arkadaşlarınıza karşı üstünlük elde etmenize neden olan şey, okul dışı aktiviteler miydi?” Masa örtüsünün altından elini bacağıma koydu. “Benim de burada birkaç bağlantım var.”

Kaslarım ona bir tokat atmak için yanıp tutuşurken, yanaklarım öfkeden ve utançtan o kadar yanmaya başladı ki ağzımdan tek kelime çıkmadı. Yüzümden her şey belli oluyordu olmalıydı.

Ama kemiklerime işleyen buz gibi bir hisle donakaldım. *Bir şey yap!* diye bağıırıyordu zihnim ama vücudum şok hissiyle kaskatı kesilmiş ve ağırlaşmıştı. En sonunda, gözlerim her an

boşalabilecek olan yaşlarla yanarken, masanın altından adamın bileğini sıkıca kavradım.

Adam elimi tutup bacağına çekti ve kaslarım elinden kurtulmak için titremeye başladı. Sessizce tatlılarını yemekte olan diğerleri tüm bu sessiz mücadeleden bihaberdi. Spencer bile fark etmemiş gibiydi çünkü bana gülümseyip ağzına bir çilek daha attı.

“Acaba karın yanındaki genç hanıma sarkıntılık ettiğini biliyor olsaydı, ne düşünürdü, Charles?” Profesör Bramwell sakın sakın yeni şampanyasını yudumlarırken, masadakilerden hayret dolu sesler yükseldi. “Yoksa ikiniz evlilik dışı aktivitelerden hoşlandığınızı için dilediğini yapabiliyor musun?” Profesör Bramwell’in ses tonu, Bay Dandridge’in birkaç saniye önceki ses tonunu hatırlatan alaycı bir ifadeye sahipti ve hangisinin daha büyük bir şok yarattığından emin değildim: Dedikleri mi yoksa Dandridge’in ne dediğini duymuş olması mı.

Adam hızla elimi bacağından çekti. Rahatladığım hâlde, kendimi korumak için bir şey yapamamış olmanın utancıyla yanaklarım yanmaya başladı.

“Devryck!” Rektör Lippincott ayağa fırladı ve peçetesini masaya fırlattı. “Araştırmalarına fon sağlamak için düzenlenen bu çok önemli galada, niyetin konuklarıma hakaret etmek mi?”

“Senin niyetin de konuklarından birinin çok rahatsız olduğu gerçeğini görmezden gelmek mi? Yoksa esas önemli olan varlıklı bağışçıların rahatı mı, *Edward*?”

“Yeter artık, lütfen,” dedi rektör.

“Evet. Bu kadarı *bana* yetti.” Bramwell, Spencer’a baktı. “Bir centilmen gibi davran ve onunla yer değiş.” Bakışlarını bana çevirdi ve yanımdaki adama baktığında yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. “Vücudunu umursuyorsan, sana şiddetle ellerini kendine saklamayı öneririm, Bay Dandridge.” Sonra, peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı.

Onun sert adımlarla çıkışa doğru gittiğini görünce hayal kırıklığına uğradım.

“Bu bir tehdit mi? Bu adam az önce beni tehdit mi etti, *Edward*?” Bay Dandridge sandalyesinde kıpırdanırken koluma çarptı.

“Hayır... O... Hayır, bir tehdit değildi.” Rektör Lippincott gergin bir sesle güldü.

“Kesinlikle bir tehditti! Duydum. Masadaki herkes duydu.”

“Yeter, Charles,” dedi nihayet karısı yanından. “Bizi rezil ettin.”

Ama ben duymuştum. Bramwell onu *gerçekten* de tehdit etmişti. Benim için. Yirmi yıllık hayatımda, kimse beni korumamıştı. Kimse benim için araya girmemişti.

Arkasından gitmek için ayağa kalktım ama kalktığım anda başım fena hâlde döndü, geriye doğru sallandım.

“Lilia?” Spencer kolumdan tutup düşmemi engelledi. “İyi misin?”

“Hayır. Garip... hissediyorum.”

“Biraz temiz hava almak ister misin?”

Kusmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Bana çevrilen gözlerle karşılaşmamak için bakışlarımı önüme eğdim ve Spencer’ın beni salondan verandaya çıkarmasına izin verdim.

“Affedersin. Ben...”

“Bir şey söyleme. Babamı huzursuz ettin. Bayıldım buna.” Spencer güldü.

Yine bir bulantı dalgası hissedince, durduğum yerde sallandım. “Eyyvah. Ben gerçekten de... O içtiğimiz şeyde alkol olmadığından emin misin?”

“Kesinlikle eminim. Tabii, birkaç yıldır içkiye dayanıklıyım. Su ister misin?”

Elimle alnımı yoklayıp başımı salladım.

“Burada bekle. Hemen dönerim.”

Görüş alanımın etrafı bulanıklaşmaya başladı. Etrafa bakındım ama Profesör Bramwell ortalıkta yoktu.

Bir kez daha başım döndü ve yana doğru sendeledim. Verandadaki ağır demir sandalyelerden birine tutunmayı başardım.

Bahçeden hışırtı sesleri geldiğini duyunca, başımı o yöne çevirdim.

Çalılıkların arasına baktım ama bir şey göremedim. Görüşüm bulanıklaşmaya devam etti ve başım dönünce yine sendeledim.

“Dur!” Spencer düşmeme ramak kala kolumdan tuttu. Bana bir bardak su uzattı. Midemden garip sesler geldiği için bir şey içmek istemiyordum ama yine de birkaç yudum aldım. “Daha iyi misin?”

“Değilim.”

“Biraz yürüyelim, bakalım temiz hava ve kaslarını hareket ettirmek iyi gelecek mi...”

Koluma girip beni bahçeye çıkardı. Bramwell’ı ya da o sesi çıkaran kişiyi görebilmek için dikkat kesildim. Yer dalgalanıyordu ama yürümek biraz iyi gelmişti.

“Özür dilerim, seninle yer değiştirmem gerekirdi. Dandridge gerçekten de sarkıntılık mı etti?”

Bu soru, adamın masanın altında bacağıma dokunduğu ânı hatırlatınca yüzümü buruşturdum. “Evet. Çok ürkütücüydü.”

“Özür dilerim. Bana hiç böyle bir şey yapmadığı için ne kadar ürkütücü olabileceğini bilmiyordum.”

“Her şeyi unutmak istiyorum.”

“Her şeyi mi?”

Gözlerindeki incinmiş ifade midemin yeniden bulanmaya başlamasına neden oldu. Başımı yana çevirdiğimde, uzakta anıt mezarın önünde duran birisini gördüm. Uzun, siyah bir pelerini vardı. Veba maskesi takmıştı. Hayal mi görüyordum? Yoksa o gerçek miydi? Nefesim kesildi ve korkuyla Spencer’a yanaştım. Anıt mezarın önündeki kişiye bir kere daha baktıktan sonra, kenara adım atıp hafifçe öksürdüm.

“Ne oldu?” dedi.

“Anıt mezarın orada.” O yönü işaret ettim ve çift görmeye başlayınca başımı iki yana salladım. Çift görüntü tek bir bulanık görüntüye dönüştüğünde, orada hiçbir şey yoktu. “Ben... orada... maskeli birisini gördüm.”

“Maskeli mi?”

“Sık sık onu görüyorum.” Aklım karışmaya başladı. “Maskeli birisi beni izliyor. Tıpkı... veba sırasında doktorların taktığı maskeler gibi.”

“Veba maskesi mi?” Kaşlarını çatıp geri çekildi. “Garip. Anıt mezarın orada mı gördün?”

“Evet. O...” Başım yine dönmeye başladı. “Daha biraz önce orada duruyordu. Bana bakıyordu.”

Spencer kolunu kolumdan ayırdı ama o yöne doğru yürüyecekken onu durdurdum.

“N’apıyorsun?” Dilim ağırlaşmaya başlamıştı.

“Burada bekle. Gidip bakacağım.”

“Hayır... sakın... gidip bakma.” Kafatasımın içi gerilmiş gibi zonkluyordu. Yüzümü buruşturup avcumun dibiyle başımı ovdum.

Spencer bana aldırış etmeden yine o yöne adım atınca, kolunu daha sıkı kavradım.

“Spencer... ya... tehlikeliyse?”

“Birisi seni rahatsız ediyorsa, buna bir son vermek gerek. Burada bekle.”

“Hayır. *Kötü*... bir... fikir... bu...”

Kaşlarını çattı, durumumun kötüye gittiğini yeni fark etmiş gibi dikkatle bana baktı. “Peki. Gel.”

Bahçeye uzanan patikaya çıktık ve anıt mezara doğru ilerlemeye başladık.

Adamı tekrar görünce, aniden durup o noktayı işaret ettim. “İşte!”

Spencer elini elimden kurtarıp hızlı hızlı oraya doğru yürümeye başladı. “Hey! Sersem! Derdin ne senin?”

“Spencer!” Peşinden gitmek istedim ama kendimi savunmak bir kenara, on adım bile atabileceğimden emin değildim. Yolun başına geri gittim. Spencer’ı bir sis bulutunun arkasındaymışım gibi izlerken anıt mezarın etrafında dolanıp gözden kaybolduğunu gördüm.

Aradan saniyeler geçti.

Hava soğumaya başladı.

Bir dakika.

İki dakika.

Bir anda savunmasız kaldığımı hissederek “Spencer!” diye bağırmaya çalıştım. Yapayalnız kalmıştım. Güçlükle kuşağımdaki biber gazını çıkarırken, yine sallanmaya başladım. Bunu

neden ona vermediğimi bilemiyordum ama o anda yanımda olmasına sevindim.

Yardım iste. Gidip yardım çağır.

Tekrar yola döndüm ama dünya etrafımda dönmeye devam etti. Sersemlemiş bir hâlde yalpaladım ve çalılıkların etrafında sendeleyerek dolandım. Nedense etrafımdaki ortam değişmiş gibiydi. Yön duygumu yitirmiştim; daha da kötüsü gözlerim karmaya başlamıştı.

Can havliyle daha önce yürüdüğüm patikaya ulaşmaya çalışırken, etrafıma yayılmaya başlayan karanlık görüş alanımı daralttı.

Gözlerimi yavaşça kapattım.

Gözlerimi açtığımda, tepemde uzanan karanlık gökyüzü ve yükseklerde göz kırpan ıslıl ıslıl yıldızlar karşıladı beni. Düşmüş müydüm? Hatırlayamıyordum.

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım.

Bu sefer gözlerimi açtığımda, o korkunç figür tepeme dikilmişti. Veba maskesi. Çılgılık atmak istedim ama sesim çıkmadı. Figür başını yana eğip beni inceledi.

Çıkar maskeni!

Kendimi kolumu kaldırmaya zorladım ama kolum külçe gibiydi.

“Beni... rahat... bırak.”

Figür bir ses duymuş gibi hızla başını çevirdi.

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım.

Vücudum sarsıldı, sırtımdan aşağı bir şey kaydığını hissettim. “Yardım... et.” Sesim, pelteye dönmüş kemiklerimin hâlini yansıtan cılız bir miyavlama gibi çıktı. Gözlerimi açtığımda, dünya fazla hızlı hareket ediyordu ve manzara midemi bulandırıyordu.

Gözlerimi tekrar yumdum.

Sıcak bir his her yanıma sardı. Enfes, gevşetici bir sıcaklık, deri ve tıraş kolonyası kokusu. Uyandığımda bir vitesin üstünde eldivenli bir el gördüm. Bir motorun monoton uğultusunu duydum. Beni kimin kaçırdığını görmek için başımı kaldırdığımda, arkasındaki pencereden yansıyan çok parlak bir ışıkla

karşılaştım. İnleyerek gözlerimi sımsıkı yumdum ve sadece gözkapaklarımın arkasında tırtıklı benekler parıldadığını gördüm.

Belki de ölüyordum.

Belki gece sona ermeden ölecektim.

Ölüm, üzerime örtülen ve beni yavaşça ısıtan bir battaniye gibi hissettirdi.

39. Bölüm

L I L I A

İrkilerek uyandım ve hızla doğruldum. Kolumun bağlı olduğunu fark edince, aşağı baktım ve bir yatağın çelik iskeletine kelepçelendiğimi gördüm.

Bakışlarım elbiseme kaydığında, üstümde... yiyecek kırıntılarına benzer şeyler olduğunu gördüm.

Zihnim bulanmış, başım sanki göz kürelerime yetişmeye çalışıyormuş gibi zonklamaya başlamıştı.

Piyano müziği. Güveler. Akşam yemeği. Spencer. Bramwell. Maskeli adam.

Bakışlarımı ağır ağır içinde bulunduğum odada gezdirirken, midemde feci bir bulantı hissettim. Başım o kadar zonkluyordu ki bulanık görüyordum.

Karanlık. Zamanla aşınmış ve yosunla kaplanmış taş duvarlar. Çakıl taşlarıyla kaplı bir zemin. O kadar soğuktu ki kendimi bir mezara hapsedilmiş gibi hissettim. Ağır, nemli toprak ve çürümüşlük kokusu sinüslerime doldu. Parmaklıkları gördüm. Bir odada değildim. Bir hücredeydim. Bir hapishanedeydim.

Hayır. Hayır!

Beni yakalamıştı. Maskeli adam.

Kurbanın bir bodrum katına zincirlendiği o korkunç seri katil filmlerini düşününce, nabzım hızlanmaya başladı. Hissettiğim dehşet, beni kaçmaya zorladı. Kelepçeyi çekiştirip elimi

kurtarmayı denedim. Sarf ettiğim çabayla titrerken, derim sıyrılıp yanmaya başladı ve elimi mümkün olduğunca bükmeye çalıştım.

Başımdaki zonklama, stres hissiyle daha da artınca, kaçmaya çalışmayı bırakıp zonklayan şakaklarımı ovuşturdum.

“Anahtarı isteyebilirdiniz.”

Kalın sesini duyunca, keskin bir nefes aldım; sağ tarafımda, kıpırdanan gölgelerin arasında bir şekil belirdi. Onu gördüğümde, tenime korku hissini yok eden garip bir akım yayıldı.

Siyah pantolonu. Beyaz, şık gömleği. Aklımı başımdan alacak kadar çekici yüzü. Varlığı içeriye karanlık bir fırtına gibi yayılırken, odadaki basınç değişmeye başladı.

Profesör Bramwell mı?

Zihnimde bin bir türlü olasılık dönmeye başlarken, önceki gece olanlarla ilgili tanıdık tek bir anı bile aklıma gelmedi. Beni profesörüm mü kaçırmıştı?

Akşam yemeğinde beni nasıl savunduğunu hatırladım. Mümkün değildi.

Buna rağmen profesör bana yaklaşırken midemdeki gerilim giderek arttı ve kaç ya da savaş içgüdüm ikilemde kaldı. Işık, görmem için kaldırdığı metal bir anahtara vurdu. Giydiği şık, siyah renkli deri eldivenler beni tereddüde düşürdü. Belki fazla suç programı izlemiştim ama bir insanın siyah eldiven giymesi için aklıma tek bir neden geliyordu. Yanıma çömeldi ve kelepçenin açıldığını duyunca, elimi hemen kurtardım ve ondan uzaklaşmak için kendimi yatak başlığına çektim.

“Bana kelepçe mi taktınız?”

“Belli ki uyurgezersiniz.” Doğruldu ve ellerini ceplerine sokup hücrenin kapısına gitti. Gidebileceğimi anlatmak istermiş gibi kapıyı açtı.

“Ya hücre?”

“Sizi ofisime götüremezdim. Yurttaki odanıza da götüremezdim. Bu hücreler laboratuvarıma bağlı. Gece Yarısı Laboratuvarı iki kat yukarıda.”

“Burada cesetleri muhafaza etmiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır. Burada cesetleri muhafaza etmiyorum.”

Midem sadece biraz duruldu çünkü hâlâ neden orada olduğumu anlayamamıştım. “Neler oldu?”

“Birisi size uyuşturucu verdi.”

Kelepçenin bileğimde bıraktığı kızarıklığı ovuşturdum. “Nasıl? Neyle?”

“Nox meyvesiyle.”

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Nox meyvesi mi? Lanet olsun. Lanet olsun! “Nereden biliyorsunuz?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, sırtını hücrenin demir parmaklıklarına dayadı. “Gece birkaç kere şiddetli bir şekilde kusunuz. Örnek alıp bir litmus testi yaptım. Özellikle bu meyvede bulunan enzimatik tepkiyi ölçen bir test.”

Tanrım, bunu düşünmek yalnızca utançtan yerin dibine geçmeme neden olmadı; midemde ve göğsümde dolaşan o gıdıklanma, her an ikinci raundun başlayabileceğini fısıldıyordu. “Yani, şimdi... *Noctisoma* mı kaptım?”

“Her güvenin enfekte olmadığı gibi her nox meyvesi de parazit taşımaz.”

“İyi de nereden *biliyorsunuz*?” Bunu söylediğim anda yanıtı anladım. “Kusmuğumu mu incelediniz?”

“Kusmuğunuzda larva eseri olması gerekirdi. Yumurtalar. Mikroskobun altında ikisini de görmedim.”

Bir kez daha, Profesör Bramwell’in kusmuğumu incelemiş olması, beni -bir zamanlar hapisane olarak kullanıldığını tahmin ettiğim- bu yerdeki bir yatağa kelepçelemiş olmasından bile daha korkunç geldi. Çılgıncaydı ama zihnim o anda böyle çalışıyordu. “Aman Tanrım... Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kustuğumu. Buraya getirildiğimi.”

“Nox meyvesi, çok güçlü bir halüsinojendir. Dünyada bulunan tüm doğal uyuşturuculardan daha güçlüdür. Bunların daha yaygın olarak kullanılmasını önleyen tek şey, *Noctisoma*’yla ilişkilendirilmeleri. Öyle olmasaydı, kampüsün dört bir yanında erkek öğrenci cemiyetlerinin partilerinde elden ele dolaşırdı.”

Alnımı ovuşturarak gece ne zaman birisinin bana uyuşturucu vermiş olabileceğini hatırlamaya çalıştım. Cheesecake. Üstünde

bir orman meyvesi vardı. Bir de içki. Tadı cheesecake gibiydi. “Neden birisi bana uyuşturucu versin?”

Kaşlarını çattı, içine derin bir nefes çekti –*Tanrım, vur beni*– ve gömleğinin açık yakasının altında, göğsündeki derin kas çizgilerini gördüm. Aklıma ormanda bıçak fırlatışını gizlice izlediğim gün geldi. Kollarındaki kaslar. Ter. Ama bıçak fırlatmada ustaydı doğrusu. Bana da bıçak fırlatır mıydı?

Ne yazık ki zihnim hâlâ yoğun bir pusla kaplıydı ve karşımdaki adamın kötü bir niyeti varsa bile ondan bir adım önde olacak durumda değildim.

“*Neden* sorusu şu anda hiç önemli değil. Şu anda kendinize sormanız gereken soru, *kim?*”

Kendisi olduğunu itiraf etmek üzere miydi?

“Sizin bir fikriniz yok sanırım.”

Yine ellerini ceplerine soktu, karşımdaki duvara doğru yürüdü. “Spencer Lippincott bir başka öğrenciye nox meyvesi vermekle suçlanmıştı. Kız daha sonra ona saldırdığını iddia etti.”

“Mel.”

“Evet.” Dönüp tekrar parmaklıklara doğru gitti, derslerde de yaptığı gibi volta atmaya başladı.

“Kız asla meyveden söz etmedi. Spencer da öyle.” Volta atmayı kesip, *Yapma, Lilia, sen çok zeki bir kızsın*, dermiş gibi yüzüme baktı. Normalde öyleydim ama sersemlemiş hâlde olmanın yanı sıra nedense açlıktan kırılıyormuş gibi hissediyordum. “Bariz nedenlerden dolayı Spencer bundan söz edemezdi. Bence kızın bu meyveden haberi yoktu.”

“*Siz* bunu nereden biliyorsunuz?”

Çenesindeki bir kas seğirdi, ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle bana baktı. Yanıt vermeyecekti.

İnatla kollarımı göğsümde kavuşturdum, başımı iki yana salladım. “Spencer böyle bir şey yapmaz.”

“Dediğim gibi, Spencer söz konusu olduğunda iyi ve samimi sözcükleri bir arada gitmez. Şimdi, bir skandala karışmak üzeriz.”

“Nasıl?”

“Sizi buraya taşıırken kameralara yakalandım.”

Bu korkunç sahne gözlerimin önüne gelince dikkatim dağıldı. Beni baygın bir hâlde bahçeden buraya kadar taşımıştı. Bahçe. Evet, o kadarını hatırlıyordum. Spencer'la orada yürüyordum. Bir adam vardı. Maskeli bir adam. "Canterbury Bahçesi'nde kameralar mı var?"

Beynimin çalışmamasından ben sorumluymuşum gibi sinirlendi ve çenesini ovuşturdu. Bana verilen meyve beni enfekte etmemiş olabilirdi ama kesinlikle birkaç beyin hücremi öldürmüştü. "Arabamı park ettiğim otoparkta kameralar var."

"Hayır, sormamın nedeni birisini görmüş olmam. Bahçede. Bir kuş maskesi takmış olan bir adamdı."

"Bir kuş maskesi mi?"

"Bir kuş maskesi değil eskiden doktorların taktığı şu veba maskelerinden."

Kaşlarını çatarak tekrar bana döndü. "Yüzünde bir veba maskesi olan birisini mi gördünüz?"

"Evet. Anıt mezarın önünde duruyordu." Anılar beni sinir ederek damla damla akmaya, bana sahneleri teker teker hatırlatmaya başladı. "Sonra, Spencer koşarak uzaklaştı. Adama doğru. Başım dönünce düştüm. Maskeli adam tepeme dikilmişti."

"Spencer bu maskeli saldırganı gördü mü?"

Görmüş müydü? Yoksa sırf ben dedim diye mi oraya doğru koşmuştu? "Bunu bilemiyorum."

"Adam maskeyi hiç çıkardı mı?"

"Hayır. Sürekli olarak gözlerim kararıyordu. Siz beni bulduğunuzda onu gördünüz mü?"

"Ne yazık ki hayır. Bir çığlık duydum. Sizi bulduğumda, baygın yatıyordunuz. Etrafta başka kimse yoktu. Adam size dokundu mu?" Bu olasılık onu öfkelenlendirmiş gibi sert bir ses tonuyla konuşmuştu.

Dokunmak mı? Hatırladığım kadarıyla dokunmamıştı. Tenime birisinin parmaklarının değdiğini hatırlamıyordum. Başımı iki yana salladım ama o maske dışında tek bir ayrıntıyı hatırlayabilmek için çok fazla beyin hücresi yaktım. "Onu gördüğüme yemin ederim."

"Nox meyvesi çok güçlüdür. Belki de siz..."

“O adamı daha önce de gördüm. Kampüsün farklı yerlerinde. Hep beni izliyor.”

Profesör derin düşüncelere dalmış gibiydi. “Uyurgezersiniz.”

Bu, bir soru değildi ama yine de yanıt verdim. “Evet.”

“İlaç kullanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Gündüzleri kendinizi yorgun hissettiğiniz oluyor mu?”

Bunları neden sorduğunu anlamıştım. Gözlerimi devirerek “Bazen,” dedim. “Bakın, bu adam bir hayal değildi, anladınız mı?”

“Sadece bir olasılığı dile getiriyorum, Bayan Vespertine. Son zamanlarda vebayla ilgili bir şeye rastladınız mı? Bir makale olabilir. Maskenin bir fotoğrafı olabilir.”

Kampüse ilk geldiğimde, Dr. Stirling hakkında bir şeyler okumuştum. İşin doğrusu, maskeli adamı da ilk o zaman görmeye başlamıştım. “Evet, rastladım,” dedim dürüstçe. “Adamı *hayal* ettiğimi mi söylüyorsunuz?”

“Sadece aşırı yorgunluğun zihninizi etkileyebileceğini söylüyorum. Bunu kendi deneyimlerimden biliyorum.”

Belki adamı *gerçekten* de hayal etmiştim. Bunun bir halüsinasyondan ibaret olabileceği düşüncesi, midemi bulandıran bir olasılık olarak boğazıma kadar yükselen itirazımı bastırdı.

“Öyle olmuşsa kendimi aptal gibi hissederim. Tüm bunlarla ilgili olarak.”

“Halüsinasyonlar insanları uyuşturmaz. Sizi kimin rahatsız ettiğini hâlâ bilmiyoruz ve kendimi yine tehdit altında bulabilirim.”

“Ama sizi beni *buraya* taşırken yakalamadılar.”

“Sizi kadavraları soktuğumuz kapıdan getirdim. O yüzden, yakalamadılar.”

Tanrım, bunu düşünmek midemi altüst etti. Ama hayattaydım ve yaralı değildim. Çok huzursuz edici bir düşünceydi ama ben bayginken bana dokunduğunu hayal etmek, beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

“O hâlde, bir tek benim ifadem başınızı derde sokabilir.” Bu, bir soru değildi. Birden, zihnimin aşırı manipülatif olan kısmı

devreye girdi çünkü Profesör Bramwell'a karşı bir üstünlüğüm olduğunu anladım. Bir pazarlık kozum vardı.

Gözlerini kısıtı, aklından neler geçtiğini anlayamadığım o sinir bozucu ifadeye büründü. Belki de bunu yüksek sesle ifade ettiğim için beni boğmak istiyordu. Ya da başıma bıçak fırlatmak.

“Beni asistanınız yaparsanız, tek kelime etmem,” dedim hemen.

“Hayır, daha önce de söylemiştim, özel asistanım yok.” Kollarını yine göğsünde kavuşturdu, başparmağını hiç çaba sarf etmeden baştan çıkarıcı bir hareketle altdudağında gezdirdi. “Size para teklif edebilirim. Yüklü bir miktar.”

“Hayır.” Özellikle de Bee'nin okul ücretinin eksik kalan miktarını telafi etmek için fazlasıyla paraya ihtiyacım olmasına rağmen bunu duyduğum anda hızla yanıt vermiştim. Ama solucanlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmam da gerekiyordu; hem de Nocticadia'da öğrendiğimden daha hızlı bir şekilde. “Giderim. Birkaç gün ortadan kaybolurum, isminizi aklayabilmeniz için burada bile olmam.” O noktada, kimin konuştuğunu bilmiyordum. Belki de enfekte olmuşum ve parazit dümene geçmişti çünkü Lilia Vespertine *hayatta* bu kadar cesur davranamazdı.

Tekinsiz kahkahası enseme gıdıkladı. Gözlerinde, kemiklerime işleyen acımasız bir parıltı belirdi. “Tanrım, siz gerçekten de yaramaz, küçük bir güvesiniz.”

Bunu söylediğinde heyecana kapılmak hiç hoşuma gitmedi. “Laboratuvarınızda çalışmak istiyorum. Gece Yarısı Laboratuvarı'nda, bir şeyleri yıkayıp agar hazırlamak gibi aptalca laboratuvar işleri yaptığım yerde değil. Sizinle toksin üstünde çalışmak istiyorum. Ayrıca, mesaim için nakit para ödenmesini istiyorum.” Güçlkle yutkundum. Dışarıdan gayet soğukkanlı ve sakın gözüküyor olabilirdim ama içim resmen çılgılık atıyordu.

Başını yana eğdi ve bakır rengi gözlerinde ufak bir merak parıltısı gördüm. “İnanılmaz. Çok cesur bir güvesiniz. Tahmin etmediğim kadar cesursunuz.”

“Beni asistanınız yaparsanız, ben de sizi bir kahraman yaparım.”

“Ya da sizi bu hücreye kilitleyip anahtarı atarım. Sizi kimse bulamaz. Bir süre sonra, kimse umursamaz.”

Onun psikopat bir katil olup olmadığını henüz doğrulamadığımı fark ettim. Zihnim hâlâ çok bulanıktı.

Bakışlarımı aralık duran hücre kapısına, sonra tekrar ona çevirdim. Ondan önce kapıya ulaşmak için acınası bir çabayla o sinir bozucu tül ve saten engelini aşmaya çalıştım; elbisemin eteğine takıldım ve tek çıkışa doğru atıldım. Parmaklıkları kapıya vardığım anda dünya yana kaydı, omurgama demir iğneler saplanıyormuş gibi bir acı hissettim. Eldivenli eliyle boğazıma bastırdı ve beni nefessiz bıraktı.

İçime adrenalin akımı dolmaya başladı ve sinir uçlarımla canlı elektrik kabloları gibi alev almasına neden olan tuhaf bir gıdıklanma hissiyle çakıştı.

“Teklif ettiğim parayı alacaksınız. Bu konuda tek kelime etmeyeceksiniz. Anlıyor musunuz?” Bakışlarını dudaklarıma dikip elini biraz daha sıktı ve dilini dişlerinin kenarında gezdirdi.

Nefes almakta zorlanarak, ağzım açık kalmış bir hâlde ona bakakaldım. Sert yüz ifadesini bir anlığına delen o şaşkınlık ifadesini yakaladım.

Profesörümün elini boğazıma doladığı, az önce beni bir hücreye kapatıp anahtarı atmakla tehdit ettiği ve hâlâ teklifini kabul etmeye niyetim olmadığı gerçeğini idrak etmeye çalışırken, zihnimde feci bir karmaşa patlak verdi. Belki de psikopat olan *bendim*. Sonuçta, annemle ilgili aradığım yanıtlar uğruna onunla pazarlık etmeyi düşünebilirdim; belki de o yanıtları gerçekten bana verebilirdi.

Ama belki yalan söyledirdi.

Ya da beni *yalnızca üç soru* kuralına tabii tutardı.

Sadece başımı iki yana sallamayı başarabildim. “Beni mahkûm etmek... kışınızı... kurtarmaya yetmez.”

Öfkeyle elini sıkılaştırdı. “Lanet olsun, neden bu kadar inatçı olmak zorundasınız!” Sinirle çenesini sıktı, hırlar gibi bir ses çıkardı ve beni bıraktı.

Ellerimi boynuma götürdüm, sıktığı noktayı ovuşturdum ve iki büklüm bir hâlde öksürdüm. “İnadım bir lanet. Ama sizi

sinir etmemeye ve yardımcı olmaya söz veririm. Bu konuda kimseye bir şey söylemem. Sizin için çalıştığımı kimsenin bilmesine gerek yok.”

Yine öfkeyle hırlar gibi bir ses çıkardığında, onu ikna etmek üzere olduğumu fark ettim. “Bu okula ayak bastığınız anda, başımı ağrıatacağınızı anlamıştım zaten.”

Doğrudum, göğsümü ısıtan umut tohumunu bir kenara atmaya çalıştım. “Evet mi diyorsunuz o zaman?”

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, normalde gür ve düzgün olan tutamları içimi gıcıklayan bir şekilde dağıttı. “Tamam. Asistanım olarak çalışacaksınız. Dediğimi yapacaksınız. Hiçbir şeye dokunmayacaksınız, yasak olan hiçbir yere gitmeyeceksiniz. Sadece kadavra girişini kullanacaksınız. Kuralları çiğnemeye ya da bu anlaşmadan birisine söz etmeye cüret ederseniz, bana şantaj yapmaya çalıştığınız ânı burnunuzdan getiririm.”

“Az önce beni tehdit mi ettiniz? Bu sefer ölümle tehdit ettiniz galiba.”

Bu suçlama karşısında kılı bile kıpırdamadı. “Benimle oyun oynamayın, Bayan Vespertine. Agresif bir oyun mu sergilemek istiyorsunuz? Bilin ki çok sağlam hamlelerle karşılaşacaksınız.”

“Kulağa çok zalimce geliyor.”

Gülümsememeye çalışıyormuş gibi dudakları kıpırdadı. “Arka kapıdan çıkın. Yarın akşam sekize kadar da geri gelmeyin.”

“Gitmeden bir soru daha sorabilir miyim?”

Acı çekiyormuş gibi inledi. “Nedir?”

“Bu kampüste kameraların *olmadığı* binalar var mı?”

40. Bölüm

DEVRYCK

Hız bir sorundu. Dünyalar güzeliydi ama sinir bozucu bir sorundu.

Karşıma geçmiş, gözlerimin içine baka baka cesur taleplerde bulunurken, içimden onu ya boğmak ya da öpmek geçiyordu. Hangisinin diğerinden daha güçlü olduğunu bilemiyordum.

Gördüğünün bir halüsinasyondan ibaret olduğunu düşünmesini sağlamam boktan bir şeydi ama buna mecburdum. Kendi güvenliği için ona yalan söylemiştim. Ekin Kargaları'na bulaştığı takdirde, kendisini nasıl bir yozlaşmış dünyada ve karmaşada bulacağını bilemezdi.

Onu kimin korkuttuğunu öğrenecek ve bu işe bir son verecektim.

Benim tahminim Spencer'dı. Yeni bir üye olarak henüz tören kıyafetinin lanet olası bir Cadılar Bayramı kostümü olmadığını öğrenmemişti. Bunları Ekin Kargaları dışında giymenin ciddi sonuçları olurdu ve suçu işleyenin uygun bir ceza almasını sağlayacaktım.

Özellikle de birisinin Lilia'ya oyun oynadığı fikri hiç hoşuma gitmediği için. Spencer'ın ona uyuşturucu vererek tam da bunu yapmayı planladığından emindim. O çocuk bunu daha önce de yapmıştı ve o elbiseyle çok hoş görünen Lilia geldiğinde, büyük bir ihtimalle kendisine hâkim olamamıştı.

Birden, beni inanılmaz derecede sinir eden bir farkındalık yaşadım.

Telefonunda o videoyu bulduğumdan beri, kızıdan kaçmak için elimden geleni yapmıştım. Genel bir kural olarak bunu başarmam imkânsızdı, özellikle de sımsıkı olduğunu tahmin ettiğim kıcının etrafında savrulan o kısa etekleri giydiğinde. Ama bir gece önce, üstüne çırpılmış krema sıkılmış canlı bir afrodizyak gibi galaya geldiğinde ve etraftaki bütün erkeklerin dikkatini üzerine çektiğinde, içimde bir şey kopmuştu.

Hayatımda hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim.

Ona güzel demek, güneşe ılık demek gibiydi. O elbisenin içinde, bir alevin en sıcak noktası gibi parılıyordu. Ben de o sıcaklığı fazlasıyla hissetmiştim.

Lippincott'ın kapısını tıklattım ve diğer taraftan girebileceğimi söylediğini duyunca içeri girdim. Masası kâğıtlarla, boş su şişeleriyle ve granola barı ambalaj kâğıtlarıyla doluydu. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve oğlunu bir güzel pataklamak istediğimi söylememek için kendimi tuttum.

“Devryck, ne güzel bir sürpriz.” Ses tonu bana, galada Dandridge'le aramda geçenleri hâlâ unutmadığını söylüyordu.

Üniversitenin eski dekanlarından biriydi ve genç kadınlara olan düşkünlüğünü asla dizginlemeye çalışmamış olan o sapık heriften eskiden beri nefret ederdim. Adam neredeyse yetmiş iki yaşındaydı. Elinin, tıpkı açık büfeye dalmış aç bir adam gibi sayısız kadının kalçasına dokunduğunu görmüştüm.

Ama o gece yanlış kalçaya dokunmuştu.

“Seni yeraltı mezarından çıkaran şey nedir?”

“Birisinin Tünek'in dışında tören giysileriyle dolaşırken görüldüğünü bilmek istersin diye düşündüm. Oğlun olabileceğinden şüpheleniyorum.”

Bilgisayarının diğer tarafında duran mide asidi ilacı şişesine uzandı ve iki tane alıp ağzına attı. “Ne zaman?”

“Ben galadan ayrıldıktan hemen sonra. Bahçede görülmüş.”

“Ah. Evet. Spencer'in gözünü morarttığın gece mi?”

Kaşlarımı çattım. “Oğluna parmağımı bile sürmedim.”

“Esas o ısrarla senin tören kıyafetiyle ortalıkta dolandığını ve masken olmadan seni yakaladığını söyledi. Yüzüne yumruk attığını, dümdüz yere serdiğini söyledi. Bunun kanıtı olarak da gözünde çok hoş kocaman bir morluk var.”

Spencer’in anıt mezara doğru koştuğunu görmüştüm ama ne peşine düşmüştüm ne de ona vurmuştum. “Dediğim gibi, oğluna parmağımı bile sürmedim.”

“Ama kameralara Bayan Vespertine’i arabana götürürken yakalanmışsın.”

“Bayılmıştı. Ben sadece onu güvenli bir yere götürmeye çalışıyordum.”

Sandalyesinde geriye yaslandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip derin derin iç çekti. “Dekan Langmore, Bayan Vespertine’le görüşüyor. Umarım kız seni sırtından bıçaklamaz, Devryck. Bir suçlamayla başa çıkmak kolaydır. İki tanesi biraz daha zordur. Dahası, bir öğrenciyle aranda uygunsuz bir şey geçtiği öne sürülerek sorguya çekilecek olursan, klinik deneylere yaklaşma fırsatım tamamıyla mahvedersin. O yüzden, tavsiyemi duymak ister misin? Özellikle bu kızdan uzak dur.”

İstifimi bozmadan başımı yana eğdim. “Beni tam olarak neyle suçluyorsun?”

“O masadaki herkes ikiniz arasında bir şey olduğunu hissetti.”

Hiç sanmıyordum. Lilia’nın yanında oturan ahlaksız herif o sırada hissettiklerimin birazını bile hissetmiş olsaydı, ellerini kaybetmemek için daha çok çaba harcardı. Dandridge insan vücudunda yaşamaya layık olmayan, değerli oksijeni heba eden pisliğin tekiydi.

“Lanet olsun, aklını mı yitirdin?” diye devam ederken, ses tonu beni sinir edecek kadar düşmanca bir ifadeye bürünmeye başlamıştı. “Sonra, kalkıp en cömert bağışçımıza hakaret edecek cüreti sergiliyorsun! Hem de karısının gözlerinin önünde!”

“Sen lanet olası cheesecake’ini yerken, adam Bayan Vespertine’in bacağını okşuyordu.”

“Onu masaya yatırıp tatlı niyetine bacaklarının arasını yalamış olsa bile umurumda değil! Adam bağışlarıyla neredeyse bu projeyi tek başına finanse ediyor! Canı ne isterse yapabilir.”

Öfkeden kendimi kaybetmemek için çenemi sıktım ama tam o sırada başıma keskin bir acı saplandı. Aklıma soktuğu sahne, kontrolü tamamıyla yitirmeme neden olmuştu. Haysiyetimi ve ismimi ayaklar altına almadan, sandalyenin kollarını sıkı sıkı tuttum ve Lippincott'ı boğazından yakalayıp soluk borusunu sökmek için sakinleşmeye çalıştım.

Bana her ne oluyorsa bambaşka bir şeye evrilmişti. Karanlık, şiddet dolu bir şeydi ve tam merkezinde saçma denecek kadar güzel, ısırarak istediğim dudakları olan, beni bir şekilde baştan çıkaran o sorunlu kız vardı. Savunma kalkanlarımı dümdüz etmiş olan kurnaz, ufak bir velet.

“Sen çok zekisin, Devryck. Belki de tanıdığım en zeki adam-sın. Covington'lı sıradan bir kızın, yıllarını almış olan araştırmayı ve yeniliği mahvetmesine izin verme. Şu anda, sırf *şeytana uymaman* için onu sınıfından alıp başka bir sınıfa koyasım var.”

Öfke dolu nefesimi dışarı vererek omuzlarımı geriye attım. “Buna gerek yok.”

“Güzel. Spencer'm morarmış gözünü bir *yanlış anlaşılma* olarak kabul edeceğim. Sonra da kimin tören kıyafetini bir kostüm olarak giymenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü öğreneceğim. Bu arada, sen işinin başına dön.”

Yalnızca bu adama karşı hissettiğim o azıcık saygı, yanlış anlaşılmasını ve fikirlerini kıcına sokup defolmasını söylememi engelledi. Yıllar önce, babam nihayet Caedmon'dan umudu kestikten sonra, Lippincott erkek kardeşimi kaçıran adamlardan birini yakalamak için birkaç yakın tanıdığından oluşan bir özel görev timi oluşturmuştu. Çocukluğumuz boyunca, Caedmon'a hep iyi davranmış, Spencer dünyaya gelmeden önce öz oğlu gibi görmüştü. Caedmon ve ben, Lippincott'ın yemek davetlerinden birinde babamızı onun karısını becerirken gördüğümüz geceden sonra onun için hep üzülmüştüm. Gerçi üniversitede ona biraz itibar sağlayan şey karısının parası ve statüsü olduğundan, zavallı herifin yapabileceği pek bir şey yoktu. Karısı söz konusu olduğunda inanılmaz derecede zavallı bir adamdı ama hiç şüphesiz kara listesinden kaçınmayı başarabilecek kadar yükselmiş ve yeteri kadar güç sahibi olmuştu.

Onu kızdırmak gibi bir sıkıntıya girmek istemiyordum. Araştırmam daha yeni yeni büyük ilerlemeler kaydetmeye başlamışken bunu yapamazdım.

Hem bir konuda *haklıydı*. Lilia'nın her şeyi mahvetmesini istemiyordum. Dediği gibi Lilia *Covington'lı sıradan bir kız* olduğu için değil; son on yılda dikkatimi araştırmamdan uzaklaştırmayı başaran tek şey olduğu için.

Yani ona laboratuvarımda çalışma izni vermiş olmam, hayatımda verdiğim en aptalca karar olabilirdi.

41. Bölüm

L I L I A

Dekan Langmore gözlerinde bir şüphe parıltısıyla bana bakarken, anlattıklarına inanmadığı belliydi. Aslında, aptala yatmak pek de keyif aldığım bir şey değildi ama sırf Bramwell'in laboratuvarındaki yeni görevimi emniyete almak için biraz sorguya çekilmeye razıyım.

"Pekâlâ... şu konuyu açıklığa kavuşturalım," dedi ellerini kâğıtlarla dolu olan masasına dayayarak. "Maskeli bir adam, size Canterbury Bahçesi'nde saldırdı. Bir kuş maskesi demiştiniz, değil mi?"

"Evet, efendim. Bir veba maskesi gibi." Maskeyi yalnızca hayal ettiysem, bunu söylememde bir sakınca yoktu. Bramwell'la ilgili uydurmuş olabilecekleri teorileri çürütmeye yarardı.

"Peki. Spencer oradaydı, öyle mi?"

Aslında Spencer'a ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Hatırladığım son şey, onun anıt mezara doğru koşmaya başladığıydı. "Koşmaya başlamıştı."

"Yüzünde bir kuş maskesi olan adam size saldırırken, sizi orada mı bıraktı?"

"Evet. Nereye gittiğini bilmiyorum ama bana yardım etmek için yanıma gelmedi."

"Ama Profesör Bramwell'in çılgılık attığınızı duyduğunu ve yardımınıza koştuğunu iddia ediyorsunuz."

“Evet. Kuş adamla dövüştü.” Böyle bir şey görmemiş olsam da hayalini kurmak güzeldi.

“Anlıyorum. Sonra, yurttaki odanıza mı kaçtınız?”

Hikâyenin orada sona ermesini çok isterdim ama bunu ona söyleyemezdim. Her yurt binasının dışında kameralar vardı. Yalan söylersem bunu hemen anlardı. “Hayır. Partiden ayrıldıktan sonra kendimi iyi hissetmiyordum. Bayılmışım. Profesör Bramwell beni yurda *geri* götürmek üzere arabasına taşımış.”

“Ama...”

“Kustum. Arabasına kustum. Çok utandım. Ondan arabayı yana çekmesini rica ettim ve dışarı atlayıp koşmaya başladım.”

“Nereye gittiniz?”

“Şapele.” Profesör Bramwell’la konuştuktan sonra, şapelin dışında kamera olmadığını öğrenmişim. Belli ki İsa, casuslardan hoşlanmıyordu. Bu durum işime yaramıştı. Ayrıca, gece geç saatlerde kapısı kilitlenmeyen tek binaydı. “Olanlardan sonra çok sarsılmışım ve korkmuştum. Bütün gece şapeldeki sıraların arasında gizlendim ve dua ettim.”

“Hı-hı.” Şüpheli ses tonu, gözlerindeki şüpheli ifadeyi yansıtıyordu. “Ama bunu kampüs polisine bildirdiniz, değil mi?”

“Hayır. Hata yaptığımı biliyorum, bildirmem gerekirdi.” Bakışlarımı kucağıma indirdim. Yalanlarım kulağa biraz olsun inanılır geliyor mu diye merak ederek ellerimle oynamaya başladım. Kurbanların kuralları çiğneme hakkı var mıydı yoksa bu sadece yazılı olmayan bir kural mıydı? “Ama şu anda size bildiriyorum.”

“Spencer’la konuştum. Galadan çıktığınızda iyi hissetmediğinizi ve bahçede gerçekten de birisini gördüğünüzü söyledi. Anlattıklarınız arasındaki fark, kaçıp gittiğini söylediğiniz noktada başlıyor. Spencer *ona* bir şeyin ya da birisinin saldırıldığını söyledi.” Tabii ki öyle demişti. Spencer’ın, hikâyeleri bu şekilde manipüle etmesinin neredeyse sanatsal bir yanı vardı. Mel’le arasında geçenlerden biraz olsun şüphe etseydim, başıma gelenler beni onun tehlikeli biri olduğuna ikna ederdi.

“Dediğim gibi, Spencer’ın nereye gittiğini hatırlayamıyorum.”

“Ona saldıran ve yumruk atan kişinin Profesör Bramwell olduğunu iddia etti.”

Kahkaha atma dürtüsü boğazımda düğümlendi. Gözlerimin önünden, gece boyunca Profesör Bramwell’la her konuştuğumda Spencer’in kaşlarını çatışı geçti. “Çok saçma. Profesör Bramwell’in maskeli adamla dövüştüğünü gözlerimle gördüm. Spencer kaçıp gitti.”

“Spencer iddiasını destekleyen birkaç yara bere almış. Moraran gözü nahoş bir renge bürünmüş.”

“Yani? Benim gözüm morarmadığı için ifadem geçersiz mi?”

“Öyle demedim.” Langmore ellerini havaya savurdu ve çıkışına sinirlenmiş gibi başım iki yana salladı. “Ağzımdan bu sözler çıkmadı, Bayan Vespertine.”

“Efendim, birisinin bana uyuşturucu verdiğini düşünüyorum.” Bunu duyduğu anda ağzını kapattı.

“Belki test olmayı düşün...”

“Bana nox meyvesi verildi. Halüsinojen olduğu bilinen bir meyve. Bu uyuşturucuyu bana Spencer’in verdiğinden şüpheleniyorum.” O noktaya kadar suçlama yapmaktan kaçınmıştım çünkü Spencer’ı suçlamak net bir şekilde hayatımı daha da karıştırdı. O, Lippincott’ın oğluydu ve Lippincott bursumu elinde bulunduran kişiydi. Rektör olarak, Dracadia’da eğitimime devam edip etmeyeceğime o karar verecekti ve nihayet anneye neler olduğunu öğrenmek için bir fırsat yakalamışken, onu kızdırarak bunu mahvetmek istemiyordum. Evet, doğru olan Spencer’ı rapor etmektir fakat elimde kanıt yoktu; sırf söylentilere dayanarak Dracadia’dan ayrılmak *beni* çok kızdırdı. “O gece erken saatlerde bana verdiği içeceği içtim; eminim ki galadaki birçok kişi bunu doğrulayacaktır. Ne yazık ki idrar testlerinde nox meyvesi çıkmıyor.”

“Size nox meyvesi verildiğinden eminsiniz.”

“Tabii ki emin değilim. Bunu teyit edebilecek tek kişi Profesör Bramwell ama bu noktada Spencer’m suçlamalarına dayalı olarak bunu bir çıkar çatışması olarak görebilirsiniz. Bu olaydaki kurban ben olduğuma göre neden şöyle yapmıyoruz...” K harfiyle başlayan sözcüğü söyleme düşüncesi dilimi asit gibi

yakıyordu. Bana uyuşturucu verilmiş olmasının öfkesiyle kendi başıma, sessiz sedasız başa çıkacaktım. Şüphelerim uyuşturucu veren kişinin Spencer olduğuna inanmama yol açtığından, bundan böyle ondan uzak duracaktım. “Bir sürü skandala neden olmamak için Spencer’den şikâyetçi olmayacağım. En başından beri yapmam gerektiği gibi ondan uzak duracağım. Maskeli adamla ilgili ifademi size verdim. Bana saldıran kişinin o olduğunu söylediğim için belki çabalarınızı ona yöneltirsiniz.” Ne yazık ki boşa kürek çekecekti ve onu sonuç alamayacağı bir kovalamacaya ittiğim için biraz kötü hissetsem de Spencer’in Bramwell’ı tehlikeye atmasını istemiyordum; özellikle de profesörle çok güzel bir anlaşma yapmayı başardıktan sonra. Ayrıca Spencer, Bramwell’ın ona saldırmadığını çok iyi biliyordu. Spencer’in, arkadaşı okuldan atıldığı için hâlâ düşmanca hisler beslediği düşünülecek olursa, bu durum bana biraz fazla intikam kokuyormuş gibi geliyordu. *Dövüş Kulübü*’nden bir sahne gibi kendisine yumruk atıp gözünü morartmış bile olabilirdi.

“Bundan emin misiniz, Bayan Vespertine? Bu saldırıları hafife almayız. Başınıza gelenlerle ilgili yalnız olmadığınızı bilmenizi isterim.”

“Eminim. Ödeştığımızı düşünelim. Bir daha gece dışarı çıkmamaya özen göstereceğim.” *Off*. Bir kadın olarak bana tamamiyle ters düşen bir tavırdı ama kendimi bunun iyi bir amaç için olduğunu düşünmeye zorladım. Annemin hastalığıyla ilgili daha fazla bilgi sahibi olma şansı karşıma çıkmıştı. Spencer’in intikamcı ağına karışıp dikkatimi dağıtmak gibi bir niyetim yoktu.

“Pekâlâ. Kampüs güvenliğini riske atmamak adına, şu maskeli adamın peşine düşelim. Ayrıca, sizi endişelendiren başka şeyler olursa bunları doğrudan bana rapor etmenizi rica ediyorum.”

“Elbette.”

42. Bölüm

L I L I A

Kadavra kapısı, iki farklı girişe sahip, tuğladan örülmüş eski bir tüneldi. Bir kapı, üniversitenin ana girişinin dışındaydı; oradan gitmek zorba bekçiyle uğraşmak ve gizlice girme planımı riske atmak demekti. Diğer ise kadavra tünelinden ceset yakma odasına açılıyordu. Her iki kapıda da kamera yoktu ve her ikisi de, özellikle geceleri, insanın içini titreten bir sessizliğe sahipti.

Sadece telefonumun fenerinin ışığıyla görebildiğim açık alanda yürürken, soğuktan donduğumu hissettim. Solumda, eski fırınları andıran altı çelik kapı sıralanmıştı; her birinin altında, cesetleri yakan alevleri barındıran daha küçük, kayan kapılar bulunuyordu. Havadaki yanık kül kokusu, bunlardan birinin yakın zamanda kullanıldığını söylüyordu.

Bu düşünceyi zihnimin gerisine itip odadaki gerçek boyutlu kapıya vardım. Kapı, bir korku filmindeymişim gibi, iki ucu karanlıkta kaybolan kemerli bir tuğla tünelin -kadavra tünelinin- ortasında olduğumu fark ettirdi. Soğuk kemiklerime kadar işlediğinde, tünelde ısının en az on derece daha düşük olduğunu tahmin ettim. Birkaç adım ileride tünel, paslanmaz çelik yatakların, musluk haznelerinin ve beyaz karolarla kaplı zeminin bulunduğu otopsi odasına açılıyordu. Solda ise tıp okulunun kadavralarının saklandığı dondurucunun çelik kapısı vardı. Oda,

sinüslerimi yakan hafif formalin kokusunu bastıran steril bir çamaşır suyu kokusuyla tünelden bile daha soğuktu.

Profesör Bramwell'in sabahın erken saatlerinde gizlice çıkar-ken bana tarif ettiği yolu zar zor hatırlıyordum. İçinde uyandı-ğım hücrelere, denesem bile büyük bir ihtimalle bulamayacağım bir başka karanlık tünelden gidiliyordu.

Otopsi odasından laboratuvarın kapısına gittim ve profesö-rün verdiği şifreyi kapının yanındaki tuş takımına girdim. Tuş takımındaki kırmızı ışık yeşile döndü, kapı bir klik sesiyle açıldı ve içinde tahta sıralar, mikroskoplar, üst üste dizilmiş kitaplar ve kitaplıklarla kaplı duvarlar olan geniş açık bir alana girdim. Odanın dört bir yanındaki el fenerlerinin ve gemici fenerleri-nin içindeki mumlar yakılmıştı. Gece Yarısı Laboratuvarı'nda olduğu gibi, odadaki tanklardan silik mor bir parıltı yayılıyordu. Dibinde düzinelerce solucanın kıvrandığı tanklardan birinin ya-nından geçtim; yukarıdaki laboratuvardakinden çok daha faz-la solucan vardı. Sıra sıra rafta duran numune kavanozlarında, formalin olduğunu tahmin ettiğim sıvının içinde ne olduğunu anlayamadığım şeyler vardı. 1800'lerden kalma eski, demode bir laboratuvara benzese de birkaç modern cihaz da gördüm: iki tane büyük çelik buzdolabı, bir santrifüj, kuluçka makineleri, teraziler ve çekercaklar. Bu garip, eski ve yeni durum, kafamı karıştırdı. Üniversite, özellikle de katıldığım görkemli galayı göz önüne alınca bu kadar önemli bir proje için daha donanımlı bir laboratuvar inşa edebilirdi.

Profesör Bramwell üstünde beyaz önlüğüyle ve başında ko-ruyucu bir gözlükle laboratuvarın diğer ucundaki, ofisine açılan kapıdan hızla içeri girdi. Beni görünce şaşkınlıkla durdu. Yüzün-deki aksi ifade, beni gerçekten de orada görmeyi beklemediği izlenimini yansıttı.

Utangaç bir gülümsemeyle hafifçe öksürüp el salladım. Ken-di kendine homurdanarak sıralardan birine doğru gitti. Peşine takıldığımda, içeri girdiği kapıyı işaret etti. "Ofisime."

Sinir uçlarım endişeden alev almış bir hâlde dediğini yap-tım ve ofisine doğru yürümeye başladım. Kapıdan girdim, üçü kapalı biri açık olmak üzere dört kapının olduğu bir başka dar

koridorla karşılaştım. Koridorun sonunda ışıklı bir çıkış tabelası vardı; bunun yukarıdaki daha sofistike olan Gece Yarısı Laboratuvarı'na uzanan merdivenlere açıldığını tahmin ettim.

Deri, ahşap cilası ve eski kitap kokusunun, profesörün enfes tıraş losyonu ile karıştığı orta büyüklükteki ofisine merakla girdim. Laboratuvar onun araştırmasının kalp atışıysa, bu oda duvarları kaplayan kitaplıklardaki tıp ve parazitoloji kitaplarıyla beyniydi. Yanından geçtiğim fiskos masasının üzerinde insan anatomisi skeçleri duruyordu. Hayranlıkla, loş ışıkta parlayan enfes oymalı kiraz ağacı masaya baktım. Masanın arkasındaki ahşap büfede kapağı açık duran vintage tarzı bir pikap vardı. Üstünde Latince bir cümle yazılı plaket asılıydı: *Mortui vivos docent*. Bunu adli tıp dersinden hatırlıyordum.

Ölüler, dirilere öğretir.

İdari kanattaki ofisinin aksine, bu ofiste bana orada daha çok vakit geçirdiğini anlatan daha fazla konfor unsuru vardı: Küçük bir buzdolabı, deri bir koltuk, kollarından birine battaniye serilmiş bir divan, içeriye tatlı bir sıcaklık yayan küçük bir şömine ve bir şemsiyenin asılı olduğu bir vestiyer. Laboratuvarda olduğu gibi, ofisinde de çeşitli boyutlarda kafatasları, içlerinde garip nesneler olan kavanozlar vardı; görebildiğim kadarıyla, bunlar kesik organlar ve kemiklerdi. Bir stantta gerçek boyutlarda bir insan iskeleti vardı. Başımı çevirdiğim her yerde güzelce dizilmiş kitaplar duruyordu. İki mikroskop. Büyük denizci fenerlerinin içinde yanan mumlar.

Bir şey ayak bileklerime sürtündü ve panik içinde irkilerek Profesör Bramwell'in çalışma masasına atladım. Yana dönünce, altın rengi gözleri olan, küçük siyah bir yün yumağının bana baktığını gördüm. Derin bir oh çekerek masadan indim. "Merhaba," dedim. Eğilip kediye okşadım. "Bir laboratuvarda ne işin var?" Bunu söylediğim anda kaşlarımı çattım. "Umarım senin üstünde deney yapmıyordur." Kedi onu kaşımam için bana sürtündü. Gülümseyerek ilgi bekleyen minik hayvanı okşadım. "Garip, bana pek kedilerden hoşlanan bir tip gibi gelmemişti."

Ayak sesleri bana profesörün yaklaştığını anlattı. Kediye bırakıp hemen masasının önündeki sandalyelerden birine

koştum ve profesör içeri girmeden bir saniye önce bir tane-sine oturdum.

Masasının arkasına geçen Profesör Bramwell, laboratuvar önlüğünü ve koruyucu gözlüğünü çıkarıp güzelce vestiyere astı ve sandalyesine geçti. Öne eğilip dirseklerini masasına yasladığında, şık gömleğinin ne kadar dar olduğunu gözden kaçırmadım. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle birkaç saniye yüzüme baktı. “Anladığım kadarıyla Dekan Langmore’la konuşmuşsunuz.”

“Doğru.”

“Ona ne anlattınız?”

Sandalyemde kıpırdandım çünkü adamın bakışları tenimde sıcak lazer ışınları gibi bir his bırakıyordu. “Bana yardım etmeye çalıştığınızı ama kaçtığımı. Arabanıza kustuğum için çok utan-dığımı.”

“Kiliseye kaçtığınızı söylediniz sanırım.”

“Evet.”

“Güzel.” Geriye yaslandı, lazer ışınlarını başka bir yere çevirmeden parmaklarını birbirine dayadı. “Laboratuvara her girdiğinizde bir laboratuvar önlüğü giyeceksiniz. Otopsi odasına sizin için önlük bırakırım. Eldiven ve koruyucu gözlük takmanız da gerekiyor.”

“Peki. Bir soru sorabilir miyim?”

Yanıt vermediği hâlde, yüzündeki sert ifadeden içinden ofladığını tahmin ettim.

“Laboratuvar neden karanlık çağlardan kalmış gibi gözüküyor?”

“Gece Yarısı Laboratuvarı’nda üstünde çalıştığınız örnekler, yeni enfekte olanlardır. Bu laboratuvardakiler üçüncü aşamada-lar ve ışığa aşırı hassaslar. Ayrıca, doğal ışık olmayan her şeye karşı çok yoğun bir tiksinti hisseden yetişkin *Noctisoma* örnek-leriyle de çalışacağız.”

“O hâlde, gün ışığında hayatta kalabiliyorlar mı?”

“Evet ama onlar gececi yaratıklardır ve geceyi *tercih* ederler.” Bunu duyunca, aklıma gözlemlerimden biri geldi.

“Annem geceleri neredeyse hiç uyumazdı. Sizce solucanların etkisi miydi?”

“Annenizin uykusuzluk durumuna neyin neden olduğunu bilemiyorum çünkü bana onun adalı olmadığını ya da buraya hiç gelmediğini söylemişsiniz ama evet, solucanlar sirkadyen ritimleri etkileyebilirler. Laboratuvarın demode görünümüne gelince, bu binadaki üç diğer laboratuvar da yeteri kadar ekipman var. Maddi desteği bu laboratuvarı yenilemek yerine esas araştırmaya aktarmayı tercih ediyorum. Amacına uygun bir yer.”

Laboratuvar konusunda gerçekten de hassastı. “Elbette, saygısızlık etmek istememiştim.” Yukarıdaki laboratuvarlar çok iyi donanımlıydı ama bir yeraltı mezarında çalışacağımı düşünmemiştim. Gerçi Doktor Ölüm gibi bir lakabı olan birisi için uygundu.

“Eğitiminizin gerektirdiği şartlar dışında bir laboratuvar da çalıştığınız oldu mu?” diye sordu.

“Şey. Kısa bir süre. Liseden ilk mezun olduğumda, bir mikoloji laboratuvarında çalışmışım. Temel olarak sadece bir mikroskobun altında gördüğüm sporları sayıyordum.”

“Tamam, o hâlde laboratuvar kuralları ve emniyeti açısından en *temel* bilgilere sahipsiniz demektir.”

İş arkadaşısıyla sıraların yüzeyine alkol sıkıp kazayla yaktığımız zamanlar dışında. “Elbette.”

“Yiyecek ya da içecek yasak. Hijyen kurallarına dikkat edin. Herhangi bir şeyi koklamayın, tadına bakmayın. Tanrı aşkına, ağzınızı bir pipet olarak kullanmayın.”

“Bunu kimse yapmaz ki. Yapan var mı?”

Kaşını kaldırıp iç çekti ve masasındaki plastik bardağı aldı. Üstünde kötü şöhretli *Ejderhanın İni* isimli kafenin altın rengi ejderha amblemi vardı. “Zaman zaman bana otopsilerde de yardım etmenizi rica edeceğim. Kadavra deneyiminiz var mı, Bayan Vespertine?” Kahvesini yudumlarken, gözlerini benden ayırmadı.

“Hayır.”

“Ayrıca, bir ton soru sormadan bütün talimatlarımı yerine getireceksiniz. Çalışırken sessizlik olmasını tercih ederim. Gözlem yaparsanız, siz de bir şeyler öğrenirsiniz.”

“Peki, efendim.”

"Size her gece iki saat vereceğim. Rica ettiğiniz gibi ödeme alacaksınız."

Merakla ensemi kaşıdım. "Ödemenin ne kadar olduğunu sorabilir miyim?"

"Haftada iki yüz dolar. Kirli şeyleri yıkayacaksınız ve laboratuvarı düzenli tutacaksınız. Etrafı karıştırmayacaksınız."

Tanrım. Haftada iki yüz dolar mı? Ben en fazla elli der diye düşünüyordum. Haftalık ücret almak çok işime yarayacaktı. Ama asıl olay, organizma hakkında daha çok bilgi öğrenecektim. Organizmanın mekanizmalarını, profesörün ders programına göre bir sonraki döneme kadar işlenmeyecek olan ayrıntıları daha iyi anlamam gerekiyordu. Solucanı ne kadar iyi anlarsam, belki annemin hastalığının ilerleyişi de o kadar mantıklı bir hâle gelecekti. "Anlıyorum."

"Bu koridorda üç oda daha var. Bunlara girmeniz yasak."

Tabii ki yasak dediği anda meraka kapıldım.

Buna rağmen "Anlıyorum," diye yanıt verdim.

"Güzel. Başlayalım o zaman."

İlk saat boyunca, laboratuvarın farklı noktalarındaki cihazları tanıtan profesörü dikkatle izledim. Mikrotom, santrifüj ve akışlı hücre ölçer gibi birkaçını önceden biliyordum; ancak organ banyosu gibi bazılarına yabancıydım. Ayrıca profesör, aletleri ve agarı sterilize etmem gereken, otoklav adı verilen büyük çelik cihazı da tanıttı.

Bir masadaki farklı mikroskoplara doğru ilerlerken, formalin içindeki garip örnekleri ilk fark ettiğim rafın önünde durdum.

Dört rafta, her birinin üstünde küçük etiketler olan, içinde ne olduğunu bilmediğim et ve kemik parçaları olan kavanozlar duruyordu. Gaucher hastalığı, geyik boynuzu taşı, fibröz displazi. Yurt odama dönünce bunları araştırmayı kendime hatırlattım.

"Bunlar karşıma çıkan tıbbi gariplikler," dedi profesör arkamdan. "İnsan vücudu inanılmaz bir bilmece."

"Açıp içine bakmak büyüleyici olmalı." Benim ıvır zıvır topladığım gibi onun da ölümlerden parçalar topluyor olması garipti. Acaba benimle aynı nedenlerden dolayı mı bunu yapıyor diye

düşündüm. Acaba bunlardan bir parçayı kavanozların içine hap-
sederek kâbusları uzak mı tutuyordu?

“Size garip gelmiyor mu?” diye sordu, raflardaki ganimetle-
rine bakarak.

“Evet, geliyor tabii ama bunları büyüleyici kılan özellik de
bu. İlginç oldukları için bunları öğrenmek istiyorum.”

“Siz de ilginçsiniz doğrusu, Bayan Vespertine.”

Bana gireceğim histolojik sınavlar hakkında kısaca bilgi ver-
dikten sonra, yapacağım işleri sıraladı. Sıranın üstündeki küçük
petri tabaklarına agar koyarken, içimden söyleniyordum. Kolay
bir başlangıç yapmak iyiydi ama ben hemen esas araştırmayla
ilgili işlere koyulabileceğimi umut etmiştim.

Profesör Bramwell sırtı bana dönük bir şekilde karşıma otur-
du ve bir mikroskoba doğru eğildi.

“Bir soru sorabilir miyim?”

“Bu soru, ben öldükten sonra bile kulaklarımda çınlayacak,”
dedi başını kaldırmadan. Gülümsedim.

“Neden güveler? Doğal konak olmalarının yanı sıra neden
insanlarda bir toksini araştırmak için güveleri kullanıyorsunuz?”

“Çünkü insanlardan daha ucuza geliyorlar ve öldüklerinde
cinayet işlemiş sayılmıyorsunuz.”

Alaycı bir sesle gülünce, agarın birazını altındaki plastik tep-
siye döktüm.

“Ayrıca, benzer bir bağışıklık yanıtı veriyorlar.”

“Sahi mi? Toksin ve insanların verdiği yanıt arasındaki ilişki ne?”

“Bu sorularla araştırmayla ilgili bir emekleme dönemine gi-
riyorsunuz.” Monoton ses tonu bana komik geldi. Gerçi onu
kesinlikle sinirlendirmek istemiyordum; bu durum aramızda
kendiliğinden oluşuyormuş gibiydi.

“Ben sadece yardımcı olacağım araştırmamanın kapsamını anla-
maya çalışıyorum.”

“Enfeksiyonun olumsuz yönlerini biliyor olabilirsiniz ama
Noctisoma’nın birkaç olumlu özelliği de var.”

“Ne gibi?”

Bir nefes verdi, gülümsediğimi görmesin diye bakışla-
rımı önüme çevirdim. “Annenizin enfekte olduğunu iddia

ediyorsunuz. Acaba ölmeden önceki hafta kendisini iyi hissetmediğinden, ağrı çektiğinden ya da hazımsızlık gibi basit bir sorun yaşadığından söz etmiş miydi?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır. Hatta yıllarca ellerinde eklem iltihabı vardı. Ama o zamanlar bu konuda pek şikâyet ettiğini hatırlamıyorum.”

Yüzünü göz merceğinden kaldırıp sırada duran örneklerden aldı ve tekrar merceğe eğildi. “Dediğiniz doğruysa, özellikle de eklem iltihabı için ilginç.”

“Neden?”

“Organizma vücudu temizler. Diğer patojenleri yok eder.” Merceği ayarlamaya çalıştığı için ağır ağır konuşuyordu. “Eklem iltihabı durumunda, bağışıklık sistemini yeniden yönlendirir ve eklemlere saldırmasını engeller.”

“O hâlde, otoimmün hastalıklar için olası bir tedavi mi?”

“Bir olasılık var. Metodoloji sonu olmayan bir labirent. Şimdilik, odak noktam daha dar.”

Başımı salladım; o tanımın kapsayabileceği bütün hastalıkları gözümde canlandırdım. “Devasa bir proje bu.”

“Bu ifade hafif kalır.”

“O zaman, neden tek başınıza üstleniyorsunuz? Proje için bir ekip kurmanız daha iyi olurdu.”

“Eminim ki fark etmişsinizdir, başkalarıyla iyi anlaşılamıyorum. Ayrıca, önce toksinin potansiyele sahip olduğunu doğrulamam ve kanıtlamam gerekiyor.”

Dudağımı ısırdım, sonraki sorumu sorsam mı diye düşündüm. “Babanızın da bir profesör ve araştırmacı olduğunu biliyorum. *Noctisoma*’yı mı araştırıyordu?”

Başını mikroskoptan kaldırıp sandalyesinde bana doğru döndü. “Ağrı hazırladınız mı?” diye sordu sorumu duymazdan gelerek.

“Evet.”

“Güzel. Gidebilirsiniz.”

“A-ama daha yirmi dakikam var. Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Hayır. Bu kadarı yeterli. Yurda dönerken dikkatli olun.” Sonra, tekrar mikroskobuna döndü.

Hayal kırıklığıyla ofladım ve sessizce yanından geçip otopsi odasına doğru gittim.

“Bayan Vespertine. Bir dakika.”

Duraksayıp ona döndüm.

“Size kampüs otobüs durağına kadar eşlik edeyim. Geceleyin o yol çok karanlık oluyor.” Yerinden kalktı ve gözlerimde beliren panik ifadesini görmesin diye arkama dönmek zorunda kaldım.

“Sorun değil. Daha tehlikeli sokaklardan geçmek zorunda kaldığım oldu.”

“Eminim. Ama artık benim sorumluluğum altında olduğunuz için ısrar ediyorum.”

Sorumluluk. Bu da ne demekti?

İtiraf etmek istemesem de o ürkütücü ceset yakma odasından tek başıma geçmek zorunda kalmayacağım için biraz rahatlamıştım. Profesör önlüğünü çıkarırken, önlüğü gömleğine takıldı ve yakası biraz aşağı kayınca, köprücük kemiğindeki ve omzundaki o korkunç yara izlerini gördüm. Bunlar, kısa süre önce açılan yaradan kalan belirgin, pembe izlerdi. Ona asit fırlatacak cesareti saldırganına nasıl verdiğini anlamaya çalıştım.

Aniden hareket etmeyi kestiğini fark ettim ve yüzüne baktığımda gözlerini bana diktiğini gördüm. Hafifçe öksürerek laboratuvar önlüğümü çıkardım. Profesör laboratuvarın dışındaki vestiyerde bulunan kendi önlüğünün yanına benimkini astıktan sonra bana eşlik edecekmiş gibi değil de beni dışarı çıkarmak istiyormuş gibi hızla önüme geçip yürümeye başladı.

Koşarak ona yetiştim, karanlık tünellerde yanında yürümeye koyuldum. “Geceleyin buradan çıktığınızda nasıl korkmuyorsunuz?”

“Doktor Ölüm olarak tanınıyorum. Bence çoğu kişi *benden* korkuyordur.”

“Öyle sanırım. Ama ben sizi hiç korkutucu bulmuyorum. Aksi birisiniz ama korkutucu değilsiniz.”

Bana dik dik baktı. “Huysuz tavırlarımın bir amacı var, Bayan Vespertine. Ne yazık ki siz buna garip bir şekilde dirençlisiniz.”

Çıkışa doğru giderken yanından geçtiğimiz ceset yakma fırınlarını görmezden gelerek gülümsedim. “Ben insanlarla ilgili kendi kararlarımı vermekten hoşlanırım.”

“Çok hoş ama uyarılar yerinde olduğunda pek de akıllıca bir tavır değil.”

Yerinde mi? Cinayet açısından mı yerindeydi yoksa cesetlerle takılmasına bir gönderme miydi? “Bir itirafta mı bulunuyorsunuz, Profesör?”

Tam çıkışa varmak üzereyken aniden durdu. “Sorun.”

“Neyi?”

“Sormak için can atıyorsunuz. Biraz önce yara izlerime bakıyordunuz. Öğrencilerimden birini öldürmek isteseydim, elimde kesinlikle bunu yapabilecek aletlerim var.” Başını çevirip fırınların kanıtları ne kadar hızlı bir şekilde yok edebileceğini hatırlatmak istiyormuş gibi o yöne baktı.

“Onu öldürmediğinizi düşündüğüm için aptallık mı ediyorum?”

“Bilmem. Sizce?”

“Öğrendiklerim onu öldürdüğünüze işaret etmiyor. Ama onu laboratuvarınıza davet etmişsiniz.”

“Onu *davet* etmedim. Belli ki ben yukarıdaki laboratuvar da birkaç örnek toplarken ceset yakma odasından içeri girmiş. Laboratuvarın kodu olmadan içeri giremeyeceğini fark edip her ne amaçla geldiyse bundan vazgeçmek zorunda kaldığını düşünüyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bezgin bir şekilde nefes verdi. “Kaybolduğunu ertesi sabah duydum. O zamana kadar çoktan katil olduğuma karar vermişlerdi.”

Jenny Harrick’i tanıımıyordum ama Profesör Bramwell’la yaptığım konuşmalardan o âna kadar duyduğum en tutarlı hikâye bu gibi geldi. Herkesin bu kadar kısa sürede cinayet sonucuna varmış olması mide bulandırıcıydı. Özellikle de kızın öldürüldüğüne dair tek bir ipucu olmadan. “Bir katil olduğunuza inanmıyorum.”

Kaşını kaldırdı ve hızla çıkışa doğru gitti. “Demek güve, alevle arkadaş oldu.”

“Hah,” dedim yine ona yetişerek. “Alevin dost canlısı olabileceğini sanımıyordum.”

“Benim *sizin* için bir tehlike olduğumu düşünüyorsunuz sanırım.”

Gülümseyerek çantamı omzuma astım. “Öyle olsaydınız, beni o hücreye kilitlerdiniz.”

“Bunu hâlâ yapabilirim. Ama bu kadar şey olan bir örneği bir kafese tıkmak acımasızca olurdu...”

“İlginç mi?”

“Sinir bozucu. Açıkçası, tarihin en kötü tutsağı olurdunuz. Bir uluyan maymun sürüsü bile başa daha az dert olurdu.” Kapıyı açıp duraksadı, önce benim çıkmamı bekledi. Ağır kapı arkamızdan kapanırken, tepeden yüz metre kadar ileride yolun başladığı açıklık alana doğru yürümeye başladı.

“Bunu bir hakaret olarak kabul etmem yanlış mı?” Güldüm ve arkama baktığımda gülümsemediğini gördüm. İçten, gerçek bir gülümseme idi ve hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme olduğuna yemin edebilirdim. Düzgün, bembeyaz dişleri ve yanağında bir gamzesi vardı. İçimden keşke o ânı ölümsüzleştirebilseydim diye geçirdim ama gülümsemesi belirmediği anda silindi. Kaşlarını çatıldığını ve yüzüne bir panik ifadesi yayıldığını gördüm.

Eğildi, ellerini yumruk yaptı ve acı çekiyormuş gibi bağırdı.

Yere yıkıldığında, damarlarıma adrenalin hücum etti. Telefonumu yere fırlatıp yanına çöktüm. “Profesör?”

Çenesini sıkarak titreyip sarsılmaya başladı ama bir süre önce gördüğüm nöbet gibi değildi. Gözlerini gözlerime dikti ve yalvarıyormuş gibi bana baktığını görünce kalbim sızladı.

Ne yapacağımı bilmiyordum!

“Yardıma isteyeceğim!” dedim yere düşen telefonumu bulmaya çalışarak.

“Hayır!” Elini uzatıp kolumu tuttu ve gitmemi engellerken avcundan koluma sıcaklık yayıldı. Gözlerini sımsıkı yumdu. Vücudu şiddetle sarsılırken dayanmaya çalıştı, inledi, nefes almaya gayret etti. Dudakları kıpırdayınca, ilk önce anlamadığım bir şey fısıldadığını fark ettim ama sonra yüzünü buruşturdu ve vücudu bir elektrik akımına tutulmuş gibi kasıldı. “Yenilmez!”

Yine o sözcük. Bunu son duyduğumda da bu nöbetlerden birini geçirmişti.

Ne hareket ettim ne de kolumu geri çekmeye çalıştım. Ertesi gün kolum kesin moraracaktı ama onu ele geçiren şey yüzünden acı çekişini izlerken umurumda değildi.

Birisini ara, diyordu zihnim. Yardım istemeyişi, bana annemin de yardım almayı reddettiği zamanları hatırlatmıştı. *Hemen birisini ara!*

Telefonumu kaldırıp kampüs acil servisini aramak üzereyken, kolumdaki parmakları gevşedi. Yüzüne baktığımda, gergin ifadesinin gevşemeye başladığını fark ettim. Gözlerini açmadan sakinleşti ve başparmağıyla kolumu okşadı. İleri geri, ileri geri. Gözlerini açtığında, neredeyse kendisinden geçmiş gibi huzurlu bir ifadeye bürünmüştü ama bir anda değişmeye başladı. Gevşemiş olan yüzü yeniden gerildi ve beni bıraktığı gibi telaşla kendisini itip doğruldu.

Bakışlarını kaçırıp kaşlarını çattı. Göğsünü ve pantolonunu yokladıktan sonra cebinden gümüş bir sigara kutusu çıkardı.

“İyi misiniz?”

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı, yine üstünü yoklayıp bir çakmak çıkardı ve sigarasını yaktı. İçine uzun bir nefes çektikten sonra dirseklerinden birini büktüğü dizine yasladı ve burnunun ucunu sıktı. “Sanırım, durağa kadar yolun geri kalanını tek başınıza gidebilirsiniz.”

“İyi olduğunuzdan emin olana kadar gitmiyorum.”

“İyiyim.” Elini salladı. “Lütfen. Gidin.”

“Hayır.”

Ona tokat atmışım gibi bana baktı.

“Birkaç dakika bekleyeceğim. İçim rahat etsin diye.” Çantamı yanına bıraktım ve son birkaç saat içinde epey soğumuş olan çimlere çöktüm. “Bir rahatsızlığınız var.”

“Yok canım,” dedi, sigarasından bir nefes daha çekerek.

“Nedir?”

“Voneric Hastalığı. Nadir görülen konjenital bir bozukluk. Şimdi mutlu oldunuz mu?”

“Otoimmün bir hastalık.”

“Evet.”

Birden bu adamın neden o salak solucanlara kendisini o kadar adadığını, büyük bir tutkuyla onları incelediğini anladım. “Bu yüzden toksin üstünde çalışıyorsunuz. Ama çalışmanızın diyabete odaklandığını söylemişsiniz. Bu durum diyabetin yol açtığı bir komplikasyon mu?”

“Hayır. Ama mekanizma çok benziyor. Ne yazık ki kimse sadece beş bin kişide bir görülen bir hastalığı umursamıyor.”

Ona, babasının da aynı şeyi mi araştırdığını sormak istedim ama yine içine kapanmasından korktum. “Bu...” Vazgeçip çenemi kapattım, içimden söylemek gelmedi.

“Ölümcül mü? Evet. Kalbirne ulaşırsa, benim için oyun biter.”

Tanrım, kulağa çok ani bir son olabirmiş gibi geliyordu. Neredeyse iki kere kıl payı ölümden kurtulduğuna şahit olduğumu düşününce, kalbim duracak gibi oldu. “Yenilmez nedir?”

Kaşını kaldırdı. “Hiçbir şey.” Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp yüzünü dizine dayadığı koluna sürttü. “Kolunuzu tuttuğum için özür dilerim.”

“Özür dilemenize gerek yok. Kolumun tutabileceğiniz bir mesafe olmasından şikâyetçi değilim.” İrkilerek başımı iki yana salladım. “Tanrım. Bunu dediğimi unutun.” Saçmalamıştım. “Peki, bu toksin... Otoimmüniteyi bu şekilde etkilediğini nereden biliyorsunuz?”

“Fareler üstünde yapılan deneylerle kanıtlandı.”

“Daha önce toksinin potansiyele sahip olduğunun kanıtlanması gerektiğini söylemişsiniz. Fareler üstündeki etkisi yeterli değil mi?”

“Yeterli.” Sigarasından son bir nefes çekip çimlerin üstünde söndürdü. “Ne yazık ki ölüm lanet olasıca potansiyel bir yan etki. Stabil bir toksin varyantı elde edene kadar, güveler üstünde deney yapmak zorundayım.”

“Ben de derslerinizde anlattıklarınızdan güveleri incelemekten hoşlandığınızı sanmıştım.”

“Hangi güveden söz ettiğimize bağlı.” Gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı, geriye doğru azıcık sendeledi.

Kafam karışmış bir hâlde az önce flört mü etti diye düşünürken, kolunu tutmak istedim. Kolunu hızla geri çektiğinde irkildim. Pekâlâ. Kendisine dokunulmasından hoşlanmıyordu.

“Özür dilerim,” dedim.

“Benim amacım...”

“Elbette. Kesinlikle. Lütfen, açıklama yapmak zorunda hissetmeyin. Size dokunmamam gerekir. Tanrım. Böyle garip bir şey söylemek istememiştim. Ya da ürkütücü.” Off. *Sus artık*. Başımı iki yana sallayarak çantamı aldım. “Gidiyorum. Sanırım, son otobüs on dakika sonra.”

“Bayan Vespertine.” Bana seslendiğini duyunca arkama baktım. “Yarın görüşürüz.”

Gülümseyerek başımı salladım.

43. Bölüm

L I L I A

Profesör Bramwell'in kavradığı kolum biraz sızlıyordu ve bir çürük oluşmaya başlamıştı. Yatakta yatarken, parmaklarının kolumda bıraktığı açık mor izleri inceledim, parmağımın ucunu kenarlarında gezdirdim.

Sağlam kolumu yatağa bağladıktan sonra, komodinimdeki lambayı söndürdüm ve örtüyü üstüme çektim. Gözlerimi yumduğum anda, kolumu tutan elini hisseder gibi oldum. Kolumu nasıl kavradığını. Güçlü parmaklarının derime nasıl saplandığını.

Yüzüstü dönerken, soğuk örtü çıplak bacaklarıma sürtündü. Kelepçemin zinciri yatağın metal çerçevesine çarptı ve çelik tırabzanların diğer ucuna kayarken çınladı. Elini vücudumda aşağı götürdüğünü, külotumun içine soktuğunu hayal ettim. Parmaklarımı çoktan ıslanmış olan bacaklarımın arasına götürüp hafifçe inledim.

Profesör Bramwell'in "*Ne kadar ıslanmışsın,*" diye kulağıma fısıldadığım hayal ettim. Zihnimde onun bana doğru eğildiğini ve parmaklarını sinirlerimi yakıp titreten bir temasla üzerimde gezdirirken, sırtıma dayanmış olan çıplak göğsünün kaslarını gördüm. Yüzümü yastığa çevirdiğimde, daha karanlık düşünceler belirdi. Profesör beni ensemden tutuyordu ve boşalmamı emrediyor, aksi takdirde beni boğacağını söylüyordu.

Parmağımı daha hızlı hareket etmeye başladı ve külotum elimi zorlarken kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Yastıklarımın birini bacaklarımın arasına sıkıştırdım, gergin yüzeyini klitorisine dayadım. Kalçalarımı oynatmaya başladığımda, yatak azıcık gıcırdadı. Elim serbest kaldığı için geceliğimi aşağı çektim ve memelerimden birini dışarı çıkardım. Profesörün beni avuçladığını, parmaklarının meme ucumu gıdıkladığını ve ılık nefesinin boynuma vurduğunu hissedebiliyordum.

Şimdi, uslu bir güve ol da seni bir güzel becereyim. Yastığıma sürtünürken, içime girip çıktığını, ondan daha minyon olan vücudumun iri vücudunun altında ezildiğini hayal ettim. Aletin derinlere gittiğini, içimi doldurduğunu hayal ettim.

Fena hâlde baştan çıkınca dizlerimin üstüne çöktüm, kıcımı biraz havaya kaldırdım ve iki parmağımı içime soktum. Dışarı çıkardığımda, ne kadar ıslandığıma hayret edip tekrar içime soktum. *Lütfen, becerin beni,* diye yalvardı zihnim, hâlâ çalışma masasının üstüne eğildiğim fanteziye devam ederek. *Lütfen, Profesör Bramwell. Beni bir güzel becerin.* Karnımın gerilmeye başladığını, bir anda patlayıcı bir orgazm yaşarken bütün kaslarımın titrediğini hissettim ve yastığıma karşı inledim. Sert bir boşalmanın şehvetli ve baş döndürücü hazzıyla boğuk sesler çıkararak inledim.

Orgazmımın son saniyelerini de hâlâ bacaklarımın arasında olan yastığa sürtünerek tamamladım. Kıcımı indirmeden başımı yana çevirdim; serin havayı içime çekip nefesimi dengelemeye çalıştım.

Komodininimden yarısı dolu olan su şişemi aldım ve kuruyan boğazım rahatlayana dek kana kana su içtim. Tatlı haz bulutları dağılmaya başladığında, yastığı bacaklarımın arasından çıkardım ve kendimi neredeyse boğduğum diğer yastığın altına koydum. Tekrar önüme dönüp sırtı üstü yatağa uzandığımda, kelepçe yine çınladı ve soluklanmaya çalışarak gözlerimi karanlık tavana diktim.

İnanılmazdı. Hayatımda birkaç kere mastürbasyon yapmıştım ama hiç *bu* kadar güzel olmamıştı.

İnleyerek yana döndüm. Hafif bir utanç hissinin üstüme çökmesine izin verdim. Az önce profesörümü hayal ederek kendimi parmaklamıştım. Kendisi aynı zamanda patronumdu. En azından otuz küsur yaşında olmalıydı ve bunun caydırıcı bir etken olmasını çok istediğim hâlde ne yazık ki sadece ateşi körüklüyordu. Bu adamda öyle bir şey vardı ki içime işliyordu, bir makara ipekli kurdeleyi çözer gibi karanlık fantezilerimi ortaya seriyordu.

Benden büyük olması hoşuma gidiyordu. Daha olgundu. Her zaman yaşça büyük erkeklere karşı bir çekim hissetmiştim.

On dört yaşındayken, annemle yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Hastalanmadan çok önceydi. Benimle yaşıt olan oğlanların olgun olmadığını, onlar biraz büyüyene dek beklemem gerektiğini söylemişti. Bu düşünceyi lise birinci sınıfta ilk kez bir erkek arkadaşım olana dek unutmamıştım. Tabii, ona erkek arkadaş denebilirse. Genellikle onu Hayalet Çocuk olarak düşünürdüm. Lise son sınıftaydı, mezun olmak üzereydi. Mezun olabilmesi için fizik dersinde ona destek olmam istenmişti. Ekstra ders saatlerimizi ona oral seks yapmam için beni ikna etmeye çalışarak geçirmişti ve on sekizine bastığında, aramızdaki dinamik değişmişti. Artık kendisi bir yetişkin sayıldığı ama ben hâlâ reşit olmadığım için başı derde girebileceğinden biraz temkinli davranacağım düşünmüştüm. Tam aksine, benimle daha fazla ilgilenmeye başlamıştı. Nedense bu durum bana çekici gelmişti.

Bana diğer kızlardan daha olgun olduğumu söylemişti. Daha zeki. Daha güzel. Ona âşık olduğumdan gayet emindim; ta ki sinemanın arkasındaki arka sokakta sinemada yarı zamanlı çalışan bir kızı becerirken onu yakalayana dek. Bir ikinci sınıf öğrencisiydi. Böylece Hayalet Çocuk'la küçük maceram sona ermişti ama bu deneyim başka bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Çok daha ah-laksız bir şeydi.

Yaşça büyük bir erkeğin boyunduruğu altında olma ve onun tarafından kirletilme görseli, bir şekilde fantezilerime sızmıştı.

Ta ki Angelo bana ilgi göstermeye başlayana dek. O sıralarda fantezilerim, zihnimin gerisinde bir yerde yok olup gitmişti.

Bunların sonsuza dek yok olduğunu sanıyordum ama Profesör Bramwell o gece kolumu kavradığında öyle olmadığını anlamıştım. Kolumu morartacak kadar çok sıkılmış olmasından keyif almam hiç hoşuma gitmemişti.

Bir ses beni uykumdan uyandırdı ve gözlerimi açıp karanlık odama baktım. Odada eski ahşap parkeler gıcırdadı ve başımı çevirdiğimde karşımdaki dolabın kapağının aralık olduğunu gördüm. Karanlıkta bir şey kıpırdar gibi olunca nefesim kesildi. Üstünde beyaz bir elbise olan incecik bir kadın öne adım attı.

Süzülerek bana yaklaşıırken parlak kıızıl saçları omuzlarının etrafına yayıldı. Kim olduğunu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. "Anne?"

Kömür gibi kapkara olan gözleri, şeytani bir havaya bürünmesine neden olmuştu. Odada topallayarak bana yaklaşıırken, soluk renkli kırıxık ellerini öne uzattı. Yatağımın yanında durdu, bir oyuncak bebeğinkini andıran donuk gözlerini yüzüme dikti ve ağzı inanılmaz derecede açıldı. Çenesinin anormal bir şekilde açılabilmesi, tüylerimi diken diken etti.

Kaslarım derimi karıncalandıran bir uyuşuklukla kaskatı kesildi. Kıpırdıyamıyordum!

Annemin ağzından kayan siyah solucanlar üstüme düştü.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi ve yatakta aniden doğrulduğumda odada çın diye bir ses yankılandı. Kafa karışıklığıyla başımı çevirdiğimde, kolumun gergin olduğunu fark ettim.

Bağlıydı. Kelepçeliydi.

Kelepçeyi yatak başlığına takmıştım. Evet, bunu ben yapmıştım. Kendimi yatak başlığına bağlamıştım. Tekrar dolaba baktığımda, kapağının kapalı olduğunu gördüm.

Rüya görmüştüm. Gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı.

Titrek nefesimi dışarı verip başımı yastığıma yasladım, gözlerimi yine tavana diktim ve kolyemin ucundaki annemin

küllerinin bulunduğu şişeyi tuttum. Gözlerim dolmaya başladı. Onu bir canavar olarak görmekten nefret ediyordum. Annem bir canavar değildi. En azından, hastalanmadan önce değildi.

Düşüncelerimin kıyısında karanlık, muğlak bir anı duruyordu. Çığlıklar yankılanıyordu. Kollarıma tırnaklar saplanıyordu.

Anne! Lütfen! Hayır!

Nefes alamıyorum!

Gözlerimi sımsıkı yumdum, başımı iki yana sallayarak yüzümü yastığa gömdüm.

Hayır, hayır, hayır. Ona bakma. Aklından çıkar. Aklından çıkar!

Kolum yine sızlamaya başladığında çığlıklar kesildi. Bramwell'in kolumda bıraktığı çürüğe baktım.

Aklıma yalvaran gözleri ve titreyen kasları geldi. Kolumu sıkıca kavradığında ve tenimi okşadığında yüzünde beliren huzurlu ifadeyi hatırladım.

Sızı dindi.

Yatağa bağlı olan kolumu çözdüm, çaresizlik içinde acı hissinin daha önceki kâbusun geri gelmesini engellemesi için başparmağımı çürüğe bastırdım.

İşe yaradı.

44. Bölüm

L I L I A

Geçen sefer laboratuvarıdan çıkmadan önce çıkardığım laboratuvar önlüğü, kapının hemen dışındaki vestiyere asılıydı. Profesör Bramwell'ın istediği gibi önlüğü giydim ve tuş takımına şifreyi girdim. Laboratuvarın kapısı klik sesi çıkararak açıldı. Profesörün sıralardan birine oturmuş, bir dizüstü bilgisayarda bir şey yazdığını gördüm. Etraftaki mumların titrek ışığı, laboratuvara sanki bir *Jekyll ve Hyde* romanından fırlamış gibi ürkütücü bir hava katıyordu.

Gala gecesi sürdüğüm ruju yeniden dudaklarıma sürmüştüm. Dudaklarımı yaladım. Profesörün dikkatini çektiğini düşündüğüm tonda.

Yanında bir stereo mikroskop duruyordu ve karşı taraftaki büyük cam kutuda, beklendiği gibi duvarlara yapışmamış, kafeslerinin zemininde yatan iki küçük, mor renkli sominyx güvesi vardı.

“Yeni evcil hayvanlar mı?” dedim. Kutunun üst kısmındaki küçük delikleri ve yemeleri için kutuya yerleştirilmiş olan bir kâse orman meyvesini gördüm. Elbette, midemi bulandıran kanlı bir et parçası da vardı.

“Onuncu Test Grubu,” diye homurdandı klavyede yazmayı kesmeden.

“Toksini incelemek için kullandığınız güveler bunlar mı?”

“Evet.”

“İsim koydunuz mu?” Güveleri şöyle bir incelediğimde, gerçekten de onları birbirinden ayırt edebileceğimiz kadar farklı renkleri olduğunu gördüm. Birinin beyaz bir lekesi, diğerinin eğri bir hortumu vardı.

“Hayır. İsim koymadım.” Gözleri hâlâ mikroskobun merceğindeydi.

“Çok yazık. Onlara ayrı isimler vermemek uğursuzluk getirir.”

Kaşını kaldırıp bana baktı ve dudaklarımı fark edince başını çeviremedi. Hafifçe öksürüp önüne döndü ve kaşlarını çattı. Ruju fark ettiği için zafer kazanmış gibi hissederek yanağımın iç kısmını ısırdım. “Eh, madem isim koymak gerektiğini düşünüyorsunuz, siz koyun.”

“Ben mi? Vay canına. *Baskı* hissediyorum. Deneyin başarılı olmasını istiyorsak, iyi isimler olması gerek, öyle değil mi?”

“İsimlerinin önemi olduğunu sanmıyorum.”

Gülümseyerek güvelere döndüm. “Bu arada, kedinin ismi ne?”

“Bane.”

“Yoksa bir DC hayranı mısınız?”

“Hayır. Sadece iş alanımı ihlal eden meraklı kedilerin hayranı *değilim*.”

Demek kedi ona miras kalmıştı. Yine de orada kalmasına izin vermesi şirindi. Hem ona isim de vermişti. Tekrar güvelere dönüp kanatlarındaki garip eğriliği incelerken, aklıma annemin hastalığının daha ileriki aşamalarında omurgasının nasıl eğilmeye başladığı geldi. Acı içinde topallayarak yürüyüşünü izlemenin beni hep nasıl çaresiz ve üzgün hissettirdiğini düşündüm. Kalbimde tok bir sızı hissettim ve hafifçe öksürdüm. “Evet, isim konusu. Bence kanadında beyaz bir benek olan Akhilleus, önceki eğri hortumlu da Patroklos olmalı.”

Profiline bakarken kaşlarım indirdiğini gördüm ve bu adamın bir gün boyunca kaş çatmak için kaç kasını kastediğini merak ettim.

“Yunan mitolojisine mi meraklısınız?”

“Sanırım, sizin geleneksel dünyanızda öyle gözükebilir.”

“Peki, *sizin* dünyanızda neyi temsil ettiğini sorabilir miyim?” Mikroskobunun yanındaki defterine kabataslak bir resim çizdi. Koyu renkler kullandığına bakılacak olursa, larvanın renginin koyulaşmasını temsil ediyordu.

Çizdiği resme bakarken, parmak eklemine hemen altındaki ufak, beyaz bir yara izi dikkatimi çekti ve bunun nasıl oluştuğunu merak ettim. Eli aniden hareketsiz kalınca başımı kaldırdım ve kaşını beklentiyle kaldırdığını görünce sorusunu yanıtlamadığımı fark ettim. “Bir süre önce okuduğum bir aşk romanı.”

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti. “Eminim ki çok bilgilendiriciydi.”

“Aşk konusunu hafife almayın, Profesör. Aşkın, *biyolojik* açıdan insanlar için önemli olduğu kanıtlanmıştır. Tansiyonu düşürür, depresyonu azaltır ve uyku düzenini düzeltir.”

Yüzündeki düşünceli ifade, muzip bir gülümsemeye dönüştü. “Bir *okur* olarak siz ne gibi bir fayda elde ediyorsunuz? Aslında, bir röntgenci oluyorsunuz. Bu hayali karakterlerle yakın bir ilişkiniz yok.”

“Nereden biliyorsunuz? Hayali erkek arkadaşlarıma derinden bağlanıyorum.”

Yine kaşlarını çatı. “*Erkek arkadaşlar mı?*”

“Çok kitap okurum.”

Başını iki yana sallayarak ofladı. “Tamam. Akhilleus ve Patroklos olsun,” dedi.

“Kulağa Onuncu Test Grubu’ndan daha hoş geliyor.” Parmagımı camın üstünde gezdirirken, güvelerin uçmaması ya da benden ürkmemesi beni meraklandırdı. “Bunlarda ne gibi bir sorun var? Neden kafesin dibinde duruyorlar?”

“Uçma becerilerini etkileyen bir sorun yaşıyorlar. Kanatlarını germek için kullandıkları kaslar hasarlı.”

“Siz de bunu düzeltebileceğinizi umarak onlara toksin enjekte etmek istiyorsunuz.”

“Doğru.”

“Bunu başardığınız oldu mu?”

“Hayır. Toksin kasları tamir etmeye fırsat bulamadan, güve toksini metabolize ediyor.”

“O hâlde, çözüm metabolize etme hızımı düşürmek. Nasıl?”

“Bunu bilseydim, ardı arkası kesilmeyen sorularınızı yanıtlamak yerine –yine– bir yatta şampanya içiyor olurdum.”

Güvenin, camda aşağı doğru indirdiğim tırnağımı topallayarak izlediğini görünce gülümsedim. “Buraya gelirken yaptığım feribot yolculuğunda, hayatımda ilk kez bir deniz aracına bindim. İlk kez bir deniz yolculuğu yaptım. Parmağımı bugüne kadar bir kere bile suya sokmadım.”

Görüş alanımın kenarında, başını mikroskobundan kaldırıp bana baktı. “Hiç denize girmediniz mi?”

“Denizden hep çok korkmuşumdur. Büyüklüğünden. Gücünden. Bir insanı ayaklarından yakaladığı gibi kıydan kilometrelerce uzağa taşıyabilmesinden. Sonra, bir hiçliğin ortasında tek başınıza kalıyorsunuz, sürükleniyorsunuz. Kim bilir altınızda neler yüzüyor.” Feribot yolculuğunda hayal ettiğim sahneyi düşündüm. “Derin sular beni çok korkutuyor.”

“Belki de deniz sizin derinliklerinizden korkuyordur, Bayan Vespertine.” Bunu komik bulduğunu ele veren ses tonu ve yanağındaki gamze, bana ciddi olmadığını söylüyordu ama acaba esprisinde bir gerçeklik payı olabilir mi diye merak ettim. Acaba adam iltifatlarını bu şekilde gizliyor mu ya da hakaretlerini hoş gülümsemelerle ve şiirsel sözlerle hafifletiyor mu diye de düşündüm.

“Çok saçma,” dedim ona uyararak. “Deniz hiçbir şeyden korkmaz.” Tekrar güvelere döndüm, gülümsememek için kendimi tuttum. “Evet, artık güvelerin ismi olduğuna göre bu deney başarısız olamaz.”

“Öyle diyorsanız öyledir.” Gözünü mikroskobun merceğinden ayırmadan yanındaki defteri aldı ve bana uzattı. “Sizin için bir iş listesi hazırladım.” Defterin arasından üstünde ‘Vespertine’ yazan küçük bir yapışkanlı not kâğıdı gördüm. Not kâğıdının olduğu sayfayı açınca, okunması mümkün olmayan bir el yazısıyla karşılaştım.

“Aman Tanrım. Bu kadar kötü yazmak için kursa falan mı gittiniz?”

Bu sorum hoşuna gitmemiş gibi homurdandı. “Unutmayın ki bu işi *siz* istediniz. Ben bir teklifte bulunmadım.”

Listedeki ilk işi okumaya çalışarak içimden gülümsedim ve özellikle yapmak istemediğimi söylediğim sıkıcı işlere koyuldum.

Saatler hızla geçti ve bir kez daha gitme vakti geldi. Bir önceki gece yaptığı gibi bana durağa kadar eşlik etti. Nasıl birlikte yürüdüğümüzü ve bir anda yere yığıldığını hatırlayınca, sinirlerimin fena hâlde gerildiğini hissettim.

“Bu akşam milyon tane soru yok mu?” Avluda yürürken yıldızlara baktı.

Gülümseyerek bakışlarımı önüme çevirdim. “Tamam, pekâlâ. Unutmayın, bunu siz istediniz.”

“Sorumluluğu sonuna kadar kabul ediyorum.”

“Bir tıp derecesi olan kadrolu bir profesör olmak için biraz gençsiniz. Nasıl oldu bu?”

“Hızlı ilerlemem sağlandı. Doğru bağlantılarınızın olması işe yarıyor. Bunu unutmayın.”

Yanağımın iç kısmını ısırarak bir sonraki soruyu sorsam mı diye düşündüm. Günlerdir aklımdaydı ve durup dururken soracak kadar cesaretimi toplayamamıştım ama soru sormama izin verdiği için neden sormayayım diye düşündüm. “Neden o gece beni arabanıza taşıdınız? Beni bahçede bırakabilirdiniz. Birisi beni bulurdu.”

Bana baktığında, kaşını bana çok çekici gelen bir şekilde kaldırdı. “Bana şantaj yapacağınızı bilseydim, sizi orada bırakırdım.”

Güldüm. “Bana kolay kolay şantaja izin verecek bir adam gibi gelmediniz.”

“Siz de bana kadavralarla ve parazitlerle dolu eski bir laboratuvara kendisini kapatmak isteyecek genç bir kadın gibi gelmediniz. Ama buradayız.”

Annemin ölümünden sonra bu konunun ilgimi hâlâ neden bu kadar çektiğini düşünürken, yüzümdeki gülümseme silindi. Merak ettiğim şeylerin beni neden bu kadar etkisi altına alabildiğini düşündüm. “Hayatımla ilgili anlamlı bir şey yapmak istiyorum. Bunu aileme borçluyum.”

“Ailenize hiçbir şey borçlu değilsiniz,” dedi hakarete uğramış gibi. “Tutkuların peşinden başkaları için gidersek, hiçbir işimize yaramazlar. Mecburiyetlere dönüşürler. İstenmeyen şeyler olurlar.”

“Bu proje sizin tutkunuz.”

“Öyle sanırım. Politik saçmalıklara rağmen.” Bana baktı. “Sizinki nedir?”

Bu soruyu defalarca başvurularda ve mülakatlarda yanıtlamıştım ve her zaman insanlara yardım etmek gibi nazik bir yanıt vermiştim. Ama bu da doğru değildi. Son yorumunu düşünerek onun da bunu anladığını tahmin ettim ve dürüstçe yanıt verdim. “Bilemiyorum. Sanırım, hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Öğrenmeyi çok seviyorum. Günün birinde *noctisomiasis*’in tedavisini bulmak istiyorum. Sizi işsiz bırakmak istiyorum.”

“Bol şans.” Dudaklarının hafifçe kıpırdamasından, gülümsememek için kendini tuttuğu belliydi. “O gece sizi neden bahçede bırakmadığımla ilgili sorunuzun yanıtına gelince, ilginç bir baş belası olduğunuzu düşünüyorum.”

“Eh, bu kadar antisosyal bir adam için uygun bir yanıt sanırım,” dedim.

Gözünün kenarındaki kırışıklık, bana belli belirsiz gülümsemediğini anlatıyordu. Tanrım, adam gülümseme konusunda çok pintiydi. “Haklısınız. İtici olmak gibi bir beceriye sahibim.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Sınıfta önümde oturan kız öyle düşünmüyor,” dedim kendime hâkim olamadan.

“Ne olmuş ona?”

Kızdan söz ettiğime ânında pişman oldum. “Kız...” İki gün önce profesörün dersten önce gömleğinin kollarını sıyırdığı ânın bir fotoğrafını çektiğini ve fotoğrafa bir yorum eklediğini hatırladım: *Profesörün elleri boynumda* . “Derslerinizde dikkatle gözlem yapıyor.” Ona kaçamak bir bakış fırlattığımda, kaşlarını çatmış yere baktığını, kızın fotoğrafta ölümsüzleştirdiği gibi sıyırdığı gömleğinin altında o enfes kol kaslarının açıkta olduğunu ve ellerini ceplerine soktuğunu gördüm. “Güzel bir kız,” dedim tepkisini ölçerek. “Sizin tipiniz gibi.”

Biraz ileride durağa yaklaşmakta olan otobüsün far ışıklarını gördüm.

“Kesinlikle değil. Söz konusu öğrencilerim olduğunda, belirli bir tipim yok.”

“Kızın büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağından eminim.” O noktada, artık kızıdan söz ettiğimden emin değildim. “Farklı şartlar altında, kusursuz bir eşleşme olurdu.”

“Farklı şartlar altında...” Hafifçe gülümsediğini gördüm ve duraksamasının benim çılgın kalp atışlarımı geride bırakan bir heyecanı yansıttığını hissettim. Bir an için tereddüt etti. “Sizinle ilgilenebilirdim.”

Şok içinde nefesimi dışarı verdim. İstifimi bozmamak için boş yere çantamın kayışını kavradım ve yutkunarak kuruyan boğazımı rahatlatmaya çalıştım. “Ben de size izin verebilirdim.” Tam o sırada, önümde duran otobüs o müthiş âni mahvetti. Tabii, buna müthiş bir an denebilirse. “İyi geceler, Profesör.”

“İyi geceler, Bayan Vespertine.”

45. Bölüm

L I L I A

Ne?

İlk entomoloji sınavıma bakarken, ekrandaki notuma bir anlam vermeye çalıştım.

Seksen puan üstünden kırk beş almıştım; yüzde elli altıya denk geliyordu. Ortaokuldan beri ilk kez bu kadar düşük not almıştım.

Yanıtlarımın yanında sayfalarca kırmızı renkle yazılmış açıklama olduğunu görünce, bu not makul gibiydi... ta ki açıklamaları okuyana dek. Notlarda, noktalı virgül olması gereken yerlerde virgül kullanmam, Gilchrist'ın yeni bir paragraf sandığı ama aslında bir öncekiyle bağlantılı olan kısımlar gibi saçma teknik hatalar belirtilmişti. Ayrıca, belli ki önemli noktaları onun istediği ölçüde paragraflara ayırmamıştım.

Yanaklarım alev alev yanarken, ağlamamaya çalışarak dersin bitmesini bekledim. Bir başka öğrenciyle not kıyaslaması yapmak isterdim ama o sınıfta tanıdığım tek kişi o gün gelmemiş olan Spencer'dı ve galadaki olaylardan sonra onunla konuşmak istemiyordum. Daha sonra beni aramaya çalıştığı hâlde yanıt vermemiştim.

Dersten sonra, Profesör Gilchrist'la konuşmak isteyen diğer öğrenciler kısa bir sıra oluşturdu ve kaçıp gitmek istediğim hâlde sabırla sıranın bana gelmesini bekledim. Nihayet sıra bana

geldiğinde, son bir saat içinde öfkeden elim titremeye başlama-
sına rağmen öne çıktım.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Vespertine?” Kadının
bıkkın ses tonunu duyunca, daha da sinirlendim.

“Notum... içerikle ilgili gözüküyor. Uzun yanıtlarım ve çok-
tan seçmeli soruların yanıtları doğrudu, değil mi?”

“Hı-hı. Ve?”

“Dilbilgisi ve *format* hataları yüzünden mi yüzde elli altılık
bir not aldım? Bu konuların önemli olduğunu ve not dağılımın-
da ne kadar ağırlıklı olduğunu kesinlikle belirtmediniz.”

Şikâyetim, yüzündeki umursamaz ifadeyi silmedi. Hatta
daha da pişkin bir tavırla bana baktı. “Bu, bir üniversite dersi.
Artık düzgün bir kompozisyon formatımn nasıl olması gerekti-
ğini biliyor olmalısınız.”

“Anlıyorum ama... *elli altı* mı? Bütün soruları doğru yanıtla-
dım. Materyalleri anladığım belli ama uzun yanıtlarımın düzeni
ve içeriğiyle ilgili tek bir yorumda bulunmamışsınız.”

Omuzlarını geriye attı, dirseklerini masasına dayadı ve par-
maklarını kenetledi. “Söyler misiniz, günün birinde araştırma
yapmayı düşünüyor musunuz?”

“Evet.”

“Evet.” Kaşlarını hem bana acıyan hem de küçümseyen bir
gülümsemeyle kaldırdı. “Hibe yazışmaları, bu araştırma proje-
lerine maddi destek bulmanın önemli bir parçasıdır. Formatta
hata yaparsanız, beceriksiz gözükürsünüz.” Konu kapanmış gibi
ellerini iki yana açtı. Toplam notuma ciddi bir etkide bulunacak
olan bir notu öylesine verdi.

“Bu, bir hibe yazışmaları dersi olsaydı... dediğiniz mantıklı
olurdu.”

“Lütfen, bana şartları yüzünden ayrıcalıklı olduğuna inanan
öğrencilerden biri olmadığınızı söyleyin.”

“Efendim?” Sözlerinin yarattığı şok beni sersemletmiş bir
hâlde hafifçe öksürdüm.

Çenesini küstah bir tavırla kaldırdığında, onu yanlış duy-
madığımı ya da ne demek istediğini yanlış anlamadığımı an-
ladım.

“Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum,” dedim. “Ben sadece ortalamamda yaratacağı etki yüzünden endişelendim.”

“Çok yazık ama ortalamanızı kesin olarak düşürecek. Sanırım, imkânları az olan öğrenciler Dracadia gibi üstün ve başarılarıyla gurur duyan bir kuruma uygun değil. Hakkınızda yanılmışım.”

“Hangi konuda?”

Parmağını siyah kahve bardağının kenarına hafifçe vurdu. “Bu sınav sırasında iki kere Spencer’a baktığınızı gördüm. Kopya çektiğiniz için sıfır vermediğime şükredin.”

Kopya çekmek mi? *Kopya çekmek!*

Bu suçlama, beni boğazıma yumruk yemişim gibi hissettirdi. Saatlerce o sınava çalışmışım.

“Ben kopya çekmem. Kopya çekmeyi düşünecek olsaydım, kesinlikle Spencer’ın kâğıdına bakmazdım.”

Keyifsiz bir sesle güldü ve başını iki yana salladı. “Ne kadar da küstah bir kızsınız. Kendinizden fazla eminsiniz.”

“Ne? Hayır, ben... Anlayamıyorum. Size yemin ederim ki bir kere bile kopya çekmedim. *Asla* çekmem.” Ağlamak üzere olduğum için sesimin titremesi hiç hoşuma gitmedi. “Burada başarılı olmak istiyorum.”

“Eminim. Dahası, Dracadia’daki bazı profesörlere sergilediğiniz manipülatif davranışların işe yaradığından da eminim, Bayan Vespertine. Ama ben onlardan biri değilim.” Yüzünde beliren sinsi gülümseme, mideme paslı bir çatal gibi saplandı. “Şimdi, müsaade ederseniz önemli bir toplantıya katılmam gerek. Notunuz değişmeyecek.”

Sınıftan çıkarken, göğsüme buz gibi bir çaresizlik hissi yayıldı. Cavick’te öğle yemeği yemeyi planlamıştım ama o anda odama gidip biraz uyumanın daha iyi olacağını düşündüm. Yorgunluk ve öfke beni tüketmişti ve öğleden sonra iki dersim daha vardı.

Binanın yanından dolanıp küçük ara sokaktan geçerken, birisi kolumu yakaladı ve beni hızla çektiğinde geriye doğru sendeleyip sert bir şeye çarptım. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama birisi eliyle ağzımı kapattı ve beni geri geri ara sokağa çekti. Sokağa girdiğimiz anda, sırtıma binanın sert taş duvarı çarptı.

Spencer gözlerinden biri şişmiş ve morarmış, iki gözünün altında koyu renkli halkalar oluşmuş bir hâlde karşımda duruyordu. Ağlamak üzereymiş gibi titriyordu ve altdudağını sarkıtmıştı.

Bir çığlık attığımda, elini ağzıma daha sert bir şekilde bastırdı ve sinirle çenesini sıktı.

“Lütfen! Dinle beni! Bir saniye dinle. Sana yalvarıyorum.”

Hayretle ona bakarken ve ne yapabileceğini düşünürken, kalbim deli gibi atmaya başladı. Beni boğmayı deneyecek kadar aklını mı yitirmişti? Bana yumruk atabilecek kadar öfkeli miydi?

“O gece... seni incitmeye... çalıştığımı düşündüğünü biliyorum. Sana yemin ederim ki bir şey yapmadım, Lilia. Sana zarar veremem. Asla vermem.” Sesi, kontrolü kaybetmek üzereymiş gibi titriyordu. “Buradaki... kötü kalpli insanlarla ilgili... hiçbir şey bilmiyorsun. Profesör Bramwell onlardan biri. Anlıyor musun?”

Başımı evet ya da hayır anlamında sallamadım.

“O gece, beni fena benzetti. Gözümü bu hâle o getirdi.” Bunu duyunca, başımı iki yana sallamaya çalıştım ama öfkeyle dudaklarını gererek üstüme çullandı. “Evet, bu hâle o getirdi! Onu gördüm. O garip maskeyi çıkardı ve beni öldüresiye dövdü. Kimse bana inanmıyor. Langmore inanmadı. Babam da öyle. Sen bile inanmıyorsun.” Gözlerine dolan yaşlar parıldadı ve bakışlarını yere çevirdi. “O gece için bir planım var mıydı? Hayır.” Gözlerini sımsıkı yumdu, başını iki yana salladı. “Evet. Sen o elbiseyle geldiğinde, nasıl bir şey düşünmezdim? Ama sana uyuşturucu vermedim. Bunu yapmam. Sana yapmam.”

Başımı sert bir şekilde yana çevirdiğimde elini ağzımdan çekti. “Mel’e verdin mi?”

Kaşlarını çatıp ofladı. “Evet. Ama düşündüğün gibi olmadı. Ben sadece Jenny ve Bramwell konusunda ne bildiğini öğrenmeye çalışıyordum. Biraz gevşemesini istedim.”

“Onunla seks yapmaya çalıştın mı?”

“Flört ettim. Sadece öpmeye çalıştım. Dediğim gibi, benimle konuşmasını istedim.”

“O hâlde, o doğruyu söylemiş. Sen gerçekten de pisliğin tekisin.”

Parmaklarını koluma geçirip beni daha sıkı tuttu. “Bunu istediğim için yapmadım. Yapmak zorundaydım.”

“Bu da ne demek? Baban mı ona uyuşturucu vermeni söyledi?”

Yüzünde garip bir ifade belirdi ve panik hissiyle ensemin buz kestiğini hissettim. “Dedim ya? Bu okulda kötü insanlar var. Bazıları diğerlerinden daha kötü.”

“Seni Gilchrist’la gördüm. Onun... sana dokunduğunu gördüm.”

Utanç içinde kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırdı.

“Onu öptün.”

“İstediyini yapmazsam, beni dersinden bırakmakla tehdit etti.” Yüzünü buruşturup titrek nefesini dışarı verdi ve dudaklarını tiksintiyle büktü.

“Ne yapmanı istedi?”

Başını iki yana sallarken gözleri doldu.

“Spencer, senden ne yapmanı istedi? Sana bunları Gilchrist mı yaptırdı?”

Ara sokağın girişine baktı, tekrar bana döndü ve hızlı hızlı saçlarımı okşadı. “Senden hoşlanıyorum, Lilia. Çok hoşlanıyorum. Çok fazla. Aklımdan çıkmıyorsun ve benden nefret etmene dayanamıyorum.”

“Senden nefret etmiyorum. Sadece doğruyu söylemeni istiyorum.”

“Beni... biraz olsun umursuyorsan... bir arkadaş olarak değer veriyorsan, Bramwell’dan uzak durursun.”

“Neden söz ediyorsun? O, benim profesörüm.”

“Bazen onu sana bakarken yakalıyorum. Seni ne kadar çok izlediğinin farkında bile değilsin. Peşinden sınıfa geldi. Lanet olsun, şu anda bile seni izliyor olabilir. Adam çatlağın teki.”

Kafa karışıklığım muhtemelen yüzüme yansımış bir hâlde başımı hayır anlamında salladım.

“Evet. İzliyor. Kendine dikkat et, Lilia. Hatta okulu bırak. Senin için daha iyi olur.” Avcunu boğazıma dayadı ama sıkamak yerine başparmağıyla okşadı. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra, koşarak uzaklaştı.

Kadavra tüneline Profesör Bramwell'in laboratuvarına ilerlerken, içimi açıklayamadığım bir savunmasızlık duygusu kapladı. Öğleden sonrayı, Spencer'in yanıldığını kendime kanıtlamaya çalışarak geçirmiştim. Bramwell'ı, beni o şekilde izleyecek biri olmayacak kadar uzun süredir gözlemliyordum. Yine de söyledikleri zihnimi bulandırmıştı. Spencer'in ona karşı bir kin beslediği belliydi. Arkadaşının okuldan atılması bunu açıklayabilirdi, evet... ama bu öfke ne kadar ileri gidebilirdi? Gerçekten Bramwell'ı saldırganlıkla mı suçlayacaktı? Yoksa onu, beni gizlice izleyen bir sapık gibi mi göstermek istiyordu?

Sorunlarımın her an devrilebilecek bir Jenga kulesi gibi biriktiği yetmezmiş gibi Bee'nin okulu da aramış, geri kalan ücretin sadece yarısının krediyle karşılanabileceğini, en kısa zamanda beş yüz dolar yollamam gerektiğini söylemişlerdi.

Elimde olmayan beş yüz dolar.

O günün olaylarının ağırlığıyla laboratuvara girdim. Profesör Bramwell'ı, her zamanki yerinde, öne eğilmiş bir hâlde bir şeyi incelerken buldum. Yanında bir mum yanıyordu, elindeki pensi masanın üzerine bırakmıştı. Bu manzara, aklımdaki Spencer, Bee ve Gilchrist'le ilgili düşünceleri -ve çirkin yüzünü çoktan göstermiş olan diğer tüm sorunları-bir kenara itmeme için yeterliydi.

Ayak bileklerime bir şeyin sürtündüğünü hissedince, eğilip Bane'i şöyle bir okşadım. Bu kadar boktan bir günde beni içtenlikle karşıladığına minnettar oldum ve Profesör Bramwell'a yaklaştım. Mikroskobun ekstra geniş tablasına bir güveyi yerleştirdiğini, güvenin yarık boğazının altındaki organları incelediğini gördüm. İnce uzun, siyah bir solucanı havaya kaldırdığında, solucan kıvranmaya, etrafa uzanmaya başladı. Profesör başını yana eğip bir pens daha aldı ve paraziti inceleyebilmek için bir ucundan pense sıkıştırdı. "Hergele."

"Ne oldu?" diye sordum ses tonu beni meraklandırınca.

"Dişli bir tane daha."

“Diş mi?”

Solucanı güvenin yanına koyup bir ucundan tutmaya devam etti ve merceğin altına koydu. Küçük kare görüntüleme ekranına baktığımda pensi ısırmaaya çalışan minik sivri dişleri andıran şeyler gördüm. “Evrım geçirmişler.”

“Şimdi bana bunların...” Bunu düşünmek bile içimi ürpertiyordu. Büyük bir ihtimalle o saate kadar öğle ve akşam yemeği yememiş olmamın da etkisi vardı.

“Evet. Belli ki artık bir şeylere yapışabiliyorlar.” Solucanı kaldırıp içinde şeffaf bir sıvı olan bir kavanoza koydu ve üstünü bir kapakla kapattı. Yanındaki mumu aldı, başka solucanlar arıyormuş gibi güvenin üstüne tuttu.

Mumu tuttuğu açıda, alevler parmak eklemlerinin üstünü yaladı. Ama bundan etkilenmediğini fark edince şaşırdım. Kıpırdamadı. Alevi hiç hissetmemiş gibi kıpırtısız duruyordu.

“Profesör!” Üstüne atıldım. Profesör irkildi, içinde solucan olan kavanozu yere devirdi ve kavanoz tuzla buz oldu. Solucan karoların üstünden kıvrana kıvrana gider deliğine doğru gitti.

“Hayır! Kahretsin!” Soluna doğru koştu, kaygan zeminde kaydı ama dengesini sağlayıp ayakkabısıyla gider deliğini kapattı. Solucan profesörün ayakkabısına çıktı, üst yarısını kaldırdı ve başını ayakkabının deri yüzeyine indirdi. “Bana pensi verin!”

Hemen sıraya koşup pensi aldım ama bu arada tıpkı profesör gibi birkaç damla suyun üstüne basıp kaydım.

Bu sefer, profesör hızla öne atıldı, düşmeme fırsat vermeden kolumdan tutup beni kaldırdı.

Bir an için donakaldım, bunu fırsat bilip soluklanmaya çalıştım ama aynı anda başımızı solucana çevirdiğimizde, gider deliğinden içeri kayan kuyruğunun ucunu gördük.

Bir nefes verdi. “Kahretsin.”

“Çok özür dilerim. İstemedim oldu...” Yorgunluğum açlıkla birleşmişti; buna bir de onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın ağırlığı eklenince, sesim titredi ve dolan gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Hâlâ kolumu bırakmadığını fark etti, kaşlarını çatıp geriye çekildi ve ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. “Neyiniz var?”

Ona söylemek istemediğim için başımı iki yana salladım çünkü ona söylersem kesin ağlayacaktım ve adamın önünde ağlamamaya kararlıydım. “Dağınıklığı temizleyeyim.” Temizlik malzemelerinin durduğu dolaba doğru gidecek oldum ama yana adım atıp yolumu kesti.

“Lilia, bana sorunun ne olduğunu söyle.”

İsmimi söylediğini duyunca göğsümde garip bir kıpırtı hissettim ve yüzüne bakıp endişeli bir ifadeyle bana baktığını görünce gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

“Söyleyemem.”

“Söyle. Hemen.”

Neden Gilchrist’ı koruyordum? Kadın o sözleri söylerken, bir saniye durup da beni düşünmüş müydü? Hayır. Hatta büyük bir olasılıkla sözlerinin beni ne kadar üzdüğünü bildiği için o zalim kalbi mest olmuştu. Nasıl bir insan olduğumu bir şekilde anlamıştı ve özgüvensizliğimin en derin kuyularına ulaşmıştı. “Gilchrist beni bir sınavda kopya çekmekle suçladı. Sınav notu olarak bana elli altı vermiş.”

Profesörün gözü seğirdi, çenesini sıkı. “Sahi mi?”

“Kopya suçlamasında diretecek mi bilemiyorum ama diretirse her şey mahvolur. Okuldan atılırım ve bir sonraki dönem kabul edilmem.”

“Sakin ol. Bunu kanıtlaması gerekir.” Kararlı ses tonu endişelerimi tırtıklı bir bıçakla keser gibi dağıttı ama tamamıyla yok edemedi.

“Spencer’dan kopya çektiğimi iddia etti. Daha önce de Spencer’ı dersten bırakmakla tehdit etmiş. Spencer benim hatırım için doğruyu söylemez.”

Alaycı bir sesle güldü. “Sanki Spencer kopya çekilecek ...” Lafını tamamlamadan sustu.

Homurdanarak söylediği bu sözler nedense hoşuma gitmişti ve zihnimdeki bulanıklığı biraz dağıtmıştı. Belki de adam nadi-ren iltifatta bulunduğu içindi. Ya da belki de benim tarafımda olduğunu hissettiğim içindi.

“Bir öğrencinin kopya çektiğini kanıtlamak zahmetli bir iştir. Onun bununla uğraşacak enerjisi ya da motivasyonu olduğunu hiç sanmıyorum.”

Ona günümle ilgili ufacık bir ayrıntıdan söz edip rahatlayınca, içim bomboş kalana ve arınana kadar bütün sorunlarımı, her tatsız ayrıntıyı anlatmak istedim ama bunu yapmayacaktım. Her şeyin üstüne bir de benim maddi sorunlarımı öğrenmek zorunda değildi.

Adamın büyük bir ihtimalle nereye harcayacağını bile bilemediği kadar parası vardı. Bee'nin okuluna binlerce dolar borcum olduğunu, hesabımda sadece on dolar kaldığını duysa, bunlar ona saçma gelirdi. O okula giden bütün öğrencilere de saçma gelirdi. Daha benim gibi maddi zorluk çeken tek bir kişiye bile rastlamamıştım. “Bazen buraya gelmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Sürekli mücadele etmek zorunda olduğumu hissediyorum. Kazanmanın bir yolu yokmuş gibi.”

“Ne yapacaksın? Covington’a geri mi döneceksin?”

“Bilmiyorum. Geri dönmeyi istemiyorum ama...”
Bramwell'ın bana her hafta ödemeyi kabul ettiği iki yüz dolarla Bee'nin okul ücretini ödeyebilsem bile, bunu yapmam iki aydan uzun sürecekti. Tabii, Conner kendi payına düşeni öderse. “Bazen her şey çok zor geliyor.”

“Çözümün okulu bırakmak mı? Bursunu bir kenara atmak mı?”

“Dediğim gibi, bunu yapmak istemiyorum ama...”

“Aması yok. Zeki olabilirsin ama bazen çok aptalca şeyler söylüyorsun.”

Aklımdan tam olarak neler geçtiğini bilmiyordum. Gilchrist, sayısız sorunumdan sadece biriydi, bu yüzden ona güvenmeyi deneyebilirdim ama yanıtı yine de beni kızdırmıştı. Nedense zengin insanlar hep öfkemi tetikliyordu. Bu huyumdan hiç hoşlanmıyordum ama ne yazık ki onlar, kendi sorunlarını başkalarınıninkiyle aynıymış gibi görme eğilimindeydiler. Profesör, kız kardeşimin okul ücretini ödeyebilmek için bir internet sitesine lanet olası bir porno videosu yüklediğimi bilse ne düşünürdü acaba? Beni yargılar mıydı? Yoksa bana erdem ve haysiyet üzerine nutuk mu çekerti?

“Ne zamandan beri bunu umursuyorsunuz? Memnuniyetle kimsenin kavanozları kırmadığı, örneklerin musluk giderinden kaçmasına neden olmadığı sessiz laboratuvarınıza döneceğinizden eminim. Bu okula, tek bir gece için elbiselere yüzlerce dolar harcayan öğrencilerin arasına ait değilim. Altın ejderha logolu şirin küçük bardaklarda latte’ler alan öğrenciler...” dedim bileğimi kibirli bir tavırla bükerek. “...notlarından ve ders çalışmaktan başka bir şey düşünmek zorunda olmayan öğrenciler. Onların aklımdan bile geçmeyen şeyleri dert edinmekten usanmıştım artık.”

“Covington’a geri dönmek, tüm bu sıkıntıları sonlandıracak mı?”

“Tabii ki sonlandırmayacak. Ama Covington’da herkes mücadele ediyor. En azından orada bir ucube gibi dışlanmıyorum.”

“Anladım. Harika. Nefret ettiğin ve hayatının sonuna kadar pişman olacağın boktan bir işe gireceksin.”

“Sizin için kalıp kalmamam neden önemli?” Birden neden bunu önemseddiğini anlayabilmek için hiç görmediğim kadar anlayışlı bir ifadeye bürünmüş olan gözlerine baktım.

“Önemli.”

“Neden?”

“Burada sana hiç beş para etmiyormuşsun gibi davranıldı mı? Hiç birisi paran olmadığını yüzüne vurdu mu?”

Gilchrist’ın, o anda beni derinden etkilediğini fark ettiğim sözlerini düşündüm ama bunu dile getirmeye gerek görmedim. Ağzımı açmadığımda, bunu bir “hayır” olarak kabul etti.

“Kendine acımayı kes. Saçmalıyorsun.”

“Ben mi saçmalıyorum? Neden? Zengin seçkin kişilerle aynı sorunları yaşıyorum diye mi?”

“Hayır. Kendini onlarla kıyaslama zahmetine girmen çok saçma.”

“Ah, doğru. Az kalsın farklı bir kulvarda olduklarını unuttuğum. Beni gerçekliğe geri döndürdüğünüz için teşekkür ederim.” Bütün öğleden sonra içimi kemiren şeyi itiraf edecek cesareti bulduğumda gözlerim doldu. “Belki de Gilchrist, *imkânları az olan öğrenciler Dracadia gibi üstün ve başarılarıyla gurur duyan bir kuruma uygun değil* derken haklıydı.”

Gözleri öfkeden karardı. “Sana böyle mi dedi?”

Bunu yüksek sesle söylediğim için pişman olsam da birisine söylemek güzel bir histi. Hâlâ gururumu didikleyen utanç hissini biraz olsun içimden atmak güzeldi. “Evet. Beni içinde bulunduğum şartlardan dolayı ayrıcalıklı davranmakla suçladıktan sonra. O yüzden, şimdi bana *neden* saçmaladığımı söyleyin. Kendimi neden diğer öğrencilerle kıyaslamaya hakkım olmadığını söyleyin. Neden *ait* olduğum yere geri dönmemem gerektiğini söyleyin.”

Çenesindeki kas seğirdi, tiksintiyle dudaklarını büktü. “Çünkü onlardan daha iyisin. Daha güçlüsün. Ne yazık ki istediklerini elde etmek için daha çok çaba sarf etmen gerekiyor. Ama onların sahip olmadığı bir anlayışa sahipsin. Sen sıradışısın, Lilia. Dehanı, Loretta Gilchrist gibi kıskanç bir cadalozun cahil sözleri yüzünden heba edersen, yemin ederim ki hayatının en korkunç suçunu işlemiş olursun.”

Yüzüm utançtan alev alev yanmaya başladı. Kollarım boyuna sarılma ve onu öpme dürtüsüyle titriyordu. Ama yalnızca yüzüne baktım, güçlkle içime çektiğim nefeslere odaklanmaya çalıştım.

Aramızdaki o boğucu gerilim, bir sürtünmeyle parlayan kibrit çöpü gibi en küçük bir cesaretle alev alabilirdi. Eliyle yaslandığı sırayı kavradı; o anda, mum ışığında kolundaki parlak kırmızı yanık izini ve kabaran derisini fark ettim.

“Aman Tanrım.” Eline uzandım ama kolunu kendisine çekip yumruğunu göğsüne dayadı. “Çok kötü yandınız. Elinizi temizleyip sarmanız gerek.”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“Peki,” dedim geriye doğru bir adım atarak. Elbette, geçmişte bir ara acil serviste, klinik rotasyonlarda ve yanık ünitelerinde çalışmış olmalıydı. “Hiçbir şey hissedemiyor musunuz?”

“Hayır. Hiçbir şey hissedemiyorum.”

“Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Hissedememek dehşet verici bir şey olmalı.”

Elini indirdi, parmaklarını esnetti. “Alıştım sanırım.”

“Hayatınız boyunca böyle miydiniz?”

“Evet.”

“Çok üzüldüm.”

“Bana acımanıza gerek yok, Bayan Vespertine.” Birden, sesi daha sert çıkmaya başlamış, aramızdaki mesafeye bir soğukluk çökmesine neden olmuştu. “Kırık cam parçalarını temizleyebilirsiniz çok sevinirim. Dikkat edin de bir yerinizi kesmeyin.”

“Elbette.”

Sonraki iki saat boyunca, kendimi sıkıcı laboratuvar işleriyle meşgul ettim: Otoklavlama yaptım, yeni agar solüsyonunu steril ettim. Gala gecesindeki gibi Profesör Bramwell’in zaman zaman bana baktığını fark ettim. Bunlar bir anlamı olmayan kaçamak bakışlardı. Sadece meraktan bakıyordu. Önceki gece, farklı şartlar altında benimle nasıl ilgilenebileceğini söylediğini hatırladım. Bu itirafı yapmasına neden olan şey, kabuğuna çekilmiş hâlinin altına gizlediği, battaniyeyle örtülmüş o kırıl-ganlıktı.

Çekerocağı silerken, içlerinde mor ve siyah renkli bir sıvı olan garip tüplerle dolu bir tepsi gördüm. Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim ve test tüplerinin üstündeki dikey etiketleri okudum: *NyxVar2.10*, *NyxVar2.12*, *NyxVar2.15*. Bunların altında *Noctisoma toksini* ve tarih yazıyordu. Bir şeyi ovalıyormuş gibi yapıp tüplerin içindeki garip sıvıyı inceledim. Mor ve siyah, neredeyse mermerli bir görünüme sahip olan şey, güvelere enjekte etmeyi planladığı sıvı olmalıydı.

Vardiyamın sonunda, Doktor Bramwell hiç konuşmadan beni otobüs durağına bıraktı. Omuzlarını sarkıtmış, gözlerini yere dikmiş yürürken düşünceli gözüküyordu. Sanırım onu soru bombardımanına tutamayacağım kadar yorgun olduğum için ikimiz de konuşmadan yürüdük. Tepeden aşağı inen otobüsün farlarını görene dek, geçen sefer yaptığı gibi beni uzaktan izledi ve ona el salladım. Ellerini ceplerine sokup arkasına döndü ve tekrar laboratuvara doğru gitti.

Koluma yağmur damlaları vurmaya başladı. Başımı geriye attığımda, soğuk damlalar yüzüme çarptı. Harika. Neyse ki otobüs yaklaşmıştı çünkü ben orada beklerken, damlalar daha hızlı düşmeye başlamıştı. Yağmur giderek hızlanıyordu.

Otobüs nihayet önümde durduğunda, yağmur iyiden iyiye şiddetlenmiş, sert bir şekilde kaldırıma vuruyordu. Tam o anda, çantamı ve kimliğimi laboratuvarda bıraktığımı fark ettim.

Kahretsin! Kahretsin!

Odama girebilmek için kimliğim gerekiyordu.

Kahretsin! Kahretsin!

Oflayarak şoföre yola devam etmesini işaret ettim ve sağanak üstüme yağarken ve derime eriyen mermiler gibi çarparken, koşa koşa laboratuvara geri döndüm. Ceset yakma odasına vardığımda, derimi kaplayan buz gibi damlaları silkeledim. Titreyerek, dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırarak soğuk kadavra tüneline yürümeye başladım. O gün, hava durumunda akşam yağmur yağacağını görmüş ama yağmura yakalanmadan geri döneceğimi tahmin ederek bir etek giymiştim. Şansıma o hâlde yağmurda yürümek zorunda kalmıştım.

Otopsi odasına girip laboratuvar önlüklerinin asılı olduğu kancalara doğru giderken, Profesör Bramwell görünürde yoktu. Oraya yaklaşırken, laboratuvar önlüğümün cebinden sarkan şeyi fark ettim. Bir nottu.

Notu açınca, üstünde Ejderhanın İni kafesinin logosu olan küçük plastik bir kart buldum. Yanındaki kâğıtta sadece şöyle diyordu: *Artık dilediğin zaman kahve alabilirsin. -B*

Profesörün kendisi için almış olduğunu tahmin ettiğim yıllık bir kafe kartıydı. Daha önce nasıl kendime acıdığımı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Asla bu kadar kendime acıdığım bir duruma düşmemiştim ama yorgundum. Stresliydim. Kafam karışık. Öfkeliydim. Tüm bu duygular bir araya gelmiş, kursesiz bir fırtına yaratmıştı. Buna rağmen bu sıkıntılarıma ona yaktığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Kancadan önlüğümü aldığımda, çantamın altında olduğunu gördüm. Çantamı aldım ama gecenin son otobüsü de gittiği için yurda kadar o korkunç yolu tek başıma yürümek zorunda olduğumu fark ettim. Sırılsıklam olacaktım ve bendeki o şansla annemin onca yıl haklı olduğunu kanıtlayarak feci bir zatürreye yakalanacaktım.

Derken, bir ses duydum: Yüksek, acı dolu, sıkıntılı bir sestti. Sırtım buz keserken, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sesi yine duydum ama bu sefer çok iyi tanıdığım bir erkek sesi olduğunu fark ettim. Bramwell orada mıydı?

Bir atak daha geçiriyor olabilirdi.

Ne yaptığımı düşünmeden, tuş takımına şifreyi girdim ve kapıyı açıp laboratuvara daldım. Atak bu sefer kalbini etkilerse diye yardım çağırmaya hazırlanarak telefonumu çıkardım. Mumlarla aydınlanan alanda etrafıma bakındım ve Akhilleus ve Patroklos'un içinde uçtuğu cam kutuyu gördüm. Uçuyorlar mıydı? Zihnim ısrarla bunun imkânsız olduğunu söyledi ama profesörü bulma girişimimi sadece bir an için duraksattı. Diğer kapılardan geçip Bramwell'in ofisine doğru gittim. Alçak bir inleme sesi duyunca adımlarımı yavaşlattım ve ofisine baktım.

Kitaplıklarına dönük bir şekilde masasında oturuyordu. Belinden yukarısı çıplak olduğundan kaslarının terden parıldadığını, iri kol kasının hemen altına bir turnike bağladığını gördüm.

Gözlerim karşısındaki test tüpleriyle dolu olan tepsiye takıldı. Bunlar daha önceden çekerocağın altında gördüğüm o mor, mermerimsi deseni olan tüplerdi. Yanlarında bir şırınga duruyordu.

Yanılmıyorsam, bunlar üstlerinde *NyxVar* etiketi olan test tüpleriydi. *Noctisoma* toksininin olduğu tüplerdi. Toksini *kendisine* mi enjekte etmişti?

Şok içinde donakaldım. Toksin vücuduna yayılırken sandalyesinde inleyişini ve boğuk sesler çıkarışını izledim. Telefon elimden kaydı, küt diye yere düştü.

Kahretsin. Kahretsin!

Elimle hızla ağzımı kapattım, telefonumu yerden alıp geri geri uzaklaştım. Onun sandalyesinden kalkarken çıkardığı sesleri duyarken, en yakındaki kapıya dönüp açtım ve içeri girdim. Ayak sesleri yaklaştı ve o panik ânında, karanlık odada sendelerken parmaklarımın altında soğuk metal bir yüzey hissettim ve elimi bir sürgünün üstünden geçirdim. Sürgüyü çektiğim gibi kapıyı açtım, kendimi içeri kapattım. Bariyerin öteki tarafında

diğer kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Ayak sesleri biraz daha yaklaştı.

Dudağımı ısırırken, beni orada bulmaması için dua ettim. Mahremiyetini sımsıkı koruyan bir adam, onu gördüğümünden şüphelenirse kim bilir ne tepki verirdi.

Ayak sesleri uzaklaşınca, titrek nefesimi dışarı verdim.

Ama kapıyı açmak için sürgüyü çektiğimde yerinden kıpırdamadı. *Eyvah. Hayır, hayır, hayır.*

Sürgüyü sarstım, yana çektim ama kıpırdamadı. Duyularıma o kadar berbat, leş gibi bir koku saldırdı ki gözlerim sulandı. Elimin tersiyle burnumu kapatarak öğürmemeye çalıştım. Önümü göremeden duvarı yokladım, bir ışık düğmesi bulup açtım. Tepede floresan bir ışık yandı ve arkama baktığımda, kendimi içeride tek bir muayene masası olan daha küçük bir otopsi odasına benzer bir yere hapsettiğimi anladım. Masanın üstündeki beyaz örtünün altında hiç şüphesiz bir ceset vardı.

Kaslarım titrerken ayak parmaklarımın üstüne kalkarak masaya yaklaştım. Attığım her adımda kalbimin isyan ettiğini hissediyordum. En sonunda, çarşafı aşağı çektim.

Masada, gövdesinde otopsi yapıldığına işaret eden Y kesikli dikişler olan, göz küreleri alınmış, geriye sadece iki boş göz çukuru kalmış bir adam vardı. Yine öğürecek gibi oldum, burnumdan derin nefesler almaya çalışırken boğazıma safra yükseldiğini hissettim. Cesedi o hâlde görmek sırtımın korkudan buz kesmesine neden oldu ve nefesimi aniden dışarı verip hızla örtüyü tekrar üstüne örttüm. Gözleri olmadığı hâlde yüzü bana tanıdık gelmişti ama onu nereden tanıdığımı bilemiyordum. Umurumda da değildi çünkü birden onunla orada mahsur kaldığımı fark ettim.

Hızla kapıya koştum. Göz küreleri olmayan bir cesetle bütün gece orada kalamazdım. Mümkün değildi! Sürgü tekrar kıpırdamayınca, kapıyı yumrukladım. Panik hissi boğazıma kadar yükseldi ve bir çığlık attım.

Korkunun soğuk parmaklarını ensemde hissettim. Arkama şöyle bir baktığımda, hayaleti andıran bir adamın muayene masasının yanında durduğunu gördüm. Alnımı kapıya dayayıp

gözlerimi sımsıkı yumdum. *Hayır, hayır, hayır.* İçgüdüsel bir hareketle avuç içimi kapıya vurdum.

Ağzımdan bir hıçkırık yükseldi. "İmdat! Kimse yok mu, yardım edin!"

Kapı ardına kadar açıldı ve kim olduğuna bile bakmadan kapıda duran kişiye sarıldım. Kollarımı boynuna doladım, beni bırakmasın, odadan ve içindeki ölüden uzak tutsun diye tırnaklarımı derisine geçirdim. Vücudumdaki bütün kaslar dehşet hissiyle kasılmıştı. Titrek nefesimi dışarı verdiğim anda gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

İlk başlarda kıpırdamadı ama sonra güçlü kollarını etrafıma doladı, beni kendisine çekti. "Ah, siktir, Lilia. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Korkunun içime yayılmasına izin vererek ona sarıldım. Bütün gece, o cesetle aynı odada mahsur kalabileceğim düşüncesi, her aklıma geldiğinde kemiklerime işledi. İşte o anda, ıslak saçlarımı usulca okşadığını hissettim. Başımı kaldırdığımda, gözlerinde pişmanlık parlayan Profesör Bramwell'in bana sarıldığını gördüm.

Saçlarımı daha ağır ağır okşamaya başladı, pişmanlık ifadesi yerini kafa karışıklığına bıraktı.

Gözlerinde merak ve tereddüt ifadeleri çatıştı ve avcunu yanağımdan aşağı indirirken, durup parmaklarını birbirine sürttü. Başparmağıyla altdudağıımı okşadı, eli tekrar saçlarıma gitti, tutamlardan birini parmaklarının arasından geçirdi ve hayretle bana baktı. "Seni hissediyorum."

İçime yayılan korku hissi yok olurken ona baktım ve elimi kaldırdım.

Benimkinden çok daha iri olan elini kaldırdı, avcunu avcuma dayadı ve parmaklarını kıvrıp elimi sıkıca tuttu. "Her şeyi hissediyorum." Boğuk bir kahkaha attı. "Her şeyi hissedebiliyorum!" Beni kollarına alıp döndürdü.

Karnımda kelekler uçuşurken, birkaç saniye önceki gözyaşlarıma rağmen kıkırdadım.

Profesör beni yere koyarken oda normale döndü ve beni göğsüne çekti. Sımsıkı tuttu. Kıpırdamadım. Bir önceki gece gibi

bana sarılmasına, soluklanmasına izin verdim. “Buz gibi olmuşsun,” dedi. Kendimi kollarına bıraktığımda, her yanından sıcaklık yayıldığını hissettim.

“Yağmur çok şiddetliydi ve...” Parmakları tüy gibi bir dokunuşla sırtımdan yukarı çıktığında ve kollarımı hafifçe okşadığında, ne dediğimi unuttum.

Nefesini dışarı verdi. Parmakları omuzlarıma ve boğazıma ilerledi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Tıraş kolonyasının o enfes baharat ve misk kokusu, nefesindeki tarçın kokusuyla birleşti ve aklımı başımdan alan bu karışım ağzımın sulanmasına neden oldu. Gözlerini dudaklarıma çevirdiğinde, acaba beni öpecek mi diye merak ettim.

Kalbimin huzursuz atışları arasında beni öpmesini beklerken saniyeleri saydım.

Ellerini geri çekecek gibi olunca, hemen kollarını yakalayıp sıkıca tuttum. “Hissettiğinizi hatırladığınız son şey neydi?”

Yüzünde acı bir ifade belirdi. “Kardeşim kaçırılıp öldürülmeden hemen önce onun eliydi.”

“Aman Tanrım. Çok üzüldüm.”

Kaşlarını çattı, parmak uçlarını köprücük kemiğimden gezdirip dudaklarını yaladı. “Seni hissetmek çok güzel,” dedi.

Heyecandan boğuk bir sesle “Sizi de,” dedim.

Meraklı bir ifadeyle parıldayan gözleri dudaklarıma kilitlendi, başparmağıyla okşadı. Bir sonraki hareketini tahmin etmeme fırsat kalmadan, başını eğdi ve beni dudaklarımdan öptü.

Seslerin hepsi dindi. Etrafımızdaki dünya silindi. Dudaklarını okşar gibi dudaklarımdan üstünden geçirirken, ağır ağır, bir deneme yapıyormuş gibi öpüştük. Sonra, yüzümü iki yanından tutup yüzüne çekti, kendisini tamamıyla öpüşmeye verdi ve te-nime tatlı bir heyecan ürpertisi yayıldı.

Bazı öpüşmelerin havai fişek etkisi yarattığını söylerler. Onunsa beni öpmesi, kokusunu ve tadını alabildiğim, duyularımı sessizce ele geçiren ağır bir ilaç gibiydi; ta ki hissedebildiğim tek şey o olana dek.

Nefesimi dudaklarıyla yutarken ve avuçlarını çıplak tenimde gezdirirken, kol kaslarını kavradım. Beni daha da kendisine

çekti ve öylesine derin bir tutkuyla öptü ki dizlerimin bağı çözüldü. Asla bir adam tarafından öpülmemiştim. Ergen çocuklar öpmüştü. Asla bir adam öpmemişti. Teknik olarak bir yetişkin olan Hayalet Çocuk bile Profesör Bramwell'in becerisiyle ve ustalığıyla boy ölçüşemezdi. Dilini dilime sürtüşü ve beni narın porselen bir bebekmişim gibi kollarının arasında tutuşu. O anda, o güne kadar gerçek anlamda beni kimsenin öpmediğini anladım.

Belime doladığı kolları sıkılaştırırken, ciğerlerimi yakmaya, kaburgalarımı zorlamaya başladı. Başımı geri ittim ama hemen başımın arkasını tuttu, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve beni daha büyük bir tutkuyla öpmek için dilini ağzıma sokarken çenesi gerildi. Başım dönmeye, nefes alma ihtiyacı zihnimde alarm zillerinin çalmaya başlamasına neden oldu. Dudaklarına karşı inleyerek avuçlarımı göğsüne dayadım.

İçine ani bir nefes çekerek başını kaldırdığında, aramızdaki mesafeye bir soğukluk çöktü ve şiddetlenen baş dönmesi dengemi bozar gibi oldu. Yana doğru sendelediğimde, kolumu tutup düşmemi engelledi.

Alnını alnıma batırdı, soluklanmaya çalıştı. "Özür dilerim. Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Sorun değil."

"Hayır. Hayır, sorun değil deme." Beni bırakıp geri çekildi. "Bu işi mahvedemem. Bu noktada mahvedemem."

Üstüne alınma, diye zihnim uyarıda bulundu.

Elini alnında gezdirip bana arkasını döndü. "Beni affet. Şu anda ne yapacağımı bilemez durumdayım. Ben böyle olsun istemedim..."

"Sorun değil. Anlıyorum. İkimiz için de gergin bir andı."

Bakışları arkamdaki otopsi odasına ve tekrar bana çevrildi. "Orada gördüklerinden kimseye söz etmeyeceksin."

"Tabii ki etmeyeceğim. Ama... kendinize toksin enjekte ettiniz," dedim. Yanıt vermediğinde, sadece o ürkütücü, sert ifadeyle bana bakınca devam ettim. "Çekerocağın altında tüpler gördüğümü hatırladım. Klinik deneyleri kendiniz üstünde yapıyorsunuz, değil mi?"

Yavaşça bana döndü. “Çok hassas bir durumdasınız, Bayan Vespertine.”

Spencer’ın sözleri zihnimde yankılandı. Beni Profesör Bramwell’in kötü bir adam olduğuna dair nasıl uyardığını hatırladım.

“Şu anda... enfekte olmuş durumda mısınız?”

“Hayır. Tabii ki değilim. Arıtılmış toksin bu.”

“Yani, hastalanmayacak mısınız?”

“Kesinlikle hayır.”

Güçlkle yutkunarak bakışlarımı önüme çevirdim. “Kimseye söylemem.”

“Size nasıl güvenebilirim? Bunu bana karşı kullanmayacağınızı nereden bileyim?”

Uzanıp elini tuttum, parmaklarımı parmaklarının arasından geçirip gözlerinin içine baktım. “Söz veriyorum.”

Bir şey homurdanarak elini elimden ayırdı. “Gelin,” dedi sert bir sesle. “Sizi yurda bırakayım.”

“Yurda mı? Birileri bizi görmez mi?”

“Ormanın içinden geçen bir yol var.”

“Dışarıda sağanak var,” dedim çünkü ne yalnız olmak istiyordum ne de onu tek başına bırakmak istiyordum. Ya yine nöbet geçirirse ve yanında kimse olmazsa? “Biraz beklesem iyi olur. Ya ters bir tepki oluşursa?”

Buna hayatta evet diyeceğini sanmıyordum ve dilimin ucuna kadar gelen itirazı söylemeye hazırlanmıştım ki başını bir kere salladı. “Peki.”

Bramwell bir deftere hızlı hızlı notlarını yazarken, uzun çoraplarımla koltuğa yayıldım ve yarınki ders için telefonumda ders kitabından bir sayfa okumaya başladım. Pikaptan yumuşak bir piyano müziği yayılıyordu, hoş atmosfer hâlâ kemiklerimde hissettiğim müthiş heyecana karışıyordu. Dudaklarım öpüşmemizden sonra hâlâ karıncalanıyordu. Keşke dudaklarının dudak-

larımın üstünde yarattığı hissi bir kez daha deneyimleyebilsem diye düşünerek, çaktırmadan başparmağımı dudaklarımda gezdirdim.

Odaklan, Lilia.

Dikkatimi tekrar okuduğum sayfaya verdim, sonra esneyip gerindim ve gözlerimi açık tutmaya çalışarak minderlere daha da gömüldüm. Okuduğum ince ayrıntılarla dolu metin ve öpüşmemizin dinmeyen yankıları arasında, zihnimdeki düşünce karmaşası beni yormuştu.

“Yorgunsanız, koltuk açılıyor. Orada uyuyabilirsiniz.”

Orada uyumak mı? Ben onu gözlemlemek için sadece birkaç saat kalmayı düşünmüştüm. Gece orada kalmamı teklif edeceği aklıma gelmemişti, ben de bunu sormaya cesaret edememiştim. “Ya siz?”

“Sandalyemde uyurum.” O da kalmayı planlıyordu. İkimiz aynı odada uyuyacaktık. “Yağmur çok şiddetlendi.” Yaklaşık on beş dakika önce ceset yakma odasının girişini kilitlemek için gitğinde bunu fark etmiş olmalıydı.

Yağmur yüzünden mahsur kalmıştık. Tek başımıza. Binanın zindanında.

Profesör Bramwell’la geceyi orada geçirecektim. *Doktor Ölüm.*

Özellikle de koridorun karşısındaki odada gözü oyuk bir ceset olduğu için bunun beni dehşete düşürmesi gerekirdi. Ne yazık ki öyle olmadı. Belki saf davranıyordum ama Bramwell’la Conner dahil hayatımdaki hiçbir erkeğin beni güvende hissettiremediği kadar güvende hissediyordum. Ona bakarken, bu düşüncenin beni bir battaniye gibi sardığını hissettim ve yeniden karşıımızdaki soruna döndüm. “Kahramanlığa gerek yok. Yatakta uyuyabilirsiniz. Ben koltuğun minderlerinden bir yatak yaparım.”

“Minderleri ben kullanırım.”

“Saçmalamayın, benim iki katımsınız.”

“Hep böyle inatçı mısınız?”

“Ne yazık ki doğduğumdan beri. Belirlenen tarihten dokuz gün geç doğmuşum.”

Homurdandı, notlarını yazmaya devam etti. Daha sonradan üstüne geçirdiği ve yarısına kadar iliklediği siyah gömleğiyle ve kitap okurken taktığı ince çerçeveli gözlüğüyle enfes gözüküyordu. Dikkatle notlarını yazarken duraksadı, parmaklarını masanın parlak yüzeyinde gezdirdi. Sonra, elini mumun üstüne tuttu ve derisi yanınca elini hemen geri çekip ovuşturdu.

Profesör etrafındaki farklı hisleri keşfederken, gülümseyerek onu izledim. Yeniden bir şeyler hissedebildiğine göre, kim bilir dünyası ne kadar zenginleşmiştir. “Peki, şimdi ne olacak? Başarılı bir varyant bulduğunuza göre sonraki adım nedir?”

“Bekleyip güvelerde nasıl bir etki oluşturacağını göreceğim. Olumlu yanıt vermeye devam ederlerse, bir sonraki adıma geçeceğiz.”

“Güvelerin bizim gibi bir sinir sistemi olmadığını sanıyordum. Onlarda başarıyı nasıl ölçüyorsunuz?”

“Akhilleus ve Patroklos uçmaya devam ettikleri sürece, toksin işe yarıyor demektir.”

“Meşhur olacaksınız, Profesör Bramwell.” Telefonumu kaldırıp gülümsediğimi gizlerken, dalgın dalgın kitabımda o âna kadar on kere okuduğum cümleyi tekrar okudum. “Bütün ders kitaplarında, Voneric hastalığı için tedavi bulan doktor olarak anılacaksınız. Eklem iltihabı. Diyabet.”

“Şimdiden heyecana kapılmayalım.”

“Buna aklınızdakini hayata geçirmek deniyor. Gerçekten de işe yarıyor.”

“Öyle mi? Siz aklınızdaki neyi hayata geçirdiniz?”

Kaşımı oynattım. “Laboratuvarınızda çalışmayı.”

Bu konu hoşuna gitmemiş gibi inledi. “Şantaj aklındakini hayata geçirmek denemez.”

“Hedeflerinize ulaşmak için kullandığınız mekanizmalar işe yaradığı sürece bunların ne olduğu önemli değildir.” Bu adamın işine olan adanmışlığıma hayret ederek altdudağımı ısırdım. “Belki de öpüşmemizi aklıma koymuşumdur.”

Donakaldı, gözlerini notlarına çevirdi ve yavaşça gözlüğünü çıkardı. “Bunu neden yapasınız ki?”

Nereye koyacağımı bilemediğim ellerime bakıp omzumu silktim. “Kızdınız mı?”

“Kendime kızgıyım. Size değil.”

“Neden?”

“Çünkü siz benim öğrencimsiniz. Ben sizin profesörünüzüm. Ayrıca, sizden on yaş büyüğüm. Birisi görecektse olursa, başınız büyük derde girer. Benimki de öyle.”

“Kim görebilir ki? Burada kimse yok.”

Dilini dudaklarında gezdirdi, aşırı düşünen zihninde dönüp duran düşünceler ona dalgın bir hava veriyordu. Başımı iki yana sallayıp düşüncelerinden sıyrıldı. “Bunu yapamam, Lilia. Bu laboratuvara hâlâ arada sırada uğrayanlar olur. En başta okulun rektörü.”

“İsmimi söylemeniz hoşuma gidiyor.” Bu kadar cesur bir şekilde itirafta bulunacağım bir şey değildi ama öpüşmemiz bana bu çekimin karşılıklı olduğunu hatırlatmıştı. Birbirimize bakarken, odaya derin bir sessizlik çöktü ve ancak hafifçe öksürüp koltuktan kalktığımda bölündü. “Peki, artık minderleri alıp kendime bir yatak yapabilir miyim?”

“Evet.” Sandalyesinden kalkıp sert deri minderleri almama ve bir yatak yapmak için alt alta dizmeme yardım etti. “Burada uymayacaksınız. Çekyatta uyuyabilirsiniz,” dedi çekyatı açarken.

“Yapmayın. Bakın.” Uzunluğu olsa olsa bir metre yirmi santim kadar olan minderleri işaret ettim. “Boyunuz bir seksenden uzun olmalı. Sizin için bir bebek evi yatağında uyumaktan farksız olur.”

“Bir seksen yedi. İdare ederim.” Dolaptan birkaç çarşaf çıkarıp şiltenin üstüne serdi. Dolaba geri gidip dört yastık aldı ve ikisini bana uzattı.

Profesör beni durduramadan, minderlerden birinin üstüne çöktüm. “Bakın, gördünüz mü? Ben daha rahat sığıdım.”

“Derhâl yatağa.”

“Saçmalamayın. İdare ederim.”

“Yatağa. Hemen.”

Sesindeki ölümcül otoriter ifade, içimde bir şeyi dürtükledi. Kabuğunu kırıp serbest kalmak için âdeta yalvaran bir şeydi.

Boğazımı sıktığı, o otoriter sesle bana emirler verdiği fantezim gözlerimin önünde canlandı.

“Oraya ancak çürümüş cesedimi yatırabilirsiniz.”

“Cesetlere alışkınım.” Dudaklarını birbirine bastırdı, öne eğildi ve beni şoka uğratarak ellerini arkama götürdüğü gibi kucakladı.

Profesör beni havaya fırlatırken hiç de hoş olmayan bir sesle ciyakladım. Eteğim altındaki tayt şortun etrafında havalandı ve kendimi yumuşak, pofuduk minderli çekyatta buldum. “İnatçı olan kim acaba?”

Şömineye gidip küçük bir ateş yaktı, odunları karıştırıp alevlerin yayılmasını ve içeriği hızla ısıtmasını sağladı. Büyülenmiş gibi alevlere baktı, ellerini kaldırıp önünde çevirdi. “Bir daha sıcaklık hissedemeyeceğimi düşünüyordum. Bu şekilde hissedemeyeceğimi sanıyordum.” Profiline bakarken, hafifçe gülümsemediğini fark ettim. “Kardeşim eskiden ellerim hep buz gibi diye yarı ölü olduğumu söyleyip benimle dalga geçerdi.”

“Erkek kardeşinizin kaçırıldığını ve öldürüldüğünü söylemiştiniz, değil mi?”

Başını çevirip bana baktığında, yüzündeki ifade, *Ah, evet. Şu konu*, dermiş gibiydi. Tekrar şömineye döndüğünde, üstüme örttüğü battaniyeyi yukarı çekti. “İkimiz on yedi yaşındayken kaçırıldı. Yatılı okuldaydık. Sonra bize, ona ait olduğunu düşündüğümüz küller yolladılar. Yıllarca bu küllerin ona ait olup olmadığını sorguladım. Ama küller ona ait değilse bile, vermek istedikleri mesaj açıktı. Ölmüştü.”

Bee’nin dehşet içindeki yüzü gözlerimin önüne gelince, mideme buz gibi bir his çöktü. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıp bu görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalıştım. “Çok üzüldüm.”

“Başına gelenler yüzünden kendimi suçluyorum.”

“Neden?” Suçluluk hissi benimki kadar yoğun mu diye merak ettim. Benim gibi onun da üstüne üstüne geliyor, onu boğuyor muydu?

Kaşlarını çattı, ellerini iki yanına indirdi. “Kaçırıldığı gün, nöbetlerimden birini yaşadım. Direnemedim.”

“Çocuktunuz. Sizin suçunuz değildi.”

Bana inanmayı reddediyormuş gibi başını iki yana salladı, sonra ayağa kalkıp çalışma masasına gitti. Çekmecelerden birinden bir fotoğraf çıkarıp bana verdi.

Siyah saçlı ve bakır gözlü, birinin sol yanağında diğerinin sağ yanağında daha belirgin gamzeler olan iki şirin çocuğa baktım. "Tek yumurta ikizisiniz," dedim. Sırf gamzesinden tanıdığım Profesör Bramwell'in fotoğrafının üzerinde parmağımı gezdirdim.

"Benden üç dakika büyüktü."

İkisinin yan yana çekilmiş fotoğrafına baktıktan sonra ona geri uzattım. "Kız kardeşimi kaybettiğimi düşünemiyorum bile. Bu yıl on yedi yaşına basacak. Bunun, onun için ne anlama geleceği beni endişelendiriyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şu anda bir yatılı okulda okuyor. Ona yardımcı olan özel bir okul. Annem öldüğünde bununla başa çıkamadı... kötü durumdaydı. Aşması gereken zihinsel bir karmaşa yaşıyor. O, şey... annemi küvette buldu." O gece gördüğüm dehşet verici manzarayı hatırlayınca yine sinirlerim gerildi. Ama bu sefer, sanki ikiye ayrılmışım ve profesör bu çirkin sahneyi görebiliyormuş gibi hissettim. Yıllardır bir gölge gibi peşimi bırakmayan o işlevsizliği görmüş gibiydi. "Her neyse, okul ona çok iyi geldi ama onu orada tutabilmek çok pahalıya patlıyor."

Bir an için yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Okul ücreti annenizin bıraktığı fondan mı ödeniyor?"

"Fon mu?" İçimden gülmek geldi ama ikimizin ne kadar ayrı dünyalara ait olduğunu anladım. Onun gibi bir adam, bir kadının çocuğu için bir fon desteği bırakmayacak kadar sorumsuzca yaşadığını hayal bile edemiyor olmalıydı. Onun dünyası bana ne kadar yabancıysa benim dünyam da onun için öyle olmalıydı. "Annem öldüğünde hiçbir şeyi yoktu. Erkek arkadaşı Conner, kız kardeşim Bee'nin babası. İkimiz okul ücretini bölüşüyoruz."

"Okurken bir yandan da kız kardeşinizin okul ücretini mi ödüyorsunuz?"

"Evet." Ödemelerde birkaç ay geri kaldığımı söylemek istemedim. "O yüzden, laboratuvar işi için bana nakit ödeme

yapmanızı istedim. Böyle davranmak istemiyorum ama bazen çaresizlik sizi bu tür şeyler yapmaya zorlar, anlarsınız ya?" Haftalar önce, dersinde çektiğim videoyu düşünüp yüzümü buruşturmamaya gayret ettim. "Belki de anlamıyorsunuzdur."

"Asla istediklerinizin peşinden tutkuyla gittiğiniz için utanmayın. Başarıya giden yok nadiren erdemli bir yoldur." Fotoğrafi çekmeceye kaldırdıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Peki, Conner denen şu adam nasıl birisi?"

Omzumu silktim. "İyidir. Kaçıp gitmediği için şikâyet edemem sanırım. Ama boktan arkadaşları var."

"Sizi rahatsız mı ediyorlar?"

Gözlerimin önüne Angelo gelince, tiksintiyle yüzümü buruşturmamak için yanağımın iç kısmını ısırdım. "Bir tanesi rahatsız ediyor. Aslında beni korkutan tek kişi o."

"İsmi nedir?" Sesinde düşmanca bir ton hissettim. Başımı kaldırdığımda, yüzünde ona sert bir ifade veren çizgiler belirlediğini gördüm. Sanki adamın beni korkuttuğunu bilmek onu öfkeliendirmiş gibiydi.

"Bunun bir önemi yok." Bunu söylemek beni utandırıyor ama bu savunmacı tepkisi hoşuma gitmişti. Asla bir erkeğin beni koruyacağına güvenmemiştim. Asla. Ama zihnimin derinliklerinde, seks sırasında beni boğduğu fanteziyle iç içe geçmiş ilkel bir dürtü canlanmış, tuhaf bir biçimde beni uyarmıştı. "Her neyse, suçluluk hissi konusunda ne demek istediğinizi anlıyorum. Annem öldüğünde on altı yaşındaydım. Kardeşimin durumunun iyiye gitmediğini biliyordum ve hastaneye gitmesi için ikna etmeye çalışıyordum ama bunu reddediyordu. Her şeye ve herkese karşı son derece paranoyak bir hâle gelmişti ve..."

"Sizin suçunuz değildi."

Bu sözcükler karnıma saplandı ve içimden bükülen, kıvranan bir karanlığı çıkardı. Zihnim bunu bir kenara atmam için yalvardı. Onu bir yalancı olarak kabul etmemi söyledi. Başımı çevirip kendimi gülümsemeye zorladım. "Sözlerimi bana karşı kullanıyorsunuz."

"Oldukça zeki sözler." Masasının altından, kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir sürahi çıkardı.

Bir bardağa biraz içki koyup bir yudum alışıını izlerken, içkinin dudaklarında bıraktığı parıltıyı yalamak istedim. İçkisini bardağında çevirmesinden, kokusunu içine çekişine ve bardağı hafifçe dudaklarına dayayışına kadar her küçük hareketinde belli belirsiz bir kışkırtıcılık vardı. “Ben de biraz içebilir miyim?”

“Yirmi bir yaşına basmanıza ne kadar kaldı?”

“Sadece birkaç hafta.”

Kaşlarından birini kaldırıp masasından bir bardak daha aldı ama kendisinininkinin yarısı kadar içki koydu. “İçkiyi kaldırıp kaldıramayacağınızı bilmediğim için bu kadarla başlayalım.” Bardağı bana uzattı, ben bardağı elinden alırken parmağı benimkine sürtündü.

Onun yaptığı gibi içkiyi bardakta çevirdim, bana biraz karameli hatırlatan odunsu ve meyvemsi kokusunu içime çektim. Küçük bir yudum alıp gözlerimi yumdum, içkinin bir süre dilimde kalmasını bekledim. Ağzımı yaktığını hissedince yuttum. “Hımm. Güzelmiş.” Boğazımdan karnıma kayışı, içimde sıcak, keskin bir his yaratması hoşuma gitmişti. Gözlerimi açtığımda, bardağının arkasından dikkatle bana bakıyordu. “Daha önce hiç içmemiştim.”

İçkisini başına dikti; bir yudum aldıktan sonra, bardağında kalan miktarın yarısı kadarını içti. “Enfes bir içki.”

“Bir soru sorabilir miyim?” Profesör yüzünü buruşturduğu anda güldüm ve hafifçe öksürdüm. “Otopsi odasındaki adam kim? Bana tanıdık geldi.”

“Göz küreleri olmadan mı?” Bana bakmadan alaycı bir sesle güldü. “Sadece incelememi istedikleri birisi.”

“Bütün gece onunla aynı odada kilitli kalacağımı sandım. Çok korktum. Sonra, içeri girdiniz ve...” İçkimden bir yudum daha alırken gözlerimin önüne gelen öpüşme sahnesini, dudaklarının tadını düşünmemeye çalıştım. “Sizi görünce, çok rahatladım.”

Dudakları hafifçe gülümsüyormuş gibi kıpırdadı ve düşüncelere dalmış gibi bakışlarını önüne çevirdi. “Ölümler zararsızdır. Esas geride bıraktıkları şeyler korku yaratır.” Gözlerini kırptırdı ve kendisine bir içki daha koydu. “Notlarımı tamamlamam gerek. Artık uyumalısınız, Bayan Vespertine. Vakit gece yarısını geçti.”

“Keşke yanıma bir diş fırçası almış olsaydım. Ama viski ağızımdaki bakterileri öldürür, değil mi?”

“Her zaman uygulayacağınız bir yöntem olarak güvenilir olduğunu söyleyemem ama bu gecelik bir şey olmaz sanırım.”

Bardağımı, telefonumu koyduğum koltuğun yanındaki fiske masasındaki bardak altlığının üzerine bıraktım. Battaniyelerin altından eteğimin fermuarını açıp çıkardım; tişörtümle ve tayt şortumla kaldım. Eteği yere bırakırken, altımda başka bir şey olmadığını sanıyormuş gibi bana baktığını fark ettim. Acaba şortla ilgili bir şey söylesem mi, uyurken çok kıpırdandığım için giysilerimin kaydığını ve beni rahatsız ettiğini mi anlatsam diye düşündüm. Ama dikkatini yeniden notlarına çevirdiğini görünce, bir şey söylememenin daha iyi olduğuna karar verdim.

Ama bir sorun vardı. “Burada, kollarımdan birini bağlamak için bir şey yoktur, değil mi? Uykumda kalkıp ceset odasına girmek istemiyorum. Muhtemelen, bir kalp krizi geçirirdim.”

Masasının bir başka çekmecesinden bir kelepçe çıkardı. Beni o hücreye hapsettiği zaman kullandığı kelepçe olmalıydı. Yatağa geldi, kelepçenin bir ucunu metal karyolaya diğer ucunu bileğime geçirdi. Kolumu bırakmayınca, başımı kaldırdım ve dikkatle koluma baktığını gördüm.

“*Memento mori.*” Dövme yazımı okudu, başparmağını üstünde gezdirdi ve yumuşak okşayışı derimin altında söndürülmesi mümkün olmayan bir kıvılcım çaktı. “Öleceğini hatırla.”

“Annem öldükten sonra yaptırmıştım.”

“Bir armağan olarak hayatın değerini bilmemiz gerektiğine dair bir hatırlatma.”

Gülümseyerek bakışlarımı önüme çevirdim. “Bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor.”

“Bir amacınızın olması faydalı oluyor. Sizi okulu bırakmak gibi aptalca şeyler yapmaktan alıkoyuyor.”

Bunu duyunca yüzümü buruşturdum. “Daha önce öyle dediğimde... sadece kızgındım. Profesör Gilchrist hakkında kötü konuşmak istemedim. Ona bu tür şeyler söylediğimi söylemezsiniz, değil mi?”

“Hayır. Tek kelime etmeyeceğim. Tabii, siz Dracadia’dan ayrılmamaya söz verirsiniz.”

Tatlı bir gülümsemeyle ona baktım. “Buradan gidip sizi sinir etme fırsatından vaz mı geçeyim? Asla.”

“Güzel.” Kelepçenin anahtarını alıp fiskos masasında duran bardağımın yanına bıraktı.

Düşündüğümde, profesörümünden beni kelepçelemesini istemiş olmam garipti ama onun yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimin bir kanıtıydı. Muhtemelen, çırlıçıplak uyusam bile parmağını bana sürmezdi. Adam kurallara sadıktı.

Hayatımdaki hiçbir erkek bana bu kadar güvenli hissettirmemişti; Conner bile. Yine de bu teoriyi henüz test etmemiştim.

Yatağa yerleşip örtüyü boynuma kadar çektim ve profesörün sandalyesinde geriye yaslanışını izledim. Yerde duran eteğime son bir kere baktıktan sonra notlarını yazmaya devam etti. Zaman zaman durup bana baktı ama göz göze geldiğimiz anda yazı yazmaya devam etti.

Onunla konuşmaya devam etmeyi, bu esrarengiz adam hakkında daha çok şey öğrenmeyi istiyor olsam da onu çalışırken rahatsız etmek istemedim.

Sessizlikte uyku bastırdı.

Giderek üstüme çöktü.

En sonunda, gözlerimi açık tutamaz hâle geldim.

46. Bölüm

LILIA

Bir ses duyunca irkilip doğruldum. Karanlık odada etrafıma bakındım, görüş alanımın kenarında bir alev görür gibi oldum. Karşımdaki kapı aralık duruyordu.

Görünmez bir güç, beni kapıya gitmeye zorladı. Nasıl veya neden uyanmıştım bilmiyordum ama yataktan kalkarken, bir şey kolumu geri çekince arkaya savruldu. Kolumun üstünden bakınca, bileğimde gümüş rengi bir şey parıldadığını gördüm ama zihnim bunun ne olduğunu algılayamadı.

Kolumu kurtarabilmek için gümüş rengi şeyi çekiştirdim. Tekrar tekrar çekiştirdim.

“Lilia,” diye fısıldadı birisi. Tekrar kapıya döndüm. Dikkatle baktım. Bekledim.

Karanlıkta bir şekil belirdi ve ışığa adım attı. Omurgası korkunç bir şekilde bükülmüş bir adamdı. Daha önce, otopsi masasında gördüğüm adamdı. Gözleri oyulmuş, derin ve karanlık göz çukurlarında dehşet verici bir dünya barındıran adam. “Gel, bizimle uyu,” diye fısıldadı. “Gölün dibinde.”

Adam topallayarak biraz daha yaklaştı.

Bileğimi kurtarmaya çalıştım. “Hayır.”

“Vakit geldi, Lilia. Annen seni gölün dibinde bekliyor.”

“Hayır!” Kolumu biraz daha sert bir şekilde çektiğimde, bileğime keskin bir acı yayıldı ama umurumda değildi. Kurtulmak zorundaydım! Hemen!

Adam tepeme dikilene kadar yaklaştı. “Lilia!” Omuzlarımı kavrayınca, kan dondurucu bir çığlık attım.

“Lilia!”

Bir ışık yandı. Bir şey beni sarstı. Sert bir şekilde. Gözlerimi açınca, Profesör Bramwell’in önümde durmuş, beni omuzlarımdan sarstığını gördüm.

Hemen kapıya baktım ve kapalı olduğunu görünce, içime aniden çektiğim nefes boğazıma kaçtı.

Sadece bir kâbustu. Sadece bir kâbustu.

Ama baştan ayağa titriyordum ve derin titreşim kemiklerimi zangırdatıyordu.

Profesör “Lilia,” deyip başını yana eğene kadar, bana bir şey sorduğunu fark etmedim.

“Efendim?”

“İyi misin?”

Hafifçe öksürdüm, bakışlarımı kapalı olduğundan ve cesedin gittiğinden emin olmak için kapıya çevirdim. “Evet. Sadece... kötü bir rüya gördüm.”

“O çığlıkla ölüler bile mezarından çıkmak üzereydi.” Fiskos masasından kelepçelerin anahtarını alıp kilidini açtı ve elimi serbest bıraktı.

Sarsılmış bir hâlde içime gergin bir nefes çektim. Daha önce de rüyalarımda ölüler görmüştüm ama otopsi odasındaki gördüğüm adam beni fena korkutmuştu. Muhtemelen, gözleri olmadığı için. Boş göz çukurları tüylerimi diken diken etmişti. “Evet.”

Bramwell arkasına döndüğünde, içime yine ısrarcı bir korku hissi dolmaya başladı ama uzanıp kolunu tuttum. “Bekleyin. Yanımda kalabilir misiniz? Burada. Sadece tekrar uykuya dalana kadar birkaç dakikalığına.”

Sıkı sıkı tuttuğum koluna baktı, gözleri bir süre o noktaya kilitlendi. Tam o sırada, üstünde sadece ortası kabarık duran bir boxer olduğunu fark ettim. “Tamam,” dedi. Vücuduna bakmadan duramadım.

Aslında, adamı dikkatle incelemem bile gereksizdi ama vücudunun kusursuz yapısına hayranlıkla bakakaldım; geniş, kaslı

omuzları ince beline doğru daralıyordu ve karnındaki V biçimindeki kaslar boxer'ın içinde gözden kayboluyordu. Aşırı kaslı değildi; sadece, bir kızın spor salonunda geçirdiği saatleri sorgulamasına gerek kalmadan ilgisini çekecek kadar biçimliydi.

Vücudunu incelerken, kolundaki ve omzundaki yara izi ile köprücük kemiğinin hemen altındaki garip siyah izi fark ettim. Bir dövme değildi. Derisine daha derin bir şey işlemiş, korkunç bir yarık bırakmıştı. Bir çemberin içine işlenmiş, birbirine çapraz duran iki tıbbi asa ve onların arasında bir yedi rakamı vardı. Başımla bunu işaret ettim. "Nedir bu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Üniversite kariyerimin başlarında yaptığım bir hata."

"Bir kardeşlik derneği mi?"

"Onun gibi bir şey."

Yana kayıp ona yer açtım ve yatağın yanından dolanıp diğer tarafa geçti, aramızda biraz mesafe bırakmaya dikkat ederek yatağa uzandı. Yattıktan sonra örtüyü belinden aşağısını kapatacak şekilde üstüne çekti. Böylece, gözlerimi alamadığım kabarıklığa ve kaslı bacaklarına bakmak zorunda kalmadım.

Hep iç çamaşırıyla mı uyuyordu? Yoksa çıplak mı? Belki de sadece ben oradayım diye giyinikti. Belki daha fazla giysiyle uyuyordu. Şömine odayı epey ısıtmıştı ve profesör oraya daha yakındı. Belki de sadece rahat etmek için giysilerinin geri kalanını çıkarmıştı.

"Bence her gece kendini yatağa kelepçelemen tehlikeli," dedi, beni düşüncelerimden sıyrarak.

"Genellikle kelepçe kullanmam. Çoğu zaman kendi başıma uyanabiliyorum. Bu sefer neden öyle olmadığını anlayamadım."

"Karabasan görüyor musun?"

Gözsüz adanın topallayarak üstüme nasıl geldiğini hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Evet. Çok korkunç oluyorlar."

"Geçici felç oluyor musun?"

"Evet, bazen."

"Ben de küçükken karabasan görürdüm. Elbette, benimki gibi bir baban olduğunda, gözünü yumduğun anda kâbus görmen şaşırtıcı değil."

Birden, geçmişiyle ve gizemli babasıyla ilgili ilk kez bilgi verdiğini fark ettim. “Kötü bir adam mıydı?”

“Affedersin, bu konuyu açmamalıydım. şu anda ondan söz etmek istemiyorum.”

Lanet olsun.

İç çekerek yerine yerleşti, biraz kıpırdandı ve bana sırtını döndü.

Hayal kırıklığıyla diğer tarafa dönüp ışığı kapattım.

47. Bölüm

LILIA

“Lilia.”

İsmimi duyunca, uykunun karanlık boşluğundan çıktım ve kaslarım uyandı. İçgüdüsel bir şekilde yastığımın altında çakımı aradım. Gözlerimi açıp nerede olduğumu anlamayınca kafam karıştı.

İnleme sesleri duyduğumda ve yanımda birisinin kıpırdandığını hissedince, diğer tarafa döndüm ve yanımda uyuyan Profesör Bramwell’la karşılaştım. Bir rüya görüyor, yatakta kıvranıyordu. Kollarını başının üstüne kaldırıp yastığının altında soktuğunda, bacaklarımın arasında bir sızı hissettim. Tanrım, adam uyurken daha da seksiydi. Bu arada, muhtemelen ıslanmış bir Saint Bernard gibi görünüyordum.

İsmimi o mu söylemişti yoksa rüyamda mı duymuştum?

“Evet,” diye fısıldadı, kıpırdamaya devam ederek. “İşte, böyle.” Biraz peltek peltek konuştuğunu, hâlâ uykuda olduğunu fark ettim. “Dokun bana, Lilia.”

Donakaldım. Ensemın utançtan yandığını hissettim. Rüyasında *beni* mi görüyordu?

Başını yana çevirdi, karın kasları gerildi ve kalçalarım seksi bir haz dalgasıyla çevirmeye başladı. “İşte, böyle.”

Külotumu çıkarıp üzerine tırmandığımı hayal edince, bacaklarımı birbirine bastırdım. Kolları yastığın altındayken, hareket

hâlindeki kasları gerilirken, bir yere bağlıymış ve tamamıyla benim merhametime kalmış gibi gözüküyordu. Yatakta, yanımda zincirlenmiş tehlikeli bir hayvan varmış gibi.

Bakışlarımı biraz daha aşağı indirdim; kusursuz karın kaslarının girintilerine ve çıkıntılarına, boxer'ın altındaki devasa ereksiyonuna baktım ve avuçlarımın ona dokunmak için kaşındığını hissettim. Ellerimin üstünde gezindiğini, kaslarının ve damarlarının parmak uçlarımın altında kaydığını hayal ederken dudağımı ısırdım. *Yapma bunu*, dedi zihnim. Ama aletini boxer'dan çıkarmak ve ağırlığını elimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Boğazından kalın, erkeksi bir inleme yükseldi. Bu ses, tenimde dolaşan güçlü elleri andırıyor, tüm vücudumu ürpertiyordu.

Kendime hâkim olamadan, elimi yavaşça uzattım, parmaklarımı tüy gibi bir dokunuşla bacaklarının üst kısmında, her gün koşuya çıkararak formda tuttuğu o güçlü canavarların üstünde gezdirdim. Parmaklarımı yukarı kaydırırken, uzun kasları elimin altında gerildi.

Derin bir nefes çekerek elini hızla uzattı ve bileğimi yakaladı. Başımı çevirince, gözlerinin açık olduğunu ama mahmur mahmur bana baktığını fark ettim. Çok kızmıştı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye kükredi. “Çek elini üstümden.”

Elimi çekip bir açıklama uydurmaya çalışırken, utançtan yerin dibine girmek üzereydim. *Kızacağını* düşünmemiştim. Belki şaşıracaktı ama bu tepkiyi beklemiyordum. “Siz... ismimi söylediniz. Size dokunmamı istediniz. Özür dilerim.” Diğer tarafa döndüm, yer yarılsa da içine girsem diye düşünürken utançtan gözlerim dolmaya başladı.

Ne kadar aptalım.

Birkaç dakika boyunca sessizlik oldu ve kapıya bakıp acaba kalkıp hemen yurttaki odama geri dönsem mi diye düşündüm. Öyle yapmaya karar verince, ona bakmaya cesaret edemedim doğruldum. Eğilip eteğimi alacağım sırada, kolumu tuttuğunu hissettim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Yurda geri dönüyorum. Size o şekilde dokunmamam gerekirdi.”

“Bu saatte hiçbir yere gitmiyorsun.”

Kolumu geri çekmeye çalıştım ama güçlü parmaklarından sıy-
nlamadım. “Lütfen. Bu durum yeteri kadar utanç verici zaten.”

Beni sert bir şekilde yatağa çekti. Dönüp ona baktım, şaşkınlıkla bu ani hareketine bir anlam vermeye çalıştım.

Avcı bir hayvanınkini andıran bakışlarla beni leziz bir yemekmişim gibi süzdü ve o müthiş öfke yerini dizginlenmesi mümkün olmayan bir şehvet ifadesine bıraktı. “Yanında yatmak ne kadar zor biliyor musun? Beni mahvediyor.” Aç bir ifadeyle beni yine baştan ayağa süzüp dudaklarını yaladı. “Kendimi bildim bileli hissizim. *Yıllardır* hissettiğim ilk şey sensin, Lilia. Yapmak istediğim tek şey sana dokunmak.”

“O zaman, dokun bana.” Ona dönüp elimi eline uzattım.

Kaşlarını çatarak ve çenesini sıkarak bileğimi kavradı. “Yapma,” diye beni uyardı.

“Dokun bana.”

“Hayır.”

Elinden kurtulabilmek için kolumu büktüm ve yüzümün bir utanç ve bıkkınlık ateşiyle alev alev yandığını hissettim. “O hâlde bırak beni.”

Bileğimi daha sıkı kavradı ve burun delikleri bariz bir öfkeyle açılıp kapandı. Onu geriye itmek için diğer kolumu kaldırdığımda, o bileğimi de yakaladı. İçimde bir şey koptu ve ondan kurtulabilmek için kıvranmaya başladım. Kollarının güçlü olduğu konusunda yanılmamıştım çünkü ben kurtulabilmek için debelenirken beni zorlanmadan, çaba sarf etmeden tutuyordu. Kollarımı kolaylıkla önümde birleştirdi, beni yana çevirdi, kendisine çekti ve sırtımı göğsüne dayadı. Kaçış şansım olmadan, kollarının arasında kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. İkimiz de tek kelime etmedik.

Karşımdaki kitaplığa bakarken, kollarını nasıl etrafıma dola-
dığını, beni nasıl sarıp sarmaladığını hissettim. Beni bırakmaya niyeti yoktu. Ama kollarının arasında rahat hissediyordum. Güven-deydim.

Aradan bir dakika daha geçti ve elleri gevşedi.

Alnını omzuma yasladı, avcunu kolumdan kalçama indirdi. Ereksiyonunu ağır ağır, işkence eder gibi kıcıma sürterken nefesim kesildi. Sessiz bir irade savaşı verirken kıvranmaya başladım. “Seninle ilgili bir şey... beni mahvediyor.” Sesi de beni çelik bir kafes gibi kendisine dayanmış olan kolları kadar titriyordu. “Sen, içimde asla iyileşmemek için yalvaran bir hastalık gibisin. Beni, istememem gereken şeyleri ölümüne arzulamaya zorluyorsun.”

“*Bırak* beni o zaman.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla, parmaklarını kalçalarımın bastırarak. “Bunu yapamam.”

Hiçbir şey demeden şortumu çıkardım ve aramızdaki tek engel külotum oldu.

Toksik olsa da aramızdaki bu oyun, itme-çekme tepkisi, kaçamak dokunuşlar ve leziz gerilim çok hoşuma gitmişti. Yanlış olduğunu biliyordum. Bunun nasıl bir cehenneme neden olabileceğini de biliyordum.

Birisi bizi öğrenecek olursa, her şeyimi kaybederdim; Conner’a, Angelo’ya ve nefret ettiğim hayata geri dönmek zorunda kalırdım. Annemle ilgili gerçekleri öğrenmeye ne kadar yaklaşıtsam da bundan vazgeçmek zorunda kalırdım. Bee kesin okuldan atılırdı ve nedenini öğrenecek olursa benden nefret ederdi.

Ben de kendimden nefret ederdim.

Bu işin sonuçları bu kadarla da kalmıyordu. Bramwell pozisyonunu kaybedebilirdi. Sonra ne olurdu? Proje devam eder miydi? Maddi destek sağlamaya devam ederler miydi yoksa yollarına devam eder, milyonlarca insanın profesörün keşfinden mahrum kalmasına mı neden olurlardı?

Bunların hepsinin farkındaydım.

Ama kendimi tutamıyordum.

Onun damarlarıma bu şekilde yapışmasından ve beni dizginlenmesi imkânsız, tehlikeli bir arzuyla doldurmasından hem nefret ediyordum hem de bunu çok istiyordum. Tüm benliğime ters düşen bir durumdu. İnandığım her şeye. Ama o anda benim için her şey bundan ibaretti.

Çok uzun zamandır, o yanıma baskılamak zorunda kalmıştım. Fazla hızlı büyümüştüm, o çılgın ve gamsız genç kızı geride bırakmam gerekmişti. Arkadaşlarım oğlanlardan ve randevulara çıkmaktan, bodrum katlarındaki partilerde sarhoş olduklarından söz ederken, ben faturaları nasıl ödeyeceğimizle ve kız kardeşimle nasıl ilgileneceğimle uğraşıyor, bir yandan da o evden kurtulmaya dair muğlak bir hayal kuruyordum. Dışarıdan bakıldığında zeki ve büyük bir potansiyel taşıyan, sorumluluk sahibi genç bir kadındım ama sadece biraz özgür kalmayı arzulayan o aptal kız olmayı istiyordum. Düşünmeden hareket edebilmek istiyordum.

Bramwell bunu gerçekleştirebileceğim ânı bana sunuyordu. Ertesi gün benimle hiçbir ilgisi olmasını istemese de ve yemek artığı gibi beni bir kenara atsa bile alabileceğim en büyük riskti ve buna sımsıkı yapışıp elimde tutmaya çalışmalıyım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Elimi kığımın ve ereksiyonun arasına götürüp boxer'ının üzerinden aletini okşadım. Vücudunun bir anda demir gibi kas-katı kesildiğini hissettim.

Elini elimin üstüne koyup sessizce beni durdurdu. Elim çekip bana durmamı söyleyecek mi diye bekledim. Ama elimi sıkı, kalçalarını öne itti ve aletini heyecanla bekleyen avcuma itti. Titrek nefesinin enseme vurduğunu, dişlerinin omzumu sıyırdığını hissettim.

Midemde uçuşan kelekler zafer hissini kanatlarında taşıyorlardı. Dudağımı ısırdım ve profesör kontrolü biraz olsun bana bırakırken kendi kendime gülümsedim.

Ağır hareketlerle boxer'ınm üstünden dışarı çıkmış olan ereksiyonuna masaj yapmaya başladım. Ne kadar uzun ve geniş olduğunu, boxer'ım nasıl zorladığını fark edince gözlerim irileşti. Tanrım. Gilchrist'ın küçük bir köpek yavrusu gibi adamın peşinden koşmasına şaşmamak gerekirdi.

“Durmamız gerek. Siktir. Bunu yapamam.” Çatlak sesinden ne kadar gergin olduğu belliydi. Elim henem geri çekebilirdim ama gömleğimin altına giren eli ona ihanet etti. Parmak uçları ağır ağır, bana işkence eden hareketlerle tişörtümün altındaki

dantel sutyene ilerledi ve yana çekip memelerimden birini serbest bıraktı. “Bana durmamı söyle, Lilia. Sana yalvarıyorum.”

Dediğinin tam tersini yaptım, elimi boxer’ının içine soktum ve ilgi göstermem için âdeta yalvaran sert ereksiyonunu okşama-ya devam ettim.

Nefesini aniden içine çekti ve kalçalarını avcuma itmeye başladı. “Beni mahvedeceksin. Ben seni durdurmayacağım. Duramayacağım kadar muhteşem bir his.” Bıkkınlıkla homurdanarak kontrolü kaybettiği için beni cezalandırıyormuş gibi mememi sıktı ve inlememe neden oldu ama avcunun beni ele geçiren gücü harikulade bir histi.

O derin sızı, elinin hareketleriyle ve okşayışlarıyla silindi ve dokunuşunun yarattığı rahatlama hissiyle sırtımı ona dayadım.

Başparmağını meme ucumda gezdirirken uyguladığı baskı hafifledi. “Her santimin, keşfedeceğim yeni bir şey. Yeni bir doku. Yeni bir kıvrım. Çok uzun zamandır elimden alınmış olan hisler.” Parmağıyla küçük daireler çizmeye devam ederken, başımı döndüren bir şehvet hissiyle beni kaçması mümkün olmayan bir haz âlemine götürdü. “Lanet olsun, tenin ipek gibi. Saatlerce sana dokunsam da asla sıkılmam.” Beni hafifçe dürterek diğer yöne çevirdi ve tişörtümü yukarı sıyırdı. Sutyenimin ön tarafım yana itti, sonra eğilip meme ucumu ağzına aldı.

Tepemdeki yatak başlığına tutundum. Ağzının enfes hareketleri, bacaklarımın arasında hissettiğim sızıyı arttırırken dudakımı ısırarak dayanmaya çalıştım. Yukarıda kalan metal başlığı sıkıca kavradım, pamuklu külotumun yavaş yavaş ıslandığını hissederken dizlerimi birbirine bastırdım. Profesör diğer meme ucuma geçip emerek sertleştirirken ve dilini hassas ucunda gezdirirken kıvranmaya başladım.

Bana işkence ettiğini fark etmiş olmalıydı ki elini aşağı indirdi, avcunu üstüme dayadı ve bacaklarımın üstü kısmına vardığında parmağını külotumun üstünde gezdirdi.

“Tabii ki ıslanmışsın.” Sanki bunu keşfettiği için kızgındı.

Kollarından birini arkama götürüp beni kavradı ve sanki kaçmaya yeltenecekmişim gibi beni sımsıkı tuttu. Sanki o anda böyle bir şey yapmam mümkündü.

Kararlı parmakları, külotumun kenarından içeri girdi ve sırlıklam olan alanda hafif hafif gezinirken, aklımı başımdan alan bir sızıyla öne eğildim.

“Becer beni.” Kulağımda kalın sesini duyunca, ona karşı hissettiğim o çılgınca arzu tetiklendi ve kopmaya hazır bir tel gibi gerildi. Kasten mi yaptı yoksa o da ânın heyecanına mı kapıldı, anlamadım ama diğer eliyle boynumu kavrarken, parmağını bacaklarımın arasındaki ıslak noktanın üstünde ileri geri oynatmaya başladı. Gözümün ucuyla, elini ağzına götürdüğünü gördüm ve boğazından boğuk bir inleme çıktığını duydum. “Tadın neden tatlı yasak bir meyve gibi? Kahretsin, beni öldürüyorsun, Lilia. Bunu yapamam. Yapamam.”

“Durma. Lütfen, yalvarıyorum sana. Kim bilir kaç gece...” Onu düşünerek yastığımla mastürbasyon yaptığımı itiraf etmeye utandığım için sustum.

“Ne? Bana her şeyi anlat. Her ayrıntıyı. Yalnızken ne yaptığını bilmek istiyorum.” Meraklanmış gibiydi ve hayatımın en utanç verici itirafında bulunmayı göze alıyor olsam da o anda bunu umursayamayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

“Odama geldiğini hayal ediyorum. Sonra...”

Islak parmağını klitorisimin üstünde gezdirince, inleyerek sırtımı gerdim. “Sonra?”

“Sonra... şimdi olduğu gibi yanıma yatıyorsun.”

“Uyuyor mu oluyorsun?”

“Evet.”

Dişlerini kulağımanın kenarında dolaştırırken, titrek nefesleri bana uyarıldığını anlattı ve devam ettim.

“Elini külotuma sokuyorsun... şimdi yaptığın gibi.”

Bacaklarımı biraz daha açıp parmağını klitorisime bastırdı, hassas kabarıklığı parmaklarıyla okşarken çenemi sıkıkmama sebep olacak kadar baskı uyguladı.

“Seni parmaklarımla beceriyor muyum?”

“Evet, kesinlikle.”

Başparmağını klitorisimden çekmeden, iki parmağım içime soktu. Adam parmakla becerme alanında lanet olasıca bir uzmanlık derecesi almış gibiydi; ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Fantezimi gözlerimin önüne getirirken, ıslak sesler zihnimde yankılandı. "Sonra... boynumu biraz sıkıyorsun. Sert bir şekilde değil. Azıcık nefesimi kesecek kadar."

"Bu rüya hoşuma gitti."

Avcunu boynuma bastırınca, dudaklarımı araladım ve ne kadar kusursuz olduğuna inanamadım. Nefessiz kaldım. Bana baştan çıkmış bir görüntü veren kırışık giysilerim, beni sımsıkı tutarken içime girip çıkan ve okşayan parmaklarının yarattığı his. Her ayrıntı, zihnimdeki kusursuz görüntüyle birleşti.

"Anlat, Küçük Güve. Fantezilerinde seni emdim mi?"

"Henüz değil. Ama... bunun nedeni..." Dilimin ucuna kadar gelen yanıtı itiraf etmek istemedim. Aptalca bir şeydi. Tanıdığım bütün kızlar bunu bir oğlanla yapmıştı. Oğlanlar parmaklarını içime sokmuştu ama asla klitorisimi emmemişti. "Bunu hiç yapmamış olmam."

Beni büyük bir hayal kırıklığına uğratarak durdu. "Dalga geçiyor olmalısın."

Yanaklarım utançtan alev alev yandı.

"Bakire misin?"

Bu soru, bana on beş yaşındayken Hayalet Çocuk'la aramda geçen beceriksiz, beni tatmin etmeyen denemeleri hatırlattı.

Hayır, teknik olarak bakire değildim ama gerçek anlamda seksi *deneyimlememiştim*. En azından, hiç şüphesiz Profesör Bramwell'in usta olduğu türden seksi. Cinsel deneyimlerimin geri kalanı, oral seks ve mastürbasyondan ibaretti. Özel ders verirken ustalaştığım iki beceri buydu. "Bakire değilim ama son birkaç yıl pek bir şey yaşamadım. Sadece... oğlanlara ayıracak vaktim olmadı, o yüzden annem öldükten sonra randevulara çıkmadım."

"Lanet olsun." Beni bıraktı, sırtüstü uzanıp yüzünü ovuşturdu.

Utanç hissi içime daha da yayıldı. Ben de sırtüstü uzandım. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

"Hayır. Herhangi bir konuda ilk deneyimi yaşadığın kişi olmayacağım."

"Peki. O hâlde, beni ertesi gün terk edecek olan sersemin tekiyle arabasının arkasında deneyim edinmem daha iyi."

Söylediklerim hoşuna gitmemiş gibi homurdandı. Başımı çevirip ona baktığımda, kızmış gibi çenesini sıkıtiğini fark ettim.

“Lütfen, Devryck. Bunu istiyorum.” Ona ilk ismiyle hitap ettiğimi fark ettiğimde, içimi alev alev bir utanç kapladı.

Belli ki o da bunu duymuştu çünkü ellerini yavaşça indirip bana döndü. “Tekrar söyle.”

“Ben bunu...”

“Onu değil.”

“Lütfen... Devryck.”

Yanıtımdan sonra yine bana işkence eden bir sessizlik oldu. Yine uzanacağından emindim. Ama yataktan kalktı ve üstüme çıktı. Tepemden bana bakarken, uzun, sert penisini okşarken, gözlerinde aç, tekinsiz bir ifade belirdi. Örtüyü hızla kenara atınca, boynuma kadar sıyırdığı tişörtüm ve ıslak külotum açıkta kaldı. “Bu gece seni becermeyeceğim. Ama bu inanılmaz derecede ıslanmış halinle kendime ziyafet çekeceğim ve tadına bakan tek erkek olduğumu bilmenin her ânının keyfini çıkaracağım.” Gözlerini gözlerime dikti, külotumu dizlerime kadar yavaş yavaş indirdi ve ancak o zaman göz temasını kesti. “Seni kendime saklayamayacağım gerçeğiyle yaşaması gereken bencil, sersem herifin teki olduğum için seni öyle bir mahvedeceğim ki benden sonraki oğlanlar seni asla tatmin edemeyecek. Profesörünün yüzünün, bacaklarının arasında olduğunu hatırlayabilmek için çaresizlik içinde kendini parmaklamak zorunda kalacaksın.”

Müstehcen sözleri sinirlerimi uyardı ve bacaklarımın arasına bir heyecan dalgası yayıldı.

Külotumu aşağı çekip çıkarırken ve kenara fırlatırken, dilini dudaklarında gezdirdi. “Külotlar tutucu insanlar içindir,” dedi tiksintiyle. Sanki onu bu çaresizliğe sürükleyen kişi bendim. Sanki o gece olacakların suçu tamamıyla bana aitti.

O ince pamuklu kumaş katmanı aradan çıktıktan sonra dizlerimi ayırdı ve bana bakarken yüzündeki tiksinti ifadesi yerini belli belirsiz bir minnet ifadesine bıraktı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkarken, bakışlarını bacaklarımın arasından ayırmadı ve elini ısırarak geriye kaydıldı.

“Lanet olsun, Lilia. Lanet olsun.” Elini dikkatle bacağımanın iç kısmından aşağı indirdi, öne eğilip kaslı kollarına yaslandı. Bacağımanın iç kısmını öptüğünde, dudaklarının yumuşaklığı içimi gıdıkladı. Öpücükler kondurarak aşağı ilerledi ve nihayet bacaklarımın arasına vardığında, nefesimi tutup bekledim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bu sesi duymamasına şaşırdım. Burnunu bacaklarımın arasına dayadı ve bu temas irkilmeme neden oldu.

İçine derin bir nefes çekince, kalp atışlarım daha da hızlandı. Beni kokluyordu. *Oramı*. Tanrım. Bacaklarımı hızla kapatmak istedim ama kapatırsam başını ezerdim.

Dudaklarımdan cılız bir ses yükseldi ve elimi uzatıp başının üstünü tuttum. Ona durmasını söylemek istiyordum ama utançtan sesimi çıkaramıyordum. Benim neyim vardı? İlkel bir şeydi bu. Çok seksiydi. O kadar seksiydi ki yüzündeki kirli sakalla sürtünmek gibi edepsiz bir dürtü hissediyordum.

Bileğimi tuttu ve başının üstündeki elimi indirdi.

“Devryck, gerginim.”

“Olmalısın zaten. Profesörün seni emmek üzere, Lilia. Bunun neden çok yanlış olduğuna dair milyon tane neden sıralayabilirim ama artık bunun geri dönüşü yok. Bu noktada, akıl almaz derecede pembe olan klitorisini dilimin altında hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok. Bu geceden sonra bunu bir daha yapmayacağız. Anlıyor musun? Bunu bir daha asla yapamayız.”

“Anlıyorum,” dedim boğuk bir sesle.

Derslerinde soruları yanıtlamayı reddettiği zamanlarda büründüğü o sert, amansız ifadeyle başını eğdi.

Bacaklarımı iki yana açmış hâlde başımı çevirip gözlerimi kapadım. Zihnimin sessizliğinde, kokumun güzel olması ve o sabah tıraş ettiğim yerde bir noktayı bile atlamamış olmam için dua ettim. *Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyor?* Kendimi tamamıyla savunmasız ve açıkta hissettim. Midem düğüm düğüm oldu. Nihayet dudakları bana değdiğinde, bütün sinir uçlarım alev aldı. Kaslarım şiddetli bir şekilde irkildi ve parmaklarımı çarşafıya geçirdim. Dudağımı sert bir şekilde ısıtırken ve başımın tepesini yastığa dayarken, bu adamı ne kadar arzuladığımı fark ettim. Çaresiz, muhtaç ve aç durumdaydım.

Beni acele etmeden, aklımı başımda alacak bir şekilde yaladığında, kalçalarımı kaldırdım. Çarşafları kavramış olan parmaklarım bembeyaz kesilirken, içimi âdeta kavuran bir şok yaşadım.

Kirli sakalı bacaklarıma sürtündü; sıcak, ıslak dili klitorisimde gidip geldi ve saldırısına karşı koymayayım diye bacaklarımı sıkıca iki yana bastırdı.

İçimden onu ısırarak, tırmıklamak ve çılgılık atmak geçiyordu ama yastığı yüzüme çekip bastırdım ve bana yaşattığı hislere odaklandım. Çıkardığı boğuk seslere. Durmak bilmeyen ağızyla bir arada hareket eden, içime girip çıkan parmaklarına. Bu becerisinin tam olarak keyfini bile çıkaramıyordum çünkü o güne kadar kimse bu kadar cesur bir şekilde bacaklarımın arasına dalmamıştı. Kısıtlı deneyimlerim, bana oğlanların sadece aldığını göstermişti. Fazla düşünmeden alıyorlardı ve nadiren veriyorlardı.

Bramwell haklıydı. Beni mahvetmişti. Beni içten dışa yok etmişti ve bir daha bu kadar güçlü, heyecan verici ve yasak bir şey deneyimlemem imkânsızdı. Yastığı kenara fırlattım ve cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım. Son yemeğini yiyen bir infaz mahkûmu gibi beni yalayışını izledim. Dudaklarından yükselen inlemeler ve boğuk nefesler, kaba ve şehvetliydi; yaptıklarından büyük bir haz aldığını açıkça belli ediyordu.

Bir an için başını kaldırdı. Normalde sert bir ifadeye sahip olan gözleriyle, sarhoş olmuş gibi bana baktı; yüzüne bulaşmış olan ıslaklığımın parıltısı, bana avını yakalayıp mideye indiren bir hayvanı hatırlattı. Başını tekrar eğdiğinde, hassas klitorisimi sıkıca emdiğini hissettim. Öyle sert bastırdı ki, kalçalarım neredeyse yüzüne değiyordu. Güçlü elleriyle beni tutarken, ağız klitorisimi büyük bir kararlılıkla mahvetti.

Dudaklarımdan şok içinde bir nefes çıktı ve sırtımı gerip başımı iki yana attım. Ellerim çarşafları kavramaya ve bir şeylere tutunmaya çalıştı. Tek başıma klitorisimi uyarmayı öğrenmiştim ama asla o anda hissettiklerimi hissetmemiştim. Yoğun ve enfes bir his, midemi germeye ve bacaklarımın titremeye başlamasına neden oldu. Baskı giderek artarken, boğazımdan gözyaşlarının eşlik etmediği bir hıçkırık yükseldi. Hissettiğim şey, yastığımla

mastürbasyon yapmamdan ya da kendimi okşamamdan çok daha güçlüydü.

Baskı, hissettiğim hazla beslenen açgözlü bir yaratık gibi kanlı canlı bir şeydi. Boşalmak üzereydim. Tanrım. Daha önce hiç başka birisiyle boşalmamıştım. Bunu sadece tek başıma yapmıştım ve orgazm sadece bir, iki saniye sürmüştü.

Kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Kaslarım titremeye, kasılmaya başladı. İnanılmaz derecede kasılmıştım.

Evet. Evet. Evet.

Kalçalarımı yüzüne sürtmeye başladım. *Profesörümün* yüzüne. Bu düşünce son derece pis, ahlaksız bir şey gibiydi ama bunun ne kadar rezil olduğunu sonra düşünecektim. O sırada duramayacak kadar yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım!

Yüzünü bacaklarımın arasında kaldırdı, dizlerimi iki yana açarken tepeden bana baktı.

“Ne... Ne yapıyorsun?” Sarhoşmuşum, kafayı bulmuşum gibi konuşuyordum. Kıcımlı yatağa indirirken, daha saniyeler önce dünyamı tepetaklak eden dudaklarını ve beni aç bir şekilde emdiğini hissetmek için yanıp tutuşuyordum. “Lütfen. Ben...”

“Ne istiyorsun?” Sert, canımı yakan bir şaplak bacaklarımın arasındaki sızıyı daha da arttırdı ve irkilerek vücudumun ulaştığı hassasiyet seviyesine, bu enfes haz ve acı karışımına inledim.

“Boşalmak istiyorum. Fena hâlde boşalmam gerek!” Boşalma arzusu kaslarımda titreşirken ve hissettiğim sızıyı arttırırken kalçalarımı çevirmeye başladım. Susuz kalmış bir çiçek gibi bana dokunmasına ihtiyaç duyuyordum.

Bu ihtiyacı, bana ceza vermek istiyormuş gibi vücudumda gezinen elleriyle yaratmıştı.

“Şehvetli, küçük bir su perisisin, değil mi? Dön arkanı.” Verdiği emir kısa ve acımasızdı. Karın üstü dönerken, beni sert bir şekilde dizlerimin üstüne çekti.

“Kıcını havaya kaldır. Ellerini yatağa dümdüz daya.”

Sinirlenerek ve boşalmadığım için çileden çıkarak dediğini yaptım ve dizlerimi dilediği kadar açmasına izin verdim. Buna ihtiyacım vardı. Beni bitirmesini istiyordum yoksa acı çekerek

ölecektim. Böyle bir şey mümkün müydü? Bir insan boşalma çaresizliğiyle ölebilir miydi?

İri avuçlarıyla ayak bileklerimi yatağa sabitledi ve bacaklarımı iki yana açtı. Bir şey yapmasını bekledim. Parmaklarını yine içime sokmasını ya da dilini sızlayan klitorisimin üstünde gezdirmesini bekledim. Bacaklarım daha önce hiç deneyimlemediğim bir açlıkla titriyordu. Ama kaslı kollarıyla beni altına hapsederek üstüme eğildi. “Eminim ki kadınlığın şu anda doldurulmak için can atıyordur.” Bir soru değildi bu. Sadist adam ne yaptığını iyi biliyordu.

Havadaki gerilim, dişleri ve derimi sıyıran tırtıklı tırnaklarıyla bir hayvan gibiydi. Hayatımda hiç o kadar mahvolmayı istememiştim. “Evet. Lütfen. Canım acıyor. Tanrım, canım acıyor.”

Profesör saçlarımı kavrayıp başımı yataktan kaldırdığında, başımda keskin bir acı hissettim. “Sana acıyacağımı mı sandın? Nazik davranacağımı mı? Sen sınıfa her girdiğinde, ben bu işkenceyi çekiyorum.” Başparmağını kık çatalıma dayadı ve hafifçe iterken ve masaj yaparken, oradaki sıkı kas halkasının içine sokacağını düşünerek nefesimi tuttum. “O yüzden, sana acımıyorum, Lilia. Hatta bu şekilde acı çektiğini bilmek bu pislik, adi ruhumu mest ediyor.” Başparmağını orada tuttu, dönüşümlü olarak beni yaladı ve parmağıyla masaj yaptı. Boşalmaya her yaklaştığımda durdu, beni tekrar uçurumun kenarından geriye çekti. Çok geçmeden, bacaklarımın arası sıırılsıklam oldu ve daha fazla boşalmak isterken buldum kendimi. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre benimle bu şekilde oynadı, bu küçük, acımasız oyundan bir an olsun sıkılmadı.

Öte yandan, ben onu sımsıkı tutuyorum, tırmıklıyor, ağlamama ramak kalmış bir hâlde yalvarıyordum.

Tekrar sırtüstü uzandım ve bana emir verdiğinde kollarımı dizlerimin etrafına dolayıp kendimi onun için açtım. Daha önceki soğuk ifadesiyle bana bakarken, aletini okşadı. Beni çileden çıkarıyordu. Sahip olduğu kontrol seviyesi sadece daha da baştan çıkmama neden olurken, beni delip geçen gözleri âdeta içimi yakıyordu.

“Şu anda, içine girmeyi ne kadar çok istediğimi anlatacak sözcükleri bulamıyorum.” Bunu söylediğinde, aletinin ucu daha çok ıslandı.

Ona, bunu yapmasını söylemek istedim ama aletinin büyüklüğü gözümü korkutmuştu. Beni ikiye ayırabilirdi. Ama bir şey demedim, dudaklarımı yalayarak keşke aletinin ucunda biriken sıvının tadına bakabilseydim diye düşündüm.

“Boşalmaya hazır mısın, Lilia?”

“Lütfen, beni çileden çıkarma. Daha fazla dayanamıyorum.”

“*Seni* çileden çıkarmak mı? Senin beni her gün o kısa eteklerle ve dolgun, seksi dudaklarınla çileden çıkardığın gibi mi? Aletimin etrafına bulaştığını hayal ettiğim o salak rujla bunu yapmıyor musun?”

“Sen de tam olarak bir rahip gibi giyinmiyorsun doğrusu. Sınıfındaki bütün kızların seni becermeyi hayal ettiğini bilmiyor musun?”

“Diğer kızlar umurumda değil. Aklımda hiç olmaması gereken ve yer kaplayan tek bir kız var. O yüzden, seni bitireceğim, Lilia. Şimdi, çok istediğin gibi boşalmanı sağlayacağım ve sana bir daha dokunmayacağım. Ama bu kadınlık *bana* ait. Bunu hak etmeyen bir serseriye ona yaklaştırırsan, onun dilini keser ve bir kavanozun içinde sana yollarım.”

Müstehcen ve psikopat sözlerinin etkisiyle kıcımdan aşağı akan uyarılma ıslaklığı yüzünden hasta olmalıydım. Profesör son derece görgülü ve eğitilmiş biri olmasına rağmen cinsel isteğim için beni dayanılmaz bir biçimde cezbeden karanlık bir tarafı da vardı. Zihnimin bir yerinde, siyah kurdelelerle bağlı bir kutuda muhafaza ettiğim o derin fantezileri canlandıran tekinsiz bir sızıya neden oluyordu.

Beni dur durak bilmeden emdiği için klitorisim kızarmış ve şişmiş bir hâlde ertesi gün dersinde oturduğumu, onu üstünde şık gömleği ve koyu renkli pantolonuyla izlediğimi, sınıfındaki bütün kızların keşke erotik edebiyat dersine giriyor olsaydı diye düşündüğü sesini dinlediğimi hayal ettim. Ona sadece bir kere sahip olduğum ve bunun hayatımın geri kalanım mahvetmeye yetebilecek bir deneyim olduğu gibi o dehşet verici hissi hayal etmeye çalıştım.

Ama o hayallere saplanıp kalamazdım. Çünkü dudaklarını tekrar vücuduma değdirdiğinde, düşüncelerimin her zerresi dönüp dolaşıp şimdiki zamana geliyordu. Sanki sona yaklaştığımızı biliyormuş, o son anların keyfini çıkarmak istiyormuş gibi dudakları daha yumuşak hareket etmeye başladı.

Tüy gibi dokunuşlarla beni çileden çıkararak yine doruk noktasına yaklaştırdı. Vücudum gerildi ve gevşedi, beni bu kadar hain bir yola sokmasına izin vermeye korktuğumu, oynadığı oyunlara güvenmediğimi hissettim ama çok ısrarcıydı. Ne kıpırdadı ne de pozisyon değiştirip beni kızdırarak duyularımı şoka uğrattı. Kaslarımın yine titrediğini, hızlı hızlı nefes alıp verdiğimi ve yumruklarımı sıkığımı hissedene dek, dilini istikrarlı bir şekilde hareket ettirerek beni baştan çıkardı.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye yalvardı zihnim. Midemde başlamış olan fırtına, giderek şiddetlenen bir dalga gibi içimi kasıp kavurdu, yerle bir etti. Giderek hızlandı. Hızlandı. Beni doruk noktasına taşıyacak olan azgın dalga, beni dibe çekecek ve kapkara bir haz kasırgasında boğacak korkunç bir tehdit gibi tepeme dikildi. Boşalmama izin vermediği için ona aynı zehri tattırmak, bıkmak bilmeyen diliyle bana yaşatmaya çalıştığı final için onu bekletmek istedim.

Ama bunu yapamadım. Ne yazık ki kaslarım kasılmıştı ve çaresizlikle titriyordu.

Dilini son bir kez gezdirdi ve dalga acımasızca üstüme yıkıldı, başımın arka tarafında patladı. Vücudum kasıldı. Yüzünü iki yana sallayıp beni mahvetmek için klitorisimi uzun uzun bir kere daha emdiğinde, ismini haykırarak acımasız ağzının altında sarsıldım.

Dudaklarını benden ayırdığında *pıt* diye bir ses çıktı; ardından, minik elektrik şoklarını andıran o dalgaların dinmesini bekledim. İnanılmazdı. Onunla birlikte olma hayalini kurduğumda aklımdan geçen her şeydi. İnleyip içimden akan sıvıyı yaladığında, bu sahneyi hafızama kazımak için başımı kaldırdım. Her duyumsamayı, her kokuyu, her sesi. Onun kanıma karışmasını, damarlarımda akmasını, yatağında yalnız olacağım gecelerde o ânı düşünerek tenimi ısıtmasını istiyordum. O anda. O anda. Sonsuza dek.

Bacaklarımın arasından kalktı ve midemde yine kelebekler uçuşmasına neden olan hayret dolu bir ifadeyle bana baktı: Bana bakmaması, seks yaptıktan sonra nedense beni fethettiğini sanan her oğlanın yüzüne yerleşen o gururlu zafer ifadesini görmem için yalvaran bir bakıştı. “Boşaldığında çok güzel olacağını biliyordum ama böyle olacağını düşünmemiştim.”

“Ne gibi olacağımı?”

Yanıt vermedi ama parmakları derime batarken gözlerinde beliren o şehvetli ve sahiplenici parıltı her şeyi anlatıyordu. *Benimsin*. Ayak bileklerimi sıkıca tuttu, beni yatağın ucuna çekti ve kendisini yatağa bırakıp kollarına yasladı. Ellerinden biriyle saçlarımı okşarken, dudaklarını boynuma dayadı. “İstersen duşa önce sen girebilirsin,” dedi boynuma doğru.

Bana yaptığı şeyden sonra ayrı ayrı duş almamız neredeyse aptalcaydı ama bir şey demedim. “Önce sen gir.” Henüz üstümün sinen kokusundan ayrılmak istemiyordum. Bir yanımda, özünün derime nüfuz etmesini umut ediyordu. Belki bir parçasını içimde saklarsam, o da benim hissettiğim o iç titreten ihtiyacı hisseder diye umuyordum. Ne kadar mide bulandırıcı bir düşünceydi.

Ancak yataktan kalktığı anda, boxer'ını zorlayan, muhtemelen canını yakan iri ereksiyonunu fark ettim. Dilimi üstünde gezdirmeyi çok istiyordum. Bunu düşününce bile ağzım sulandı ve resmen öğürme reflekslerimin devreye girdiğini hissettim. Bana arkasını döndüğünde, gözlerim geniş, kaslı sırtından hayatımda gördüğüm en tatlı, kaslı kıça ve bir kadını zahmetsizce aralarına hapsedebileceğini hayal ettiğim uzun, güçlü bacaklarına kaydı.

Şöminenin sağındaki bir kapıdan içeri girip arkasından kapattı. Kapının altından sızan ışık içeriye aydınlattı ve duşa girdiğini duydum.

Masasındaki bilgisayara döndüm. Hiç şüphesiz, dolaplar eski dosyalarla doluydu.

Daha genç olan ben -yani görgü kurallarının ve uygun davranışların sadece zenginlerin hoş sözcükleri olduğu tehlikeli sokaklarda büyümüş kız- onun özel alanını hiç umursamadan, ahlaksızca ihlal etmek istiyordu.

Diğer yanımda, güvenini yerle bir etme düşüncesinden nefret ediyordu.

Yataktan kalkıp sutyenimi ve tişörtümü düzelttim. Yere fırlattığım, alt kısmı hâlâ nemli olan külotumu giydim. Ama masasına doğru giderken duraksadım.

Onun gibi bir adam önemli bilgileri ortalıkta bırakır mıydı? Muhtemelen, bilgisayarının bir şifresi vardı. Çalışma masasının çekmeceleri ve diğer dosya dolapları da kilitli olmalıydı. Geçmişle ilgili utanç verici olduğunu düşündüğünü tahmin ettiğim bilgileri kolaylıkla bulunacak şekilde bıraktığını düşünecek kadar aptal mıydım? Ailesinin ismini lekeleyen deneyleri.

Parmağımı hafifçe dizüstü bilgisayarının faresinin üstünde gezdirince, ekranda bir şifre kutucuğu açıldı. Masanın sağ tarafındaki çekmeceleri çekiştirince, gerçekten de kilitli olduklarını gördüm.

Dosyalarını karıştırmanın bir faydası olmazdı. Özellikle de çoğu kişinin bilmediği şeyleri bildiğimi tahmin ettiğim için. Kaç kişi bu adama benim kadar yakınlaştığını söyleyebilirdi?

Gözlerimi banyo kapısına çevirdiğimde, kapının altından sıızan ışığın titrediğini gördüm ve hemen çantama koşup içinden rujumu çıkardım. Bunu kalın bir katman hâlinde dudaklarıma sürdüm ve daha fazla oyalanmadan kapıya gittim. Sessizce kapı kolunu çevirdiğimde, kilitli olmadığını gördüm. Kapıyı azıcık ittiğimde açıldı ve buhar olmuş alana bakarken, duşta akan suyun monoton sesi belirginleşti. Beyaz karolar, beyaz porselen ayaklı lavabo ve klozetten oluşan sade ama modern dekor, banyonun sonradan eklendiğini belli ediyordu çünkü oda kadar eski görünmüyordu. Duş alanı, kare biçimli küçük bir küvetten ve buhar kaplı cam kapılardan oluşuyordu. Profesörün hafifçe eğilmiş olduğunu, kolunun hızlı hızlı gidip geldiğini görebiliyordum. Sert hareketlerinin sesinin içeride yankılandığını duyabiliyordum. Başını biraz yana dönük olduğundan, onu izlediğimi fark etmemiş gibiydi. Uzun aletin, avcunda nasıl kaydığını hayal ettiğimde dilimin karıncalandığını hissettim.

Tişörtümü başımdan yukarı çekip fırlattım, sutyenimi çözdüm ve külotumu çıkardım. Parmak uçlarımda sessizce duşa

yaklaştım ve cam kanadı yana ittiğimde, ereksiyonunun tamamını gördüm. Tanrım. Gerçekten de iriydi.

Durduğum yerden, asit saldırısında mahvolmuş olan omzunun ve kol kasının tamamını görebiliyordum. Yeni iyileşmiş kırmızı, parlak derisini. Yara izlerini. Vücudunda bir sürü yara izi vardı. Parmaklarım bu izlere dokunmak, ona yapılan bu gaddarlığı hissetmek için kaşındı. Yara izlerini daha önce de fark etmiştim ama banyonun parlak ışığı altında hepsi âdeta parılıyordu.

Yana döndü ve beni baştan ayağa süzdü. Bakışlarındaki beğeni ifadesi özgüvenimi okşadı ve gözleri yukarı doğru ilerledikten sonra dudaklarıma kilitlendi.

Duşa girdim, kapıyı itip ikimizi oraya hapsettim. Gözlerimi gözlerine dikerek dizlerimin üstüne çöktüm, yüzüme sıçrayan su damllarına karşı gözlerimi kısıtım.

Aletini bırakmadan beni izlerken, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Göz temasını kesmeden öne eğildim ve aletin ıslak ucunu yaladığımda gözlerini yumduğunu gördüm.

“Lilia...” Güçlkle kontrol edebildiği sesi, zihninde bir savaş verdiğini ele veriyordu. “Bunu yapamam.”

Parmağımın ucunu ereksiyonunun kenarlarında, sertleşmiş olan aletini besleyen kalın damarların üstünde gezdirdim.

Saçlarımı kavradığında, başımda keskin bir sızı hissettim. “Lütfen. Lütfen dedim sana.”

Ama beni durdurmayı başaramadı. Başımı eğdim ve dilimi ağırlaşmış hayalarının üstünde gezdirip ağzıma aldım.

İnleyerek saçlarımı daha sıkı kavradı. “Dur,” dedi çatlak bir sesle ama durduğumda parmaklarını saçlarımın arasından çıkardı ve avcunu başıma dayadı. “Durma. Lanet olsun.”

Dudaklarımla aletin ucunu kavradım, dilimle aletin dokularını yokladım. Silik bir ruj izi dudaklarımın izlediği yolu işaretledi ve o anda yüzümün nasıl görüldüğünü hayal bile edemedim. Tamamını ağzıma alabilmek için çenemi iyice açarak, aletini ağır ağır, sert bir şekilde emdim.

Kaşlarını çattı, boğuk bir sesle inleyerek dudağını ısırıldı. “Lanet olsun, Lilia. Muhteşemsin.” Bu iltifatı, duygularımı

okşarken, aletini ağzıma yavaş yavaş sokmaya başladı. Çeyreği kadarı ağzımdayken öğürme refleksim devreye girdi ve dizlerimin üstünde biraz doğrulup daha fazlasını ağzıma alabileceğim bir pozisyon buldum. “Evet. Alabildiğin kadarını al. O dolgun dudakları becermem gerek.”

Dişlerimi aletine sürtmemeye gayret ederek, teninden akan suyu emdim, ağzıma kolaylıkla girip çıkarken tadının keyfini çıkardım.

“Menimi yutacaksın, değil mi?” Sesi büyük bir heyecana kapıldığını ele veriyordu. Aletini ağzımdan çıkarıp evet anlamında başımı salladım. Onu tekrar ağzıma aldım ve öncekinden daha sert bir şekilde emmeye başladım.

Ellerini iki yana savurdu, dizginleyemediği bir tutkuyla aletini ağzıma sokarken yüzünde muazzam bir haz ifadesi belirdi. Birbirine bastırdığı dudaklarının arasından hırlamayı andıran bir ses çıktı, başını geriye attığında boyun kaslarının gerildiğini gördüm. Kalçalarını giderek daha hızlı hareket ettirirken, inlemeleri etrafımda yankılanıyordu. “Aferin sana,” dedi gergin, çatlak bir sesle.

Profesör kendisini kaybetmiş gibi devam ederken, vücudumun tamamı sert hareketleriyle sarsılıyordu. Ellerimi kaslı bacaklarının arkasından sıkı kışına götürdüm ve tırnaklarımı etlerine batırdığımda, aletini ağzıma her aldığımda kasıldığını hissettim.

İnledi, kesik kesik nefes alıp vermeye ve ben onu yüzümün önünde tutarken bacakları titremeye başladı. “Bana o güzel gözlerini göster,” dedi güçlkle. Yüzüne baktığımda, başımı arkasından kavradı ve ağzımı vahşi bir tutkuyla becerdi. Bacakları, kalçasının her hareketiyle gerilirken, defalarca ağzıma girip çıktı.

Dudaklarımın kenarlarından salyalar akmaya başladı.

İnlemeleri acı ve haz karışımı bir sese dönüşüp yükseldi.

Bir saniye sonra sallandı ve genzime ılık menisinin fişkırlıldığını hissettim.

Öksürüp öğürdüm ama dudaklarımı bir kere bile geri çekmedim. Aletini sımsıkı önümde tutarken, keyifli inleme sesi karolara çarpıp yankılandı. Sıcak menisi ağzımı doldurdu, çenemden

aktı. Ağzımdakileri yutup aletinin ucunu tekrar yaladım ve suyla karışan menisini emdim.

Beni hızla yerden kaldırıp duvara yaslarken, baldırlarım yere sürtündü. Beni öylece orada tutarken ve vücudunun sıcaklığı benimkine yayılırken, gözlerindeki kızgınlık, sarhoşluk ve tükenmişlik ifadeleri şiddetli bir fırtınaya dönüştü.

“Bana ne yapıyorsun?” Alnını omzuma yasladığında, tir tir titriyordu ve göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Bana ne yapıyorsun dedim, Lilia?”

Parmaklarımı saçlarına daldırdım ve kıcımlı kavrayıp beni kaldırdığında, bacaklarımı beline doladım.

Parmak uçlarımı ensesinde, kabarık asit yara izlerinin üstünde gezdirdim.

Geri çekildi ama kollarımı boynuna dolayarak ona daha sıkı sarıldım.

“Yapma. Lütfen. Özür dilerim.”

Bir an için kıpırtısız kaldı, sonra dudakları dudaklarıma yapıştı ve vücuduyla beni duşakabinin duvarına dayadı. “Neden buraya girdin? Neden durumu daha kötü hâle getirmek için ısrar ediyorsun?”

“Daha kötü hâle getirmek mi? Yoksa benim seni istediğim kadar beni istemeni sağlamamdan mı söz ediyorsun?”

“Karar verdik bile. Bu, tek gecelik bir şeydi.” Ağzına bulaşmış olan rujun geri kalanını sildi. “O kadar.”

“Öyle mi? Ciddi ciddi her şeyin sihirli bir şekilde eskisi gibi olacağını mı sanıyorsun?”

“Olması gerek. İşim çok önemli.”

Sözlerinin beni bu kadar incitmemesini istedim. Göğsüme yumruk atmış, nefesimi kesmiş gibi hissetmek istemedim ama gerçekten de yumruk yemiş gibi hissediyordum. Beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendimden nefret ettim. Kalanlarımı indirdiğim, parçaları tekmeleyip etrafa savuracağını bile bile bir moloz yığınının dönüşmesine izin verdiğim için kendimden nefret ettim.

Ağlamamaya çalışarak elinden kurtulmak için kıvrandım ama beni daha sıkı tuttu. “Bırak beni.”

“Hayır. Bu konuda tek kelime etmeyeceğini duyana kadar bırakamam.”

“Tabii ki etmeyeceğim, *Profesör*. İtibarınız emin ellerde.”

“Meşele itibar değil, Lilia. Aptalca ve duygusal davranmayı kes. Beni burada tutabilmek için seni paramparça ederler. Anlıyor musun? İşim çok önemli derken, bunu kastetmiştim. Benim ismimi kirletmemek için seni beş parasız bir fahişe gibi gösterirler.”

“Ne olmuş yani? Zaten öyle düşünmüyorlar mı? *Sen* öyle düşünmüyor musun?”

Yanıt vermedi, sadece aklından her ne geçiyorsa sessizce öfkeli gözlerini üstüme dikti.

Yaptığımız şeyden pişman olmayı reddediyordum. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, sonuç olarak her ne olursa olsun, bana olağanüstü bir şey hissettirmişti. Bunu bana kimse hissettirememişti. Acı ve yoğun bir arzu hissetmeyi göze alarak bile. “Bunun, senin için ne anlama geldiği umurumda değil. Yine de buna değerdi.”

Bakışları yumuşadı ve nefesini dışarı vererek beni yere bıraktı. Şefkatle başımı okşayıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Bu gece olanlardan pişman değilim.” Yanımdan geçip duştan çıktı. Camdan onun duvardaki askılardan birinden bir havlu alıp kurulanışını izledim. Havluyu beline sardı ve bana bir kez daha baktıktan sonra banyodan çıktı, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Ağlama. Sakın ağlama.

Onun için ölüp bitmiyordum, onunla ilgilenmemin tek nedeni organizmayla ve belki annemle ilgili daha fazla bilgi edinme fırsatıydı. Ben de onu kullanmayı planlamıştım. Bu yüzden ben de en az onun kadar korkunç değil miydim?

Okulda, spor sahasının tribünlerinin altında ve paslı arabaların arka koltuklarında oral seks yaptığım birkaç çocuk tarafından terk edilmeyi aşmıştım. Bu durum benim için yeni bir şey değildi, öyle değil mi?

Ama ne yazık ki yeni bir şeydi. Tamamen yeni bir deneyimdi. Bana hissettirdikleri. Bunun karşılığında hiçbir şey istemeden

vermiş olması. Etrafıma dolanmış olan kollarının ve kulağıma fısıldadığı müstehcen, iç gıcıklayıcı sözlerinin yarattığı his. Hepsi yeniydi. Hepsi çok güzeldi. Geçici olsa bile kusursuzdu.

Nihayet duştan çıktığımda, çekyatın kenarında oturuyordu. Havlusu hâlâ üstündeydi ve parmaklarının arasında bir sigara vardı. Büyülenmiş gibi alevlere bakıyordu.

Sigarasından bir nefes çekti, başını geriye atıp dumanı üfledi ve bana şöyle bir bakmakla yetindi.

Havluma sarınmış bir hâlde hemen yatağın diğer tarafına gidip kenarına oturdum. “Göğüs boşluklarını açmak seni sigara içmekten tiksindirmedi mi?” dedim, ağır havayı biraz dağıtmaya ve garip sessizliği bölmeye çalışarak.

“Sık sık sigara içmem. Sadece çok gergin olduğumda ya da yoğun bir seks seansından sonra rahatlamaya çalıştığımda içerim ve şu anda ikisini de deneyimliyorum.”

“Demek gerilmene neden oldum.”

“Evet. Ama senin suçun değil. Benim suçum.”

“Neden birisinin suçu olması gerekiyor?”

Alaycı bir tavırla güldü ve sigarasını şömineye silkmek için öne eğildi. “Bu gece başka soru yok.” Kolunu yatağın kenarına attı, bakışlarını yine alevlere dikti. Ben de yatağın öteki ucuna uzandım.

“Şu anda benden nefret ediyor olman gerekirdi,” dedi pişmanlık dolu bir sesle.

“Ediyor olmam gerekirdi. Ama etmiyorum.”

Keyifsizce güldü, başını iki yana salladı. “Ben de alevlere teslim olacak olanın güve olduğumu sanıyordum.”

48. Bölüm

L I L I A

Kullandığım çarşafı katlayıp koltuğun kenarına koydum. Zindanı andıran ofisi sadece masadaki lamba aydınlattığı için sabah olduğunu bana söyleyen tek şey saatin ziliydi. Profesör Bramwell bilgisayarının başında bir şeyler yazıyordu. Sabahın büyük bir kısmında gözlerini ekrandan ayırmamış, bana sadece birkaç kaçamak bakış atmıştı. Çekyatı kapatmama ve minderleri yerine koymama yardım etmişti ama tek kelime etmemiştik.

Tamamen giyindikten sonra hafifçe öksürüp ona döndüm. “Evet, sınıfta görüşürüz.”

“Sınıfta görüşmek üzere, Bayan Vespertine,” dedi ve yazısını yazmaya devam etti.

Buz gibi mesafeli ses tonu, kalbime bir bıçak gibi saplandı. Kapıya dönerken gözlerim dolmaya başladı. *Kes şunu*, diye içimden kendimi azarladım. Her zaman daha sert olmuştum. Daha güçlü olmuştum. Okulda aletlerini ağzıma sokarken bana sahte vaatlerde bulunan oğlanlar olmuştu ama onlara kolaylıkla sırtımı dönmüştüm. Çünkü vermeden almışlardı. Bencilce almışlar, elde ettikleri kızlarla dalga geçmişlerdi. *Onlardan* biriyle asla boşalmamıştım, tenlerini tenimde hissetmemiştim ya da önce bana zevk vermek için dizlerinin üstüne çöktüklerini görmemişim.

Kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da Bramwell farklıydı. Sıradışıydı.

Ama bu yüzden kalbim daha çok kırılmıştı.

“Lilia, bekle.”

Yüzümdeki acı ifadeyi, davranışlarının beni ne kadar derinden etkilediğini görmesini istemediğim için ona dönmedim. Keşke onun yaptığı gibi kolaylıkla tüm duygularımı içimden atabilseydim diye düşündüm.

Ayak sesleri duyunca, zihnim bana derhâl kapıya koşmamı söyledi. *Çocuk gibi davranma.*

“Bana bak.” Buyurgan ses tonu, ona dönmediğim takdirde beni memnuniyetle kendisine çevireceğini belli ettiği için arkama döndüm ve ellerini ceplerine sokmuş bana baktığını gördüm. “Dün geceyi kolay kolay unutmayacağım. Bana, ilk başarımda burada olmanın senin için ne kadar anlamlı olduğunu söyle.”

Sözleri ucu zehirli bir bıçak gibi kalbime saplandı.

İlk başarısı. Önceki gecenin benim için bundan daha fazlası olduğunu anlamayacak kadar aptal mıydı? Sadece birkaç saat içinde, dünyamı tepetaklak ettiğinin farkında değil miydi? Yaptığımız şeyin sonsuza dek hafızama kazındığım ve geçmişte kaç oğlanla birlikte olduysam da gelecekte kaç erkekle birlikte olursam da her zaman ilk gerçek erkeğim olacağını bilmiyor muydu?

“Anlıyorum.”

Çenesini sıktı ve masasına gidecekmiş gibi döndü ama sonra duraksadı. Ansızın üstüme yürüdü, enseme kavradı ve dudaklarımı dudaklarına çekti. Beni acımasızca, canımı yakmak istermiş gibi öptü ve elleri tenimde dikenli teller gibi dolaştı. Onu itmek, aptal oyunlarından ne kadar nefret ettiğimi söylemek istedim. İtme-çekme ve kedi-fare oyunlarından nefret ettiğimi yüzüne vurmak istedim.

Söyle ona, Lilia! Sen de onu incit!

Ama bunu yapamadım. Çünkü işin tatsız gerçeği, gerçekten de aptal bir güveydim.

Kendimi o heyecana bıraktım; beni biraz daha kendine çekip dudaklarını boynuma dayadığında, kocaman, pamuk gibi saf ve karşılıksız mutluluk bulutlarında süzölmeye başladım. Aptal rolü oynamak ve beni öpmesinin benim için bir anlamı varmış gibi davranmak daha kolaydı. İçimdeki mazoşist çirkin yüzünü

gösterdi ve sırılsıklam âşık, salak bir kız gibi profesörün ilgisini yuttu. Çünkü aptal olmasam da her şeyin bir yalan olduğunu bilsem de çok güzel bir histi.

Geri çekildi ve önceki geceden beri ilk kez gözlerinde acı bir ifade gördüm. Güzel. Bunu çerçeveletmek ve sırf benim de onun içinde bir şey bıraktığımı bilmek için incelemek istedim. Hâlâ üstünde gezindiğimi hissedebildiğini bilmek için.

Gözlerimi gözlerine diktim, elimi eteğimin altına soktum ve külotumu aşağı çekip çıkardım. Elime alıp tortop ettim ve başparmağımın kenarına sürtünen sert ereksiyonunu hissederek pantolonunun cebine soktum. “Külotlar tutucu insanlar içindir,” dedim ve kapıya döndüm.

49. Bölüm

DEVRYCK

S*iktir!*

Ofisimde volta atıyor, ellerimi saçlarımın arasından geçiriyordum. Lilia gideli aradan saatler geçmişti. Saatlerce masamda oturmuş, dilimde kalan hissinden başka bir şeye odaklanmaya çalışmıştım. İşe yaramamıştı. Altımda yatmış, içime işlemiş ve beni saat başı mastürbasyon yapmaya zorlayan sersemletici bir şehvet hissine boğmuştu.

Onu reddetmiş olmam şahsi bir şey değildi. Çok fazla yozlaşmış ve tehlikeli kişilerle bağım vardı. Hepsi öğrencimi becerdiğimi öğrenmekten mutluluk duyardı; sadece bir skandal patlak vereceği için değil bana karşı bir kozları olacak diye. Ama ellerinde hiçbir şey yoktu. Benim de öyle. Yalnızdım ve bağlanma neden olabilecek anlamlı hiçbir şeyle bir ilgim yoktu.

Böyle kalmak istiyordum. Ne yazık ki Lilia bu açıdan zihnimi allak bullak ediyordu.

Avuçlarımı çalışma masamın üstüne dayadım, bilgisayarımın ekranındaki yarısını yazabildiğim rapora baktım. Odaklanamadığım için aynı cümleyi on kere yazmıştım. İçimde kontrolden çıkmış bir alev yükseldi; hangi sınıftaysa onu oradan çekip çıkarma ve sertçe becerme dürtüsü gövdemin her yerini kavurdu.

Bunun bir nedeni, hiç şüphesiz cinsel isteğimi etkileyen toksindi. Diğer nedeni, daha önce hiçbir kadının başaramadığı bir şeyi

başarmış olmasıydı: Hissetmemi sağlamıştı. Sadece zihinsel değil fiziksel olarak da hissetmemi sağlamıştı. Vücudumdaki bütün sınırlar, onun yumuşak teninin anısıyla alev aldı. Dokunarak ve keşfederek geçecek uzun bir geceyi arzulamama neden olan kıvrımları, kenarları, dokuları ve kusurları düşündüm. Ateşi andıran saçlarıyla uyumlu, kararlı gözleri... Ve yalnızca kanımı kaynatan zeki laflar etmekle kalmayıp oral sekste de rakipsiz olan o dudakları.

O, bir büyücüydü. Öyle olmalıydı. O anda damarlarımda akan toksik zehrin başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi? Onu arzulayarak ya da yalnızca özlediğimi hissederek... hangisi olursa olsun, on dakikadan fazla aklımdan çıkarmayı başaramıyordum. Bedenim onun için yas tutuyordu. Ofisimden o şekilde çıkmasına izin verdiğim için son birkaç saati beni cezalandırarak geçirmişti. Külotsuz bir şekilde.

Hafif bir esintide eteğinin ucunun havalandığını ve o güzel minik kıcının ortaya çıktığını hayal ettim.

Odaklan. Lütfen. Odaklan dedim!

Raporu Lippincott'a ne kadar çabuk verirsem, o kadar vakit kazanırdım. Ne de olsa, toksin kusursuz değildi. Hâlâ aşırı gergin olduğum ve vücut ısıyı kontrol edemediğim zamanlar oluyordu. Ayrıca, Lilia gittikten sonra daha da belirgin bir şekilde fark ettiğim gibi üstümde bir şey yürüdüğü hissi yaratıyordu.

Bir de cinsel istek konusu vardı.

Aletimi bir şeye sokmaya dair dinmek bilmez bir istek hissediyor olmam, en kötü etki olabilirdi.

Bir şeye değil. *Birisine. Ona...*

Onun bana kesinlikle yasak olması, onu daha fazla arzulamama neden oluyordu. İşin en kötü yanı da hayatını mahvetme ya da değiştirme gücüne sahip olmamdı. Lilia, uğruna vicdanımda hâlâ belli belirsiz varlığını sürdüren o acınası ahlak kurallarını kolaylıkla bir kenara atabileceğim bir kadındı; azmi ve tutkuları güçle ve parayla lekelenmemiş olan bir kadındı. Öğrenmeye resmen açtı ve arzuladığı her ahlaksızlığı ona kaşık kaşık ben yedirmek istiyordum.

Belki onuncu kez külotunu cebimden çıkardım ve beni sarhoş eden o tatlı, sinir bozucu kokuyu içime çektim. Her

seferinde olduğu gibi kan aletime hücum ederken apış aramda o sızıyı hissettim.

Öfkeyle yerime oturdum, o âna kadar defalarca yaptığım gibi kemerimi çözdüm ve çaresizlikle ve açlıkla içimi kemiren o doymak bilmez canavarı doyurmak için mastürbasyon yapmaya başladım. *Bunu mu istiyorsun? Bunu yaparsam, çalışmama izin verecek misin?*

Bir saate kadar dersim vardı. Ona dokunamayacağımı, koklayamayacağımı ya da hissedemeyeceğimi bilerek onu sınıfta görmek zorunda kalacaktım. Bunun yarattığı mutsuzluk kemiklerime işliyordu.

Pek çok kez Gilchrist'la seks yaptıktan sonra onunla yüzleşmek zorunda kalmıştım ve hiçbir şey hissetmemiştim. Aletim kıpırdamamıştı bile, tekrar seks yapmaya dair zerre katlar arzu hissetmemiştim. Lilia farklıydı. Bana uzun zamandır hissetmediğim fiziksel şeyleri hissettiriyordu; duyularım geri gelmesine rağmen asla mümkün olabileceğini düşünmediğim bir şeydi. Tanıdığım bütün kadınların yüzeysel okşamalarının ötesinde, Lilia'nın dokunuşu derime ve kanıma karışmıştı ve artık istediğim tek şey buydu.

Lilia soğuk ve çürümeye yüz tutmuş bir cesede vuran güneşin sıcaklığıydı. Ölü olarak geçen bir ömürden sonraki ilk nefesti.

Onun gibi bir kızla ne yapacağını bilmeyen, deneyimsiz bir aşağılık herife her an âşık olabileceğini bilerek nasıl onunla kocaman bir kampüsü paylaşabilirdim? Bu düşünce, onu aşağıdaki hücrelerden birine hapsetmek gibi korkunç, acımasız düşüncelere boğulmama neden oldu. Onu küçük güvelerimiz gibi bir kafese tıkmak istedim.

Elleri ve kolları bağlanmış görüntüsü zihnimde tehlikeli minik periler gibi dans ederken, apış aramda yine keskin bir sızı hissettim. Kendimi elimden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde okşadım ve o takıntılı dürtüleri yok etmeye çalışırken bedenimi cezalandırdım. Ama içimdeki canavar gibi bunlar da zihnimden atamadığım ayrıntılı bir arzu gibi kök saldılar ve dallanıp budaklandılar. Tatlı, ahlaksız Lilia'm, karşımda leziz bir yemek gibi sere serpe yatıyordu.

Külotunu yüzüme yaklaştırıp kokusunu içime çekerken, içine girdiğimi hayal ettim. O enfes, emilesi memelerinin yüzüme çarptığını, yüzünde acı ve zevk karışımı bir ifade belirlediğini ve başımın içinde el bombaları gibi yankılanan tatlı inlemelerinin beni nasıl baştan çıkardığını hayal ettim.

Lilia.

İsmi göğsüme saplanan, un ufak olan kemiklerimi ve çürük etlerimi delip geçen pis bir neşterdi. Bir daha kimsenin dokunamayacağına yemin ettiğim, bana tahammül edilmesi imkânsız bir açgözlülük hissettiren tek organı delip geçiyordu.

Bu acıyı hissetmek istiyordum. İmkânsız olanı. Onun sadece bana ait olmasının muazzam keyfini tatmak istiyordum. Ama orada beni ne kadar baştan çıkarabileceğine dair trajik bir gerçek yatıyordu; onunla seks yapmak sonsuza dek cehennemde yavaş yavaş anlamına geliyorsa, bu cezayı yüzümde bir gülümsemeyle kabul edebilirdim.

Doruk noktasına ulaşırken vücudum gerildi ve aletimin ucundan fişkırان meni elime akarken ismini haykırdım.

Tükenmiş, bitmiş bir hâlde daha önce mastürbasyon yaptığım da kullandığım havluyu aldım ve ıslak elimi henüz kurumamış olan havluya sildim. Bunu inkâr edemezdim; her biri beni tatmin ederek ürpertmişti ama lanet olasıca bir havluyu meniyle ıslatmaktan başka bir şey başarmak için yanıp tutuşuyordum. Temiz elimle yüzümü ovuşturdum, rahatlama hissiyle nefesimi dışarı verdim ve gevşeyen aletime baktım. Raporuma kaldığım yerden devam etmek üzere öne eğildiğimde, Lilia'nın görüntüsü yine gözlerimin önünde canlanıverdi.

Hayır, hayır, hayır!

Kan aletime hücum etti, kaslarım yeni bir ereksiyonla sertleşti ve dehşet içinde önüme baktığımda, doymak bilmeyen canavarın yine hazır beklediğini fark ettim.

Neler oluyordu?

Bunun nedeni toksin miydi, yoksa gitmeden önce beynimi yakan ateşli kızıl saçlı kadın mıydı bilemiyordum. Ereksiyonumu pantolonuma sokmaya çalışarak ayağa kalktım.

Böyle devam edemezdim.

Ereksiyonum fena hâlde zorlarken, Gilchrist'ın ofisinin kapısını tıklattım. Girin dediğini duyduğumda, ellerimden birini cebime soktum ve telefonumun kayıt düğmesine bastım.

“Devryck, ne güzel bir sürpriz. Otursana.” Sandalyelerden birini işaret etti ve bakışları apış arama kaydı. Büyük bir olasılıkla, onun yüzünden o durumda olduğumu düşünüyordu.

“Anladığım kadarıyla, öğrencilerimden birini kopya çekmekle suçlamışsın ve saçma sapan açıklamalar yazarak ona boktan bir not vermişsin.”

Bakışlarını ereksiyonumdan ayırıp iç çekti. “Affedersin. Buraya bu yüzden mi geldin? Öğrencini savunmak için mi?” Yanıt vermediğimi görünce, omuzlarını geriye attı. “Kendisi benim de öğrencim ve kompozisyon sorularına anlaşılır yanıtlar veremedi.”

“Yanıtlarını okudum. Sadece anlaşılır değil gayet yerinde yanıtlar olduğunu gördüm. Kopya çekme suçlamasına gelince, ikimiz de Bayan Vespertine'in, Spencer Lippincott yerine ölü bir keseli sıçandan kopya çekmeyi yeğleyeceğini biliyoruz.”

“Spencer gayet iyi bir...”

“Fazla vaktim yok,” dedim lafını keserek. Aletim giderek gevşiyordu. “Şimdi, bunun esas nedenini konuşalım. Seni reddettim. Bana öfkелisin.”

Çok huzursuz olmuş gibi sandalyesinde kıpırdanırken, gözlerinde bir hayret ifadesi belirdi. “Ne cüretle kendini bu konuya karıştırıyorsun?”

“Bana öfkeli değil misin?”

Yüzüme baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve yine kıpırdandı. “Tabii ki öfkeliyim. Beni incittin.”

“Öfkeni bunu hak etmeyen bir öğrenciden çıkarıyorsun.”

“İkinizi görüyorum. Garip bir ilişkiniz var.”

“Kıskanç gözlerle görüyorsun,” dedim sıkılmış gibi. “Bayan Vespertine'le aramda bir ilişki yok.” Ben bile bu yalanı bu kadar kolay bir şekilde söylediğime şaşırdım. Aramızda bir şey vardı

ama ne olduğunu bilmiyordum. “Hıncını çıkarmak için onu bir kum torbası gibi kullanmayı kes.”

Manikürsüz parmaklarından biriyle masaya hafifçe vurdu. Büyük olasılıkla, yüzümde beliren o derin ilgisizlik ifadesini inceliyordu. “Peki. İlk değerlendirmelerimin ve gözlemlerimin arkasındayım ama tek bir şartla senin hatırın için Bayan Vespertine’in sınav notuna tekrar göz atacağım ve suçlamayı geri alacağım.”

Sabırla devam etmesini bekledim.

“Benimle akşam yemeğine çık.”

Tam isabet. İstedğim şey buydu. “Hayır.”

“Hayır mı?” Güldü. “O zaman, kendine bir iyilik yap da seni ilgilendirmeyen işlere karışma, Devryck. Aksi takdirde, kopya çekmekten başka suçlamalarda da bulunurum.” Kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bayan Vespertine’le arandaki garip etkileşimler gibi.”

“Yönetimden, Bayan Vespertine’le görüşmelerini ve uygun-suz davranıp davranmadığımı sormalarını isterim. Kendisiyle etkileşimlerim son derece saygılı ve profesyonel.” Bu yalanın ruhumu âdeta körelttiğini hissettim.

“Olabilir. Ama daha önce de bu davranışları sergilemekle suçlanmış olan bir adama kim inanır?”

“Peki, kim saygın bir profesörün kıskançlık yüzünden boktan notlar verdiğine inanır?” Telefonumu cebimden çıkarıp kaydın devam ettiğini gösterdim, kaydı durdurdum ve gözleri yerinden fırlayacakmış gibi olduğunda, bir kahkaha patlatmamaya çalıştım. “Benimle oyun oynama, Loretta. İşlerime karışma. Aksi takdirde, idari kadroya *ve avukatıma* bu kaydın bir kopyasını yollarım.”

50. Bölüm

L I L I A

Bana kesinlikle bakmıyordu.

Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyen Profesör Bramwell, amfinin önünde *Layşmanya*'nın kemotaktik davranışlarını anlatıyor –birden bana ilginç gelmeyen bir konu olmuştu– ve ısrarla gözlerini benden kaçırıyordu. Birkaç kere ensesini ve çenesini ovuşturmasaydı, hatta bir ara önümde oturan kızın da fark ettiği gibi gömleğinin düğmelerinden birini açmasaydı, sinirim çok bozulabilirdi. Kız onun fotoğrafını çekti, *Evet Babacık Ölüm* başlığı koydu ve iri ereksiyonunun belli olduğu pantolonunun ön tarafına zumladı.

Oturduğum yerde kıpırdanırken içimdeki kıskanç kaltak, kızın kıcına tekme atmak istedi. *Sertçe*. Ama adamın vücudunun her gözeneginden seks ve saf erkeklik akması kızın suçu değildi. Profesörü görmek bile insanın hayalinde terle ve kasla ilgili görüntüler belirmesine, iyi bilenmiş bir makine gibi hareket ettiğini düşünmesine neden oluyordu. Bunu düşününce irkildim, içimi kemiren düşünceden kurtulmak için bacak bacak üstüne atıp başımı çevirdim.

Lanet olsun ona.

Sırf ilgisini çekmek için milyon tane soru sormak üzere sıralanan kızlara gözlerimi devirerek amfiden çıkarken, dikkatle beni izlediğini fark ettim. Artık böyle olacaktı. Kaçamak bakışlar ve

garip sessizlikler. Aramızdaki bu dinamikten nefret ediyordum. Aradan sadece birkaç saat geçmişti ama tenim çoktan sert ellerini, dudaklarının yumuşak dokunuşlarını özlemişti.

Günün geri kalanına, ne yaptığımı fazla düşünmeden devam ettim. Kas hafızası. Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım, not tuttum, bilgisayarımı tekrar çantama koydum, bir sonraki dersime gittim, yemek yedim. Bu arada, aklım Profesör Branwell'la ve önceki gece yaptıklarıyla meşguldü.

Uzun sıcak bir duş alırken, alnımı duvar karolarına yasladım ve çaresizce o hisleri kendi parmaklarımla yeniden yaratmaya çalıştım. Ama ne tenimi gıdıklayan su, ne sıcak ne de vücudumun kayganlığı onun ağzıyla yarattığı, midemin kasılmasını sağlayan heyecanı taklit edemedi. Asla doymayacak, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibiydim. Ondan sonra her şey vasat olacaktı.

Haklıydı. Beni kesinlikle mahvetmişti. Beni ikiye ayırıp en karanlık sırlarımı ortaya çıkarmış, bunların arasına girebilmek için hepsini değiştirip şekil vermiş, sonra da beni tamamıyla farklı bir şey olarak dikip birleştirmişti.

Bir erkeğin arkasından gözyaşı döken bir aptala dönüştüğümüne inanamıyordum. Buğulu banyo aynasında kendime bakarken, başımı iki yana salladım. "Ne halt ediyorsun?" diye fısıldadım.

Bunu unutmam gerekiyordu. Onu unutmam gerekiyordu. Tek bir geceydi. Asla unutmayacağım bir gece.

Daha fazlası değildi.

51. Bölüm

L I L I A

Zihnimi boşaltmam gerekiyordu.

Koşmak benim için her zaman stres atmanın bir yolu olmuştu. Gözüme uyku girmediği için kampüsün etrafında koşuya çıkmak, aklımdaki düşünce karmaşasını çözebilir diye düşündüm. Dracadia sweatshirt'ümü ve siyah şortumu giyip biber spreyimi aldım ve henüz tam olarak aydınlanmamış olan sabaha adım attım. Şafağın sökmesine kırk beş dakika vardı ve kampüs çok huzurlu gözüküyordu. Son koşuya çıktığımdan beri aradan birkaç hafta geçmişti. Başımı kaşımaya fırsat bulamadığım programım yüzünden yumuşamış olan kaslarımı çalıştırmak güzel bir histi.

Dönemin başında, Devryck'in koşu programını öğrenmiştim. Bildiğim kadarıyla, bir saat kadar daha koşuya çıkmayacaktı; yani, ona rastlama ihtimalim düşüktü. Kulaklıklarımı takıp yurt binalarının önündeki yolda koşmaya başladığımda, yanından geçtiğim birkaç koşucu el salladı. Sahada antrenman yaparken üstlerinde gördüğüm Dracadia ısınma kıyafetlerinden, çoğunun sporcu olduğunu tahmin ediyordum. Şarkı listem rap ve alternatifin yanı sıra birkaç pop şarkısından oluşan çılgın bir karşımdı.

Ama Profesör Bramwell'la geçirdiğim geceyle ilgili anılar, aniden gözlerimin önünde belirmeye başladı.

Keskin bakışları. Üstümde gezinen elleri. Bacaklarımın arasına gömülü yüzü.

Beton zemine çarpan spor ayakkabılarımın sesi yankılanırken, hızımı biraz artırdım ve atkuyruğum yüzüme savrula savrula koşmaya devam ettim. Rawlings akademik kanadının etrafından dolandım ve o düşünceler beni kovalıyormuş gibi ufak tepeden Sigma Phi Evi'ne doğru gittim.

Gözlerimin önüne başka sahneler gelmeye devam etti.

Dudaklarımın üstündeki dudakları. Saçlarımın arasındaki parmakları. Boynuma dolanan eli.

Nabzım hızlanırken nefesim buhar oluşturmaya başladı ve bacaklarımı biraz daha zorladım.

İçimdeki parmakları. Kulağıma fısıldadığı müstehcen sözler. Ahlaksız düşünceler. Çeneme sürtünen dişleri.

Giderek hızlanırken, kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Kalbimin güm güm attığını hissettim. Artık hafif bir koşu yapmıyor, resmen kampüste hızla koşuyordum ve yorulan kaslarım güç kaybetmeye başlıyordu. Ciğerlerime dolan buz gibi hava beni zorlayınca, yavaşlayıp soluklanmaya çalışarak hızlı bir yürüme temposunda devam ettim. Gözlerimi sımsıkı yumarak onunla ilgili görüntüleri aklımdan atmaya çalıştım çünkü bunun mümkün olmadığını çok iyi biliyordum. O profesörümüdü. Notlarıma hatta belki bursum bile müdahale edecek güce sahipti. Bursumu kaybedemezdim. Dracadia'dan ayrılamazdım.

Kulaklıklarımdan birini çıkarıp duraksadım, ellerimi bacaklarımın üst kısmına dayayıp içime derin derin nefes çektim. Yeterince oksijen aldığıma karar verince doğruldum. Kampüsün etrafında bir tur daha atmak üzere harekete geçeceğim sırada, uzakta gri bir eşofman altı ve kaslı kollarını vurgulayan siyah dar bir tişört giymiş Profesör Bramwell'in Pryther Binası'nın köşesini döndüğünü gördüm.

Kahretsin.

Saatime bakınca, her zamankinden yarım saat önce koşuya çıktığını gördüm. *Lanet olsun!*

Arkama döndüğüm gibi hızla koşmaya başladım.

Bana yetişip yanımda koşmaya başladığını görünce dehşet içinde kaldım. Siyah kulaklıklarından birini çıkardı. “Ne yapıyorsunuz, Bayan Vespertine?”

“Ne yapıyor gibi gözükiyorum?” Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissederek hızlandım. Tanrım, adam muhtemelen onu gizli gizli takip ettiğimi sanmıştı. Bana tekrar yetişti ve kolumu tutunca ikimiz de yavaşlayarak durduk.

“Hava karanlık,” dedi. Sert ses tonunun esas nedeni koşup soluksuz kalmış olması değildi. “Tek başınıza koşturamazsınız.”

“Size rastlamaktan kaçınmaya çalışıyordum, *Bugün Dışında Her Sabah Aynı Saatte Koşan Bey.*”

“Daha sonra önemli bir kurul toplantısına gideceğim için erken çıktım. Yani bana rastlamamak için kendinizi tehlikeye mi atıyorsunuz?”

“Bana bakmıyorsunuz bile. Neden şimdi durup dururken güvenliğimi umursuyorsunuz?” Başımı iki yana sallayarak yurt binama doğru döndüm ama yine kolumu yakaladı.

“Ne istiyorsun, Lilia? Senden hoşlandığımı ilan edip seni bütün kampüsün önünde becermemi mi? Herkese senin aklımdan çıkmadığını ve sen gittiğinden beri mastürbasyon yaparak aletimi tahriş ettiğimi söylememi mi istiyorsun? Belki de öğrencimin bacaklarının arasından başka bir şey düşünemediğim için bu öğleden sonra boktan bir rapor sunacağım için kuruldan özür dilemem gerekiyordu.” Ellerini saçlarının arasından geçirip karşımda volta atmaya başladı. “Hayır, şu anda sana bakamam çünkü sana dokunmak için çıldırıyorum.” Yüzünü buruşturarak bacaklarımı işaret etti. “O minnacık şortla bir gece yarısı atıştırmalığı gibi karanlıkta koşmana izin vereceğimi sanıyorsan, ne kadar pislik bir adam olabileceğimi çok hafife almışsın demektir.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Karşımda öfkeyle ve bıkkınlıkla volta atışını izlerken, resmen dilim tutulmuştu.

Benim yüzümden. Yaptığımız şey yüzünden.

“Özür dilerim. Ben de seni düşünmeden edemiyorum.” İki koşucu bize yaklaşıncaya, profesör hafifçe öksürdü, koşucular geçerken aramıza biraz mesafe koymak istiyormuş gibi arkasına döndü.

Koşucular tepenin diğer tarafında gözden kaybolduğunda, tekrar bana döndü ve yüzünü ovuşturdu. “Buna bir isim koyalım: Muhteşem bir geceydi. Sana her baktığımda hissettiğim o acımasız yoğun istekle, öfkeyle ve sızıyla hatırlayacağını umduğum bir gece. Sana sahip olamayacağımı bilmek beni mahvediyor, Lilia. Bu açıdan kaybediyorum. Ama bunun trajik gerçekliği bu zaten. Yaptığımız şeyi tekrarlayamayız. Anlıyor musun?”

“Evet, anlıyorum.” Canımı çok sıkırsa da anlıyordum.

Başını hafifçe salladı, beni tekrar patikaya götürdü ve arkamdan koşmaya başladı. Aramızda biraz mesafe bırakarak koşarken beni izliyordu. Kampüsün etrafında bir tur daha atmak yerine, doğruca yurda geri döndüm.

Jayda’dan bir mesaj geldi.

Jayda: Henry Michael Fuller’a merhaba de.

Kolunun iç tarafına yatırdığı bir bebeğin fotoğrafı geldi. O anda gülümsemek canımı acıtsa da hemen yanıt verdim:

Ben: Aman Tanrım. Mükemmel bir bebek. Sen nasılsın?

Jayda: Çok yorgunum. Saat başı meme emmek istiyor.

Memelerim bir kürdanın ucundan sarkan iki kaya parçası gibi.

Ben: Canın acıyor olmalı.

Jayda: Hem de nasıl. Ama şu anda annelikten söz etmek istemiyorum. Beni akademik dünyaya götür. Sen neler yapıyorsun?

Dudağımı ısırdım, ona Bramwell’dan söz etsem mi diye düşündüm. Ne de olsa onu tanıımıyordu ve onunla tanışması imkânsızdı.

Ben: Galiba her şeyi mahvettim.

Jayda: Nasıl?

Buna ne yanıt vereceğimi bilemedim.

Jayda: Profesörünü mü becerdin?

Elbette, Jayda doğru tahminde bulunmuştu.

Ben: Becerme sözcüğünü tanımla. Yok, yok, tanımlama. Bir şeyler yaptık ama o kadar ileri gitmedik.

Jayda: Bir dakika. Mesajlık bir konu değil bu.

Bir dakikaya kalmadan telefonum çaldı. Hemen yanıt verdim. “Ah, Lilia,” diye fısıldadı. Bebeği uyandırmamak için alçak sesle konuşuyor olmalıydı.

“Biliyorum. Berbat bir durum.”

“Öyle miydi? Yoksa *çok* mu güzeldi?”

Gözlerimi sımsıkı yumarak iç çektim ve profesörün başının bacaklarımın arasında olduğu sahne gözlerimin önüne gelince, bunu hızla aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

“Seksi birisi mi? Aleti büyük mü?” diye fısıldadı. “Hadi, ayrıntıları anlatsana.”

“Ciddi misin?”

“Tekrar seks yapmama daha beş hafta var. Şu anda senin aracılığınla yaşıyorum. Lütfen.”

İnleyerek gülümsememeye çalıştım. “Evet ve evet.”

Heyecanla cıyıkladı ama sonra bebeği kucığında zıplatıyormuş gibi, “*Şışışt*,” diye fısıldadı. Kısa bir sessizlikten sonra “Bu yaramazlığı nerede yaptınız? Onun ofisinde mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Hımm. Şu anda gizli bir ilişki mi yaşıyorsunuz?”

“Bir şey yaşadığımız yok.” Bunu yüksek sesle söylediğimde ağızımda kalan acı tat hiç hoş değildi. Daha birkaç hafta önce, erkeklerden uzak durup yalnızca derslere odaklanacağıma yemin etmişim ama şimdi huysuz profesörümü özlüyordum.

“Öğrenciler arasında çapkın birisi olarak mı tanınıyor?”

“Hayır. Tek bir öğrenciye baktığını bile görmedim.”

Alaycı bir sesle güldüğünü duyunca kaşlarımı çattım.

“Komik olan ne?”

“Seni unutmuş olamaz, Lilia. Emin olabilirsiniz.” Arka planda bebeğin ağladığını duydum. “Kahretsin. Gitmem gerek. Yine meme vakti. Bana mutlaka bir fotoğraf yolla.”

“Bende fotoğrafı yok.”

“Bul o zaman.” İtiraz etmemi bile beklemeden telefonu kapattı.

Sabah aramızda geçen konuşmadan sonra, o gece laboratuvara biraz daha tutucu bir kıyafetle gittim. Bir kazak ve bacaklarımı saran dar bir pantolon giydim. Ellerimiz birbirine her sürtündüğünde irkildi. Ona her baktığımda, kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. Sanki son karşılaşmamızdan beri daha da öfkeliydi.

Otoklavda agarı sterilize etmek için giderken, cam kutunun yanında durdum ve Akhilleus ve Patroklos’un uçlarından birbirlerine yapışmış bir hâlde çılgınlar gibi kanat çırpıklarını fark ettim. Çiftleşiyorlardı. Akhilleus kurtuldu ve topallayarak uzaklaşmaya çalıştı ama Patroklos kanatlarını o kadar hızlı ve telaşlı bir şekilde çırparak geri geldi ki camın diğer tarafından hafif bir uğultu duydum. “Tanrım,” diye mırıldandım. “Birisi fena azmış.”

Laboratuvar önlüğümü otopsi odasında asarken, Profesör Bramwell yüzünde gayet tatsız bir ifadeyle içeri girdi.

“Lilia...” İsmimi söylemek bile canını sıkıyormuş gibi nefesini sert bir şekilde burnundan dışarı verdi. “Artık bu anlaşmaya devam etmemiz mümkün değil.”

Kalbim sönen bir balon gibi küçüldü. “Ne? Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani buradaki işine son vermem gerek. İstersen Doktor Friedman’la onun mikro laboratuvarında çalışman için konuşabilirim...”

“Doktor Friedman’la çalışmak istemiyorum. Burada çalışmak istiyorum! Sizinle! Bu proje üstünde. Benim için önemli.” Bir parça anlayış, hatta azıcık şüphe ifadesi görebilmek için gözlerine baktım ama gördüğüm tek şey çelik gibi bir kararlılık oldu.

“Mümkün değil.”

“Neden? Aramızda geçenler yüzünden mi?”

Bunu hatırlatmam bile onu incitmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Bu işe ihtiyacım var. Para kazanmam gerek. Lütfen, size yalvarıyorum.” Tanrım, tıpkı Gilchrist gibi konuşuyordum.

“Benim suçum. Senden uzak durmalıydım. Uzak durmam gerekirdi ama bunu yapmadım. Şimdi de...” Çenesini sıkınca kaslarından biri seğirdi. “Burada çalışamazsın.”

“Kız kardeşim... okuldan atılacak. Yalvarıyorum, Devryck. Aramızda bir şey olmasına gerek yok. Anlıyorum. Ben de sorumsuz davrandım. Düşünmedim. Direnmem gerekirdi. Lütfen. Lütfen, kalmama izin ver. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Bana bir zarf uzattı. İçinde orada çalıştığım birkaç günün karşılığı olan az bir miktar para olmalıydı. “Git, Lilia. Sakın yarın geri gelme.”

“Lütfen, Devryck.” Acınası ses tonum, kontrolün elimde olduğunu düşünürken birden çaresiz duruma düşmem midemi bulandırdı ve dizginleri elinde tutan o adamdan nefret ettim. Profesör ve öğrenci arasındaki dinamik bu olduğu için ne olursa olsun kontrol her zaman onda olacaktı. Beni laboratuvarından kovmak için iyi bir nedeni olması bile gerekmiyordu. Beni şantaj yaptığım için kabul etmişti ve şimdi basit bir baş ağrısı gibi yaptığım anlaşmayı yok etmeye çalışıyordu. “Lütfen, bunu yapma.”

Gitmek üzere arkasına döndüğünde, ağlamamak için kendimi tuttum.

Ekstra para kazanmak için karşıma çıkan fırsatlar, parmaklarımın arasından kum taneleri gibi akıp gitmişti. Kampüsteki işlerden, onun ödediğinin ancak yarısı kadar para kazanabilirdim.

Yanaklarım, kendime bir daha hissetmeyeceğime yemin ettiğim bir utanç hissiyle yanmaya başladı. Profesörümle sonuçlarını

düşünmeden bir şey yaptığım için kız kardeşimin kendisini güvende hissettiği tek yerden atılacağını ve Conner'ın evinde onu bekleyen cehenneme geri dönmek zorunda kalacağını fark ettim.

Benim suçumdu.

Hepsi benim suçumdu.

Otobüs yurt binamın önünde durduğunda, yorgun argın, streslen tükenmiş bir hâlde indim. Öğrencilerin gülüştüğü ve televizyon izlediği ortak alandan geçip üçüncü kata çıktım. Odama girdikten sonra sırtımı kapıya dayayıp ittim ve kayarak yere çöktüm.

Nihayet, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

Otobüste tekrar porno sitesine girmeyi, videom tekrar yayınlanır diye hesabıma aktarmaktan korktuğum parayı almayı düşündüm. Bu noktada, haysiyetimin bir önemi kalmış mıydı? Hesabımda on dolar vardı. Siteden kazandığım beğenilerle birkaç yüz dolar, yanlış hatırlamıyorsam neredeyse bin dolar çekebilirdim. Devryck'in verdiği zarfı açıp içindeki çeki çıkardım.

Beş bin dolar.

Bozdurup *nakit para* alabileceğim şahsi bir çekti.

Boğazım sıkıştı, hava ciğerlerimde sıkışıp kaldı. O sırada yerde olduğuma sevindim çünkü büyük bir ihtimalle bayılırdım.

Beş bin dolar.

Gözlerimi kırıştıtararak acaba yanlış mı görüyorum diye çeke baktım. Miktar pek okunaklı bir yazıyla yazılmamıştı ama *bin* sözcüğünü net bir şekilde okuyabiliyordum. Yüz yazmıyordu. Beş bin dolardı. Hayatımda hiç tek bir seferde o kadar çok param olmamıştı. Conner'ın payı dahil Noel'e kadar okul ücretini karşılardı. Haftada yüz dolar veren bir iş bulmak zorunda kalsam bile, o zamana kadar ödemelerde iki ay öne geçecek kadar param olurdu.

Kes şunu, diye içimden kendimi azarladım. Derhâl kes şunu.

Bunun heyecanını doyasıya yaşamak istesem de gerçeklerin ağırlığı üstüme çöktü. Onun verdiği bu parayı kabul edemedim. Asil bir jestti ama parayı almam yanlış olurdu. Bunu hak etmemiştim. O anda aklıma başka bir şey geldi: Bunu sessiz kalmam için mi yapmıştı?

Bu, beni daha da çok incitirdi. Bir yanımda, derhâl laboratuvara, ofisine gitmek; ahlaklı, güçlü ve bağımsız bir kadının yapacağı gibi çeki suratına fırlatmak istiyordu. Öte yandan, diğer yanımda çeki kabul etmek istiyordu.

Belki ona parayı geri ödeyebilecek bir yol bulabilirdim.

Ama kimi kandırıyordum?

O parayı kazanmam on yıl ya da daha uzun sürerdi. Belki de uykumda işe yarayacak bir plan yapabilirdim çünkü bu paraya çok ihtiyacım varken, çeki suratına fırlatmak gibi fevri ve duygusal bir şey yapmayı kesinlikle istemiyordum.

52. Bölüm

L I L I A

Aradan iki gün geçmişti.

Gece Yarısı Laboratuvarı'nda otururken sürekli dizimi sallıyor, Profesör Bramwell'in gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. O sabahki derse ya da planlanmış olan son derse gelmemiş, işleri Ross'a devretmişti. Öğrenciler içeri girerken ve yerlerine otururken, endişeyle dudağımı kemirdim.

Çek, yatağımın altına gizlediğim ıvır zıvır kutumda duruyordu. Önce Bramwell'la konuşana kadar çeki bozdurmak istemiyordum. Ne yazık ki Bee'nin ödemelerinde geri kalmayacağım şekilde Bramwell'a geri ödeme yapabilmek için bir çözüm bulamamıştım. Paranın sessiz kalmam için bir rüşvet olabileceği ihtimali hâlâ kafamı kurcalıyordu ve içimdeki inatçı, aptal kız yine çeki suratına fırlatıp siktiri çekmek istiyordu.

Ama beş parasız olmanın boktan yanı buydu.

Gurur, her daim silikleşen bir idealdi.

Spencer telaşla sırasına geçerken, gözlerinin altında günlerdir uyumamış gibi koyu halkalar olduğunu fark ettim. O gün onu dersten sonra ara sokakta gördüğümünden beri ilk kez görüyordum. Bir içki âlemi yapmış gibi gözüküyordu.

Ross sınıfın önünde durdu, notlarını çıkardı ve Devryck'i görmeye dair tüm umut kırıntılarımı sildi. İki gündür, kendimi bunun yanlış olduğuna ikna etmişim. O parayı hak etmediğimi

düşünmüştüm. Doğru olanın, çeki nazikçe geri vermek ve ona bu iyiliği için teşekkür etmek olduğuna karar vermiştim.

Ama sonra bana ne yanıt vereceğini hayal etmiştim: Aptallık ettiğimi söyleyecek, çeki bozdurmam için hakaretler sıralayacaktı.

Neredeydi bu adam?

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Yine hayal kırıklığıyla geçecek bir başka derse hazırlanırken, şeytan içeri girdi ve onu gördüğüm anda aptal kalbim duracak gibi oldu. Üstünde bir pantolon ve siyah bir gömlekle hızla laboratuvara girdi. Bu kadar iyi görünmeye hakkı yoktu ama çok yakışıklıydı. Teni ıslık ıslık ve gözlerinin altındaki o koyu renkli halkalar silinmişti. İyi gözüküyordu. Fazla iyi.

Sıramın yanındaki tankın orada durdu. Tankın içindeki bütün larvalar o çok sevdikleri nox meyvelerinin üstünde gelişmeye başlamıştı. Bramwell her zaman kullandığı pensle meyveleri aldı ve bir numune kavanozuna koydu.

Bir şey söyle!

Herkes sınıftayken ona bir şey söyleme düşüncesiyle dudaklarım kupkuru kesildi. "Profesör?" Cılız çıkan sesimi duymadığımı anladım ve ona tekrar seslenmek zorunda kalabileceğimi düşününce yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Evet, Bayan Vespertine?" Dönüp bana bakmadan larva toplama işine devam etti.

Elbette, sınıf o âna kadar sessizleşmişti. Zaten hep böyle olurdu. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Konu nedir?"

Dalga mı geçiyorsun? Cesur davranıp bana yazdığı çekle ilgili konuşmak istediğimi söylemem gerekirdi.

Ama onu kızdırmış olurdum.

"Notumla ilgili," diye yalan söyledim.

"Bu tür konuları konuşmak için ofis saatlerim var, Bayan Vespertine. Size uygun olan bir zamanda gelmenizi öneririm."

Çok tatsız bir durumdu. Eskisinden de beter, tuhaf bir dinamğin içine düşmüş olmaktan nefret ediyordum.

"Ama acil bir durum. Gerçekten de yalnızca birkaç dakikanızı alacağım."

“Ne yazık ki şu anda mümkün değil. Çok meşgulüm.” Yanımızda başka öğrenciler olmasaydı, ona ilk ismiyle hitap ederdim. O soğuk, mesafeli tavrını bir anda silerdim.

Ross nihayet derse başladı: Diğer öğrencilerin de katılımını sağlayan, zihin kontrolüyle ilginç bir konu anlatıyordu.

“Yarın boş vaktiniz var mı?” Öğrenciler kendi aralarında sessizce tartışırken, sesimi ona sınıftaki uğultuda zor duyurmuştum.

“Ne yazık ki bütün hafta doluyum.” Cam kavanozu kaldırıp içindeki meyveleri incelerken, mor ışık kavanoza yansdı. “Önümüzdeki hafta deneyebilirsiniz.”

Dolu muydu? Neyle meşguldü? Onunla flört edebilmek için soru listeleriyle odasına gelen kız hayranlarıyla mı?

“Peki.” İçimden çığlık atmak geldi. “Sorun değil. Eminim ki Ross’tan özel bir randevu alabilirim.”

Bunu duyunca, nihayet ölümcül bir ifadeyle bana döndü. “Yarın, Bayan Vespertine. Dersten sonra.” Sert ve öfkeli sesi bana bu adamın yüzüme karşı itiraf etmeyeceği şeyi anlatıyordu.

Kıskanmıştı.

Ve beni kıskanmış olması, o çarpık, küçük kalbimi mutluluktan dans ettiriyordu.

Gece Yarısı Laboratuvarı’ndan çıkarken, koridorun karşı tarafında laboratuvarlardan birinin ışığının açık olduğunu ve Briceson’ın bir banka oturmuş, bilgisayarında hızlı hızlı bir şeyler yazdığını fark ettim. Merakla otobüse giden gruptan ayrıldım ve odaya girdiğimde içeride ondan başka kimse olmadığını gördüm.

“Selam.”

Başını bilgisayarından kaldırıp gülümsedi. “Selam, n’aber?”

“Geç saatlere kadar çalışıyorsun demek.”

“Evet. Yarına bir araştırma projesi teslim etmem gerek.”

“Ah. Tamam, seni rahatsız etmeyeyim o zaman.”

“Yok, sorun değil. Bir mola versem iyi olur.” Karşıındaki taburelerden birini işaret etti.

Yurda yürüyerek dönmek zorunda kalacaktım ama bunu daha önce de yapmıştım. Artık kuş maskeli adamın bir halüsinasyon olduğunu bildiğim için onu pek görmemiştim. Ya bu yüzdendi ya da artık onu görmeyi beklemekten vazgeçmiştim.

“Konu nedir?” dedim sıranın üstündeki notlarına göz atarak.

“Aslında bu proje beni heyecanlandırıyor. Siyah kaya taşlarını biliyorsun, değil mi?”

“Kasabadaki eczanede satılan taşları mı diyorsun? Evet.”

“Kimya bölümü, taşın içinde bulunan *casteyon* denen yeni bir metali sınıflandırmakla meşgul.”

“Harika. Bu taşı bulmanın çok zor olduğunu sanıyordum. Kasabalılardan biri bana bunu çıkarmanın tehlikeli olduğunu söylemişti.”

“Kesinlikle eskisi kadar bol değil. Yüzyıllar önce, havza dengeleştiğinde ve devasa bir uçurum oluştuğunda, adanın bir kısmı okyanusa batmış,” dedi projeyle ilgili heyecanını belli eden el kol hareketleriyle. Bana Bramwell’ı hatırlattı. “Kemik Körfezi böyle oluşmuş,” diye devam etti Briceson. “Kayalık yarılmış ve şimdi Dracadia’nın etrafındaki en derin uçurumlardan birini oluşturuyor. Çok ürkütücü bir yer. Sığ alanlar yaklaşık olarak bir buçuk metre derinliğinde ama *güm*, birden diklemesine neredeyse bir kilometrelik bir uçurum başlıyor. En yoğun siyah kaya orada, suyun altındaki mağaralarda bulunuyor ama Kemik Körfezi’nin her yanında, kıyıdaki taşların arasında bulmak mümkün. Zaten biz de bu şekilde bulduk. Küçük taşları yiyen martıların ve kuzgunların taşlıklarında.”

Annemin kuşlarıyla ilgilendiğim için dişleri olmadığını ve gastrolit denen küçük taşları hazım sırasında yiyecekleri öğütmek için kullandıklarını biliyordum. Aklıma adanın tarihiyle ilgili okuduğum bir kitaptaki bir çizim geldi. Siyah taş dişli, Cu’unotchke kabilesinin bir üyesine ait olan kafatası. Aynı taş olabilir miydi? “İnanılmaz. Yepyeni bir metal, ha? Periyodik cetvelin tamamını değiştirecek mi?”

“Şey, evet. Önce gerçekten de yeni olduğunu ve keşif kriterlerini karşıladığını teyit etmemiz, sonra da Uluslararası Temel ve Uygulamalı Kimya Birliği’ne başvurmamız gerekiyor. Ama süper bir olay. Sadece şu makaleyi bitirmem gerek. Ama... bu gecelik paydos edeceğim sanırım. Sana yurda kadar eşlik edebilir miyim?”

“Buna gerek yok.”

“İsrar ediyorum. Burası Covington değil ama yine de dikkatli olman gerek. İkimizin yürümesi daha iyi.”

“Peki, *sen* tek başına yurduna dönmek zorunda kaldığında ne olacak?”

Bir kahkaha patlatıp omzunu silkti. “Benimki senin yurdundan çok uzakta değil. Bir kamera ve bir acil servis var. Her yer ıslıl ıslıl.”

“O noktaya kadar birlikte yürüyüp orada ayrılırız.”

“Olmaz. Ben sana eşlik etmeyi teklif ettim, o yüzden seni yurduna bırakacağım.”

“Peki madem, ısrar ediyorsun.” Dizüstü bilgisayarını ve dağılmış olan notlarını toplamasını bekledim ve birlikte Emeric Kulesi’nden çıktık. “Sana beni bir süredir rahatsız eden bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Jenny Harrick ile Mel’in nasıl bir ilişkisi vardı? Bildiğim kadarıyla Jenny, Spencer’in en yakın arkadaşıyla birlikteydi, değil mi?” Soğumuş olan hava, avluda yürürken tenimi ürpertiyordu.

“Açıkçası, Mel’in bakış açısı dışında pek bir şey bilmiyorum ama evet. Sanırım, Mel Spencer’la birkaç kere çıkmayı kabul etmişti. Ta ki Spencer...”

Bunu yüksek sesle söylemek istememesi garipti. “Sence Spencer’ı babası mı kurtardı? Bir öğrenciye uyuşturucu vermek, okuldan atılma nedeni olmalıydı.”

“Mel’in doğruyu söylediğini varsayacak olursak, öyle olurdu.”

Spencer’la yaptığım konuşmadan sonra Mel’in doğruyu söylediğini biliyordum ama Briceson’ın bunu sorguluyor olması ilginçti.

“Aslında ona destek olan kişi Profesör Gilchrist’tı.”

“Ne?” Gözlerimin önüne kadının Spencer’ın apış arasını avuçladığı sahne geldi. Yine.

“Evet. Mel’e uyuşturucu verildiği sırada Spencer’a özel ders verdiğini söyledi. Jenny ortadan kaybolduğunda da aynı şeyi söylemişti.”

Spencer’ın itirafından dolayı ilkinin yalan olduğunu biliyordum. Kadının onun için tekrar yalan söylemiş olması mümkün müydü? “Spencer’dan hiç şüphelenilmedi mi?”

“Belki kısa bir süre için. Ama herkes Jenny’nin ortadan kaybolmasında Bramwell’in parmağı olduğundan emindi. Söylen-tilere göre Bramwell onu öldürmüş ve ceset fırınlarından birine atmıştı.”

Korkunç bir söylentiydi. Bunun doğru olmadığından emin olsam da tüylerim diken diken oldu. “Kamera görüntüleri yok muydu?”

“Vardı. Sanırım Jenny, Bramwell’in laboratuvarından çıktıktan sonraki bazı görüntüler kayıp. Görüntülerin buluta yüklendiği sırada bir kesinti yaşandığını *iddia ettiler*. Nasıl olduysa video sekansında eksikler var ve zaman damgaları da birbiriyle uyuşmuyor. “

“Birisinin video görüntülerine müdahale ettiğini mi düşünüyorsun?” Güvenlik kameraları ve bulut depolama sistemiyle ilgili çok şey bilmiyordum ama bu kadar kritik bir sekansın ortadan kaybolmuş olması normal değildi.

“Öyle olduğunu düşünüyorum. Ama nereden bilebilirim ki? Ben sadece kimya okuyan bir öğrenciyim.”

“Sence Bramwell’in Jenny’nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?”

Briceson oflayıp omzunu silkti. “Bilmiyorum. Sanmıyorum ama ailesinin geçmişi şüpheli. Kesinlikle, genlerinde cinayet işleme potansiyeli taşıyor. Erkek kardeşi de ortadan kaybolmuş. Sanki bütün ailesi bir komplo teorisi dizisinden ibaret.”

Erkek kardeşiyle ilgili hikâyeyi biliyordum ve Devryck bana ondan söz ederken ne kadar acı çektiğini görmüştüm. Bunu sırf meraktan, öğrencilerin de onun geçmişi hakkında bir şeyler bilip bilmediğini görmek için Briceson’a sormuştum. “O hâlde,

büyük Bramwell'm toplu intihar vakasının arkasında olduğunu düşünüyorsun."

"O kadınlara bir şey enjekte ettiğini araştırmasında belgelemiş. Kadınların zihinlerine etki eden bir şey. O adamın denizde boğularak intihar ettiğini düşünüyor muyum? Buna pek inanmıyorum sanırım. Ama o kadınların ölümünün arkasında kesinlikle o var."

Nihayet, ürkütücü ormanlık alana vardık. İkimiz karanlıkta yürürken ürperdiğimi hissettim. Geceleri eve dönerken metro trenine bindiğim zamandan farklı bir histi. Orada, geceleri sokaklarda olan yüzlerce insandan biriydim. Sokaktaki sıradan bir insandım. Ama Dracadia'da bir saldırı daha şahsi bir şeydi. Daha özel bir meseleydi.

Kısa bir koruluktan geçip yurdun bahçesine çıktık. "Tamam, burada yollarımız ayrılıyor, değil mi?" dedim. Çantamdan kimliği koyduğum cüzdanımı çıkardım.

"Evet. Hey, sakın Mel'e Jenny'yle ilgili anlattıklarımın söz etme."

"Tamam. Nedenini sorabilir miyim?"

Mel yakınlarda olabilirmiş gibi etrafına bakındı, bana biraz yaklaşıp sesini alçalttı. "Söylentiler konusunda çok hassastır. O ve Jenny yakın arkadaşlardı. Mel bu işi Bramwell'in yaptığını düşünüyor."

"Adamı hiç sevmiyor, ha?"

"Sevmiyor sanırım. Ama her zaman öyle değildi. Adamı çok beğenen diğer öğrenciler gibi onu anlata anlata bitiremediği bir dönem de oldu. Ama Jenny ortadan kayboldu ve Mel birden adama düşman kesildi. Dediğim gibi, adamın geçmişi de oldukça şüpheli."

"Evet." Bunun tam tersini düşünüyor olmam komikti: Hâlâ onu suçlayacak kadar kanıt olmadığına inanıyordum. "Neyse, soru sormayı keseyim de yurduna git. İyi geceler."

"İyi geceler."

Koşar adımlarla merdivenlerden çıktım ve kapıyı açınca kimlikleri kontrol eden yurt görevlileriyle karşılaştım. Mel sabırsızlıkla kimliği görmek için parmaklarını şaklatınca ofladım.

“Yapma, Vespertine. Yatağa gitmeme on beş dakika kaldı.”
Cüzdanımdan kartımı çıkarıp tarayıcıdan geçirmesi için kaldırdım.

“Gece Yarısı Laboratuvarı, ha?” dedi kimliği bana geri verirken.

“Evet. Oradan yeni çıktım.”

“Yürüdün mü?”

Diğer görevlinin telefonuyla meşgul olduğunu, bizi dinlemediğini fark ettim. “Briceson bana eşlik etti.”

“Spencer olmadığına şaşırdım,” dedi aksi bir tavırla.

“Ondan biraz uzak duruyorum. Sen haklıydın.”

Gözlerini devirdi. “Ne zaman haklı değilim ki?”

Belki ben de Spencer’in bana uyuşturucu verdiği konusunda daha cesur ve dürüst davranmış olmalıydım. Ama benim durumum biraz daha karmaşıktı. Araştırmalar, o gece Profesör Bramwell’in da olaya karıştığına işaret eden derin sorgulamalara dönüşürdü. Zaten Gilchrist bana yeteri kadar sorun çıkarıyordu. Test notumla ya da Spencer’dan kopya çekme suçlamasıyla ilgili başka bir şey demediği için suçlamayı geri almış olabilirdi. Belki de Bramwell’in dediği doğrudu; bunu doğrulayacak kadar kanıt yoktu. Ama Mel gibi Spencer’la ilgili aleni bir suçlama yapmış olsaydım, acaba Gilchrist yine onun için yalan söyler miydi? Oraya ait olmadığımı kanıtlamak için kötü duruma düşmemi sağlar mıydı?

Mel’in yanından geçerken, Mel diğer görevlinin omzuna hafifçe vurdu. “Artık yukarı çıkıyorum. Son birkaç dakikayı sen halledersin, değil mi?”

“Tabii.”

Asansöre bindim, Mel de peşimden geldi. Kapılar kapandığı anda bana döndü.

“Bramwell’la aranda neler oluyor?”

Asansör hareket etmeye başladığında durdurma düğmesine bastı ve asansör hareketsiz kaldı. Kaslarıma bir panik hissi yayıldı. Bir asansörde kalma düşüncesi beni hep korkutmuştu ama özellikle de eski asansörlerden çok korkardım. Mel yanıt vermemi beklerken, gözlerimi o düğmeye diktim.

“Bir şey olduğu yok.”

“Lütfen. Aptal değilim. Gece seni onun laboratuvarından çıkarken gördüm.” Laboratuvarın arka girişi Emeric Kulesi’nin arkasında olduğu için beni gizli gizli izlemiş olmalıydı.

“Beni takip mi ediyorsun?”

“Bu düşünce seni endişelendiriyor mu?”

İşin aslı şuydu: Elinde tek bir kanıt bile yoktu.

Bramwell’in laboratuvarı korunaklı bir kale gibiydi. Neden ürkek, küçük bir kız gibi ondan korkuyordum?

Ben Mel’den çok daha kötü şartlar altında büyümüştüm. Bana çok daha tehlikeli kişiler yaklaşmıştı.

Parmağımı asansörün düğmesine uzatırken, Mel kolumu tuttu ama elini ittim ve geriye doğru sendelediğini görünce, yüzümde ölümcül bir ifade olduğunu tahmin ettim. Asansör hareket etmeye başladığında, ciğerlerimi sıkıştıran kaygı biraz gevşemeye başladı. “Benim ne yaptığım, seni hiç ilgilendirmez.”

“Ben sadece seni dikkatli olman için uyarıyorum. Jenny’ye karşı takıntılı davranışlarla başladı ve...”

“Sen. Bir zamanlar onu çekici bulmamış mıydın?”

Asansörün zili çaldı ve kapılar benim katımdaki boş koridora açıldı. Mel bir şey demeyince, asansörden çıkıp ona döndüm.

“Evet, bir zamanlar onu çekici bulmuştum. Ama sonra bizim profesörün aslında bir canavar olduğunu öğrendim. Kendine dikkat et, Lilia.”

Kapılar kapandı.

Telefonumda Cu’unotchke kafatasının fotoğrafını açtım ve yine sivri dişlere odaklandım. Dizüstü bilgisayarımdan Dracadia Kütüphanesi hesabıma girdim ve Adderly Anma metinlerine tıkladım. Cu’unotchke kabilesinin tarihiyle ilgili sayfalarda gezinirken, uzun siyah saçları ve koyu renkli gözleri olan genç bir kızın fotoğrafına rastladım. Fotoğraf 1900’lerin başlarında, kabilenin büyük bir kısmının yok edildiği zamanlarda çekilmişti. Kızın dişlerinden ikisinin yerine siyah taşlar koyulmuş olması zaten

ilginçti ama fotoğrafı büyütünce, bir şey daha dikkatimi çekti. Kolunun altına sıkıştırdığı oyuncak bebeğinin düğmeleri.

Kaşlarımı çatarak biraz daha yakınlaştırdığımda, düğmelerden birinin üstüne demir bir haçın kazındığı ufak, şekilsiz metal bir düğme olduğunu gördüm.

Apar topar sandalyeden kalktım. Dolaba gidip bulduğum ıvır zıvırları koyduğum tahta kutuyu aldım ve oradaki ilk gecemde kapımın altına sıkışmış hâlde bulduğum küçük düğmeyi elime aldım. Masama döndüm, düğmeyi yaklaştırdığım fotoğraftakiyle karşılaştırdım.

Aynı düğmeydi.

53. Bölüm

L I L I A

Bramwell'in verdiği kartla bir dilim avokadolu tost ve bir bardak latte alıp kahvaltımı yaptıktan sonra Ejderhanın İni'nden çıkarken, aklımda hâlâ Briceson'la yaptığım konuşma vardı. Gecenin yarısını, Briceson'ın söz ettiği kuşlarda görülen siyah taşları ve fotoğrafta gördüğüm kafatasını düşünerek geçirmiş, ikisi arasında bir bağlantı kurmaya çalışmıştım.

Bramwell'in derse gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama elimdeki siyah renkli karton kahve bardağıyla sınıfa giderken, ensemblede yaklaşan bir fırtınanın elektriğini hissettim. Sonbahar tüm haşmetiyle kampüse çökmeye başlamış, her yer canlı kırmızı, turuncu ve sarı yapraklı ağaçlarla dolmuştu. Gökyüzündeki yoğun, kabarık gri bulutlar yağmur yağacağını belli ediyordu. Sabahın erken saatlerinde uyanan kuşların cıvıltısı yürüyüşüme tatlı bir şarkı gibi eşlik ederken, ani bir esinti ıslak yaprakların kokusunu etrafa yayıyordu. Hava on beş dereceye yakın olmalıydı. Sert geçen kış mevsimlerine alışık olanlar için ılık sayılırdı ama çıplak bacaklarım buz kesmişti. Gün ortasında sıcaklığın biraz yükselmesi beklendiği için seçtiğim kıyafet beni endişelendirmiyordu ama gerçekten de içimi titreten bir sabah yürüyüşü oluyordu.

Isınmak için bardağa özellikle sürdüğüm rujun izini bırakan o aşırı pahalı latte'mi yudumlarken, derse yetişmeye çalışan diğer öğrencilerden farksızdım.

Ama ben diğer öğrenciler gibi değildim. Profesörüne oral seks yapan, beş bin dolarlık çekini çantamda taşıyan öğrenciydim.

O da tanıdığım diğer profesörlere hiç benzemiyordu.

O, yağmurlu günler ve acı denecek kadar sert kahve gibi huy-suzdu. Karanlık köşelerde duyulan erotik fısıltılar gibiydi; viski-nin boğazı ağır ağır yakışı gibi.

Hem nefret ettiğim hem de hoşuma giden bir işkenceydi.

Erken gelen birkaç öğrenci dışında amfi genel olarak boştu. Hızla yerime geçtim. Daha önceden hiç görmediğim birisinin kürsüye gittiğini, çantasından kitaplarını ve kâğıtlarını çıkardığını gördüm. Kendisini yardımcı profesör olarak tanıttığında büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Bir başka deyişle, Profesör Bramwell toplantımızı ya unutmuştu ya da es geçmişti.

Moralim bozulmuş ve canım sıkılmış bir hâlde not tutarken, Profesör Humdrum, *Noctisoma*'nın yaşam döngüsüyle ilgili monoton sesle ders anlatmaya başladı. Laboratuvarda zaten ilk elden gördüğümüz bir konuydu. Ancak bazı martıların ve kuzgunların nox meyvesi ve sominyx güvesi yemekten hoşlanmalarına rağmen enfeksiyondan kaçınabildiklerinden söz ettiğinde birden dikkat kesildim.

Elimi kaldırdım ve sözü bana verdiğinde "Peki ya yarasalar?" diye sordum.

"Ne yazık ki yarasaların enfeksiyona karşı bağışıklığı *yok*. Enfekte olmuş sominyx güvelerini yediklerinde, hızla enfeksiyona teslim oluyorlar ve onları su kaynaklarında süzülürken görüyorsunuz."

"O hâlde, gastrolitleri yok, öyle mi?"

Biraz düşündü. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Neden sadece bazı martılar ve kuzgunlar enfeksiyondan kaçabiliyor?"

"Ne yazık ki bunu Dr. Bramwell'a sormanız gerek."

Elbette.

Başımı salladım ve sandalyemde geriye yaslandım. Profesör derse devam ederken, elimdeki parçaları birleştirmeye başladım. Yarasalar enfeksiyona yenik düşüyordu. Bazı martılar ve

kuzgunlar düşmüyordu. Bu kuşlar yiyecekleri hazmedebilmek için gastrolitlerden faydalanıyordu. Esas soru şuydu: Enfekte olan kuşlardan kaçında siyah kaya taşı gastroliti bulunuyordu?

Keşke Profesör Bramwell yanıt vermek için orada olsaydı da zihnimde dönüp duran sorulara açıklık getirebilseydi.

Spencer iki sıra arkamda oturuyordu ve enseme oklar sapladığını her hissettiğimde dönüp ona bakıyor, bana baktığını görüyordum. Onu görmezden gelmeye çalışarak dersi sonuna kadar dinledim ve gitme vakti gelince derin bir oh çektim. Tam o sırada, Profesör Bramwell kızların yumurtalıklarını sızlatan o küstah ve buyurgan adımlarıyla içeri girdi. Onu görünce göğsümde bir rüzgâr tüneline kapılmış kuru sonbahar yaprakları gibi bir hareketlenme oldu. Yardımcı profesörün elini sıkmak için durdu ve bana baktığında nefesim kesilir gibi oldu. Bay Hâkî Pantolon ve Kazak'ın yanında dururken, siyah pantolonu ve beyaz gömleğiyle neden o kadar yakışıklı görünmesi gerekiyordu? Sanki bana işkence etmeye çalışıyordu.

Sınıftaki kızlardan biri bir soru soracakmış gibi salına salına yanına gitti. Bramwell'in ona sadece bir dakika ayırdıktan sonra onu yardımcısına yönlendirdiğini gördüm. Kızdan yayılan hayal kırıklığı elle tutulacak kadar yoğundu.

Çantamı omzuma asıp amfinin ön tarafına giderken, onunla göz göze geldim ve başıyla onu izlememi işaret etti.

Ona yetişmemi beklemeden hızla amfiden çıktı. Apar topar peşinden gittim ve amfiden çıktığımda, koridorun diğer ucundaki köşeye doğru yürüdüğünü fark ettim.

"Selam," dedi Spencer arkamdan. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Selam, kusura bakma. Gitmem gerek."

Birden bileğimi tuttu. "Lütfen."

Duraksamama neden olan şey, sadece gözlerindeki yalvarma ifadesiydi. "Ne var?" Ses tonumdan ona sinirlendiğim belli oluyordu. Yanıt vermeyince, elimi geri çektim. "Spencer, bunun için vaktim yok," dedim sabrımın taşıdığını hissederek.

Yanıt vermek yerine beni koridordaki dar bir duvar girintisine çekti. Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Spencer!"

Ana koridordan görünmeyecek kadar girintiye girdiğimizde, beni arkamızdaki duvara doğru itti. "Annem bana... bir şey söyledi," diye fısıldadı titrek bir sesle, güçlkle yutkunarak. "Lippincott babam değilmiş."

Donakaldım, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne dedin?"

"Öz babam değilmiş."

Dilim tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Salakça bir şey söylemeden nasıl yanıt versem diye düşünmeye başladım ama aradan saniyeler geçerken Bramwell'in sabırsızlanacağından ve beni beklemeyeceğinden korktum.

"Çok üzüldüm, Spencer. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben üzülmedim. Çok sevindim. Mutluluktan havalara uçuyorum." Her an kontrolü kaybedebilirmiş gibi garip bir duygu ikilemiyle gözyaşları arasında güldü.

"O zaman... Senin için sevindim?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sevineceğini biliyordum." Ben daha ne olduğunu anlayamadan, yüzümü tuttu ve beni dudaklarımdan öptü.

Birden sırtımı dikleştirdim. Kaslarım şok içinde kaskatı keşildi ve boğazımın tıklandığını hissettim. Boğuk bir sesle ona itiraz etmeye çalıştığımda, nefes nefese kalmış bir hâlde geri çekildi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Bu akşam buluşalım. Ortak alanın dışındaki bahçede."

Başımı hayır anlamında salladığımı görünce, beni yine öpecekmiş gibi başını eğdi. Onu durdurmak için elimi göğsüne dayadım. "Yapma."

Büyük bir cesaretle sınırlarımı aşmamış olsaydı, yüzündeki derin hüznün ifadesine üzülebilirdim.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu yapmamalıydım." Az önce neler olduğunu anlamaya çalışırken zihnimde savaşılan düşünceler, içten bir özür olabilecek sözlerini hayal meyal duymama neden oldu.

Yana adım atıp aramızda kendimi toparlayabileceğim kadar mesafe bıraktım. "Spencer, sana ilk baştan söylemiştim, sana karşı bir şey hissetmiyorum. Ben... Yani, ben yapamam..."

"Lilia..."

“Gitmem gerek.” Kafa karışıklığıyla Bramwell’in döndüğü köşeye doğru koşmaya başladım. Köşeyi dönünce, karşıma başka bir koridor çıktı ama o görünürde yoktu.

“Kahretsin,” diye mırıldandım ve dolu olan amfiye baktım. Bir sonraki daha küçük bir amfiydi ama o da önceki gibi doluydu. Koridorun karşı tarafındaki diğer iki amfi de öyleydi. Ancak boş bir amfiye açılan son kapıya vardığımda, onu salonun ön tarafındaki duvara sırtını yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş beklerken gördüm.

Ağzım birden kupkuru kesildi. Yutkunarak ona yaklaşıırken aklımda hâlâ Spencer’in yaptığı şeyler dönüp duruyordu. “Laboratuvarında buluşsaydık daha kolay olmaz mıydı?”

“Senin için mi daha kolay olurdu? Belki.” Beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları bir an için bacaklarıma takıldı ve gözlerimin içine baktı. “Benim için? Hayır.”

O istenmeyen öpücüğün etkisiyle, sinirle çantamdan henüz bozduurmadiğim çeki çıkardım. Uzattığım elimde bir yaprak gibi sallanırken, bir anlığına utandım. “Bunu kabul edemem.”

Çeke şöyle bir baktı. “Kabul etmeyi o kadar çok istiyorsun ki muhtemelen için içini kemiriyordur.”

Gözlerine bakmadan başımı iki yana salladım. “Bu miktar çok fazla, Devryck.”

Kollarını indirmeden kendisini duvardan öne itti. “Lanet olasıca çeki bozdur.” Sert ses tonunu duyunca başımı kaldırdım ve yüzündeki ifadenin öfkesini açıkça yansıttığını gördüm.

“Neden? Bana acıyarak bak diye mi? Bana zavallı demen için mi?”

“Neden bu kadar inat ediyorsun? Paraya ihtiyacın var. Bu miktar beni zor duruma düşürmez.”

Beni kurtaracak olan paranın, onun için bir hiç olduğunu düşündüm. Bir sadakaydı. Kolumu indirdim, çeke baktım ve kendime bunu almamam gerektiğini söyledim. “Yanında sadece para için çalışmak istememiştim.” Hafifçe öksürdüm, beynimde bir duygu fırtınası yaşanırken dolan gözlerimi kırptırdım. “Sana bunu geri ödeyeceğim.”

“Ödemeyeceksin. Ödeyemezsin.”

“O zaman, karşılığını *nasıl* verebileceğimi söyle.” Çeki ikiye katladım, karşısında yırtsam ne yapar diye merak ettim. “Ben bunu kabul edemem. Doğru değil.”

“Kendini bile bile bir çıkmaza sokman da doğru değil. Bir kez olsun kendine odaklan. Karşında duran engelleri yok et.”

İç çektim. “Sen asla bir engel değildin.”

“Sırf yakalanmadığımız için değildim.”

İçim sanki bir yıkım güllesi tarafından un ufak ediliyor-muş gibiydi; onun bu kadar sakin olabilmesi sinirimi bozuyordu. Öyle bir karmaşa yaşıyordum ki bir yanda, beni tek bir jestle aylarca süren stres ve endişeden kurtardığı için kollarımı boynuna dolamak; diğer yanda ise karşımda böyle kayıtsız durabildiği için onu paramparça etmek istiyordum. “Bana bunu neden yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

Yüzümden belli değil miydi? Yoksa o sızıyı çok iyi gizlemeyi başarmış mıydım?

Çeki çantama attım çünkü en azından o anda elime fazla ağır gelmeye başladığı için ondan kurtulmak istiyordum. “Beni bir itiyorsun bir çekiyorsun. Hangi yöne gideceğimi şaşırtıyorum.”

Keyifsiz bir ses tonuyla güldüğünü duyunca, en savunmasız ânımda bana gülme cüretini gösterdiğine inanamayarak ona baktım. “Bunu yaşayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?” Çenesini sıktı, tiksintiyle dudaklarını büktü. “Seni zihninden kazıyıp çıkarabilecek kadar keskin bir bıçak yok, Lilia. Her hareketini fark etmemek için lanet olasıca göz kürelerimi oymam gerekir. Kiminle konuştuğunu. Kimi *öptüğünü*.”

Spencer’la aramda geçenleri gördüğünü anlayınca nefesim kesildi. Tanrım, kim bilir neler düşünmüştü. Bir açıklama yapmak için ağzımı açtım ama yüzündeki öfkeli ifade, bana bunun bir anlamı olmayacağını söyledi. Öte yandan, çarpık bir yanım onu bu şekilde incitebilmekten keyif aldı. Aramızda geçenleri unutmaya çalışıyormuş gibi davranırken, bir şeyin duygularını harekete geçirdiğini görmek güzeldi.

“Biz sadece profesör ve öğrenciyiz. Eskisi gibi.” Onun sakin ses tonunu taklit ettim. “Böyle olmasını istemiyor muydun?”

“İkimiz bundan daha fazlasıyız, sen de bunu biliyorsun.” O kadar sinirli gözüküyordu ki söylediğim şeyi bir hakaret olarak algılamış gibiydi.

“Hayır, bilmiyorum.”

Ensesini ovuşturup bakışlarını kaçırdı. “İsa aşkına, dudağını ısırmayı kes.”

Ancak bunu dediğinde dudağımı ısırıp durduğumu fark ettim ve hafif sızıyı gidermek için dilimi üstünde gezdirdim.

“Yaptığın bu küçük şeyler zihnime bir şey yapıyor.” Elini saçlarının arasından geçirdi, volta atmaya başladı. “Damarlarımda şiddet akıyor. İçimi kasıp kavuran bir öfke var ve beni hasta ediyor. Söz konusu sen olduğunda, kendimi hasta hissediyorum. Onun boynunu bile kırabileceğimi düşününce...” Volta atmayı kesti, aklından geçen şey net bir şekilde gözlerinin önünde canlanmış gibi dalgınlaştı. “Bunu kontrol edemiyorum,” dedi yumruklarını sıkarak. “Hâlâ seni hissettiğim için kendimi dizginleyemiyorum. Hâlâ teninin, aklımı başımdan alan o tatlı kokusunu hissediyorum. Beni o geceye geri götüren o lanet olasıca rujun rengini görüyorum. Aklımı yitirmek üzereyim!” Sesi etrafımda yankılandı; karşımda yavaş yavaş çözülüşünü izlerken, vücudumdaki her sinir uyarılmış gibiydi.

Bunun güzel bir yanı vardı. Onda görmeyi arzuladığım savunmasızlığı görebiliyordum. Üzerine çökmeye başlayan gözle görülür sıkıntı, her daim sakin ve mesafeli olan bir adama hiç yakışmıyordu. Dikiş yerleri sökülmeğe başlamıştı. En sonunda, ikinci bir deri gibi kuşandığı kalkanda bir delik açılmıştı. Kayıtsızlık sandığım tavrı aslında bambaşka bir şeydi. O da en az benim kadar acı çekiyor, için için yanıyordu.

Onun da benim gibi tamamıyla kontrolü kaybettiğini, hiçbir şeyi umursamadığını görmek istiyordum. Beni boğazımdan tutmasını, aramızdaki direnci kırmasını istiyordum. “Neden buna direniyorsun?”

“Nedenini çok iyi biliyorsun.” Yaklaşıp beni duvara kısırdı. “Ben senin salak sınıf arkadaşlarından biri değilim, Lilia. Profesörünüm. Geleceğin mahvolur. Okuldan atılır, eski hayatına

geri yollanırsın ve ben burada kalıp bunlara neden olmaktan nefret ederim. *Her şeyi* elinden almaktan nefret ederim.”

“Ancak yakalanırsak,” diye fısıldadım.

Zihninde bir savaş yaşanıyormuş gibi yüzünde türlü türlü duygu belirdi. Elini kaldırdı, parmağını yanağımda gezdirdi ve dudaklarını yaladı. “Sana yapmak istediğim şeyler...” Yüzünü buruşturup başını yana çevirdi ve tam geri gidecek gibi olduğunda elini tuttum. Avcunu yanağıma götürdüğümde, yüzünde bir ıstırap ifadesi belirdi.

Gözlerimi yumdum, derisinin dokusuna odaklandım ve bu his beni o geceye geri götürdü. Avcunu öptüm, dudaklarıma sürttüm ve parmağını ağzıma aldım. Gözlerimi gözlerine diktim, parmağını tıpkı o gece duşta aletini emdiğim gibi emmeye, ağzıma sokup çıkarmaya başladım. Parmağında rujumun izi kaldı.

Ağzı açık kalmış bir hâlde keyifle beni izledi. “Lilia...” Yüzümü daha sıkı tuttu ve hırlar gibi konuşmaya devam ederken boynundaki damarlar kabardı. “Bana borcunu nasıl geri ödeyebileceğini mi bilmek istiyorsun?” Sert bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. “İşime geri dönebilmem için günün her saati seni becerdiğimi düşünmememe neden olma!”

Çileden çıkarak dişlerimi gıcırdattım. “Bunu istiyorsan, tamam. Bir şey yapmayacağım.” Yanından geçip kapıya giderken, tepki vermesini bile beklemedim.

Ansızın ensemeye dolanan eli, beni kendine çevirmeden önceki tek uyarı oldu. Nazik ya da hassas olmadan beni öptü. Acımasızca öptü. Büyük bir açlıkla. İnledi, dudağımla ısırıldı ve derin bir kararlılıkla parmaklarını derime batırdı. Kıskançlıkla. Tanrım, yüzümü yüzünün önünde tutup nefesimi bile yutarken, hissettiği kıskançlık içime yayıldı.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca, göğsü hızla inip kalkar hâlde benden uzaklaştı ve kürsüye doğru gitti. Çaktırmadan ağzına bulaşan ruju sildi ve elini pantolonuna sürttü.

Öpüşmemizden dolayı nefessiz kalmama rağmen harekete geçmeyi başardım ve onun gibi dudaklarımı silip ellerimi arkama sakladım. Aksi yöne kaçarak aramıza biraz mesafe koydum.

Tanımadığım yaşlı bir kadın başını içeri uzatıp gülümsedi. “Ah, özür dilerim, Profesör Bramwell. Toplantınız olduğunu bilmiyordum.”

“Birazdan biter.”

Telaşlı sesi, yüzümü buruşturmama neden oldu ama kadın “Sorun değil,” diye yanıt verirken bunu fark etmemiş gibiydi.

Kadın hızla dışarı çıktı, koridorda uzaklaşırken topuklu ayakkabılarının sesi parke zeminde yankılandı.

Uzun uzun oflayarak ensesini ovuşturdu. “Yakalanmamak düşündüğünden de zor bir şey. Benim laboratuvarıma bile zaman zaman birileri gelir.”

“Yaratıcı olmamız gerek. İlgileniyorsan tabii.”

“İlgilendiğimi gayet iyi biliyorsun,” diye kükredi. Bunu itiraf etmek onu sinirlendirmiş gibiydi.

“Aklıma bir yer geldi. Kütüphanenin yuvarlak odası. Orada daha çok depo olarak kullanılan bir alan var.”

“Peki, *seni* orada nasıl bulacağım?”

“Bu akşam orada çalışmam gerek. Mesaim sekizde bitiyor. Kütüphane gece yarısından sonrasına kadar kapanmıyor. Hem sana bir şey göstermek de istiyordum. Çok ilginç bulacağın bir şey.”

Her zamanki gibi kaşlarını çattı, kapıya gitmeden önce çantasını aldı ve yanımda durdu. “Biraz aklını kullanırsan oraya gelmezsin.”

Meydan okuyan bir tavırla çenemi kaldırdım ve burnumun ucundan ona baktım. “İddia ettiğin kadar beni istiyorsan geleceksin.”

54. Bölüm

L I L I A

Tekerlekli arabadan iki fizik kitabını alıp ait oldukları rafa yerleştirdim. Saatime baktığımda, mesaimin bitmesine beş dakika kaldığını gördüm ve bu sürenin geçmesi için sabırsızlandım. Onun gelip gelmeyeceğini bilemediğim için midem belirsizlik hissiyle düğümlendi.

Beş dakika sonra, her zamanki gibi Kelvin'e mesaimin bittiğini söyledim, çantamı aldım ve dışlerimin arasında akşam yemeğinden kalan bir şey olmadığından emin olmak için tuvalete uğradım. Derse iç çamaşırı giymeden gittiğim gecedan beri bu konuda kendimi daha rahat hissettiğim için külotumu çıkardım ve çantama koyup yuvarlak odaya gittim.

Yuvarlak odanın tavanı, iki kat altındaki mermer zeminin üzerinde yükselen cam bir kubbeydi. Etrafında, üst katında tırabzanla çevrili odalar vardı. İnce bir kapıdan geçip dar merdivenlerden ikinci kata çıktım ve Devryck'i görebilmek için odalara göz attım. Her odanın duvarları kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Çalışmak isteyenler için masalar ve lambalar bulunmasına rağmen o kat tamamen boştu. Yüksek kemerli girişten geçtiğimde, sırtı bana dönük olan Bramwell'ı küçük bir çalışma alanının karanlık köşesinde, kitaplarla dolu bir duvarın arkasına gizlenmiş hâlde buldum. Avluya bakan bir pencerenin yanındaki küçük bir bölmede duruyordu.

Odanın kapısını kapatıp kilitledikten sonra artık yalnızdık.

“Kaç yıldır bu okulda çalışıyorum ama buraya hiç çıkmamıştım,” dedi bana dönmeden.

“Ben de sadece birkaç kere geldim. Dracadia’yla ilgili tarihi metinler burada tutuluyor.” Yanına gidip pencereden canlı kam-püs hayatına baktım. “Çok güzel bir manzara.”

“Geldin.” Ses tonu biraz kızgın gibiydi.

“Sen de.”

“Başka bir seçeneğim yoktu. Bütün öğleden sonrasını seni düşünerek geçirdim.” Hızla kolumdan çekti ve sırtım arkamdaki duvara çarpınca çantamı yere düşürdüm. Beni tutkuyla ve sabırsızlıkla öptü. Dillerimiz dolandı, dişlerimiz birbirine çarptı. Çıldırılmış gibiydik.

Yünlü yeleşimi yukarı çekip çıkardı ve altındaki şık beyaz gömleğimle kalırken, yeleşimi yere fırlattı. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Boğuk inlemesi dudaklarıma karşı titreşti. Gömleğimin düğmelerini açmaya çalışıp beceremeyince, gömleğin ön tarafını sert bir şekilde çekti. İrkilmeme neden oldu ve düğmeleri kopardı. Hepsi dört bir yana uçtu. “Sana yeni bir gömlek alırım,” dedi dudaklarını benimkilerden ayırmadan. Dantelli sutyenimi ortaya çıkardığında, soğuk hava göğsümü okşadı.

Odanın karşı tarafında, duvardaki kare biçimli ahşap panellerden birinin içinde, yıldız çerçeveli bir ayna asılıydı. Aynadaki aksimizde ikimizi birlikte gördüm; memelerimden biri dışarı sarkmış, üstüm başım dağılmış bir hâldeydim ve yüzümde mest olmuş bir ifade vardı, Bramwell da siyah gömleği ve pantolonuyla kulağıma müstehcen sözler fısıldayan kapkara bir hayaleti andırıyordu.

“Hiç o geceyi düşündün mü? O küçük klitorisini yaladığım ve emdiğim geceyi.” Meme ucumu parmaklarının arasında çevirdi. Karnımda o baş döndürücü isteği hissederek gözlerimin kapandığını hissettim.

“Evet.”

“O geceyi düşünerek kendine dokunuyor musun?” Bana yaptıkları yüzünden hemen yanıt vermediğimde, iki meme ucumu birden canımı acıtacak kadar sıktı. “Söyle.”

Ağzım kupkuru kesilmişti; başımı onaylayarak salladım.

Sert avuçlarını kollarımdan yukarı götürdü, kollarımı havaya kaldırdı ve kol bileklerimi sıkıca tuttu. “O zamandan beri seni istiyorum.” Aç dudakları boynumda ilerlerken, serbest eliyle açıkta kalan mememi avuçladı. Meme uçlarımdan birini ağzına almak için öpüşmeyi kesti ve hafifçe ısırarak beni inletti. Tek eliyle bileklerimi tutarken, diğer avcunu eteğimden yukarı götürdü ve donakaldı.

Gülümsedim, bu keşfi karşısında dudağımı ısırdım. “Külöt gereksiz diye düşündüm.”

“İnanılmazsın.”

Parmağı bacaklarımdaki hassas bölgeye değdiği anda sırtımı gerdim ve hafifçe inledim ama sesimin duyulmamasına gayret ettim. “Bir daha derse bu şekilde gelersen, seni bir kenara çeker çıplak kıcına şaplak atarım.”

“Bu, bir tehdit mi yoksa vaat mi?”

İnleyerek dediğini kanıtlamak için kıcıma bir şaplak attı. Canım yanınca irkildim, hafif bir inleme sesi çıkardım.

Aynaya tekrar baktığımda, Bramwell beni okşamaya devam ederken ağzımın nasıl açık kaldığını ve yüzümdeki afallamış ifadeyi gördüm. Adam resmen beni sarhoş ediyordu.

Dikkatimi çeken şeyi fark etmiş gibi aynaya döndü.

“İzlemekten hoşlanır mısın?”

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım.

İki parmağı ıslaklığımın arasına kaydı ve titrediğini hissettim. “Parmaklarım içindeyken vücudun bana ne kadar güzel teslim oluyor.”

Bacağımı kalçasına kaldırırken, titrek nefesimi dışarı verdim. Yanağını yanağıma yasladı, başımı yana çevirmemi engelledi ve eteğimi belime kadar sıyırınca, bacağım bükük olduğu için çıplaklığımı net bir şekilde görebildim. “Şu anda pembe ve kusursuzsun ama seninle işim bittiğinde kızarmış ve şişmiş olacaksın.” Kaslarımda, parmaklarının etrafında kasıldığını hissederken, bu sözcükler zihnime kök saldı.

Tırnaklarımı batırdığım kollarında yarım ay biçimli izler kaldı, dizlerimin bağı çözülüyor, ayakta durmakta zorlanıyordum.

Altdudağımı ısırdım. Bramwell parmaklarını içime sokup çıkarırken ve her seferinde içimde kıvrırken, başımın tepesini duvara yasladım. Etrafımda ve başımın içinde yankılanan ıslak sesler, beynimi ikimizin müstehcen görüntüleriyle doldurdu. Giderek hızlanırken başparmağını beni inletecek şekilde uyarılmış yerin üstünde gezdirdi. Gözlerimi sımsıkı yumdum, parmaklarının hareketlerine ve içimden akan, bacaklarıma yayılan ıslaklığın sesine odaklandım.

“Duyuyor musun, Lilia? Küçük, aç kadınlığın benim için nasıl ağılıyor. Parmaklarımı nasıl ıslattığına bak.”

Aynaya baktığımda, eteğimi kaldırdı, ıslaklığımla parıldayan tenini görmemi sağladı. “Sen beni bu hâle getiriyorsun,” diye fısıldadım.

Boğuk, keyifli bir sesle güldüğünde, derimin altına bir ürperti yayıldı. “Bana ne yaptığını bilmek istemezsin, Küçük Güve.” Parmaklarını içimde o kadar derin bir yerde kıvırdı ki ayak parmaklarımdan güç aldım, başparmağını hassas klitorisime bastırduğunda inledim. Dişlerini çenemde gezdirdi. “İşte, geceleri seni düşünerek ter içinde aletimi okşadığımda bunu görüyorum.” Kulağımın arkasını öptü. “O kadar sert bir şekilde boşalmama neden oluyorsun ki sonrasında nefes bile alamıyorum.”

Müstehcen sözleri zihnimin etrafında dans eden şeytanlar gibi dönmeye, beni giderek büyük bir patlamaya doğru itmeye başladı. Kaslarım gerildi. O kadar gerildi ki çaresizlik içinde, sabrım tükenmiş, boşalmaya hazır bir hâlde parmaklarına sürtünürken, vücudumdaki bütün hücreler sarsılıyormuş gibi hissettim.

“İşte böyle. Benim için boşal.”

Bana hissettirdiği o derin, giderek artan sızı boğazımdan yükselen bir hıçkırıkla serbest kalırken, kaslarım teslim oldu ve damarlarıma aklımı başımdan alan bir zevk dalgası yayıldı. Başımı geriye attığımda, çığlığını eliyle hapsetti. Gözlerimi kamaştıran bir patlamayla, kendimi kaslarıma tekrar tekrar yayılan şiddetli haz sarsıntılarına teslim ettim. Dizlerim boşa gitti ama

parmaklarıyla daireler çizerek orgazmımın sürmesini sağlayarak bacaklarımı yukarıda tuttu.

“Uslu kız,” diye fısıldadı elini ağızımdan çekmeden. Yüzümü yine aynaya çevirdiğinde, yarı kapalı gözlerim ve sarkmış omuzlarımla sarhoşmuşum gibi gözüküyordum. Kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu ve ıslaklığımla parıldayan parmaklarını yavaşça çıkardı. “Seni aklını başından alana kadar becereceğim.” Aynada parmaklarını ağızına soktuğunu gördüm ve başını omzum ile boynumun arasında kalan noktaya dayarken, keyifli boğuk bir ses çıkardı. Bir süre parmakları saçlarıma dolanmış bir hâlde, kendisini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi hızlı hızlı nefes alıp vererek bekledi. “Masumiyet gibi kokuyorsun, Lilia. Gerçekten iyi bir adam, şu anda çekip giderdi.”

“Sen iyi bir adam mısın?”

Bana yanıt vermek yerine, beni kucaklayıp çalışma masalarından birine götürdü ve sırtüstü yatırdı. Topuklarımı masaya kaldırdıktan ve bacaklarımı tamamıyla açtıktan sonra ofisindeki gece olduğu gibi gözlerinde aynı hayranlık ifadesiyle bana baktı.

Alt katta insanlar varken, böylesine açık bir yerde asla seks yapmamıştım. Midem içime dolan heyecan dalgasıyla gerildi. Kapı kilitli olmasına rağmen, birisinin içeri girdiğini ve benim onun karşısında bir kurban gibi sere serpe yattığımı gördüğünü hayal ettim.

Dilini dudaklarının üstünde gezdirdi ve öne eğildi. Bacaklarımın arasını aşağıdan yukarı bir kere yaladı. Sırtımı gerip sessiz bir çığlıkla ağızımı açtım.

Klitorisimi emerken inliyor, zevk dolu sesler çıkarıyordu ama daha fazlasını istiyordum. Fiziksel anlamda değil ama duygusal bir bağ anlamında. İçimde ve üstümde olmasını ve benim onu hissettiğim kadar onun da beni hissetmesini istiyordum.

“Devryck,” diye fısıldadım. “Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen.”

İç çekerek hayır anlamında başını salladı. “Bunu yapamam, Lilia. Özellikle de fazla deneyimin olmadığı için yapamam.”

Utançtan yanaklarım kızardı. “Dediğim gibi, bakire falan değilim. Sadece ilk deneyimim... pek de muhteşem değildi.

Canım yandı. Kanamam oldu. Büyük bir ihtimalle, sadece bir buçuk dakika sürmüştür. Birkaç kere seks yaptık ve sonra o ortadan kayboldu.”

“Seni terk mi etti?”

“Sinemanın arkasında onu başka bir kızla seks yaparken gördüm.”

Bunu duyunca hareketsiz kaldı, hızlı hızlı nefes alıp vermeye ve yüzünü ovuşturmaya başladı. Bir şey düşünüyormuş gibiydi. Aşırı düşünüyordu. Kendisine karşı bir savaş veriyordu.

“Bakire olsan da olmasan da nazik bir âşık olmadığımı bil. Seni incitmek istemiyorum.” Ateşli bakışları tepeden tırnağa üstümde gezindi ve yüzüne sıkıntılı bir ifade çöktü. “Ama sırf sana bakmak bile dürtülerimi tetikliyor. İstedığımı almaya dair muazzam bir ihtiyaç hissediyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim, boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Bildiğim tek şey, durmasını istemediğimdi. Uyarısına rağmen bunu hâlâ istiyordum. *Onu* istiyordum. İçimde yanan bu merakı gidermem gerekiyordu. Uçurumdan bilinmeyen sulara atlamak istiyordum. “O zaman, istediğini al.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Emin misin?”

“Evet. Eminim.”

Bakışlarını yere çevirdi, omuzlarını geriye atıp biraz düşündü. Hiç şüphesiz, analitik zihnine yaraşır bir şekilde riskleri ve sonuçları hesaplıyordu.

Avcunu küt diye masaya dayadı ve bıkkınlıkla kükreyerek doğrulduğunda, kemerinin çınlaması bana küçük bir zafer kazandığımı anlattı. Pantolonunun fermuarını indirdi ve o anda bunun gerçekten de olacağını anladım. Profesörümle seks yapmak üzereydim.

Pantolonunu indirdi ve devasa aletini serbest bıraktı.

Gururla ve dimdik duran, içime gömülmeye hazır olan aletine bakarken yutkunmak zorunda kaldım. Fizik, bana ciddi bir hasar vermeden o şeyi içime sokamayacağını söylüyordu. Aletini ölümcül bir silah gibi özgüvenle elinde tutuşu ve bu manzarayla beni heyecanlandırması... İçimde nasıl bir his yaratacağını merak ediyordum; hem bir an önce harekete geçmesini istedim hem de aynı anda büyük bir korkuya kapıldım.

“İnan bir buçuk dakika sürmeyecek. Ben çabucak ıslanan ve boşalan bir ergen değilim. Sert seks yapan ve kendisini tutarak işkence etmekten keyif alan bir adamım. Sonrasında, kadınlığın sızlayacak. Umarım bunu gerçekten istiyorsundur, Lilia çünkü sona erdiğinde benden nefret edeceksin.”

“Neden? Sen de mi beni terk edeceksin?”

“Bundan sonra senden uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Ama şunu açıkça söyleyeyim,” dedi kendisini zor kontrol ediyormuş gibi eliyle boynumu kavrarken. “Ben paylaşmam. Birisi bu kadınlığa *bakarsa* bile, göz kürelerinden başlamak üzere onu seve seve parçalarım.”

Spencer’in ani öpücüğüne hissettiği kıskançlık hissi henüz dinmemiş gibiydi. Daha önce olduğu gibi, psikopat sözlerinin beni heyecanlandırmaması gerekirdi. Sahiplenici ses tonu, doğruca aksi yönde kaçmama neden olmalıydı. Ama hayatım boyunca kötü adamlarla karşılaşmıştım. Kızlardan alan ve sonuç olarak onları zerre kadar umursamayan rezil, pislik tipler. Kızları bencil zevkleri için incitmiş olan oğlanlar tanıyordum. Sonradan onları bir işe yaramayan, kullanılmış paçavralar gibi bir kenara atan oğlanlar.

Devryck tamamen farklı bir türdü. Dediği gibi o bir adamdı, bir oğlan değil. Öğrencisini becererek kuralları çiğneyen ama bu konuda zarif davranan bir adamdı: Almadan önce haz veriyordu. Ama kötü müydü? Sanırım bunu görecektim ama bu riski göze almaya razıydım. Sadece kitaplarda okuduğum türden bir tutku hissetmek için gururu bir kenara bırakmaya da razıydım. Sert ellerini ve dişlerini, tenime bulaşan terini hissetmek istiyordum.

Ona uzandığımda, elime hafifçe vurdu. Aletini okşamaya ve elini bacaklarımın heyecandan titremesine neden olacak şekilde üzerimde gezdirmeye devam etti. “Bana istememem gereken şeyi göster. Canımı acıt.”

Güçlkle yutkunarak parmaklarımı, bacaklarımın arasında bir nabız gibi atan sızlayan bölgeye götürdüm. Gözlerimi gözlelerinden ayırmadan iki parmağımı içime soktum ve boynundaki damarların kabardığını fark ettim.

Aletini okşamaya devam ederek, gözlerinde aç bir ifadeyle dudaklarını yaladı. “Geceleri parmakların içindeyken ne düşünüyorsun? Bana ne istediğini söyle.”

Mideme yakıcı düğümler gibi kıvrılan muazzam bir ihtiyaç hissettim. “Ben...”

“Bacakların titriyor. Söyle.”

“Aletini istiyorum.”

“Bu eteği bu yüzden giydin, değil mi? Profesörünü aklını yitireceği kadar baştan çıkarıyorsun. Seni becermemi istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Pantolonunun cebinden çıkardığı bir prezervatifin ambalajını yırttı. Bunu irileşmiş aç aletine geçişini büyülenerek izledim. Aletini bacaklarımın arasına götürdüğünde duraksadı ve başını eğdi. Gerilen kasları yaşadığı teceddüdü ele veriyordu.

“Yap. Lütfen.” Onu o kadar arzuluyordum ki fiziksel bir acı hissediyordum.

“Lanet olsun, Lilia. Sana lanet olsun.” İçime girdi ve cıyaklar gibi bir ses çıkardım. İri avcuyla ağzımı kapatınca, burnumdan derin nefesler çekmeye başladım. “Şişşt. Yavaş yavaş içine al beni.”

Ellerimi iki yanımda sıkarak başımı salladım.

“Ağırdan alacağım. Söz veriyorum, sen hazır olana ve iyice gerilene dek tamamıyla içine girmeyeceğim.”

Elini ağzımdan hâlâ çekmediği için burnumdan nefes alıp vermeye başladım. Azar azar içime, daha derinlere girdi. Biraz daha derine. Kaslarım iri aletiyle gerilmeye başladı.

“Tanrım, daracıksın,” dedi çatlak bir sesle. “Biraz daha içine al.” Santim santim içimi doldurdu, kaslarımı gerdi ve içimdeki baskı artarken onu tereddütle kabul ettim. En sonunda hafif bir sızıyla tamamıyla içime girdi.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve aletin tamamının içimde olmasının sersemliğini burnumdan derin nefesler alarak gidermeye çalıştım. Vücudum o kadar gerilmişti ki kaslarım gevşeyene kadar başım dönmeye başlamıştı. *Tanrı aşkına, lütfen bayılma.*

Üstüme eğilip hareketsiz kaldı, başını omzuma yasladı. Kasları gerilmişti ve içinde tuttuğu enerjiden ve beni parçalamaya hazır bir sabırsızlıkla titriyormuş gibiydi. “İyi misin?”

“Evet,” diye fısıldadığımda başını kaldırdı, kalçalarını geriye ve tekrar öne attı.

“Buna ihtiyacım vardı,” dedi çatlak bir sesle. Çenesindeki kaslar gerilip gevşedi ve içime nefesimi kesecek kadar sert girip çıkmaya başladı. “Seni becermeye ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin, Lilia.”

Boğazımdan çıkan inleme sesini avcuyla yakaladı, sert ve güçlü hareketlerle içime girip çıkmaya devam etti. Dediği gibi beni âdeta yağmalıyordu ama içime her girişi daha kolay hâle gelmeye başlamıştı. Kollarını tırmıklayarak ona tutundum ve içimde bir şey değişti.

Vücudunun vücuduma nasıl sürtündüğünü, sıkı kaslarının gücünü, teninin tenime kayışını, sinir uçlarımda uyarılmaya başladığını hissettim. Sessiz ve kesik nefeslerini dinledim. Parmaklarını kendisini kaybetmiş gibi derime batırışını, kollarının ve bacaklarının titrediğini hissettim. Her yerdeydi. Tenimde ve içimdeydi, kemiklerime ve kaslarıma doluyordu. Okyanusun azgın dalgaları gibi hareket ediyor, beni gelgitler gibi çekip uzaklara sürüklüyordu.

Korkutucu bir güçtü.

Başımı yanımdaki pencereye çevirip, kontrolden çıktığını hissettiğim bir dünyadaki tek sabit şeymiş gibi parıldayan yıldızlara baktım. Zaman aramızda eridi; terle kaplanan vücutlarımız, bükülüp sallanan ağır akıntılara dönüştü. O güne kadar kimseyle hissetmediğim duygulara kayıyor, düşüyor, içine yuvarlanıyordum.

Göğsümdeki sıkışıklık bana nedensiz bir acı hissettiriyordu ama umurumda değildi. Bunu istiyordum. İhtiyaç duyuyordum. Beni bir kenara atmasını bile göze alıyordum.

Tutkuya bu kadar aç olmaktan, çok fazla şeyi bir anda hissetmeye dair karşı konulmaz bir ihtiyaç duymaktan nefret ettim. Ve en çok da, maharetli elleriyle canlandırdığı cesetlerinden biri gibi beni paramparça edeceğini hayal etmekten nefret ettim.

Çok fazlaydı ama yeterli değildi.

Tüm olup bitenlerin yarattığı karmaşa, gözyaşları arasında serbest kaldı. Beni ele geçiren bu yabancı ve garip hisler de neyin nesiydi?

“Lilia,” diye fısıldadı, elini ağzımdan çekip başımı okşadı ve ona baktığımda gözlerinde endişeli bir ifade gördüm. “Canını mı yakıyorum?”

“Hayır. Ben... hiç bu kadar... çok şey hissetmemiştim.” Gözyaşları arasında gülerken duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. “Özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim.”

“Seksin sana her zaman bir şey hissettirmesi gerekir. Kendini rahat bırak.”

Şakağımdan bir damla gözyaşı akarken başımı salladım.

Parmağıyla gözyaşımı sildi, başımı tutarak hareketlerine devam etti. “Gözlerini yüzümde tut, Lilia.”

Şakaklarımdan daha fazla gözyaşı akarken, gözlerime diktiği gözlerine baktım: Göz gözeydik, vücutlarımız sımsıkı kenetlenmişti. Bundan daha kusursuz olabilir miydi? Birbirimize dolanmış hâldeyken, bir başka insanı o an olduğu kadar yakından tanıyabilir miydim? Kendimizi kaybetmenin ve çizgiyi aşıp geri dönüşü olmayan bir yola girmenin utancına hapsolmuştuk.

Konuşma ve ayak sesleri duyunca durdu. Kapı kolu sarsıldı ve elimle ağzımı kapatarak nefesimi tuttum.

Beni kucaklayıp odanın karanlık bir noktasına taşıdı, sırtımı duvara yasladı.

“Buraya kimsenin gelmediğini söylemiştin,” diye fısıldadı.

“Buraya çıkan tek bir kişi bile görmemişim,” diye fısıldadım. Beklenmedik ziyaretçilerin sesleri biraz daha yakından gelince, duvarın hemen diğer tarafında olduklarını anladım.

Devryck elini yavaşça ağzıma dayadı, beni sırtıma batan ahşap yüzeye yasladı ve aleti ıslak girişimi zorladı.

“Burada Dracadia tarihiyle ilgili muhteşem bir koleksiyon var,” dedi birisi. “Saatlerce bu kitapları okuyabilirim.”

“Off. Tam bir ineksin,” dedi diğeri gülerek. “Sahi, tam olarak ne arıyorsun?”

İkisi konuşmaya devam ederken, Devryck'in içime girdiğini, sabırsızlıkla beklediğini hissettim. Alnını omzuma dayadı, titrek ılık nefesi tenime yayıldı.

Yavaşça biraz aşağı kaydım. Biraz daha. İçime tam olarak girene kadar kaydım ve sırtımı gerdiğimde, eliyle ağzımı biraz daha sıkı kapattı.

"Şışşt," diye fısıldadı. Ağır ağır içime girip çıkarken, gözlerinde söndürülmeyi reddeden ateşli bir ifade vardı. Damarlarıma, içimi yakan bir istek yayıldı ve tırnaklarımı kaslı omuzlarına batırdım.

Duvarın diğer tarafındaki iki yabancı tarihten ve ders programlarından, havadan sudan söz ederlerken, Devryck beni beceriyordu.

Başımı çevirdiğim anda, aynadaki aksimizi gördüm.

Kalçalarını her öne ittiğinde, kıkırda oluşan çukuru görüyordum. Gerilen kaslarım ve boynunu, her kontrollü hareketinde ve kalçalarını her itişinde bacaklarının ne kadar güçlü olduğunu görüyordum.

Birlikteliğimizin o tehlike kokan, katıksız güzelliği... Zihnimin içinde çerçeveletmek istediğim karanlık bir imge gibi aynadan bana geri yansıyor.

Kaslarım gerilirken ve aletin etrafında kasılırken kesik kesik nefes alıp vermeye başladım.

Çenesini sıktı, kendisini tutmaya çalıştı. Kasları gerilirken, vücudu ince bir ter katmanıyla kaplandı. Beni içten dışa doğru mahvediyordu.

Ayak sesleri nihayet uzaklaştığında, derin bir oh çekti ve içime daha sert girip çıkmaya başladı. Daha hızlı. Sırtımın duvara çarparken çıkardığı ses, vücudunu ele geçiren ateşi yansıtıyordu.

İçime dalga dalga yayılan gerilimi hissettim. Muhteşem bir şeye yaklaşırken, içimde kıvrıldı, bükülmeye başladı. Gergin kaslarımda derin, canımı acıtan bir sızı başladı ve sırtımı gerip kendimi beni yerle bir eden yıkımına teslim ettim. Beni daha sıkı tutarken ve vahşi bir hayvan gibi kalçalarını hareket ettirirken inliyor, hırıliyordu. Giderek hızlandı.

“Siktir. Siktir!” Ağzı açık kaldı, gözlerini sımsıkı yumdu ve rahatlayarak titrek nefesini dışarı verdi. Boynundaki uzun kaslar, kalçalarının her dengesiz hareketinde kabardı. Vücudu o kadar şiddetli sarsıldı ki beni düşüreceğini sandım. Dikkatle bana bakarken ve içimi doldururken, yüzü acıyla karışık yoğun bir mutluluk ifadesine büründü.

Elimi nemli saçlarının üstünde gezdirirken, mest olmuş bir ifadeyle, tüm benliğini o âna vererek kendisini boşalmaya verişini izledim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Bir şey değişti, aramızdaki alana bir elektrik dalgası yaydı. Genç ve saf bir kızın gölgeleri, dışarı verdiğim her titrek nefeste silinmeye başladı. Artık farklıydım. Bilmediğim bir şeye dönüşmüştüm: Çok daha savunmasız bir şeye. Korunmasızdım. Acaba gözlerimde bunu, orada parıldadığından emin olduğum o derin hayranlığı görebiliyor mudur diye merak ettim. Hâlâ yaptığımız şeyin etkisi altında başımı yana çevirdim ama yüzümü tutup tekrar kendine çevirdi ve beni dudaklarımdan öptü. Beni yere çekerken, vücudum duvara sürtündü.

“Olağanüstüsün,” diye fısıldadı dudaklarıma ve dolu prezervatifi çıkardı.

Büyülenmiş gibi prezervatifin ucuna düğüm atışını izlerken, içindeki sıvı miktarı gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

“Tanrım. Bir köyü hamile bırakmaya yeter herhâlde.”

Sırıtarak prezervatifi küçük bir çöp tenekesine attı. “Umarım çöp tenekelerini adli tıp ekibi boşaltmıyordur.”

Gülümsedim. “Temizlik ekibi saat on gibi gelir. Belki de torbayı biz atsak iyi olur. Prezervatifi görmelerine gerek yok.”

“Tamam. Seninle işim bitince torbayı alacağım.” Koluma uzandı ve ikimizi yere çekti. Sırtımı göğsüne dayayarak beni bacaklarının arasında tuttu ve kollarını belime doladı. “Bana iyi olduğunu söyle. Seni incitmediğimi söyle.”

“İncitmedin.”

“Hiçbir yerin sızlamıyor mu?”

Bacaklarımdan arası sızlıyordu ve Devryck beni ikiye ayırmış gibi yanıyordu. “Öyle demedim. Beni incitmediğini söyledim.”

Rahatlayarak yüzünü enseme dayadı. “Bu gece seni tekrar beceremeyeceğim. Ama devamı gelecek.” Belki de bunu düşünmeden yaptı ama elini bacaklarımın arasına götürdü ve oramı avuçladı. Parmaklarını içime sokmadı ya da beni okşamadı, sadece avcunun dip kısmını kasık kemiğime dayadı. Bana hem son derece sahiplenici hem de seksi bir hareket gibi geldi. Vücudumda bıraktığı keskin sızıya bir merhem oldu. Nefesini enseme verdi ve kulağımın kenarını öptü. “Hayatımda hiç bu kadar çarpıcı bir şey hissetmemiştim. Seninle geçirdiğim her an, benim için yeni bir şey.”

“Tüm bunlar benim için de yeni.”

O karanlık köşede, küçük ve sessiz vahamızda sakinleştik; yaptığımız şeyin sonuçlarını düşündüm.

“Bana ne göstermek istiyordun?”

O anda bu konu fazla tatsızdı ama yine de çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Fotoğraflara kısaca göz attıktan sonra siyah kaya taşı dişleri olan kafatasının fotoğrafını buldum. “Bu konuyu merak ediyordum.”

Kolunu uzatıp telefonumu aldı ve yüzüne yaklaştırdı. “Dracadia tarihini doğru hatırlıyorsam, küçük bir Cu’unotchke çocuğunun kafatası olmalı.”

“Yüzyıllar önce bu adada yaşamış olan yerliler mi?”

“Evet. Şu siyah kaya taşlarını görüyor musun?” Diğer eliyle ekranda onları gösterdi. “Bunları sivriltilip diş yerine kullanıyorlardı. Küçük yaşlarda başlayan diş bakımı olarak düşün.”

“Yamyamlar mıydı?”

“Bazıları öyle olduklarına inanıyordu. Gümüş rengi bir parıltı saçan gözleri ve vahşi hayvanlarındaki gibi sivri dişleri olduğunu söylüyorlardı.”

“*Noctisoma* mı?”

“Öyle olmalı.”

Parçaları birleştirerek, siyah kaya taşı ve *Noctisoma* arasındaki bağı sorgulamama neden olan bir resim oluşturdum. “Sence taşların başka bir amacı olabilir miydi?”

“Ne gibi?”

“Briceson bana casteyon denen siyah taşlarda yeni bir kimyasal bulduklarını söyledi. Bunu martıların ve kuzgunların midelerinde bulmuşlar. Daha önce de profesör yardımcısı bize bazı kuşlara *Noctisoma* bulaşmadığını söyledi.”

Telefonu bana verdi ve beni yine kendisine çekti. “İlginç bir teori. Belki de hazır buradayken araştırmak istersin.”

“Sen ilgilenmiyor musun? Ya noctisomiasis için bir çözümse?”

Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Ben noctisomiasis’in tedavisini aramıyorum. Organizma bir antineoplastik, antimetabolit ve antioksidan olarak müthiş bir potansiyele sahip. Elbette, otoimmün terapiler açısından da öyle.”

“Evet, elbette. Ama solucan tarafından enfekte olmak *istemenler* için etkili olabilir.”

“Doğru. Açıkçası, bir hipotez oluşturman iyi olur. Belki günün birinde yazacağın bir tez için. İstersen sana birkaç kaynak önerebilirim.”

Günün birinde bir tez yazmak mı? Tıpkı bir ebeveynin verdiği ama tutmadığı bir söz gibiydi. Neden kulağıma bu kadar küçümseyici gelmişti? “Evet, aslında bunu isterim.” Sert bir ses tonuyla yanıt vermek istememiştim ama annem bu enfeksiyonun kurbanı olmuştu. Eğer biri antitoksin olabileceğine dair çok zayıf bir ihtimali bile araştırmış olsaydı, annemi kurtarmak için bunu kullanabilirdim.

Bana daha sıkı sarıldı. “Bana kızdın.”

“Kızmadım. Sadece... hayal kırıklığı hissediyorum.”

“Haksız değilsin ama durumum yüzünden ne kadar asil olsa da başka alanlara el atmama yetecek kadar vaktim yok.”

Araştırmasının arkasındaki nedeni hatırlayıp iç çektim. “Biliyorum. Belki ben gastrolitleri ve siyah taşları inceleyebilirim, sen toksini araştırmaya devam edersin ve her gece yatakta bulgularımızı karşılaştırırız.”

“Seks yaptıktan *sonra*, değil mi?”

Parmaklarımı şefkatle kolunda gezdirdim. “Elbette. Kimse seks *yaparken* solucanlardan söz etmek istemez. İğrenç bir şey.”

“Haklısın. Hem sen külotunu çıkardıktan sonra tek bir şeye odaklanabilirim.” Elini bacağıma indirip hafifçe sıktı.

“Belki günün birinde gerçek bir randevuya çıkarız.”

“Seks dışındaki aktiviteleri mi diyorsun?”

“Gerçek bir yemek yemek, sonrasında romantik bir yürüyüşe çıkabilmek güzel olurdu.”

“Seninle birlikteyken karnımı hep tıka basa doyurdum.” Dişleri kulağımın kenarına sürtündü ve gıdıklanınca gülümseyerek başımı eğdim. “Ama bir randevuya çıkmak istiyorsan, ne yapabileceğime bakarım.”

“Ne yapabileceğine bakacak mısın?” Dilimi dudağımda gezdirip başımı yana eğdim. “Bu sözler bana yan çizdiğini düşündürüyor. Dikkatli olmazsanız, kompozisyon dersimdeki birinci sınıf öğrencisi, elini sizden daha çabuk tutabilir, Profesör Bramwell,” dedim esprili bir tavırla.

“Birinci sınıf,” dedi dudak bükerek. “Eminim ki daha hayaları bile aşağı inmemiştir.”

Gülerek azıcık yana döndüm, bacaklarımı bacaklarının üstüne koydum. “Kıskandın mı?”

Yüzündeki tekinsiz gülümseme ciddi bir ifadeye dönüştü ve yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Kıskançlık, husumet ve kanlı burunlarla sonuçlanan toy üniversiteli gençlerin duygusudur. Benim size karşı beslediğim hisler ise hayatları yok edebilir, Bayan Vespertine.” Çenemi tutup beni tutkuyla öptü ve dediğini vurgulamak istercesine dudağımyı ısırıldı.

Sessiz, küçük köşemizde uzanırken, vücudum pelte gibi olana dek beni elleriyle, dudaklarıyla ve diliyle keşfe çıktı. Saat on olmadan önce kıyafetlerimizi giydik ve şüphe yaratmamak için yuvarlak odadan ayrı ayrı çıktık. Beni otobüs durağına bıraktı ve yüzümde bir gülümsemeyle yurttaki odama döndüm.

55. Bölüm

L I L I A

Nasıl olduğunu anlamadan, bir hafta daha geçti.

Devryck'le gizli gizli buluşmak, en sevdiğim tehlikeli oyuna dönüşmüştü. Sınıfta birbirimize fırlattığımız kaçamak bakışlar, avluda birbirimizin yanından geçerken sürtünen ellerimiz. Binaların arkasında ve boş amfilerde kaçamak öpücükler. En karanlık köşelerde ve gözlerden uzak yerlerde, profesör ve öğrenciden daha fazlasıydık. Yasaktık. Söndürülemeyecek kadar güçlü alevlerle çevrili, skandal yaratmaya açık bir tutku ve yoğun bir arzunun ördüğü bir kozanın içinde yaşıyorduk.

Geceleri buluşmalarımız bizi en gizli köşelere sürüklüyordu; bazen laboratuvarına, bazen ofisine, bazen de saat kulesinin tepesine... Kimsenin bilmediği, kameraların olmadığı o saklı yerlere. Seks yaptıktan sonra kitaplarını çıkarıyordu ve kaldığımız yerlere dönmemiz gereken saate kadar sessiz çalışma odasında çırılçıplak yatıyorduk. Üç gün önce, yuvarlak odadaki gizli küçük çalışma odasında buluşmuştuk ve içime girip çıkarken parazitoloji sınavına çalışmama yardım etmiş, bana sorular sormuştu.

Seks daha kolay, daha heyecan verici bir şeye dönüşmüştü ve kendimi giderek vücudumla daha büyük bir uyum içinde buluyordum. Bana kendimle ilgili bilmediğim şeyleri öğretiyor, hep tuhaf bir anormallik olduğunu sandığım ve zihnimin derinliklerinde gömülü kalmış karanlık fantezileri ortaya çıkarıyordu.

Bunları ona anlatmakta bir sakınca görmüyordum —ellerimi bağlamasını ve boynumu sıkmasını istemek gibi— ve kulağıma müstehcen sırlar fısıldarken bunları gerçekleştirdiği gecelerden büyük bir keyif alıyordum. Zaman zaman sert ve kaba davranıyordu ve günün stresinden kurtulmak için vücudumu kullanıyordu ama sonra yanıma uzanıyor, nazik parmaklarını kemiklerimin etrafında dolaştırıyor, bana ne kadar güzel olduğumu söylüyordu. Ona karşı beslediğim hislerin tamamıyla yabancı bir şeye dönüştüğünü biliyordum.

Saf ve heyecan verici olduğu kadar yasak da olan güzel bir karmaşaydı.

Olanlardan sonra, haftalar önce hissettiğim endişeler yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Spencer nihayet mesajı almış gibiydi çünkü koridorda beni lafa tuttuğu günden beri bana yaklaşmamıştı. Onu sık sık Kendall'la görüyordum ve kampüste gördüğümde mutlaka ona el sallıyordum. Ne yapacağını bilemiyor-muş gibi aynı şekilde karşılık veriyordu.

Bee'nin okul ücretinin tamamını ödeyebilmişim. Bu sayede Conner'la aramdaki baskı biraz azalmış, derslerime daha iyi odaklanmış ve sınavlarımı kolaylıkla yüksek notlarla geçmişim. Her zamanki dört saatlik kısa uyku sürem bir şekilde altı saate çıkmıştı ve her sabah vaktinde kalkabilmek için alarmımı kurmaya başlamıştım.

Dracadia'nın kapılarının dışındaki dünyayı unutmuştum.

Cennet varsa, onu eski karanlık koridorlarda; soğuk, puslu gökyüzünün altında; çizmelerimin tabanına yapışan ıslak sonbahar yapraklarında, kahve kokusunda ve eski kitaplarda bulmuştum. Bir de onda. Huysuz ve şeytani bir çekiciliğe sahip olan profesörümde.

Masama oturmuş, Adderly Anma Odası'ndan ödünç aldığım, Cu'unotchke kabilesiyle ilgili metinlerden birini karıştırıyordum. Çoğu öğrencinin metinleri kütüphaneden çıkarma izni yoktu ama Kelvin daha sonradan vaktinde geri getirmem şartıyla bana izin vermişti. Siyah kaya taşı dişlerle ilgili daha çok bilgi edinmeyi ummuştum ama o noktaya kadar sadece kabiley-le ilgili eski halk hikâyeleri bulmuştum: Bunlar kabilenin sözde

nasıl inançlı kişileri avladığını ve iyi Hristiyanların midelerine şeytani yılanlar koyduklarını anlatıyordu.

Kapım çalınınca kaşlarımı çattım, okuduğum kitabı kapattım. Kapıyı açıp da karşımda Profesör Gilchrist'ı görünce çok şaşırdım.

“Bayan Vespertine, içeri gelebilir miyim?”

Kendimi ansızın neden o vampir filmlerinden birideymişim gibi gecenin iblisini içeri davet *etsem mi etmesem mi* diye düşünürken bulduğumu bilemiyordum. Bir profesörün bir öğrencinin yurduna gelmesi normal bir şey miydi? Daha önce hiçbir öğrencinin bir profesör tarafından ziyaret edildiğini görmemiştim.

“Tabii.” İçeri girebilmesi için yana adım atarken, odamda kaldırmayı unuttuğum özel bir eşyam var mı diye şöyle bir etrafa bakındım.

İçeriye girdikten sonra kapıyı kapattı ve kollarını arkasında kavuşturdu. “Bayan Vespertine, bir süredir bir ikilem yaşıyorum. En sonunda, bunu itiraf etmenin daha iyi olacağına karar verdim.”

“Peki.” Korktuğumu gizlemek için dudağımın iç kısmını ısırdım.

“Araştırmanızdaki kadının anneniz olduğunu biliyorum.” Birkaç adım attı, annem ve Bee'yle çekilmiş olan fotoğrafıma baktı. “Sizi gördüğüm anda, ona bakıyormuşum gibi hissettim.”

“Annemi tanıyor muydunuz?”

“Crixson Araştırması'nı ilk duyduğumda bir lisans öğrencisiydim. O zamanlar, hangi yönü izleyeceğime dair pek bir fikrim yoktu. Sadece hızlı tempolu bilim alanına girmek istediğimi biliyordum ve bu araştırma, büyük bir potansiyel taşıyordu. Bir laboratuvar asistanı ve Dr. Warren Bramwell'in sekreteri olarak araştırmaya katıldım.” Bana döndü, inceleyecek başka bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. “Katılımcılara yüksek miktarda paralar ödendi. Çoğu durumda, hayat kalitesi değiştirecek kadar yüksek miktarlardı. Anneniz kontrol grubundaydı. Onun hayatı boyunca Dracadia'da yaşamış, ada halkından bir kadın olduğunu gören Dr. Bramwell, toksine karşı doğal bir direnç geliştirmiş olabileceğini düşündü. Şimdi düşününce haklı olduğunu

anlıyorum ama annenizin araştırmada geçirdiği süreçte en zorlayıcı durum bu değildi. Hamilelikti.”

Bu kadarını ben de parçaları birleştirerek anlamıştım ve araştırmadan bu yüzden ayrıldığını tahmin etmiştim. Esas bilmediğim şey, araştırmadan kendi rızasıyla ayrılıp ayrılmadığıydı.

“Bir gece, Dr. Bramwell benden kalmamı ve bazı verileri bilgisayara girmemi istedi. Kendi işime dalmışken, annenizin bir doktorla yaşadığı ikileme neden olan uygunsuz davranışlarından söz ettiğini duydum.”

İkilem. Bir başka deyişle, *ben*.

Dr. Bramwell’dan söz ediyor olabileceğini düşününce, mide-me feci bir bulantı dalgası yayıldı. Böyle bir durumda, Profesör Bramwell üvey kardeşim olurdu.

“Doktor ona kürtaj olması gerektiğini söyledi.”

Gilchrist konuşmaya devam ederken, bu şakanın can alıcı cümlesini söylemesi için sabırsızlıkla bekledim.

“Anneniz ona bunu düşünmesi gerektiğini söyledi. Daha sonra, araştırmadan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi.”

“Hangi doktordu? Onu hamile bırakan doktor kim?” diye sordum en sonunda.

Gilchrist gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Yapmayın. Bu kadar hassas bilgileri bir karşılık beklemeden vereceğimi düşünmüyorsunuzdur herhâlde.”

Tabii ki düşünmüyordum ama ne gibi bir karşılık istediğini bilmiyordum. “Ne istiyorsunuz?”

“Bu dönemi tamamlamanızı ve sessizce çekip gitmenizi.”

Şaşkınlıkla içime çektiğim nefesle birlikte, içimin boşaldığını hissettim. Ruhum silinmiş gibiydi. Sanki elini göğsüme daldırmış, kalbimi söküp almıştı. Dracadia’dan ayrılmak mı? Huzur bulduğum, sığınağım hâline gelmiş olan yerden mi? Bunu yapamazdım. “Beni buraya siz davet ettiniz.”

“Bir hata yaptım.”

“Mesele Profesör Bramwell, öyle değil mi?”

Hafifçe gülümseyecekmiş gibi dudakları kıpırdadı ve çalışma masamın karşısındaki denize bakan pencereye doğru gitti. “Kendisi sıradışı bir profesördür. Bir kere bile kampüsteki bir

öğrenciye ilgi göstermemiştir. Zaten bu yüzden Harrick denen kızla ilgili o saçma hikâyeye inanmadım. Profesör, buradaki kızların farkında bile değilmiş gibi çalışıyordu.” Bana döndüğünde, yüzündeki gülümseme silinmişti. “Ta ki siz gelene dek.”

“Bizim aramızda hiçbir şey...”

Elini kaldırıp lafımı kesti. “Beni aptal yerine koymayın. Kampüsün geri kalanı maceralarınıza ses çıkarmamış olabilir ama emin olun ki neler olup bittiğini görüyorlar.”

Çok dikkatli davranmıştık, birisinin bizi izlemek için özel bir çaba sarf etmiş olması gerekirdi. Bramwell birisi aleyhimize kullanabilir diye kanıt olmasını istemediğinden, birbirimize mesaj bile yazmamıştık.

“Bunu neden yapıyorsunuz? Sizinle bir ilişki yaşamak istemediğini açık açık söyledi.”

Ellerini arkasında kavuşturdu ve hafifçe güldü. “Öyle olsaydı dün bana *özel* bir ziyarette bulunmazdı.” İmalı ses tonu beni gafil avladı.

“Ne zaman?”

“Dün gece.” Kadın kafayı sıyırmış olmalıydı çünkü Devryck ve ben bütün geceyi laboratuvarında geçirmiştik.

Ama yalan söylediğini yüzüne vuracak olursam, hiçbir işe yaramazdı. “Profesör, geri dönmem bir seçenek dahilinde bile değil. Covington’da beni bekleyen hiçbir şey yok. Ev hayatım da annemin ölümünden sonra dengesiz hâle geldi. Bunu yapamazsınız.”

“Yapabilirim. Langmore’la yapacağım bir görüşme yeterli olur.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hangi politik oyunların bunu gerçek bir olasılığa dönüştürebileceğini bilemiyordum. Sadece okuldan ayrılmamın mümkün olmadığını biliyordum. Olanlardan sonra gidemezdim. “O kadar kolay olsaydı, buraya gelip ikimizin de vaktini boşa harcamazdınız. Yalan söylüyorsunuz.”

Bir an için kapıdan dışarı çıktığı gibi doğruca Langmore’un ofisine gideceğini, yanıldığımı göstereceğini düşündüm. Yüzünde bilmiş bir gülümseme belireceğini, bana bir seçenek sunacağım söyleyeceğini sandım.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Yani, haklıydım. Blöfüne kanmamıştım.

Eteğinin cebinden bir flash bellek çıkardı. “Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Kariyerime son verebilir. Daha kötüsü de olabilir. Dolayısıyla Devryck’ten uzak duracağınıza dair saçma bir sözden daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Ne istiyorsunuz?”

“Anon Amos’un üyelerinin kimler olduklarını bilmek istiyorum.”

Bu, kesinlikle öğrenmek istediğini tahmin edebileceğim bir bilgi değildi. Son zamanlarda Mel’e sinir olduğum için çekici bir seçenektir ama onu ele veremezdim. “Bilmiyorum.”

“Sizden öğrenmenizi istiyorum. Öğrendiğiniz zaman, sevgili babacığınızın kim olduğunu açıklarım.”

“Neden? Onların sizinle ne ilgisi var?”

Birkaç dakika bana söyleyip söylememek arasında gidip geldikten sonra ofladı. “Kısa bir süre önce bir tehdit aldım. Bana bir skandalı ifşa edeceklerini söylediler. Kim olduklarını bilmem gerek.”

Bir tahminde bulunmam gerekse, Spencer’la arasındaki o garip ilişkiden söz ettiklerini düşünebilirdim. Rektörün oğluyla cinsel bir ilişkisinin olmasından daha büyük bir skandal olabilir miydi? “Bana en azından Warren Bramwell’in annemi hamile bırakan doktor olup olmadığını söyleyebilir misiniz?”

Birden neden endişelendiğimi anlamış gibi acımasız bir gülümsemeyle bana baktı. “Şöyle yapalım. Bana bir isim verin. Ben de size abinizi becerip becermediğinizi söyleyeyim.”

Bilmem gerekiyordu. Bilmemeye dayanamazdım. “Tamam. Cat. Siyah saçlı kız. Piercing’leri var. Onlardan biri.”

“Cat,” dedi. Bana sırf bir travma yaşatmak için Bramwell’in babam olduğunu söylese buna hiç şaşırırmazdım ama, “Profesör Bramwell’in babası değil,” diye yanıt verdiğinde derin bir oh çektim.

Şükürler olsun.

“Eğlenceli bir oyun, değil mi? Devam edelim, Bayan Vespertine.”

Hayır anlamında başımı salladım. “Umurumda değil. Babamın kim olduğu umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Neden şimdi önemli olsun?”

“Emin olun ki bu dosyada sperm donörünüzden fazlası var. Ama sizin için bu kadarı yeterli değilse belki annenize solucanların nasıl bulaştığını bilmek istersiniz.”

“Bunu nereden bilebilirsiniz ki? Dört yıl önceydi.”

“Ben bir bilim insanıyım. Her şeyi belgelerim.”

“O dosyaların şey olduğunu sanıyordum...” Ona gereğinden fazlasını söylemek istemediğim için sustum.

“Ne sanıyordunuz? Bu okulun derinliklerinde bir yerde çelik bir kasada tutulduğunu mu? Evet, bazıları öyleydi. Bana bunları yok etme görevi verildi. Belgelerin hepsini imha etmeme fırsat kalmadan, birkaç kutu çalındı ama elbette önce kendi kopyalarımı çıkarmıştım.” Belleği elinde evirip çevirdi, beni kışkırtmaya çalıştı. “Bunun içinde o dosyalarda olmayan her şey var.”

“Size sadece bir isim mi vermem gerekiyor? *Tek* bir isim mi?”

“Yapma, tatlım. Bunun için mi? Bunun için bir sonraki trene atlayıp gitmen gerekiyor. Bu kadar büyük bir riske giremem.” Ben her hareketini dikkatle izlerken, belleği tekrar cebine koydu. “Ama şöyle yapabiliriz. Bana önemli bir isim söylersen, ben de *sana* önemli bir isim söylerim. Anlaştık mı?”

Doğruyu söylemişim. Babamın kim olduğu beni ilgilendirmiyordu ama belki de kim olduğunu öğrenirsem, hâlâ beynimi kurcalayan yapbozun parçalarını birleştirmeye başlayabilirdim. Özellikle de dört yıl önce anneme nasıl solucan bulaştığını anlayabilirdim. Annesinin cenazesi için geri döndüğü sırada hastalandığını düşünmüştüm. Ama belki de karanlık bir oyuna kurban gitmişti. “Onlara size benim söylediğimi söylemeyeceksiniz, değil mi?”

“Tabii ki söylemeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Melisandre. Grubun lideri o.”

Beti benzi attı. “Emin misin?”

“Eminim. Onun yurt odasından inilen küçük bir zindanda buluşuyorlar.”

Bir süre şaşkınlıkla yüzüme baktı, sonra düşünceli bir ifadeyle yüzünü kaşıdı ama hemen toparlandı. “Pekâlâ. Madem bana bu kadar *yardımcı* oldun, ben de sana aynı nezaketi göstereceğim. Baban—”

Cebimdeki telefonum çalmaya başladı ama yanıt vermedim.

Gilchrist cebime, sonra tekrar yüzüme baktı. “Yanıt vermen gerekiyor mu?”

“Hayır. Babam kim?” Telefon sustu ama ânında yine çalmaya başladı. İçimden bu zamansız aramaya sinirlendim, kim arıyor diye ekrana bile bakmadım. “Söyleyin artık.”

“Dr. Lippincott.”

Bu ismi söylediği anda, dünya kayarak durdu. Başımı iki yana sallayarak ne dediğini anlamaya çalıştım. Bunun doğru olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Çok saçmaydı. “Yalan söylüyorsunuz.”

“Neden yalan söyleyeyim ki? Anneni becermiş, hamile bırakmış ve Bramwell onu projeden kovmuş. Adam karısının onu beş parasız bırakacağından o kadar korkmuş ki annenden kürtaj olmasını istemiş. Annen de kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuş.”

Anlattığı hikâyenin mantıklı olduğunu inkâr edemezdim ama milyon tane olasılık vardı. Kesinlikle bu kadar travma yaratmayan versiyonlar vardı. “Beni bu yüzden buraya çağırdınız. Bu yüzden sürekli onunla görüşmemi istediniz. Bunun makalemle, akademik hayatımla hiçbir ilgisi yoktu.”

Alaycı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Zekisin, hakkını yiyemem doğrusu. *Noctisoma*’yla ilgili bilgilerin merakımı kabartmıştı ama yetersizdi. Hayatın boyunca bu kurumdan bir tam burs almayı hak edecek bir şey yaptığını düşünüyor muyum? Hayır. Senin gibi bir sürü öğrenci var.”

“Kim olduğumu nasıl öğrendiniz?”

“Google’da ismini aratmam yeterli oldu. Dediğim gibi, onun ikizi gibisin. Parçaları birleştirmek için bir dahi olmak gerekmiyor.”

Hissettiğim şoku üstümden atamamış bir hâlde başımı iki yana salladım. “Korkunç bir insansın.”

Kaşlarını kaldırıp iç çekti. “Değildim. Gerçekten. Sen gelip her şeyi mahvedene dek değildim.” Belleği yine havaya kaldırdı. “Gitmeden önce bana uğra. Gidersen bunu sana vereceğim.” Suratına bir tokat indirmeyi istememe neden olan pis bir gülümsemeyle odamdan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Babamla ilgili bilgi doğru olsa da olmasa da bunu kabul etmeye ya da doğrulamaya niyetim yoktu. Annem onu her zaman sinsi bir adam olarak anlatmıştı ve Spencer’dan öğrendiklerimi düşününce, annemin bana söylediği tek gerçek bu olabilirdi.

Hayır. Gitmiyordum. Savaşmadan pes etmeyecektim.

Profesör Bramwell’dan uzak durmayacaktım.

Şimdilik.

56. Bölüm

DEVRYCK

Başparmağımı işaretparmağıma sürttüm ve bir şey hissetmeyince irkildim. Lanet olsun. Daha iki gün önce bir doz toksin almıştım. Ayrıca aldığım son doza göre bir hafta ya da daha uzun süre etkili olması gerekiyordu. Daha fazla toksin üretmek için yeterli bir süreydi.

Cam kutuda, Lilia'nın Patroklos ismini verdiği güve, kafesin zemininde hafifçe kanat çırpıyordu ve artık uçamıyordu çünkü kalıcı bir felç hâline girmişti. Toksin fazla hızlı değişim geçiriyordu. Vücut buna nasıl tepki vereceğini öğrendikçe, etkileri azalmaya başlıyordu. Bir başka test deneği bulmuş olmam gerekirdi ama kendime fazla güvenmiştim.

Fazla kendimden emin davranmıştım.

Angelo DeLuca'nın peşinden gidip onu enfekte edecek, Barletta'yla yaptığım gibi daha fazla toksin elde edecek zamanım yoktu. Geriye tek bir örnek kalmıştı ve haftalar önce Angela Kepling'den ürettiğim toksin, kullanılacak durumda olmayabilirdi.

Bu araştırmayı kurtarmak ve başarısızlığa uğratmak istemiyorsam, yeni bir kurban bulmam gerekiyordu. Bu gerçeklik olanca ağırlığıyla üstüme çöküyordu ama bir yandan da bu kadar hızlı gelişme elde etmiş olmamın nedeni test denekleri *aramış* olmamdı. Onlar olmadan, güvelerde toksin üretmek gibi çok ağır ilerleyen bir iş yapmış olurdum.

Kapı bir *klik* sesiyle açılınca kaşlarımı çatıp arkama baktım ve Lilia'nın laboratuvara girdiğini gördüm. Saat daha erken olduğu için onu görmeyi beklemiyordum. Genellikle hava kararana dek gelmiyordu ama geldiğine sevinmişim.

Vücudumdaki bütün kaslar onu kucaklamam için beni zorluyordu ama hissiz parmaklarımı sıktım ve kıpırdamadan oturdum.

Lilia bana yaklaşıırken, yüz ifadesi onun da endişeli olduğunu belli ediyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. İçimden keşke elimi uzatıp yüzünü okşayabilseydim diye geçirdim ama tenini hissedememek, sadece kalbime bir bıçak saplardı.

Bir süre sıkıntılı bir ifadeyle bana baktı. “Beni bir yere götürebilir misin?”

“Nereye?”

“Uzağa. Sadece birkaç saatliğine buradan gitmem gerek.”

“Bir yer biliyorum.” Ayağa kalkıp başımla beni izlemesini iştah ettim ve ellerimi ceplerime soktum. Şaşkınlıkla bana baktı. Haklıydı. Onu öpmemiştim. Sarılmamıştım. Geçtiğimiz haftaki gibi sevgi ifade eden herhangi bir şey yapmamıştım.

Yüzünü asıp peşime takıldı ve laboratuvar önlüklerimizi otopsi odasındaki kancalara astıktan sonra onu kadavra kapısından okulun arkasındaki ormanlık alana açılan kapıya götürdüm. Arabamı oradaki küçük otoparka park etmişim. Ona kapıyı açıp arabaya binmesini bekledim.

“Tanrım, bir Maserati mi kullanıyorsun?” dedi. Birkaç dakika önceki sıkıntılı ses tonundan eser kalmamıştı. “Üstelik siyah. Doktor Ölüm’ün siyah deri koltuklu siyah bir arabası olduğunu nasıl bildim?” Yerine otururken, elini deri koltuğun üzerinde gezdirdi.

“Bana uyuyor.” Ghibli daha spor bir arabaydı ama spor ceketimi koyduğum bir arka koltuğu ve bir cesedin sığabileceği büyüklükte bagajı olduğu için aynı zamanda pratik bir arabaydı. Arabanın diğer tarafına dolanıp sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım.

Lilia düşüncelere dalmış gibi sessizce pencereden dışarı bakıyor, beni giderek endişelendiriyordu.

“Sorun ne?” diye sordum tekrar. Okulun etrafında dolaşan ve dağ yamacından aşağı ilerleyen dar, toprak yolda ilerlemeye başladım.

“Bugün babamın kim olduğunu öğrendim.”

Başka bir şey demeyince, kaşımı kaldırdım ve dikkatini çekmek için başımı yana eğdim. “Ve?”

“Söyleyebileceğimden emin değilim. Bunu gerçekten de evrene ilan etmek istemiyorum. O, önemli değil. Asla değildi.”

“O hâlde, ismini söyleme.” Vites değiştirdim ve hızlanarak saatte yaklaşık yüz yirmi kilometre hızla yamaçtan aşağı inmeye başladım. Maceracı ruh hâlimi sezinlemiş olacaktı ki arabanın güneşliğini açıp başını geriye attı, gözlerini bulutların arasından sızmaya çalışan birkaç cılız gün ışığına karşı yumdu.

Zihnim o kadar doluydu ki yanıt vermesi için onu zorladım. Serin deniz havası saçlarını karıştırırken ve hoparlörlerden bangır bangır Chopin’in Mi Bemol Majör Noktürn’ü yayılırken, aramızdaki sessizliğin keyfini çıkarmasına izin verdim. Hava biraz serin olmasına rağmen garip bir şekilde terlemiştim. Keşke gömleğim yerine bir tişört giyseydim diye düşündüm. Kaslarımda ince bir sızı başladığını hissediyordum ama doz etkisini kaybetmeye başladığından sıradışı bir durum değildi.

Tanıdık bir yola yaklaşırken yavaşladığımı fark eden Lilia oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Cesaretimi toplayıp iki yanı ağaçlarla çevrili o uzun yola saptım ama anılar mezarlarından çıkan cesetler gibi zihnimin karanlık köşelerinden çıkmaya başlarken, damarlarıma bir dehşet hissi yayıldı.

Lilia yanımda uzun toprak yolu gizleyen koyu renkli, yaşlı ağaçlara baktı. “Burası neresi?”

Üstüne Bramwell Malikânesi kelimeleri kazınmış siyah, dökme demir bir bahçe kapısının hemen dışında durdum. “Burası büyüdüğüm yer.” Kapının diğer tarafında, vitray camlı pencereleri, üçgen bir çatısı ve sivri bir kulesi olan karanlık ve ürkütücü gotik tarz malikâne vardı.

Sarmaşıklarla kaplı çatlak, çürümüş cepheleriyle ve annem öldükten sonra babamın ilgilenmeyi reddettiği bakımsız bahçe-siyle binada daimî bir yas havası vardı.

Lilia camdan malikâneye bakarken bana kısa bir bakış fırlattı ve tekrar önüne döndü. “Burada mı yaşıyordun?”

“Bramwell’ler nesiller boyunca burada yaşamış. Caed ve ben çoğu zaman yatılı okulda olduğumuzdan burada nadiren kalırdık. Ama evet. Burası evimdi.”

“Kampüsteyken burada mı kalıyorsun?”

“Hayır. On yıldır bu eve adım bile atmadım. Babam öldüğünden beri.” Ailemizin avukatı beni arayıp acilen babamı ziyaret etmemi istediğinde, babamı beş yıldır görmemiştim. Bir süredir benim yakalandığım hastalıkla mücadele ediyordu ve ölüm döşegindeydi. Araştırmasına devam etmeyi reddettiğim gündü. Her şeyin onunla yok olacağını bilerek mutlulukla ölümünü izleyeceğini söylediğim gün. “Ama ev bana ait. O herif evi bana bırakarak lanetledi.”

“Baban iyi bir adam değil miydi?”

“Hayır. Değildi.”

“Yani, o söylentiler...” Lilia söylentileri duyduğunu bana söylemek istemiyormuş gibi tereddüt etti. “Crixson Araştırması. Söylentilere inanıyor musun?”

“Bana babamın altı kadını öldürüp öldürmediğini mi soruyorsun?”

“Sana annemi öldürdü mü diye soruyorum.”

Ona bakamadım. Lilia’ya karşı hislerim karmaşıktı. Onu korumak için söylediğim yalanları artık eskisi gibi kolaylıkla söyleyemiyordum. “Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. Belki de ona vermiş olduğum en dürüst yanıt buydu. Annesinin ölümüyle ilgili ayrıntılar ve hastalığının zaman akışı bilimsel açıdan tutarlı olmasa da babamı tanırdım. Sadist eğilimlerini, açgözlülüğünü ve tutkularını biliyordum. “Bunu yapmış olması oldukça mümkün. Ama kimsenin bu kadar uzun süre paraziti içinde taşıdığını duymadım. Araştırmanın şartlarını bile inceleyemiyorum. Dosyalardan bazıları kaybolmuş. Birçoğu da yok edilmiş.”

“Bence o dosyalar Gilchrist’ın elinde.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni görmeyi kesersem ve Dracadia’dan ayrılırsam, bunları bana vermeyi teklif etti.”

“Bu dosyalarda annenle ilgili bilgiler mi varmış?”

“Öyle olduğunu söyledi.”

“Buna rağmen gitmedin mi? Bu teklifi kabul etmedin mi?”

Bakışlarını ellerini kavuşturduğu kucağına çevirdi ve gü-lümsedi. “Annemi kaybettikten ve Bee yatılı okula başladıktan sonra, bir süre kabuğuma çekildim ve yalnızlıkta huzur bulmayı öğrendim. Yalnızlık yuvam oldu. Kendimi güvende hissettiğim tek yerdi. Sonra buraya geldim. Seninle tanıştım ve yalnızlığın benim için bir seçim olduğunu anladım. Burası benim için bir okuldan daha fazlası.” Oturduğu yerde kıpırdanırken, içindeki karmaşa yüzeye çıkmaya başladı. “Sanırım her zamanki gibi kendi hâlimde derslere girip çıkabilir, kalabalıktaki silik bir yüz olabilirdim. Belki o zaman Gilchrist bana bulaşmazdı. Ya da belki yine bulaşırdı ve eski, yalnız hayatıma geri döner, aradığım bütün yanıtları öğrenmiş olurum.” Omzunu silkip başını çevirdi. “Artık önemli olmayan yanıtlar.” Ben profiline bakarken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ama kararımı seninle tanıştığım an verdim. Burada kalmaya, seni seçmeye karar verdim.”

İçimden ona lanetler okudum. *Buna* lanetler okudum. Lilia *bana* ne yapıyordu böyle?

Beni tiksindiren hissizliği aklımdan çıkarmaya çalışarak parmağımı çenesinin altına götürdüm ve yüzünü yüzüme çevirdim. “Seni seçiyorum,” dedim. Onu öpmek için kendime çektiğimde, dudaklarıma karşı gülümsediğini hissettim. “Size unutması zor bir kadın olduğunuzu söylediğimde bana inanın, Bayan Vespertine.”

Arabayla geri geri gidip ana yola çıktım ve adanın kuzey ucuna doğru devam ettim.

“Bunu sana sormak istiyordum. Neden kadınlar? Baban neden araştırma için sadece kadınları seçmiş?”

Yıllarca babamın kurbanlarını, fahişelerin arasından seçen büyük büyük büyükbabamdan farklı olmadığına dair söylentiler duymuştum. Ancak paraziti incelemeye başladığımda bunun nedenini öğrenmiştim. “Toksin kadınlarda daha olumlu etkiler oluşturuyor.”

“Neden?”

“O kadar ilerlemedim. Genetik özellikler? Evrim? Daha bilmediğim çok şey var.”

“Bu parazitten daha çok nefret etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama bununla ilgili her şey beni büyülüyor.”

İç çektim. “Dünyama hoş geldin.”

“Peki Crixson... O bir araştırmacının adı mıydı?”

“Hayır. Crixson, annemle babamın ilk kez tanıştığı gölün adıydı.” Belki de babamın yaptığı tek asil şey, kendi adı yerine o ismi seçmek olmuş olabilir.

Nihayet, Amorisse Koyu’na vardık. Arabamı yolun kenarına park ettim. Kapısını açtıktan sonra, onu eğreti merdivenlerden yamaçların uzun, taş duvarlarıyla çevrili o güzel koya indirdim. Uzakta, kıyıdan yaklaşık olarak yedi yüz elli metre kadar ileride yerlilerin Âşıklar Kayalığı dediği kemer vardı. Ejderha biçimli adanın kuyruğunu oluşturan kemerdi.

Lilia peşimden suya yaklaşırken, parmaklarımı uyuşturan karıncalanma, elini tutma dürtümü bastırdı. En sonunda, beyaz kumlara ve okyanusun yumuşak, gri dalgalarına açılan kıyıya vardık. Gelgitin henüz ulaşmadığı küçük bir alanda durdum. Lilia yanıma gelirken, rüzgâr benim yapmak istediğim gibi saçlarını okşadı.

“Burası çok güzel.”

Lilia kemere bakarken, ben de ona bakıyordum. “Âşıklar Kayalığı.”

“İsmi kasabadan aldığım bir kitapçıkta görmüştüm. Henüz okuyamadım. Öyküsü nedir?”

“Sıradan bir Dracadia’lı balıkçıya âşık olan, bir kabile reisinin kızıyla ilgili. Kız onunla evlenebilmek için tanrılardan izin ister ve tanrılar bunu reddedip adamı adadan kovarlar.” Öyküyü anlatırken, ayakkabımın ucuyla kumları eşeledim ve kumların arasından çıkan bir midye kabuğunu alıp başparmağımla üstündeki kumları temizledim. “Kız, adamın teknesinin gidişini izlemek üzere bu kemerin üstüne çıkar ama ansızın şiddetli bir rüzgâr tekneye çarpar ve kızın oturduğu kayalıkların altına sürükleyip batırır. Perişan olan kız, kayalıklardan atlayıp intihar

eder.” Hiçbir yeri kırık olmayan midye kabuğunu ona uzattım, bunu hayranlıkla nadide bir mücevhermiş gibi inceleyişini izledim. “O günden sonra, tanrılar bir daha kimse o kayalıklarda ölmesin diye kemerin etrafındaki suları sakınleştirmiş. Yerliler kemerin sonraki hayata açılan bir kapı olduğuna inanırmış.”

Hafifçe gülümsedi, rüzgâr saçlarını yüzüne savurunca saçlarını parmaklarımın arasına alıp kulağının arkasına sıkıştırmak istedim ama buna cesaret edemedim.

Cesaret edemedim çünkü ipeksi yumuşaklığını hissedemeyince sadece öfkelenecektim.

“Bu adayla ilgili her şey bir öykü. Kemik Körfezi’nin sirenleri. Squelette Gölü’nün perileri. Şimdi de Âşıklar Kayalığı. Sanki her köşede sihirli ve korkutucu bir şey gizli.” Dalgalar yaklaştı. Biraz daha yaklaştı. Lilia geri geri giderken az kalsın tökezleyip düşecekti ama onu yakalamak için elimi uzattım. Lilia gülerken, beni tiksindiren hissizliği belli etmemeye çalıştım.

“Eee, ne bekliyorsun?” dedim onu bırakırken. “Deniz seni bekliyor.”

Suya girmeye cesaret edemiyormuş gibi yüzüme baktı. Sonra, gülümseyerek dudağını ısırdı, çizmelerini ve çoraplarını çıkarıp arkamızdaki kuru kumlara fırlattı. Ayaklarını birleştirip içine derin bir nefes çekti ve gözlerini yumdu. Dalgalar, yine göğsümde canlandığını hissettiğim o özlemle ona ulaştı.

Cıyaklayarak geriye sıçradı, sonra dikkatle öne adım attı. İlkini arkasından bir dalga daha geldi ve elbisesinin ucunu yukarı kaldırıp suyun etrafında birikmesini beklerken bacaklarının kasıldığını fark ettim. Başım çevirip bana gülümsedi; o kadar güzel bir gülümsemeydi ki o ânı ölümsüzleştirmek istedim. Yakalamak, simyasını incelemek istedim. Tek bir ifade bile ne kadar baş döndürücü olabiliyordu.

Cesaretlenince suya biraz daha girdi, bir sonraki dalganın ayak bileklerine çarpmasını bekledi. Birkaç adım daha attı ve bir sonraki dalga baldırlarının etrafını kapladı. Hayranlıkla denizin onu baştan çıkarmasına, gıdıklandığı için kıkırdayan, dans eden, zıplayan ve dalgaların arasında sendeleyerek küçük bir kıza dönüştürmesine izin verişini izledim. Başarısızlıklarım ve endişelerim

bir anda silindi; tuz, hava ve etrafımızdaki kaya duvarlarına çarpıp yankılanan huzur dolu seslerle arındı.

İşte, orada acaba Lilia'ya beslediğim hisler itiraf edebileceğimden de yoğun mu diye düşünmeye başladım.

Ama bu düşüncelere saplanıp kalmadım çünkü kaderin ve dünyanın bu kadar cömert olmadığını biliyordum. Kader bizi bir sirenin şarkısıyla cezbediyor ve arkasından kaçınılmaz bir şekilde gelen acının derinliklerine çekiyordu.

Lilia bir sorumluluktan. Bir zayıflıktı. Kalkanımdaki savunmamı yerle bir etmekle tehdit eden tek çatlaktı. Bunu göze alamazdım. Ekin Kargaları beni bu kadar yakından izlerken, son varyantla ilgili haberi beklerken yapamazdım.

Ama her yanından yayılan ısıltı bende resmen bağımlılık yaratmıştı. Bana ölümün bazen ne kadar soğuk olabileceğini hatırlatan bir sıcaklık yayıyordu.

Dalgaların arasında zıpladı, sendeledi, ayağını sudan çıkarmaya çalıştı. Bunu beceremeyince, ayak parmaklarını havaya kaldırarak topallaya topallaya geri geldi ve arkasında kırmızı bir iz bıraktı. "Galiba bir midye kabuğu ayağımı kesti," dedi yüzünü buruşturarak. "Kahretsin." Sonunda çoraplarının ve çizmelerinin yanına oturduğunda, ayağını tutup küçük parmağının hemen altındaki küçük kesiği inceledim.

"Arabada bunu temizleyebileceğimiz bir şey var. Burada bekle." Merdivenlerden çıktım, torpido gözünde tuttuğum küçük ilk yardım çantasını çıkardım.

Ansızın başımın iki yanına keskin bir ağrı saplandı.

Siktir!

Ellerimi başımın iki yanına bastırdım, kulak zarlarımı âdetâ delip geçen tiz çınlamayı duymamak için gözlerimi sımsıkı yumdum ve yere düştüm. Keskin bir acı dışarı yayıldı; boynumdan kemiklerime bir şok dalgası gibi inip kollarıma kadar ulaştı. Yanma hissi, omurgamı sararken sırtımı gerip inledim. Saldırı, bütün vücudum içten kristalleşiyormuş gibi bacaklarımdan aşağı ilerlediğini hissettim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kaslarımın hepsi donakalmıştı. Arka koltuktaki ceketimin iç cebinde toksinin son dozu vardı ama ona ulaşmam imkânsızdı.

Göğsüme korkunç bir ağrı saplandı ve yana yuvarlanıp sırtüstü kaldığımda tepemde daireler çizen kuşları -kuzgunları- gördüm.

Kuşlar ölümün habercisiydi.

Buraya kadar.

Yenilmez. Yenilmez!

Görünmez bir el, ciğerlerimi sıktı ve beni acı içinde nefessiz bıraktı.

Uyuşmuş varoluşumda nihayet bir şeyler hissetmeye başlamışken, kader bunları kışkanç bir âşık gibi elimden alıyordu.

Gözlerimi yumdum ve kendimi karanlığa teslim ettim.

57. Bölüm

L I L I A

Merdivenlere tekrar bakıp kaşlarımı çattım. Bu kadar uzun sürmemesi gerekirdi. Devryck on dakika boyunca arabada bir şey arayıp bulamayacak kadar uyuşuk biri değildi. Belki de bana on dakika gibi gelmişti. Ama daha fazla beklemeyecektim.

Kanlı ayağıma beyaz çorabımı geçirip çizmelerimin bağcıklarını bağladım ve topallayarak yukarı çıktım. Zaten sadece hafif bir sızı hissediyordum. Ameliyat olmamı gerektiren bir durum değildi.

Merdivenin tepesine vardığımda Devryck'i arabasının yanında görünce, neredeyse geriye doğru devrilecektim.

Vücudu sarsılıyor ve kasılıyordu. Ayağımyı unutup hemen yanına koştum. Koşarken dizlerime ulaşan keskin bir acı hissettim.

“Devryck! Devryck!” Geçen sefer yaptığım gibi onu yana çevirdim ve başının altına koyabileceğim bir şey aradım.

Ayağa fırladığımda, arka koltuktaki ceketini gördüm ve hemen aldım. Tam ceketı tortop edeceğim sırada, içinde sert bir şey olduğunu hissedip elimi cebine soktum.

Mor bir sıvıyla dolu bir şırıngaydı.

Nefes nefese kalmış bir hâlde bir şırıngaya bir bilincini kaybetmiş, kasılan Devryck'e baktım.

Bir ambulans çağırabilirdim ama vaktinde yetişemeyebilirlerdi.

“Lanet olsun!” Devryck’in titreyen kolunu sıkıca tuttum, kabaran damarları inceledim. “Bunu lanet olasıca uyuşturucu bağımlıları bile yapıyor, Lilia. Sıvıyı enjekte et!”

Ceketinin kolunu hemen bir turnike gibi koluna bağladım. Yolcu koltuğunda bir ilk yardım çantası olduğunu görünce, bir gazlı bez bulmaya çalıştım. Titreyen ellerle çantayı karıştırırken, çok geç olmadığını umdum. Çok uzun süredir nöbet geçirmedini ve kalbinin etkilenmemiş olmasını umdum.

Panik hissiyle gazlı bez paketini açtım ve kolunun üst tarafındaki bir damarı sildim. İçime burnumdan derin nefesler çekerek, şırınganın kapağını açtım ve iğneyi kabarık damarına yaklaştırdım. İkimiz de titrediğimiz için iğneyi sabit tutmakta zorlanıyordum. Gözlerimi yumdum, içime derin bir nefes çektim. *Lütfen.*

Gözlerim dolduğu için etrafı bulanık gördüğüm hâlde, doğru noktayı bulduğumu umut ederek iğneyi sapladım ve o gece ofisinde onun yaptığı gibi sıvıyı enjekte ettim. Aradan saniyeler geçti ama vücudu hâlâ sarsılıyordu.

“Hadi, Devryck, lütfen. Lütfen!” Elimi terden ıslanmış saç çizgisinde gezdirirken, ağlamamaya çalıştım. “Gidemezsin. Sana izin vermiyorum. Ölmene izin vermiyorum. Sen hayatımdaki en önemli şeysin. Yemin ederim ki kendine gelmezsen seni ölümden sonraki hayatta bulurum.” Birkaç saniye daha geçti. “Uyan, Devryck!” Arabada bıraktığım çantama koşup telefonumu bulmaya çalıştım ama yanına geri döndüğümde titremesi kesilmişti.

Yerde hareketsiz bir hâlde kaldığını görünce, göğsüme buz gibi bir his yayıldı. *Hayır.*

“Devryck, uyan. Lütfen.”

Kıpırdamadı. Göğsü hareket etmiyordu. Gözlerini kırpmıyordu. Kaburgalarımı parçalayan mide bulandırıcı bir sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

İçimi bir dehşet hissi kapladı. Göğsüme sızdı ve soğuk parmaklarını kalbime dolayıp nefes alamayacağım kadar sıktı. Başımı iki yana sallayarak tekrar yanma çöktüm. “Hayır. *Hayır!*” Göğsünü yumrukladım.

Birden dudakları aralandı ve içine derin bir nefes çekti. Tekrar çekti. Üçüncü kere çekti. Gözlerini açmadan başını yana çevirdi ve göğsünden hırıltılı bir ses geldiğini duyunca, orasına odaklandım. Göğsünün her iniş kalkışı bana nefes aldığını anlatıyordu. O anda, yüzünün ve boynunun ter içinde kaldığını fark ettim.

Bileğimin iç kısmıyla alnını ve yanağını yokladım. “Tanrım, yanıyorsun.”

Onu, biraz su verebileceğim ve ateşini düşürebileceğim bir yere götürmeliydim. Yurt binası kesinlikle olmazdı. Kampüsteki personel dairesine de gitmemiştim. Belki hastaneye gidebilirdik ama ya bir kan testi yapıp toksini bulurlarsa? Bu yüzden başı derde girer miydi?

Hafifçe inledi ama gözkapagını kaldırdığımda gözü sabit kaldı. Gözbebekleri ufalmıştı, hâlâ kendisinde değildi.

Kollarımı koltukaltlarına geçirip belinden yukarısını kaldırdım. Benden çok daha iri yarı ve ağır olduğu için onu kıpırdatmakta zorlandım ama içime birkaç derin nefes çektikten sonra kaslarımı zorladım ve onu arabasının arka koltuğuna çekebilecek kadar çevirebildim. Büyük bir gayretle onu koltuğa yatırdıktan sonra, nefes nefese kalmış bir hâlde bacaklarını da koltuğa kaldırıp kapıyı kapattım.

En son birkaç yıl önce araba kullanmıştım. Direksiyon başına geçerken, sinirlerim gerilmeye başladı. Motoru çalıştırdım ve yolda önünden geçtiğimiz Emberwick’e doğru ilerlemeye başladım. Devryck arka koltukta inliyor, homurdanıyordu. Dikiz aynasından baktığımda, vücudunu kaplamış olan ter katmanının parladığını gördüm. Dakikalar sonra, nihayet kasabanın merkezine vardım ve haftalar önce girdiğim eczanenin önünde boş bir yer buldum. Pencereleri biraz açıp onu arabada bıraktım ve arabadan dışarı fırlayıp eczaneye daldım. Daha önce bana yardımcı olan yaşlı kadın beni gülümseyerek karşıladı.

Ama bir terslik olduğunu anlayınca gülümsemesi silindi.

“Yardıma ihtiyacım var! Benim... profesörüm. Ateşi var. Çok yüksek.”

"Tanrım!" Kadın hemen raflardan farklı ilaçlar toplamaya koyuldu. Devryck'in durumu yüzünden o kadar endişeli ve gergindim ki kadının hangi ilaçları aldığını bile fark etmedim. İki-miz derhâl otoparka koştuk. Kadın kapıyı açıp Devryck ile ön koltukların arasındaki dar alana eğildi.

"Ah, ateşi çok yüksek. Gerçekten de çok yüksek."

Arabanın dışında volta atmaya, tırnaklarımı yemeye başladım. Holistik tıbbı her zaman çok güvenmiştim ama ya işe yaramazsa? Ya toksinler şifalı otların iyileştirici etkisini yok ediyorsa?

Kadın, Devryck'in alnına ıslak bir el havlusu koydu ve havluyu orada bırakıp arabadan çıktı. "Ona biraz buzlu siyah kaya çayı yapacağım. Eskiden oğlumun ateşi çıktığında işe yarardı. El havlusuyla onu serin tutmaya çalış. Hemen geri dönerim."

Gözyaşları arasında başımı sallayıp kadın gibi koltukların arasına girdiğimde, kadının onun gömleğinin düğmelerini açtığını ve kırıkmış olan ceketini başının altına koyduğunu fark ettim. Bana ceketini kullandığım için ofisinde bağıracağı günü hatırladım. Nedense bu anı, korkularımın bir anda dinmesine neden oldu ve gülmeye başladım.

"Kendine gelmezsen, bütün pahalı ceketlerini yakacağım."

"Ceketlerimi... yakamazsın," diye mırıldandı. İçime mutluktan kaslarımı titreten bir nefes çektim.

"Devryck? Gözlerini aç. İyi olduğunu görmem gerek."

Koltukta kıpırdanırken gözlerini kıstı, yüzünü buruşturdu ama nihayet o güzel, ateşli gözlerini görebildim. Gözbebekleri irileşmişti ama kendisine gelmiş gibiydi. Bilinci yerindeydi.

Saçlarım terli alnından geriye attım ve titrek nefesimi dışarı verdim. "Ödümü kopardın. Orada ne oldu sana?"

"Toksin... artık işe yaramıyor."

Hayal kırıklığı, aramıza kapkara bir bulut gibi çöktü. "Neden? Sürdürülebilir hâle nasıl getireceğini anladığını sanıyordum."

"Yanılmışım."

"Ceketindeki dozu verdim. Kızdın mı?"

"Hayatımı... kurtardığın için... kızmak mı?"

Gergin bir ses tonuyla güldüm. Lanet olsun, gülmek istemiyordum. Olanlar yüzünden hâlâ titriyordum.

“Al,” dedi kadın. Bana yüzeyi içinde elmas parçaları varmış gibi parıldayan siyah bir sıvıyla dolu uzun bir bardak uzattı. “Bundan biraz içir.”

“Nedir bu?” diye sordu Devryck sayıklar gibi.

“Bir önemi yok. İstesen de istemesen de bunu içeceksin. Hayatını kurtardığım için sana söylediklerime kulak vermen gerek.”

“Kahretsin. Bunu... başıma kakacaksın, değil mi?”

“Gerektiği sürece. Şimdi, iç şunu.”

Devryck kendisini yukarı itip otururken, kolunu tutup ona elimden geldiğince yardım ettim.

Hâlâ acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatı. Göğsü ve boynu hâlâ ter içindeydi. Keyifsiz bir ifadeyle bardağı aldı ve içeceği yudumladı. Bardağı hafifçe kaldırıp kadına başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Birazdan gelip sizi kontrol edeceğim, tamam mı?”

“Bir dakika! İsminiz nedir?” dedim kadın uzaklaşmadan.

“Francesca.”

Bu isim kalbime dokundu. Acaba annem takma isim için ondan mı ilham aldı diye merak ettim. “Ben de Lilia. Teşekkür ederim.”

Kadın bana göz kırpıp hızla dükkâna girdikten sonra, tekrar profesöre döndüm.

“Yani... artık bir şey hissedemiyor musun? Bu yüzden mi bugün bana dokunmaktan kaçındın?”

Kaşlarını çatıp bardağa baktı. “Belki de en korkunç işkence, seni hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim o kısacık andı.”

“Peki, bu ne anlama geliyor?”

“En başa geri döndüm.” İç çekip öncekinden biraz daha uzun bir yudum aldı ve bardağı bana uzattı. “Çayla aram iyi değildir. Senin bu garip gotik çayını bile içemeyeceğim.”

Hafif bir gülümsemeyle bardağı aldım ve içindeki parıldayan sıvıya baktım. “Siyah kaya. Belli ki çok zor bulunuyor. O yüzden, bunun boşa gitmesine izin veremem.” Çaydan kalan az miktarı içtim ve elimle ağzımı sildim. Bir başka başarısızlık, onun tekrar risk altında olduğu anlamına geliyordu. Koyda kollarımın arasında ölebilirdi. Orada neler olmuş olabileceğini düşünmek bile istemedim. “Aslında tadı çok güzel.” Onun iyi

olacağına inandığım için bu tatsız düşünceleri aklımdan atıp gülmüşedim. “Az önce tükürüğünü yuttuğumu görmek nasıl bir his?” diye sordum gülerek. Ağır havayı dağıtmaya çalıştım.

“Daha kötülerini yuttun.” İnleyip öne, yolcu kapısına doğru eğildi. “Kadın o boktan şeyden biraz daha getirmeden önce gidelim buradan.”

“Nazik davran. Şu anda yüksek ateşten nöbet geçirmemenin nedeni o kadın.”

“Nedeni toksin. Ama bu dozun birkaç günden uzun etki edeceğini sanmıyorum. Nöbetler kötüye gidecek. O yüzden, bir an önce laboratuvara dönsem iyi olur.”

Hemen arabanın arkasından çıktım, onun arabanın yanında durmasına yardım ettim. Doğrulduğunda sendeleyip bir adım yana kayd. “Belki ben kullansam daha iyi olur.”

“Belki de olmaz. Bana bir dakika ver.”

“Francesca’nın yanına gidip iyi olduğunu söyleyeyim. Araba kullanabileceğinden emin misin?”

“İyiyim.”

“Tamam, hemen gelirim.” Koşarak dükkâna geri döndüğümde, Francesca beni gülümseyerek karşıladı ve ben ona boş bardağı uzatırken bana bir torba verdi. “Biraz daha siyah kaya çayı.”

“Olmaz. Bunu alamam. Bana fazlasıyla yardım ettiniz.”

“Lütfen. Ateşi tekrar çıkarsa diye al.” Kadın torbayı verirken, elimi tuttu. “O, bir Bramwell.”

“Evet,” dedim ama kadının ne diyeceğinden şüphelendiğim için tereddütle yanıt vermiştim.

“Uzun zamandır bu adada yaşıyorlar. Sen sadece dikkatli ol, canım.”

Devryck hakkında duyduklarının dedikodudan ibaret olduğunu söylemek istediğim hâlde gülümsemekle yetindim. “Tamam.”

“Kendini iyi bak.”

Dükkândan çıktığımda, Bramwell çoktan direksiyonun başına geçmişti ve bana acele etmemi söylemiş gibi motora gaz veriyordu. Yolcu koltuğuna oturdum ve üniversiteye doğru yola çıkt.ı.

“Birkaç günlüğüne iş için bir yere gitmem gerek,” dedi bana dönerek.

“Öyle mi? Tamam.” Tanrım, Gilchrist’ın ziyaretiyle ve kumsalda yaşananlarla birlikte, kendimi bir hız trenine binmiş gibi hissediyordum. Şimdi de gideceğini duyunca hayal kırıklığına uğramıştım.

“Önümüzdeki dönem için kaydoldun mu?”

Langmore’dan e-posta gelmişti ama henüz vakit bulamamıştım. “Hayır, daha kayıt işiyle uğraşamadım. Ama kaydolacağım.”

“Güzel. İkinci dönem nöroparazitoloji dersini alabilmen için ön onay vereceğim. Bir de makroskopik anatomi dersimi.”

“O dersi tıp öğrencilerinin alabildiğini sanıyordum.”

“Öyle. Ama profesör benim. Dersi takip edebilecek kadar zeki olduğuna inanan herkesi derse dahil edebilirim. O yüzden, programına mutlaka o dersi de ekle.”

Gülümsedim. “Ya dersi almak istemiyorsam?”

“İstesen de istemesen de alacaksın.” Bacağımı kavradı ama hızla geri çekilince arabayı sarstı. Kaşlarını çattı, elini kaldırdı ve karşısında yabancı bir şey duruyormuş gibi iki yana çevirmeye başladı.

“Sorun ne?”

“Hissetme duyum geri geldi.”

Eline baktım, bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. “Harika bir haber bu.”

“Ama imkânsız.” Kenara yanaşıp ana yoldan çıktı ve dar bir yan sokağa saptı. Araba kayarak dururken, çakmağını çıkardı. Çakmağı yakınca, yanan ucunu derisine yaklaştırdı ve kaşlarını biraz daha çattı. “Geri geldi.”

“O hâlde, toksin işe yarıyor mu?”

“Sanmıyorum.” Elini esnetip yumruğunu sıktı. “Enjeksiyondan sonra hâlâ uyuşmuş durumdaydım.”

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “O zaman, nasıl oldu bu?”

“Eczanedeki kadın bana ne verdi?”

“Hepsini göremedim, sadece kali phos verdiğini gördüm sanırım. Bir de mürver çiçeği. Tabii bir de çay yaptı.” Çantamdan kadının bana hediye verdiği küçük torbayı çıkarıp ona uzattım.

Bramwell torbayı elimden kaptı ve ışığa tuttuğunda çayın parıldayan yüzeyini gördüm. “Lilia... Eksik olan şey bu olabilir. Toksini sürdürülebilir kılan şey bu olabilir.”

“Yani... mantıklı aslında, öyle değil mi? Kuşlar enfekte olmuyor. Şeyler... siyah kaya taşını diş olarak kullanan yerliler.” Kendi dişlerimi işaret ederken, heyecandan titrediğimi fark ettim.

“Test etmem gerek. Toksini bozmadığından emin olmalıyım. Ama muhteşem bir bütünleyici madde keşfetmiş olabilirsin.”

“Şey, teknik olarak ben keşfet...” Lafımı tamamlamama fırsat vermeden yüzümü yüzüne çekti ve dudaklarımı sert bir şekilde öptü.

“Gel buraya,” dedi koltuğu arkaya yatırarak. “Hemen buraya gel.” Boğuk ve tutkulu ses tonu, ona karşı hissettiğim arzuyu yansıtıyordu. Yaşadığımız stresli durumdan sonra içime saf bir adrenalin akımının hücum ettiğini hissettim. Adrenalini tüketme isteği, beni arabasında nasıl seks yapacağımızı fazla düşünmeden harekete geçmeye itti.

Konsolun üstünden diğer tarafa geçip bacaklarımı iki yana atarak üstüne oturdum. Sırtımı direksiyona dayadığımda, hızla pantolonunun kemerini çözdü.

Telaşla aletini çıkardı ve elbisemi yukarı çekti. “Prezervatif,” dedi bana bakarak. Gözlerindeki o tehlikeli fırtına, kalbimin doludizgin koşmaya başlamasına neden oldu. Bir an için beni hamile bıraktığını hayal ediyormuş gibi bana baktı ama hızla toparlandı.

İnleyerek kalçalarını beni biraz yukarı itecek kadar kaldırdı. Ellerini aşağı indirdiği pantolonunun ceplerine soktu, prezervatifi bulup kâğıdını yırttı ve sert ereksiyonuna geçirdi.

Külotumu ancak yana sıyırmayı başarmıştım ki kalçalarımı tuttuğu gibi beni aletin üzerine indirdi. Çoktan ıslandığım için onu rahatlıkla içime aldım ve aleti beni doldururken ve esnetirken dudağımı ısırdım.

“Siktirrrrr!” Gözlerinde mest olmuş bir ifadeyle başını geriye attı. Ensemi tutup başımı öne eğdi ve beni öptükten sonra alnlarımızı birbirine yasladı.

Elimi pencereye dayadım, bir şeye tutunmaya çalışarak tırnaklarımla camı tırmıkladım. İçimden bir şeyleri yırtmak, çizmek ve parçalamak geçiyordu. Bramwell beni nasıl içten mahvediyorsa, ona susamış ve aç bir hâlde bırakıyorsa ellerim de yok etmek istiyordu.

“Sen damarlarımdaki ateşsin,” dedi güçlkle, sert bir şekilde içime girerken. “Üstümden atamadığım, tedavisi olmayan bir çılgınlıksın. Aklımı yitmememi sağlayan tek şey seni becermek, Lilia.” Dudaklarımızı birbirine kenetleyerek nefesimi kesti ve başını geri çektiğinde elini boynuma götürdü. Sadece dudaklarımı aralayacak ve bir sonraki nefesi almamı engelleyecek kadar sıkı. Baş döndürücü bir haz dalgası hissettim ve elbisemin üst kısmını yırtıp memelerimi açtığı anda irkildim. Beni mahvederek her içime girdiğinde memelerim zıplıyor ve sallanıyordu. “Düşünebildiğim tek şey kadınlığın. Arzuladığım tek şey bu. Her yanıma yayıldın ve duramıyorum. Bu takıntıya bir son veremiyorum.”

Nefessizlik, sözleri ve içimi dolduran aleti, zihnimin karışmasına, vücudumun kaskatı kesilmesine neden oldu. Boynumu biraz daha sıkıttığında, dudaklarımdan cılız bir ses yükseldi.

“Hayır. Öyle azıcık ses çıkarmayacaksın. Çılgılık attığını duy-mak istiyorum. Şu anda alevlerin arasına daldın, Küçük Güve. Bana kanatlarının ne kadar yandığını göster.” Elini boğuk ve yüksek bir inleme sesi çıkarabileceğim kadar gevşetti.

Arkasındaki koltuk başlığını kavradım ve üstünde hızla inip kalkmaya başladım. Başını geriye atıp çenesini sıkıttığında ve boynundaki damarlar kabardığında yüzünde beliren o derin zevk ifadesinin keyfini çıkardım.

“Ahhh, Tanrım!” Ben biraz daha hızlanınca, parmaklarını kalçalarımaya geçirdi. Çıkan ıslak sesler, bu adamın beni ne kadar uyardığının bir kanıtıydı.

“Aletime boşalmanı istiyorum,” dedi çatlak bir sesle.

Sert hareketleriyle araba iki yana sallanmaya başladı.

İnlemelerimin seviyesi yükselirken, içime sıcacık bir haz dalgası yayılmaya başladı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ama enseme sıkıp ona bakmamı sağladı.

“Gözlerin bende olsun. Boşalmanı izlemek istiyorum.”

Kaslarıma âdeta bir şimşek çarptı, şiddetle kasılmaya başladım ve tekrar tekrar haykırdığım ismi zihnimde yankılandı.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve geri çekildiğinde dudajımı ısırđım. “Sen, acımasız bir kusursuzluk tablosusun.”

Kalçalarını yukarı itip kalkmamı istedi ve içimden çıkarken elbisemin ucunu kaldırdı. İçimden çıktıktan sonra prezervatifi çıkarıp yanındaki kül tablasına attı. Ben tekrar kucağına yerleşirken, aletini sert hareketlerle okşamaya devam etti ve birkaç saniye sonra aletini bacağıma çevirdiğinde, her yanıma sıcak menisinin aktığını hissettim.

Dudağını ısırarak kaşlarını çattı. Boynu, kaslı ve yorgun düşmüş vücudunun teriyle parladı ve inleyerek üstüme boşalışını izledi. Sanki beni işaretliyordu. Sahipleniyordu.

Bunu görünce, rahim kaslarım kasıldı.

Beni üstüne çekip orada tuttu ve başımı sert göğsüne yasladı. Çılgın kalp atışlarını dinledim. Daha önce olanlardan sonra enfes bir sestı. “Bunu burada yapmamamız gerekirdi. Açıkta yız.”

Yanağımlı ılık teninden çekmeden gülümsedim. O ara yola girdiğinde tek bir araba ya da ev görmediğim hâlde, büyük bir ihtimalle haklıydı. Daha dikkatli olmamız gerekiyordu ama aslında benim için heyecan verici olan şey açıkta bir yerde olmamızdı. Saçlarım nemli tenime yapışmıştı ve pencereler içerideki çılgın seks seansıyla buğulanmıştı. “Devryck,” dedim soluklanmaya çalışarak. Vücudumdaki bütün kasların tükendiğini, âdeta sıvılaştığını hissediyordum. “Korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?”

“Bu, bana seksten daha fazla gibi gelmeye başladı.”

“Peki, seni neden korkutuyor?”

“Çünkü boşluğun ötesini göremiyorum ve her şeyin çökme noktasına geldiğini hissediyorum.” Gözlerimin yandığını hissedince sinir oldum. Onun karşısında ağlamak istemiyordum. Arabada yaptıklarımızdan sonra ağlayamazdım. Duygularım, sıcak kıvılcımların üstünde zıplayan cereyanlı teller gibiydi. “Şimdi beni bırakırsan, bir kenara atarsan...”

“Hey.” Parmakları başımın tepesinde saçlarıma dolandı, başımı geri çekip bana baktı. “Korkmana gerek yok. Seni asla incitmem, Lilia. Ayrıca, seni bir daha inciten birisi olursa onun hayatını cehenneme çeviririm.”

Onu seviyordum. Vücudumun ve benliğimin bütün hücreleri bir araya gelse, bu gerçeği gizleyemezdi. Bunu dile getirecek ya da evrenin bunu benden çalmasını göze alacak kadar cesur olmasam da bu sözcükler korkularım kadar gerçektir.

Manevi değeri olan diğer eşyalarım gibi sözcüklerimi de saklamıştım. Hepsi güvendedi.

58. Bölüm

LILIA

“**F**rişim izni yok mu?” Şaşkınlıkla sandalyemde geriye yaslandım ve kayıt sayfasını açabilmek için dizüstü bilgisayarımın ekranındaki düğmeye üçüncü kere tıkladım.

Aynı hata mesajı belirdi. Neler oluyordu?

“Bir sorun mu var?” dedi birisi kapıdan. Başımı kapıya çevirdiğimde, Mel’in kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kapıya yaslanmış bana baktığını gördüm. Gilchrist beni ele vermeyeceğine söz vermişti ama yine de Mel’in ismini ona söylediğim için suçluluk hissediyordum.

“Gelecek dönem için kaydımı yapmaya çalışıyorum.”

“Ama bir sorun mu var?”

Donakaldım. Tekrar ona döndüğümde, yüzündeki bilmiş ifadeyi fark ettim. “Var mı?”

“Belki de sevgili babacığın ifşa olmaktan hoşlanmamıştır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lilia Lippincott. Akılda kalan bir tınısı var.”

Üzerime korkunç bir farkındalık hissi çöktü ve Gilchrist’in ne yaptığını anladım. Bir skandala karşılık başka bir skandal vermişti. İstifimi bozmamak için kaslarımı zorladım. Benim için doğrulanmamış olan bir şeyi doğrulayacak değildim. Spekülasyondu. Söylentiydi. Bunu kanıtlamak için bir kan testi yaptırmamıştım.

“Neden sana güvenebileceğimi düşündüm, bilmiyorum. Covington pislği.”

“Ne yaptın sen?”

“Blogum daha önce hiç bu kadar popüler olmamıştı. Sadece iki saat içinde, dört binden fazla tıklandı. Önümüzdeki haftanın skandalı da enfes bir devam öyküsü olacak. *Rektörün kızı olduğu iddia edilen öğrenci, Doktor Ölüm’le yatıp kalkıyor.*”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

Gözlerini devirdi ve telefonunu cebinden çıkardığında dizlerim az kalsın boşalacaktı. Fotoğrafta Bramwell’in arabasının pencereleri buğulanmıştı ve elimi cama dayamıştım. Yüzler gözüküyordu.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedim yine istifimi bozmadan.

Oflayarak fotoğrafta elimin görüntüsünü büyüttüğünde, hemen altında kolumun ön tarafındaki *Memento Mori* dövmemi gördüm. “Kampüste başka kimse siyah bir Maserati Ghibli kullanmıyor.”

Bizi gizlice izlediğini, aptalca bir skandal haberi yapmak için fotoğraf çekecek kadar ileri gittiğini düşününce mideme kramplar girdi. Hep Covington’ın en korkunç insanların yuvası olduğunun esprisini yapardım ama buradakiler farklı bir türdü. Dolaplar çeviren, manipülatif bir insan türü vardı okulda. “Neden?”

“Cidden mi? Beni gammazladın ve neden diye mi soruyorsun?”

“Her konuda bilgi gizliyordu. Babam. Annem!”

“Aman ne önemli.” Benimle dalga geçtiğini görünce, avcum kaşınmaya başladı. Onu tuttuğum gibi bir tokat yapıştırmamak için irademi zorladım. “Okuldan atılmamı sağlamaya çalıştın. Şanslıyım ki Leydi Gilchrist bir anlaşma yapmaya razı geldi.”

“Evet. Benimle de bir anlaşma yaptı,” dedim hışımlla. “Bol şans.”

“Biliyor musun, acınası bir yaratıksın. Kendini korumaktan acizsin. Ama buna şaşırmadım. Sen ve Spencer kardeşsiniz. Kocaman, zavallı bir aile.”

Ama Spencer bana babasının Lippincott olmadığını söylemişti. Gerçi bu bilgiyi, dedikodu tellalı bu kaltağa söylemek gibi bir niyetim yoktu. “Defol. Çık odamdan.”

“Uzun süre senin odan olmayacak,” dedi. Sinsi bir yılan gibi sessizce uzaklaşmaya başladığında, en azından suratındaki o bilmiş gülümsemeyi görmekten kurtuldum.

Spencer.

Neden bilmiyorum ama o anda onunla konuşmak istedim. Telefonumu kaptığım gibi onu aradım. Telefon uzun süre çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Aramayı sonlandırıp tekrar aradım. Sesli mesajın devreye girmesini beklerken, vücudumdaki bütün sinirler gerilmişti. Tam o sırada, Dekan Langmore iki yanında üniformalı birer güvenlik görevlisiyle kapımda belirdi.

Şaşkınlıkla telefonu indirdim ve neden yurt binasına geldiklerini merak ettim.

Langmore gözlüğünü düzeltti, ellerini önünde kavuşturdu. “Bayan Vespertine? Eşyalarınızı derhâl toplamanızı istiyorum.”

Koridordan geçen öğrencilerin bakışları yanaklarımın kızarmasına neden olurken, vücudum şoktan tir tir titremeye başladı.

“Efendim?” dedim titrek bir sesle. Adamın sözleri beni altüst etmişti.

“Lütfen, eşyalarınızı toplayın. Derhâl feribota götürüleceksiniz.”

Beni götürecekler miydi? Dracadia’dan kovuluyor muydum? “Beni... okuldan atıyor musunuz?”

“Evet, Bayan Vespertine.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

Langmore gözlüğünü çıkarıp burun kemerini sıktı. “Lütfen, işimizi zorlaştırmayın. Feribot ve tren ücretleri ödenecek. Bu konuda endişe etmenize gerek yok.”

Bu konuda endişe etmek mi? Aklımdan geçen son endişe buydu. Nereden başlayacağımı bilemeden etrafıma bakındım. O oda yuvam hâline gelmişti. Güvenli yerimdi. İnsan böyle bir yerde yelkenleri suya indirip toplanmaya nereden başlayabilirdi? Raftan valizimi indirip kıyafetlerimi güzelce katlamaya başladığımda gözlerim doldu. Sonra kitaplarımı, resimlerimi, ufak

tefek eşyalarımı ve Devryck'in bana verdiği midye kabuğunu valizime koydum.

Onu aramayı çok istiyordum ve numarasını bildiğim hâlde, iş için şehir dışında olduğu bir zamanda onu aramaktan korkuyordum. Bu skandalın nereye varacağını kimse bilemezdi. Beni daha kötü hissettirecek tek şey, okulun ilişkimizi öğrenip çarpıtması olurdu. Bu yüzden onu cezalandırmaları. Asla telefonla iletişim kurmamış, kesinlikle e-posta yazarak dijital parmak izi bırakmamıştık ama o anda keşke ona telefondan bir mesaj yollayabilseydim diye düşündüm. Sırf veda etmek için olsa bile.

Her şeyi valizime koyduktan sonra gözyaşlarım bulanık bir perde oluştururken odanın ortasında durdum.

En azından, Langmore üzgün gözüküyordu. Yüzünde Mel gibi bilmiş bir gülümseme yoktu. Dahası, güvenlik görevlilerini yollamıştı, böylece haysiyetimi tamamıyla ayaklar altına da almamıştı.

Ne kadar istesem de Jayda'yı arayamazdım. Daha yeni bir bebeği varken, sorunlarımı ona yıkamazdım. Başka seçeneğim yoktu. Kötü bir seçenektir ama eve geri dönmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Langmore koridorda bana eşlik ederken, herkesin bakışları altında birden bir utanç yürüyüşü yapıyormuşum gibi hissettim. Mel'in odasının önünden geçerken başımı çevirip ona bakmadım. Okuldan atılmam, onun bloguna verilen bir tepki olabilir miydi? Lippincott bir şekilde yazıyı okumuş olabilir miydi?

Odasından gelen alaycı bir kahkaha sinirlerimi iyiden iyiye bozdu ve içimde bir şey koptu.

Ani bir hareketle yana dönüp çantamı ve valizimi yere bıraktım ve yüzüne sert bir yumruk attım. Geri geri sendeleyerek duvara çarparken bir çığlık attı.

"Bayan Vespertine!" Bir yumruk daha atmak için kolumu geriye savurduğumda, Langmore beni yakaladı. "Olay çıkarmayalım!"

Damarlarıma bir adrenalin akımı yayılırken, burnumdan derin nefesler aldım ve yumruğumun sonuçlarına baktım. Mel duvarın önünde yere çökmüştü ve burnundan kanlar akıyordu.

Çantalarımı alırken gözlerim doldu ve asansöre binip giriş katına indik.

Langmore konuşmadan beni arabasıyla feribot iskelesine götürdü. Soğuk kayıkhanede beklerken, hafifçe öksürdü. “Böyle olsun istemezdim. Sırf bilin diye söylüyorum, Bayan Vespertine. Gerçekten çok üzgünüm.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

Bunu ben de istemiyordum.

Ama mutluluğa giden tek yol bu değil miydi? Belki de ufukta hep kapkara bir boşluk olmasının nedeni buydu. Çünkü yalnızlığa mahkûmdum.

Tren, Dracadia'ya ilk gittiğimde bindiğim terk edilmiş istasyona vardı ve yavaşlayarak dururken, pencereden dışarı bakıp aradığım Uber şoförünü görmeye çalıştım. Neyse ki hâlâ Devryck'in verdiği paradan biraz kalmıştı. Nihayet eve vardığımda, hem duygusal hem de fiziksel açıdan tükenmiş durumdaydım. Telefonum tren istasyonu ile ev arasında bir yerde kapanmıştı. Bu yüzden, Uber şoförüyle yaptığım yolculuk biraz asap bozucu geçmişti.

Merdivenlerden eve çıkarken, midemde korkunç bir dehşet hissi dönüp duruyordu. Kapıya vardığımda, Conner anlayışlı bir tavırla kapıyı açtı.

“Selam, evlat,” dedi valizimi elimden alıp.

Dikkat kesilip Angelo orada mı diye etrafıma bakındım; istemeden eve geri dönmüş olmamı daha kötü kılabilen tek şey oydu.

Burnuma leş gibi bir koku doldu ve mutfağın yanından geçerken, musluk haznesindeki kirli tabak çanakları, masaya ve yere saçılmış eski yiyecek paketlerini ve teneke bira kutularını gördüm.

“Şey... Bunlar için endişelenme, temizlik yapacağım. Eve yeni geldim sayılır.”

Conner beni koridordan yatak odama doğru götürürken bir şey demedim. Bakışlarım sağ tarafına, karanlık koridora kaydı. Başını çevirip arkasına baktı.

“Hâlâ bir ev arkadaşı bulamadım. Callahan evinden çıkmaya karar verdi. Sen bir iş bulana dek, ben idare ederim, tamam mı? Sen sadece... toparlanmaya çalış.” Eski yatak odamın kapısını açtığında, genel olarak her şey aynı gibiydi. Neyse ki herhangi bir şeye dokunulmamıştı. Sadece eşyalarımın büyük bir kısmı hâlâ valizimde olduğu için daha boş gözüküyordu ama temizdi.

Bir zombi gibi yatağa doğru yürürken, valizimi boşaltacak enerjim bile yoktu. O yatağa doğru yürürken. Benim yatağım değildi. Artık o evdeki hiçbir şey bana aitmiş gibi gelmiyordu. Sanki kendimi bir yabancıнын dünyasında bulmuştum ve bana yabancı gelen bir ortamda rahat etmeye çalışıyordum. Oysa kendimi rahat hissettiğim yer Dracadia’ydı. Yuvam orasıydı. Burası değildi. Bu ev değildi.

“Seni yeniden görmek güzel, Lil,” dedi Conner. Kapıdan bir klik sesi gelince odadan çıktığını anladım.

Conner’ın uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, yatağıma kıvrıldım ve nihayet kendimi bıraktım.

59. Bölüm

DEVRYCK

İki saat önce

Thresher Körfezi merkezinin sokaklarında, Meth Yolu olarak bilinen bir sahil yolunda ağır ağır ilerlerken, uyuşturucu bağımlıları sendeleyerek etrafta dolanıyordu. Kaldırımın kenarına evsizlerin uyuşturucu kullandığı, her adımda fuhuş olaylarının gerçekleştiği eğreti çadırlar kurulmuştu. Etrafı dikkatle süzerek bir sonraki test deneyimi aramaya başladım.

Laboratuvarda siyah çayı Akhilleus ve Patroklos'a vermiş, daha önceden felç olmuş olan iki güvenin de uçmaya başladığını görmüştüm. Artık toksinin etkilerini sürdürülebilir hâle getirmenin bir yolunu bulduğum için sıra yeni bir test deneyi bulmaya gelmişti. En taze toksini en yeni larvalarla elde ettikten sonra, insanları kullanma ihtiyacını eleyerek sentetik bir versiyon üretmeye çalışacaktım. Ancak insanları kullanmaya kısa bir süre daha devam etmem gerekiyordu.

Gratis Sokağı ile Vine Sokağı'nın köşesinde, siyah mini bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve bir palto giymiş kahverengi saçlı bir kadın duruyordu. Bana bir fahişe olduğunu anlatan şey kıyafeti değil kaldırıma yanaştığım anda hemen salına salına yaklaşması ve yolcu penceresine eğilmesi idi.

“Selam, yakışıklı. Lütfen bana bir arkadaş aradığınızı söyle.”

Kadına bakamadığım için bakışlarımı ileriye diktim; ön camdan seçebileceğim yüzlerce başka insana baktım. Şahsi bir şey değildi. Bir uyuşturucu bağımlısı yerine onu seçmiş olmanın tek nedeni, yarı baygın birisini etrafta sürüklemek istememdi. “Arıyorum,” diye yalan söyledim.

“Eh, tamam o zaman.” Kapı açıldı ve kadın, yolcu koltuğuna oturduğunda gül esanslı bir parfüm kokusu içeriye yayıldı. Lanet olsun, bu kokudan nefret ederdim.

“Şehir dışına çıkabilir misin?”

“Ne kadar paran olduğuna bağlı, canım.”

Elimdeki para destesini gösterdim. Evet dediği takdirde, harcamaya asla fırsat bulamayacağı üç bin dolar.

“Nereye istersen gitmeye hazırım, bebeğim. Bu paraya mı? Her istediğini yapabilirim.”

Elbette, buna ona parazit bulaştırmak dahil değildi.

Kadın emniyet kemerini takarken, para destesini cebime soktum ve yola çıktım. Cesur bir hamleyle elini uzattı ve apış aramı okşadı. Kolunu tutup tekrar kucağına koydum.

“Araba sürerken olmaz.”

“Yol seksinden hoşlanmaz mısın?”

Hoşlanırdım. Ama sadece kızıl saçlı bir baş belasıyla. “Pek hoşlanmam,” dedim. Onu Dracadia Adası’na götürmeyi, kadavra girişine vardığımızda bayıltıp paraziti içine yerleştirmeyi planlamıştım.

“Sorun değil. Bana ne istediğini söyle yeter, yakışıklı.”

İçimden gülmek geldi ama beklenmedik bir suçluluk hissiyle kavruluyordum. Aslında, öldürmek benim için doğal bir şeye dönüşmüştü. Biyolojik bir şeydi. Hatta belki genetik bir şeydi ve gözlemlemesi gerçekten de inanılmaz bir olaydı. Ama diğer kurbanlarımın aksine, bu kadın gaddarlığımı hak edecek bir şey yapmamıştı. Masumdu ve bu yüzden onu öldürme fikri bana keyif vermiyordu.

Ama bir sonraki deneğimi arayacak kadar zamanım yoktu. Fazla miktarda yeni yumurtaların oluşması an meselesiydi. Angelo DeLuca hakkında edindiğim bilgilere göre o sersemin izini asla bulamayabilirdim.

Feribot rampasına vardığımızda, kadın koltuğunda sırtını dikleştirip etrafına bakınmaya başladı. Nedense Lilia'yı eski malikâneye götürdüğüm günü hatırladım. Masumiyet ve merak.

"Bir feribot yolculuğuna mı çıkıyoruz?"

"Evet. Şehir dışına çıkabileceğini söylemiştin, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve karanlık denize baktı. "Adadan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Orada çalışan bir profesörüm."

"Sahi mi?" Birkaç saniye önce yüzünde beliren tereddütlü ifade yerini şeytani bir gülümsemeye bıraktı. "İnanamıyorum, demek şanslı gecem bu!"

Uzakta feribotun yaklaştığını görebiliyordum. Elimi saçlarımın arasında ve yüzümde gezdirdim. Bunu yapamayacaktım. Yapamayacaktım çünkü düşünebildiğim, benim için önemli olan tek şey kızdı. Sonbahar rengi saçları olan, gözleri bana hem denizi hem de gökyüzünü hatırlatan kız. Her şeydi. Dünya, güneş, ay. Soluduğum hava ve yıpranmış kalbimin atmasını sağlayan o güçlü ritim.

Lilia için hissettiklerim sağlıklı değildi. Basit bir takıntıdan öte, hastalıklı bir sahiplenme hâliydi. Şiddete meyleten, vahşi ve açgözlü bir şeydi.

Tam kadını defedecekken telefonum çalmaya başladı ve cebimden çıkarıp ekrana baktığımda, Langmore'un numarasını gördüm. O heriften ancak onaylamadığım bir şey yapmak üzere olduğu zamanlarda şahsi telefonlar gelirdi.

"Affedersin," dedim arabadan inerek. Kapı kapandıktan sonra yanıt verdim. "Merhaba."

"Devryck, ben Lang—"

"Evet. Biliyorum."

"Aramamın nedeni... Şey, ofislerini aramayı denedim ama yanıt alamadım."

Aradan geçen saniyeler sabrımı zorlamaya başladı. "Meşgulüm."

"Anladım. Çok kızacaksın ve... bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum." Sesinin titrediğini fark edince, zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı.

“Hangi konuyla ilgin yok?”

“Lilia Vespertine okuldan atıldı. Arkasındaki nedeni tam olarak bilemiyorum ama Lippincott’tan onun derhâl kampüsten uzaklaştırmak için bir talimat aldım. Onun, senin dersini mutlaka almasını istediğini bildiğimden, haber vermek istedim.”

Azı dişlerimi birbirine sürttüm, yumruğumu bir şeye geçir-memek için irademi zorladım. Lilia’yla aramdaki ilişkiyi gizle-mekten usanmıştım. O noktada zerre kadar umurumda değildi.

“Peki, nereye yollandı?”

“Covington’daki evine.”

“Adresini istiyorum.”

Ofladı. “Bunun hiç uygun olacağını sanmıyorum, Dev—”

O anda patladım. “Adres! Hemen!”

“Pekâlâ. Sana mesaj atarım. Lütfen, bil ki bu konuyla hiçbir ilgim yok.”

İçime derin nefesler çekerek biraz sakinleşmeye ve normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. “Aradığın için teşekkür ederim. Geri döndüğümde bu iyiliğinin karşılığını vereceğim,” dedim çenemi sıkarak. “Konuştuğumuzu kimseye söyleme, aksi takdirde seni doğduğuna pişman ederim.”

“Söz veriyorum.”

Telefonu kapattım ve içime derin bir öfke hissi yayılırken yumruğumu arabanın üstüne geçirdim. Nefesimi dışarı verip direksiyonun başına geçtim. “Planlarım değişti.” Ceketimin cebinden para destesini çıkardım ve kadına beş yüz dolar verdim.

“Vakit ayırdığın için.”

“İptal mi ediyorsun? Neden?”

“Lütfen, arabadan in.”

“Şehir dışına çıkabileceğimi...”

“İn dedim!” diye bağırdım, bakışlarımı önüme çevirdim. “Lütfen.”

“Tamam. Hemen gidiyorum. Sersem.” Kadın paraları gömleğinin içine sıkıştırdı. “Fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun.”

Kadın indiği anda motoru çalıştırdım. Telefonuma Lilia’nın adresinin yazılı olduğu mesaj geldi. Adresi arabanın navigasyon

sistemine girdiğimde, Prather Sokağı'ndaki bir sinemayı gösterdi. "Bana yanlış adresi verdiysen, kendini ölmüş bil," diye homurdanarak yola çıktım.

Ellerim öfkeden titrerken Lilia'yı aradım.

Arama doğruca sesli mesaja düştü.

"Siktir!" diye bağırıp tekrar aradım.

Ama telefonu kapalıydı.

Üç kere daha denedim ama başarısız olan her deneme beynime daha çok kan sıçramasına neden oldu. Telefonu yolcu koltuğuna fırlattım, yumruğumu sıktım ve içimi kavuran öfke hissinin dindirme gayretiyle derin bir nefes aldım. Lilia'nın geçirdiği boktan günden sonra ihtiyacı olan son şey beni cinayet işlemeye hazır bir hâlde karşısında bulması olurdu.

60. Bölüm

L I L I A

Kapı hafifçe tıklatılınca, kurumuş gözyaşlarıyla birbirine yapışan gözkapaklarımı açmaya çalıştım. Oda, penceremin etrafındaki Noel ışıklarının yumuşak parıltısı dışında karanlıktı.

“Lil?” Conner başını içeri uzattı. “Callahan’a kadar gidip geleceğim. Bir şey—”

“Conner, ikinizin arasında bir şey olduğunu biliyorum, tamam mı? Sorun yok.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ensesini ovuşturdu. “Ben sadece... annenden sonra çok mu erken olup olmadığını bilemedim.”

“Aradan dört yıl geçti. Sorun yok.”

“Tamam. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Sanmıyorum. Şey... Bu aralar Angelo’yu çağırmayı planlamıyorsun, değil mi?”

“Yok. Onu pek görmüyorum. O zengin herifin başına gelenlerden sonra iyice kafayı yedi.”

“Ona ne oldu?” Bir yanımda bunu bilmek istemiyordu. Conner ile Angelo’nun bir takım pis işlere bulaştıklarını her zaman tahmin ediyordum ama hiçbir zaman burnumu işlerine sokmamıştım.

Kendimden uzak tuttuğum karanlık bir dünyaydı. Beni korkutuyordu.

Zaten Conner bu konuda çok ketum davrandığı için başka şansım da yoktu.

“Gözleri oyulmuş. Aletini kesmişler. Bağırsakları etrafına yayılmış bir hâlde bulunmuş. Bunu kim yaptıysa hasta herifin teki olmalı.”

“Bana öldürülen adamın bir sadist olduğunu söylemiştin, bir aziz değil.”

“Doğru. Adamın daha korkunç şeyler yaptığından eminim. Her neyse, Angelo’yla iki haftadır konuşmadım.”

Yaşadığım boktan olaylardan sonra bir parça rahatladım. “Birazdan uyurum. Yarın çıkıp iş ararım.” İstedğim son şey, bütün gün evde kalmak ve yatak odamda kendime acıkmaktı.

“Tamam. Ama yine söyleyeyim, seni birkaç hafta idare ederim, tamam mı? Acele etmene gerek yok. Bee’nin okul ücretini yatıramadığım için kendimi hâlâ çok kötü hissediyorum.” Kötü hissetmeliydi zaten ama bir şey demedim. “Okulu nasıl ikna ettin?”

“Bir yolunu buldum diyelim. Birkaç ay sorun çıkmaz.”

“Harika. Tamam. Sen biraz uyu artık.”

Başımı sallayıp sırtüstü uzandım ve karanlık göğе baktım. Telefonumun ekranına dokundum ama ekran açılmayınca hızla doğruldum. Şarj kablosunu ucuna kadar takip ettiğimde, prize takmayı unuttuğumu fark ettim. “Lanet olsun!” Şarj aletini prize taktığımda, düşük batarya göstergesi yandı. İç çekerek başımı yine yastığıma yasladım.

Devryck’in iş için gitmiş olması, henüz beni aramaya başlamayacağı anlamına geliyordu. Ama geri döndüğünde ne düşünecekti?

Gözlerimin önüne, beni ilk kez okyanusa girmem için kumsala götürdüğü gün geldi. Kıvrılarak ilerleyen yollarda arabasıyla nasıl ilerlediğimizi hatırladım Kaçamak anlarımızı. Öpücüklerimizi. Dokunuşunu. Onu bir daha görebilecek miydim? Yoksa kusursuz bir hayal olarak silinip gidecek miydi?”

Yatağımın yanındaki valize uzandım, annemin salıncakla okyanusu çizdiği o resmi çıkardım. Gözyaşları arasında kendim ve Bee için günün birinde gerçek kılmayı umut ettiğim manzaraya

baktım. Eve bir kere gittiğim hâlde, bana bir yuva hissi vermişti. Gerçek yuvam orasıymış gibi hissetmiştim.

Resmi göğsüme bastırdım ve gözyaşlarım akmaya başladığında, parmağım kanvas resmin kıvrılmış ucuna sürtündü. Telaşla valizime koymaya çalışırken resmi kırıştırmış olmalıydım. Parmağımla kıvrık yeri düzleştirmeye çalıştığımda, arkasında bir şey varmış gibi geldi. Serçeparmağımı resmin arka desteğinin arasına soktuğumda, içinde bir şey olduğunu hissettim. Desteğin gevşek ucunu çekip zımbaları çıkardım ve yeteri kadar açtığımda, tuvalin iç kısmına katlanmış bir kâğıdın sıkıştırıldığını gördüm.

Bu da neydi böyle?

Kâğıdı açtığımda, bir mektup olduğunu gördüm.

Annem yazmıştı.

Ölmeden iki hafta önce.

Benim Tatlı Lilia'cığım,

Bunu okuyorsan, ya bir yerde unutmuşumdur ve sonrasında uzun bir konuşma yapacağız demektir. Ya da hastalığım ilerlemiştir ve sen yanıtlar arıyorsundur. Her hâlükârda, sanırım bulman gerekiyordu.

Sana yıllardır kendime sakladığım şeyleri nasıl anlatsam diye saatlerce, günlerce düşündüm. Önemli konuları. Hastalığım kötüye gittiği için geride bir şey bırakmak istiyorum ve bütün sırlarımı beraberimde götürmem haksızlık olur.

Öncelikle, bu dünyada benim için senden ve kız kardeşinden daha önemli kimse olmadığını söylemek isterim. Aldığım her kararın arkasında, ikinize olan sevgim vardı.

Ama sana yalan söyledim canım ve umarım beni affdebilirsin.

Beni Francesca Vespertine olarak biliyorsun ama gerçek ismim Vanessa Corbin. Maine açıklarında, ailemin nesiller boyu yaşadığı Dracadia isimli küçük bir adada dünyaya geldim. Bizler ilk kolonicilerin torunlarıyız. Geçmişim bu kadar sorunlu olmasaydı, muhtemelen ilginç bir hikâyeye olurdu.

Sen doğmadan bir yıl önce, diyabet hastalığımı tedavi etmek için üniversitenin bir araştırmasına katılmam konusunda beni ikna eden hoş bir doktorla tanıştım. Birbirimize âşık olduk ama o sırada evli olduğundan durumumuz karmaşıktı. Özellikle de sana hamile kaldığımda. Benden hamileliğimi sona erdirmemi istedi. Böyle bir şeyi teklif edebilmesi bile kalbimi paramparça etti ve bunu geri çevirdim; hem onu hem de babamı öfkeliendiren bir karar oldu.

Baban hamileliğimi sürdürmeye karar verirsem, velayetini asla bana bırakmayacağını söyleyerek beni tehdit etti.

Gençtim, aptaldım ve korkuyordum. Böylece, üstümdeki kıyafetlerden ve çantamdaki nakit paradan başka hiçbir şey almadan kaçtım. Oradan uzak kaldıkça, geri dönmek kolaylaştı çünkü hemen hemen yirmi yıl boyunca oraya neden geri dönmediğimi anlatmak daha zordu. Seni korumak için söylediğim yalanlar çığırından çıktı.

İki hafta önce, annemin cenazesine gittim. Bee'nin ameliyatı için araştırma yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama o sırada sana gerçeği söylemek çok zordu. Bir kez daha, beni affetmeni dilerim. Sadece annemi son kez görmek, belki büyüdüğüm evi, ileride üçümüzün birlikte özgürce yaşayabileceği evi kurtarmanın bir yolunu bulmak istiyordum. Ne yazık ki ev satılmıştı ve yeni sahibi babandı.

Çekip gitmem gerekirdi. Keşke öyle yapmış olsaydım. Yılların onu olgunlaştırdığını düşünmem aptallıktı. Herhangi bir şekilde değiştiğini düşünmem aptallıktı. Yanılmıştım.

Onun senden haberi yok. Ona yalan söyledim. Düşük yaptığımı ve hamileliğimin bu şekilde sona erdiğini anlattım. Babanla bir ilişkin olmasını istemediğimden değil kendisi güvenilmesi mümkün olmayan tehlikeli bir adam olduğu için. Seni korumak için yalan söyledim, Lilia.

Bu yüzden, sana onun kim olduğunu söylemeyeceğim. Sana anlattıklarımın parçaları birleştirecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum ama bana olan öfkemi bir kenara bırakmanı ve ondan uzak durmanı istiyorum. İnan, böyle daha iyi.

İyileşemezsem, sakın babanı arama. Sen bununla başa çıkabilirsin. Her zorlukla her zaman başa çıkabilirsin.

Seni ve Bee'yi çok seviyorum. Anlatamayacağım kadar çok seviyorum. Seninle çok gurur duyuyorum, tatlı kızım.

*Sonsuza dek seni seven,
Annen*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlayınca, yüzümü hemen sildim ve kaşlarımı çatarak mektuba baktım. İsmiini ısrarla söylemediğı hâlde, Lippincott'tan söz ediyor olabildi. Onunla eski evinin orada karşılaşmış olmalıydı; tam hastalanmadan önce. Ona paraziti bulaştıran Lippincott olabilir miydi?

Evde küt diye bir ses yankılanınca düşüncelerimden sıyrıldım. Kaslarım gerilmiş bir hâlde kapıya baktım. Notu ve resmi tekrar valizime koyduktan sonra parmak uçlarımda kapıya gidip kulağıma dayadım.

Conner mı geri dönmüştü?

Kapıyı aralayıp daha iyi duyabilmek için koridora çıktım. "Conner? Sen misin?"

Yanıt gelmedi.

Yine küt diye bir ses gelince irkildim.

Kulak kesilip karanlık koridorda yürümeye başladım, mutfığa ve karşısındaki küçük oturma odasına göz attım.

Kimse yoktu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve hızla odama koşup Conner'ı aramak için telefonumu almak istedim. Komodinin üstünde şarja takılı olan telefonu kaptım –batarya sadece yüzde on dolmuştu– ve hızla kapıya koştum. Kapıyı açtığımda, Angelo mutfaktan gelen cılız ışığın aydınlattığı karanlık koridorda duruyordu.

Nefesimin kesildiğini, başımın büyük bir dertte olduğunu hissettim.

Saçları darmadağındı, sakalı ve bıyığı bir süredir tıraş olmadığı belli ediyordu. Kızarmış gözleri uykusuz olduğuna ya da

uyuşturucu aldığına işaret ediyordu ve onu son gördüğümünden daha zayıftı.

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve hızla ön kapıya atılarak koridorda aksi yöne doğru koşmaya başladım. Koşma hızıyla kapıya çarpıp kilidi açmaya çalıştım.

Angelo beni saçlarımdan yakalayıp geriye çekince, başıma feci bir acı yayıldı. “Nereye gittiğini sanıyorsun, kaltak?” Elime sert bir şekilde vurup telefonumu düşürmememe ve uzağa savrulmasına neden oldu.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama pis eliyle sert bir şekilde ağzımı kapattı, parmakları yanaklarıma saplandı. Boğuk bir sesle ellerini tırmıklayıp başparmağını ısırdım. Var gücümle.

“Ahhh, pis kaltak!” Beni bıraktı ve hızla elinden kurtulup karşısına geçtim.

Başparmağından akan kanı yalarken, kapının önüne geçti.

Telefonum karşısında duruyordu.

İçime sıcak dalgalar hâlinde adrenalin yayıldığını hissederken, can havliyle bir plan yapmaya çalıştım.

Çakı. Yatmadan önce çakımı yastığımın altına koymuştum. Yangın merdiveni de penceremin hemen dışındaydı. Hızla yatak odama koşmaya başladığımda, Angelo’nun paldır küldür peşimden geldiğini duydum. Odama girdiğim anda arkama döndüm, kapıyı küt diye kapatıp sırtımı dayadım ve kilide uzandım.

Angelo kapıya dayanınca, beni bir adım geriye savurdu ve çığlık attım.

Var gücümle kapıya abanıp kapatmaya çalıştım. *Hadi!*

Angelo o zayıf hâliyle bile benden daha iriydi. Daha güçlüydü. Direnmeyi bırakıp kapıyı bıraktım ve çakımı almak için yatağıma koştum. Kapı ardına kadar açıldı, Angelo bir küfür savurarak içeri daldı.

Titreyen elimle çakıyı aramıza tuttum.

“Beni rahat bırak adi herif,” dedim titrek bir sesle.

“Lily Kedicik... Sen hep bir savaşçıydın, değil mi?” Dudaklarını yalayarak biraz daha yaklaştı ve elini arkasına götürüp pantolonunun belinden bir tabanca çıkardı. “Silahlı bir çatışmaya bir çakıyla gelmek... biraz aptalca oldu.”

“Burada ne işin var, Angelo? Canımı mı yakacaksın?”

“Evet. Evet, canını yakacağım. Sonra da seni becereceğim. Sert bir şekilde. Sonra o çakıyı alıp boğazını keseceğim çünkü... şiirsel adalet, falan filan. Ondan sonra da kimse anlamadan seni buradan çıkarabilmek için lime lime doğrayacağım.”

“Conner buradayken tüm bunları nasıl yapacaksın?”

“Conner burada değil. Her gece Callahan denen o kaltağı beceriyor. Kadını hamile bıraktığını biliyor muydun? Tebrikler. Yakında... bir şey olacaksın.” Bir kahkaha patlatıp fazla uzamış olan saçlarını kaşıdı. “Sanırım, Bee abla olacak. Ama bir önemi yok. Sen zaten asla bu ailenin bir parçası değildin.”

“Neden? Bu düşmanlığını hak edecek ne yaptım, Angelo?”

“Mesele bana ne yaptığın değil. O okulda ciddi bir düşmanın var.”

Gözlerimin önünden yüzler geçmeye başladı. Gilchrist. Lip-pincott. Hatta Mel.

“Seni okuldan birisi mi peşime taktı?”

“Evet. Ama kim olduğunu söyleyemem. Bir sır,” diye fısıldadı. Parmağını dudaklarına götürüp sırttı.

Tekrar üstüme atıldığında, çakıyı savurdum.

İç çekerek gözlerini kıstı. “Bundan sıkıldım. Önümüzde uzun bir gece var, artık başlasak iyi olur.”

“Angelo, bunu yapma. Tanıdıklarım var. Sana para verebilirler.”

“Doğru insanları tanımıyorsun. Gücü, doğru yerde araman gerekir, Kedicik. Senin tarafın güçlü değil. Seni elemek, benim için koruma demek. Yani lanet olasıca bir hücrede oturup ölü-mü beklemek zorunda değilim.” Demek birisiyle beni öldürmek için bir anlaşma yapmıştı. Esas soru bu kişinin kim olduğuydu. Bana yaklaştırmaya başladı. “Kıyafetlerini çıkar.”

“Hayır.” Çakıyı tutan elim hâlâ titriyordu.

“Kıyafetlerini. Çıkar. Dedim. Yoksa dizlerini havaya uçururum.” Tabancayı kaldırıp namlusunu bacaklarıma doğrulttu.

Boğucu bir korku hissi ciğerlerime dolarken ona bakakaldım. “Yapma bunu,” diye fısıldadım.

“Bir mermi saplandığında ne hissedersin, biliyor musun? Yakar. Bir kemiği parçaladığında? O acı gibisi yoktur. O yüzden, ona kadar sayacağım ve soyunmazsan mermilerin hepsini üstüne sıkacağım. Seni ölü becermem gerekirse de yaparım. Hayatımda yaptığım en korkunç şey olmaz.” Pörtlek gözlerini yüzüme dikti ve pis pis sırıttı. “*Bir. İki.*”

Çakımı bırakmadan pantolonumun fermuarını açtım ve tek elimle yere ittim.

“Tişört,” dedi.

Hayır anlamında başımı salladım.

“Üç. Dört. Beş.”

Kesik kesik nefesler alarak tişörtümün ucunu kavradım ve başıma dolanmasın diye hızla çekip çıkardım. Kolumla dantelli sutyenimi kapattım.

Mide bulandırıcı bir beğeni ifadesiyle gözleri parıldayan Angelo dudaklarını yaladı, beni tepeden tırnağa süzdü. “Külotunu da.”

Donakalmış bir hâlde o anda neler olduğunu anlamaya çalışırken, boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

Bir adrenalin akımıyla hızla arkama döndüm, yatağımın üstünden pencereme atıldım. Pencereyi azıcık aralamayı başarmıştım ki avcunu boğazıma dolayıp beni yere savurdu ve nefesimi kesti.

Acı bir çığlık attım ama hemen eliyle ağzımı kapattı.

“Kes sesini! Kes sesini!”

Çakıyı yüzüne savurdum ve yanağına isabet ettirmeyi başardım. Şok içinde irkildi, açtığım yaraya dokundu, kanın birazını sildi ve buna inanamıyormuş gibi hayretle eline baktı.

Bir darbe daha indirmek için elimi kaldırdım ve bu sefer boyununu hedef aldım.

Ama o ölümcül darbeyi indirmeme fırsat kalmadan kolumu yakaladı.

Kükreyerek elimi yere vurdu ve parmak eklemlerime yayılan acı şokları arasında çakıyı düşürdüm. Elim tekrar tekrar yere vurup kemiklerimi ezdi. Görüş alanımın kenarındaki bir parıltı, yumruğu yanağımın üstüne inip dişlerimi titretmeden önceki

tek uyarı oldu. Beni sarsan bu darbe bulanık görmeme neden oldu ve kulağıma doğru yayılan bir acı hissettim. Bana vurduğu eliyle sıkıca ağzımı kapattı, acı hissettiğim noktaya parmaklarını geçirdi.

Avcunun altında çığlık attım ve gözyaşlarıyla bulanık gördüğüm adama baktım.

“Bu iş için biraz daha bilincinin yerinde olmasını istiyordum ama bir önemi yok sanırım.” Aşağıda bir yerden, içinde haplar bulunan küçük bir torba çıkardı.

Kollarımı ve bacaklarımı etrafa savurdum, sesim çatlayana dek bağırdım ama tüm ağırlığını üstüme verip beni yere mıhladı.

Elini ağzımdan çekince, dudaklarımı birbirine bastırdım. Parmaklarını çeneme geçirip o kadar sert bir şekilde aşağı çekmeye çalıştı ki kemiklerimin un ufak olacağını sandım. Hapları boğazıma döktüğünde, boğazımdan yükselen boğuk ses kesildi. Dudaklarımı birbirine bastırdı ve iki elini birden ağzıma ve burnuma dayadı. Soluğum kesildi. Başım dönmeye başladı. Ciğerlerim bir parça hava alabilmek için kaburgalarımı zorladı.

“Yut şunları, kaltak!”

Göğsümde bir hıçkırık sarsıldı ve haplar boğazımdan aşağı kaydı. Elinin altında yutkunmaya çalıştım, öğürdüm ve ancak o zaman elini burnumdan çekti. İçime bir nefes çekip tekrar öksürürken, sinüslerimi tıkayan o korkunç metal kokusunu hissettim.

“İşte, böyle. Birazdan gevşeyip pelte gibi olacaksın. Kıpırdama.” Pis dilini yanağımda gezdirdi. “Rahatla,” diye fısıldadı.

İçimdeki bir şey narin bir dal gibi kırıldı.

Rahatla.

Bu sözcük kulağımda yankılandı.

Zihnimdeki bulanık karmaşada, gözlerimin önüne bir sahne geldi. *Kan. Küvet. Başımı kaldırdığımda, tepemde karanlık bir şekil gördüm.*

Lilia! Lilia!

Annemin sesi, kafatasımın içinde yankılandı ve irkildiğimi hissettim.

Karanlık şekil, üstümden geçip annemin incecik bacaklarının küvetin kenarından sarktığı yere doğru gitti.

Annem tekme attı.

Hayatta. Yaşıyor! Öldüğünü sanmıştım ama yaşıyor!

"A-annem. Yaşıyordu," diye fısıldadım zihnimde dönüp duran görüntüyü anlatır gibi.

Angelo görüş alanımın kenarında bir yerde duraksadı.

Başka anılar zihnime akın etti.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı annem.

Başımda feci bir acı hissediyor, gözlerimin önünde tırtıklı ışık huzmeleri uçuşuyordu. Hava kıpırdamıyacağı kadar ağırlaşmıştı. "Anne," dedim çatlak bir sesle.

Karanlık şekil homurdanıp kollarını öne uzattı. Annemi boğuyordu. Onu boğuyordu! Annemin bacağı kaskatı kesildi, ayak parmaklarını kıvırdı.

Çığlık attım.

Karanlık.

Suların giderden akarken çıkardığı ses beni uyandırdı ve gözlerimi kırıştıtararak kendime geldim.

Islak karoları tırmıklayarak anneme ulaşmaya çalıştım ama kaslarım kıpırdamıyordu.

"Rahatla," dedi gölge bana. Sinüslerime dolan toprak ve metal kokusunu hissettim.

Gerçeğin kalbime saplanmasıyla boğazım düğümlendi. "O gece yanımdaydın."

Anılar zihnime akın etmeye devam etti.

Tak tak tak.

Evin ön kapısına döndüm.

"Conner'in arkadaşlarından biriyim."

"Kapıdaki adam sendin. Sonra... annemi boğduğunu gördüm. Onu boğdun!"

Yüzünde beliren pis gülümseme, devam eden anıların arasında bulanıklaştı.

Karanlık şekil annemin bileklerini kesti. Bembeyaz karoların üstüne iri iri kırmızı kan damlaları düşmeye başladı.

"Onu öldürdün. Annem hayattaydı ama onu öldürdün!"

“Kaltağın işini bitirmem için yolladılar beni. Sen benden önce davranınca ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin.”

Hareketsiz kaldım. Ciğerlerime buz gibi bir panik hissi yayılırken, ne dediğini anlamaya çalıştım. Gözlerimin önünde bir anı belirdi.

Ellerini bana uzatıyordu. Çığlıklar. Korkunç çığlıklar duyuyordum. Gözlerimi sımsıkı yumup başımı iki yana salladım.

Hayır. Hayır. Bakma buna. Gerçek değil. Gerçek değil.

“O geceyi pek hatırlamıyorsun, değil mi?” Kulağımda yankılanan zalim kahkahası, uykudaki iblisleri uyandırdı. Dişler ve sivri tırnaklar, bilincimi tırmıklamaya başladı.

Mideme âdeta içimi kazıyan korkunç bir dehşet hissi yayıldı.

“Anne! Dur!”

Uzaklardan gelen bir çığlık, beynimi zangırdattı ve bir yaranın kabuğunu kaldıran tırnaklar gibi beynimi tırmıklamaya başladı.

“Şanslısın,” dedi Angelo. “Küvette kıvranıp duran, ben onları gidere itmeden önce annenin kanıyla beslenen o lanet olasıca tiksiniç şeyleri unutabilmeyi isterdim.”

Kanla kaplı küvet. Annemin derime batan tırnakları. İçinden çıkan kıpır kıpır, suda süzülen kapkara dumanları andıran solucanlar.

Midemdeki karanlık, göğsüme tırmandı ve zehirli parmaklarını ciğerlerime geçirdi. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

“Anne! Lütfen!”

“Nefes alamıyorum!”

Angelo’nun altında çığlık atarak debelenirken, içimdeki canavar çaresizlik içinde kaçmaya çalışıyordu. *Lütfen!*

“Evet. Onu suyun altında tuttun.”

“Hâlâ yaşıyordu,” diye bağırdım.

“Ölmek üzereydi.”

Yalancı. Pis yalancı! “Hayır. Sen bileklerini kestir. Adli tabibin raporunda...” Sesim kesildi ve dudaklarının gerildiğini, pis pis sırttığını gördüm. “Aman Tanrım. Sen bunu bir...”

Angelo’nun kahkahaları sadece panik hissinin boğazıma yükselmesine, canlıymışçasına bir nabız gibi atmaya başlamasına

neden oldu. Kaburgalarımı kemiren tekinsiz, acımasız bir hayvana dönüştü. “O adli tabip annenin ölümü bir intihar vakası gibi görünsün diye neredeyse altına edecekti. Buna güç denir, Lilia.” Çakının ucuyla yüzümü çizdi. “Bayıldın. Başını küvete çarptın. İyi de oldu. O senaryonun daha inanılır olmasını sağladın.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, leş gibi toprak ve metal kokusu boğazımı tıkadı. “Seni kurtardım, Lily Kedicik. O olay ve var olmanla ilgili Lippincott’a yalan söylemek arasında,” dedi ağzından ismi kaçırarak, “kışını o kadar çok kurtardım ki bana o kıcı borçlusun. Ona sahip olacağımdan emin olabilirsin.”

Lippincott. *Lippincott’tu.*

“Bu boktan şehirde kalmanın en iyi yanı, senin bir kadına dönüşmeni izlemek oldu. Yerle bir etmeyi planladığım bir kadın.” Çakımı kaldırıp karşımda çevirdi. “Bazı çiftler bir örnek dövmeler yaptırıyor. Sen ve ben mi? İkimizin bir örnek yara izleri olacak. Ama seninki o kadar güzel olmayacak doğrusu.”

Elinden kurtulma çabasıyla titriyordum ama göğsüme tüm ağırlığını verip ciğerlerimi ezdi. Gözümün kenarından çeneme kadar feci bir acı hissettim. Gözyaşlarım şakaklarımdan akarken, avcunun altında boğuk bir çığlık attım.

“Çok yazık oldu aslında. Gerçekten de çok güzeldin. Ama şimdi bir canavarsın. Kullanılmış, lanet olasıca bir fahişesin. Üniversitedeki gençler için bacaklarını açtın, değil mi? Eminim ki o küçük amına girmek için önünde sıra olmuşlardır.”

Siktir git!

Uyuşturucular devreye girmiş olmalıydı çünkü her yer dönüyordu. Ya öyleydi ya da bayılıyordum; hangisi olduğunu bilemiyordum. Görüş alanımın kenarında oda genişliyor, ufalıyor ve dönüyordu. İçimi, gözlerimi kapatmam gerekiyormuş gibi hissettiren tatlı bir sıcaklık sardı.

O bulanıklık arasında uzaktan gelen bir ses duydum.

Angelo üstümde donakaldı ve dikkatini kapıya verdi.

“Lilia!” Bu ses. Bu sesi tanıyordum. Kalın. Otoriter. Şakaklarımdan yine gözyaşları akarken boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

Devryck! diye seslenmek istedim. *Lütfen!*

“Lanet olasıca ağzını kapalı tut,” diye fısıldadı Angelo, çenemi kırarak kadar sıkarken. “Adam gidene dek sesini çıkarma.”

Hayır! Hayır! Devryck! Yardım et!

Kapı yine yumruklandı. “Lilia! Ben Profesör Bramwell. Evde misin?”

Angelo’nun elinin altında burnumu çektim, öksürdüm, burnum tıkanınca boğulacak gibi oldum.

“Profesör, ha?” dedi alçak sesle. “Bir öğretmeni mi beceriyorsun, kaltak?” Elini külotuma indirip apış aramı var gücüyle sıktı.

Acı dolu bir çığlık boğazımı sarstı. Kurtulabilmek için ona tekme atarken, acı dayanılmayacak hâle geldi.

“Seni çoktan becerdi mi? Ha?” dedi Angelo öfkeyle.

Ne yapmam gerektiğini anladım. Onu kızdırmam gerekiyordu. Beni inciteceği kadar öfkelenmeliydi. Böylece dikkatini tekrar bana verecekti.

Başımı salladım. “Beni çok iyi becerdi,” dedim avcuna karşı. Gözyaşları arasında güldüm.

“Ne dedin sen?”

Sesimi kasıtlı olarak yine alçalttım ve kendimi gülmeye zorladım. Elini ağzımdan çekip çenemi sıktı. “Tekrar söyle, kaltak.”

“Beni çok iyi becerdi.”

Yanağıma inen sert yumruktan sonra gözlerimin önünde bir ışık parladı ve kemiklerimin sarsıldığını hissettim. “Kaltak!” diye bağırdı kulaklarımın çınlaması arasında. Boğazımı sıkarak yine nefessiz kalmamı sağladı. “Ben seni bıçağımın keskin tarafıyla becerirken ne kadar iyi olduğunu göreceğiz.”

Boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi.

Kulaklarımdaki uğultu arasında kapıdan gelen sesler hafifledi.

Her yanıma ağırlaşmış ve uyuşmuş bir hâlde ellerini kollarımın altına geçirdiğinde, vücudumun kalktığını ve sallandığını hissettim. Beni kolaylıkla duvara doğru sürükledi, sırtımı göğsüne dayayarak tuttu ve tabancasını öne doğrulttu. “Ben bu kurşunların hepsini sıkmadan kimse o kapıdan içeri giremez.”

Hayır. Devryck kapıdan içeri girdiği anda vurulacaktı. Buna izin veremezdim. Ölsem bile bu acımasız pislğin, onu gözlerimin önünde öldürmesine izin veremezdim.

Diren ona.

Yatağın altındaki bir şey gözüme çarptı.

Odamı temizlerken oraya kaldırdığım eski atletizm kupam-
dı. Gözlerimi yumup içime derin bir nefes çektim. Bunu bece-
remezsem önce beni, sonra da Devryck'i kesin olarak öldürürdü.
İyi nişan almam gerekiyordu. Elimi çabuk tutmalıydım. Ama
kollarım uyuşmaya başladığı için imkânsız gibiydi.

Geriye kalan gücümü toplamaya çalışarak elimi arkama at-
tım ve Angelo'nun hayalarını o kadar sert bir şekilde sıktım ki
ellerim titredi.

Feci, boğuk bir çığlık kulaklarımı acıttı ve beni bıraktığı anda
yana devrildim. Uyuşturucunun etkisine direnmek, beni hare-
ketli kumların arasında yüzüyormuşum gibi hissettirdi. Kesik
kesik içime çektiğim nefesler ciğerlerimi yakarken, tırnaklarımı
zemine batırarak kendimi yatağıma çekmeye başladım. Angelo
beni tam geri çekmeden önce kupamın ağır metal alt kısmını
tutabildim.

"Pis kaltak!" diye haykıran Angelo beni kendisine çevirirken,
bu hareketinden hız alıp ağır kupayı başına savurdum. Kupa küt
diye başına indi ve Angelo inleyerek yana devrildi.

Kupayı yeniden savurup bu kez alına indirirken, kollarıma
kaslarımı karıncalandıran bir acı yayıldı. Başının tepesinden şa-
kaklarına kanlar süzülürken, sarhoşmuş gibi gözleri yarıya kadar
kapandı ve başı öne arkaya sallandı.

Görüş alanımın kenarlarına kapkara bir boşluk yayılmaya
başladı; kararlı parmaklarıyla beni baygınlığa doğru çekiyordu.

Karanlıkta çığlıklar duydum. Tüyler ürpertici çığlıklar. Be-
nim çığlıklarım mıydı? Anlayamıyordum.

Bir kez daha o kaçınılmaz sessizliğe doğru çekildiğimde, ses-
ler başımın içinde dağıldı.

Karanlık.

Alev alev yanan gözler tepemden bana bakıyordu. Gözleri,
öfkeden erimiş bakırı andıran bir parlaklıkla parlıyordu. "Lilia,"
dedi karanlık bir melek gibi. İntikamcı meleğim. Ölmüş müy-
düm? Ölmüş olmalıydım.

Karanlık.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Tatlı bir sıcaklık. Yattığım yerde
daha derin bir uykuya daldım.
Uykuya teslim oldum.
Sessizlik beni derinlere çekti.

61. Bölüm

LILIA

Başımı çevirdiğimde, annemin denize bakan salıncaktan bana gülümseyerek baktığını gördüm.

Ben de, annem karşısındaki sonsuz maviliğe bakarken gülümsedim.

Salıncak yavaşlayarak durduğunda, yere atladı.

“Gel,” dedi elimi tutup. “Benimle gel.” Beni uçuruma doğru çekiştirdi ve en ucuna vardığımızda ayaklarıma baktım. Ayağımın ucuyla uçurumun kenarını yokladım. “Hadi, Lilia. Atla.” Aşağıdaki sulara atladığımda, karnımda giderek yayılan bir gıdıklanma hissi oluştu. Rüzgâr saçlarımı okşadı. Güneş yüzümü ısıttı. Düşmeye devam ettim.

Gözlerimi açtığımda uçsuz bucaksız açık denizin ortasındaydım. Annem görünürde yoktu.

Dalgaların arasında batıp çıkarken, kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. İçimi buz gibi bir korku hissi kapladı ve kaşlarımdaki tüm sıcaklığı emdi. “Anne?”

Bir şey ayağımı çekiştirince, panik hissi kemiklerime yayıldı. Suyun yüzeyinden aşağıya baktığımda, annemin bana elini uzattığını gördüm.

“Gel, Lilia. Burası çok huzurlu,” diye fısıldadı suda. “Benimle kal.”

Kollarımı çırttım, beni dibe çekmesini engelleyebilmek için can havliyle yüzeyde kalmaya çalıştım. “Hayır!”

"Lilia!"

Beni daha sert bir şekilde aşağı çekti.

Görünmez bir güç omzuma yüklendi.

"Lilia! Lilia!"

Aniden gözlerimi açtığımda, karanlık bir odadaydım ve birisi kolumu sımsıkı tutuyordu. Korkuyla irkildim ama kolumu tutan kişi parmaklarını daha da sıktı ve başımı çevirdiğimde o kişinin Devryck olduğunu gördüm. Bakışlarımı yabancı odada gezdirirken, korku hissi kesik nefeslerimle birlikte yavaş yavaş dinmeye başladı. Koyu renkli uzun perdeler, beyaz örtülerle kaplı mobilyalar, aşırı süslü kartonpiyerler ve üstünde raf olan bir şömine. Kafa karışıklığı, zihnime yoğun bir pus gibi çökmüştü. Büyük bir gayretle nerede olduğumu, oraya nasıl gittiğimi hatırlamaya çalıştım.

Eve dönmüştüm. Odamda uyuyordum. Conner geldiğinde uyanmıştım.

Yüzümde derimi yakan bir acı hissettim. Anılar bir anda yerine oturdu ve yanağıma dokunduğumda, parmaklarım sert, gergin bir şeye değdi. Çenemi oynatınca, yüzüm gerildi ve acı hissedip irkildim.

Yüzümde korkunç bir yara olduğunu düşünerek başımı diğer yöne çevirdim.

"İki gündür baygındın," dedi sakın, alçak bir ses tonuyla. Yatağın kenarına oturdu. "Dikişler konusunda elimden geleni yaptım."

Gözlerim dolarken, yüzümü yakan yarayı elledim ve dikişlerin gözümün kenarından çeneme kadar uzandığını fark ettim.

"Yerinde olsam, yarayı fazla ellemezdim."

Angelo'nun yaptığı korkunç şeylerle ilgili anılar zihnime dolmaya başladı ve içime çektiğim ani bir nefesle olanları hatırladım. Sessizce yalvarır gibi Devryck'e baktım. Hissettiğim bütün acıyı alabilirmiş gibi. İçimde yaşayan canavarı yok edip silebilirmiş gibi.

"Ne oldu?" diye sordu. Yüzüme düşen saçları yana atmak istediğinde, yüzümü buruşturup ayaklarımla kendimi yukarı ittim. "Lilia?"

“Annem...” İçimdeki bir şey, bunu yüksek sesle söylemem için bana yalvarıyordu çünkü bunu yapmazsam, bir yalan olarak kalabilirdi. Zihnimin gerisinde var olurdu ve geldiği karanlığa geri dönerdi. Ne de olsa, o güne dek böyle hayatta kalmıştım. Herkese onun intihar ettiğini söylemeyi zihnimde o kadar çok kez prova etmiştim ki sonunda bu gerçekmiş gibi gelmeye başlamıştı. Bu sözleri irkilmeden ya da zerre kadar suçluluk hissetmeden söyleyecek hâle gelene dek. Artık en sonunda onu Angelo’nun öldürdüğünü biliyordum ama dehşet verici bir gerçek daha vardı.

Annemi suyun altında tutmuştum. Yani onu Angelo’dan önce öldürmeme ramak kalmıştı.

“Biliyorum sanırım.” Dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını önüne çevirdi. “Dracadia’ya geri dönerken, yol boyunca uykunda konuştun.”

Sessizce olanları düşünürken, ellerime baktım ve bu tür bir şeyi nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalıştım. Nasıl bir çocuk annesini öldürmeye çalışabilirdi? Yanıt verebileceğim bir soru değildi bu. Annemi çok seviyordum. Her zaman en yakın arkadaşım olmuştu. Yuvam olmuştu. Bütün hayatımdı.

Ama nasıl bir anne kendi çocuğunu boğmaya kalkıştırdı?

Annem hastaydı. O kadar hastaydı ki Bee’yi hayatı boyunca tanıdığı o sevimli genç kız olarak görememişti. Nedense onu bir tehdit olarak algılamıştı. Onu kız kardeşimi küvette boğmaya çalışırken yakaladığımda gözlerinde beliren dehşet ifadesini hiçbir zaman unutmayacaktım.

O gece çaresizlik içinde Bee’yi incitmesini engellemeye çalışmıştım. Onu durdurabilmek için elimden geleni yapmıştım ama o durmamıştı. Zihninde düşman olarak gördüğü şeyi yok etme kararlılığıyla beni ısırmış, itmiş ve vahşi bir hayvan gibi karşı koymuştu.

Canavar.

En trajik gizem de neden Bee’yi hedef aldığıydı.

“Kız kardeşini boğmaya çalıştı, değil mi?” Devryck’in sorusu beni düşüncelerimden sıyırdı.

Uyuşmuş gibiydim. Sanki kalbim yoktu. Yanıt olarak başımı salladım ve yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını hemen sildim.

“O hâlde, senin suçun değil, Lilia.”

“Ama bu, seninle erkek kardeşinin başına gelenlerle aynı şey değil. Ben *annemi* suyun altında tuttum.” Ölmesine ben neden olmadıysam bile bunu denemiştım. Onu öldürürdüm. O anda bile o gece damarlarıma akın eden adrenalinin tadını alabiliyordum. Onu durdurmaya ne kadar kararlı olduğumu hatırlıyordum.

“Haklısın. Aynı şey değil. Ama yine de senin suçun değil. Sen kız kardeşinin hayatını kurtarmaya çalışıyordun ve inan ki müdahale edilmeseydi annen onu öldürürdü. Bu hastaları zihinlerinin nasıl işlediğini bilecek kadar çok inceledim. Bu parazitin beyinlerine ne yaptığını biliyorum. Sen Bee’yi kurtardın. Sakın bundan şüphe etme.” Bana uzandı ama elini geri ittim.

Kollarımı karnımın etrafına doladım ve acı içimi âdeta parçalar-ken öne eğildim. “Annemi seviyordum,” dedim hıçkırarak. “Ama durmuyordu. Ona durması için yalvardığım hâlde durmadı.”

“O, annen değildi. O gece onu yöneten başka bir şey vardı ve kız kardeşin buna müdahale etti.”

Başımı iki yana salladım, bu tatsız değiş tokuşu reddettim: anneme yaptığım şeye karşılık Devryck’in hoşgörüsü.

“Beni dinle. O, sizi tehlikelerden korumak için canını tehlikeye atabilecek bir anne miydi?”

“Evet, elbette.”

“İşte. Kız kardeşini korumakla doğru olanı yaptın. Annen de bunu yapmanı isterdi.”

Bu sözleri gerçekleri ne kadar yansıtırsa yansıtın, yaptığım şey için kendimi asla affetmeyecektim. Ama bir konuda haklıydı. Annem bizi korumak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmış olan bir kadındı.

Üzerindeki kıyafetler dışında bir şey almadan kendi evinden kaçmıştı.

İşin aslı, hayat her zaman adil bir oyun oynamıyordu ve bazen bizi istemediğimiz boktan durumlara sokuyordu. Almak zorunda kalmayı istemediğimiz kararlar almaya zorluyordu.

O gece bir seçim yapabilirdim. Ya annemin kız kardeşimi boğduğunu izleyecektim ya da Bee’yi kurtarmak için elimden geleni yapacaktım.

Suçluluk hissinden biraz olsun kurtulmak ve o düşünceleri hapsetmek için kendimi zorlarken, yeni bir acı hissettim. Elimi kaldırdım, çenemin alt kısmında sona eren yaranın altına yeniden dokundum.

“Angelo... O... bana...” Boğazımı tıkayan utanç ve panik hisleriyle susmak zorunda kaldım. Gözyaşları arasında ona baktım. “Bakabilir miyim?”

“Daha erken, Lilia. İyileşecek.”

“Lütfen.”

İç çekerek ayağa kalktı, perdeleri biraz daha açtı ve odanın karşı tarafındaki bir komodinin olduğunu tahmin ettiğim masadan üstü örtülü bir şey aldı. Örtüyü kaldırdığında, küçük bir masa aynası olduğunu gördüm. Bunu bana uzattı. Aynada, aralarında kusursuz aralıklar bırakılmış korkunç bir dikişin sıkı ilmeklerini gördüm. Angelo’nun beni yere mıhlayıp nasıl yüzümü yardığını hatırladım. Gözyaşları arasında gözlerimi yumdum ve aynayı indirip başımı diğer yöne çevirdim.

“İyileşecek.” Devryck yine elini uzattı. Yine irkilerek uzaklaştım. Neden? Beni inciten kişi o değildi ki. Devryck empati dolu anlayışlı bir ifadeyle elini indirirken, kendimi daha da kötü hissettim. “Biraz zaman alacak.”

“Ben... Senden korkmuyorum.” Bir anda uzanıp elini tuttum. “Çok korkmuştum. Bana...” Gözyaşlarına boğulunca devam edemedim. “Bana şey yapacağını—”

“Sorun değil, söylemek zorunda değilsin.” Endişeyle kaşlarını çatarken, bunu kendisi için söylediği izlenimine kapıldım.

“Büyük bir cesaretle ona direndin. Benim cesur, küçük güvem.” Başparmağını şakağımda gezdirdi.

“O... öldü mü?”

Yüzünde ürkünç bir ifade belirdi. Tıpkı bir köpekbalığının dişlerini üstüne geçirmeden önce avına baktığını hayal ettiğim gibi vahşi ve kontrolsüz bir ifadeydi. Gözlerindeki soğuk ve ölümcül parıltı, ensemdeki tüyleri diken diken etti. “Seni bir daha incitemeyecek.”

Bunu garanti altına almak için ne yapmış olabileceğini düşünmeye çalışırken, verdiği yanıt zihnime kazındı ve cesaretimi toplayıp boynuna atıldım.

Yap şunu, Lilia.

Ama aramızda açıklaması olmayan bir utanç duvarı peyda olmuştu. Bilemediğim nedenlerden dolayı, bir hata işlemişim gibi hissediyordum. Angelo'yu beni incitmesi için kıskırtmışım gibi. Çok saçmaydı. Hiçbir şey mantıklı değildi. Kendimi o anda hissetmem gereken duyguyu hissetmiyormuşum, içi kuru bir kabukmuşum gibi hissediyordum. Sorun, bir anda çok şeyin olup bitmesiydi. Öyle ki hiçbir şey hissedemiyordum.

Dikkatimi dağıtma çabasıyla yine odaya göz attım. "Burası eski evin mi? Bana gösterdiğin malikâne mi?"

"Evet. Seni kampüsteki daireme ya da laboratuvara götüremezdim. Gerçekten de gidecek başka yer yoktu. Ama burada güvendesin."

"Artık hiçbir yerde güvende hissetmiyorum."

"Benim yanımda güvendesin, Lilia."

Gözyaşlarım yine akmaya başladı. İçime bir nefes çekip cesaretimi topladım ve kendimi öne iterek boynuna sarıldım. Beni sımsıkı tuttu ve öne çekip bacaklarımı beline sarmamı sağladı. Sıcacık güçlü kolları beni sarıp sarmaladı. Güvende olduğumu hissettirdi.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre birbirimize sarıldık. Başımı boynunun kıvrımına yaslayıp bakışlarımı boşluğa diktim ve olanları hazmetmeye çalıştım.

"Gilchrist'ın sana babanla ilgili ne söylediğini bilmem gerek. Lütfen, bana dürüst bir yanıt ver." Bu soru, zihnimdeki bulanık düşüncelerle birlikte dönmeye başladı. Duyguların ağırlığı üstüme çökmeye başladı.

"Babamın Lippincott olduğunu söyledi. Annemin yazdığı bir mektup buldum, o mektup da bunu doğrular gibi. Angelo da okuldan birisinin peşimde olduğunu söyledi. Onu kiralayan kişi Lippincott olabilir."

Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. "Sana ilk başından beri şüpheyile yaklaştı. Seni gördüğü ve kim olduğunu anladığı zamandan beri değil."

"Peki, ne yapacağım?" Adamın beni öldürmeye çalıştığına dair kanıtım yoktu.

“Hiçbir şey. Şu anda, öldüğünü düşünüyordur.”

“Nasıl?”

“Ben dilini kesmeden önce, Angelo bağlantısına gayet inandırıcı bir telefon açtı.”

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. Benim tanıdığım Angelo kimseye iyilik yapmazdı.

“Apış arasına doğrulttuğum bir bıçak vardı.”

Evet, bu tür bir şey onu motive etmiş olabilirdi.

Lippincott’ın babam olduğu doğruysa, bana düşmanca davranması mantıklı değildi. “Kulağına çok saf geleceğini biliyorum. Belki aptalca gelecek ama... nedenini anlayamıyorum. Ondan bir şey istemeyecektim ki. Para istemeyecektim. Özel bir muamele görmeyi kesinlikle istemeyecektim. Bana hiç mantıklı gelmiyor.”

“Varlığın onun için ve pozisyonu için bir tehdit. Karısı seni öğrenecek olsaydı, onu kesin beş parasız bırakırdı. Ekin Kargaları’ndaki pozisyonunu korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor.”

“Ekin Kargaları... Buradaki gizli bir cemiyet, öyle değil mi?”

“Evet.” Kaşlarını çattı, kollarımı boynundan indirdi ve yatakta yanma oturmamı işaret etti. “Lilia... sana söylemem gereken...” Bir bildirim sesi lafını kesti ve telefonunu cebinden çıkarıp baktığında kaşlarını biraz daha çattı.

“Ne oldu?”

“Laboratuvarın güvenlik sisteminden bir bildirim geldi. Biri yanlış kodu girmiş.” Başımın üstünü öptü, saçlarımı okşadı. “Neler olduğuna bakmam gerek.”

“Sen... gidiyor musun?”

“Öğrenciler laboratuvara girmeye çalışıyor olabilir ama emin olmalıyım. Hem dikişlerin için biraz daha antibiyotikli krem getireceğim. Emin ol ki kimse burada olduğunu bilmiyor.”

Nefesimi dışarı vererek karanlık odada etrafıma bakındım. Devryck hava kararana dek dönemezse ne kadar ürkütücü olacağını hayal ettim.

Aklımı okumuş gibi “Bir saate dönerim,” dedi. “Yiyecek bir şeyler alırım. Açlıktan ölüyor olmalısın.”

Midem yanıt verir gibi guruldadı. "Tamam."

"Seni süngerle temizledim ama istersen duş alabilirsin. Yalnızca dikişleri ıslatmamaya dikkat et."

Köşede, evden aldığını tahmin ettiğim valizimi gördüm. "Aman Tanrım, Conner meraktan çıldıracak."

"Ona senin telefonundan bir mesaj atıp bir arkadaşında kalmaya karar verdiğini söyledim."

"Angelo nerede?"

Başını çevirmeden önce sinirle kaşlarını çatı. "O odaya girdiğimde, seni yerde yarı çıplak, etrafa kanlar saçılmış bir hâlde görünce..." Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "İnan ki Angelo'ya ne olduğunu bilmek istemezsin."

İçimdeki karanlık değişmeye başladı. Kendimi daha az yalnız, daha az iğrenç hissettim. Angelo beni incittiği için Devryck de onu incitmişti. Devryck bu yüzden bir katil mi sayılırdı? Angelo kendisine geldiğinde bana neler yapmış olabileceğini kim bilebilirdi?

Öte yandan, banyoya girmemiş olsaydım annemin Bee'ye ne yapmış olabileceğini çok iyi biliyordum. Gözlerindeki o çılgın kıvılcımı görmüştüm. Devryck de aynı şeyi Angelo'da mı görmüştü?

Adam bana bir bıçakla tecavüz edeceğini söylemişti. Devryck'in çenesini sıkıldığını ve gözlerinin ölümcül bir ifadeyle parıldadığını gördüğüm için bunu ona söylememiştim. Belki de şansına minnettar olmalı ve dünyada, adil ve insani olduğunu düşündüğümün ötesine geçen bazı adalet türlerinin var olduğunu anlamalıydım. Hayvanlar gibi. Aslanlar gururlarını tehdit etme cüretini gösteren diğer avcı hayvanları paramparça ederdi. Devryck için ben bu muydum? Gururu mu? Dokunulmaz olan şeyi miydum?

Annem öldüğünden beri ilk kez her şeyi kurbanın gözlerinden gördüm. Kurtulduğu için minnettar olan. Birisi onu önemsemediği, yeteri kadar cesur davrandığı ve yapılması gerekeni yaptığı için hayatta olduğuna şükreden kurban gibi.

Bu düşünceler arasında, Devryck'in bir transa girmiş gibi boşluğa baktığını fark etmemiştim. Önce, gayet sessizdi. Ama

nihayet hafifçe öksürdü. “Bir an için... o odaya doğru koşarken... çığlıkların kesilmişti. Ben sandım ki...” Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana yüreğimi sızlatan mutsuz bir ifadeyle baktı. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylemeden başını iki yana salladı. “Hayatımda ilk kez bir şeyin canımı yakabileceğini hissettim. Beni bozguna uğratabileceğini hissettim. Bir daha öyle hissetmek istemiyorum, Lilia.”

Yeniden dolan gözyaşlarımın arasından başımı salladım. “O hissi çok iyi biliyorum,” dedim. Onu kaybettiğimi sandığım kumsaldaki günü hatırladım.

Angelo’nun kendi yolunu, kendi kaderini çizdiğini düşünerek bu konuda üstelemedim. O adam daha büyük bir avcı hayvan tarafından haklanmış bir avcı hayvandı. Anneme gelince, kız kardeşime zarar vererek ona olan sevgime ve bağlılığıma meydan okumuştı.

Devryck dudaklarıma narin bir öpücük daha kondurduktan sonra yatağa uzanmamı işaret etti. “İyi misin?”

“Hayır. Ama iyi olacağımı umut ediyorum.” Devryck tepemden bana bakarken, yanağımda hissettiğim acı Angelo’nun sözleriyle derinleşti. *Ama şimdi bir canavarsın. Kullanılmış lanet olasıca bir fahişesin.* Ağlamamaya çalışarak başımı diğer tarafa çevirdim.

Parmağını çenemin altına götürüp yüzümü kendisine çevirdi. “Benden gizlenme, Lilia. Sınıfıma girip nefesimi kestiğin günkü kadar güzelsin.”

“Yara izi kalacak,” dedim ama sadece yüzümdeki yaradan söz etmiyordum.

“Kalabilir. Ama sana profesyonel bir katile direnip hayatta kaldığını da hatırlatacak. Sandığından çok daha güçlüsün.”

Sözleri içime işledi ve başımı hafifçe sallayıp Angelo’nun zihnimde dönüp duran fısıltılarını söndürdü.

Dudaklarımı bir kere daha hafifçe öptü. “Geç kalmam.” Sonra, odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

62. Bölüm

DEVRYCK

Arabaya atlayıp üniversiteye geri dönerken, kaslarım endişeden dolayı kavruluyordu. Lilia'ya söylememiştim ama Angelo'yu babamın eski laboratuvarına, malikânenin yeraltı mezarlarına götürmüştüm ve Thresher Körfezi'nde rastladığım fahişeye vermeyi planladığım larva dozunu ona vermiştim.

Tüm benliğim bana Lilia'ya el sürdüğü için onu öldürmemi söylüyordu ama bir sonraki test deneyim olarak kullanacağım için onu sağ tutmam gerekiyordu. Başına bir mermi sıkmak ya da bir atardamarını kesmek yerine, bu şekilde daha uzun süre acı çekeceğini bilmek beni rahatlatıyordu. Derisini diri diri yüzmek bile içindeki feci öfke hissini dindirecek kadar korkunç bir fikir değildi.

Ayrıca, Lippincott'a da bir doz vermeyi planlıyordum. Çünkü Lilia'yı öldürmesi için Angelo'yu onun tuttuğundan emindim. Dahası, o iki adi herif arasındaki bağlantı, bana Lippincott'ın Caed'in kaçırılmasının arkasında da olabileceğini düşündürüyordu. Tutkularıma ve hastalığıma bir tedavi bulmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki bunca zamandır burnumun dibinde neler döndüğünü anlamamıştım.

Lippincott hayatımda önem verdiğim yegâne iki kişinin hayatıyla oynamıştı ve bu yüzden yavaş yavaş, acı çekerek ölecekti. Zaman zaman bir kadeh içki içmek için ofisime uğradığından,

paraziti ona bulaştırmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Yeni bir varyantı tartışmak için onu davet edecektim, ona içki ikram edecektim ve dünyasının tepetaklak oluşunu izleyecektim.

Otoparkta yavaşlayarak tam kadavra girişinin önünde durdum ve içeri girdim.

Lilia'nın öldüğünü sanıyordu. Ona Lilia'yla aramda bir şey olduğundan şüphelenmesi için bir açık vermemiştim. Dolayısıyla, kendisi bir şeylerden şüphelenmediği takdirde, Lilia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Bir gün önce ona bir mesaj atmış, Lilia'nın derslere gelmediğini bildirmiştim. Sadece benden rica ettiği gibi Lilia hakkında bilgi vermiştim. O da bana bütçe ayarlamaları nedeniyle Lilia'nın bir sonraki dönemini onaylayamadığı gibi saçma sapan bir mazeret uydurmuştu. Ne tepki vermiştim ne de bu konuyu umursadığımı belli etmiştim; ona son varyantta başarılı olduğumu söylediğimde konu kapanmıştı ve bu habere sevinmişti.

Lippincott, Lilia meselesini sessiz sedasız hallettiğini sanıyordu.

Langmore sayesinde -kendisine özellikle teşekkür etmeyi düşünüyordum- Lippincott'ın planlarının bozulduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Hızla ofisime doğru giderken, hazırladığım siyah kaya karışımına olumlu tepki vermeye devam eden Akhilleus ve Patroklos'u kontrol ettim. Karışımı ben de teyit etmiş, günlerdir hiçbir gerileme yaşamadan hissetme duyumun devam ettiğini görmüştüm.

Ofisimde Lippincott'a vermek istediğim parazitli içkiyi hazırladım, sürahiye yeni yumurtalar enjekte ettim. Sürahiyi masamın dolap kısmına geri koyduğum anda, kapıda birisinin olduğunu fark ettim.

Lippincott.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. Odaya girip karşıma oturdu. "Yorucu bir gün oldu. Birisi ofisimi talan etmiş. Spencer olduğunu düşünüyorum."

Karşısındaki sandalyeme çöktüm. "Bunu yapması için bir neden var mı?"

“Sersemin teki. Neden bu.” Keyifsizce güldü. “Sana bir sır verebilir miyim, Devryck?” Gözlerindeki dalgın ifade bana çoktan içmeye başladığını anlatıyordu. “O öz oğlum bile değil,” diye fısıldadı ve bir kahkaha patlattı.

Şaşkınlıkla ona baktım, doğruyu mu söylediğini yoksa sadece sarhoş mu olduğunu anlamaya çalıştım. Yanımdaki dolaptan alkol sürahisini çıkarıp havaya kaldırdım.

Başını sallayarak parmaklarını şaklattı. Bir kadehe biraz içki koyup masadan ona ittim.

“Başın büyük belada, Devryck. Bu yüzden buradayım.”

“Ne için?”

Gözlerini sımsıkı yumdu ve bir kahkaha daha attı. “Ne içinmiş! Ne için mi? Dalga mı geçiyorsun benimle?”

İçkinin etkisiyle mi öyle konuştuğundan emin olmadığım için yanıt vermedim.

“Melisandre Winthrop ona bıçak çektiğini ve göğüs uçlarını kesmekle tehdit ettiğini söylüyor. İşte, bu yüzden başın belada.”

Bu suçlama yüzüme ıslak bir havlu gibi indi. “Ne?”

“Evet. Bazı dosyaları ele geçirmek için ona saldırdığını iddia ediyor.”

Dosyalar mı? Neden söz ettiğini anlayamamıştım. “Bunun ne zaman olduğunu iddia ediyor?”

“Dünden önceki gece. Onun yurt binasında.”

Kahretsin. Dünden önceki gece, Angelo’nun dilini kesiyor, Lilia’nın yüzüne dikiş atıyordum.

“O boktan olayı diriltmeye mi çalışıyorsun, Devryck?”

“Açıkçası, afallamış durumdayım. Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Yapma, dostum. Karşında ben oturuyorum. *Ben!* İçecekmiş gibi masadaki içki kadehini aldı ama duraksadı. “Ne halt ettiğini sanıyordun, Devryck? Melisandre Winthrop mu? Başkanın kızı! Aklını mı yitirdin?”

“Onu asla tehdit etmedim.”

Başını iki yana sallayarak cebinden telefonunu çıkardı ve bir video açtı. “Bildiğin gibi,” diye devam etti Lippincott, “hiçbir tehdidi hoş karşılamaz.”

Videoda siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymiş olan bir kişi Corbeau Binası'nın ön kapısından içeri giriyordu. Lippincott tam görüntüyü duraksattığında videodaki adam durup yüzünü kameraya doğru çevirdi ve nefesim kesildi.

Resmen bir aynaya bakıyormuş gibiydim.

Karşımda kopyam duruyordu.

Caedmon?

İkizim olduğundan emin olduğum adama bakarken, Lippincott'ın kalbimin çılgın atışlarını duyacağından endişelendim.

Ama adamın yüzünü dikkatle incelerken bile beynim bunu kabullenmeyi reddetti. *Nasıl olur* sözcüklerinden başka bir şey düşünemedim.

“Birkaç görgü şahidi senin yurda girdiğini görmüş, Devryck.”

Bir bahane bulmaya çalıştım. Bir açıklama yapmalıyım. Ama donakalmıştım.

Kardeşim. İkizim.

Yıllardır ölü olduğunu sanıyordum. Onu paramparça ettiklerine inanmıştım.

Her şeyi hayal mi ediyordum? Mümkün değildi. Lippincott başkalarının da onu gördüğünü söylemişti.

Beynimdeki korkunç karmaşayı belli etmemek için sakın bir ifadeye bürünmeye çalıştım.

Lippincott içkisine baktı, bardağını çevirdi. Sonra, bir yudum aldı. Normalde bana keyif vermesi gereken bir sahneydi ama zihnim hâlâ gördüklerimi idrak etmeye çalışıyordu. “Ekin Kargaları peşine düştü, Devryck. Winthrop çıldırmış hâlde. Bilirsin, Melisandre onun prensesidir.”

Durmadan kafamın içine vuran o uğultunun arasında sesi uzak bir yankı gibi kalıyordu.

Derken, bir tabanca çıkarıp namluyu bana doğrulttu ve ancak o anda girdiğim transtan çıkabildim. “Seni hep öz oğlum gibi gördüm. Kendi oğlumdan daha fazla.”

“Edward, ne yapıyorsun?” İçimden, bunun ne kadar süreceğini ve aldığı o tek yudumun onu öldürdüğünü kaç gün acı çektikten sonra fark edeceğini düşündüm.

Bir yudum daha aldığı anda, içimden deliler gibi gülmek geldi.

“Geminin batmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Büyük bir hızla. Ben sadece filikayı alıyorum, o kadar.”

“Anlamıyorum.” Hayır. Aslında sorun anlamamam değildi çünkü adam umurumda değildi. Yapacak daha önemli işlerim vardı.

“Toksinle ilgili elinde ne varsa hepsini istiyorum, Devryck. Araştırmanın tamamını.” Elini cebine sokup bir flash bellek çıkardı ve masama fırlattı. “Her şeyi flash belleğe aktarırsan, inan ölmek zorunda kalmazsın. Verilerin hepsini aktar. Tüm formülleri. Her şeyi.”

“Benden sana iki nesildir devam eden bir çalışmayı vermemi istiyorsun.” İşin aslı, o anda bunların hiçbirisi umurumda değildi. Gidip kardeşimi bulmak istiyordum. Zihnimin içinde haykıran olanaksızlığı çürütmek istiyordum. Lippincott’la aramdaki bu saçma olay sadece dikkatimi dağıtıyordu.

“Evet. Duvara toslamak üzeresin. Winthrop peşine düştüğünde, seni kolay kolay bırakmayacağını biliyorsun, değil mi? İsmi bile seni kurtaramayacak.”

Zaten ismim hiçbir zaman beni pek kurtarmamıştı. Mesele sadece ismimi aklamak için yapabileceklerimle ilgili olasılıktı. Flash belleğe ve sonra tekrar ona baktım. “Angelo’yu, Lilia’yı öldürmesi için sen mi yolladın?” O noktada, ikimizi öğrenmesi umurumda değildi.

Gözlerini kısarak bana baktı ve başını yana eğdi. “Sen bu konuda ne biliyorsun, Devryck?”

“Soruya yanıt ver. Yoksa araştırmanın her satırını silerim.”

“Mermi beynine saplanmadan birkaç saniye içinde bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

Aptal. Bir saniye bile ona kalpten güvendiğimi, o güne kadar Ekin Kargaları’na güvendiğimi düşünmüşse, sandığımdan da aptal olmalıydı. “Bir önlem aldım. Bana bir şey olursa diye programa bir virüs yerleştirdim. Tek bir tık yeter, Edward. Her şey silinir.”

Çenesini sıktı ve gözlerinde tekinsiz, psikopat bir ifade belirdi. “Bu oyunda her zaman başarılıydın. Babandan çok daha akıllısın.” Ensesini ovuşturup ofladı. “Evet. Onu ben

öldürttüm. Bu işi daha sessizce yapmaya çalıştım ama bece-remedim. O yüzden, daha *agresif* önlemler almak zorunda kaldım. Kız bir riskti.”

Sessizce demişti. “Galada ona nox meyvesini veren sensin.”

“Teknik olarak, hayır. Garson kadın verdi. Oldukça pahalıya patladı.”

Lilia’nın parazitlerden etkilenmemiş olması, ya Lippincott’ın nox meyvelerinin bulaşıcılığından haberi olmadığını kanıtlıyor-
du ya da küçük güvemle ilgili daha sonradan çözmem gereken bambaşka bir gizem olduğuna işaret ediyordu. “Lilia benim için bir riskti,” diye saçmalamaya devam etti. “Yıllar önce annesiyle yatmak gibi bir hata yaptım ve az kalsın kariyerime, evliliğime, lanet olasıca *hayatıma* mâl olacaktı.”

“Senin kızın olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Bu soruyu güçlükle sordum. Zihnim bir baba olarak bile üstün-
de herhangi bir hak iddia etmesini kaldıramıyordu.

“O benim kızım. O kaltak yemin etti. Dört yıl önce, annesi öldükten kısa bir süre sonra bana geldi. Aile evini kurtarmak istediğini iddia etti. Bana hamileliğini sonlandırdığına *yemin* etti. Ama o gün yemekhanede Lilia’yı gördüğümde, o kaltağın bana yalan söylediğini *anladım*.”

“Dört yıl önce. Lilia’nın annesi o sıralarda hastalanmış.”

“Öyle sanırım.” Abartılı bir sesle iç çekip başını iki yana salladı ve dilini şaklattı. “Trajik bir olay.”

“Annesini sen öldürdün.”

“Bir sorunu ortadan kaldırdım. Diğer altı kadınla boğularak ölmesi gerekirdi. O zamana kadar neden ölmediğini hâlâ bilemiyorum.” Belki de Lilia’nın annesi siyah kaya taşına maruz kaldığı için ölmemişti. Hipotezim doğruysa siyah kaya taşı, onu kısa bir süre korumuştur. “Ne yazık ki nedenini araştıramayacağım kadar büyük bir tehditti. Sonra, o kaltak çekip gitti. Ölmüş olabileceğini düşündüm. Ta ki lanet olasıca bir bulaşıcı uçuk gibi tekrar hayatıma girene dek. Sonra, o diğer çatlak kadın geldi. Beni içine solucan koymakla suçladı.”

“Bana Andrea’nın raporunu değiştirttiğin gibi sen de onun raporunu değiştirdin.”

Bilmiş bir gülümsemeyle kadehini âdeta şerefe der gibi kaldırdı. İçimden bu ironiye gülmek geldi ama bir yumrukla bütün dişlerini kırarsam nasıl görünür diye düşünmekle meşguldüm. “Şantaj muhteşem bir şey. O adli tabip hakkında elimde o kadar bilgi var ki ondan isteseydim kadının cesedini bile becerirdi.”

“Neden Lilia? Sen konuyu kurcalamamış olsaydın, asla bir şey öğrenemezdi.”

“Konuyu kurcalayan Gilchrist. Ah o inatçı kaltak!” Parmaklarını birbirine sürterek öfkeden köpürmüş bir hâlde sandalyesinde kıpırdandı. “Yirmi yıldır benimle uğraşıyor. Kadın, kariyerimi ve evliliğimi sabote etmek için uğraşıyor. Babana o kaltakla aramda geçen küçük macerayı söyleyen o.” Derin derin oflayıp omuzlarını geriye attı. “Bana bebeğini kaybettiğine *yemin* eden bir kaltak. Kızım olabilecek yaşlarda, ona ikizi kadar benzeyen bir kız o gün yemekhaneye girdiğinde ne kadar afalladığımı tahmin edebilirsin. Sana kulak asmamam ve onu hemen oracıkta okuldan atmam gerekirdi.” Titreyen elleriyle kadehini kaldırıp bir yudum daha aldı. “Gilchrist için bu bir oyun. Başarısız olduğumu izlemek için hastalıklı bir oyun oynuyor ve artık lanet olasıca kadınlar tarafından itilip kakılmaktan usandım!” Hızlı hızlı burnundan nefes alıp vererek kendisine gelmeye çalışıyormuş gibi sustu. Yüzü pancar gibi kesildiği için acaba kalp krizinden mi gidecek diye merak ettim. “Sana küçük bir sır vereyim, Devryck. Bunu kimseye söylemedim. Sana da söylememem gerekir ama benim için öz oğlum gibisin. Hatta ondan daha fazla.”

“Neden bunu söyleyip duruyorsun?”

“Çünkü doğru. Spencer öz oğlum değil. O, karımın babanla yaşadığı ilişkinin bir meyvesi.”

Adam birbiri ardına bombalar patlatmadan duramıyordu. “Bunu doğrulayacak bir babalık testi yapıldı mı?”

“Benim baba *olmadığımı* kanıtlamak için bir babalık testi yapıldı. Baban testi yaptırmayı reddetti.”

Başka birisi olabilir mi diye sormanın bir anlamı yoktu. Babamı onunla görmüştüm. İkisini birliktelerken izlemiştim.

“Yani karınla hesaplaşmak için Lilia’nın annesini becerdin.”

“Yalan söyleyemem. Vanessa Corbin’i becermeye değerdı. Bir başka hayatta, ona âşık olabilirdim.” Lilia açısından iğrenç bir düşünceydi. “Ama bu konuyu konuştuğumuz yeter. Dosyaların kopyasını çıkar, Devryck. Lütfen, beni beynini uçurmak zorunda bırakma.”

Kendime hâkim olmaya çalışarak bilgisayarımı açtım ve beynim bana patlayacakmış gibi gelirken sarhoş aptalı nasıl alt edeceğimi düşünmeye başladım. Derken, ekranda bir bildirim belirdi.

Spencer’dan bir e-posta gelmişti.

63. Bölüm

L I L I A

Banyonun aynasında yüzümü yana çevirdim, bıçağın kemiğime sürtündüğünü hatırladığım yaranın alt kısmını inceledim. Bunu düşününce midemin bulandığını hissettim ve başımı çevirdim. Devryck kendisine göre adaleti yerine getirmiş olabilirdi ama ben Angelo'dan asla kurtulamayacaktım. Aynaya her baktığımda orada olacaktı. O geceyi unutmak için her çaba sarf ettiğimde geride kalan izler beni o geceye götürecekti.

Valizimden çıkardığım diş fırçamla dişlerimi fırçalarken, çenemin hareketleri dikişleri her gerdiğinde yüzümü buruşturdum. Üstüme bir pantolon ve tişört geçirdim. Tuvalete girdikten ve valizimden çıkardığım deodorantımı sürdükten sonra odamdan çıkıp devasa malikâneyi keşfetmeye karar verdim.

Aralık duran kapımın dışında karanlık bir koridor olduğunu görebiliyordum. Odamın birkaç adım ötesinde süslü bir elektrik düğmesi görünce, koridora çıkıp ışığı yaktım. Duvardaki antika aplikler etrafı aydınlattı ve içlerinde bir alev yanıyormuş gibi parıldadı. Koridorda yürürken, bazıları beyaz çarşafarla örtülmüş kocaman portrelerin yanından geçtim. Kalın ahşap parkelere serilmiş olan şal desenli yolluklardan merdivenlerin ilerisindeki tavandan sarkan güzel kristal avizelere ve süslü kartonpiyerlere kadar, malikânenin son derece asil bir havası vardı. Benim büyüdüğüm evden dünyalar kadar farklıydı. Devryck'in evi

kullanmaması bana garip geldi. Malikâneyi terk edilmiş hâlde bırakmıştı.

Merdivenlere ulaştığımda, duvardaki çarpıcı bir portreye döndüm. Sarı saçlı ve keskin bakışlı ciddi bir adamın, sağında ve solunda on altı yaşlarında gözüken, ikiz oldukları belli olan iki hoş gencin portresiydi. Asık yüzleri, gençleri ayırt etmemi imkânsız kılıyordu. Kesinlikle birer baş belası gibi gözüküyorlardı. Gözlerindeki haylaz ifade ve hafif alaycı gülümsemeleri birçok kızın başını döndürmüş olmalıydı.

Merdivenlerden evin antresine inerken, eski parkeler gıcırdadı. Hiçbir şey tanıdık gelmedi. Beni o odaya taşıdığı gece, bir ara gözlerimi açıp da bir şey gördüğümü hatırlamıyordum. Baygın olmalıydım.

Antrenin sağında, üstleri çarşafarla örtülü eşyaların olduğu bir oturma odası vardı. Koridorda yürürken bir kütüphanenin, küçük bir banyonun, merdivenlerin altındaki bir depo odasının ve boş bir temizlik malzemesi dolabının yanından geçtim.

Dolabın kapağını kapatırken, kulağıma belli belirsiz bir ses çalınca kaşlarımı çattım. Tekrar kulak kesildim. Gözlerimi kapatınca sesi daha iyi duydum. Acı dolu bir çığlıktı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve hızla gözlerimi açtım.

Hemen yatak odasına geri dön, diyordu zihnim.

O anda, Devryck'in Angelo'ya ne yaptığını anladım. Kaslarım çılgınca bir korkuyla titrerken, yüzümdeki yaraya dokundum.

"Seni bir daha incitemeyecek." Devryck'in sözleri zihnimde yankılandı.

Neden bilmiyorum ama onu kendi gözlerimle görmek istedim. Peşime düşeceğine dair ufacık bir olasılık bile varsa bunu bilmek istiyordum. Ondan bir şey almak istiyordum. Böylece, Devryck'in ellerinde ölürse artık beni rahatsız edemeyecekti.

Vücudumdaki kasların tamamı zihnimle savaşıırken, ayaklarım kendiliğinden çığlıkların geldiği kapıya yöneldi. Elim çakımı alma içgüdüsüyle bacağıma süründü. Mutfak görünce, hızla oraya gittim ve bir bıçak seti aramaya koyuldum. Çekmece-lerden birini açınca, şık bir çelik bıçak koleksiyonu buldum.

Kenarı, kemik kesebilecek kadar keskin gözüken kalın bir satır seçtim.

Elbette, bunu kullandığımı düşünmek bile istemiyordum ama Angelo bana saldıracak olursa en azından silahlı olurdum. Parmak uçlarımda kapıya yaklaşıp tekrar kulak kesildim. Çıgıllar hafiflemiş gibiydi ama hâlâ acı çektiği belliydi.

Elimi kapı koluna koyarken, ne durumda olduğunu tahmin etmeye çalıştım. *Yapma bunu. Bırak gitsin.*

Ama yapamadım. O herif, elindeki bıçakla beni tecavüz etmekle tehdit etmişti. Bunun blöf olmadığını biliyordum.

Aşağıdaki karanlığa uzanan merdivenlerin başındaki kapıyı açtım. Işığın düğmesine bastığımda, eski tarz aplikler yandı ve izleyeceğim yolu aydınlattı. Soğuk taş merdivenlerden inerken, nefesim buharlaşıyor; hissettiğim ürperti, içime yayılan kaygıyı artırıyordu.

Bir kat indim.

Bir kat daha indim.

Nihayet, en alt katta iki yöne uzanan karanlık bir koridorla karşılaştım. Solumdaki uzun koridoru aydınlatan ışıkları yakıp bekledim. Ses geliyor mu diye dikkat kesildim. Korkudan ciğerlerim havasız kalmış gibiydi. Burnumdan derin nefesler çekmeye çalıştım. Elimdeki satırı bırakmadan, ısınabilmek için kollarımı ovuşturdum.

Hafif inleme seslerinin sol taraftan geldiğini fark edince, o yöne yürüdüm. Koridorun sonundaki kapı aralık duruyordu. *Tanrım, lütfen. Elleri kolları bağlı olsun.*

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalışırken içeri göz attım. İnleme sesleri arttı. Nabzım deli gibi atarken, kapıyı biraz daha araladım.

Angelo odanın karşı tarafında, çelik bir muayene masasında yatıyordu. Kolları kesilip dağlanmıştı ve geride sadece koyu renkli yanık iki yara kalmıştı.

Ayaklarım beni ona biraz daha yaklaştıtırırken ve gözlerim bu dehşet verici manzarayı algılamaya çalışırken, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Her şeye dikkatle bakmamaya çalışarak, boynundaki kanla kaplı kolyeye odaklandım. Titreyen elimle

kolyeye uzandım, avcumun arasına aldım ve Angelo bir çığlık atarak bana döndü. Ani bir dehşet hissiyle nefessiz kaldım. Vücudu panikle kıpırdandı ve kolyeyi hızla çekip kopardım.

Feci bir şekilde oyulmuş gözlerinden akan kanlar şakaklarından süzülüyordu. Bakışlarımı aşağıya, doğrudan bakmaktan kaçındığım korkunç manzaraya çevirdim. Karnı yarılmış, bağırsakları dışarı fırlamıştı. Hangi yöne baksam kan vardı. Masanın üstünde kıvranırken, ağzını açıp inledi ve kesilmiş olan dilinden hâlâ kanlar aktığını gördüm. Başını yana çevirip öksürerek kanları tükürdü.

Mideme buz gibi bir his yayıldı. Dizlerimin üstüne yığılırken, elimdeki satır beton zemine düşüp çınladı. Boğazıma yükselen asit burnumu yaktı ve şiddetli bir şekilde kustum. Angelo'nun inlemeleri panik dolu bir ulumaya dönüştü. Yanımda bağırsaklarından bir parça görünce doğruldum ve kollarım titrer hâlde dik durmaya çalıştım.

Ona arkamı dönerken, her yanımdan soğuk terler boşaldı ve başım dönmeye başladı. Kopardığım kolyeyi sımsıkı tutarak ayağa kalktım. Ani bir baş dönmesi yine dizlerimin üstüne çökmememe neden oldu.

Bu manzara çok fazlaydı. Tahammül edilecek gibi değildi.

İnlemelerini duymamak için ellerimle kulaklarımı kapattım ve sendeleyerek kapıya doğru gittim. Odadan çıktıktan sonra sırtımı duvara yasladım ve tepeden tırnağa korkudan ve tiksintiden titrediğimi hissettim. Devryck onu cezalandırdığı için değil. Eve girip de Angelo'nun bana saldırdığını gördüğünde nasıl bir sahneyle karşılaştığını hayal bile etmek istemiyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Bir insanı bu kadar barbarca bir şey yapmaya nasıl bir şeyin zorladığını hayal etmem gerekiyordu. Zihnim şoku atlattı ve Angelo'nun savurduğu korkunç tehditleri hatırlattı. Boğazımı kesecekti. Beni şüphe çekmeden evden çıkarabilmek için lime lime edecekti. Evet. Bunları yapacağına yemin etmişti. Ve hepsini yapardı.

Hiç şüphem yoktu.

İçime yeni bir öfke dalgası yayılınca, kendimi duvardan itip tekrar merdivenlere döndüm. Yine tiz bir çığlık sesi gelince, bir

an için duraksadım. Angelo'nun muayene masasında yattığı odaya dönerken, korkunun soğuk parmakları enseme okşadı.

Birden çığlıklar kesildi, yerini tüyler ürpertici bir sessizliğe bıraktı.

Çığlıklar tekrar başlayacak mı diye bekledim.

Derken, koridora birisinin çıktığını gördüm.

Uzun pelerinli ve veba maskeli adama bakarken, sırtıma dehşet dalgaları yayıldı. Elinde yere düşürdüğüm, üstü kan olduğundan emin olduğum lekelerle kaplı satır vardı.

Nefes alamadığımı hissedip gözlerimi yumdum.

Gerçek değil. O, gerçek değil. O, gerçek değil.

Ama gözlerimi açtığımda, hâlâ orada duruyordu. Hızla bana doğru yürümeye başladığında, kaslarım dondu. Ciğerlerim kapandı. Çığlık atamadım. Kıpırdayamadım. Çok uzun bir süre zihnimde yarattığım bu hayaletin mide bulandırıcı bir hızla bana yaklaşmasını izledim.

Tam o sırada, kapı zili çaldı.

Adam durdu.

Transtan sıyrılıp yan tarafa, merdivenin tepesinde bir ışığın açık olduğu noktaya baktım. Damarlarıma akın eden adrenalinden güç alarak hızla döndüm ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladım. Göğsümden bir hıçkırık yükseldi. Arkama baktığımda, adamın peşimden geldiğini gördüm ve çığlık attım.

Basamakları çıktığım anda, koridordan antreye fırladım. Kapıyı açtığımda Profesör Gilchrist ellerini havaya savurarak tiz bir çığlık attı.

“Lütfen! Lütfen, peşimden geliyor! Geliyor!” Hızla yanından geçtiğimde, hafifçe yana sendeledi. Taş basamaklardan neredeyse çakıl taşlarıyla kaplı, yabani ot бүрүмүş garaj yoluna atlayacaktım. Orada arkama döndüm ve maskeli adamın koşarak evden fırlamasını bekledim. Soluklanmaya çalışırken hırıltılı sesler arasında ellerimi dizlerime dayadım. Bekledim.

Adam gelmedi.

Aradan saniyeler geçerken, bir sonbahar esintisi kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Gilchrist şaşkınlıkla başını yana eğdi ve içeri baktı.

Katilin bir bıçağı onun kafatasına indirmesini bekledim ama kaşlarını çatarak bana döndü. “Lilia? İyi misin?”

“Ben... O... Aşağıda...” Korku ve bulantı hisleri içimi hâlâ kasıp kavurduğundan doğru dürüst konuşamıyordum. “Yemin ederim ki birisi vardı.”

Tanrım, belki de yine hayal görmüştüm. Belki de Angelo’yu görmek beni tetiklemiş, böyle bir şey görmeme neden olmuştu. Titreyen elimle alnımı ovuşturdum ve içime uzun, derin nefesler çektim.

“Lilia, iyi olduğundan emin misin?” Gilchrist’ın sesi, onun tereddütlü olduğunu belli ediyordu.

Başımı eğdim ve nefesimi dışarı verip başımı salladım. “Evet. İyiyim.”

“Yüzüne ne oldu?”

“Düştüm,” diye yalan söyledim. Yüzündeki şüpheli ifadenin derinleştiğini gördüm. İçeri girip o daha da meraklanmadan kapıyı kapatmam gerekiyordu. Hızlı adımlarla basamakları çıkıp kapıya giderken, orada olmasının garip olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım. Devryck benim orada olduğumu kimsenin bilmediğini söylemişti. Gilchrist’ı o mu yollamıştı? “Burada ne işiniz var?” Sesim saniyeler önce onun sesinin olduğu kadar şüpheli çıkmıştı.

“Belki de ben sana aynı soruyu sormalıyım. Bildiğim kadarıyla gitmiştin.”

Demek onu Devryck yollamamıştı.

“Devryck burada değil,” dedim. Geri geri eve girdim, gerekirse kapıyı suratına kapatmaya hazırlandım.

“Buradayım, güzelim.” Sırtımın karıncalanmasına neden olan kalın sesi duyduğumda, arkama döndüm ve ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokmuş, sakın sakın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Üstünde daha önceden gördüğüm şık beyaz gömleği değil siyah renkli dar bir tişört vardı.

Bana yaklaşmaya devam ederken, şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attım. “Nerede...” Mahzene uzanan merdivenlerin açık duran kapısına baktım, ona dönerek başımı iki yana salladım. “Ne zaman döndün?”

“Birkaç dakika önce.” Yavaşlayıp durdu. Sevecen bir ifadeyle yüzümü tuttu ve yanağımdaki yaranın yan tarafını hafifçe okşarken, içimden arkamı döndüğüm gibi kaçmak geldi.

Garaj yoluna baktığımda, arabasının orada olmadığını fark ettim. Garaja mı park etmişti? Arka tarafa mı? Gilchrist’la mı gelmişti?

Tekrar ona döndüğümde, gözünün kenarında bir damar çatlamış gibi kırmızı bir leke olduğunu fark ettim. Ona dikkatle bakarken, aynı gözünün hemen kenarında daha önceden görmediğim bir yara izi olduğunu da gördüm.

Muzip bir gülümsemeyle tekrar Gilchrist’a döndü. “İstediğim şeyi getirdin, değil mi?”

Gilchrist elindeki siyah flash belleği havaya kaldırdı. Devryck yanımdan geçip onun yanına gitti ve bana fazla samimi gelen bir tavırla kolunu kadının beline doladı.

Sonra, Gilchrist’ın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ne yaptığını sanıyor?

Ağzım açık kalmış bir hâlde ikisine bakarken, bir kâbus mu görüyorum diye düşünmeden edemedim. Belki de bu bir halüsinasyondur. Kalbim sıkışırken, havasız kaldığımı ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

“Neler oluyor?” dedim güçlkle nefes almaya çalışırken.

Devryck bana dönüp gülümsedi, Gilchrist’ın elindeki belleği aldı. “Ondan istediğin şey bu değil miydi, Lilia? Crixson Araştırması’nın dosyalarını istemiyor muydun?”

Bakışlarımı ondan Gilchrist’a çevirdim ve feci bir kafa karışıklığı arasında geri geri giderek ikisinden uzaklaştım. Bir rüya olmalıydı. Korkunç, boktan bir rüya. “Devryck? B-bunu neden yaptın?”

Yanıt vermedi. Bana yaklaşmaya başladığında, duygusuz yüzünde zerre kadar pişmanlık ifadesi yoktu. Bana uzandığında, eline vurdum.

“Sakın bana dokunma!”

“Böyle yapma bebeğim,” dedi. Bu senaryoya bir anlam vermeye çalıştım.

Bebeğim mi? Bana asla bebeğim demezdi. Neler oluyordu?

Gilchrist bana baktığında, yüzündeki bilmiş gülümseme bir tiksinti ifadesine dönüştü. “Tanrım, yüzün... Yarandan kan akıyor.” Benden tiksiniş gibi konuşuyordu. Elimi ıslak yanağıma götürdüm ve elime baktığımda parmak uçlarıma parlak, kırmızı kanlar bulaştığını gördüm. “Gerçekten de korkunç gözüküyor,” diye ekledi, yüzünü buruşturarak.

Devryck tekinsiz bir ifadeyle sıırttı ve aniden Gilchrist’ın saçlarını kavrayıp başını geri çekti. Ondan o kadar beklenmeyen bir hareketti ki şaşkınlıkla geriye sıçradım.

“Devryck!” dedi Gilchrist şaşkınlıkla. Başı arkada olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. “Ne yapıyorsun?”

Devryck bana döndü ve daha önceden belinde olduğunu fark etmediğim kılıftan bir bıçak çekip bana doğrulttu.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı, nefesimi şok içinde dışarı verdim. *Beni* mi incitmeyi planlıyordu?

“Git, oturma odasında otur,” dedi kaba bir tavırla. “Konuşmamız gerek.”

Konuşmak istemiyordum. İçimden zihnime uyanması için yalvardım. Kalbimi paramparça eden bu korkunç kâbustan uyanmak istiyordum.

“Bırak beni. Lütfen. Hiçbir şey söylemem, bırak gideyim.” Onun ve Gilchrist’ın arasından geçip kaçabilir miyim diye kapiya baktım.

Kapiya atıldığım anda, Gilchrist’ı bıraktı ve yana adım atıp kaçmamı engelledi. “Otur.”

Lanet olsun.

Arkama döndüğüm gibi aksi yönde koşmaya başladım.

Kulağımın yanından vınlayarak geçen bir şey, karşımdaki duvara saplandı.

Kayarak durdum.

Duvara saplanmış olan bıçağının sapı, bana kıl payı kurtulduğumu anlatıyordu.

“Beni, seni incitmeye zorlama.”

Beni incitmek mi? Böyle bir şey yapabileceğini asla düşünmemiştim.

Arkama döndüğümde, belindeki ikinci kılıfı açtığını gördüm. İkinci bir bıçak olduğunu tahmin ettiğim şeyi çıkarmaya fırsat bulamadan, ikisinin yanından geçip oturma odasına gittim.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak koltuğa çöktüğümde, vücudum adrenalin, öfke ve korku karışımıyla titriyordu. Devryck'in yanında hissedeceğimi asla düşünmediğim bir şeydi bu. Zihnim hâlâ olanları kabul etmekte zorlanırken, bir kaçış noktası bulabilmek için etrafıma bakındım.

Devryck'in evden ayrıldığı zaman ile eve geri dönüşü arasında neler olmuştu?

Gilchrist'a bir sandalyeye oturmasını işaret etti ve sandalyenin üstündeki örtüyü kaldırdı.

Gilchrist otururken, Devryck ellerini onun omuzlarına koydu, omuzlarını ovdu ve yine o küstah gülümsemeye bana baktı. Sandalyenin örtüsünü fırlattığı yerden alıp Gilchrist'ın önüne tuttu. "Kollarını göğsünde kavuştur," dedi emreder gibi.

Gilchrist kaşlarını çattı, başını yana eğdi. "Pardon?"

Devryck yanıt vermek yerine Gilchrist'ın kollarından birini tutup göğsüne dayadı. Sonra, diğer kolunu tutup diğerinin üstüne bastırdı ve onu kollarını kavuşturmaya zorladı.

Gilchrist yüzünde benimkini aratmayan şaşkın bir ifadeyle kollarını kıpırdatmadan göğsünde tuttu. Devryck çarşafı kadının üstüne doladı, iki kere etrafına sarıp uçlarını bağladı.

"Şimdi, küçük bir oyun oynayacağız, Lilia. Ben ona birkaç soru soracağım, o da bana yanıt verecek. Yanıt vermezse, bu çarşafı onun kanına nasıl buladığımı izleyeceksin."

Tanrım.

Gilchrist şaşkınlıkla nefesini içine çekti ve yüzüne yeni bir korku ifadesi yerleşti. Güçlkle yutkunduğunu gördüm.

Bir kez daha çıkışa baktım. Devryck bıçağı başıma fırlatmaya cesaret edebilir mi diye düşündüm.

Gilchrist'ın kıpırdayamayacağından emin olan Devryck geri çekildi ve bana döndü. "Hazır mısınız?"

Kaşlarımı çatmaya devam ederek ona baktım ve bunun henüz fark etmediğim çılgınca bir oyun olduğuna dair bir iz aradım.

Gilchrist'a baktığımda, ilk kez bir konuda hemfikir olduğumuzu anladım: Bu olanlarda çok ama çok ters bir şey vardı.

"Lilia'nın annesi paraziti nasıl kaptı?"

Crixson Araştırması'nı öğrendiğimden beri aklımı kurcalayan soruyu sorduğunu duyunca, bakışlarımı ona çevirdim. Dracadia'dan ayrılmış olsaydım, Gilchrist bunu bana söylemeyi teklif etmişti.

Annemin bıraktığı nottan, paraziti bir şekilde Lippincott'la bulunduğu gün kaptığından şüpheleniyor olsam da Gilchrist'ın ne yanıt vereceğini merak ettim. Lippincott'a karşı kullanabileceğim somut bir kanıt olabilir mi diye düşündüm.

Gilchrist hemen yanıt vermedi ama Devryck onu sert bir şekilde dürtünce, başını çevirip bana baktı ve oturduğu yerde kıpırdandı. "Çizelgesinde de belgelendiği gibi annesi parazite karşı doğal bir dirence sahipti. Bunun ne zaman değiştiğini bilmiyorum. Ama dört yıl önce, Vanessa'yı Lippincott'la gördüm. Hastalandığı zamandı. Kaderini belirleyen olayın o buluşma olduğuna inanıyorum."

"Bunu *nereden* biliyorsun?" dedi Devryck aklımı okumuş gibi.

"Kanıt mı istiyorsun? Şu anda kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, Vanessa'nın onun ofisinden çıktığını çok iyi hatırlıyor olmam. Bunun dışında hepsi spekülasyon. Onun ölmesini başka kim istemiş olabilir?"

Bu oyundan hoşlanmamıştım ama Gilchrist'ın anlattıkları annemin verdiği tarihlerle uyuşuyordu.

"Jenny Harrick'i sen mi öldürdün?" Devryck etrafında bir daire çizdi, sonra karşısında durdu.

İlk önce Gilchrist yanıt vermedi ama Devryck elini belindeki kılıfa götürünce hafifçe öksürdü. "Hayır. Tabii ki hayır. Kız çok meraklıydı ama benim için kesinlikle bir tehdit değildi."

"Bir başka deyişle, o kızı becermek istemediğim için kıskanmanı gerektirecek bir durum yoktu."

Gilchrist utanmış gibi ona baktı ve başını salladı.

"Ona, bana Spencer'la ilgili söylediklerini söyle."

"Spencer'dan Mel'in sarhoşken ona bir itirafta bulunduğu öğrendim. Spencer'ın ona uyuşturucu verdiği gece." Kolları

sızlamaya başlamış gibi sandalyesinde kıpırdandı. “Mel, onun babasıyla cinsel bir ilişkisi olduğunu iddia etmiş.” Gilchrist bana baktığında, gözlerindeki o kibirli ifade silinmişti. “Yani, babanla.”

“Eee? Bundan bana ne?” diye parladım tekrar kapıya göz atarak.

“Küçük ayrıntıları hemen es geçme, Lilia,” dedi Devryck beni uyarır gibi. “Bunlar önemli olabilir.”

“Bir konuyu açıklığa kavuşturalım, okuldan atılmanda parmağım yok. Kaltağın teki olabilirim ama *o* kadar da acımasız değilim.”

Bundan emin değildim. “Spencer birisinin onu Mel’e uyuşturucu vermeye zorladığını söyledi. Siz miydiniz?”

“Ondan Mel’den bir şeyler öğrenmesini istedim. Ona uyuşturucu vermek *benim* fikrim değildi.”

“Ama onu manipüle ettiniz. Ondan faydalandınız. Neden?”

“Varlıklı insanların arasında yaşayabilmek için oyunu manipüle etmeyi öğrenmen gerekir. Aksi takdirde, seni çiğ çiğ yerler. Düşmanın sınırlarını öğrenmek için tahammül edemediği oğluyla arkadaş olmaktan daha iyi bir yol yoktur. Spencer sadece bir piyondur.”

Gözlerimi tiksintiyle kısarak başımı iki yana salladım. “Haklıydım. Sen gerçekten de korkunç bir kadınsın.”

“Tamam, sıra farklı bir oyun oynamaya geldi,” diye araya giren Devryck tekrar bana döndü. “Bu oyunda, seni onun karşısında becereceğim.”

Boğazımın panik hissiyle uyuştüğünü hissettim, başımı hayır anlamında salladım. “Kılıma bile dokunursan...” Lafımı tamamlamadım.

“Ne yaparsın?” Sinsi bir tavırla sırıttı. “Direnen benim için daha heyecanlı olur.”

“Siktir.”

Gözü seğirdi. “Harika bir fikir bu.” Gilchrist’ı şömineye doğru çevirdi. Bana yaklaşırken gömleğini çıkardı. Göğsünde ve karnında dövme ve yara izleri vardı: kurukafa bir soy tarı, kalbe saplanmış bir hançer, dikenlerle çevrili bir başka kafatası, bir saat kadranı ve göğsünün iki yanında arka tarafına kadar devam eden iki öfkeli ejderha.

Kalbim duracak gibi oldu.

Bu adam Devryck değildi. Kesinlikle Devryck değildi.

Aman Tanrım.

Adam karşımda dizlerinin üstüne çöküp dudaklarını yalar-ken, geriye kaçmaya çalıştım.

Güçlü elleriyle ayak bileklerimi kavrayıp beni kendisine çekti.

“S-sen... Caedmon’sın,” diye fısıldadım. Bir yanım rahatla-mıştı ama diğer yanım hâlâ şok içindeydi.

“Neler oluyor?” dedi Gilchrist başını çevirip bize bakmaya çalışarak.

Caedmon ellerini iki yanıma dayadı, öne eğildi ve beni öpe-cekmiş gibi koltuğun arkasına sıkıştırdı.

Ağzının dudaklarıma değmemesi için başımı hızla yana çe-virdiğimde, iğrenç bir şekilde kanayan yaramın kenarını yaladı.

“Ona çok sadıksın, değil mi?” Dişleriyle hafifçe kulak meme-mi ısırıldı. “Çok yazık. İyi bir intikam seksine bayılırım.” Dev-ryck tarçın ve tıraş kolonyası kokardı ama Caedmon nane ve üstüne kamp ateşi sinmiş deri gibi kokuyordu. “Sanat eserimi beğendin mi? Senin için yaptım.”

“Angelo’yu sen mi o hâle getirdin?” Gilchrist’in bizi duyma-ması için elimden geldiğince alçak sesle konuşmaya çalıştım.

“Devryck dilini ve birkaç yerini keserek önden başladı. Daha çok uzuvlarını kesti. Elleri bir numune kavanozunda. Ne ka-dar romantik.” Tekinsiz kahkahası sinirlerimin etrafına dolandı. *Tanrım*, Devryck dediği gibi adamın ellerini kesmişti. “Karde-şim çok yol kat etti, değil mi?” Çenemi tutup yüzümü nazikçe kendisine çevirdi. Gözleri tıpkı Devryck’inkiler gibi bakır ren-giydi ama Caedmon’ın gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. “Ama o bizim gibi değil.”

“Nasıl yani?”

“Angelo’nun yüzünde bıraktığı yara izi var ya?” Bakışları ya-nağımdaki yaraya kaydı, sonra tekrar gözlerime baktı. “Bende de bir yara izi bıraktı.” Doğrulup gövdesini gösterdi. Karnın-da ejderha dövmesinin gizlediği beyaz bir bıçak yarası izi vardı. “Sen ve ben... Kısa bir gezintiye çıkacağız.” Beni bırakıp ayağa fırladı, çıkardığı gömleği kaptı. “Şimdi.”

Gilchrist'a bakıp kaşlarımı çattım. "Onu burada böyle bırakamayız." Kadına yardım etmek için iyi bir nedenim yoktu ama onu bağlı bir hâlde orada bırakmak doğru değildi. Bıçaklarından biriyle beni durdurmaya çalışabilir diye gözlerimi Caedmon'dan ayırmadan hızla Gilchrist'ın yanına gittim.

Bağları gevşedikten sonra Gilchrist apar topar sandalyeden kalktı. Ayağa kalkarken, çarşaf yere düştü.

Birisinin kolumu sıkıca tuttuğunu hissettim ve arkama baktığımda, Caedmon'ın beni çektiğini fark ettim. Elinden kurtulmak için kolumu çektim ve ayaklarımı sağlam bir şekilde yere dayamaya çalıştım. "Beni nereye götürüyorsun? Söylersen, sana yemin ederim ki direnmeyeceğim."

Bakışlarını Gilchrist'tan bana çevirdi ve o anda Devryck'e rastlayıp Caedmon'ın beni nereye götürdüğünü söyleyebilir diye umut ettiğimi anladığını fark ettim. "Üniversiteye," dedi bunu söylemesinde hiçbir sakınca yokmuş gibi.

"İçeri giremezsin. Bir idari şifren olmadan giremezsin," dedi Gilchrist.

Caedmon hızla ona döndü. "Şifreyi biliyorum."

Hiç şüphesiz, Devryck'in şifresiydi. Kolumu sert bir şekilde çekip beni peşinden gitmeye zorladı.

Ona güvenmem için bir neden yoktu. Devryck'ten çok daha ürkütücü olmasına rağmen *güvenmemem* için de bir neden yoktu. Ne de olsa hâlâ Devryck'in erkek kardeşiydi. Bunca zamandır ölü olduğunu sandığım kardeşi. Ona hayatı boyunca suçluluk yaşatmış olan kardeşi.

Caedmon'ın peşinden Gilchrist'ın garaj yolundaki arabasına gittim. İlk önce arabaya bineceğimizi sandım ama bıçağını çıkarıp lastiklerden ikisini yardı.

"Bunu neden yaptın?"

Yanıt vermedi, kolumu daha sıkı tutarak beni kapıya doğru çekti.

"Sendin. Mahzendeki adam sendin. Maskeli adam." En başından beri bunun zihnimin bir oyunu olduğunu sanıyordum ama gerçektir. Yanıt vermeyince "İlginç bir kostüm seçimi," dedim.

“Erkek arkadaşına ait.”

“Ne?” Bahçedeki bir tümseğe basınca bileğimi burktum ve sendeleyip durmasına neden oldum. Ayağımda hafif bir sızı hissettirdim ama dikkatim, bu itirafını anlamaya çalışırken zihnimi altüst eden fırtınadan kopamadı. Hayır. Devryck bana gördüğüm kostümün hayal ürünü olduğunu söylemişti. “Yalan söylüyorsun.”

“Esas, bir süredir yatıp kalktığın adam yalancı.” Kolumu biraz daha sıkarak, yürümeye ve beni çekiştirmeye devam etti.

“Kostümün anlamı ne?”

“Cinayet işlediklerinde yüzlerini gizlemek için.”

“Kimden söz ediyorsun?”

“Ekin Kargaları’ndan. Küçük yatak arkadaşın da onlardan biri.” O anda, Caedmon’ın Devryck’e karşı düşmanca hisler beslediğinden emin oldum. Beni de düşman olarak mı görüyordu?

Bileğimi çevirip beni ne kadar sıkı kavradığını anlamak istedim ama parmakları mengene gibiydi.

“Kampüste beni sen mi izliyordun?” diye sordum. Devryck’le malikâneyi ziyaret ettiğimizde gördüğüm demir kapılardan geçtik.

Yanıt vermedi ama bana ikizini anımsatan kurnaz bir gülümseme fırlattı. İkisi birbirine gerçekten de çok benziyordu ama ona baktıkça aradaki farkları görmeye başlamıştım. Yüzündeki ufak, silik yara izleri. Ensesindeki bir noktada yarılmış gibi gözükten bir yara izi. Ellerindeki bazı yara izleri, derisi yanlış iyileşmiş gibi görünen koyu renkli ve gergin izlerdi. Caedmon, Devryck’in parçalanmış versiyonuydu.

Ben arkasında çalılıkların üstünden atlarken, ayaklarımı sıyıran sivri ince dalları umursamadan ormana doğru yürüdü.

“Angelo’yu neden öldürdün? Benim için öldürdüğüne inanmıyorum.” Benim için işlemiş olamayacağı kadar dehşet verici bir cinayetti.

“Angelo’nun bu kadar zamandır senin yanında gizlendiğini biliyor olsaydım, yüzündeki o yara izine hiç gerek kalmazdı.”

Birden, parçalar yerine oturmaya başladı. Neler olduğunu anladım. “Sendin. Peşindeki adam. Senden korkuyordu. O zengin adamı, CEO olanı sen korkunç bir şekilde öldürdün.”

Hızla arkasına döndü ve ben daha içime bir nefes çekmeye bile fırsat bulamadan boynuma sarıldı. “Sus,” dedi çenesini sıkarak.

Gözlerindeki ölümcül parıltı korkudan titrememe neden oldu. O zengin adam her kim ise Caedmon ona bir şey yapmıştı. O kadarı belliydi.

Sessizce ona bakmaya devam ettiğimi görünce, nihayet elini boynumdan çekti.

Beni tekrar çekti, küçük bir kulübeyi andıran taş binaya doğru sürükledi. Binanın arkasında sportif, son model siyah bir motosiklet duruyordu.

Başımı iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attım. “O şeye binmem. Seninle binmem.”

Beni duymazdan gelerek elime bir kask tutuşturmak istedi ama kaskı ittim.

“Oyun oynama. Tak şunu.”

“En azından, bana şunu söyle: Beni öldürmeyi planlıyor musun?”

“Kaskı takmadan oyalandığın her saniye, aklıma seni öldürmemek için daha az neden geliyor.”

Titreyen ellerle kaskı taktım. Dolgulu iç kısmı, dikişlerime sürtünürken acı içinde yüzümü buruşturdum. Kask takmayan Caedmon bacağını motorun üstüne atıp oturdu ve başıyla benim de binmemi işaret etti.

Kaçmaya çalışabilirdim ama beni öldürmeyeceğine güvenemezdim.

O yüzden, dediğini yaptım.

Lanet olasıca motosiklete bindim.

64. Bölüm

DEVRYCK

Lippincott içkisini içerken, Spencer'dan gelen e-postaya tıkladım. Bir video klibi yollamış, şu mesajı yazmıştı:

O küstah herifin, bunun şifreli olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Beni bir bilgisayar dâhisiyle aynı odaya yerleştirmemeliydi sanırım. Gece yarısı olduğunda, bu video kampüsteki bütün öğrencilere ve fakülte personeline yollanmış olacak. Herkesten önce izlemek istersin diye düşündüm. Ona, o gece Jenny'nin elinde olan dosyayı sor.

Lippincott konuşmaya devam etti, Gilchrist'ı kötüledi, başına bela olduğu için ondan nasıl intikam almayı planladığını anlattı.

Çaktırmamaya çalışarak videoyu başlattım. Kadavra tünelindeki bir sahneyle başlıyordu. Demek ben kameraları kaldırtmadan önce çekilmişti. Birisi kameraya doğru yürüdü. Sarışın genç bir kadın, çantasının kayışını sıkıca tutarak koridorda yürüyor, arada bir arkasına bakıyordu. Jenny Harrick'ti.

Ekranda bir sonraki sahne belirdi. Jenny ceset yakma odasına girdi. Odanın karşı tarafındaki çıkışa doğru yürürken, aniden durdu ve geri geri gitti. Videoda ses yoktu, o yüzden çıkıştan neden uzaklaştığını anlayamadım.

Derken, kareye birisi daha girdi.

Melisandre Winthrop.

Kızların beden dillerinden ve sert el kol hareketlerinden kavgaya ettikleri belliydi. Lippincott'a şöyle bir baktığımda, öne eğilip bardağını bana itti.

Ona parazitli içkiden biraz daha koyduktan sonra tekrar ekrana baktığımda, Mel'in fırınlardan kül çıkarmak için kullanılan küreği aldığını gördüm. Küreği o kadar sert bir şekilde Jenny'nin başına indirdi ki irkildim. Lippincott içkisiyle meşguldü. Jenny aldığı korkunç darbeye yere yığıldı ve Melisandre bunu yaptığına inanamıyormuş gibi geri geri gitti ve küreği yere düşürdü.

Bir kapıya bir Jenny'ye bakarken, ona yardım edip etmemek arasında gidip geldi. Arka cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı.

Video editlenmiş gibi hızlandı, ileri sardı. *İki dakika. Üç. Dört. Beş.* Neredeyse on dakika sonra odaya üçüncü bir kişi girdi.

Lippincott.

O sırada karşımda oturmakta olan gerçek versiyonuna baktığımda, sandalyesine çökmüş, sabırsızlıkla işimi bitirmemi beklerken parmağını kadehinin kenarına vurduğunu fark ettim.

Ekrana döndüğümde, Mel Lippincott'ın üstüne atıldı. Tiksinerek adamı öpüşünü izledim. Mel, Spencer'ı ona saldırmakla suçladığında, Lippincott'ın Jenny'nin ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra oğlunun tarafını tutmuş olması garip bir durumdu. Elbette, hepsi numaraydı. Adam Spencer'ı zerre kadar umursamıyordu.

Mel hızla kapıya döndü ve görüntüden çıktığı anda, Lippincott yere eğildi ve Jenny'nin çantasını karıştırmaya başladı. Çantadan büyük bir dosya çıkarıp sayfaları karıştırdı. Duraksadı ve okuduğu bir şey yüzünü ovuşturmasına neden oldu. Apar topar doğruldu, hızla fırınlardan birine koştu ve düğmesine basıp çalıştırdı. O sırada dosyayı okumaya devam etti. Hızlıca sayfalara göz attıktan sonra dosyayı olduğu gibi fırına attı. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve tekrar Jenny'ye baktı.

"Çok uzun sürüyor, Devryck. Elini çabuk tut," dedi Lippincott karşımda sıkılmış gibi.

“Benden yirmi yıllık veri istiyorsun, Edward. Sakin ol.”

Videoda Lippincott Jenny’nin hareketsiz bedenini fırına doğru çekmeye başladı.

Çenemi sıkarak fırının kapağını açışını izledim.

Kızı çelik yatağa yatırdı.

Hayır. Olamaz.

Çelik yatağı sert bir şekilde itti ve kızı bekleyen alevlerin arasına yolladı. Fırının kapağını kapattığında, ses çıkarmamak için yanağımın iç kısmını ısırmak zorunda kaldım. Alevler fırının kapağının penceresini yaladı.

Kapakta bir el belirdi.

Videoda Lippincott benimle aynı anda irkildi. İçime yayılan panik hissini giderebilmek için elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Onu öldürmüştü.

Yakmıştı.

Diri diri yakmıştı.

Bir şekilde gizlemeyi başardığı her şey videodaydı. Spencer’in bunu nasıl ele geçirdiğini bilmiyordum ama on altı dakika, otuz yedi saniyelik bir videoyla beni temize çıkarmıştı.

“Sorun ne?” dedi Lippincott. Tabancayı gevşek bir şekilde tutuyordu.

“Program çöktü. Tekrar başlatmam gerek. Bir dakika sürer.”

“Bir dakikam yok.”

“Eh, keşke internet bağlantısının güçlendirilmesi için finans bölümünden gelen talebi onaylasaydın.”

“Pekâlâ.” Homurdanarak tabancasını bırakmadan alnını ovuşturdu. “Ama acele et. Bu tabanca giderek ağırlaşmaya başladı.”

Bilgisayarımın tekrar açılmasını bekliyormuş gibi yaparken, kollarımı göğsümde kavuşturup ona baktım. “Bir süre önce yaşadığımız o tuhaf olayı hatırlıyor musun? Bir saat boyunca her şey çökmüştü.”

“Nasıl unutabilirim? Herkes suçu bana attı. Her şey için beni suçluyorlar. İnternet kesintisi, departman malzemelerinin eksik olması, gelgitler, dolunaylar,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Bu boktan işten nefret ediyorum. Başkan Whiting ayrıldığında, ne

yapıp edip onun yerine geçeceğim ve bu salak işlerden kurtulacağım.”

Dediklerini duymazdan gelerek “O kesintide Harrick’in görüntüleri de etkilenmişti, değil mi?” diye sordum.

“Neden bunu soruyorsun? Şu anda ciddi ciddi Jenny Harrick konusuna geri mi döneceğiz? Eski defterleri açacak kadar çaresiz mi hissediyorsun?”

Gözlerinin içine baktım. “Fırına attığın dosya neydi?”

Bunu duyunca gözleri parıldadı ve dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. “Dikkatli ol, Devryck. Babanın yürüdüğü ince çizgide yürüyorsun.”

“Ne önemi var ki? Sen beni öldürmezsen, Winthrop öldürecek. En azından lanet olasıca bir *canavar* olarak damgalanmama neden olan şeyi söyle.”

“Kızın çaldığı o dosyada babanı suçlu gösteren kanıtlar vardı.”

“Ne zamandan beri *babamın* itibarını önemsiyorsun? Akademik kariyerimin başından beri onun ismini lekeledin.”

Keyifsizce güldü. “Nankör pisliğin tekisin. Seni koruyordum! Seni, Devryck! Tehlikede olan senin itibarındı. Onunki değil. Her şeyi örtbas etmedim mi? Hapiste bir saat bile geçirdiğin oldu mu?”

“Babam ölüm döşeginde, bana deneyi senin sabote ettiğini söyledi. Araştırmanın sonlanması nedeni sensin. O zamanlar, babamın çaresiz ve acınası durumda olduğunu, birisini suçlamaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama şimdi o dosyalarda farklı bir gerçek mi anlatılıyordu diye düşünüyorum doğrusu.”

Öfkeyle çenesini sıktı. “O araştırmanın *bana* ait olması gerekiyordu. Bana! Baş araştırmacı ben olmalıydım.”

“Lilia’nın annesini hamile bıraktın. Babam seni araştırmadan çıkardı, buna öfkелendin ve enjeksiyonları değiştirdin. O kadınlara parazit bulaştırdın. Kadınları ölüme mahkûm ettin ve benim ailem suçlandı!”

“Birisinin onu tahtından indirmesi gerekiyordu, öyle değil mi? Araştırma başarıya ulaşırdı, ne kadar güçlü olurdu, düşünabiliyor musun!” Pis bir gülümsemeyle sandalyesinde öne eğildi.

“Geçmişten bu kadar söz ettiğimiz yeter! Dosyaları ver, Devryck! Hemen!” Ayağa fırlayıp masamın yanından dolandı. Tabancasının namlusunu yan tarafıma dayadı. “Hepsini belleğe aktar. Daha sonra bunları bilgisayarından silmeni istiyorum.” Kısa bir sessizlik oldu ve namluyla kaburgalarımı hafifçe dürttüğünü hissettim. “Şimdi fark ettim... Bu sefer, kendine içki koymadın.”

“Bana Noel’de hediye getirdiğin içki. Kalitesiz içki içmem.”

“Kendine içki koy.”

“Dosyaları bu akşam istiyor musun, istemiyor...”

“Kendine. İçki. Koy.”

Dolaptan bir bardak daha alıp içki koydum. Tabancasıyla kaburgalarımı dürtünce, içkiyi içecekmişim gibi bardağı ağzıma yaklaştırdım.

Bardak dudaklarıma değmeden, hızla arkama döndüm ve içkiyi suratına fırlattım.

“Siktir!” Gözlerini açmaya çalışarak geriye doğru sendelediği anda, bardağı kafasına indirdim. Masama çarptı, kolunu sallarken sürahinin yere düşüp un ufak olmasına neden oldu.

Tabanca patladı ve omzumda yoğun bir baskı hissettiğim hâlde hemen acı hissetmedim. Sadece mide bulandırıcı bir uyuşukluk hissi vardı.

Ama vurulduğumu biliyordum.

“Seni orospu çocuğu!” Hızla öne atılıp onu yere devirdim ve tabancalı elini masamın köşesine vurup silahın elinden düşmesini sağladım.

“Ah, siktir! Siktir!” diye bağırdı. Garip bir açıda büküldükleri için hiç şüphesiz kırılmış olan iki parmağını tuttu.

Tabancayı kapıp ayağa fırladım ve sağlam elimle başına doğrulturken, yaralanan elimi yanımda tuttum. Şöyle bir yana baktığımda gömleğime kan yayıldığını gördüm. Gerçekten de vurulmuştum. “Kardeşimi kaçırdın. Sendin. İtiraf et.”

“Araştırma bana aitti. Baban benden çaldı.”

Yalan söylüyordu. Dediği doğru olsaydı, hibe geçersiz olduğu anda kendi laboratuvarı için maddi destek bulurdu. Araştırmaya nasıl devam edeceğini bilemediği için babamın çalışmalarına devam etmem için beni işe almıştı.

Çenemi sıkarak tetiği çekecek cesareti toplamaya çalıştım. “Kardeşimi sen kaçırdın. Söyle artık.”

Yanıt vermeyince, yere eğildim ve tabancayı çenesinin altına dayadım.

Başını geriye atıp bana bakarken, yüzüne bir korku ifadesi yayıldı. “Evet. Caedmon’ı ben aldım. Ama onu öldürmeyi planlamıyordum. Babanın o kadar açgözlü bir herif olduğunu kim tahmin edebilirdi?”

Damarlarıma beni uyuşturan bir soğukluk akın etti ve kaslarım tetiği çekip işini bitirme isteğiyle yanmaya başladı. “Yıllarca saçmalıklarına inandım. *Yalanlarına*. Onu Angelo’ya verdin. Sonra ne oldu?”

“Onu sadece bir süre yanında tutacaktı. Babanın fikrini değiştirip değiştirmediğine bakacaktık.”

Tabancayı sert bir şekilde çenesinin altına ittim, beyninin başının tepesinden fırladığını izlemek ne güzel olurdu diye düşündüm. “Fikrini değiştirmediğinde ne oldu?”

Tereddüt etti, tabanca yüzünden güçlükle yutkundu. “Angelo’ya ondan kurtulmasını söyledim.”

Ona Caedmon’ın hayatta olduğunu söylemedim. Birkaç dakika önce bunun kanıtını kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, Lippincott’ı otopsi odasına sürükler, onu diri diri kesip biçerdim.

“Yap,” dedi beni kışkırtırcasına. “Beni öldürecek kadar cesur değilsin.”

Sırıttım. “Sana hızlı bir ölüm sunacak kadar merhametli olduğumu nereden çıkardın?” Doğrudum ve gözleri korkudan yerinden çıkacak kadar irileştiğinde gülmemeye çalıştım.

Masamın üstündeki kadehine baktı. “Ne yaptın?” Bana saldırmaya çalıştığında, acı içinde bağırıp yine elini tuttu. “Ne halt ettin?”

Uzaktan bir yerden bir ses gelince, hemen bilgisayarımın ekranına baktım. Birisinin yukarıdaki laboratuvarın kapısını açtığına dair bir bildirim gelmişti. Bilgisayarımın fişini çekip kapıya gittim, başımı uzatıp koridora baktım.

“Winthrop bir süredir peşinde,” dedi Lippincott ayağa kalkarken. “İşin bitti, Devryck. Ekin Kargaları işini bitirmeye geliyor.”

Siyah takım elbiseli üç adam ofisime doğru geliyordu. Üçünün de Ekin Kargaları üyesi olduğunu biliyordum.

Ama beni cezalandırmak için gelmediklerini de biliyordum. Ben fazla önemliydim. Yıllarca büyük bir risk yaratmadan çalışmışım. Bana karşı kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Lilia. Lilia'nın yanma gitmeliydim. Onun hayatta olduğundan şüphelenirlerse ve benimle bir bağlantısı olduğunu anlarlarsa, onu bana karşı kullanırlardı.

Sessizce ofisimden çıktım ve ilk ateş sesi duyduğumda eğilip laboratuvarın kapılarından içeri daldım.

Belki de beni öldürmek istemediklerinde yanılmışım. Ayak sesleri bana peşimden geldiklerini anlatıyordu ama onlar laboratuvara girene kadar çoktan otopsi odasına girmiştim bile.

Adrenalin etkisi azalmaya başladığında, omzumda feci bir acı hissettim. Ancak bunu görmezden gelerek kadavra girişine doğru yürüdüm. Bir el daha ateş edildi. Sonra bir el daha. Bir köşeyi döndüğüm anda, bir mermi vınlayarak yanımdan geçti ve karşımdaki taş duvara saplandı.

Tabancalı elimle ağır çelik kapıyı sert bir şekilde iterken, boynuma kadar uzanan keskin bir acı hissettim. Arabam hâlâ bıraktığım otoparkta duruyordu. Koşarak otoparka girdiğimde ve arabanın sürücü tarafının arkasında durduğumda, serin gece havası bile kaslarıma yayılan yanma hissini gideremedi. Adamlar dışarı fırladıklarında bir el ateş ettim. Bir tanesi bir küfür savurdu ve bacağını tutarak yere yığıldı.

Diğer ikisi yaklaşmaya devam etti.

Apar topar sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım ve geri vites alıp arabayı doğruca üstlerine sürdüm. Araba bir bowling topu gibi üstlerine gelince, adamlar çareyi yana kaçmakta buldu. Tekrar vites değiştirip gaza bastım ve tiz lastik sesleri arasında uzaklaşırken, yan aynada telaşla ayağa kalktıklarını gördüm.

Arka cama isabet eden bir mermi camı tuzla buz etti. Bir diğeri arabanın arkasına bir yere saplandı. İyi nişan alamamaları, bana sadece beni yavaşlatmaya çalıştıklarını düşündürdü. Beni öldürmek için değil yakalamak için peşimdeydiler. Adamlardan biri lastiklerimden birini indirdiğinde, arabanın altından gelen

metalik çınlama sesi bu teorimi doğrulamış oldu. Otoparktan çıktıktan sonra etrafımdaki ağaçların karanlığına gömüldüm ve ateş sesleri geride kaldı.

Dağ yolunda hızla ilerlerken, Lilia'yı aradım.

Yanıt vermedi.

Tekrar aradım.

Yine yanıt vermedi.

İçimi yakan bir acı omzuma yayıldı. Yaralı kolumun eliyle direksiyonu çevirirken diğer elimle bir çıkış yarası olup olmadığını kontrol ettim. Parmaklarımı merminin izlediği tırtıklı deride gezdirirken, sinir uçlarım alev almış gibi yandı ve midem ağzıma geldi. Neyse ki mermiyi çıkarmak zorunda değildim.

Hızla malikâneye doğru yol aldım. Derken, yolun kenarında bana el sallayan birisini gördüm.

Gilchrist.

İçimden durmadan yanından geçmek geldi ama orada oluşu, özellikle de birisi onu izliyormuş gibi sürekli arkasına bakması, zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Yavaşlayıp yolcu tarafının penceresini açtım.

“Devryck, şükürler olsun. Bramwell Malikânesi’ne gidiyor-
san, Lilia orada değil.”

“Nereden biliyorsun?”

Başını iki yana sallayarak sorumu geçiştirdi. “Uzun hikâye. Sanırım, çekici ikizinle tanıştım?” Bunu dediğini teyit etmemi beklermiş gibi söylemişti ama sesimi çıkarmadım. “Lilia onun yanında. Takım elbiseli adamlar geldi ve malikâneyi aradı. Silahlı olduklarını görünce, kimseye görünmeden kaçtım.”

Ekin Kargaları. Geri dönmemi bekliyor olmalıydılar.

“Lilia'yı nereye götürdü?”

“Bildiğim kadarıyla üniversiteye geri döneceklerdi. Yolda onları görmedin mi?”

Yolda tek bir araba bile görmemiştim. Öfkeyle iç çektim. “Seni bırakmamı istiyorsan arabaya bin.”

Gilchrist telaşla kapıyı açarken, kaslarım onu beklemek zorunda olduğum için sabırsızlıkla gerildi. Yerine oturduktan sonra arabayı diğer yöne çevirip üniversiteye doğru gittim.

“Aman Tanrım... Omzun kanıyor!”

“Muhteşem bir gözlem.”

“Yaralı mısın?”

Ona dik bir bakış fırlattım. Bir uzman olarak gerçekten de aptalca sorular sorabiliyordu. “İyiyim.” Başımla torpido gözünü işaret ettim. “Bana ilk yardım çantasından antiseptiği, yara bantlarını ve gazlı bezleri ver.”

“Elbette.” İlk yardım çantasını alıp dediğim malzemeleri çıkardı. “Yaranı benim temizlememi ister misin?”

“Hayır.” Bana parmağını bile sürmesini istemiyordum. “Banttan bir parça kopar ve ön konsola yapıştır. Sonra da direksiyonu tut.”

Dediğimi yaptı. Gilchrist direksiyonu tutarken, ayağımı gaz pedalından biraz çekip gömleğimi omuzlarımdan geriye sıyırdım. Hayret dolu sesini duymazdan gelerek giriş ve çıkış yaralarının üstüne bol bol antiseptik sıktım, fazlasının kolumun iki yanından akmasını bekledim. Tek elimle omzumu gazlı bezle sardım ve yara bandıyla tutturdum.

Direksiyonun hakimiyetini tekrar aldığımda, Gilchrist elini direksiyondan çekti. “Başın dertte mi? Malikânede gördüğüm takım elbiseli adamlar kimdi?”

“İncil yazarları. Müjdeli haberi vermek için gelmişler,” dedim keyifsizce. Kolumu büküp yara bandını kontrol ederken, Gilchrist’ın hafifçe güldüğünü ama sonra iç çektiğini duydum. Babamın evinde ne yaptığını merak ediyordum ama konuşmak istemiyordum.

“Devryck, ben... Onu seviyor musun?”

Ona yanıt vermedim. Bu sözcükleri henüz Lilia’ya söylememiştim. O yüzden, bunu önce Gilchrist’ın duymasına hiç gerek yoktu.

“Aptalca bir soruydu sanırım,” dedi. “Özür dilerim. Bunu Lilia için ya da onunla aranda ne gibi bir ilişki varsa onun için söylemiyorum. Sana söylüyorum.”

“Yol boyunca konuşmasak daha iyi olur.” Saçma basmakalıp özörlere karnım toktu. Özellikle de bunları duymak bu kadar vakit aldığı için. Ayrıca, konuşmak istemediğim birisiyle sohbet edecek vaktim de yoktu. Gaza bastım ve başımıza bu kadar çorap ören kadını görmezden gelip Lilia’yı bulabileceğimi umut ettiğim yere doğru hızla ilerledim.

65. Bölüm

L I L I A

Rüzgâr vücudumu kamçılarken, kask yüzümdeki yaramı sıkıştırıyordu. Hayatımda bir kere bile bir motosiklete binmemiştim ama o sırada hoşuma gittiğini söyleyemezdim; özellikle de Caedmon yolda aşırı hız yaparken. Vücuduna bu kadar yakın durmak zorunda olmam da beni huzursuz etmişti. Bana fazla samimi ve yanıls geliyordu. Ama onu bırakırsam motosikletin arkasından uçarım diye can havliyle beline sarılmışım.

Caedmon yavaşladı ve ana yoldan çıkıp üzerinde *Cascadin Şelalesi* yazan, ormanın derinliklerini işaret eden ok biçimli tabelanın oradan ormanlık bir patikaya saptı. Ciğerlerim panik hissiyle sıkıştı. Motosikleti yavaşlatıp motoru kapattığında, kesik nefeslerimin kaskın içinde yüzüme çarptığını hissettim.

Caedmon doğrulup sırtı, göğüslerime dayanınca, hemen geriye çekildim ve motosikletten inip kaskın yüz siperini kaldırdım. “Neden durduk?”

“Burada kalmayacağız.” Bir alarmin çalmaya başladığı saati ne baktı. “Motosiklete bin.”

“Caed, lütfen. Düşmanın ben değilim. Lütfen... beni nereye götürdüğünü söyle.”

“Söyledim ya? Üniversiteye.”

“Burası üniversite değil.”

Bana bakmadan kaşını kaldırdı. “Senden neden hoşlandığını görebiliyorum. Çok zekisin.”

“Ona kızgınsın. Ama neden?”

Önceki sorum gibi bu da yanıtsız kaldı. Bir geri sayım yapıyormuş gibi saatine baktı.

Yaklaşan alacakaranlığa ve renkleri koyulaşmaya başlayan ağaçlara baktım.

“Aklından bile geçirme. Patikadan çıktığın anda, bıçağı ensene saplarım.”

Nedense sözleri bana Angelo’nun bana saldırdığı geceyi hatırlattı. O anda hissettiğim çaresizliği. Korkuyu. Aynı duruma düşmüş olmam beni kızdırdı. Yine bir psikopatın esiri olmuştum.

Hayır. Kızmak doğru sözcük değildi.

Öfkeliydim. Öfkeden *çıldırılmış* hâldeydim.

Bu his içimi kaplarken ve midemden boğazıma yükselirken kendime hâkim olmaya çalıştım. “Onu öldürmeyi planlıyorsan, bil ki önce ben seni öldürürüm,” dedim kendimi tutamadan.

Öfkeli gözlerini yüzüme çevirdi ve kolunu yavaşça indirdi. Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. “Benim geldiğim yerde buna ön sevişme derler.”

“Benim geldiğim yerde de ant içmek derler.”

“Motosiklete bin.”

“Bana onu öldürmeyi planlayıp planlamadığını söyle.”

Motosikletine fazladan yük almasına değer mi diye düşünüyormuş gibi beni süzdü. “Lanet olasıca motosiklete bin. Hemen,” dedi, elini belindeki kılıfın üstüne koyarak.

Vücudum bana itaat etmeyi kesmiş gibi olduğum yerde kaldım. Ama içimdeki her hücre, onu tehdidini gerçekten yerine getirecek kadar kızdırıp kızdırmadığımı bilememenin belirsizliğiyle titremeye başladı.

“Onu kurtarmak mı istiyorsun? Motosiklete bin. Yoksa seni burada bırakırım.”

Blöf olabilirdi. Yüzüme baka baka yalan söylüyor olabilirdi.

Ama o anda aklımdan geçen tüm alternatif çözümlerden daha iyi bir seçenek olduğundan, dediğini yapıp tekrar motosiklete bindim.

“Kapıya vardığımızda bir numara çekmeye çalışırsan, seni bekçinin karşısında delik deşik ederim.”

Açıkçası, sık sık tehdit etmesi, beni biraz sıkımişti. Malikâne-deki kadar etkili gelmemeye başlamıştı. Caedmon'ın niyeti ve planı neydi hâlâ bilemiyordum ama beni öldürmek istemediğini hissediyordum. Bana bu izlenimi veren şeyin ne olduğundan emin değildim. Belki de sadece *henüz* beni bıçaklamamış olmasındı.

Motoru tekrar ana yola sürdü ve birkaç dakika içinde üniversitenin zorba bekçisinin, bekçi kulübesinden çıktığı girişine vardık.

Caedmon yavaşladı. Başıma çarpan rüzgâr hafifleyince Caedmon'dan biraz uzaklaştım.

“İyi akşamlar, Profesör Bramwell,” dedi bekçi.

“İyi akşamlar,” dedi Caedmon resmi bir ses tonuyla.

Bekçi başını salladı, kaskın siyah siperliği yüzünden yüzümü göremediği için dikkatle bana baktı. “Yanınızdaki bir öğrenci mi?”

“Sadece bir arkadaşım.”

Adam tekrar beni süzdü. Bakışları çıplak ayaklarıma ve tırıklı ayak dayama yerinin üzerinde kıvırdığım buz kesmiş ayak parmaklarıma takıldı. Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı ve elini belindeki tabancaya götürüp Caedmon'a döndü. “Sanırım, bu da sizin orta yaş bunalımınız.” Hafifçe güldü.

O anda çılgılık atabilir, bekçiye yardıma ihtiyacım olduğunu anlatabilirdim ama bunu yaparsam Lippincott sağ olduğumu öğrenirdi ve o anda hangisinin daha kötü seçenek olduğunu bilemiyordum. En azından, kampüste Devryck'e daha yakın olurdum.

“Evet,” dedi Caedmon yanıt olarak.

Bekçi geçmemizi işaret edip kulübesine doğru gitti. “İyi geceler, Profesör.”

Bir dakika bile geçmeden Caedmon motosikleti yeniden çalıştırdı ve Devryck'in laboratuvarına girebilmek için tuş takımına aynı iki rakamı girdiğini gördüm. Kapı açıldı ve içeri girdi.

Oradan nereye gideceğini merakla beklerken kalbim güm güm atıyordu.

Motosikleti idari binanın hemen dışındaki bir otopark rampasına çevirdi ve yine kodu girdi. Kapı açıldı, rampaya çıktık ve Caedmon giriş katma park etti.

O anda, neden orada olduğumuzu anladım. Motosikletten indim ve kaskı dikkatle çıkarırken dikişlere yayılan yanma hissi yüzünden yüzümü buruşturdum. Kaskı ona geri verirken, içine kan bulaştığını fark ettim. “Lippincott’ı öldüreceksin,” dedim cesurca. Rektörü öldürmeyi planlıyor olması beni daha çok endişelendirmeliydi ama sanırım karma devreye girmişti. Annem için. Benim için.

Lippincott başına gelecekleri hak etmişti.

“Beni neden yanında getirdin?”

Sert ifadesi azıcık yumuşar gibi oldu ve elini uzatıp başparmağıyla çeneme bulaşmış olan kanı sildi. “Benim yanımda olman daha iyi.”

“Daha mı iyi!?” Ne dediğini anlamaya çalışırken başımı iki yana salladım. “Bu da ne demek?”

“Haftalardır seni izliyorum. Derslerde. Uykunda.” Beni uykudayken izlediğini gözlerimin önüne getirdiğimde, bu itirafı sırtımın buz kesmesine neden oldu. “Seni hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor.”

“Seni seviyor. Neler yaşadığını bilemiyorum ama onun senin için hâlâ yas tuttuğunu biliyorum.”

Dudaklarını büktü. “O, bir yalancı. Yoksa bunu unuttun mu?” dedi. Devryck’in Ekin Kargaları’yla olan bağlantısından söz ediyordu.

Devryck’in ona ne yaptığını, kardeşine nasıl yalan söylediğini bilmiyordum ve Caedmon’ın bunu bana anlatacağını sanmıyordum. “Unutmadım. Bana gerçekten de yalan söyledi. Bu yüzden o sersemin teki. Ama onu affetmeye hakkım var. Bu seçim bana ait Caed, sana değil.”

Bir süre dikkatle bana baktı. “O hâlde, yollarımız burada ayrılıyor.”

Caed motosikletten inerken, çıkışa döndüm ama duraksadım. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Devryck sana yardım eder.”

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve motosikletinin arkasındaki küçük çantadan veba maskesini çıkardı. Elini cebine sokup Gilchrist’tan aldığını tahmin ettiğim belleği çıkardı ve bana uzattı.

“Git buradan. Tek başına gitmene izin verdiğim için beni pişman etme.”

Belleği cebime koydum. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”
“Bundan eminim, Covington.”

Bir saniye bile kaybetmeden koşarak garajdan çıktım ve yalın ayak kampüste koşmaya başladım. Ceset yakma odasına vardığımda, ayaklarım donmuştu; bir günlük bir cesedinki gibi kasatı kesilmiş, zonkluyordu. Biraz ısınabilmek için laboratuvara giderken laboratuvar önlüklerinden birini alıp üstüme geçirdim.

Devryck’in ofisine girdiğimde, devrilmiş sandalyesini görüp kayarak durdum ve bir nöbet geçirmediğinden emin olmak için masasının diğer tarafına geçtim. Ayak tabanına bir şeyin battığını hissettim. Ayağımı kaldırdığımda topuğuma küçük bir cam parçasının battığını gördüm. Cam parçasını çıkardıktan sonra kırık sürahiyi ve zemine sıçramış olan kanları fark ettim. Her şey birilerinin orada kavga ettiğine işaret ediyordu. Geçmişte, telefonuna laboratuvarın kapısının açıldığına dair gelen bildirimi hatırladım. Tanrım. Birisiyle mi boğuşmuştu yoksa birisi ofisini mi talan etmişti?

Ne yapacağım...

Devryck’i bulabilmek için laboratuvarı ve ofisleri tekrar kontrol ettim; kapıları ve kadavra buzdolabını açtım. Koşarak kadavra odasının girişinden çıktığımda, arabasının orada olmadığını gördüm.

Belki de ofisine zorla giren birisiyle boğuşmuştu ve malikâneye geri dönmeye karar vermişti.

Kahretsin.

Ofisine geri dönüp oradaki telefonda beri arayabilir diye beklemeye karar verdim. Kırık camların etrafından dolandım, sandalyeyi kaldırdım ve bilgisayarın fişinin çekilmiş olduğunu fark ettim. Şaşkınlıkla fişi tekrar prize taktım, giriş ekranı açıldığında, Devryck’in önceki hafta en azından on kere girdiğini gördüğüm şifreyi girdim.

Ekranı bilgisayarın fişini çekmeden önce açmış olduğu uygulamalar belirdi. Bunlardan biri bir videoydu. Videoyu oynattım.

Ekranında, kampüsün dört bir yanında gördüğüm kayıp ilanlarındaki yüzünden tanıdığım -Jenny Harrick olduğuna emin olduğum- kıza yapılan korkunç saldırıyı izledim. Fırının penceresinin diğer tarafında bir el belirince, geriye doğru sendeleyerek Devryck'in sandalyesine çöktüm ve ellerimle ağzımı kapattım.

Tanrım.

Yüce Tanrım!

Derin bir dehşet hissiyle ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bir an için bakışlarım daldı ve nabzım dolu dizgin atarken tam olarak ne gördüğümü anlamaya çalıştım. Lippincott onu öldürmüştü. Onu diri diri yakarak öldürmüş, bunu örtbas etmiş ve kampüsün Devryck'i bir canavara dönüştürmesine seyirci kalmıştı.

Caedmon'ın o hasta herifin boğazını deşmesini umdum.

Ensemi ovuşturarak videonun zihnimde dönüp duran son on saniyesini aklımdan çıkarmaya çalıştım ve Gilchrist'ın belleğini sürücüye taktım. Karşıma tarih verilmiş ve düzenli bir şekilde sıralanmış sayısız dosya çıktı.

Dosyalardan birine tıkladım: Bramwell tarafından kurula yazılmış, olumsuz bir gelişmeyi anlatan bir mektuptu: değiştirilen aşılar. "15 Ocak," diye yüksek sesle okudum. "Dr. Darrows renklerinin değişmiş olduğunu belirttiği toksin dozlarını uyguladı. Büyük bir olasılıkla, toksin bozulmuştu."

Aşıları kim değiştirmişti?

Gözlerimin önüne, Jenny Harrick'i öldürmeden önce çantasını karıştıran Lippincott geldi. O dosyalarda da aynı bilgiler olabilir miydi?

Tam koridorda küt diye ses yankılandığını duyduğum anda, bilgisayar ekranında bir bildirim belirdi. Ofiste etrafıma bakınca, gizlenebileceğim çok az yer olduğunu fark ettim. Ayak sesleri giderek yaklaşıncı, kalbim güm güm atmaya başladı.

Hemen dolaba koşup içine gizlendim.

Bir dakikaya kalmadan, içeri giren kişi kırık cam parçalarına basmış gibi bir ses duydum. Sonra bu kişi uzaklaşmış gibi ayak sesleri hafifledi.

Dolabın kapağını biraz aralayınca, kapıda durmuş koridora bakan birini gördüm. Tekrar ofise doğru dönünce veba maskesini fark ettim.

Caedmon mıydı?

Onun tekrar kapıya dönüşünü izlerken çıtımı bile çıkarmadım. Maskeli kişi koridora çıktığında, derin bir oh çektim.

Derken, dolabın kapağı açıldı.

Veba maskeli ikinci bir kişi tepeme dikildi.

Dehşetle tiz bir çığlık attım.

66. Bölüm

DEVRYCK

Hampüsten yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktayken, telefonum cebimde çalmaya başladı. Langmore'un aradığını görünce hemen yanıt verdim.

“Evet?”

“Winthrop aradı. Tünek'e gelmeni istiyor. Lilia ellerinde.”

İçime bir dehşet hissi çökerken, arabayı kenara çektim ve telefonu kapattım. “İnmen gerek,” dedim Gilchrist'a bakmadan. “Üzgünüm.”

“Yüce Tanrım. Çok yorgunum...”

“Çık dışarı!”

“Tamam, tamam. İniyorum.” Yolcu koltuğundan indi ve kapıyı kapattığı anda gaza basıp Tünek'e doğru ilerledim.

Ana bina, manastırdan çok önce inşa edilmiş olan eski bir Katolik kilisesiydi ama manastırın bazı bölümleri gibi büyük yangından kurtulmuştu. Ekin Kargaları için binayı çok cazip kılan şey, tüm adanın altında devam eden, kayalara açılmış olan tünellerle bağlantılı olmasıydı. Ekin Kargaları tünelleri yeniden düzenlemiş, son teknoloji ürünü cihazlarla donatarak eski kiliseyi korunaklı bir kaleye dönüştürmüştü.

Dracadia'nın girişindeki, Sam'den daha da zorba olan bir bekçinin görev yaptığı kapıya yanaştım. Adam kimliğimi bile kontrol etmeden beni içeri aldı.

Beni bekliyorlardı.

Bu işten nasıl sıyrılacağımı düşünerek yeraltı otoparkına girdim. Caedmon başkanın kızını tehdit ederek beni mahvetmişti. Bunu kasten yaptığım düşünüyordum. Kardeşim her zaman Ekin Kargaları'ndan ve babamın onlarla olan bağından nefret etmişti. Benim de babamın izinden gittiğimi öğrenince, hiç şüphesiz bunu bir ihanet olarak görmüştü.

Arka koltuktan ceketimi aldım, kolumu dikkatle içine sokarken acı içinde yüzümü buruşturdum. İstedğim son şey, adamlarından birinin bir bok becerebildiğini düşünüp tatmin olmalarını sağlamaktı.

Kargalar'dan biri beni asansörün orada karşıladı ve duruşmaların düzenlendiği bir üst kata çıkardı.

Her zamanki tören kıyafetlerini giyen Kargalar'la dolu olan salona girdiğimde, sakın sakın nefes alıp vermeye çalıştım.

Bir tehdit için biraz abartılı bir manzaraydı. Hiç şüphesiz Mel, babası Winthrop'un prensesiydi ve adam elbette o açıdan kızını korumak zorundaydı ama bütün üyeleri bir toplantıya çağırarak bana biraz aşırı bir hareket gibi geldi. Bildiğim kadarıyla, Caedmon kıza zarar vermemişti. Genellikle bir ölüm kararı verilirken giyilen tören giysileri, bir terslik olduğunun ilk işaretiydi.

Tam odaya adım atacağım sırada, bana eşlik eden Karga elini kaldırıp beni durdurdu. Zeminin ortasından yaldızlı devasa bir kafes yükseldi.

Kafesin içinde Lilia vardı.

Gerçekten de bir ölüm kararı vereceklerdi. Lilia parmaklıklara koşup titreyen elleriyle demirleri kavradığında, yüzünde derin bir rahatlama ifadesi belirdi. "Devryck!"

Kaslarım gerildi, vücudum o odadaki bütün herifleri öldürme dürtüsüyle dikkat kesildi. Bana eşlik eden adam kolunu indirince, istifimi bozmadan kafese yaklaştım. Duygularımı belli etmek aptallık olurdu.

Winthrop olduğunu bildiğim kişinin yanındaki başkan yardımcısı kalktı ve bana hitaben konuşmaya başladı. "Dr. Devryck Bramwell, buraya başkanın kızını tehdit ettiğiniz ve az önce

ofisinde ölü bulunan Tünek üyesi, Rektör Edward Lippincott'ı acımasızca öldürdüğünüz iddiasıyla buradasınız.”

Lanet olsun.

Lanet olsun!

Bu da Caedmon'ın başının altından çıkmıştı. Ama erkek kardeşimin değil *benim* yüzümün görüldüğü video kanıtı ellerinde olmalıydı. Başkanın kızının tehdit edilmesi zaten yeteri kadar kötüydü ama bir Tünek üyesini öldürmek, işlenebilecek en korkunç suçtu. Bir ölüm cezası anlamına geliyordu.

“Bayan Vespertine neden burada?” diye sordum ama yanıtı biliyordum. “Kendisi masumdur. Bu olaylarla hiçbir ilgisi yok.”

“*Noctisoma* araştırmasındaki önemli rolünüzden dolayı Bayan Lilia Vespertine sanık olarak sizin yerinizi alacak. İkkinizin bir ilişkisi olduğunu öğrendik. Dolayısıyla işlediğiniz suçlara ortak olmuş olabilir. Ne tür bir ilişkiniz olduğu önemli değil ancak bu vakada önem kazanıyor.” Belli ki Mel bu haberi babasına yetiştirmiş ve ona saldırdığımı söyleyerek beni suçlamıştı. “Tünek üyelerine söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

“Var.” Lilia'nın yüzüne yerleştiğini tahmin ettiğim korku ve kafa karışıklığı ifadesine bakmadan öne çıktım. “Başkanın kızının, Dr. Lippincott'la iş birliği yaparak kayıp olduğu düşünülen bir öğrencinin cinayetine karıştığı gerçeğinden yola çıkarak, kardeşlerimden Bayan Vespertine'i bağışlamalarını rica ediyorum.”

Başkan Winthrop öne eğilip yumruklarını sıktı. “Yalan!”

Telefonumu kaldırdım, arkamda duran üyelere göstermek için yana çevirdim. “Kanıtım var. İşlenen suç, güvenlik kameraları tarafından kaydedilmiş.”

Başkan yardımcısı telefonumu vermem için parmaklarını şaklattı ve telefonumu aldıktan sonra dakikalarca videoyu izledi. Telefonu yavaşça indirip yanında oturan adama uzattı.

Daha sonra, Başkan Winthrop videoyu izledi.

Aradan saniyeler geçti ve telefonu yanına indirip hafifçe öksürdü. Bir tahminde bulunmam gerekirse, muhtemelen kızının Lippincott'ı mide bulandırıcı bir şekilde öptüğünü gördükten sonra onu gırtlaklamaya hazırды.

“Bayan Harrick, Crixson Araştırması sırasında kaydedilen verileri ele geçirmişti. Bunlar Lippincott’ın aşıları değiştirip suç işlediğine işaret ediyordu.” Cesur bir suçlamaydı ama ismimle ve kıdemimle arkasında durabileceğim bir suçlamaydı. “Özet olarak, araştırmaya katılmış olan altı kadını öldürdü ve suçu babama attı.”

“Kanıtın yok,” dedi başkan hemen. “Orada ne yakıldığına dair en ufak bir fikrimiz yok.”

“Dosyalar bende. Hepsi,” dedi Lilia yanımdan. Kafesin parmaklıklarını sıkıca kavradı. “Ele geçirdiğiniz bilgisayar belleğinde. Bunları bana Profesör Gilchrist verdi. Kendisi o araştırmada sekreter ve veri kayıt görevlisi olarak çalışmıştı. 15 Ocak, Darrows’un aşılarda bir fark olduğunu fark ettiği tarih. Notlarında her şey yazıyor.”

Benim cesur, küçük güvem. Dosdoğru alevin içine uçmaya hazırlanıyormuş gibi o güçlü adamlarla nasıl konuştuğunu izlerken, gülümsediğimi belli etmemeye çalıştım. Elbette, önce beni ezip geçmeliydi.

Yakınlardaki Ekin Kargaları’ndan biri, başkan yardımcısına ele geçirilen belleği uzattı. Başkan yardımcısı bunu Dr. Fausten olduğunu tahmin ettiğim iki yanındaki adama verdi. “15 Ocak’ta alınmış olan notları teyit eder misiniz?” dedi Dr. Fausten.

Bir başka Ekin Kargası, Dr. Fausten’in önüne bir dizüstü bilgisayar koydu. Adam notları gözden geçirirken, aradan işkence gibi sessiz dakikalar geçti.

Notların sıralı olması için dua ettim. Gilchrist’in ne kadar özenli olduğunu bildiğimden, dosyaların düzenli olduğunu tahmin ettim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Lilia yanımdan.

İçimden sadece elini tutmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek geçiyordu. Belki bir başka mahkeme salonunda kanıtlar yeterli olurdu ama ben şüphe ve tereddütten çok daha fazlasıyla karşı karşıyaydım. Yozlaşma, politika ve kayırmacılık gibi durumlar söz konusuydu ve ellerindeki kanıtların Lilia’yı affetmeye yettiğini düşüneceklerinin bir garantisi yoktu.

Başka bir çözüm, Lilia'yı kurtarmanın başka bir yolunu düşünmeye çalıştım çünkü gözlerimin önünde öldürülmesine izin veremezdim. Lanet olasıca projeyi yakar, gülümseyerek çekip giderdim. Sonuçlarını da zerre kadar umursamazdım.

Aradan bir dakika daha geçti ve Dr. Fausten sandalyesinde geriye yaslandı. "Sanık doğruyu söylüyor. 15 Ocak tarihli notlar, örneklerin renklerinin değiştiğine ve büyük bir olasılıkla bozulduğuna işaret ediyor. Darrows gerçekten de aşıları yapmış. Dr. Warren Bramwell bu konuda bir rapor hazırlamaya çalışmış ama raporu eski başkan Lowenstein tarafından reddedilmiş." Winthrop'un selefi olan Lowenstein, Lippincott'ın yakın bir dostuydu. Lippincott'ın rektör olması için destek vermişti. "Lippincott, Bramwell'in raporunda şüpheli olarak yer alıyor."

"Bramwell'in ismini aklamak için bu olayı daha yakından inceleyeceğiz," dedi başkan yardımcısı. "Bayan Vespertine'e gelince, sizin yüzünüzden kendimizi hassas bir durumda bulduk. Kurumumuzdan haberdar olması, yüzyıllardır koruduğumuz güvenlik ve gizlilik konuları açısından bir tehdit oluşturuyor. Bildiğiniz gibi geçmişte bu tür tehditler derhâl ölüm cezasıyla sonuçlanmıştır."

"Onu üyeliğe kabul etmenizi teklif ediyorum," dedim hiç tereddüt etmeden. "Laboratuvarımda çalıştığı sürede, Bayan Vespertine *Noctisoma* toksininin tutarlılığına büyük bir katkıda bulundu."

"Nedir bu büyük katkı?" diye sordu Başkan Winthrop şüpheyle.

"Bunu benim söyleme yetkim yok." Lilia'ya ve tekrar başkana baktım. "Araştırma kendisine ait."

Başkan Winthrop parmağını hafifçe kürsüsünün parlak yüzeyine vurdu. "Ciddi bir *inceleme* yapılmadan bir Ekin Kargası olmak mümkün değildir."

O incelemeleri çok iyi biliyordum. Üyelik töreni. Sadakatimi kanıtlamak için verilen görevler. O odadaki her üye, kıdemli üyelerin testlerine maruz kalmıştı. "Ben kendisine kefilim."

Lilia'ya kefil olmam, bir hata yaptığı takdirde ikimizin de bedel ödeyeceği anlamına geliyordu. Babalar bile sonuçlarından

korktukları için oğullarına kefil olmazdı. Üyeler yalnızca Lilia için ne kadar çok şeyi riske atacağını görmek istiyordu.

“Bunun yaratabileceği sonuçların farkındasınız.” Başkanın ses tonundan teklifimi onayladığını hissedebiliyordum.

“Evet,” dedim kararlılıkla.

“Bayan Vespertine.” Başkan yardımcısı ellerini önünde kavuşturdu. “Bir Ekin Kargası olmayı istiyor musunuz? Cemiyetimizin esaslarını öğrenmeyi, kurallarımıza bağlı kalmayı ve amblemimizi bedeninizde taşımayı istiyor musunuz?”

Lilia soruyu düşünüyormuş gibi bakışlarını önüne dikti. Lanet olasıca soruyu *düşünüyor* muydu?

Ne yapıyordu?

Bunun alternatifi tatlı bir sonsuz uykuydu.

Bakışlarını tekrar onlara çevirdiğinde, kapalı kutunun ne diyeceğini bilemediğim için tepeden turnağa gerildim.

“Bursumun yenilenmesini istiyorum. Dört yıllık lisans eğitimim ve sonra yüksek lisans programı için. Çocukluk evimi istiyorum. Borçsuz bir şekilde.”

Seni cesur, ufak, baş belası.

Bir kez daha gülümsememek için kendimi zor tuttum ama yüz ifadem onunla ne kadar gurur duyduğumu anlatıyor olmalıydı.

“A-ayrıca, araştırmaya yapmış olduğum katkı doğrultusunda bu tür ricalarda bulunmayı kendime hak görüyorum. Katkım, toksinin etkisini sürdürülebilir hâle getirdi ve böylece başarısını garantiledi.” Lilia gergindi, elleri titriyordu ama cesareti göz kamaştırıcıydı.

“Bu iddiayı onaylıyor musunuz, Dr. Bramwell?” diye sordu Başkan Winthrop, dikkatimi tekrar ona vermemi sağlayarak.

“Onaylıyorum. Bu hafta sonuna kadar size *canlı deneklerden* elde edilen ilk sonuçları gösteren bir rapor sunacağım. Sizi temin ederim ki sonuçlardan çok memnun kalacaksınız.”

“O hâlde, Bayan Lilia Vespertine’in *büyük bir cesaretle* rica etmiş olduğu şartlarla Yedi Ekin Kargası Cemiyeti’nin bir üyesi olarak kabul edilmesini oylayalım.”

Oylama iki yöne de gidebilirdi. O güne kadar tek bir kadın üye olmuştu: Lilia’dan çok daha zengin ve acımasız bir kadındı.

Üyeler Lilia'ya rahatlıkla siktir olup gitmesini söyleyebilir, onu öldürebilir ve beni siyah kaya taşının keşfini ifşa etmeye zorlayabilirdi. Elbette, o noktada bana işkence etmeleri gerekirdi. Lilia'nın kılına bile dokunmaya cüret ederlerse onlara istediklerini vermezdim. Lilia'yla ölümden sonra kavuşacağımıza inanarak o bilgiyi mezara götürürdüm.

Yedi adamın her biri, pelerinlerindeki rozetleri çıkardı. Kalbim göğsümden fırlamak üzereymiş gibi resmen göğüskafesimi zorluyordu. O maskelerin arkasındaki bütün yüzleri biliyordum ve Winthrop'la başlamak üzere hepsini teker teker avlardım. O anda bir ölüm kararı çıkacak olursa, yüzdüğüm derileriyle ve kestiğim dilleriyle bir koleksiyon yapmaya başlardım.

Her biri teker teker rozetlerini önlerine koydu.

Hepsinin altın tarafı yukarı bakıyordu.

67. Bölüm

L I L I A

Hızgın demir, tiksindirici bir *cız* sesiyle derime yapışırken midem kalktı. Kor gibi bıçaklar etlerime saplanıyormuş gibi hissettim. Devryck elimi tutmuş, beni dikkatle izlerken kolum titremeye başladı.

Korkunç sıcaklık kemiklerime işlerken, tırnaklarımı avcuna batırarak acı içinde inledim.

Devryck beni dağlayan adama ölümcül bir bakış fırlattı ve sıcak demir derimden ayrıldığında, geride başımı döndürecek kadar yoğun bir acı hissi kaldı.

“Bana bak, Lilia. Bitti. Hepsi bitti.” Devryck o sırada kar beyazına dönüştüğünü tahmin ettiğim saçlarımı yüzümden geriye attı.

Karşımdaki adam gömleğimi düzelterip köprücük kemiğimin altında bıraktığı izi gizlerken, kusmamak için yutkundum.

“Bitti,” dedi maskeli adamlardan biri duygusuz bir ses tonuyla. “Yeminlerimizi ettiniz, amblemimiz bedeninize dağlandı ve artık Yedi Ekin Kargası Cemiyeti’nin bir üyesi oldunuz. Aramıza hoş geldiniz, Bayan Vespertine.”

Etrafımızdaki Kargalar alkış tutarken, burnumdan derin nefesler alıyor, bayılmamaya gayret ediyordum. Tüm bunların ne anlama geldiğini ya da tam olarak neyi kabul ettiğimi bilmiyordum ama üyeleri olmayı reddetmenin ölümle sonuçlanacağından

emindim. Maskeleriyle gizledikleri yüzlerini göremiyordum ama bu adamların şaka yapmadığı belliydi.

Devryck gözlerinde bir heyecan parıltısıyla beni ayağa kaldırdığında, ilk önce sallandım. Dizlerim titredi ve boğazıma safra yükseldiğini hissedince karo döşeli zemine kusmamak için güçlükle yutkundum. Maskeli adamlardan biri yanıma geldi, bana güzelce katlanmış olan maskemi ve pelerinimi verdi.

“Bayan Vespertine, size şifreyle korunan bir internet sitesine erişim verilecek,” dedi, Başkan Winthrop olduğunu öğrendiğim adam. “Orada faydalanabileceğiniz el kılavuzunu ve kaynakları bulabilirsiniz. Bu toplantı sona ermiştir.”

Odanın ön tarafındaki yedi adam kalkıp gitti.

Etraftaki maskeli kişiler de gitti.

Faydalanabileceğim kaynaklar mı?

Devryck elimi tuttu ve beni odadan çıkardı. Çıkışa doğru gittiğini düşündüğüm adamların peşinden gitmek yerine, beni koridorda diğer yöne çevirdi. İkimiz az önce çıktığımız odaya benzeyen karanlık bir odaya girdik ve sırtımı duvara yasladı.

“İyi misin?”

“Biraz canım yanıyor ama iyileşeceğinden eminim.”

“Hayır, yani birisi seni... *incitti* mi?”

“Caedmon’ın beni incitip incitmediğini mi soruyorsun? Hayır. Bir şey yapmadı. Kimse beni incitmedi.” Sert bir şekilde göğsünü dürtükledim. “Senin dışında. Bana yalan söyledin, Devryck. Her şeyi hayal ettiğimi söyledin!”

“Ah. Seni korumak için öyle yapmak zorundaydım ve bunun yanlış olduğunu biliyorum ama lanet olsun, Lilia. O herifleri tanımıyorsun. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun.” Öfkeyle kaşlarını çattı. “Seni incitmiş olsalardı kendimi çok tehlikeli bir yerde bulurdum.”

Az önce gördüklerimden ve kimliklerini özenle korumalarından, neden endişelendiğini anlıyordum. Dikkatlerini Devryck’ten uzaklaştırmak için gala gecesinde gördüğüm kuş adam kostümünü Dekan Langmore’a rapor ettiğimde bile ince bir çizgide yürüyordum. “Langmore da bir üye mi?”

“Evet. Belki biraz daha diplomatik olanlardan.”

“Faydalanabileceğim kaynaklar derken neyi kastettiler?”

“Bir üye olarak her şeye erişimin var. Bu cemiyet çok varlıklı ve çok güçlüdür, Lilia. Seni, araştırmanın vereceği sonuçları göz önüne alarak üyeliğe kabul ettiklerini düşünüyorum.”

Yani, bir yalan karşılığında bana dünyayı sunuyorlardı. “Ama yanılıyorsun. Araştırma bana ait değil. Ben sadece bir lisans öğrencisiyim.”

“Ve laboratuvarımda çok önemli bir role sahipsin.”

Bakışlarım gömleğine kaydı ve yakasındaki kan lekesini fark ettim. “Sana ne oldu?” Ceketini arkaya sıyırdığımda, kesinlikle kan olduğundan emin olduğum daha büyük bir leke gördüm. Devryck inledi.

“Vuruldum. Sanırım, baban ona hazırladığım solucan kokteylinden pek hoşlanmadı.”

“Vuruldun mu?” Panik içinde gömleğinin düğmelerini açmaya ve yarasını görmeye çalıştım.

Bileklerimi sıkıca tutup ellerimi öptü. “Bir şey yok. İyiyim. Canım çok yanıyor ama ölmeyeceğim.”

Yarasına bakmaktan vazgeçtim ama bakışlarımı omzuna yayılmış olan kan lekesinden ayıramadım. Odadaki diğer üyeler bunu fark etmemişti. “Lippincott’ı test deneyeği olarak mı kullanacaktın?”

“Onu hemen öldürüp harcamak istemedim.”

“Sen hasta bir adamsın, Doktor Ölüm.” Omzuna değmemeye çalışarak boynuna sarıldım ve onu öpmek için kendime çektim. “Gerçekten de çılgının tekisin.”

“Öyleyim. Birkaç dakika önce o odadaki herkesi öldürmüş olabilecek kadar çılgınım. Lippincott’ı, Gilchrist’ı... Sana parmağını sürmüş olsaydı, kendi erkek kardeşimi de öldürebilirdim.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Lippincott ya da Gilchrist’tan daha değerli olduğumu tahmin ediyordum ama ikizini öldürebileceğini hiç düşünmemiştim.

“Artık seni sahiplendim, Lilia. Tanrı yardımcın olsun.”

“Tanrı’nın yardımı olmadan da idare ettim,” dedim dudaklarına bir öpücük kondurarak. “Senden tek bir ricam var. Bu gece Angelo’nun olmadığı bir yerde kalabilir miyiz?”

“Geceyi laboratuvardaki ofisimde geçiririz. Angelo’yla yarın ilgilenirim. İstersen evden özel eşyalarını alabilirim.”

Annem ve Bee’yle çekilmiş olan fotoğraflarımı ve annemin resimlerini almam gerekiyordu. Elbette, bir de temiz iç çamaşırlarımı. “Teşekkürler ama kolun o hâldeyken araba kullanabileceksen tabii. Ya da anahtarları bana verebilirsin.”

“Ben iyiyim.”

Arabaya gittik, kapıya yaklaşırken mermi delikleriyle kaplı arka kapıyı ve tuzla buz olmuş arka camı fark ettim. Omzuna ve mermi deliklerine tekrar bakınca, midem bulanmaya başladı. “Nasıl oldu da sadece omzundan yaralandın?”

“Beni öldürme niyetiyle ateş ettiklerini sanmıyorum,” dedi hasar almamış olan ön yolcu kapısını açarken. Koltuğa oturdum ve kızgın demirin geride bıraktığı acıyı hissetmemeye çalıştım. Devryck yeraltı otoparkından çıkıp sahil yolunda Bramwell Malikânesi’ne doğru ilerlemeye başladı.

Oraya vardığımızda, yorgunluktan gözlerim kapanmak üzereydi. Devryck arabayı yuvarlak park alanında durdurduğunda, malikâne karanlık ve tekinsiz gözüküyordu.

“Burada bekle,” dedi vitesi çekerek. “Hemen dönerim.”

“Emin misin? Ben de gelebilirim.”

“Ben hallederim. Bir dakikaya dönerim.”

Başımı sallayıp uyumaya hazır bir şekilde koltuğa kıvrıldım. Devryck alnıma bir öpücük kondurup gitti.

68. Bölüm

DEVRYCK

Terk edilmiş eski malikâneye girip Lilia'nın son iki gecedir uyuduğu üst kattaki odaya gittim. Telefonunu ve valizini aldıktan sonra antreye inerken, duvarda asılı olan benim, babamın ve Caedmon'ın tablosunun önünde durdum. O tablonun yapıldığı günü hatırlıyordum. Caedmon ve ben, okulda öptüğüm bir kızla ilgili tartışmıştık. Caedmon ondan çok hoşlanıyordu. Portrede benim yüzümde bilmiş bir ifade vardı ama Caedmon içindeki müthiş öfkeyi tutmaya çalışıyormuş gibiydi. On gün sonra, yani on yedinci yaş günümüzden bir hafta sonra, onu o dolaptan sürükleyerek çıkarmışlardı ve Caedmon'ı bir daha görmemiştim.

Ama o hayattaydı.

Sabah ilk iş, onu aramaya başlayacaktım.

Lilia'nın valizini merdivenlerden antreye indirdim ve tam kapı koluna uzanmak üzereyken, ensemin karıncalandığını hissettim. Arkama döndüğümde, gölgelerin arasına gizlenmiş bir siluet gördüm.

“Caed?” dedim. Gözlerimi kısarak karanlık evde onu görmeye çalıştım.

Karaltı öne adım atıp pencerelerden sızan cılız ay ışığına çıktı ve tahminimde yanılmadığımı gördüm.

Kalbime saplanan keskin bir sızı beni nefessiz bıraktı. Kaslarım kilitlenmiş bir hâlde Lilia'nın valizini yere düşürdüm.

Lanet olsun.

Oydu.

O evden hiç kaçırılmamış gibi koridorda duruyordu.

On altı yıl öncesine ışınlanmış gibiydim çünkü o hiç değişmemişti. Belki biraz yaşlanmıştı ama bunun dışında, karşımda hatırladığım ikiz kardeşim duruyordu. Ruhumun yarısı, aynadaki karanlık bir yansıma gibi bana bakıyordu.

Yıllarca her gece onu düşünerek dua ettiğim kardeşim.

“Merhaba, Devryck,” dedi sert ifadesine uyan buz gibi bir sesle.

Kaslarımın etrafını saran şok dalgaları, beni olduğum yere mıhladı.

Hayattaydı. Kardeşim yaşıyordu.

Gerçekten de yaşıyordu.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldarken, afallamış bir hâlde ona bakıyor, içimden bu ânın istatistiksel olasılığını hesaplama-ya çalışıyordum. “Hiç değişmemişsin,” diyebilirdim sadece. Ses tellerim bile donmuş gibiydi.

Alaycı bir gülümsemeyle bakışlarını önüne indirip eliyle oynadı. “Yok, aslında çok değiştim.” Benimkilerin aynısı olan gözleriyle beni süzdü. “Gördüğüm kadarıyla sen de değişmişsin. Bir cesede dokunmaya bile cesaret edemeyen o çocuk değilsin artık.”

“O zamandan beri huzuru, ölümde buldum.”

“Ben de öyle.” Sözleri basitti ama acı yüklüydü. İstirap doluydu. Ne gibi bir işkence çektiğini hayal bile edemiyordum.

“Öldüğünü sanıyordum. Bir video yollanmıştı, seni ya...” Sözcükler dilime dolandı ve o anıyı aklımdan atabilmek için başımı iki yana salladım. “Bize sana ait olduğunu söyledikleri küller yolladılar.”

“Angelo hep böyle dramatik şeyler yapardı zaten.”

“Hepsi numara mıydı?”

“Hayır, gerçekti.” Pantolonunun paçasını kaldırdığında, baldırının korkunç yara izleriyle kaplı olduğunu gördüm. “Dediğim gibi dramatik şeyler yapardı.”

“Neredeydin?” Aklımdan sonsuz bir soru dizisi geçiyordu. Onu soru yağmuruna tutarken kendimi Lilia gibi hissettim.

Dudaklarını tiksintiyle büktüğünde, yanıtı duymak istemeyeceğimi düşündüğünü anladım ve içimdeki öfke daha da alevlendi. “Kendine güzel bir hayat kurmuşsun,” dedi sorumu duymazdan gelerek. Sert ses tonu, bana hayatlarımızın ne kadar farklı geliştiğini düşünerek her gün ne kadar büyük bir kin hissettiğini anlattı. Acı ve memnuniyet gibi çarpıcı bir karşıtlık. Ölüm ve yaşam.

“Neden bana gelmedin?” diye sordum, aynı şekilde onu duymazdan gelerek. “Neden saklandın?”

“Bir *Ekin Kargası*’yla hiçbir işim olmasın istedim.” Bunu ağzında acı bir tat kalmış gibi söylerken, gözleri öfkeyle parıldadı. “Sen de onlardan birisin. *Onun* gibisin.”

Babamızdan mı, Lippincott’tan mı söz ediyordu, anlamadım. Dişlerini gıcırdatıp yumruğunu sıktı. “Kendini güç için sattın.”

“Böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?” Suçlaması bu sefer benim öfkelenmeme neden oldu. Yıllardır hayalini kurduğum kavuşma bu değildi. “Ölmek üzereydim! Unuttun mu?”

İrkildi, başını esnetmek istiyormuş gibi çevirdi ve ensesini ovuşturdu. Bu tepkisi beni şaşırttı. “Bana yaptıkları şeyleri sana yapsalardı, asla hayatta kalamazdın.” Sözlerinin, insanın tüylerini ürperten bir yanı vardı. Gözlerimin önünde kısa devre yapıyormuş gibi yine irkildi. Bu basit sözleri, kalbime bir hançer gibi saplandı. “Sen bir hiçsin. Zengin sersem tekisin, başka bir şey değil.” Elini belindeki kılıfa götürdü.

Sinirle, neşesiz bir kahkaha attım. “Bunca zamandır öldüğünü düşünmeme neden oldun ama *bana* mı sersem diyorsun? Bravo. Babam öfkesini kimden çıkardı sanıyorsun? Senin kaçırılmandan sonraki yıllarda kimi suçladığını sanıyorsun, ha?”

Caedmon benim birebir kopyam gibi, hiç değişmemiş gibi gözüküyor olabilirdi ama karşımda duran adam, hatırladığım ve sevdiğim kardeşim değildi. Nasıl bir acı çektiğini bilmiyordum ama onu soğuk, duygusuz bir insana dönüştürmüştü.

“Demek Lippincott’la dost oldun. Hatta kızını becerecek kadar ileri gittin. Onu bu şekilde mi affediyorsun?” Dudaklarında tekinsiz bir gülüşmeme belirdi. “Belki onu ben de becermeliydim.”

Öfke içimde patladı ve iki yanımda yumruklarımı sıktım ama kendime hâkim olabilmek için büyük bir gayret sarf ettim.

Öfkelendiğimi hissetmiş gibi başını yana eğdi ve gülümse-di. “Ah, galiba zayıf bir noktayı yakaladım, kardeşim.” Öfkesine anlam veremedim. Ağzını burnunu dağıtmamak için kendimi zor tutarken, benimle alay etmesi beni şaşırttı. “Onu uykusunda izlediğimi söyledi mi sana? Senmişim gibi davranarak onu rahatlıkla yatağa atabilirdim.”

“Ben de ona dokunduğün için seni kendi ellerimle öldürür-düm.”

Yüzünde farklı bir ifade belirip silindi ve yine irkildi. “Ne de-din?” Ses tonu, bana az önceki lafımı tekrarlamam için meydan okuyordu.

Sırf ne yapacağını görmek için bunu yapmak istedim ama bir şey bana, onun bunu beklediğini söyledi. Sözleri beni fena hâlde kıskırtmasına rağmen onunla kavga etmek istemiyordum. “Sana ne yaptılar, Caed?”

Birden, kendisini kaybetti. Kırmızı gören bir boğa gibi doğ-ruca üstüme hücum etti ve hissettiğim acının şoku dönerek kolumdan boynuma yayıldı. Beni yere devirdiğinde, omurga-ma bir şok dalgası saplandı. Gözbebekleri irileşmiş, kuduz bir hayvan gibi soluyarak hızla üstüme çıktı. Gözlerini kör eden bir öfkeyle yumruğunu yüzüme geçirdi, başımın yana savrulmasına neden oldu. Kolunu bir yumruk daha atmak için geri çeker-ken, daha sağlam olan elimi yumruk yapıp böğrüne indirdim ve mide bulandırıcı bir ses çıktığını duydum. Yumruğun etkisiyle sersemlemesinden fırsat bularak, yana kaçtım ve çenesine bir yumruk daha indirecek kadar ona döndüm.

Birbirimize vurarak, hırslayarak yerde yuvarlanırken, üstünlük bana geçti ve onu altıma almayı başardım. Şakağına iki hızlı yum-ruk indirdim. Bir yumruk daha yediğinde, burnundan kan fış-kırdı. Yumruk yemek hoşuna gidiyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

Yüzünün diğer tarafına bir yumruk daha yediğinde, bundan keyif alıyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Derdin ne senin?” yumruğumu tekrar geriye attım ama ka-burgalarımın inen sert bir darbe nefesimi kesti.

Yaralı omzuma sert bir yumruk daha attığında, gözlerimin önünde uçuşan benekleri yok etmek için silkelendim. Dikkatimin bir anlığına dağılması, Caedmon'ın tekrar üstüme çıkıp beni sırtüstü yere itmesine neden odu. İki hızlı hamleyle bıçağını boğazıma dayadı ve hareketsiz kaldım.

Bıçağın jilet gibi ince olan tarafı kirli sakalıma sürtündü ve hafif bir sıyrık açtığı yerde yanmaya başladı. Adrenalin etkisiyle titrerken ona, düşmanca ve nefretle parıldayan gözlerine baktım. Beni öldüreceğinden emindim. "Yenilmez," diye mırıldandım güçlkle. Çenemi kaldırıp ona boğazımı sunarken, gözlerimin kenarları yanmaya başladı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı, zihninde bir duygu karmaşası yaşıyormuş gibi yüzündeki kaslar seğirdi.

"Yenilmez," dedim yine. Gözlerini sımsıkı yumdu ve başını iki yana salladı.

"Hayır," diye öfkeyle kükredi.

"Yap artık. Öldür beni." Zihnine çöken pusu dağıtmaya çalışarak onu kışkırtmaya devam ettim. "Seni o dolaptan sürükleyerek çıkardıklarında, dünyam başıma yıkıldı. O zamandan beri ölü gibi yaşıyorum."

"Kes sesini! Kes sesini!" Üzerimden kalkıp başının içinde bir şey sarsılıyormuş gibi şakaklarını tuttu. Onun düşünceleri ve benim sözlerim arasında bir savaş çıkmıştı. "Kes sesini!"

Çözölmeye başlamıştı.

Gözlerimin önünde onun çözölüşünü izlerken, yüzeye çıkmaya çalışan duygularımla mücadele ettim. Onlarca yıl süren acı, kafa karışıklığı ve öfke. Zihnimin sessiz dehlizlerine tıktığım, kalbimi acımasız kılan bir öfke. "Sen benim koruyucumdun. Tüm dünyamdın." Sesimin titrediğini fark edip hafifçe öksürdüm.

Apar topar geriye kaçıp arkamızdaki duvara doğru gitti ve bıçağının sivri ucunu şakağına dayayıp anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

Öfkeyle kükredi, şakaklarına daha sert bir şekilde vurmaya başladı. "Kes sesini!"

Koluna uzanmak istedim ama hemen geriye kaçtı.

“Sakın bana dokunma!” Bıçağı bana doğrulttuğunda, gözlerinin dolduğunu gördüm. “Ben bir gölgeyim. Bir hayaletim. Bir hiçim. Bir gölgeyim. Bir hayaletim. Bir hiçim,” diye fısıldadı tekrar tekrar.

“Sen ne bir hayaletsin ne de bir gölgesin. Sen benim kardeşimsin.” Keskin bıçakla aramda biraz mesafe bırakmaya dikkat ederek ona azıcık yaklaştım. “Benim, Caed.”

Bana doğrulttuğu bıçak titremeye başladı. Anılar gözlerinin önünden yetişemeyeceği bir hızda geçiyormuş gibi gözleri fıldır fıldır döndü. Yüzü gevşedi ve kaşlarını kaldırdı. Çenesi titrer hâlde bıçağı indirdi ve yere düşen silahının metalik sesine karışan acı dolu bir inleme sesi çıkardı.

Elleriyle kulaklarını kapatarak, yine tekrar tekrar o sözleri fısıldadı.

Öne atılıp ona bir anda sıkıca sarıldım. Beni uzaklaştırmaya çalışarak göğsüme sert bir darbe indirdi. Omzum alev almış gibi hissettim ama onu bırakmadım. Ben var gücümle ona sarılırken, köşeye sıkışmış bir köpek gibi hırladı, kükredi, beni iterek ve tırmıklayarak kaçmaya çalıştı. Parmaklarını etlerime geçirdiğinde, içimi yakan bir acı hissettim ama ikimizin de kasları kilitlendi ve titremeye başladık: İki zıt güç berabere kalmıştı.

Nihayet, pes etti.

Acı dolu bir sesle kollarımı tuttu. “Kahretsin! Kahretsin!”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

En sonunda, direnmeyi bıraktı.

Ona sarılırken ve göğsünden yükselen ısırap dolu sesleri dinlerken, ağlamamak için kendimi zor tuttum. Yaşadığı şeyler, tıpkı kurbanlarıma yerleşen parazitler gibi zihnini yerle bir etmişti. Beni düşmanı olarak görmesi için beyninin yıkandığı belliydi. Çektiği sıkıntılardan benim sorumlu olduğuma inandırılmıştı. Kardeşimi kaçırان kişi, onu bir hayvana dönüştürmüştü. Soğuk ve duygusuz bir makineden farksızdı.

Tekrar sessizleşti ve titrek nefesini dışarı vererek ellerini kollarımdan çektiğinde onu bıraktım.

Yana, duvara doğru sendeledim.

Birkaç dakika konuşmadan soluklanmaya çalıştık. Onun nasıl bu hâle geldiğini merak ettim.

Elinin tersiyle burnundan akan kanları silip üstdudağına bulaştırdı.

Yanımdaki konsol masasının üstündeki çarşafı alıp ona uzattım. Diğer ucuyla da tekrar kanamaya başlayan omzumu sildim.

“Vuruldu mu?” diye sordu. Çarşafın kenarıyla dudağına bulaşan kanları sildi.

“Lippincott.”

“Tetiği çeken parmağı, ofisinin duvarında kulaklarının yanında asılı.” Dizini karnına çekip dirseğini yasladı. “Bir kere sinde başıma bir silah dayamıştı. Bana kulaklarımın arasına bir mermi sıkacağını söylemişti.”

“Başından neler geçtiğini anlat bana.”

Yine irkilerek başını ovuşturdu. “O gün yanımdayken olanların büyük bir kısmını hatırlamıyorum. Bazen gözümün önüne sahneler geliyor. Bir filmin farklı sahneleri gibi.”

“Birisi seni tutsak aldı. Kimdi o?”

“Angelo beni terk edilmiş bir binaya götürüp zincire vurdu.” Anılara dalmış gibi dalgın dalgın konuşuyordu. “Lippincott geldi. Babamızın anlaşma yapmayı reddettiğini söyledi. Angelo’ya benden kurtulmasını söyledi.”

Caedmon’ın ne kadar derin bir ihanet hissine kapıldığını hayal etmeye çalıştım. Hissettiği çaresizliği. “Parazitlerin onu ağır ağır öldürmesine izin vermeliydin.”

Hayır anlamında başını salladı. “Yaşamalarını göze alamazdım. Hepsini öldürmeye yemin ettim.” Bıçağını çevirdi, sivri ucunu avucuna dayayıp biraz oynattığında, avucundaki yara izlerini fark ettim. Bütün avucu çiziklerle doluydu.

“Angelo’nun seni bırakmış olması imkânsız. Sonra ne oldu?”

“Beni Massachusetts’ta yaşayan zengin bir herife sattı.” O güne geri gitmiş gibi boş bir ifadeyle bana baktı. “Adam sadist bir grubun üyesiydi. Ekin Kargaları gibi varlıklı ve güçlü üyeleri olan bir grup. Ama onlar akademisyen değildi. İnsanlara işkence etmeyi oyun hâline getirmişlerdi.”

Daha fazlasını sormaya çekinerek ensemi ovuşturdum. Ama bilmem gerekiyordu. Ne acılar çektiğini öğrenmeliydim. Bunu kendim yaşamak zorunda kalsam bile. “Sana işkence ettiler.”

“Esas o adam işkence etti. Ama kolay kolay pes etmedim. Oradan kurtulacağıma dair çılgınca bir fikre kapılmıştım. Kaça-
cağıma inanıyordum.” Alaycı bir sesle güldü ve bıçakla oynamaya devam ederken avucunu kanattı. “Bunu bir meydan okuma olarak gördü.”

“Beynini yıkadı.”

Alnını koluna yasladı, yanıt vermeden önce biraz toparlanması gerekiyormuş gibi içine derin bir nefes çekti. İçimdeki bir ses, anlatacağı kısma geldiğinde onun nasıl o hâle dönüştüğünü anlayacağımı fısıldadı. Hayatındaki her şeyin değiştiği bir dönemi anlatacaktı. “Bir ikizim olduğunu öğrendi,” dedi başını kaldırarak. “İlk önce bana seni bulacağını ve o sadist heriflere satacağını söyledi. Bunun beni etkilemediğini görünce, bana sürekli yalan söylemeye başladı. Ama bunu bir anda yapmadı. Adım adım yaptı.” Ensesini hızlı hızlı ovuşturup içine burnundan derin bir nefes çekti. İrkildi, âdeta içindeki görünmez bir güçle savaşıyormuş gibi homurdandı. “Bazen günlerce bana sadece bu yalanları anlatırdı. Sayıklamaya, hayaller görmeye başladım. Senin Lippincott’la birlik olduğunu söyleyerek, rüyalarımı da ele geçirdi. Bunlardan daha kötü şeyler de yaptı.” Sesi çatladı ve başını iki yana salladı. “O korkunç şeyleri düşünemiyorum bile.”

Bir yanımdan ihanetten daha kötü ne olabileceğini öğrenmek istiyordu ama diğer yanımdan bu konuyu üstelememem gerektiğini biliyordu. Lanet olsun. Beni öldürmek istemesine şaşmamam gerekirdi. Yıllardır onun arkasından iş çevirdiğimi düşünmüş olmalıydı.

“Nihayet kaçma fikrinden vazgeçtiğimde, beni *ödüllendirme*-ye başladı.” Sesinden tiksinti akıyordu. “Lanet olasıca bir köpek gibi. Yavaş yavaş ona bağlanmamı sağladı. Onlara. Çok geçmeden, kim olduğumu unuttum. İşte, o zaman bana cinayet işletmeye başladı. Onun koruyucusu, bekçi köpeği oldum.”

Bana verilen raporu, yani Massachusetts’ta bir iş adamını öldürdüğü anlatılan raporu hatırladım. “Onu öldürdün mü?”

Yüzündeki tiksinti ifadesi silinip kendinden emin bir gülümsemeye dönüştü. “Ona yaptıklarımın yanında onu öldürmek kulağa merhamet göstermek gibi geliyor.”

“Neden şimdi? Neden bunca yıl sonra?”

“Birkaç hafta önce, onunla bir toplantıya katıldım. Büyük bir ecza şirketinin CEO’suydu. Schadenfreude’nin üyelerinden biriydi.”

Schadenfreude. Bu sözcüğün, başka birinin çektiği acıdan keyif almak anlamına geldiğini biliyordum. Sözünü ettiği cemiye-tin ismi olmalıydı.

“Lippincott’la çığır açacak bir tedavinin araştırmasını satın almakla ilgili olarak görüştü.”

Lanet olsun. Bu, Ekin Kargaları’nın bir süre önce duyumu-nu aldığı sinsi anlaşılmıyordu. O kurnaz herif, bunca zamandır bu işin arkasında olmasına rağmen Darrows’u kurban durumuna düşürmüştü.

Caedmon dalgın dalgın başını iki yana salladı. “O ismi duyduğum anda, içimde bir şey koptu.” İleri geri başını ovuşturdu. “İçime yerleşti ve bir türlü unutamadım. Beni kaçıran pislikle-ri ve Angelo’yu hatırladım. Gözlerimi kör eden öfke yüzünden başka bir şey düşünemez hâle eldim. On yedi yaşımdan beri ilk kez hepsini öldürmek istedim.”

“Lippincott’a yaklaşmak için benmişim gibi davrandın.”

“O hücrede Barletta’yı bulduğumda, ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Sonra Angelo’yu getirdin ve Noel sabahına uyanmışım gibi hissettim.”

“Beni öldürmeyi de planlıyordun,” dedim cesaretimi toplayarak.

Dudaklarını büküp titreyerek bakışlarını önüne çevirdi. “Ne yapardım bilmiyorum. Beni korkutan şey bu.”

“Ya şimdi?”

“Bu planı, zihnimdeki tuvalete atıp sifonu çekmeye çalışıyorum, o yüzden konuyu değiştirelim, tamam mı?”

Bunu duyunca bir kahkaha attım. Gülmeye başladım. Çok geçmeden kahkahalara boğuldum ve Caedmon’a baktığımda onun da güldüğünü gördüm. İsterik bir kahkaha atarken, adını

koyamadığım bir şeyi içimden söküp atıyordum. Garip ama güzel bir histi bu. Arındığımı hissettim. Kolumla gözyaşlarımı silene kadar güldüm, sonra yine sakinleştim.

İkimiz de düşüncelere daldık.

“Çocukluğumuzda babamın seni o dolaba kilitlediği zamanları hatırlıyor musun? Seninle konuşan sesler duyardın,” dedi. Sesi daha sakindi ve giderek kardeşim gibi konuşmaya başlamıştı.

“Evet.”

“Sesler sana ne söylüyorlardı?”

Dizimi kendime çekip dirseğimi yasladım. “Kaçmamı söylediler. Babamızdan mümkün olduğunca uzağa kaçmamı.”

“Ama kaçmadın. Kaldın ve sana attığı her yumruğa dayandın.” Burnunu çekip başparmağıyla kendisini işaret etti. “Beni o küflü, buz gibi hücreye attıklarında, ben de bir ses duydum.”

“O ses sana ne dedi?”

“Hayatta kalmamı ve hepsini öldürmemi. Ama ölü birisinin sesi değildi. Senin sesini duydum.”

Kaşlarımı çattım, boğazımı tıkayan yumruyu yutkunararak gidermeye çalıştım.

“Seni, kendi kardeşimi öldüremezdim.” Güçlkle yutkundu, ayağa kalkıp bıçağını kılıfına soktuğunu görünce ben de kalktım.

“Peki, şimdi ne olacak?” dedim. Mermi yarasının etrafındaki zonklayan kasları ovuşturdum. “Dracadia’da kalmayı planlıyorsun musun?”

Yorgun gözlerinde intikamını almış ve daha sonra neler olacağını düşünmemiş bir insan gibi boş bir ifade vardı. “Burası, bu hayat, bunlar bana göre değil. Asla bunu istemedim.”

Bu kasvetli sözler kalbimi sıkıştırdı, güçlkle nefes alabildim.

“O hâlde, buradan gidiyorsun.”

“Evet.”

Beni sil baştan paramparça etmeye hazırlanan acıyı hissetmemek için bakışlarımı önüme çevirdim. “Nereye gideceksin?”

“Bilmiyorum. Uzaklara.”

Bunu kabullenemeyeceğimi hissederek başımı inatla iki yana salladım. “Gidemezsin. Artık hayatta olduğunu biliyorum ve...”

“Çözmem gereken şeyler var, Dev. İçimdeki karmaşadan kurtulmam gerek.”

“Param var. Hem de çok. Sana bir hesap açabilirim.”

“Parana ihtiyacım yok. Yeniden yaşamak için bir neden bulmalıyım.”

Bakışlarımı yere çevirerek ellerimi ovuşturdum ve titrek nefesimi dışarı verdim. Düzelebilmesi için benden uzaklaşmaya ihtiyaç duyması beni huzursuz etmişti. O yolculuğun sonunda neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Orada ne bulacağını. Ölü olmasının daha iyi olacağını düşünmemesine yetecek kadarını bulacağını umut ettim ama bunun nasıl bir acı olduğunu biliyordum. Ben de bir zamanlar o ipe tutunmuştum ve parmaklarımdan gevşediğini hissetmiştim. “Zamana ihtiyacın varsa git. Ama Tanrı aşkına, Caed, hayat sana fazla ağır gelmeye başlarsa yanıma geleceğine söz ver. Çünkü...” Kaşlarımı çatıp gözlerimi hızlı hızlı kırıştırdım. “Seni tekrar kaybetmeyeceğim.”

Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra başının arkasını kaşıdı ve kapıya doğru yürümeye başladı ama yanımda durdu. Tereddütlü bir tavırla bana elini uzattı.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim ve elini tuttuğum anda onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Gözlerimin önünden bir anı geçti: *Babam başıma sert bir darbe indirdikten sonra kanlar içinde yerde yatıyordum ve Caedmon bana sımsıkı sarılmış, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.*

Yenilmez.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Kalırsan yemin ederim ki bu sefer seni koruyacağım.”

Bana bir kez daha sımsıkı sarıldı. “Seni yalanlarına inandırmasına izin verdin, kardeşim. Sen asla zayıf değildin. Benim için değildin.”

Ensesini sıkıca kavradığımda, onu bırakmak istemedim.

Kapının açıldığını duyunca, başımı kaldırdım ve Lilia’nın orada durduğunu, afallamış bir hâlde ikimize baktığını gördüm.

“Tanrım. Özür dilerim. Ben... Sen geç kalınca endişelendim.”

“Ben de tam gidiyordum.” Caedmon beni bıraktı ve kararlı adımlarla Lilia’ya yaklaşıp yanında durdu. “Hayatımda

tanıdığım en ateşli minik tilkisin,” dedi. Başını başına yaklaştırdı ve Lilia’nın kulağına duyamadığım bir şey fısıldadı.

Lilia gülümseyerek bakışlarını önüne eğdi, tamam anlamında başını salladı.

Caed onun yanağına minik bir öpücük kondurup tekrar bana baktı. Sırf beni kızdırmak için Lilia’ya iltifat etmiş olabilirdi ama dudaklarının yanağına değdiğini görünce kaslarımın gerildiğini hissettim. “Başkan Winthrop’a saygılarımı ilet.” Ses tonu tehditkârdı. “Bana karşılık vermeyi aklından bile geçirirse, buraya geri dönmek için bir nedenim olur.”

“Bence o utanç verici olaydan sonra hâlâ kendisine gelmeye çalışıyordur,” dedim. Lilia yanıma gelip elimi tuttu. “Kendine dikkat et. Arada sırada hayatta olduğuna dair bir kanıt yolla. Caed... Bana ihtiyacın olursa, burada olduğumu bil.”

Kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi.

Kapı bir klik sesiyle kapandı ve Caed gitti.

“İyi misin?” dedi Lilia elimi sıkarak.

“İyi olacağım.” Elini dudaklarıma götürüp parmaklarını öptüm. “Sana ne dedi?”

“Sadece bu yara izi için üzülmemeye değmeyeceği kadar güzel olduğumu söyledi. Bir de senden başka kimsesi olmadığı için sana iyi bakmamı söyledi.”

Kaşlarımı çattım ve alnına bir öpücük kondurdum. “Haklı. Bunun için üzülmene değmeyecek kadar güzelsin.”

“Sence onu tekrar göreceksin?”

“Bilmiyorum.”

69. Bölüm

LILIA

Yedi hafta sonra

Deney tüpünü havaya kaldırıp içindeki homojen mor sıvı ve siyah benek karışımına hayranlıkla baktım. Toksin stabil hâle geldiği için Devryck laboratuvarın her yanına ışıktandırma tak-
tırabilmişti çünkü bunun, incelemeye başladığımız parazitten etkilenmeyen güveleri rahatsız etmediğini görmüştük: Bunlar, Andrea Kepling'in donmuş örneğinden aldığı arıtılmış toksinin sentetik bir versiyonu verilmiş güvelerdi. Kadının otopsisinden kurtardığı toksinin hâlâ kullanılabilir durumda olduğunu fark etmiştik. Yani artık kimseyi öldürmesine gerek yoktu. Devryck, o toksinin küçük bir dozunu üretmeyi başarmıştı. Ardından hedefi, maddeyi çoğaltmak, canlı örneklerde değiştirmek ve önümüzdeki haftalarda fareler üzerinde denemektir.

“Çok güzel,” diye fısıldayarak ona döndüm. “Buna ne isim vermeyi düşünüyorsun?”

“Lilia'nın Cevheri uygun olur diye düşündüm.” Devryck yana adım attı ve dikkat çekmek için kanatlarını sinir bozucu bir şekilde cama vurması yüzünden Hibris ismini verdiğim güveye dozu enjekte etti.

Laboratuvarda bir sürü konak ve içlerinde farklı test grupları vardı; hepsine isim vermiştim. Bir zamanlar felç olan ve büyük

bir ihtimalle kafeslerden kurtulup uçmak için can atan bu güveleri aylarca gözlemlemiştik.

“Bilemiyorum.” Tüpü dikkatle diğer tüplerin olduğu tepsiye koydum. “Benim ismimi vermek bana doğru gelmiyor. Bram-Lil’e ne dersin?”

“Olmaz.”

“Tamam, o zaman LiliBram? Aaa! DevLil’e ne dersin? İbli-simsi bir tınısı var.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Bramwell, kanatlarını çırpıp güveyi tekrar kafesine koyarken.

Sahte bir şekilde ofladım. “Peki. Benim ismimi vermek istiyorsan, sana izin veriyorum.” Deney tüplerinden birini daha aldım, santrifüj işleminden sonra ters giden bir şey var mı diye içindeki sıvıyı inceledim. “Sence annemin değiştirilen aşılardan yüzünden hastalanmamasının nedeni siyah kaya taşı mı?”

“Bana anlattığın süreyi ve Francesca’nın, annenin eczaneden aldığı siyah kaya çayını sevdiğini söylediğini göz önüne alırsak, evet. Bence enfeksiyonu önleyecek kadar dirençli olmasını sağlamış.”

“Ama Lippincott’ın ona yeniden parazit bulaştırmasını önleyecek kadar değil.”

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Ne yazık ki öyle. Bu süre içinde, sürekli içilmediği takdirde çayın etkilerinin yok olduğunu öğrendim.”

Aramıza çöken kısa sessizlikte çaresizlik hissine kapıldığımı hissettim ve hemen konuyu değiştirdim. Annemle ilgili sohbetlerin yüzeysel kalması gerekiyordu. Biraz daha derine inince, beni dehşete düşüren o karanlık yere çekiliyordum. Geçmişimin sonsuza dek zihnimin köşesinde yaşayacak olan gölgelerinin olduğu yere. Hâlâ zaman zaman onunla ilgili kâbuslar ve halüsinasyonlar görüyordum ama zamanla görüntüsü bambaşka bir şeye dönüşmüştü: korkularımın kökleri Angelo’nun görüntüsüne, kokusuna ve sesine bürünmüştü. “Yakında klinik deneylere başlayacağına inanamıyorum,” dedim başka bir konuya atlayarak.

“Neyse ki daha birkaç ay var.” Şırıngayı kesici atıklar kabına attı ve eldivenlerini çıkarıp yandaki musluk haznesinde ellerini

yıkadı. “Deneylerden önce oluşturmamız gereken kocaman bir ekip ve üzerinden geçmemiz gereken ayrıntılar var.”

“Detaylar hallolur. Her şey harika olacak. Voneric hastalığını tedavi eden doktor olarak anılacaksın. Kim bilir başka nelere çare bulacaksın. Elimizde muazzam bir potansiyel var.”

“Hemen heyecanlanmayalım.”

Belki önceki başarısızlıkları üstünde yük oluşturunuyordu ama adam sükunetini koruyordu. Birkaç hafta önce sentetik dozlardan birini kendisine uygulamıştı ve siyah kaya çayından nefret etmesine rağmen her gece içmişti. O zamandan beri bir kere bile nöbet geçirmemişti. Vücuduna kramp bile girmemişti.

Casteyonu toksini stabilize etmede ne kadar başarılı olduğunu düşündükçe yerimde duramıyordum. Ama doğanın bir denge hissi sunması mantıklıydı. Tek sorun, casteyonu tehlikeli sualtı mağaralarından çıkarmaktı. Ekin Kargaları bunun örneklerini toplaması için kurulacak olan ekibe maddi destek sağlamayı kabul etmişti ama Şeytan Tüneği’ndeki derin okyanus akıntıları bu işi hâlâ tehlikeli kılıyordu.

Bir Ekin Kargası olduğumdan beri kütüphanedeki daha hassas metinlere erişim hakkım olmuştu ve siyah kayanın eskiden beri Cu’unotchke kabilesi tarafından kullanıldığını öğrenmiştim. Dişlerinde, içtikleri suda. Siyah çayı ilk onlar yapmaya başlamış ve bu bilgi nesilden nesile geçmişti. Ne yazık ki Dr. Stirling tarafından kötü yaratıklar olarak damgalanmışlardı; onları kaçırıp ruhlarındaki kötülükleri yok etmek için onlara stirlic asidini test ettiği vahşi hayvanlar gibi davranmıştı.

Sonuç olarak, Stirling’e ve Adderly’ye saldıranlar Cu’unotchke kabilesi değil kilit altında tutulan ve işkence gören hastalardı. Siyah solucanları ya da o zamanki adıyla şeytanın yılanlarını kappan hastalardı. Hepsi çıldırmıştı. Her yeri yağmalamış, insanlara tecavüz etmişlerdi. Adderly onları durdurmaya çalıştığında onu ve adamlarını, tüm adayı yakmışlar, denize girerek intihar etmişlerdi; yüzlerce ceset sonradan Kemik Körfezi ismini alan kıyılara vurmuştu.

“Bu arada, gelecek dönemde İleri Seviye Biyokimya dersini alıyorum.” Bir başka deney tüpünü şöyle bir incelediğimde,

diğerlerindeki gibi kusursuz bir karışım gördüm. “Profesör Golding’in çok aksi bir adam olduğunu duydum.”

“Öyledir. Okuma ödevlerini zamanında yaparsan başın derde girmez.”

“Senden daha mı aksi?”

“Bilmiyorum.” Buna bozulmuş gibi bana baktı. “Ayrıca, bu Noel’de ağacının altında onlardan birini hediye paketi içinde bulmak istemiyorsan, diğer aksi adamlardan da uzak dur.”

Güldüm. “Ya yardıma ihtiyacım olursa?”

“Benim her zaman burada olduğumu biliyorsun.”

Deney tüplerini tekrar çekerocağın altına koydum ve başını mikroskobuna eğip bakan Devryck’e döndüm. Sessizce arkasından yaklaştım ve boynuna sarıldım.

Başını kaldırmadan ellerimden birini yakaladı, göğsüne dayayıp parmaklarımı sevgiyle okşadı. “Odaklanmamı imkânsız hâle getiriyorsun.”

Diğer elimi apış arasına götürdüğümde, aletin kıpırdadığını hissettim.

“Lilia!” diye beni uyardı ama aleti elimin altında sertleşmeye başladı.

Onu baştan çıkarmak eğlenceliydi ama bir oyundan fazlasıydı. Benim için dikkat dağıtan bir şeydi. Saldırıya uğradığım gecedan beri içimde hâlâ dehşet verici bir şey yaşıyordu ve başka bir işle meşgul olmadığımda, bazen bunu duvardaki gölgelerde görüyordum: Pörtlek gözleriyle bana bakıyor, sessizce beni lime lime edeceği tehdidini savuruyordu. Devryck’le aramızdaki tatlı şakalaşma bunun gizli ve uzaklarda kalmasını sağlıyordu. Orada kaldığı sürece zararsızdı.

Aradan bir dakika daha geçtikten sonra taburesinde bana döndü.

“Eee, kurduğunuz şu ekipte ben de olacak mıyım, Profesör?” Kollarımı boynuna dolayıp onu dudaklarından öptüm. “Son derece esneğimdir ve başkalarıyla iyi çalışırım,” dedim gülümseyerek.

Devryck kıcımı sıkıca kavrayınca nefesim kesildi. “Doldurulması gereken bir boşluk olabilir.”

“Kesinlikle.”

“Ama bu pozisyon bir ekip çalışması gerektirmiyor. Daha teke tek bir iş.”

“Bununla başa çıkabilirim.”

“Tabii ki çıkabilirsin.” Dişleri kulağımın kenarına sürtündü ve ayağa kalkıp beni bir adım geriye gitmeye zorladı. “Ofisime gelin, Bayan Vespertine,” dedi. Arkasındaki musluk haznesine döndü ve ellerini tekrar yıkadı. Ellerini kurularken *Hâlâ burada ne işin var?* dermiş gibi bir bakış fırlattı. Sırtarak hemen ofisine gittim.

Masasına doğru yürürken, arkasındaki raflardan birinde gözüme bir şey takıldı. Siyah renkli iki küçük çerçevede birer güve vardı. Şaşkınlıkla masanın arkasına geçip çerçevelerin karşısında durdum. Muhafaza edilmiş güvelerin altındaki yaldızlı küçük levhalara *Akhilleus ve Patroklos* yazılmıştı. Acaba onları neden muhafaza etmişti? Devryck’ten kesinlikle beklenmeyecek bir hareketti ama bir yandan da o kadar şirindi ki gülümsemeden edemedim.

Hafifçe yana döndüğümde, biraz ilerideki vestiyerde asılı olan laboratuvar önlüklerinden birinin üstünde bir şey fark ettim. Başımı yana eğdim, gözlerimi kıstım ve yakanın hemen dışındaki mor dikişleri gördüm. Önlüğün kolunu kaldırdığımda, *Yardımcı Araştırmacı* unvanının üstünde ismimi gördüm. Gülümseyerek başparmağımı sade ama beni çok özel hissettiren harflerin üstünde gezdirdim.

Yaklaşan ayak sesleri duyunca, incelememe ara verip kapıya döndüm.

Devryck odaya girdiği anda, kalbim rüzgârın savurduğu yapraklar gibi havalandı. Siyah gömleğinin kollarını sıyırırken ve saatine bakarken, patlamaya hazır bir fırtına gibi gözüküyordu. Bu manzara bacaklarımın arasında bir sızı hissetmeme neden oldu. “İki saate bir kurul toplantım var. Bu gerilimin birazını atmam gerek.” Masasının yanından dolandı, beni kollarına alıp ateşli bir şekilde öpmeye başladığında dudaklarımızdan resmen kıvılcımlar çıkardı. Beni masasının üstüne oturturken, sabırsızlıkla inledi.

“Akhilleus ve Patroklos’u sakladın demek?” dedim.

Ellerini iki yanıma dayayıp beni tekrar öptü. “İlk başarılı örneklerimi saklamak istedim. Onlara isim takma fikrin harikaydı.”

“Demiştin sana.”

“Ben de *sana* arkana dönmeni ve dizlerini ayırmanı söylüyorum,” diye fısıldadı.

Dediğini yaptım, tertemiz masasında arkama döndüm ve ellerim ile dizlerimin üstüne çöktüm.

Ellerini eteğimin altına soktu, bel lastiğine kadar götürdü ve hava soğumaya başladığından beri giymeye başladığım kalm külotlu çorabı aşağı çekti. Çorabı, çıplak kıcımdan bacaklarımın ortasına kadar çekti ama duraksadı. “Külotun yok mu?”

“Külotlar tutucu insanlar içindir,” dedim gülümseyerek. Çorabı çıkarabilmesi için bacağımı kaldırdım.

Çizmelerimi çıkarıp çorabı tamamıyla aşağı çekerken, yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

Dilini aşırı hassaslaşmış olan bölgeme değdirdiği anda, bir kedi gibi sırtımı gerdim ve keyifle inleyerek dilinin keyfini çıkardım. Devryck beni yalarken, emerken ve parmaklarını içime sokarken kıcımı kaldırdım, masanın sert yüzeyinde ellerimi sıkıttım. Islaklığım bacaklarımdan aşağı akmaya başladığında inledi ve parmaklarını yaladıktan sonra tekrar içime soktu.

“Neden yasak olan bir şeyin bu kadar tatlı olması gerekiyor?” Dilini bacaklarımdan arkasında gezdirerek ıslaklığımı son damlasına kadar yaladı.

Midemde derin bir istek dalgası yayıldı. Kendimi ellerine ittim, daha fazlasını arzulararak kalçalarımı çevirmeye başladım.

Boynumu sıkıca kavrayarak çenemi kaldırdı, beni sabit tutarken ciğerlerime hava gitmesini engelledi. Parmaklarını içime sokup çıkarırken, boynumu yalnızca nabzımın avucuna karşı attığını duyabileceğim kadar sıkıttı. Islak bir sesle parmaklarını içimden çıkardı, başparmağıyla şişmiş, sızlayan deliğimin üstünde daireler çizmeye başladı. “Doğru dürüst becerilmek istiyor musunuz, Bayan Vespertine?”

“Evet, Profesör,” diye fısıldadım. O kadar tahrik olmuşum ki bacaklarım istemsizce kasılıyordu.

Angelo'nun saldırısından sonraki iki hafta boyunca bana o şekilde dokunmaktan kaçınmıştı. Kısmen, yüzümdeki yara iziyle vücudumdaki sarı çürükler nedeniyle özgüvenim çok düşüktü. O nefret dolu kapkara gözleri görmeden, Angelo'nun beni kesip biçeceği yeminini duymadan aynaya bakmaya zorlanıyordum. Devryck bana kendimi hazır hissedeceğim âna kadar bekleyeceğini söylemişti ve hiç olmadığı kadar sevgi dolu davranmış olsa da asla cinsel bir girişimde bulunmamıştı. Ben yanında uyurken bile. Duş alırken hüngür hüngür ağlamaya başladığımda çıplak vücudumu sımsıkı kollarıyla sardığında bile. Bana sarılmasını ne kadar özlediğimi, seks yapmadan o yakınlığı hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Daha sonraki haftalarda yaram iyileşti, çürükler silindi. Artık Angelo'nun fısıltılarını duymuyordum. Devryck'e hissettiğim istek giderek arttı, içgüdüleriyle hareket eden, kıvranıp duran aç bir hayvana dönüştü ve Devryck nihayet pes etti. Ardından, onu hiç arzulamadığım kadar yoğun bir şekilde arzuladım.

O ilk gece, bana günbatımından şafak sökene kadar masasında, sandalyesinde ve ofisinin bütün duvarlarında sahip olduğunda bu istek tavan yapmıştı. Yemek yemiş, duş almış ve hâlâ zihnimde cirit atan bütün korkunç düşünceleri seks yaparak gidermiştik.

Canlanmışım, dirilmişim.

Kendimi yeniden güzel ve arzulanır buluyordum.

Ama aramızda hâlâ bir duvar varmış gibiydi.

Çözümlememiş bir şey kalmıştı.

Kıçıma bir şaplak attı ve kalçalarımı hafifçe iterek öne eğilmemi istedi. "Yüzünü masaya eğ," diye emretti. Dediğini yaparken, eteğimin ucunu kıçıma kaldırdı ve ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu açıkça gördü. Bana sahip olmadan önce dikkatle beni incelemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bir yanım, yasak olduğunu düşündüğü bir şeyin gözlerinin önüne serildiği işken-ceden zevk aldığını söylüyordu.

Avuçlarımı masaya yasladım, bakışlarımı sağımızdaki kitaplığa diktim ve gözleriyle beni sessizce yalayıp yutmasını bekledim. Altdudağımı ısıtırken, bana dokunacağı ânı beklemenin seks yapmaktan farksız olduğunu düşündüm.

Başımı çevirip arkama baktığımda, gömleğinin düğmelerini açtığını ve omzundan aşağı çektiğini gördüm; orada bir mermi-nin bıraktığı yara izi vardı. Kemerin tokasını çözdü ve ereksi-yonunu serbest bırakıp o enfes kalın aletini birkaç kere sert bir şekilde okşadı.

Masasına eğilmiş bir hâlde beni acımasızca becermesini bekledim. Birbirimizi mahvetmeye dair doymak bilmez bir istekle kavruluyorduk. Kıyafetlerimizi yırtarcasına çıkarıyor, birbirimizi tırmıklıyorduk. Zihnime kazınan ısırtıklar, şaplaklar ve müstehcen sözler, orada kendimle ilgili depoladığım bütün nefret dolu düşünceleri silmişti.

İçime girmediğini, aletin ucunu ıslak girişime hafifçe ittiğini, klitorisimin üstünde hafif daireler çizdiğini hissettim. Şehvetinin bende yarattığı sinir bozucu istek, beni gerilimden patlayabilirmiş gibi hissettirdi ve başımı çevirip alnımı masaya yasladım, yumruklarımı sıktım. Yavaş yavaş, telaş etmeden, midemde biriken çaresizlik hissini harekete geçirecek kadar içime girmeye başladı, nihayet aletini dibine kadar içime soktu ve sesli bir şekilde derin bir oh çektim.

Kalçalarını sert bir şekilde öne iterken, boğuk bir sesle inledi.

Evet. İstedğim şey buydu. *İhtiyaç* duyduğum şey buydu.

Saçlarımı sıkıca kavradığında ve başımı masadan kaldırdığında, kafa derime keskin bir acı yayıldı. “Bak, beni ne kadar güzel içine alıyorsun, Küçük Güve. Benim için yaratılmışsın,” dedi boğuk bir sesle. Saçlarımı bırakıp bana sahiplenici ve buyurgan gelen bir tavırla kalçalarımı tuttu. İçime birkaç kere sert bir şekilde girip çıktığında, vücudum masanın üstünde sarsıldı, parlak cilası memelerimi yaktı ve ıslaklığıma sürtünerek içimden çıktı. Yokluğu, vücudumdaki bütün hücreleri korkunç bir açlıkla çılgılık atar hâlde bıraktı.

Başımı çevirdiğimde, parmaklarını yaladığını gördüm. Doğrulmamı işaret edip sandalyesine çöktü. Gururlu ve tehditkâr gözüken dimdik aletini okşadı.

Beni çileden çıkararak defalarca bana işkence etmiş olan o dehşet verici canavarı içime aldım ve içimi tamamıyla doldururken dudağımı ısırdım. Kucağında doğrulup aletin dibine

kadar içime girmesini sağlarken, omuzlarımı kavrayıp beni üzerinde tuttu. Parmağıyla çenemi kaldırdı ve yüzümü, dikkatle beni süzen acımasız bakır rengi gözlerine çevirdi.

“Hissediyor musun, Lilia?” Kalçalarımı kendisine çekti, o kadar derine girdi ki gözlerim yaşardı. Daha önce de defalarca, hemen hemen her pozisyonda seks yapmıştık ama neden o an bana farklı geliyordu? Neden bu soruyu sorduğu anda, kalbim bunu soracağını biliyormuş gibi güm güm atmaya başlamıştı? Bunu onunla aynı anda düşünmüş gibi hissediyordum.

Birbirimize dolanmış, nefeslerimiz ihtiyaçla ve arzuyla hızlanmış bir hâlde otururken, içimi kemiren bir şey vardı. Bana ona sırtımı dönmem için yalvaran bir şey. Onu kendimden uzaklaştırıp küfürler sıralamam için.

Ondan uzaklaşmam için midemde kıvranan duran bir şey olduğunu hissediyordum. Sanki davetsiz bir misafir içime yerleşmiş, ta kaburgalarım kadar tırmanmıştı.

“Evet,” diye fısıldadım. “Neden farklı geliyor?”

Başparmağını yara izimin üstünde gezdirdi ve dudaklarını tırtıklı yüzeyine dayadı. “Neyin farklı geldiğini söyle bana.”

Göğsüme yayılan garip baskıya odaklandım. Beni sarıp sarmalayan kollarına odaklandım. Özgürlük ve güven hislerine, iki alev gibi birbirine dolanmış olan sıcak vücutlarımıza odaklandım.

Ruh eşleri.

Gözleriydi. Bana bakarkenki ifadesiydi. O aptalca saygı ifadesiyle içimde uyandırdığı duygulardı.

Hayır.

Göğsünü ittim ama beni daha da kendisine çekti, parmaklarını kalçalarımın altına bastırdı ve kaçmamı engelledi. Ellerini gömleğimin altına sokup omurgama dayadı ve beni göğsüne itti.

Canavar, bir kaçış yolu bulabilmek için kaburgalarımı tırmıkladı ve kemiklerimi sızlattı.

“Söyle.”

“Becer beni artık,” diye parladım. Ona söyleyemeyeceğim nedenlerden dolayı kızgındım.

“İstediğin şey bu mu? Kısa bir seks seansı mı? Sana bunu verebileceğimi biliyorsun ama bence içinde daha fazlasını isteyen bir şey var.”

Bunu nereden biliyordu? Kalbimi yutmak isteyen o aç gölgeyi, içi boş deliği nereden biliyor olabilirdi?

“Onu ben de hissediyorum,” dedi aklımı okumuş gibi. “İçimde. Üstümden atamadığım bir ateş gibi içimi yakıyor. Gerçeği itiraf etmeye yanaşmayan intikamcı, gururlu bir öfke.”

“Hangi gerçeği?” diye sordum titrek bir sesle. Gerildiğimi hissettim.

“Senin için tereddüt ya da pişmanlık hissetmeden cinayet işleyebileceğim gerçeği. Öte yandan, sensiz bir öbek küle de dönüşebilirim. Sana zaafım var, Lilia.”

Gözlerim dolduğu için beni sinir eden bir bulanıklık arasında sözlerini dikkatle düşündüm ve keyfini çıkardım. Kendimi çok farklı hissetmem garipti. Daha güçlüydim. Onun sayesinde daha özgüvenliydim.

Angelo’nun bıraktığı yara izine kaç kere baktıysam da Devryck orada olduğunu unutmamı sağlamıştı. Nasıl becerdiyse en dengesiz zamanlarımda, dünyanın dosttan çok düşman gibi geldiği anlarda bana cesaret vermişti. “Beni neden ağlatmak zorundasın?”

“Çünkü senin de içinde bir gerçek olduğunu biliyorum. İtiraf etmek istemediğin bir şey ama bunu söylemeni istiyorum. Yüzüme söyle.”

“Söyleyemem.”

“Neden korkuyorsun?”

Boğazıma kadar yükselen bir panik hissiyle ve serbest bırakmak istediğim öfkeli bir haykırıyla başımı iki yana salladım.

Çenesini sıkıp yüzümü tuttu. “Neden korkuyorsun?”

“Söyleyeceğim şeyi, evrenin de duyacağından korkuyorum! Sonra da seni elimden alacağından.” Nihayet, gözyaşlarım serbest kaldı, yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. “Okyanustaki o gün, parmaklarımdan arasından kayıp gitmek üzere olduğun anda bunu sana söylemeyi çok istedim. İçimden haykırıyordum. *Söyle ona! Çok geç olmadan söyle!* Ama yapamadım çünkü söylediğim zaman seni sonsuza dek kaybedeceğimi biliyordum. Ama şimdi... Şimdi, bana lanetli bir şey gibi geliyor. İçimde asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim bir lanet taşıyormuş gibiyim.”

Kaşlarını çatıp saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve ben... Bu... Bundan kaçış yok. Ne kadar hızlı koşsan da ne kadar uzaklaşsan da hep şu anki gibi içinde olacağım. Kemiklerinde, kanında ve zihninde. Evrene ne dediğinin, hangi sırları anlattığının bir önemi yok. Hiçbir şey ne olduğumuzu, neye dönüştüğümüzü değiştiremez.”

Bu itirafını bir bağımlı gibi içime çekerken, sözcükler dilimin ucuna kadar gelip bunları ona söylemem için yalvarıyordu. “Söylemek istiyorum. Bir süredir söylemek istiyorum ama kalbim fazla katı. Fazla temkinli. Bazı açılardan buna seviniyorum çünkü ne kadar katı olursam o kadar az şey hissediyorum ve ne kadar az şey hissedersen canım o kadar az yanıyor.”

“Bu hissi çok iyi biliyorum.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Sen ve ben aynıyız, Lilia.” Önce yara izimi, sonra dudaklarımı öptü. “Geçmişinin iblislerinin seni hâlâ rahat bırakmadığını biliyorum. Bazen gecenin bir yarısı uyandığında, Angelo’yu gördüğünü biliyorum.” Öfkeyle kaşlarını çatı. “Ama seni bir daha incitemeyecek, Küçük Güve. Sen kendini güvende hissedene dek bütün iblislerini öldüreceğim.”

Tanrım, onu arzuladığımdan da çok arzulamam mümkün müydü? “Senin yanımdayken onları görmüyorum. Galiba senden korkuyorlar.”

“Korkmaları gerek zaten.” Bu tehditle gözlerine karanlık bir ifade çöktü.

“Ama beni senin yanında olmadığım zamanlar korkutuyor.” Bu yasak sözcükler dilimi gıdıkladı, serbest kalmak için yalvardı. Kendimi bunları dile getirmeye zorladım. O laneti evrene açıklamaya, beni son birkaç haftadır mutlu eden her şeyi riske atmayı göze almaya zorladım kendimi. “Seni seviyorum. Seni sevmekten vazgeçebileceğimi sanmıyorum.” Onu öpmek için öne eğildim ama çok fazla şey mi itiraf ettim diye tereddüt ederek duraksadım.

Ensemi sıkıca kavrayarak geri çekilmemi engelledi. “Seni asla geri çevirmem, seni asla reddetmem.” Dudaklarımı öptü ve yüzümü ise sanki sıkıca tutulamayacak kadar değerli bir şeymiş gibi nazikçe kavradı. “Ölümden farksız bir hayat yaşadım; sonsuz bir

boşlukta buz gibi bir var oluş. Hiçbir şey hissetmedim. Sıcak bir dokunuşun ne olduğunu asla bilmedim. Beni tatmin etmeyen her nefes, bana içimin ne kadar boşaldığını hatırlatıp beni boğuyordu. Ancak sen karşıma çıktığında ve yolumu aydınlatığında bir hayat kıvılcımı hissettim. Bu çekime direnemedim.” Başparmağıyla birbirine bastırdığım dudaklarımı okşadı. “Sakın bana dokunmaktan çekinme, Lilia. Bana dokunabilen tek kişi sensin. Kalbimi bu hissiz uykudan uyandıran sensin. Kalbimin uğruna attığı kişi de sensin.” İç çekerek kaşlarını çattı ve saçlarımı okşadı. “Kalbim bir enkaz. Yara izleriyle kaplı ve yıpranmış kemiklerle çevrili. Ama yine de sadece sana ait.”

Öpücüğüyle dudaklarımın tutkuyla yandığını hissettim. Gömleğimin düğmelerini açtı, yavaşça kollarımdan dirseklerime indirdi ve bileklerimi arkamda tutup beni esir aldı.

“Sen bana aitsin, Lilia.” Gözlerimin içine bakarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dilini sertleşen meme uçlarımda gezdirdi. “Ben de sana aitim.”

Bileklerimi nihayet bıraktığında, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve bir tutamını sert bir şekilde kavradım. “Benimsin,” diye fısıldadım.

Güçlü kollarını belime dolayıp beni kendisine çekti. Yavaş başlayan hareketleri kısa sürede hızlandı. Güçlü kalçalarını öne iterek beni sert bir şekilde becermeye başladı. Acımasızca. Parmaklarımı kaslarının derin çukurlarına bastırdım, ağzımdan çıkan her inlemeyle Tanrı’yı arıyormuş gibi devam etmesine izin verdim. Hareketleri o kadar sertti ki gözlerim yeniden doldu.

Gücü beni âdeta kavurucu bir şimşek gibi kamçılıyor, etrafımızdaki havanın elektriklenmesine neden oluyordu. Nefes nefeseydim, kesik kesik nefes alıyordum. Beni enfes bir şekilde mahvediyordu.

Vücudum gerildi ve boğazımdan hıçkırık ve rahatlama karışımı bir ses yükseldi. İkimizde ter içinde kalmış bir hâldeyken, beni sımsıkı tuttu ve çıkardığı boğuk, kalın sesler bana boşalmak için can attığını anlattı.

Gözlerimin önünde parıldayan bir ışıkla bağırdım ve kollarında boşaldım.

Hemen arkamdan içime sıcak sıvılarını püskürterek boşaldı. Yara iziyle kaplı yanağımı onun yara izli omzuna dayadım. Bunlar, ikimizi de canavarların dağladığı o günlerden kalan hain izlerdi.

Vücudunun sarsıldığını, sırtımda kollarının titrediğini hissettim. Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, soluklanmaya çalışarak bana bakarken gözlerinde o mest edici tükenmişliğin ötesinde bir vaadin parıltısını gördüm.

Terli alnını okşadım, daha önce görmeyi reddettiğim hayranlık dolu bakışlarını inceledim. Güçlü bir adamın bana gösterdiği saygıyı inceledim. Zihnimdeki en korkunç canavarlardan biri buydu. İşte, o anda bana ait olduğunu söylediğinde ona inandım. Minnacık bir kum tanesi tarafından sahiplenilen engin bir okyanus gibi.

Karanlık denizim. Beni hem büyüleyen hem de dehşete düşüren gizemli derinlikler.

Çok uzun zamandır sevgi almakta ve vermekte zorlanmıştım. Yorulmuştum. Pintileşmişim. Güvensizdim. Kendimden bir parçayı nadiren başkalarına verdiğim için bunun benden çalınması canımı daha çok acıtmıştı; dünyanın doymak bilmez eli hayatıma uzandığında ve en sevdiğim parçaları paramparça ettiğinde olduğu gibi. Hayatın özünün acı çekmek olduğunu, acının da sevginin vazgeçilmez bir sonucu olduğunu öğrenmiştim. Bu, ne olduğunu itiraf edecek cesareti gösterdiğimiz anda başlayan, insanın içini kemiren bir sızıydı. Hayranlık dolu her bakışın ardındaki gölgeydi. O geçici huzur anlarını daha da belirgin kılan bir ıstıraptı.

Aşk aynı zamanda bir hastalıktı. Tedavisi olmayan bir hastalıktı. İnsanın kaslarının ve kemiklerinin arasına sızan, ölümden sonra bile uzun süre varlığını sürdüren bir hastalık. Anneme olan sevgimi gömmek, acı gerçeklerle yüzleşmemek için kalbimi katılaştırmak istesem de bunu başaramadım. Derinlere kök salmış bu sevgi, kırık kalbimin yaralarında tomurcuk verdi; beni incitmeye çalışmış kişilerin anılarıyla birlikte yanan dikişleri patlattı. Zaman zaman acı, dayanılmaz bir hâl alıyordu. Ama bazen de iyi geliyordu çünkü bana hâlâ bir şeyler hissedebildiğimi hatırlatıyordu.

Duvardaki plakete baktım; laboratuvarda çalışmaya başladığım ilk gün fark etmiştim.

Mortui vivos docent.

Ölüler, dirilere öğretir.

Dracadia'ya, profesörüme ya da bazılarının ondan söz ederken dediği gibi Ölüm'e âşık olacağımı düşünerek gelmemiştim. Belki de dünyanın doğası böyleydi: Acımasızca alıyor, sonra bir anda saldırıya geçiyor, bizi en ummadığımız zamanda gafil avlıyordu. Ama ölülerin dirilere öğretecek şeyleri olmasında kaçınılmaz bir gerçek vardı. Beni Dracadia'ya getiren şey; annemdi, onun ölümünü ve dünyanın benden aldıklarını kabullenmeyi reddedişimdi. Ölümle orada yüzleşmiştim. Ona vurulmuş, sert kalbine ve kan lekeli ellerine âşık olmuştum. Ateşli gözleriyle, soğuk çelikten bir bedeni olan o tehlikeli ve bilge profesör. Göl-gelerin arasında saklanmış, gece yarısı yıldızların altında gizlice öpüşmüştük. Bana tutkuyu, cesareti ve istediğim şeyleri söke söke almam gerektiğini öğretmişti.

Karşılığında ben de ona yeniden hissetmeyi öğretmiştim.

Sonsöz

Yurt odama kapanmış, Bramwell'ın gelecek dönemdeki makroskobik anatomi dersinin programının çıktısını alıyordum ki Bee'den bir mesaj geldi. Gülümseyerek mesaja tıkladım.

Bee: Sadece beş gün kaldı!

Noel'i benimle adada geçirecekti. Ona bir tren bileti ve yapacağımız şeylerin bir programını yollamıştım: Canterbury Bahçeleri'nde paten kaymak, Emberwick'te kitapçıları dolaşmak ve tabii, Ejderhanın İni'nde kahve içmek. Ayrıca, onu Devryck'le tanıştırmayı da planlıyordum. Elbette, profesyonel olarak çünkü ilişkimizden ona hiç söz etmemiştim.

Annemin eski evi hâlâ tadilattaydı ve birkaç hafta daha hazır olmayacaktı ama yaz geldiğinde modern imkânlarla yenilenmiş olacaktı. Benim ve Bee için bir yuva. Bize ait olduğu için dilediğimiz zaman geri dönebileceğimiz bir yerimiz olacaktı.

Devryck son varyantıyla ilgili sonuçlarını teslim ettiğinde, Ekin Kargaları bana araştırmaya devam etmem için istediğim her şeyi sunmaya hazırdı.

Elbette, Devryck bunun büyük bir parçasıydı.

Çabalarımın ilham alarak, o da Bramwell Malikânesi'ni tadilattan geçirmeye ve bir yazlık olarak kiralamaya karar vermişti; tabii, Angelo'dan kurtulduktan sonra. Sanırım,

Caedmon'ın bir noktada döneceğini umut etmişti ama kardeşi geri dönmemişti.

Böyle olacağını tahmin etmiştim.

Devryck bir DNA testi yaptırmayı kabul etmiş, Spencer'ın gerçekten de üvey kardeşi olduğu doğrulanmıştı. Şoku atlattıktan sonra Spencer bu gerçeği kabullenmişti. Sonunda, aramızdaki o tuhaf selamlaşmalar yerini yeniden arkadaşlığa bıraktı.

Ben: Çok heyecanlıyım. Dracadia'ya bayılacaksın.

Bee: Sana bir sır verebilir miyim?

Ben: Her zaman.

Bee: Beni yargılamayacağına ya da kızmayacağına söz ver.

Ben: Söz veriyorum?

Açıkçası, beni biraz endişelendiriyordu. Bee'nin zaten hep beni tedirgin eden, fevri bir yanı vardı.

Bee: Yeni İngiliz Edebiyatı öğretmenimize âşık oldum. Bugün onu bana bakarken yakaladım.

Tanrım. Alnımı ovuştururken, annem gibi davranmadan nasıl yanıt vereceğimi düşündüm. Ama ben kimdim ki onu yargıliyordum?

Ben: Lütfen dikkatli ol, tamam mı? Okuldan atılmana neden olabilecek çılgınca bir şey yapma.

Böyle dediğim için kendimi iki yüzlü hissettim.

Bee: Hayır, merak etme. Yapmam. Ama o çok yakışıklı, Lil. Yani inanılmaz çekici bir adam. Yurttaki kızların hepsi onun için deli oluyor. Fotoğrafını görmek ister misin?

Oflayarak başımı iki yana salladım.

Ben: Tabii. Ama Bee ciddi, dikkatli ol, tamam mı?

Bee: Tamam, tamam. Şimdi fotoğrafını yolluyorum. Çok iyi çıkmamış çünkü derste çaktırmadan çektim.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim.

Sonunda ekranda, koyu renkli bir pantolon ve siyah bir gömlek giymiş bir adamın fotoğrafı belirdi.

Nefesimin kesildiğini hissettim.

Fotoğrafa tıklayıp biraz büyüttüm, yüzüne zum yaptım.

Devryck'in tıpatıp aynısıydı.

Bee: Bu, Bay Caed. Ne kadar yakışıklı, değil mi?! Okula bir motosikletle geliyor, Lil. Galiba onu yarın kahve içmeye davet edeceğim!

Kalbimin çılgın atışlarını sakinleştirebilmek için burnumdan derin nefesler aldım.

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Lanet olsun.